

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN HEIR COMES TO RISE NOVEL

CLASH OF THREE COURTS

CHLOE C.
PEÑARANDA

A CLASH OF THREE COURTS

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

5HE W ILL AVENGE

ÇATIŞ

OF THREE

MA

MAHKE

MELER

C n t O E C .

P E ß ĩ A R A ß J D A

LUMARIAS
PRESS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DEDİKASYON

Senin için, sevgili
okuyucum Yelkenlerindeki rüzgarı
sen yaratıyorsun

OceanofPDF.com

Üç Mahkemenin Çatışması
Copyright © 2022 by Chloe C. Peñaranda
Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Lumarias Press tarafından yayınlandı
www.lumariaspress.com

İlk Baskı Eylül 2022'de yayınlandı Harita

tasarımı © 2022 Chloe C. Peñaranda

tarafından yapılmıştır
Kapak illüstrasyonu © 2022 Alice Maria Power
www.alicemariapower.com
Kapak tasarımı © 2022 by Lumarias Press
Yayına hazırlayan Bryony Leah
www.bryonyleah.com

Tanımlayıcılar
ISBN: 978-1-915534-01-9 (e-Kitap)
ISBN: 978-1-915534-00-2 (ciltsiz)
ISBN: 978-1-8382480-9-3 (ciltli)

www.ccpenaranda.com

İÇERİK UYARISI

Küçük yaştaki izleyiciler için uygun olmayan bazı sahneler içerir. Açık cinsel içerikli sahneler, panik atak ve fantezi şiddet detayları içerir.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>

[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Sonsöz](#)
[YÜKSELECEK](#)
[ÖN KOŞUL BÖLÜM](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

Uzun zaman önce.

TAURIA STAGKNIGHT odasındaki şöminenin yanında, kürkler ve minderler üzerinde otururken tamamen huzurluydu. kucağındaki kitaba kendini kaptırmaya çalışırken çeşitli kitapların yanında duruyordu. Kış rüzgârı eski pencere camlarını tıkırdatıyor, dışarıdaki karı güzel çağlayanlar halinde yere seriyordu. Buz gibi fırtınaya karşı kehribar rengi alevlerin sıcaklığına daha çok değer veriyordu.

Yarılan kerestelerin sesi ve ara sıra patlayan ateş yıldızları, dışarıdaki canavardan duyduğu korkuyu yatıştırmak için rahatlatıcı bir kucaklamaydı. Tauria'nın okumak için büyüyle yaratabildiği sessiz kobalt alevi yerine doğal ateşi seçmesinin nedeni buydu. Yine de yanındaki varlık dikkatini kabul etmek istemediği kadar çok dağıtmıştı.

High Farrow Prensi onun yanında yatıyordu. Bir dirseğini dayamış, bir kitabın içinde kaybolmuş gibi davranıyordu. Bir süredir sessizdiler ama sayfaları çevirme hızından okumadığını biliyordu. Tauria kıkırdamasını bastırmak için dudağını ısırды, onun yerine sadece görüntülerden zevk alıp almadığını merak ediyordu. Prens hakkında çabucak öğrendiği bir şey varsa, o da metinlerin ve bilginin onun eğlence anlayışı olmadığı, ama yine de inanılmaz derecede zeki olduğuydu.

aynıydı. Nik'in görselleri analiz etme biçimi takdire şayandı. Sanki tek bir yazılı kelimeden etkilenmeden kendi hikayelerini ve bakış açısını yaratıyordu.

"Sen sürekli bana bakarken konsantre olmam mümkün değil." Nik'in zümrüt gözleri muziplikle parlayarak ona doğru parladı.

Tauria'nın yanakları anında alev aldı. Dalgın dalgın düşünürken dikkatinin ona kaydığını fark etmemişti. "Kendini övme," diye homurdanarak bakışlarını tekrar kendi kitabına sabitledi.

Nik çenesini kapadı ve akşam için onu terk etmek üzere olduğunu düşünen Tauria'nın midesi bulandı. Ama Nik bunun yerine minderlerin yerini değiştirdi, onları gereğinden fazla abartarak dolgunlaştırdı ve düzeltti. Tauria'nın ağzının kenarlarında eğlence dans ediyordu. Sonra Nik arkasına yaslandı, vücudu yattığı yerde ona bakacak şekilde yuvarlandı. Tauria, Nik'in dikkatli ayarlamasının onu elinin kolayca kucağını sıyrabileceği yere biraz daha yaklaştırmış olmasının nabzında yarattığı atlamayı görmezden gelemedi.

"Bana seninkini oku," diye rica etti.

Tauria'nın bakışları onunkilere kaydı ve yan gülümsemesi, kısmi bir sırıtış, Tauria'nın tepkisini bir anlığına çaldı. Gözbebeklerinde dans eden ateş büyüleyiciydi. Düşüncelerini toparlamak için başını salladı.

"Kendi kitaplarınızı okuyabilecek durumdasınız. Belki de daha resimli bir şey seçmelisin."

Nik kahkahalarla gürledi, titreşimler bu kadar yakın mesafede teninde bir ürperti yarattı. "Aşağılanmamaya çalışıyorum."

"Hakaret etmek için söylemedim. Sadece daha fazla görsel tercih edebileceğinize dair bir gözlem."

"Yani kabul ediyorsun." "Ne?"

"Beni izliyordun."

Nik'in gülümsemesi sırıtmaya dönüşüp gözleri keyifle parıldayınca, Tauria gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

utanç. Kendi krallığı Fenstead'de tanıştıkları günden beri bazı şeyler değişmemişti. Nik'in dayanılmaz sapkınlığı da bunlardan biriydi.

Kıkırdaması kesilince sırt üstü kaykıldı ve rahatlamış bir iç çekişle bir kolunu başının arkasına katladı. Tauria'nın hain bakışları tekrar ona kaydı ve kürklerin üzerinde zahmetsizce uzanan uzun formunu inceledi. Hizmetçilerinden bu pozisyonu ayarlamalarını istemişti, böylece kış soğuğu odanın etrafında dönerken ateşe daha yakın olacaktı. Dışarıdaki huzursuz fırtınayı yatıştırma ya da onunla oynama arzusuyla uyandı. Meydan okumak. Başkalarının evcilleşmemiş unsurlar olarak deneyimlediği şeyler onun için yaşayan varlıklardı, rüzgârın itişini ve çekişini manipüle etme yeteneğine sahip biriydi.

Tauria, damarlarında uğuldayan büyüden uzaklaşmak için özellikle kötü fırtınalar sırasında kitap okumayı öğrenmişti. Birkaç saat önce Prens'in d a v e t s i z misafiri gelene kadar bu gece yalnızdı.

"Lütfen, Tauria Stagknight, bana kitap okur musun?" Nik dudak büktü. Nik'in gözleri kapalıydı ve Tauria o anı, başının arkasına bağladığı kolu beyaz gömleğinin altındaki tüm hatları ortaya çıkarırken, Nik'in geniş ve dolgun göğsüne utanmadan hayranlık duymak için kullandı. Adamın simsiyah saçları dağınıktı, her zamanki zarif mükemmelliğinde değildi ve kadın bu görüntünün tadını çıkardı. Bir prens değil, ama bir fae. Giydiği tacın yükünden tamamen kurtulmuş görünen, zahmetsizce güzel bir erkek. Bu odada geçirdikleri her saniyeye değer veriyor, sarayın yargılayıcı gözlerinden uzakta, gerçekten kendileri olabilecekleri tek yerin burası olduğunu hissediyordu.

"Ben konuşurken tek bir esprili yorum yaparsan atılırsın," diye uyardı, daha rahat olabilmek için ayaklarını sürüyerek.

Nik sırtı ama kadın arkasına yaslanıp göğsünü neredeyse başıyla aynı hizaya getirdiğinde gözlerini açmadı. "Anlaştık."

Tauria yeniden başlamak için kısa bir öykü bulana kadar sayfaları çevirirken dudağını ısırdı. "Ve eğer uyuyakalırsan, kaba bir uyanışa güvenilebilirsin."

Nik'in kıkırdamasının yumuşak fısıltısı tenini okşadı. Yakınlaştıklarında hızlanmak isteyen nefesini dizginlemek için çaba sarf etmek zorunda kaldı. Birkaç saniye sonra kaslarının gevşediğini hissetti ve başlamadan önce uzun bir nefes aldı. Fırtınaya karşı ateş melodisini çalıyordu ama onun üzerinde Tauria'nın sesi pürüzsüz ve tereddütsüzdü, konuşurken her şeyi unutmak için kendini masalın içinde kaybediyordu.

O hariç.

Nik'in varlığı bir saniye bile aklından çıkmadı ama onları götürdüğü dünyaya kendini o kadar kaptırmıştı ki, Nik'in gözlerinin üzerindeki tüy hafifliğindeki etkisinden çekinmedi. Ne kadar zaman geçtiğinden emin olamıyordu ama Nik huzursuzluk kisvesi altında yavaşça yaklaştı ve kısa süre sonra aralarında sadece bir parça boşluk kaldı. Adamın nefesleri, aniden skandal gibi hissettiren elbisenin dekoltesi içinde çıplak kalan göğsünün üzerinde dolaşıyordu. Sonra, parmakları dikkatle belini sıyırdığında, Tauria'nın sonraki sözleri ilk kez tökezledi. Ona bakmadı, sanki bir hataymış gibi okumaya devam etmeye çalıştı. Ama eli hareket etti, karnının üzerinde düzleşti ve kıvrıldı, işkence edercesine yavaştı, en arzuladığı yerlerine vuran bir karıncalanma izi bıraktı. Nefes alış veriş, sesinin titremeyeceğine güvenemeyeceği kadar dalgalanıyordu ama gözleri metne sabitlenmişti.

"Durma," dedi boğuk bir sesle, herhangi bir yanıt ya da odak dağılıyor. "Sen istemediğin sürece."

Tauria sertçe yutkundu, kalp atışları hızlı ve özlem doluydu. Ve sonra devam etti. Zihni karmakarışık, okuyor ama tek bir kelimeyi bile özümseyemiyordu, çünkü izleyebildiği tek şey onun her hareketiydi.

Adamın vücudu şimdi kadıninkiyle aynı hızdayken, sıcak nefesi kadının yakasında geziniyordu. "Masallarının hep romantik kavramlarla dolu olmasını mı tercih edersin?"

Tauria onun omzunun üzerinden satırları okuyup okumadığını merak ederek ürperdi. "Gerçek dünya, bu konuda arzulanan pek bir şey bırakmıyor."

O açıdan," diye cevap verdi, ama düzensiz nabızı sesini neredeyse titretiyor, adamın yakınlığının etkilerini ele veriyordu.

"Öyle mi?"

Onun alaycı ses tonu karşısında kitabı kapatıp onu göndermek istedi. Yine de onun şakacılığından *hoşlanıyor* gibi görünen aptalca bir özlemle kavrandı. Onun durmasını istemedi, gerçekten istemedi. Okumaya devam etti.

Elleri üzerimdeydi-

Nik, "Ele geçirme," diye sözlerini bitirdi ve parmaklarını kızın beline dolayarak hafif bir soluk aldırarak kadar sıktı.

"Saçmalıyorsun," diye azarladı. Ya da en azından onu azarlamak istemişti ama sözleri yetersiz kaldı. Vücudu sıcaktı. Çok sıcaktı. Elbisesi o kadar kısıtlayıcı hale gelmişti ki dayanılmazdı... Nik'in ellerinin çıplak teninde nasıl hissettireceğini bilmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

Kıkırdaması alçak, büyüleyici bir titreyişi ama bir milim bile kıpırdamadı. "Romanlarındaki gibi romantizmin var olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Neden sanki bunda bir meydan okuma bulmuşsun gibi geliyor?" İlk kez ona bakma isteğini kendinde buldu. Gülümsemesi hınzırca bir sırıtışa dönüştü, yüzü o kadar yakındı ki nefes almaya cesaret edemedi. "İnsanlar genellikle aşk ve şehvet arasında bir fark olduğunu fark etmezler. Madalyonun sadece bir yüzünün yeterli olduğunu düşünüyorlar." Bakışlarında büyüyen yoğunluğun altında sinmedi. "Yine de sonunda... biri olmadan diğeri her zaman hayal kırıklığına yol açar."

Nik'in neşesi yavaşça azaldı, çok daha yumuşak bir şeye dönüştü. Araştırmaya. Gözleri kızın ağzına kaydı. Sadece bir anlığına, ama kalbinin küt küt atmasına yetecek kadar. Sonra derin bir nefes aldı ve bakışları beklenti içinde kitabına kaydı. "O zaman sanırım *bunu* eğitici bir kutsal kitap olarak kabul edebiliriz. Ve *bu* da çok değerli bir ders."

Tauria gözlerini devirmekten kaçındı. Bunun yerine sayfaya geri döndüler, devam etmek üzereydiler ki-

Nik'in yumuşak dudakları omzuna yapıştı. Keskin nefes alışını tutamadı.

"Sırada ne var, değil mi? Romanınızda."

Buna verecek bir cevabı yoktu çünkü başka bir kelime okumaya cesaret edemiyordu.

Nik'in parmakları onunkilerin üzerinde, kitabın üzerinde karıncalandı. "İstediğin bu mu?" Nik onun avuçlarından sıyrıldı, avuçlar da buna karşılık olarak gevşedi. "Güzel sözlerle baştan çıkarılmak, nefesini kesen şeyin tam olarak ne olduğunu bilen ellerin vücudunda gezinmesi, sana dokunduklarında arzunu duymak için bu kadar özlem duymak."

Sanki biliyormuş gibi, Nik'in eli onun sırtına dolandı ve aynı anda ona doğru biraz daha sıkı bastırdı. Çok ince bir hareketti ama sessiz bir şaşkınlık sesi çıkarıyor, zümrüt gözlerinde bir zevk parıltısı yanıp sönüyordu.

"Bu hiç komik değil," diye şaşkınlıkla nefes aldı.

"Kimse gülmüyor, aşkım."

Bu kadarı çok fazlaydı. Amacına ulaşmıştı ve oyunun bitme vakti gelmişti.

Dudaklarını omzunun kıvrımında tekrar hissettiğinde, başının hafifçe eğilmesine ya da gözlerinin dalgalanmasına engel olamadı. Adam durmuyordu. Geri çekilmiyordu. Her şeyin kötü bir oyun olduğunu ortaya çıkarmak için onun bir sonraki alaycı sözünü bekliyordu.

Zalim bir ses zihninde çınlıyor, bunun gerçek olmasını ne kadar çok istediğini söylüyordu. Nik flört edip dalga geçtiğinde, bunun onun doğal çekiciliğinden daha fazlası olmasını dilediği zamanlar olmuştu. Keşke o da Nik'e, Nik'in ona olduğu kadar ilgi duysaydı. Yine de daha önce hiç bu kadar yakınlaşmamışlardı. Asla bu kadar dikkatsiz, sınırsız dokunmamışlardı.

Adamın ağzı üçüncü kez tenine değdiğinde "Nik," diye nefes verdi. Çok ileri gitmesine izin vermişti ve midesine, belki de yaptıklarının doğru olduğuna dair bir heyecan yayıldı. Düşüncelerini toparlamak için durakladığında, kokularının

ama yükselen arzusunda yalnız olmadığına inanmaya cesaret etti. Başını dikleştirdi ve kendi başını çevirirken yüzlerini o kadar tehlikeli bir şekilde yakınlaştırdı ki, düşüncesizce bir şey yapmamak için bilinçli bir irade gerekiyordu. "Neden şimdi?"

Sığınmak için High Farrow'a kaçmasının üzerinden neredeyse on yıl geçmişti. Bu, uzun yaşam süreleri içinde sadece küçük bir zaman dilimiydi ve şimdi o ıssız günün hayaleti kalın bir örtü gibi üzerinde asılı dururken daha da kısa geliyordu. O zaman her şeyini kaybetmişti ve üzüntüsünün ağırlığı altında düşmesini, *boğulmasını* engelleyen tek şey Nik'ti. Yine de Nik ona hiç kur yapmamıştı, geleneksel anlamda değil. Nik onun güvendiği, çorak bir denizin dibinde bulunduğu bir hazine gibi sarıldığı biri haline gelmişti. Yeşil gözleri hipnotize ediciydi, gözlerindeki çekim o kadar baştan çıkarıcıydı ki bu bakışla onu tamamen yutabilirdi. Uzun, koyu kirpiklerinin arasından ona bakarken ateş ışığında parlıyorlardı.

"Ya sadece şimdi değil deseydim? Ya seni düşünmeden duramadığımı ve bunun beni her gün çılgına çevirdiğini söyleseydim?"

Nik öyle bir incelik ustasıydı ki -yavaş hareketler, zar zor dokunuşlar- Tauria uzanana kadar pozisyonlarının değiştiğini fark etmedi ve Nik'in vücudunun kısmen üzerinde gezinen hafif izlenimi damarlarında adrenalin patlamasına neden oldu. Zihni öylesine bulanıktı ki, kendisiyle ilgili tüm hislerini kaybediyordu.

"Ya az önce o kadar zorlayıcı bir şekilde konuşurken dudaklarının hareketini izlemenin sonunda beni kıldığını söylesem? Seni öpmeme izin verseydin nasıl hissedeceklerini hep merak ettiğimi söylesem."

Bir hata olduğundan emin olduğu sözleri tekrar etmesini beklerken neredeyse nefesi kesiliyordu. Ya da kötü niyetli, alaycı bir şaka. Yine de merakını yitirmede, itirafına bir yanıt verip vermeyeceğini anlamak için kızın yüz ifadesini dikkatle inceledi.

"O zaman tekrar soruyorum, neden şimdi?" Gerçek duygularını açığa vurması için bu kadar uzun zamanları varken bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Nik'in yüz ifadesi acılı bir yumuşaklığa büründü ve düşüncelere dalarak onun gözlerini aradı. "Onu bana vermeden önce kırık kalbini onarman gerekiyordu. Ne kadar sürerse sürsün beklemeye hazırım. Sana yardım etmek istiyorum ve umarım bunu bir şekilde başarmışımdır ama hepsinden önemlisi, yeniden kazandığın güç, intikam alırcasına geri aldığın güven ve kararlılık... bunların hepsi senin kendi iraden ve direncinle oldu."

Kalbini delip geçen gurur fiziksel bir darbe gibiydi, güzel bir acı. Tauria başını iki yana salladı. "Sen olmasaydın o karanlıktan çıkış yolunu bulamazdım," dedi, düşünceli yüzünü izlemek için elini uzatma dürtüsüne direnerek. "Sen benim ışığım oldun." Ona karşı asla kullanılmaması için derinlerde sakladığı kırılmanlık, onsuz bu ışığın yok olacağından ve eziyet dolu, ıssız bir geçmişten gelen amansız karanlığın onu bir kez daha ele geçireceğinden korkmasıydı.

Alnının kıvrımlarında ortak bir kederin parıltısı vardı ama gözleri kadının göğsüne indiğinde bu parıltı arzuyla karışık bir özlemle karıştı. "Bilmem gerek..." Nik'in parmakları tenini sıyırarak yukarı çıktı. Omzundaki ince kumaşın altından geçerek kolunun üzerinden kaydırıldılar ama göğsünü ortaya çıkaracak kadar değil. "High Farrow'a neden geldin, Tauria?"

Adı, bacaklarının arasını kızartan günahkâr bir fısıltıydı ve sürtünmeyi bulup kendini ele verme dürtüsünden kaçındı. Nik'in gözleri, Tauria'nın açıkta kalan omzuna bakarken kararan bir açlıkla doldu. Dudakları parmaklarının yerini almak için aşağı indi ve Tauria'nın başı, teninde arzu dalgaları patlatan ve göğüslerini sıkılaştıran temasla bir nefesle geriye eğildi.

"Rhyenelle komşuları Fenstead. Buraya gelmek için Olmstone'dan geçtiniz. Neden?"

Tauria'nın yükselen şehveti kısıtlamalarının sınırlarını tehdit ediyordu. "Olabildiğince uzağa gitmek istedim."

"Hepsi bu kadar mı?" diye yalvardı, sanki gerçeği biliyormuş gibi yutkundu.

Bu bilgiyle, *kalbiyle* neler yapabileceğinden korkarak teslim olmamaya kararlı olan Tauria cevap vermedi. Boğazında yanan şeyi itiraf etmemek ve adamın ağırlığını üzerinde hissedinceye kadar tüm mantığını ve mantığını kaybedinceye kadar yaklaşmasına itiraz etmemek için. Mantıklı zihni onu zorlamak için çabaladı.

"Yapamayız."

Nik geri çekildi ve kadın onun yüzündeki vaadi okudu. Eğer kadının isteği buysa tamamen geri çekilmeye hazırды. Oysa bundan çok uzaktı. Ona duyduğu arzu hiç bu kadar güçlü atmamıştı. Sanki ona *ihtiyacı varmış* gibiydi.

"Ne zaman umursamaz olacağımı seçmekte özgür değilim," dedi. Gerçek göğsünde bir sızı, midesinde bir burkulmaydı. Ama krallığını düşünmek zorundaydı ve bu onun itibarıyla bağlantılıydı.

Nik onun gözlerine baktı, düşüncelere dalmıştı. "Eğer olsaydın, ne isterdin?"

O lanet zümrüt gözler. Tek bir bakışıyla tüm skandal düşüncelerini dökmesi için onu baştan çıkarabilirdi. Tauria onun için yavaş yavaş çözöldüğünü hissetti. Zahmetsizce, onun sıkı sıkıya sarılmış ve iyi korunmuş makarasını çözüyordu.

"Sanırım bunun cevabını biliyorsun."

Sahiplenici, ilkel bir şeyin parıltısı vücudunda bir ürperti yarattı ve bu kez kalçalarını sıkma ihtiyacına engel olamadı. Nik fark etmiş gibiydi ve bu tepkiye dikkatle meydan okudu. Bacağını kaydırды ve tekrar ayırmak için onunkilerin arasına girdi. Göz temasını hiç kesmedi ve Nik'in yavaş adımlarının, itiraz edip etmeyeceğini görmek için temkinli davranmaya yardımcı olduğunu biliyordu.

Yapamadı. Ona karşı hissettiği tüm arzular bir anda yüzeye çıktı ve tüm tereddütlerini bastırdı.

"Söylediğini duymak istiyorum." Adamın sesi, kızın teninde dağılmış yıldızlar gibi uçuşan çakıllı bir mırıltıya dönüştü. Eli baldırıyla buluştu, bacaklarını elbisesinin boyundan kurtarmak için yavaşça yukarı doğru, dizini geçerek ilerledi. Nik aşağı baktı ve parmakları pürüzsüz uzunluğun ü z e r i n d e gezinirken bir inilti onu terk etti. Tüy gibi hafif. İşkence gibi. Tauria'nın iniltisini bastırmak için nefesini tuttuğu, bacaklarının arasında yarattığı sızıya ulaşması için ona yalvarmaktan kendini alıkoyduğu uyluğunun ortasına kadar artan bir sıcaklık izliyordu.

Ama eli Tauria'yı terk etmeden önce en fazla bu kadar ileri gidebildi. Nik dirseğini Tauria'nın yanına dayadı ve onun yüzüne şehvet ya da arzudan başka bir şeyle baktı. Yumuşaktı, araştırıyordu ve belki de o bakışta bir parça korku vardı.

"Ne yapıyorsun?" Onun içinde kızdırdığı her şeyden geri çekilmesi karşısında duyduğu hayal kırıklığına engel olamadı.

Nik eğlencesini güçlkle bastırabildi. "Senin isteklerine uyuyorum, aşkım."

"Cevap vermedim."

"Aynen öyle. Tereddüt ettin ama sorun değil. Sana olan arzumun şehvetin çok ötesine geçtiğine inanman için ne kadar gerekiyorsa o kadar bekleyebilirim."

Bir sonraki hamlesinin nedeni katıksız bir kızgınlık ve ciddi bir mantıksızlıktı. Bacakları serbest ve Nik hâlâ ona yakınken Tauria yattığı yerde döndü, bir bacağını Nik'in beline dolayarak onu sırt üstü yatırdı. Nik şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, elleri sanki düşeceğini düşünmüş gibi kalçalarını kavradı.

"Ne istiyorsun, Tauria? Unvanı unut. Kendi arzun dışında her şeyi unut."

Tauria meydan okurcasına parladı. Ona değil, makamına ve bundan mahrum bırakılması gerektiğine inanan herkese: bedeniyle istediği şeyi yapma iradesine. "İstiyorum..." Nefes almakta zorlanıyor, kalbine karşı kafasıyla savaşıyordu.

"Söyle."

"Sen."

Nik eğimli bir yere oturana kadar öne doğru eğildi ve onu kucağında destekledi. Yeni pozisyonları, Nik'in sert uyarılmasını kızın sıcak çekirdeğinde hissetmesine neden oldu. Kadından çıkan küçük ses Nik'in ellerinin sıkılaşmasını tetikledi.

Önce o kırdı.

Tauria kımıldadı, artan ağrıyı dindirmek için her türlü sürtünmeye ihtiyaç duyuyordu.

"Yukarıdaki Tanrılar..." Nik ürperdi. Prens ona bir prenesten daha fazlasıymış gibi baktı, yüz ifadesinde sanki bir Tanrıça'yımış gibi bir huşu vardı. Sadece bu bakışla bile Nik'in içinde uyandırdığı güven, Nik'in utangaçlığını tamamen yok etti ve Nik zevkinin peşinden koşmaya başladı. "Şu haline bak," dedi hayranlıkla. "Çok güzelsin. En tatlı sesleri çıkarıyorsun, aşkım. Hepsini keşfetmeyi planlıyorum."

Gözlerini onunkilerden ayırmadı, adamın sözleriyle ve kalçalarını sıkıca tutuşuyla aldığı zevk arttıkça yüzü sıkışıyor, kalçalarının ona doğru sallanmasına yardımcı oluyor ve yüzünü şehvetle boyuyordu. Kızın tek yapabildiği zorlukla başını sallamak oldu, yanıt olarak daha hızlı nefes alıyordu.

"Çok zarıfsınız."

Parmakları adamın koyu renk saçlarına dolanmıştı, kendini uçurumun kenarına getirmek için adamın vücudunu kullanırken terk etmeye çok yakındı.

Ve onun her şeye sahip olmasına izin verdi.

Yine de o mutluluk dolu uçurumdan yuvarlanmadan hemen önce Nik'in tutuşu onu durdurmak için sıkılaştı ve Tauria haykırdı. Nik'in inkârı onu doruğa yaklaşırken titremeye bıraktı.

"Bir hamle daha yaparsam benim için gelirsin, değil mi Tauria?" diye fısıldadı, dudakları göğsüyle buluşmadan hemen önce.

"Evet," diye mırıldandı. Buna ihtiyacı vardı ve o da bunu biliyordu. Adamın gülümsemesini teninde hissetti.

"Sana daha önce dokunan oldu mu?"

Bu soru onu utandırmaya yetmiş, deneyimsizliğine ışık tutmuştu. Onun bu son noktaya bu kadar kolay ulaşmasını eğlenceli mi buluyordu?

Sonra Nik'in daha önce kaç kişiyle birlikte olduğunu merak ederek iğrenç ve utanç verici bir duyguya kapıldı. Tauria ondan uzaklaşmak için kıpırdandı ama Nik'in tutuşu daha da sıkılaştı. Gözleri kilitlendi.

"Evet," diye yanıtladı cesurca.

Nik hızlı bir hareketle onu hızla altına kısıtırken Tauria şaşkınlıkla çığlık attı. Elleri kollarının üzerinde gezinerek tenini tutuşturdu, ta ki avuç içleri Tauria'nın kılere değene ve parmakları başının yanında birbirine dolanana dek. Vücudunun hafif baskısı muhteşemdi. Ellerini onun sertleşmiş her kıvrımında gezdirmeyi arzuluyordu. Adam ona bakarken yumuşak siyah saçları alnının üzerinde dalgalanıyordu. Yeşil gözleri vahşileşmişti ve kadın onun kim olduğunu sormak istediğini biliyordu ama sormayacaktı. Meydan okuma büyüdü ve bir heyecanı kışkırtmak için yarıştı.

Bu yakıcı bakışlara daha fazla dayanamadığında, nazlı bir gülümseme meydan okuyan kaşlarını hafifletti. "Kendim."

Verdiği yanıt karşısında gözbebeklerini, zümrüt rengini yutan çekici bir karanlık doldurdu. Kadının çizdiği görüntü karşısında duyduğu tahrik odanın içinde dönüp duruyordu ve kendi şehvetini besleme ihtiyacı her şeyi tüketiyordu.

"Seni izlemek için neler vermezdim," diye mırıldandı sonunda. Nik başını aşağı eğdi, santim santim işkence edercesine, ta ki dudakları onunkine yakın dokunuşuyla karıncalanana kadar.

"Belki bir gün yaparsın."

Bu güçtü, üstündeki prensin onun sözleriyle çözülmeye karşı savaşmasını izlemek, ona dokunma dürtüsüne karşı m ü c a d e l e etmesini izlemek. Her nasılsa, aralarında uyanan şey heyecan verici bir oyundu: İlk önce kim diğerini baştan çıkarabilirdi?

Nik, "Ya da belki kendini bana teslim eder ve sana kendi elinle ulaşamayacağın zevk doruklarını göstermeme izin verirsin," dedi. Nik'in ağzı onu istediği gibi öpmek yerine boynu boyunca ilerledi ve kadın ona karşı gerildi.

"Böyle heyecanlar yaşayabileceğini düşünmen büyük cesaret."

Nik onun tenine karşı karanlık bir şekilde kıkırdadı ve başı içgüdüsel olarak geriye doğru eğildi. Dudaklarından yumuşak bir ses kaçtı.

"Öğrenmeye hevesli görünüyorsun. İstediyin bu mu?"

Adamın güvenini sarsmak için bir karşılık vermek istedi ama onunki bunu ne kadar çok istediğine dair fısıltılarla *gölgelenmişti*. Tauria ona hiçbir şey söylemedi. Nik sadece gülümsedi.

"Anlıyorum." Dudakları kadının boynunu sıyırdı. Her iki bileğini de tek eliyle kilitlemek için tutuşunu değiştirdi. "Seni yalvartmamı istiyorsun."

Tauria Nik'ten ne bekleyeceğini bilmiyordu ama bu çok daha fazlasıydı. Sakinliği ve işkenceci dokunuşları -Bunlar şarkının sadece ilk notalarıydı ve kız şimdiden onun melodisine uyum sağlamaya başlamıştı.

"Asla yalvarmayacağım," diye geveledi direncinin son kırıntılarıyla.

Nik'in eli kaburgalarının üzerinden, çoktan aşağı çekmiş olduğu elbisesinin askısına doğru ilerledi. Göğsü ortaya çıkana kadar daha da ileri g i t m e s i n e izin verdi. Ama Nik aşağıya bakmadı, sanki heyecanı sadece Tauria'nın tepkisini ölçmek için artmış gibi, göğsünü avucunun içine aldı, masaj yaptı, alay etti. Tauria'nın nefes alış veriş hızlandı, Nik'in merhametine b a ğ l a n d ı . Bakışlarındaki bağlantı şehvetli ve meydan okuyucuydu, ikisi de arzu ve meydan okuma savaşına kilitlenmişti. İkisi de geri adım atmadı. Sadece diğer kayışına uzanmak için durdu, acı verici bir yavaşlıkla, dokunuşunun onu bir saniye bile terk etmesine izin vermedi. Ancak kız onun altında cırılçıplak kaldığında nihayet aşağı baktı ve ağzı oraya inmeden önce kısa bir duraklama oldu.

Nik, dikkati dağılmışken sonunda onun ellerini serbest bıraktı. Tauria'nın kolları kayışlardan kurtuldu ve parmakları Nik'in saçlarının arasından kayarken, göğsü Nik'in saldırısına doğru yükseldi. Ne yaptığını anlayamadan Nik'in omuzlarına uzanıp gömleğiyle boğuşmaya başladı. Nik onun ne istediğini anlayınca dizlerinin üzerine çökmek için bıraktı. Tek yapabildiği, adamın arkasına uzanıp hızlı bir hareketle gömleğini katlayarak çıkarmasını büyülenmiş bir halde izlemektir. Gördüğü manzara

çıplak göğüslü kusursuzdu. Her hatlarıyla savaş için bilenmiş gibiydi.

Şehvetin altında, adam ona bakarken midesinde çok daha yumuşak bir şey kıpırdandı. Nik elbisesinin ön tarafına uzanırken dikkatliydi. Arka bağcıklar içinden çıkılamayacak kadar sıkı bağlanmış olacaktı ve Nik'in aklından geçen de tam olarak bu gibi görünüyordu.

"Bu elbise üzerinde çok güzel duruyordu," dedi derin, çakıllı bir ses tonuyla. Nik onun yerine zahmetsizce ön taraftan çıkmasına yardım ettiğinde keskin nefesi kumaşın yırtılmasıyla yutuldu. "Hatırlat da sana yeni bir tane borçlu olayım."

Tauria dudağını ısırdı, mahvolmuş elbiseyi hiç umursamıyordu, bunun yerine bu hareketin onu tahrik etmesine şaşırmişti. Nik'in bakışları Tauria'nın ağzına kaydı ve Tauria'nın vücudunda bir açlık hissi uyandı, çıplaklığının farkına varınca içgüdüsel olarak elleriyle göğsünü kapatmaya başladı.

Kendini bir kez daha onun üzerinde konumlandırırken boğazından kısık bir ses çıktı. Eli kızın elini tuttu, parmakları mükemmel bir şekilde iç içe geçerken diğer başparmağı kızın alt dudağına dokunarak dişlerinin kancasından çekti.

"Çok güzelsin, Tauria. Benim olmanı istiyorum. Ve karşılığında, seni her şeyimle koruyacağıma yemin ediyorum. Bedeli ne olursa olsun."

Adam alçalıp çıplak tenleri buluştuğunda Tauria, adamın her santimini hissetme ihtiyacıyla sırtını kamburlaştırmaktan kendini alamadı. Elleri adamın sırtında dolaştı. Teni pürüzsüzdü ama arada bir savaştan kalma kabarık yara izlerinin üzerinden geçiyordu. Her kusurun değerini bilmek ve ezberlemek istiyordu. Onu tatmak, hissetmek istiyordu. Onun her şeyine ihtiyacı vardı.

"Ben seninim," diye mırıldandı.

Pervasızca, belki de aptalca, kendini hiç tereddüt etmeden ona verdi. Ama aynı zamanda pişmanlık duymadan. Bunu istiyordu. Daha önceki her şeyden çok, *onu* istiyordu.

"Seni çok uzun zamandır bekliyordum," dedi sessizce. Nik sonunda başını aşağı indirirken avucu onun yanağını okşadı.

Dudakları buluştu ve içinde eksik olduğunu bilmediği bir şey yeniden şekillendi. Hızlı bir güvensizlik anında onun da kendisi kadar güçlü hissedip hissetmediğini merak etti. Göğsündeki nabız. Ruhunun derinliklerindeki bir şeyin çekiştirmesi. Bu sadece şehvet ya da arzu değildi. Aşk gibi açıklanabilir bir şey değildi.

Düşünceleri, adamın ağzının onunkiyle hararetli bir şekilde hareket etmesiyle yatıştı. Vücutları uyum içindeydi. Bu bir itme ve çekmeydi, çarpıştıkları her açıya mükemmel bir yanıttı. Tauria bunun *doğru* olduğunu anlamak için deneyime ihtiyacı olmadığını biliyordu. Ne istediği ya da arzuladığı, bedeninin neyi arzuladığı, zihninin neye ihtiyaç duyduğu hakkındaki her soru...

Cevap Nik'ti.

OceanofPDF.com

Tauria,

*I trust you are well and the journey
passed fast. In your absence, time feels too
slow. I've never been good with words, as
you are well aware, so I won't write many.
I meant what I said in parting.
Please write back.*

You are missed.

Nik.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Lycus

I Ormanın derinliklerinde onların uzaktan yaklaştığını duydu. Lycus Warner at sırtında bekledi.

Rhyenelle Kralı ile vedalaşmalarını bölmek istemeyen Faythe'nin yolu burada kesişti. Faythe'nin kahkahası rüzgâra karıştı ve at üzerinde ilk gördüğü o oldu, hemen ardından Reylan Arrowood geldi. Yüzündeki parlaklık generalin söylediği bir şeyle aydınlanmıştı ve çıktıkları belirsiz göreve rağmen bunu izlemek moral vericiydi.

Faythe'nin kehribar rengi gözleri onunkilere takıldı ve sıcak bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar. "Veda etme şansımız olacağını düşünmemiştim," dedi Faythe durduklarında.

Komutanlar Kyleer, Izaiah ve Livia da Faythe'nin insan arkadaşı Reuben ile birlikte etrafta toplandılar.

"Size teşekkürlerimi sunmadan ve iyi şanslar dilemeden gidemezdim prenses."

Yanakları bu unvanla kızardı. Lycus bunu sadece Faythe'nin bir gün başında bir taç taşıyabileceği fikrine alışması için kullandığını itiraf etmezdi. Faythe'de liderliğe layık özellikler görmesi için birkaç yakın gözlem yeterli olmuştu. Onlarca yıldır yanında olduğu kendi kraliçesinde hayranlık duyduğu özellikler.

"Ona gittiğin için teşekkür ederim, Lycus."

Faythe onu arayıp bulmuş ve Tauria hakkında saatlerce sohbet etmişlerdi. Bu konuda ondan önce davranmıştı ama Faythe Yüksek Farrow'daki yakın dostluklarından bahsettiğinden beri kraliçesiyle ilgili haberleri öğrenmek için can atıyordu. Lycus, zamanın geldiğine dair kaderin işaretini inkâr edemezdi. Tauria'ya dönme ve onun bu kadar uzun süre uzak kalmasının nedenlerini anlayıp kendisini affetmesini umma zamanı gelmişti.

"Tüm saygımla söylüyorum, bunu sizin için yapmıyorum."

"Tabii ki hayır. Ama Tauria'nın arkadaşı olarak minnettarım. Olmstone'un dostluğuna ve inancına ihtiyacı olacak. Bundan daha iyi bir zaman olamaz."

Reylan gözlerinde Lycus'un hayranlık duyduğu bir gururla onu izliyordu. Başka biri için Faythe sıradan bir insandan fazlası gibi görünmeyebilirdi, bu yüzden ünlü generalin onu bu kadar yüksek görmesi ilk başta inanılmazdı, neredeyse inanılmazdı. Ta ki Lycus onunla tanışana kadar. Aralarındaki etkileşimi inceleyene kadar. Lycus'un Olmstone'daki sınavları sırasında Tauria'ya ilham vermesini umduğu şey, Reylan'ın ikisi de farkına varmadan onda uyandırdığı şeydi: sarsılmaz bir güç. Yine de karşısındaki çiftte bir şeyler vardı... *daha fazlası*. Faythe ile birlikte High Farrow'dan döndüklerinden beri Lycus'un fark etmediği, arkadaşında hoş bir değişim yaratan nadir bir bağlılık.

"Ona selamlarımı iletin." Faythe'nin sesi, onun konumunda olan birinin doğal olarak yaptığı gözlemlerden dikkatini çekti. "Kendisi ve krallığı için doğru seçimi yapacağına tamamen inanıyorum, eminim Nik de öyle."

Yüce Farrow Kralı'ndan bahsetmesi ince bir onaylamaydı. Faythe, Nikalias ve Tauria arasında ne olup olmadığı hakkında konuşmanın kendisine düşmediği konusunda ısrar ederek ilişkileri hakkında fazla bilgi vermedi. Lycus'un anladığı kadarıyla bu ilişki uzun bir geçmişe dayanıyordu ve

Bitmişti ama iyi ya da kötü sonucu kabullenmeye hazırды. Ne olursa olsun Tauria'nın seçiminin arkasında duracağını biliyordu.

"Gitmeliyiz," diye usulca araya girdi Reyhan. Sonra bakışları Lycus'a kilitlendi ve saygı dolu bir baş selamını paylaştılar. "Eminim yollarımızın tekrar kesişmesi uzun sürmeyecektir."

Buna gülümsedi. Rhyenelle'e sığınmasından bu yana geçen on yıllar boyunca Reyhan Arrowood, Lycus'un en yakın yoldaşlarından biri olmuştı. Bugün olduğu kişinin çoğunu beyaz aslanın sabrına ve eğitimine borçluydu, bu da Reyhan ve ondan önceki babası gibi saygın bir general olmak için ne gerektiğini öğrenmesine yardımcı olmuştı.

Faythe'nin gülümsemesi hüznle gölgelenmişti, sanki çıkmak üzere ayrıldıkları belirsiz yolculuğu yeni hatırlamış gibiydi.

Lycus neşeyle, "Maceralarınızı dinlemek için sabırsızlanıyorum, Majesteleri," dedi.

Reyhan'ın genellikle sert olan ağzını bile yukarı kaldıran kısa bir kıkırdama çıkardı. "Eminim birbirimize anlatacak çok ilginç hikâyelerimiz olacak."

Bakışları son bir kez sessiz bir kucaklaşmada buluştu. Bu sadece bir veda alışverişi değildi; bir sözdü. Dışarıda karşılaşabileceği gerçek tehlike karşısında gözlerinde korku titreşirken, karşılaştığı her ne olursa olsun zafer kazanacağına inanan son kişi olmak istiyordu. Dönüp adım adım uzaklaşmaya başladıklarında onu izledi.

"O zamana kadar, Faythe Ashfyre."

Atı ilerlemeye devam etti ama Faythe'nin başı geriye döndü. Gölgelikten süzülen güneş ışığına karşı, alev alev yanıyordu. Saçlarındaki altın ısıltılar, kehribar rengi gözlerindeki pırıltılar, derisinin kızılığında parlıyordu. Krallığının amblemini ne kadar iyi yansıttığına hayret etmekten kendini alamadı. Sanki Anka Kuşu'ndan doğmuş gibiydi.

"O zamana kadar, Lycus Warner."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

Tauria

“Y Majesteleri, PRENS Tarly Wolverlon avluda size eşlik etmek istiyor.”

Tauria Stagknight anonsla birlikte doğruldu ama haberciye dönmedi. Düşüncelerinin dolaşmasına izin verirken gözleri, üzerinde gezindiği taş avluda sabit kaldı. Bulunduğu noktadan ormanların ve çayırların canlılığı görünmüyordu ama güzelce işlenmiş taş labirentin krallığa harika bir övgü olduğunu inkâr edemezdi.

Yüzünde deşifre edilmeden önce endişeli düşüncelerini bastırmak için birkaç saniye nefes aldı. Bölünmüş sadakati, Wolverlonların onun kılığının ardını hemen görecekları konusunda alay ediyordu. Valgard'la olan ittifakının doğru olduğunu öğrenirse, Olmstone Kralı Varlas, Rhyenelle'in müttefiki ve Fenstead'in intikamcısı olan Yüce Farrow'un muhafızını farkında olmadan krallığının kalbine davet ettiğini asla bilemezdi.

Ve onu içeriden parçalara ayıracaktı. Tıpkı onunkine yaptıkları gibi.

Buraya geleli çok olmamıştı ama şimdiden içine bir hastalık, eve dönme özlemi yerleşmişti. Bunu her düşündüğünde göğsü sıkıştıyordu. Çünkü "ev"

onun fethettiği kül ve kan toprakları değildi. O'ydu. Burada geğirdiği zaman ne olursa olsun, bundan önce geğirdiği ve "ev"i herhangi bir toprak olarak tanımlamadığı yüzyılı asla unutmuyacaktı. Kelimenin tüm anlamlarını Nik ile ilişkilendirmeye başlamıştı. Ve şimdi bu onun dayanıklılığının bir testiydi. Zihninde onu bırakmayan bir işkence. Henüz değil.

Ancak Olmstone'daki ikametgahı şu ana kadar taş bir kafese kapatılmış gibi hissettirirken, yoluna devam etmek, buraya ne için geldiğine odaklanmak zordu. Burada her şey farklıydı. Kimseyi tanı mı y o r d u . Wolverlonlar... korumacıydı. Ya da belki de ketum daha uygun bir kelime olurdu.

Tauria kapının yanında duran fae muhafızına doğru dönerek gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ona gideceğim."

Muhafızın onu rahat bırakacağını umuyordu ama adam sanki ona eşlik etmeyi bekliyormuş gibi kapıda oyalandı. Bu bir sürpriz değildi. Burada asla yalnız kalmazdı. Odaları bile korunuyordu ve buranın sınırlarını terk ederse haberler hızla prene ulaşıyordu. Tauria bunu sorgulamakta gecikmedi ama tatlı bir dille yakın gözetimin, topraklarında bir yabancı olarak kendi güvenliği için olduğu söylendi. İtiraz edemedi.

Mor duvar halılarıyla kaplı koridorlarda yürürken, iki başlı kurdun baskın mührü gözünü korkutmamaya çalıştı, ancak düşük bir titreşim kanını ısıttı: büyüünün uyanışı. Boşta duran parmakları iki yanında rüzgâr tanecikleri ö r ü y o r d u ; rüzgâr, bunun bir ceza olmadığının güvencesiyle tenini okşuyordu. Tauria tam olarak istemese de kendi isteğiyle buradaydı. Buradan sağ çıkmak istiyorsa akılı başında olmalıydı. Ve burada dolu dolu bir hayat yaşamayı hayal ediyorsa açık fikirli olmalıydı. Olmstone'un bir tehdit olmadığını kanıtlaması halinde prensle ittifak kurmanın krallığı için akıllıca bir siyasi hamle olacağını unutamazdı. Yine de bu ihtimal, bileklerini sıkan ve büyüünü susturan hayali prangalar gibi hissettiriyordu. Yumrukları sıkıca kenetlendi.

Olmstone Prensi, krallığının rengiyle vurgulanmış siyahlar içinde mükemmel bir şekilde giyinmiş, uzun cam bir pencereden saraya bakarak onu beklerken zarif bir duruş sergiliyordu. Koyu sarı saçları High Farrow'da birlikte geçirdikleri zamandan hatırladığından daha uzundu, şimdi omuzlarının üzerinde dalgalar halinde duruyordu ve yarısı arkadan bağlıydı. Ela bakışları kayarak onunkilerle buluştuğunda gülümsemesi biraz zoraki de olsa sıcaktı. Tauria, ruh hali kendisini gergin tutacak kadar hızlı değişen prensin yanında nasıl hissedeceğini çoğu zaman bilemiyordu.

"Işıl ışıl görünüyorsun, Tauria," dedi selamlarken.

Memleketinin yeşilleri yerine artık kıyafetlerini de vurgulayan mor tonlara katılmasa da, nazik bir takdir gülümsemesi sundu. Başka bir *koruma* önlemi. Korumanın kontrol anlamına geldiğini çabucak fark etmeye başlamıştı. Eli Tarly'nin uzattığı avucuna kaydı ve orada Tarly şefkatli bir öpücük kondurdu.

Bu, bir hafta önceki varışlarından beri prensten aldığı ilk çağrıydı ama yeni çevresi onu hâlâ ürküttüğü için dinlenmek ve kendini toparlamak için ayırdığı yalnız zamana son derece minnettardı. Tarly, Yüksek Farrow'dan yaptıkları yolculukta hoş bir arkadaş olmuştu ama bunun tek sebebi onunla çok az sohbet etmiş olmasıydı. Tauria ona baskı yapmamış ya da canını sıkmamıştı, zihni tamamen meşguldü ve bunun için Yüksek Farrow Kralı'na defalarca lanet okumuştı. Ayrılmadan önceki son karşılaşmaları onu susturmamıştı. Aslında, tekrar tekrar ona o kadar eziyet etmişti ki, kokusunu değiştirebilecek ve yanında at süren prens tarafından fark edilebilecek arzuyu bastırmak için tüm yolculuk boyunca kendini tüketmişti.

Geri gelmeni istiyorum.

Tauria göğsünde bir ağrıyla Nik'in bu ayrılık sözlerinin ne kadar anlamlı olduğunu merak etti. Ya da onlara ne kadar umutsuzca sarılacağını bilip bilmediğini. Dokunuşu onu terk etmemişti. Dudaklarının izi hâlâ kanını tutuşturuyor ve teninde kalıyordu. Yaptıkları şey mutluluktan başka bir şey değildi.

Ama sonrası işkenceydi. Sözüünü yerine getiremeden ayrılmak, kızgınlığın ve doyurulmamış ihtiyacın yeni zirvelerini getirdi.

Sen bunu yapana kadar, sana burada yapma fırsatı bulamadığım tüm utanç verici şeyleri düşüneceğim.

Nikalias kötüydü. Çekici, çıldırtıcı derecede kötü ve günahkâr.

Bir şey eline doğru bir nefes çekti, ardından ıslak bir his geldi ve Tauria irkilerek etrafında döndü. Sıkı bir tutuşla yakalanana kadar korkudan geri geri kaçtı.

"Sakin ol," dedi Tarly büyük canavarın bir tehdit olmadığına onu ikna etmek için nazikçe. Ama işe yaramadı. "Onun adı Katori."

Parlak beyaz kürklü bir kurt önlerinde büyüleyici bir şekilde duruyordu. Tauria daha önce de kurtlar görmüştü ama bu kurtta ruhani bir şeyler vardı. Parıldıyor gibi görünen gümüş gözleri onu büyülemişti. Dehşetini yatıştıran Tarly'nin sözleri ya da dokunuşu değildi; canavara baktıkça içinde hissettiği huzurlu kucaklaşmaydı.

"Neden kalenizin koridorlarında bir kurt dolaşıyor?" diye nefes aldı, donup kalmıştı ve bakışlarını ondan ayıramıyordu. Dikkatle hareket etmedi. Eğer yanlış bir hareket yaparsa, onu çok az bir çabayla parçalayabilirdi. Ama ona gösterdiği ilgi, derisinin her santimini hayranlıkla diken diken etti.

"O bir yoldaş," dedi Tarly kayıtsızca, ondan uzaklaşarak, Tauria onun bu sert savunmasızlığında uzaklaşmamasını dilese de.

Adamın hiç tereddüt etmeden hayvana yaklaşmasını izledi. Canavar kocaman başını ona doğru çevirdi ve eli boynunun üzerinden aşağı doğru kayd. Tauria'nın kasları bu alışverişe ve aralarındaki karşılıklı güvene tanık oldukça gevşemeye başladı. Kurtların sadece vahşi ve saldırgan olduklarını bilirdi.

"Bir ön uyarı iyi olurdu," diye mırıldandı.

Tarly başını ona doğru çevirdi, sarı bir tutam saç bağından kurtulup yüzüne düştü. "Korkuyor musunuz prenses?"

Bu sözlerdeki meydan okuma onun meydan okumasını ifade ediyordu. Tauria kaşlarını çatarak doğruldu ve yavaşça çifte yaklaşacak özgüveni buldu. Çekingen bir tavırla titreyen elini uzattı ve canavar dokunuşunu karşılamak istercesine başını öne eğince irkildi. Eli hayvanın pürüzsüz beyaz tüyleriyle buluştuğunda Tauria rahatladı ve bu deneyim karşısında hayrete düştü.

"Demek bir evcil hayvanın var," dedi dikkati Katori'nin etrafında tamamen yatışması zaman alacak olan sinirlerden uzaklaştırmak için.

Tarly ofladı. "O bir köpek değil." Ona kendisiyle birlikte yürümesini işaret etti ve o da hevesle bunu yerine getirdi. "Katori istediği gibi gelip gidiyor ama sanırım beni tercih ettiğini söyleyebilirsin. Olmstone'daki kurtları daha önce hiç duymadın mı?"

Tauria beynini zorladı. "Çoğu artık kendilerini göstermediklerine inanıyor."

"Bu doğru. Aslında Katori'yi bir süredir görmemiştim. Yeni gelenleri hissetmiş ve senin buna layık olup olmadığını görmek için gelmiş olmalı." Tarly'nin ses tonu alaycı bir hal almıştı ama bu Tauria'yı huzursuz etmekten başka bir işe yaramadı.

Omzunun üzerinden bir bakış atması, canavar arkalarından gelirken hissettiklerini doğruladı. Ama Katori'yle birlikte, kurdun Tauria'nın aslında buna layık *olmadığına* karar vermesi halinde müdahale edebilecekleri için küçük bir teselli sunan üç muhafız da onları takip ediyordu.

"Buraya nasıl yerleştiniz?"

Tarly'nin dikkatini dağıtması Tauria'yı şimdiki zamana geri döndürdü ve bakışlarını geçen pencerelerden dışarı çekti. "Topraklar olağanüstü," diye cevap verdi, onu aşağılamak istemiyordu.

"Ancak Fenstead'in canlılığıyla kıyaslandığında bu hiçbir şey."

Tauria utangaç bir şekilde yüzünü buruşturdu ama yüzünü bir gülümseme gölgeledi.

"İnan bana alınmadım. Hatta sizinle aynı fikirde bile olabilirim. Bu yüzden bana katılmanı istedim." Prens'in hafif dokunuşu Tauria'nın sırtında titreşti ve gözleri buluştu. Tauria nabzındaki garip atlamayı görmezden gelmedi. Şimdiye kadar Tarly ona güvenmemesi için hiçbir neden göstermemişti, babası gibi kötü niyetli olduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Tauria geldiğinden beri Kral Varlas'ı hiç görmemişti; bu pek alışılmadık bir şeydi ve fırsatını bulduğunda sorgulamak için radarındaydı. Sorgulamalarının iyi hazırlanmış ve iyi zamanlanmış, hatta belki de aptalca olması gerekiyordu. En ufak bir şüphe onu tamamen açığa çıkarabileceği için gerekli olan maskeyi takacaktı.

"Fenstead'i düşünüyordum," diye devam etti Tarly. "Krallığınızı daha önce sadece bir kez ziyaret ettiğimi itiraf etmeliyim, o da tüm sarayları davet ettiğiniz büyük Kış Gündönümü Balosu için. Hatırlıyor musunuz?"

Tabii ki biliyordu. Yine de hafızasındaki kıvılcım sadece bir kişiyi ortaya çıkarmıştı. Göğsündeki boşluğu görmezden gelen Tauria başını eğerek zayıf bir gülümseme sundu. "Anlıyorum. O gece çok fazla gösteriş vardı -çok fazla ayrıntı hatırlamadığım için beni bağışlayın." Tauria bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı, adamın bu konudaki beceriksizliğini fark etmemesini umuyordu.

Tarly kısa bir kahkaha attı. "Yani benim orada olduğumu pek hatırlamıyorsun." Onun dile getirmediği anlamını seslendi. "Seni suçlamıyorum. Sanırım o gece seni rahatsız ederek yoran, saygıdeğer Yüce Farrow kralının küstahlığıydı."

Ses tonundaki iftira imasını fark etmemişti. Olmstone Prensi'nin Nik'ten pek hoşlanmaması şaşırtıcı değildi. Ve Yüce Farrow Kralı'nın da Tarly'ye pek sıcak bakmadığı bir sır değildi. Tauria sık sık ikisini de birbirlerine karşı duydukları hoşnutsuzluğu bastırmakta zorlanıyordu. Ama Kurt'un bölgesindeyken, bir tarafı oynamak zorundaydı.

"Evet, Nik... ısrarcı olabiliyor."

"Buraya gelmek için seni bu kadar kolay bırakmasına şaşırdım."

Tauria sıkıdığı ellerini acıyla sıkı. Adamın dikkatli bir şekilde onu dürtüklemesinin Nik'e karşı daha derin duygular besleyip beslemediğini ölçmek için bir test olup olmadığını merak etti. "Ben onun bırakabileceği biri değilim," diye cevap verdi sıkıca.

"High Farrow'un vasisi olarak aynı fikirde olmayabiliriz."

"Nik'in sarayındaki konumum benim isteğime bağlıydı. O bunu biliyordu."

"Hmm." Tarly'nin yüzü esnedi, o kadar belli belirsizdi ki kız bunu fark etmemiş olabilirdi. "Orlon'un görüşünün bu olduğunu sanmıyorum."

"Nik onun babası değil."

"Ben de benim değilim." Tarly yürüyüşlerini durdurdu ve Tauria ona döndü. Gözlerinde çatışma ve değerlendirme fırl fırl dönüyordu. Tauria sinirli olduğunu belli etmemeye kararlı bir şekilde dimdik durdu. "Umarım babamın intikam yolunun benimki olmadığını biliyordur. O gün Fenher'de annem benden alındı ama tüm bu olanlarda asıl kötülüğü alt etmeye yardım edebilecek kişileri düşman edinecek kadar aptal değilim. Onu gerçekten öldürenleri."

Tauria bakışlarını muhafızlara çevirdi, içlerinden birinin krallarına yapılan bu ince göndermeyi anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Tarly'nin geçen kış babasının küstah planındaki çılgınlığı görmüş olduğunu keşfetmek rahatlatıcıydı. Prensın yüzündeki kararlılıkla karşılaşınca sertçe yutkundu ve bir an için ona acıdı. Tacının altında, Tarly sadece bir fae'ydi. O gün sadece annesini değil, pek çok açıdan babasını da kaybetmişti. Yaşayanların yasını tutmak, omuzlanamayacak kadar ağır bir yükü.

"Senin baban olmadığını biliyorum Tarly. Bu yüzden buradayım."

Tarly'nin yontulmuş yüz hatları yumuşadı ve gözlerinin üzerindeki karanlık filtrenin hafiflemiş gibi görünmesi gergin omuzlarını rahatlatı. "Geldik," dedi, bakışları cam kapıların ardında gezinirken.

Tauria onun görüş alanını takip ederken nefesi kesildi. Kapıların çok da ötesinde olmayan bir yerde

Ruh halini aydınlatan hoş bir renk. Yeşil. Fazla bir şey yoktu ama etrafı büyümüş çiçeklerle çevrili güzel bir ahşap köşk gördü. Kapılara doğru bir adım attı ama bir muhafız tarafından durduruldu. Yüzündeki kızgınlığı gizleyemedi.

"Muhafızlar her zaman önce gider," diye açıkladı Tarly, eli hafifçe sırtının alt kısmındaydı. "Nereye gidersen git, önce onların gitmesine izin verirsin. Bu senin kendi güvenliğin içindir."

"Neyden?"

Tarly'nin gözleri onun sorusu karşısında parladı. "Varlığınızın burada bilinmesi ve kabul görmesi zaman alacaktır. Bunu konuşmuştuk."

Dişlerini sıktı, kale içinde böyle bir korumaya ihtiyaç duymanın saçmalığına itiraz etmemek için tüm iradesini kullandı. Bakışlarını kaçırdılar ve Tauria onun konuyu zorlamaması için yaptığı sessiz uyarıyı okuyunca sert bir baş hareketiyle kabul etti. Tartışmaya değmezdi ve gözleri bakımsız yeşilliklere döndüğünde artık umurunda bile değildi.

Muhafız önce çıktı, kız onun peşinden giderken etraflarını taradı. Tarly'nin isteklerine rağmen kendine engel olamadı ve herkesten önce pavyona varmak için adımlarını hızlandırdı. Hiçbir şey söylemedi ve Tauria onun tepkisini ölçemedi çünkü çoktan gitmişti, mekânı incelerken memleketinin anılarına dalmıştı. Ahşabın tamire, çiçeklerin de bakıma ihtiyacı vardı ama doğru bakım ve ilgiyle mekânın ne kadar keyifli bir hale geleceğini şimdiden hayal edebiliyordu.

"Annem buraya gelmeyi çok severdi," diye itiraf etti Tarly.

Tauria onu değerli anıların hayaletiyle etrafına bakarken buldu. Tauria ona baktığında, Tarly gardını nadiren kırılganlık gösterecek kadar düşürdü. Onun varlığını hatırladığı anda da kayboldu. Onun hakkında edindiği izlenim, tam bir soğukkanlılık ustası olduğuydu. Ama düşünceli bir prens görüntüsünün altında,

anlayabileceği bir insan vardı. İkisi de ebeveynlerini kaybetmişti ve Tauria kendini Tarly'yle en ıssız şekilde ilişki kurarken buldu. Herkes kederle farklı şekilde başa çıkabilirdi. Duygularını içinde saklamaya bu kadar alışkın görünen biriyle zaman geçirmeye istekliydi.

Tauria, parmakları yakındaki sarkık bir kasımpatıya uzanırken, "Çok güzel," diye nefes aldı.

Tarly ofladı. "Eskiden öyleydi. Artık kimse buraya gelmiyor. Belki hoşuna gider diye düşündüm-" Sanki nezaket, çelikten ustalaşmış soğukkanlılığının bir anlık sapmasıymış gibi kendini durdurdu.

Tauria yüz ifadesini esneten savaşı inceledi. Bu ifadeyi daha önce de görmüştü ama başka bir prenste. O anda, Tarly ile Nik'in ikisinin de kabul etmek istemeyeceği kadar çok ortak noktası olabileceği düşüncesi aklından geçti.

"Çok isterim," diye cevap verdi, ne söylemek istediğini biliyordu. Garip bir şekilde, adamın yüzündeki hızlı rahatlama ifadesini görmek ona acı veriyordu. "Burayı restore etmeye yardım etmek için zaman harcamayı çok isterim. Tam da ihtiyacım olan şey. Teşekkür ederim." Minnettarlığı samimiydi ve geldiğinden beri içine çöken boğulma hissi yeni bir amaç sayesinde yavaş yavaş hafiflemeye başladı.

"O zaman bunu benim hediyem olarak kabul et. Buraya gelip bahçede istediğin gibi çalışmakta özgürsün. Uygun malzemelerle donatılmanı sağlayacağım."

Paylaştıkları bakışta, Tauria onun gardında bir çatlak gördüğüne inanıyordu. Zamanla, prensin trajik geçmişinin kalbini kaplayan buzu neyin erittiğini öğrenebilirdi. Her zaman aynı fikirde olmayabileceği ama anlamaya başlayabileceği, hatta belki de ilişki kurabileceği nitelikleri sevmeyi öğrenebilirdi. Ve ıssız anıların ortasında mutlu umutlar yeşertmenin bir yolunu bulabilirlerdi.

Tauria artık verebileceği tam bir kalbi olduğuna inanmıyordu, ama kalbinin parçalarını kullanmayı öğrenebilirdi.

kaldı ve prensin geriye kalanları parçalamayacağına güvendi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Nikalias

KING NIKALIAS SILVERGRIFF eziyet dolu zihninin kafesinden tek bir kurtuluş yolu biliyordu: bir kılıcın sallanması.

Kemiklerindeki kızgınlık ve göğsündeki boşluk hissi, her düşüncesini çarpışan kılıçlara ve rakibinin farkındalığına bıraktığında o kadar da amansız değildi. Savaştığı asla yalnız bir muhafız değildi; daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ona ayak uydurmak için tüm dikkatini kullanmaktan başka seçenek bırakmayan tehlikeli olasılıklar.

Dört kişi etrafını sarmıştı ve hiçbir şekilde tereddüt etmemeleri konusunda kesin emir almışlardı. Oda durmak bilmeyen hareketlerle bulanıklaştığında ne kadar zaman geçtiğinden emin olamadı, adımların ve çeliğin sesi zihninde ayarladığı tek ahenkti. Nik eğildi, bir muhafızın saldırısının etrafında döndü ve ayaklarını hızla onun altından çekti. Nik onu öldürücü bir darbeye yere sermeden önce bir çığlıkla yere düştü. Sonra dönerek, zaferini ilan etmesine saniyeler kalmış olan muhafızın göğsüne bir tekme indirdi. Muhafız yere yığıldı ama diğer ikisi hâlâ oyundayken durup düşünecek zaman yoktu.

Neredeyse her akşam eğitim salonuna gelirdi. Baş ağrısına neden olan toplantılarla ya da çeşitli soylularla yapılan akıl almaz sohbetlerle geçen bir günün ardından Nik

Bu odanın dışında çok az eğlence vardı. Yine de vücudunun itirazlarına rağmen onu buraya sürükleyen şey mahkeme meseleleri değildi.

Bu oydu.

Tauria'nın bir başkasının kollarında olduğu düşüncesi. Onu oraya isteyerek gönderdiğini bilerek içinde olabileceği tehlike. Ama en kötüsü, Nik onun *mutlu* olabileceği düşüncesine karşı ezici bir kızgınlık duyuyordu.

Sadece güvende olduğundan emin olmak için ona Nightwalk yapmayı denemeden önce ancak bir hafta dayanabilmişti. Yine de istilacı yeteneğini kullanarak ona kendini korumayı öğrettiğine benzer bir blokla hemen karşılaştı. Yeni krallığındaki mutluluğuna şahit olmasını engellemek için bunu yaptığını düşünmek ezici bir fikirdi. Özellikle de Tarly Wolverlon'la.

Bir sonraki muhafızın yüzü hayaletimsi bir korkuyla karardı, ancak Nik bu alaycı düşünceler serbest bırakılmak için çığlık atarken bastırılmış öfkesi için özür dileyemedi. Muhafızı saniyeler içinde yere sermek için hangi hareketleri yaptığını kaydedemiyordu. Onun mutlu olmasını istemeliydi. İstiyordu da. Yine de onu bir kez olsun görmeye *ihtiyacı vardı*. Mektuplar göndermeye başlamıştı ama şimdiye kadar hiçbirine cevap gelmemişti ve mektuplarının ele geçirilmesinden korkuyordu ya da belki de bu sadece onun kendisini görmezden gelmemesi için duyduğu acınası çaresizlikti.

Nik onu dizlerinin üzerine çöktürdüğünde son muhafız, "Teslim oluyorum Majesteleri," diye nefes nefese kaldı.

Arkasındaki muhafız, "Evet," diye homurdandı ve Nik onu yenilmiş bir halde yuvarlanırken buldu. "Ben de."

Hızlı çarpışmanın etkisinden kurtulan Nik terden sıırıslam olmuştu, dişleri kenetlenmişti ve nefes almakta zorlanıyordu ama öfkesi yatışmış değildi. Odaya şöyle bir baktı ve tüm muhafızların eşit derecede boyun eğdiğini fark etti. İnlmeleri ve itirazları odayı dolduruyordu ve zayıflıklarına sinirlenerek kendini tutması gerekiyordu. Onları bu kadar zorlamak haksızlıktı ama elinden bir şey gelmiyordu. Dikkatlerini dağıtacak bir şeyler bulmak için duyduğu çaresiz ihtiyacı

yapabilirdi. Ne zaman odalarına çekilmek zorunda kalsa ve sessizlik yerleşse, Nik içinden parçalanma riskiyle karşı karşıya kalıyordu.

Muhafızlar gittikten sonra eğitim salonundan ayrılmak istemeyerek volta attı. Zihni hâlâ çalkalanıyordu. Hesaplıyordu.

"Bence savaş becerisi konusunda babanı gölgede bırakıyorsun."

Nik, kendisine eşlik eden ses karşısında iniltisini bırakmamak için kendini zor tuttu. Zarrius kibirli adımlarla salona girerken gözleri onunkilerle buluştu. Nik durdu ve kılıcını önüne koyarak lorda baktı.

"Babam konsey odası için her zaman daha uygun olmuştur." Kılıcıyla ezip geçmekten başka bir şey istemediği birine karşı medeni olmak için bilinçli bir çaba sarf ediyordu. Nik'in elleri Farrow Kılıcı'nın Griffin kabzası üzerinde sıkılaştı.

Zarrius hafifçe kıkırdadı. "Sanırım bu konuda h e m f i k i r olabiliriz."

Nik sık sık Zarrius'un da kendisi hakkında aynı derecede karanlık düşüncelere sahip olup olmadığını merak ederdi. Nik'e karşı duyduğu hoşnutsuzluk ustaca bir kibarlığın ardına gizlenmişti. Ama çatlakları fark etmek zor değildi.

"Seni buraya getiren nedir, Zarrius?"

Lord eğitim platformunun altında durdu. Sürekli kendini beğenmiş gülümsemesi Nik'in sinirlerini bozuyordu. "Sizin için endişelenen bazı kişiler var Majesteleri."

Nik kaşlarını çattı. Beklediği şey bu değildi. "Toplantılarda hazır bulunmanıza rağmen ilgi her zaman orada değildir. Burada zamanınızı en iyi savaş generallerimizden bile daha sıkı çalışarak harcıyorsunuz."

"Zamanımı nasıl geçirdiğim kimseyi ilgilendirmez." Nik uyarıcı bir ton kullandı.

"Avukatınız olarak size katılmıyorum." Zarrius ellerini arkasında kavuşturdu ve Nik'in gözlerinin içine baktı. Bu basit bir duruş değildi; bu kesin bir meydan okumaydı. "Hareketleriniz hepimizi etkiliyor ve prenses gittiğinden beri

Zihninizin High Farrow'un iyiliğine odaklanmadığına inananlar var."

Nik kılıcını kınına sokarken titremesini bastırmak için kaskatı kesildi. Öfkesi pervasız bir güce dönüşürken Zarrius'la göz temasını kesmedi ama Nik bilinçli bir şekilde nefes aldı. Aralarındaki mesafeyi kapatmak için kasten yavaş adımlar atarak eğitim platformundan indi ve onları yüz yüze getirdi. Zarrius'un boğazı düğümlendi, bu da kral tarafından tamamen tehdit edilmediğini belli eden tek işaretti ama ifadesi sertleşti. "Ne ima etmeye çalıştığını anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Hiçbir şey," diye şarkı söyledi Zarrius.

Nik'in gözleri şüpheyile kısıldı.

"Aklınıza takılan bir şey olursa, size mutlak gizlilik ve güven içinde geliyorum. Ne de olsa babanızın kişisel danışmanıydım."

Evet, Zarrius'un Nik'e sık sık hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, bu dayanılmaz bir şeydi. Çenesi daha da sıkıldı. "O halde aklımda hiçbir şey olmadığına sizi temin etmeme izin verin."

"Hmm." Sanki ikisi de diğerinin gerçekleri söylemekten kaçındığını biliyormuş gibi tansiyon yükseldi. "Üç saray arasındaki bu muhtemel ittifakın, içi boş söylentilerin yayılması halinde tehdit altına girmesini izlemekten nefret ediyorum."

"Bu söylentiler ne anlama geliyor olabilir?"

Zarrius omuz silkti. "Sıkıcı mahkeme salonlarında birinin geçmişinden nelerin ortaya çıkarılabileceğini ve yanlış yorumlanabileceğini kim bilebilir?"

Nik, lordun çemberinden kurtulmak için iç politikada yakın müttefik olduklarına dair güvence vermekten başka bir yol göremiyordu. "Planlarımızın uyuştüğünü sanıyordum. Ama şimdi benden şüphe mi ediyorsun?"

Lordun gözleri esnedi, Nik'in kendisine karşı dürüst olup olmadığını değerlendirirken, sinirleri yatışıp mantıklı düşünmeye başladı. Zarrius, Nik için ustalaşması gereken bir oyundu; gerçek duygularını kimsenin ulaşamayacağı bir yere gömerek zamanını bekliyordu. Tauria'yı bir işaretten başka bir şey olarak görmüyordu.

siyasi kazanç için. Yine de tahtadaki en güçlü oyuncuydu. Piyon kisvesi altında bir vezir.

Zarrius Nik'in sabrını daha fazla sınamak ya da şimdilik onun tarafında olduğunu kabul etmek konusunda kararsız görünüyordu. Nik onun sert bakışlarının hafiflemesiyle fırtınanın bir kez daha dindiğini anladı. "Elbette. Olmstone'daki koğuşumuzla müzakerelerin nasıl ilerlediğine dair henüz tek bir kelime bile duymadığımız için, sadece soylularınızın endişelerini yinelediğimi anlayacaksınız."

"Olmstone'da uzun süre kalamazlardı. Kabul mektuplarının bu hafta içinde gelmesini bekliyorum." En azından Nik, Tarly'nin sadece olası ittifak hakkında bilgi vererek değil, Tauria'ya ulaşana kadar acısını hafifletmek için onun güvenliğiyle ilgili herhangi bir haber vererek beklentisini hafifleteceğini umuyordu. "Elimde meseleler olduğunu söylediğimde bana güvenin. Seni akılsız kabul mektuplarından başka bir şey hakkında bilgilendirmek için bir nedenim olduğunda, ilk göndereceğim kişi sen olacaksın."

Ağzı zalim bir zaferle kıvrılan lordu tatmin etmiş görünüyordu. Onun memnuniyetini görmek Nik'in vahşi düşüncelerini harekete geçirdi. Ama şu anda önemli olan tek şey, Nik Olmstone'un gerçek niyetini öğrenene kadar onu sessiz tutmaktı. Tauria'nın güvende olduğuna ve onları düşünmeden kendi beklentilerinin peşinden gitmek için High Farrow'u terk etmeyeceğine inanmak zorundaydı.

Onu terk etmeyeceğini.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 4

Tauria

FEELING A YENİ Tauria bir amaç ve yön duygusuyla hevesle küçük pavyonun bahçesine doğru ilerledi.

Tarly ile buluşmasından bir gün sonra. Tarly ona harika sığınağı gösterdikten sonra, onun yerine heykellerle süslü arazide bir tur atmasına gönülsüzce izin vermişti. Ama o zamandan beri geri dönmek için can atıyor, buranın güzelliğini geri kazanma çalışmalarına başlamak için ilk kez gerçek bir heyecan duyuyordu. Doğayla olan bağları içten içe seviniyor, büyüğü şimdiden tenini hoş bir uğultuyla kaplıyordu. Annesinden miras aldığı Florakinetik yeteneği, rüzgâr manipülasyonu ile karşılaştırıldığında sadece bir çekirdek olduğu için zaman alacaktı.

Tauria kapıdan birkaç adım uzaktaydı ama elini açmak için kaldırdığında yolu bir kez daha uzun boylu bir adam tarafından kesildi. Muhafıza bakarken dişlerini sıktı ama adamın hafifçe irkildiğini görünce kaşlarını çatmakta gecikmedi.

"Biliyor musun, saçma koruma önlemlerini gevşetirsek söylemem. Sadece seninle benim aramda?" Bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu.

Gardiyanın sempatik bakışları onu, katı kurallara uymazken defalarca yakalanmış, gözetim altındaki bir çocuk gibi hissetmesine neden oldu. "Bu benim işimden çok daha fazlası olurdu.

Majesteleri." Kapının kolunu indirdi ve dışarı çıkarak yabani sarmaşıklarla dolu yüksek bir duvarın çevrelediği alanı inceledi.

Tauria sözlerinden etkilenererek onu dışarı kadar takip etti. "Bana ne dedin sen?"

Muhafız ona doğru döndü, şaşkınlıktan kaşları çatılmıştı. "Size Majesteleri demekle hata mı ediyorum? Rencide etmek istememiştim."

"Hayır, hiç de değil." Sözünü çabucak kesti. Gülümsemesi göğsünde bir sıcaklıkla birlikte hissettiği bir sırtışa dönüştü. Şimdiye kadar burada kimse ona Fenstead unvanıyla hitap etmemişti ve Tauria yavaş yavaş belki de yönetmeye layık görülmediğine, her zaman aylak bir prenses olarak anıldığına inanmaya başlamıştı. Yüksek Farrow'da bile onların vasisi olmaya alışmıştı. Bu ismi o kadar sık duymuştu ki, bazen kendisini hiç önemli hissetmiyordu, sadece sarayın güzel bir duruşa sahip başka bir üyesiydi. Nik kral olmuştu ama yine de olması gereken kişinin gölgesinde yaşamaya boyun eğmiş gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Onun dengi. Nik'in ona bu konumu vermeye çalıştığı zamanlar olmuştu, bunu kalben biliyordu ama yeterli değildi. İşte o anda bunun asla olmayacağını kabul etti, çünkü ihtiyacı olan şey kendisine bir ses ya da güç verilmesi değildi; bunları kendisi için alması gerekiyordu. Nik'le arasındaki mesafe acı verici olsa da, Tauria bunun kendi adına yükselmek, kendisi için ayakta durmak ve kaybettiği kontrolü geri almak için bir fırsat olduğunu biliyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu muhafıza. Onu şaşırttığı açıktı. Sarı saçları ve belirgin yüz hatlarıyla yakışıklı biriydi ama cüssesine ve mevkisine rağmen gözlerini ondan kaçırırken çekingen görünüyordu.

"Lennox, Majesteleri."

"Hadi bir anlaşma yapalım, Lennox." Eğri büğrü taş levhaların üzerinde gezinirken adamın şaşkın bakışlarına sırtı

pavyona doğru. "Burada unvan yok, formalite yok. Sadece Tauria ve Lennox."

Yanaklarında ilk gülümseme kırıntısı belirdi ama etrafı tararken içinde bir tedirginlik vardı. Cam kapılar bir yana, etrafları sadece küçük bahçenin sert taşlarıyla çevriliydi. Yukarıda muhteşem berraklıkta bir yaz gökyüzü vardı. Olmstone'daki nem oranı daha yüksekti ve gün boyunca yakıcı güneşi neredeyse hiç bulut kesmemişti ama ona *uyması* için verdikleri kıyafet korse kemikleri ve düz çizgileriyle kaskatı *kesilmişti*. Güzeldi ama bu havada boğucuydu.

Lennox kabul etmekte isteksiz görünüyordu ama başıyla kısa bir selam verdi. Birini unvan ve resmiyet konusunda bu kadar temkinli görmek tuhaftı ve tepkisi Tauria'da Wolverlons'ın arkaik geleneklere sıkı sıkıya bağlı olmasıyla ilgili bir merak uyandırdı. Fenstead'deki kişisel muhafızı, birlikte büyüdüğü yakın bir arkadaşıydı ve babası tarafından eğitimde en güvendiği general olarak atanmıştı. Onun kuralları özel olarak çiğnemekte bir sakınca görmeyeceğini biliyordu. Ama hafızasının sızısı uzun zamandır asla tam olarak iyileşmeyeceğini kabul ettiği bir yaraydı ve Tauria aynı şeyi Olmstone'daki muhafızlardan da bekleyemezdi.

Bakımsız yeşilliklerle yüzleşti. Ellerini kalçalarına dayayarak, nereden başlayacağına dair bir strateji oluşturmak için elinden geleni yaptı. Tauria, salkım söğütlerle savaşıyor büyümiş yabani otlara doğru yürüdü.

"Belki de sana bir şeyler getirmeliyiz."

Tauria onlara uzanıp köklerinden koparmakta tereddüt etmedi.

"-eldivenler," diye bitirdi Lennox sessizce.

Kurtarılamayacak kadar solmuş olan hüzünlü çiçeklere baktı. "Gerek yok," diyerek onları bir kenara fırlattı. Kopardığı her şey boşa gitmeyecekti. Yeteneğiyle, hüzünlü çiçeklerin çoğunu kurtarabilir; yeniden dikilmek üzere onlara yeni bir hayat verebilirdi. Diğerleri bazı otlar ve ilaçlar için kullanılabilirdi.

Bu bakımsız alan ilk bakışta ıssız ve ölmek üzereydi, ancak kimse trajik görüntüsünün altında yatan sonsuz harikaları ve güzelliği bilmiyordu. Tauria, burayı tüm ihtişamıyla geri getirmek ve insanların kaçınmak yerine akın edeceği bir güzellik haline getirmek için baş döndürücü bir umut ve heyecanla doluydu.

Toprağın üzerinde diz çökmüş, yabancı otların istila ettiği küçük bir alanı yorulmak bilmeden kazarken saatler geçebilirdi. Hepsinin kökünü kazımak zorundaydı yoksa üzerlerinde yeşertmeye çalıştığı yeni her şeyi çabucak yok edeceklerdi. Bir noktada Lennox ona küçük bir mala verdi, muhtemelen başka bir muhafız tarafından getirilmişti çünkü asla yalnız bırakılmazdı. Alet ile çıplak elleri arasında gidip geliyor, soğuk toprağı parmaklarının arasında hissetmekten büyük keyif alıyordu. Birkaç kez, basit bahçecilik eylemi annesinin değerli anılarını canlandırdığında gözlerindeki karıncalanmayla savaştı. Onun Florakinetik yeteneğı çok daha güçlüydü. Tauria'nın bildiğı her şey, doğa hakkındaki sonsuz bilgisi, doğrudan annesinin kalbinden geliyordu.

Tauria'nın dizleri o kadar uyuşmuştu ki, toprağın mor elbisesini ıslattığı yerdeki nemi hissetmedi. Kendine yaptığı bu pisliği umursamadı ve bir dahaki sefere daha uygun kıyafetler giymek için bir not aldı. Yaptığı işten memnun kaldığında bir avucunu toprağın üzerine kaldırdı. Büyüsü, derisinin altından parmak uçlarına doğru esen kum gibi uyandı. Donuk topraktan güzel bir çan çiçeğinin canlı bir şekilde çıkmasını kendi yeteneğine hayranlıkla izledi. Tauria ilk yeni çiçeğine gülümsedi.

"Bu çok güzel."

Ürkek ses sessizdi ama Tauria şaşkınlıkla döndü, uzun zamandır kendi sessiz düşünceleri içindeydi. İstilacı küçük formu görünce, davetsiz misafiri tanımakta gecikmedi.

"Opal'dı, değil mi?" Tauria genç prensesle daha önce sadece bir kez, kralların Yüksek Saray'daki toplantıları sırasında tanışmıştı.

Farrow. Zıplayan bal sarısı saçları, leylak rengi elbisesini tamamlayan iri mavi gözleri kadar çarpıcıydı.

Opal utangaçça başını salladı ve Tauria bakışlarını daha önce hiç bir çocuğun yanında bulunmamış gibi rahatsızca kıpırdayan Lennox'a çevirdi. Onun tedirginliği karşısında kıkırdamasını bastırdı.

"Bana katılmak ister misin?" Tauria genç fae'nin tereddütlerini hafifletmek için elindeki malayı uzattı.

Yavaşça bir gülümseme Opal'ın yuvarlak yanaklarını böldü ve iki yanında sevimli gamzeler oluşturdu. Çekingen bir tavırla yana kayarak aleti kabul etti ve Tauria bunu ilk anlaşma alışverişi olarak gördü.

"Onları nasıl büyütüyorsun?" Opal sessizce sordu, gözleri merakla parlıyordu.

Tauria'nın yüzü onun coşkusuyla aydınlandı ve yanındaki yere vurdu. "Yaklaş, sana göstereceğim."

"Kirlenmemem gerekiyor. Annem çok kızar."

Kızın endişesini gören Tauria'nın gülümsemesi kısmen yüzünü buruşturdu. "Söylemezsen ben de söylemem."

Opal'ın parlaklığı geri geldi ve Tauria'nın yanına inip yakınına eğilmeden önce hevesle yana kaydı. Tauria temizlediği alanda birkaç çiçek daha açtı. Renkler ve düzenlemeler konusunda fikir verecek yeni asistanıyla yatak, Tauria'nın tek başına başarabileceğinden daha güzel bir şekilde bir araya gelmeye başladı.

Öğleden sonrası Opal'ın yoğun ilgisiyle tamamen çalındı ve Tauria kendini bahçeye kaptırarak gerçekten kendinden geçti. En son kim olduğuna bu kadar bağlı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve bir an için Tarly'yi düşündü, ona burayı özgürce kullanmasına izin vererek gösterdiği nezaketi ve bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilmesini sağlamayı planladı. Kız kardeşiyle bağ kurmak beklenmedik ama hoş bir şeydi.

Sürpriz. Burada birlikte sonsuz günler geçirebileceklerini hayal etti, prenses onun hevesli çırağıydı.

"İşte buradasın!" Dışarıdan yeni bir ses onlara katıldı, kelimeleri aciliyet kaplıyordu. İnce giysileri içinde, onlara doğru eğri büğrü taş patikadan telaşla ilerleyen fae, sarayın yüksek bir leydisi olmalıydı.

"Başım belada." Opal'ın sessiz sesi korku doluydu. "Her yerde seni arıyordum. Konuştuk bu konuda!" Önlerinde durduğunda, fae'nin sesi azarlayıcıydı ama Tauria'ya daha da yaklaşan Opal'a bakarken yüzünde sadece endişe vardı.

Tauria ayağa kalktı, dizlerindeki ağrıdan dolayı yüzünü buruşturdu, bu da bir süredir orada diz çöktüğünün kesin bir işaretiydi. "Benimle güvende," diye tatlı bir gülümsemeyle fae'ye güvence verdi. Opal'ın yanında durduğu yerde rahatladığını neredeyse hissedebiliyordu.

Fae, Tauria ile göz göze geldi, bronz teni bir ton beyazladı. "Bağışlayın beni, Majesteleri." Hâlâ nefesini tutmaya çalışarak eğildi. "Ben Prenses Opal'ın akıl hocasıyım. Benim yanımdan ayrılmaması konusunda uyarıldı. İki dakikalığına döndüğümde ortadan kaybolmuştu." Dikkatini utangaç genç fae'ye yöneltti.

Tauria'nın eli Opal'ın omuzlarına güvenle dolandı. "Hiçbir zarar gelmedi. Sanırım bugünlük burada işimiz bitti." O ve genç prenses karşılıklı gülümsediler.

Fae soluk soluğa kaldı ve dikkatini Opal'ın elbisesinin üzerinde gezdirdi. "Tanrım! Annen ya da baban seni bu harabe elbisenin içinde yakalamadan önce üstünü değiştirmeliyiz." Prensesi takip etmesi için kolunu uzattı.

Opal izin ister gibi ona baktığında Tauria başıyla onayladı. "Umarım bana tekrar katılabilirsin," dedi bir soru imasıyla.

"Burada bulunmasına izin yok. Eğer babası bunu duyarsa-"

"Senin adın ne?" Tauria araya girdi. Fae'nin bu kadar önemsiz bir şey için bu kadar endişeli davranmasını izlemek tuhaftı. Tauria'nın zihninde kral ve kraliçenin katı görüşleri hakkında daha fazla tedirgin edici soru belirdi.

Fae şaşırılmış görünüyordu. "Serena, Majesteleri."

"Tauria, lütfen," diye ısrar etti, unvanından korkmak yerine dostça karşılanmaktan başka bir şey istemiyordu.

Serena bakışlarını, dikkatini vermiyormuş gibi görünmeye çalışan ama bunu başaramayan, onun yerine duvarı inceleyen Lennox'a çevirdi. Fae duruşunu gevşetti ve yüzündeki tedirgin ifade hafifledi. "Bu kadar sert konuşmak istememiştim."

."

"Oyunbozan gibi mi?"

Serena bir kahkaha atmadan önce bir anlığına şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve Tauria da kısa süre sonra ona katıldı.

"Sen de bize katılabilirsin. Burası alabileceği her türlü yardımı alabilir."

Serena küçük bahçeye baktı, hiç de hevesli değildi. "Majesteleriyle konuşmamız gerekecek."

"Bana bırakın." Tauria canlandı ve çamurlu lekelerden kurtulamayan elbisesinin tozunu aldı. "Yarın öğleden sonra burada olacağım. İkinizi de tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Serena başını sertçe salladı ve Tauria'ya sanki otların arasındaki yabancı bir bitkiymiş gibi baktı. Sözlerinin bu kadar tuhaf karşılanması karşısında göğsünde bir şeyler burkuldu, sanki nezaketi beklenmiyordu. Bunun farklı geleneklerinden, Kurt Krallığı'nda asaletin nasıl görüldüğünden kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin olamıyordu. Bunu hâlâ kendi kendine öğreniyordu.

Serena ve Opal sessizce sohbet ederek ayrıldılar ve prenses harap elbisesini karıştırırken Tauria azarlama mırıltıları yakaladı. Tauria suçluluk duygusuyla kıvrandı. Opal'ı kendisine katılmaya ikna ettiği için azar işiten kendisi olmalıydı. Nemli alnını elinin tersiyle silerken uzun bir iç geçirdi ve o günkü çalışmasına baktı.

Neşesi yeniden yerine geldi. Küçük, canlı bir yataktı ama potansiyelin vizyonunu davet ediyordu. Bu bahçenin dikkatini dağıtması mutluluk vericiydi ve tam da ihtiyacı olan şeydi.

"Geç oluyor, Majesteleri. Size odalarınıza kadar eşlik etmeliyim." Lennox'un ses tonu özürle doluydu.

Gardiyan onu en korktuğu hapsedilme yerine götüreceğini biliyor gibi görünürken Tauria hoş bir şekilde cevap vermeye çalıştı. "Anlaşmamızı unutma, Lennox," diye takıldı, onu da yanına alarak cam kapılara doğru yürürken.

Nefes nefese bir kıkırdama çıkardı. "Özür dilerim, Tauria."

Koridorun sonundaki odalarına yaklaştıklarında, Tarly'nin köşede belirip doğrudan onlara doğru geldiğini görmek sürpriz oldu. Tauria uzaktan Tarly'nin onu tepeden tırnağa taradığını fark etti ve Tarly'nin yüzünü çelikleştiren kızgınlık Tauria'nın sıcak tenini serinletti. Yollarının kesiştiği yerde durdular.

"Lanet olası Cehennem'de ne yapıyordun?" diye sustu, kızla göz göze gelmedi ama çamurlu haline onaylamaz bir ifadeyle baktı.

Tauria onun tepkisi karşısında içten içe afallamış olsa da, neşesini korumaya çalıştı. "Sadece biraz kir. Bahçeyle ilgileniyordum," diyerek soğukkanlılıkla geçiştirdi. Kendisini kısa sürede bir hazineye dönüşen bu alana yönlendirdiği için ona teşekkür etmek niyetindeydi ama yüzünde bu kadar öfke varken bu pek de uygun görünmüyordu.

Tarly arkasına baktı. Etrafta kimse yoktu. Yürümeye başlarken eli kızın kolunu sardı ve onu da yanına aldı.

"Tarly." Tauria bir öfke parıltısıyla aniden durdu ve kolunu onun elinden kurtardı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Bu söylenecek yanlış bir şeydi. Prens'in ela gözlerindeki hızlı öfke parıltısı onu tereddüt ettirdi, neredeyse

geri adım attılar. Ancak dikkatleri yakınlardaki bir varlık tarafından çekildi.

Tauria'nın şaşkın bakışları, dikkatle yanına yaklaşan Lennox'a kaydı. Tarly sert bakışlarıyla onu hedef aldı. Tauria gergin birkaç saniye boyunca prensin ne yapabileceğinden emin olamadı. Sonra göz kırptı, öfkesi o kadar hızlı yatışmış görünüyordu ki Tauria'nın tek yapabildiği dalgalı bir nabızla izlemek oldu.

"Özür dilerim," dedi nefes nefese. Yüz ifadesindeki yumuşama, özrünün gerçek olduğunu gösteriyordu. Yine de o anı hiç anlayamamıştı. Sadece başını salladı ve adam da bunu anlayışla karşılamış gibi görünüyordu. "Sizin konumunuzdaki birinin ahır yardımcısı gibi görünerek kalede dolaşması uygun değil."

Tauria yüzünü buruşturdu, tırnaklarının altındaki kiri ve elbisesinin üzerindeki korkunç kahverengi lekeleri bilinçsizce karıştırdı. Tarly'nin tepkisini Serena'nın kral ya da kraliçenin kızlarını aynı harabe halinde bulma korkusuna bağlamaktan kendini alamadı ama daha fazlasını öğrenene kadar Tarly'nin nezaketsizliği hakkında hüküm vermemeyi tercih etti. Onun tepkisinin babasının nasıl tepki verebileceğine dair bir uyarı olmasını umuyordu. Ama bir de Yüksek Farrow'da çok kısa bir süre tanıştığı ama o süre zarfında korkulacak biri değil, sessiz ve kibar biri gibi görünen kraliçe Keira vardı. Hayatı boyunca sarayın üst düzey bir üyesi olan Tauria, farklı beklentilere hitap etmek için kendini şekillendirme eylemini hem görmüş hem de deneyimlemişti.

Tarly bıkkın bir şekilde iç çekti. "Yıkanmana ve giyinmene yardım etmesi için sana bir hizmetçi atayacağım." Gülümsemesi zoraki gibiydi ama yine de karşılık verdi. "Büyük salonda akşam yemeği için bana eşlik etmeni istiyorum."

Konuşmanın yön değiştirmesine minnettar olarak başını salladı. "Çok isterim." Vücudunu ürpertici bir huzursuzluk hissi kapladı ve geri çekilmeye heveslendi. Tarly'nin etrafından dolanarak köşeye ancak varabilmişti ki Tarly'nin sesi koridorda yankılanarak onu bir kez daha durdurdu.

"Özel hayatınızda bana istediğiniz gibi hitap edebilirsiniz. Ama topluluk içinde bana unvanımla saygı gösterin, Prenses."

Sözler bir uyarı gibiydi. Tauria bu sözleri prensin kendi isteğiyle koyduğu bir şart olarak değil, safça göz ardı ettiği Olmstone sarayının bir âdeti olarak duymuştu. Tarly'nin soğuk tonuna rağmen, onun sözlerini bir hakaret olarak algılamamaya çalıştı. Eğer babası toplum içinde rahat olma isteklerine karşı çıkıyorsa, Tauria prensin özel hayatında resmiyeti terk etmeyi teklif etmesine minnettar olmalıydı. Yine de onunla baş başa kalma fikri midesini bulandırıyor ve bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı kaynaklandığından emin olamıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Nikalias

SILENCE. SESSİZLİK. NIK her ikisini de o kadar çok arzuluyordu ki, özel konsey odasına doğru aceleyle attığı adımları saydı. Bir sonraki köşeyi dönüp Zarrius'la karşılaştığında ikisi de onu selamlamaya hevesli görünmüyordu. Nik, lordu basit bir teşekkürle geçemeyeceğini bildiği için iniltisini bastırdı. Özellikle de yanında birileri varken.

"Majesteleri, size rastladığımıza sevindim," diye şarkı söyledi Zarrius.

Nik bunun bir tesadüf olduğundan şüpheliydi. Yollarının kesiştiği yerde durdu ve gözleri zarif fae dışisine kayarken, daha çok arkadaşlığı için sıcak bir gülümseme takındı. Kadının çam yeşili gözleri iriydi ve cazibeli bir şekilde göz kırpıyordu. Güzel olduğunu düşünüyordu, kumral saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve soylu olduğu belliydi.

Zarrius Nik'in dikkatinin onun üzerinde olduğunu fark etti ve lordun yüz hatlarından kısa bir süreliğine neşe geçti. "Sizi Leydi Samara Calltegan ile tanıştırmama izin verin."

Saygıyla eğildi ama çapkın bakışları belli belirsiz değildi ve Nik'i bir an bile terk etmedi. Kadının soyadı Nik'in zihninde uzaktan tanıdık geliyordu ve bunu düşünürken kaşları çatıldı.

"Lord Gerat Calltegan'ın kızı, Yüksek Farrow'da önemli ticaret merkezlerinin sahibi ve işletmecisi," diye devam etti Zarrius, Nik'in şaşkın bakışları onun karmakarışık düşüncelerini dile getirmiş olmalıydı. Kendi soylularından birine ders vermek zorunda kaldığı için kendini utangaç hissetmiş olabilirdi ama doğrusu Nik'in bunu umursayacak çok az enerjisi vardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye kibarlıktan başka bir şey yapmadan teklif etti. "İkiniz de beni mazur görün. Benim-"

"Sizinle biraz vakit geçirmeyi umuyordum."

Nik'in gözleri sözünün kesilmesiyle parladı ve Samara'nın gergin duruşundan anladığı anlaşılan bir bakışla onu kıştırırken lordun uyarısını okuduğunu umdu. Nik onun için üzülemezdi; bu onun göreviydi ve bir kral olarak kendi lordları tarafından konuşulmaya tahammül edemezdi. Yine de Zarrius sanki tacı o sarsılmaz, kibirli duruşuyla giymiş gibiydi. "Bir dakikanızı ayıracağım ama hepsi bu kadar," dedi Nik buz gibi bir sesle.

Zarrius Samara'ya döndü. "Eminim ikinizin tanışmak için daha iyi zamanınız olacaktır. Şimdilik bize müsaade edersen, canım."

Samara Zarrius'a tatlı tatlı gülümseyerek başını salladı ve Nik'in yanından geçmek için bir adım attı ama onun yerine durup uzun kirpiklerinin arasından Nik'e baktı. Nik, böylesine ustaca bir baştan çıkarma bakışında tapılacak bir şey olduğunu inkâr edemezdi. Genç haliyle buna tamamen kanardı. Ta ki ona kadar. Tauria, farkında olmadan, tanıştıkları ilk gün onu ele geçirmiş ve prensesin uyandırdığı heyecan ve vahşi arzuyla kıyaslandığında başka herhangi bir ihtimalin neredeyse *üzücü* görünmesine neden olmuştu. Nik ancak dünyayı sarsan kehanet Tauria'yla her türlü mutluluğu yasakladığında yeniden hissetmeye çalışmış ama nafile. Kadınları yatağa götürüyor ve her zaman sahte vaatlerde bulunarak geceyi bitiriyordu. O geceler Nik'in istediği şeyi başardı: Tauria'ya ona kızacak bir şey verdiler.

için. Onu, kaderi ve sonu olacak kişiden güvenli bir mesafede tuttular.

"Sizi yakında tekrar görmeyi umuyorum Majesteleri." Samara'nın sesi bile baştan çıkarıcı, sessiz ve büyüleyiciydi.

Nik hiçbir şey hissetmedi ama yine de başını salladı. Yanından geçerken ağzının kıvrılması bir sözdü. Kendisine bir anlık yalnızlık sağlayacak hedefe doğru bir kez daha hışımla ilerlemeye başlamadan önce bunu ikinci kez düşünmedi. Yine de arkasından gelen lordun her adımı Nik'in gergin omuzlarını daha da sertleştirdi. Zarrius'un varlığını **u m u r s a m a d a n** doğruca süslü sandalyeye yöneldi ve kraliyet adabına aldırmadan sandalyeye yığıldı.

Kapı kapandıktan sonra onun sessiz kalması üzerine Nik, "Zamanın hızla tükeniyor, Zarrius," diye çıkıştı. Lord'un yanında olmak genellikle bir strateji gerektirirdi; acımasızlığın doğru miktarını kullanarak ona denk olmak ama onu alt etmemek. Zarrius'u oyalayacak ama ona üstünlük sağlamayacak doğru miktarda anlaşma. Kazanmanın tek yolu lordu kendi tarafında tutmaktı. Muhalefet olarak Zarrius her şeyi mahvedebilirdi.

"İyi bir hanımefendi," diye yorumladı Zarrius, Nik'le göz göze gelmeden odada volta atarken. "Soylu bir isme sahip, krallıkta önemli bağları olan bir babası var, Yüksek Farrow'un en zengin toprak sahiplerinden biri."

Nik sandalyesinde arkasına yaslandı, dirseğini koluna dayayarak parmaklarını şakağına bastırdı. "Gerçekten de yüksek bir soydan geliyor." Lordun Samara'yı överken nereye varmaya çalıştığından emin olamıyordu ama ona duyduğu ilgiden dolayı böyle konuştuğunu tahmin eden Nik, Zarrius'un abuk sabuk övgülerinin bitmesini ve onu kovabilmeyi çok istiyordu.

"Son derece de güzel. Leydi Samara da saraydaki birçok kişi tarafından çok seviliyor. İlişkilerde aktiftir. Bir gün avantajlı bir ittifak kurma ihtimalini düşünerek yetiştirildi."

Nik neredeyse rahat bir nefes alarak, "Onunla evlenmek için benim onayımı mı istiyorsun, Zarrius?" diye sözlerini tamamladı.

Lord adımlarını durdurdu ve gözleri Nik'inkilere kilitlendiğinde, lordun onu rahatsız etmek istediği tek şeyin bu olduğunu düşünerek tüm sakinliğini kaybetti. Zarrius'un ağzının yavaşça kıvrılmasında, en son zekice vuruşu olduğunu düşündüğü şeyi yapmadan önce kurnazca bir parıltı vardı.

"Ben değil, Majesteleri."

Nik bunun ne anlama geldiğini biliyordu ve pervasız bir öfkeyle tepki vermemek için büyük bir irade göstermesi gerekiyordu. Ayağa kalktı, Zarrius'a bunun kendisini meydan okumayla alevlendirdiğini görme zevkini tattırmadı. Evlilik ihtimali yakın zamanda düşünmek istediği bir şey değildi. Belki de hiç. Bir başkasını kendi soğuk yanında böylesine sefil bir varoluşa mahkûm etme düşüncesine katlanamıyordu. Ama daha da önemlisi, yanında asla sahip olamayacağı biri dışında birini hayal etmenin acısını kavrayamıyordu.

"Bir gelin aradığımdan bahsettiğimi hatırlamıyorum, ne de sizin bir aday ortaya koyma görevini üstlenmenizi uygun buluyorum."

"Tüm saygımla-"

"Arkamdan iş çevirip beni ilgi duymadığım biriyle tanıştırmak *saygıya* sığmaz."

"Çünkü o Tauria Stagknight değil."

Nik'in öfkesi parladı. Yumruklarını masanın üzerinde sıktı. "Ne dediğine dikkat et, Zarrius."

Lord'un bakışı bir meydan okumaydı. "Kimseyi kandıramazsın Nikalias. Ben burada senin danışmanın olarak duruyorum, rakibin olarak değil."

Zarrius haklıydı. Bunu kabul etmek Nik'e fiziksel olarak acı verse de.

"Eğer açık fikirli olursanız, önerdiğim şeyin size ve bu krallığa büyük fayda sağlayacağını göreceksiniz. Diğer lordlar huzursuz. Olmstone'daki müzakerelerle ilgili hiçbir haber yok ve sen de olması gerektiği kadar orada değilsin. Toplantılarda sanki orada değilmişsiniz gibi.

Saray çevresinde neredeyse hiç görünmüyorsunuz. Soylular aptal değil ve prensesin ayrılışından bu yana yokluğunuzun arttığı sessiz bir dedikodu değil."

Nik'in tacının ağırlığı hiç o anki kadar ağır olmamıştı. Bir prens olarak, önemli olan tek şey babasının hareketleri olduğunda, kopukluğu fark edilmemişti. Nik babasının gölgesinde yaşamayı öğrenmişti ve orada çektiği eziyete boyun eğmekten memnundu. Ancak şimdi ışık onun örtüsünü dağıtmıştı ve ani spot ışığı altında ne yapacağını bilmiyordu. Nasıl davranacağını. Nereye gideceğini. Sanki yaptığı, hissettiği, hatta *düşündüğü* her şey izleniyor ve analiz ediliyordu.

Lanet olası bir aptal gibi davranmıştı. Ve sadece kendini değil, Tauria'yı da riske atıyordu.

Nik kendinden emin bir şekilde doğruldu ve çatışmaya hazır gibi görünen lordla aynı hizaya geldi. Ama burada söz konusu olan strateji bu değildi. "Belki de haklısınız," dedi. Bu söz lordu şaşırtmış gibiydi ve Nik her zamanki gibi ellerini arkasında kavuştururken, ona saldırma isteğini bastırmaya çalışıyordu. "Varlığımın neredeyse yarısını Tauria'nın yanında geçirdim ve birbirimize çok yakınız. Onun yokluğunun bir alışma süreci olduğunu kabul ediyorum ama sizi temin ederim ki tek endişem onun yeni bir krallığa yeniden alışması."

"Hepimiz gibi. Ancak sizi ve Fenstead prensesini çevreleyen spekülasyonlar konusunda uyarmalıyım."

"Onun güvenliği için duyduğum endişeyi anlayacaksın."

"Her ikinizin de itibarını koruma kaygımı anlayışla karşılayacağınızı umuyorum."

"Ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey yok. Ancak baş danışmanınız olarak, beklentilerinize zarar verebilecek her şeyden sizi haberdar etmeliyim. İkinizin yakın olduğu bir sır değil. Belki de dedikodular *fazla* yakın olduğunuzu düşündürebilir."

Nik nefes alış verişine odaklanmak zorunda kaldı. Sinirden değil, yükselen bir öfkeden.

"Olmstone prensinin elini kirlenmiş birine bağlamaya pek hevesli olacağını sanmıyorum-"

Nik'in eli, ani tetiği fark edemedi. Masaya çarptı. Zarrius'un gözleri, sanki spekülasyonuna parlak bir cevapmış gibi o ele kaydı. Nik ona konuşma fırsatı bile vermedi.

"Öylece durup onun hakkında bu kadar alçakça konuşmanı dinlemeyeceğim. Tauria'yla aramda ne olup olmadığına dair ne sizi, ne sarayı, ne de lanet olası bir ruhu ikna etmek zorunda değilim. Sadece bir kez ve tüm açıklığıyla şunu söyleyeceğim: Burada ya da orada olsun, kiminle evlenirse evlensin, Tauria Stagknight benim korumam altında kalacaktır. Adı ve bedeni. Size ve tüm *lanet* saraya onun hâlâ Yüce Farrow'un himayesinde olduğunu ve hakkında dedikodu yaymanın vatana ihanet sayıldığını hatırlatmama gerek var mı?"

Nik'i tatmin edecek şekilde, lordun boğazı sinirden düğümlendi. Ama Nik'in ne dediğinin bir önemi yoktu. Zarrius kişisel çıkarları için sinsi ve acımasız planlar yapıyordu.

"Onu korumanız takdire şayan. Yine de bu söylentileri susturmak için kelimelerden daha fazla ikna edici olmak gerekecek."

Nik köşeye sıkışmıştı ve lord bunu biliyordu; Samara'daki çözümle birlikte ona çoktan gelmişti, onun eli için iyi bir adaydı. Yine de bu fikri bir an için bile olsa düşünmek Nik'in midesini derin bir ihanet gibi burktı. Zarrius'un önerdiği her şey onun ve Yüce Farrow'un çıkarına görünüyordu ama Nik ona güvenemiyordu. Hemen göremese bile her zaman altında yatan bir neden olduğu hissinden kurtulamıyordu. Şu anda yenilgiyi kabul etmekten başka çaresi yoktu.

"Leydi Samara'ya kur yapmamın bunu sağlayacağına inanıyor musun?" "İnanıyorum."

Nik lorda istediğini verdi, bunun doğal bir çözüm olmasından nefret ediyordu. Zarrius zorlamayı bırakmayacaktı. Ona boyun eğmek ona sahte bir zafer duygusu verecek, Nik'in öğütlerine kulak verecek kadar güvendiğine inanmasını sağlayacaktı.

"O son derece uygun bir eşleşme. Samara Calltegan halk için takdire şayan bir kraliçe olacaktır."

Nik önündeki masaya yaslanıp dengede durabildiği için memnundu. Daha önce yalnızlığı arzuluyordu. Şimdi, yanlış bir toplulukta kisvesi tamamen dağılmadan önce buna her şeyden çok ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim, Zarrius." Kelimeler ne kadar yanlış oldukları için yanıyordu. Çünkü lord onları Nik'in bildiği gibi algılamıştı. Anlaşma. Zafer, Zarrius'tan yayılan boğucu, somut bir gücü ve "Leydi Samara'yı kendi takdirime göre arayacağım," diye ekledi.

Zarrius başını salladı, ancak bıçağı ne kadar derine batırmak istediğinin bir sınırı yokmuş gibi görünüyordu. "İkinizin kur yapıyor gibi görünmesi en iyisi olur."

Nik'in kalbi başını sallarken daha da çöktü. Bunu onun için yapmak zorundaydı. Tauria için. Kendi acınası özlemi yüzünden Olmstone'daki itibarının sarsılmasını göze alamazdı. "Görünüşlerimizin halka açık olmasını sağlayacağım. Ama Zarrius, bu kesinlikle dayattığın şeyi tamamen kabul ettiğim anlamına gelmiyor. Samara iyi bir hanımefendi ama kimseyle sırf statü için evlenmeyeceğim. Yanımda hüküm sürmesi için kimi seçeceğime kendim karar vereceğim. Yüce Farrow'a kimin hükmedeceğini seçtiğimde kararım nihai olacaktır."

O dayanılmaz kurnaz gülümseme canlandı. Zarrius'a göre bu bir uzlaşmaydı. Nik'e göreyse zaman kazanmaktı.

Lord gittiğinde Nik'e eşlik eden tek şey sessizlik oldu ve o da düşüncelerini ağırlamaya başladı. Bir evlilik arayışı içindeymiş gibi davranarak bu hileye başvurma ihtimali karşısında, aklından geçen bir kişiyi inkâr edemiyordu. Faythe, Rhyenelle'in varisi olarak atanırsa oyunda mükemmel ve istekli bir katılımcı olurdu. Yine de Reylan Arrowood'la yaşayacağı çatışmanın yaratacağı suçluluk duygusuyla bu fikri ortaya atmaya cesaret edemiyordu. Faythe söz konusu olduğunda Nik'in generalde daha önce hiç görmediği sahiplenici hava... Nik gözlemlerini kendine sakladı.

Hayır, Rhyenelle'e bu teklifi bahane ederek bile haber gönderemezdi. Zarrius'un planını kabul etmekten başka çaresi yoktu ve sadece kalbinin her zaman *yanlış* hissettirecek bir başkasının varlığına tahammül etmeyi öğrenmesi için dua etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Tauria

TAURIA, hareket etmek ve hatta derin bir nefes almak için bile çok az yer bırakan kalın mor korseyi çekiştirdi. Çünkü Aynada kendine bakarken yüzünü buruşturdu, hizmetçisi özür diler gibi baktı, her işkence kurdelesini ve sert katmanı sabitlemeye yardım etti.

"Sanırım Wolverlonlar krallıklarının taş temasını fazla abartıyorlar," diye mırıldandı Tauria nefesinin altından, iplerin bir sonraki çekilişinde hırıltılı bir sesle.

Çekingen insan giyinmesine yardım etmeye geldiğinden beri ilk kez, hizmetçinin narin yüzünde bir gülümseme belirdi. Ama hemen bastırıldı ve Tauria'nın kendi ruh hali de bozuldu. Faythe güler ve kendi şakacı esprilerini eklerdi. Marlowe zekice bir şey söyleyecekti, belki de Olmstone'un gelenekleri ve giysileri hakkında anlaşılması güç bir kitaptan öğrendiklerini anlatacaktı. Tauria arkadaşlarının sık sık özlemini çektiği kaygısız arkadaşlığını düşündükçe daha da üzülmüyordu. Böyle zayıf düşünceleri kaldıramazdı. Kişisel ilişkileri her zaman ülkesinin iyiliğinden sonra gelirdi. Ve Fenstead için dayanıklılık maskesini takacak ve kurdun önünde dalgalanmasına izin vermeyecekti.

Tarly'yle akşam yemeğine hazırlanan Tauria, yaklaşımıyla ilgili düşüncelere daldı. Gerçekten neden burada olduğunu harekete geçirmenin zamanı gelmişti. Elini düşmana satma ihtimalini düşünmeden önce Wolverlon'ların niyetlerini, sırlarını keşfetmesi gerekiyordu.

Olmstone moruna bürünmüş ve bahçede geçirdiği öğleden sonra altın sarısı tenini kaplayan muhteşem topraktan arınmış bir halde kendini gösterdiğinde, Tauria yansımasına bakıp iç geçirdi. Baktığı kişi sertleşmiş bir kraliçeydi. Kendinden emin ela gözleri, içindeki hüznü ruha ihanet etmiyordu. Kırık bir ritimle çarpan kalbinin bir daha asla bütün olamayacağını düşünüyordu. Artık böyle biriydi. Olması gereken kişiydi.

Fenstead Kraliçesi çenesini yukarı kaldırarak kurtla yemek yemek üzere oradan ayrıldı.

Büyük salonda, etkileyici bir yemek ve şarap sofrasının etrafında oturmuş iki kişi bekliyordu. Tauria masanın başındaki Kral Varlas'la göz göze geldiğinde yüzündeki şaşkınlığı sakladı, onun yerine hoş geldiniz gülümsemesine karşılık verdi. Tauria yaklaşırken hem Prens hem de Kral ayağa kalktı; büyük odada yankılanan tek ses ayakkabılarının tıkırtısıydı.

"Prenses," dedi Varlas, avucunu ona doğru uzatarak. Elini nazıkçe sıktı ve ikisi de oturmak için alçalırken gitmesine izin vermedi. "Seni görmek çok güzel, Tauria. Geldiğinden beri yokluğum için özür dilemeliyim."

Tauria başını salladı, gözleri onları izlerken çok az duygu sergileyen Tarly'ye kayd. Omurgası, daha önceki sarsıntılı karşılaşmalarından kalma gerginliğin yankılarıyla kilitlendi. "Eminim iyi bir nedeniniz vardır Majesteleri," diye dikkatle cevap verdi. Sözcükler onun silahı olacaktı, yeter ki onları kralın farkında olmadan işine yarayacak bir şeyler ifşa edebileceği kadar dikkatli kullanabilsin.

Varlas elini onunkinden çekti, bir üzüm koparmak için uzandıktan sonra büyük koltuğuna geri yaslandı. "Krallığın meseleleri hepsi bu. Eminim o gün yakında gelecek.

bu tür sorumlulukları anlayacaksın." Kral'ın bakışları Tarly'ye kaydı.

Tauria tarafsız ve dengeli bir şekilde otururken, masanın altında tırnakları sandalyesinin ahşap kolunu tırmalıyordu. Bu bakıştaki anlamı o kadar inceydi ki, belki de onun bunu anlamasını beklemiyordu: Tarly'ye elini çoktan satmıştı. Soğukkanlılıkla konuştu. "Müttefik krallıklardaki yakın çatışmalardan sonra, Olmstone'da gerilimin azaltılması gerektiğini düşünüyorum."

Tarly'nin gözleri hançer gibiydi ama Tarly onlara karşılık vermedi. Bunun yerine dikkatini Varlas'ın üzerinde tuttu ve onun sözlerini ele verecek herhangi bir işaret aradı. Duraksaması düşünceliydi.

"Haklı olabilirsiniz. Halkım huzursuz ve öfkeli. Hepsi teslim olma eylemimize katılmıyor."

"Barış anlaşması bir teslimiyet değildir; hepimizi gerçek düşmana karşı korur. Şüphesiz ki halkınız bunun kendilerini güvende tuttuğunu görmelidir."

Varlas'ın bakışları, sözlerinin boş bir prensesin saçmalıkları olarak değil de gerçek bir hükümdarın sözleri olarak kabul edilip edilemeyeceğini ölçüyormuş gibi bir parça daraldı. Tauria ifadesini nötr tuttu. Varlas onu rahatlatmak için yumuşak bir gülümsemeyle kadehine uzandı.

"Zamanla olacaklar. High Farrow'da gerçekleşen toplantılarda siz bulunmadınız. Gerçek şu ki Rhyenelle, Olmstone'a ait olan topraklarda yargı yetkisi talep ediyor. Toprak anlaşmazlığı uzun zamandır çözülemedi ve halkım için yeterli toprak yok. Kasaba ve şehirler aşırı kalabalık. Yiyecek yetiştiremiyoruz. Halkım, sadece açgözlülükle toprak alan *müttefiklerimize* karşı düşmanlık hissetmekte haklı."

Tauria sadece dinlemekle kalmadı, inceledi de. Varlas'ın konuştuğu ton çok kişiseldi. Konuşmasının altında yatan öfke ve kızgınlık duygularıyla halkının gerçekten bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. "Umarım şehri ziyaret etme şansım olur ve

Belki bazı komşu kasabalar da. Ne de olsa hepimiz müttetikiz. Ticaret için yapılan görüşmelerin Yüce Farrow ve Rhyenelle tarafından duyulacağından eminim." Tauria fincanına uzandı ve tepkisini ölçmek için gözlerini karşısındaki prense dikti. Şaşkınlıkla Tarly'nin onu izlediğini fark edince, onun da aynı fikirde olduğunu düşündü.

Yine de Varlas'ı etkilemek o kadar kolay görünmüyordu. Kral alay etti. "Agalhor kendinden başka kimseye hizmet etmez."

"Sınırlarınızı korudu ve gelecekteki çatışmalar karşısında hala yardım teklif ediyor."

"Hiçbir şey bilmiyorsun prenses." Sesi alçaldı; gözleri uyarırcasına kısıldı. Bu Varlas'ın daha önce hiç karşılaşmadığı bir yönüydü ama Tauria geri adım atmadı. Düşmanla işbirliği yaptığı ortaya çıkarsa, en büyük hainine bakıyor olma ihtimali varken değil.

Çenesini kaldırdı. "Ben babamın kızılım, Varlas. Sizin iyiliğinizden ve cömertliğinizden övgüyle bahsederdi. Seni bir dost olarak görürdü."

"Yine de Fenstead düştüğünde Yüksek Farrow'a kaçtın," diye sertçe araya girdi Varlas.

Tauria şaşırmişti ama tanımadığını hissettiği güçlü bir kralla karşı karşıya gelmekten duyduğu gerginliği belli etmemek için sert nabzını dizginlemeye odaklandı. Artık tanımıyordu. Eşini kaybettiğinden beri Varlas eski benliğinin boş bir kabuğuna dönüşmüştü ve bu gerçek onun içinde derinlerde bir şeyleri parçaladı. Zihninde bir yüz belirdiğinde nefesi kesildi: onu evinde karşılayan zümrüt gözler. Onların sonsuza dek gittiğini hayal etmek, onu o yemek salonundan alarak bir anda altındaki zemini yırttı ve bir an için burada olmakla doğru şeyi yapıp yapmadığını merak etti. Kurt Krallığı'yla ilgili hiçbir şey doğru gelmiyordu. Kalbinde değil. Ama krallığı için, onun geri alındığını görmek için...

Tauria uzun, bilinçli bir nefes aldı. "O gün bir ata bindim ve kaçtım." Ne kraliyet ailesine baktı ne de

o ıssız günü düşünerek kederine gömüldü. High Farrow'a tam olarak neden gittiğini hatırlıyordu. *Kimin* için. Ama gerçek nedenlerini göstermemek için yüzünü boş ve duygusuz tuttu. "Gece gündüz hiç dinlenmeden, neredeyse hiç durmadan yoluma devam ettim. Durmadan at sürdüm çünkü ne kadar uzağa gidersem gideyim halkımın ölümünün yankılarını duyuyordum. Savaşan askerler, katledilen masumlar. At sürdüm ve sürdüm, hala bir zamanlar parlak ve gelişen her şeyi yakan sıcaklığı hissediyordum. Hala doğduğum toprakların külünü tadıyordum. Daha fazla dayanamayana kadar sürmeye devam ettim. Güvenliğimi ya da kime sığınacağımı düşünmüyordum. Tek istediğim halkımın öldüğünü duymaktan vazgeçmekti ve hiçbir toprak yeterince uzak görünmüyordu." Son sözleri sadece kısmi bir gerçektir ama yine de yalanını dile getirecek hiçbir duyguya boyun eğmeden onları söyledi. Çünkü Tauria o gün kimi aradığını çok iyi biliyordu. Her nasılsa, Nik'in yanından daha güvenli bir yer olmadığını biliyordu.

Düşen sessizlik yoğun ve kederliydi. Tauria Elinde titreyen kadehindeki kırmızı şarap havuzunda dalgalanan çarpık yansımasına baktı. Baktıkça bir korkağın yüzünü, halkının dökülen kanında yansıyan görüntüsünü gördü. Midesi tamamen boşaldı; boğazı boğulacakmış gibi sıkıştı. İçkisinden bir yudum bile almadan masaya geri koydu.

"Burada güvendesin, Tauria." Tarly'nin sesindeki yumuşaklık Tauria'nın gözlerini onunkilerle buluşturdu. Çelişkiler içindeydiler. İçlerinde bir anlayış yatıyordu, sonra da bir koruma parıltısı.

"Bağışlayın beni," diye araya girdi Varlas. "O gün neler yaşadığını anlamaya başlayamam. Yine de neden bana hiç gelmediğini hep merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Babanla çok yakındık."

Tauria gülümsemeye zorladı. Aralarındaki ilişki hakkında pek bir şey hatırlamıyordu, sadece Tauria'yla kurduğu bağa benzer bir bağ olduğunu hatırlıyordu.

Orlon'la vardı. Babası Varlas'a güvenmişti ve bunun için eşini kaybettikten sonra babasının hayran olduğu kraldan geriye yeterince şey kaldığını ummak zorundaydı. Sahip olduğu her iğrenç şüphenin yanlış olduğunu kanıtlamayı umuyordu. Ailesini öldüren ve her şeyini elinden alanların yanında yer alamayacağını.

Tam boş sohbete dalmak üzereyken, yalnız bir muhafız masaya yaklaştı. Yakınına eğilmeden önce gözleri bir anlığına Tauria'ya kaydı. Tauria'nın her kelimeyi duyabildiği düşünülürse, tedbirli olma çabası anlamsızdı.

"Majesteleri, görüşmek isteyen yeni bir misafirimiz var."

"Kim?"

Muhafız bir kez daha Tauria'ya dikkat kesildi. Kasları beklenti içinde kilitlendi, onun yanında bu kadar dikkatli davranma ihtiyacı hissetmesine neden olan kişinin kim olabileceğini merak ediyordu. Nik onun peşinden bu kadar çabuk gelecek kadar aptal olamazdı. O-

"Adının Fenstead Generali Lycus Warner olduğunu iddia ediyor."

Tauria'nın soluk soluğa kalması engellenemedi. İlk düşündüğü kişi olmadığı için yaşadığı hayal kırıklığı, dünyayı değiştiren şokuyla çabucak dağıldı.

Lycus Warner.

İsmi tekrar tekrar çalıyor, zihni doğru duyduğuna inanmayı reddediyordu. Çünkü bu ismin yasını uzun zaman önce tutmuş, Fenstead düştüğünde onun sarayını savunurken öldüğüne inanmıştı.

Tauria adrenalinin etkisiyle görgü kurallarını umursamadan ayağa fırladı.

"Burada işimiz bitmedi," dedi Varlas soğukkanlılıkla muhafızına, gözleri sessiz bir komutla ona kilitlenmişken.

Tauria meydan okurcasına kaşlarını çattı. "İzin verirsiniz-"

"Otur, Tauria." Onun yumuşak emri sözlerini kesti ve kovulmuş bir çocuk gibi öfkesini alevlendirdi. Ama onun

Artık onu neyden uzak tutmaya çalıştığını bildiğine göre, itaat o kadar kolay kazanılmayacaktı.

"General Lycus Warner'ın hayatta olduğunu bilmiyordum. Beni burada alıkoymuyorsanız ona gideceğim Kral Varlas."

Adamın yüz ifadesi, onun bu tavrı karşısında öfkeyle gerildi. İştahının olmadığı küçük bir ziyafet için onu burada tutmaya neden bu kadar kararlı olduğunu anlayamıyordu. Belki de isteğine karşı koymak akıllıca değildi. Ne de olsa akıllıca davranmaya çalışıyordu; zamanını kollamalı ve onun güvenini kazanmalıydı. Ama o anda umurunda değildi. Hele de çocukluk arkadaşıyla yeniden bir araya gelme fırsatını yakalamışken. Arzusunun aksine, Varlas gitmesine izin verene kadar bekleme saygısını gösterdi ama Varlas'ın sertleşmiş gözlerine eşit bir meydan okumayla baktı ve otoritesini kabul ettirmekle onun isteğine uymak arasındaki mücadelesini izledi.

"Eminim tekrar birlikte yemek yemek için bolca fırsatımız olacaktır." Mantığın sesi olarak konuşan Tarly'ydi, bakışları babasına doğru kayıyordu.

Tauria ona teşekkür etmek istiyordu ve bir yanı da onu soğuk babasıyla yalnız bırakmak istemiyordu. Prens'in az önceki öfke patlaması, ona yardım ederken farklı bir kişiye aitmiş gibi görünüyordu.

Varlas'ın ifadesindeki buz yavaşça eridi, sert çizgileri hafifledi, kız ona bakmaya devam ederken ona sıcaklık ve anlayış geri döndü. "Elbette yapacağız," diye kabul etti ama sözleri sıkıydı. Tauria'nın sert omuzları rahatladı. "Size iki muhafız eşlik edecek ve birkaç muhafız daha pusuya yatacak. Size ya da herhangi birimize tehdit oluşturmadiğından emin olamayız."

Ağzı itiraz etmek için açıldı ama Tarly ondan önce konuştu.

"Gerçekten de, bu kadar zaman ayrı kaldıktan sonra dikkatli olmak akıllıca olacaktır." Prens'in gözleri onunkilere kilitlenmişti ve uyarı çok açıktı. Öfke ya da baskınlık değil, babasını zorlamaması için bir ricaydı. Tauria'nın tenine bir ürperti sızdı ve dinlediği hafif bir alarm zilini çaldı. Ne kadar tuhaf olsa da

Tarly'nin kendi babasından *korkabileceğini* düşünen Tauria, isteksizce başını eğerek bu gülünç durumu kabul etti. Lycus'la buluşacaktı ve Varlas'ın ona güvenmekten başka bir seçenek görmemesi an meselesiydi.

Tedirginliğinin yerini bir heyecan aldı ve yemeklerini bölen muhafızı takip etmeden önce daha fazla izin ya da hoşbeş beklemedi. Adımları sekiyordu, kalp atışları düzensizdi. Baş döndürücü sinirlerini bastıramıyor ve bunun gerçek olduğuna inanamıyordu. Onu görmeyeli bir asırdan fazla olmuştu ve kendini onun öldüğüne çoktan ikna etmişti. Tauria onun kendisinden şimdiye kadar neden uzak durduğunu merak ederken göğsünde oluşan baskıya dikkat etmemeye çalıştı. Neşesini gölgelemekle tehdit ediyordu.

Adımları yavaşladı; duyma yetisi azaldı. Görüşü sabitlendi ve yürümeyi bıraktı. Lycus'un sırtı ona dönüktü, ellerini arkasında kavuşturmuş, geniş odanın sonundaki bir duvar halısını inceliyordu. Onu yanlış tanımak mümkün değildi. Hayatı boyunca onun vücudunun bir santimini bile unutamayacaktı.

Zaman ona doğru dönüşünü yavaşlatarak zarif bir süzülüşe dönüştürdü. Gülümsediğinde yanaklarının güzel koyu teni buruştu, koyu kahverengi gözleri onu öyle derinden etkiledi ki dizlerinin bükülmesini engellemek için çaba sarf etti. Onun yerine ayaklarını hareket etmeye zorladı, tam da adam aradaki mesafeyi kapatmaya başladığında. Adamın çarpıcı yüzü bulanıklaştı ve kız gözlerinde biriken yaşları kırıpıştırarak her bir özelliğini yakalamaya çalıştı. Saçları hatırladığından çok daha kısaydı, mükemmel bir şekilde düzgün ve sıkı koyu bukleler halindeydi. Uzun boyluydu - bu değişmemişti - ama fiziği belki de hatırladığından daha yapılıydı, sanki tüm bu zamanı eğitimde geçirmiş, geri almaları gereken bir krallık olduğunu bir kez bile unutmamış gibiydi.

Asla pes etmemek.

Birbirlerinin tam önünde durdular. İkisi de konuşmadı. Lycus da onun her santimini tarıyor gibiydi. Yavaşça gülümsemesi nefes kesici bir sırtışa dönüştü.

Ve işte o an kırıldı.

Kolları Tauria'nın boynuna dolanırken Tauria'dan bir inilti yükseldi ve Tauria da ona sarılırken yumuşak bir kıkırdamayla gürlledi. Tauria etraflarındaki her muhafızın vardiyasını ve yüksek alarımını fark etmekte gecikmedi, ama sevincinden aşırı korumalarının uyandırdığı rahatsızlığa aldırmadı.

"İyi görünüyorsun Tauria," diye mırıldandı saçlarına doğru.

Gözleri kapandı; adamın sesi konuşmasını çaldı. Çünkü bir asırdan uzun bir süredir ilk kez memleketinden bir ses duyuyordu; onca eziyet dolu günün ardından bir daha asla duyamayacağını söylemişti. Uzun, askıda kalmış bir an boyunca mengenesini gevşetmedi, ama onun da acelesi varmış gibi görünmüyordu.

Sonunda ayrıldıklarında, Tauria'nın ayakları parmak uçlarında zorlandıktan sonra yere sağlamca bastı. Gözlerini ondan ayıramıyor, sanki bir rüya olabilirmiş gibi görüntüyü içine çekiyordu. Bir göz kırpışıyla uyanabilir ve bu imkânsız kavuşmadan zalimce koparılabilirdi. "Hayatta kaldığını bilmiyordum" derken sesi duygusallıktan boğuk çıkıyordu.

Lycus'un yüzü özür dilercesine buruştu. Elini kaldırdı ama muhafızlar bir kez daha yer değiştirerek ellerini kılıçlarına götürdüler. Tauria onlara bakarken kuşkuyla bakıyordu ama muhafızlar boyun eğmiyordu.

"Sanırım senin için bu kadar dikkatli davrandıkları için minnettar olmalıyım. Bundan dolayı üzülme," dedi Lycus yumuşak bir sesle ve nazik bir gülümseme sundu.

Kabul edemezdi. Kendi saray üyelerinden birini ona karşı bir tehdit olarak gördükleri fikrine katılamıyordu. Sanki bir hükümdar olarak onun kararlarına güvenmiyorlardı. Öfkesi kabarıırken gözlerini tekrar generaline çevirdi.

"Bunca zaman..." Ona bakarken kalp ağrısı ve ıstırabın çatışması vardı. Nerede olduğunu biliyor olmalıydı. High Farrow'a sığınması bir sır değildi. "Nerelerdeydin?"

"Konuşmamız gereken çok şey var, Tauria." Lycus onun kırık suçlama bakışına tepki vermedi. "Arkadaşın Faythe Ashfyre selamlarını yolladı," derken gülümsemesi parlaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Tauria

RHYENELLE. Lycus'un ve Fenstead'in ordularından geriye kalanların oraya sığınması akıllıcaydı ve Tauria Kral Agalhor'a sadece yardımı ve barınağı için değil, krallığında oldukları gibi kalmalarına izin verdiği için de borçluydular: Fenstead yerlileri ve askerleri, hiçbir zaman değişmeye ya da Rhyenelle'in saflarına katılmaya zorlanmamışlardı. Tauria'nın yetişmesi gereken çok şey vardı ama şu anda sadece Nik'in bahsettiği şifreli görevi duymuş olan Faythe hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyordu. Lycus'la yan yana yürüdü, onu ev özleminden ve belirsiz bir krallıkta casusluk yapmanın ürkütücü görevinden uzaklaştıran bahçeye götürmek niyetindeydi. Ona her şeyi anlatmak istiyordu. General'e tamamen güveniyordu ama etraflarını saran çok sayıda göz yüzünden Tauria bunun kolay bir iş olmayacağını biliyordu.

"Faythe kendi arayışına doğru yola çıkar. General Reylan ve diğerleri Niltain Adaları'na yapılan bir keşif gezisinde ona eşlik ediyor." Lycus ona arkadaşıyla olan kısa karşılaşmasını anlattı.

"Krallığını nasıl buluyor? İçinde bulunduğu koşulların farkında mısınız bilmiyorum ama çok şey atlattı."

Lycus hafifçe kıkırdadı. "İnan bana, sanırım hepsini duydum. Olağanüstü hikâyeleri olan bir kadın. Rhyenelle'deki varlığı insanlar arasında oldukça umutlu bir heyecan yarattı ve henüz bunun gerçekten farkında olduğunu sanmıyorum."

Tauria bilerek ofladı. Alçakgönüllülük Faythe'nin en sevecen özelliklerinden biriydi, ancak iş kendi değerlerini kabul etmeye geldiğinde onu aynı derecede inatçı yapıyordu.

"General Reylan ondan çok övgüyle bahsediyor."

Onun sözüyle birbirlerine baktılar. Tauria hiçbir şey söylemedi ama tıpkı Lycus gibi o da şefkatli bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Yolculuğunda emin ellerde olduğundan hiç şüphem yok. Sanırım Nikalias ile konuştuktan sonra bana buraya gelme planlarınızdan bahsetti."

Lycus'un Nik'in adını söyleme biçiminde biraz ihtiyat vardı ama Tauria hiçbir tepki vermedi. Bunun yerine, midesi arkadaşı için duyduğu derin endişeyle çalkalandı. Bir anlık çaresizlikle Faythe'ye buradan yardım edip edemeyeceğini bile düşündü. Zihninde canlandırabileceği hiçbir şey yardımcı olamazdı, bu yüzden yapabileceği tek şey Faythe'nin zarar görmeden geri dönmesi için Ruhlara dua etmektir. Ayıryken bile Faythe Tauria'nın endişelerini yinelediğinde başka bir alternatifi kabul edemezdi.

Cam kapılara geldiler ve her zaman olduğu gibi Tauria tam kapıları açacakken bir Olmstone muhafızı onu engelledi. Lycus'un önünde bir çocuk gibi itilip kakılmaktan utanç duymamaya çalıştı. Ona kısa bir bakış attı ama adamın tek yaptığı güven veren bir gülümseme idi. Eli kızın belinin üzerinde gezindi ama onu dışarıya doğru yönlendirirken tam olarak dokunmadı.

Kısa yolun yarısına geldiğinde, "Daha yeni başladım ama burayı eski ihtişamına kavuşturmak niyetindeyim," dedi. Gözlerini düşünceli bir şekilde etrafta gezdirdi. Yıldızlara ve ay ışığına rağmen, ışınları yakalayan ve onu nefes kesici hale getiren renk olmadan daha da kasvetliydi. Sessizlikte, köşkle karşılaştığında, Tauria artık çok yakınında olmayan generale doğru döndü. O da

durdu, sadece onu izliyordu ve Tauria, paylaştıkları bakış onlar için sözlerini söylerken sevinçle karışık acıyla kaşlarını çatı.

"Seni özledim," diye mırıldandı sessizce.

Tauria'nın dikkati küçük alanın etrafına yayılmış üç muhafıza kaydı, bu anı yalnız geçiremeyecek olmalarından nefret ediyordu. "Bana hâlâ neden uzak durduğunu açıklamak zorundasın. Neden boş boş oturmama ve senin öldüğüne inanmama izin verdin?" Ses tonuna sızan suçlamaya engel olamadı. Bu düşünce onu incitmişti.

"Sana kendimi açıklamaya niyetim var ama bu anın tadını biraz daha çıkaramaz mıyız?" Gülümsemesi dikkatliydi ve etrafındaki muhafızlara bakmasa da Tauria onun krallık meselelerini özel olarak konuşmak istediğini anladı. Başını salladı ve köşkte kendisine katılması için işaret etti; ikisi de çürüyen ahşabı izliyordu.

"Bu sizin özel yeteneklerinizin dışında olabilir," diye yorum yaptı.

Tauria kıkırdadı.

"Söylesene, Florakinetiğini kullanmak için hâlâ zaman bulabiliyor musun? Rüzgâr manipülasyonun etkileyici ama o senin silahın. Doğayla oynama yeteneğiniz yüzünüze her zaman neşe getirmiştir."

Tauria'nın parmakları acı-tatlı bir düşünceyle yontulmuş tahtada gezindi. "Çok fazla fırsat olmadı."

Lycus yalanı okudu ve yüzü endişeyle buruştu.

"High Farrow'un vasisi olarak konumum o kadar da boş değildi. Mahkemede hâlâ oynamam gereken bir rol vardı."

"Eğlendirmek için çekilmez hanımlar ve katılmak için çılgın toplantılar demek istiyorsunuz."

Bu onun yüzüne bir eğlence getirdi. "Sen böyle söyleyince..."

Lycus'un kahkahası kalbini yerinden oynattı. O kadar özlediği bir sesteki nefesini kesmişti. "Özür dilerim

Senden çok uzun zamandır uzaktaydım. Ama artık senin yanına döndüğüme göre bir daha asla ayrılmayacağımıza söz veriyorum."

"Bana High Farrow'dan da gelebilirdin."

Lycus ellerini arkasında kavuşturmuş bir halde pavyonun kenarına doğru yürüdü. Fenstead'de sık sık yaltaklanan muhteşem bir görüntüydü. Prenses olabilirdi ama onun arkadaşlığına sahip olmak Tauria'ya sık sık saray kadınlarının kıskanç bakışlarını kazandırıyordu. Onları suçlayamazdı ama Lycus'u hiçbir zaman bir arkadaştan fazlası olarak görmemişti. Bir koruyucu. Büyürken hiç istemediği ama zamanla sevmeye başladığı kişisel muhafızıydı. Babası önde gelen bir generaldi ve Tauria oğlunun yaşının kendininkine yakın olmasının her iki ebeveynine de onun görevini öğrenirken kendisi için ideal bir arkadaş olacağı izlenimini verdiğini düşünüyordu. Anne babasının göremediği şey, Tauria'nın yalnızlığı ve sessiz bahçelere ya da kütüphanelere çekilmesinin kendi arzusu olduğuydu.

"Neden High Farrow'a gittin?" Lycus gece gökyüzüne bakarak sessizce sordu.

"Her şeyden en uzak yer gibi görünüyordu." Yarı doğru.

Tauria ellerini yontulmuş ahşap çıkıntıya dayayarak yaklaşıp kadar onu izlerken ay koyu teninde güzelce parlıyordu. Gözleri gökyüzünden düşmüştü ve yeşil irisleri yıldızları yakalamış gibi parlıyordu.

"Gittin çünkü Nikalias'ın seni güvende tutacağını biliyordun."

İfadesi onu tamamen şaşırtmıştı. Kızın ağzı iddiaya karşı çıkmak için açık kaldı ama Lycus onun hızlı savunmasını bekliyormuş gibi sırttı.

"Prensle -kralla- yan yana savaştım," diye düzeltti. "Büyük Savaşlar sırasında birçok kez. Sık sık seni sorardı. Hiç tanımadığı birine duyduğu hayranlığı anlayamıyordum. Ama o her şeyi bilmek istiyordu ve

Her şey olmadan önce Fenstead'e gitmeye niyetim vardı."

Nik'den bahsederken boğazında acı dolu bir bilye oluştu. Tauria bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı, soğukkanlılığını bulmak ve takmak zorunda olduğu maskeye uyum sağlamak için bir an ayırdı. Lycus'un önünde bile. "Haklısın," diye cevap verdi ama ses tonunu nötr ve gerçekçi tuttu. "Nikalias'ı Kış Gündönümü Balomuz için Fenstead'e yaptığı ziyaretten kısa bir süre önce tanıdım. İnanın bana, onun bu hayranlığının nereden geldiğini ben de bilmiyorum," diye düşündü yüreğindeki hüznü yatıştırmak için. "Ama Yüksek Farrow'a gittim çünkü babam Orlon'la yakındı ve geride bıraktığım yıkımdan uzak olduğunu biliyordum. Nikalias'la aramda hiçbir şey yok, hiçbir zaman da olmayacak."

Nik'ten söz etmesinin bir amacı olduğunu bildiği için sessizliği tenini kaşındırdı. "Bunu sadece nerede durduğumuzu bilmek için soracağım. Ne olursa olsun senin tarafında olduğumu bilmeni istiyorum."

Elleri sıkılaştı çünkü onun nasıl bir açıklama yapacağını biliyordu.

"Buraya gelmeniz için Nikalias ile aranızda bir şey mi oldu?"

"Burada bulunmam Fenstead'in iyiliği için. Olmstone'un bize önemli ölçüde yardım edebilecek orduları var. Nikalias da yardım teklif edecek ama bu yeterli değil. Bu ittifakı güvence altına almak, sonunda savaşıacak güçleri elde etmek için ihtiyacımız olan şey olabilir."

"Katılıyorum." Nedense adamın cevabı midesine hayal kırıklığı olarak çöktü. "Ama Tauria-" Devam etmesi gözlerini kaldırdı. Söylemek istediği şeyi durdurdu, düşündü. "Krallığımızı geri almamız için kalbinin asla feda edilmesine gerek yok."

Sözleri, onun statüsündeki birinin trajik bir şekilde ulaşamayacağı bir yaşam tarzına duyduğu derin özlemi harekete geçirdi. Paylaştıkları bakış aralarında gizli bir anlam olduğunu söylüyordu ama Tauria Nik'e karşı geçmişte bir şeyler hissettiğini itiraf edemezdi. Geleceğini düşünmek zorundaydı. Kendini ilk sıraya koymak zorundaydı. Ve

Akbabalar etraflarında dönüp dururken, etraflarındaki muhafızlar ve gözleri olan duvarlarda, Tauria Olmstone'daki beklentileri için zerre kadar tereddüt gösteremedi. Uzun bir nefes alarak kararlılığının omurgasını dikleştirmesine izin verdi.

"Buraya Tarly ile bir evlilik ittifakı görüşmesi yapmaya geldim," dedi kararlı bir şekilde, kendisinden beklenen emin ve sert kişiliği benimseyerek.

"High Farrow'un vasisi olarak mı, yoksa Fenstead'in kraliçesi olarak mı?"

"Her ikisi gibi. Nikalias'la aramda kişisel bir ilişki olmasa da, ona sığındığım için hayatta olduğumu ve beni düşmüş bir prenses olarak sinmeye değil, Fenstead'deki rolüme duyulan saygıdan doğan bir makamla yükselmeye bıraktığı için geliştiğimi unutmuyacağım. Yüce Farrow'a hayatımı borçluyum ve krallığa borcumu ödemek için yapabileceğim en az şey, yaklaşan bu müzakerelerde onları dikkate almaktır."

Onu kurtaran Nik'ti. Onu karanlıktan çıkaran ve savaş alanında ailesiyle birlikte ölmeyi hak ettiğini düşündüğü anda yaşamaya devam etmesi için ona bir neden veren Nik'ti. Devam etme direncine ilham veren Nik'ti. Ve o bunu bilmiyordu bile. Tauria'nın göğsü tamamen çukurlaştı. Baş kederli bir düşünceyle öne eğildi.

"Seni üzdüm," dedi Lycus nazıkçe. Elini çenesine götürdü ve kız yakındaki muhafızların seslerini duysa da Lycus onlara aldırış etmeden kızın yanağını kavradı ve gözlerini tekrar onunkilerle buluşturdu. "Daha erken gelmedim çünkü güvende olduğumu biliyordum. Tam olarak olman gereken yerde. Rhyenelle'de olduğumu bilseydin, hâlâ bir ordun olduğumu bilseydin, artık güvende olmayacağından korktum. Zamanı gelmediğinde geri saldırmak isteyecektin."

Kızın meydan okuması alevlendi ve elinde olmadan suçlama ve hayal kırıklığı dolu bir bakışla ondan uzaklaştı. "Senin için sadece bu muyum? Boyundan büyük işlere kalkıştığını bilmeyen, çelimsiz, düşüncesiz bir prenses mi?"

"Tauria-"

"Şimdi de bana bu savaşta savaşmayacağımı mı söyleyeceksiniz? Hiçbir şey yapmadığım halde halkımın kanıyla kazanılmış bir tahtın üzerine yerleştirilecek güzel bir heykel, tek başıma bir işaret olarak mı duracağım?" Bir piyon. Sarayın dama tahtasında oynanacak bir taş. High Farrow'da, Olmstone'da, şimdi, kendi krallığının bile güvenle taşıdığını düşündüğü ama artık kontrolün bir ağırlığı gibi hissettiği tacıyla ona güvenmediğini fark ettiğinde üzüntü zihnini örttü.

Lycus'un ağzı sert bir çizgi halinde sıkıştı. İtiraz etmemesi her şeyi açıkça ortaya koyuyordu.

Tauria bir kahkaha attı. "Şimdi mantıklı geliyor." İnanamayarak başını salladı. "Benim savaşlarımda savaşacak askerleri eğitirken kupanı saklanıp korunması için bıraktın."

"Hükümdar olmak budur, Tauria. Tüm bunlar sona erdiğinde halkımızın sana yaşaması, liderlik etmen ve krallığımızı yeniden kurman için ihtiyacı var. Savaş alanı sana göre bir yer değil."

Faythe bir savaş alanında dövüşürdü. Bu kızgın düşünce zihninde teninin sıcaklığıyla birlikte dönüp duruyor, utançla karıncalanıyordu. İnsan arkadaşıyla kıyaslama yapmak gülünç görünse de, Tauria'nın ne deneyiminin, ne iradesinin, ne de seçimlerinin, tüm eğitimine ve yaşadıklarına rağmen takdir edilmediği gerçeğine ışık tutuyordu. Dürtüleri akıllıca değil, pervasızca görülüyordu. Savaşma isteği trajikti, cesur değil. Hiçbir şey yeterli değildi. *O* yeterli değildi.

"Beni hiç tanıyor musun, Lycus?" Artık emin olamıyordu çünkü birlikte büyüdüğü fae'ler onu asla bu kadar çabuk gözden düşürmezdi.

"Biliyorum. Bu yüzden bir ordu kuracağınızı öğrendiğiniz anda Yüksek Farrow'u terk edeceğinizi biliyordum. Güçlerini savaşmak için yeterince güçlü görene kadar bir an bile huzur bulamazdın. Ve size söyleyeyim, bu yeterli olmazdı. Biz hala yeterli değiliz."

Giderek büyüyen bir öfke ve hayal kırıklığı fıçısı vücudunda titremeye başladı. Parmakları rüzgârın uyandırdığı karıncalanmaya karşı esnedi. İncinmiş, öfkelenmiş ve üzülmüştü. Bir yanı onun haklı olduğunu biliyor, niyetine inanıyor olabilirdi ama yine de tek kucaklayabildiği ihanetti. "Ben güçsüz değilim. Düşüncesiz de değilim." Tauria'nın sesi sabit ve alçaktı, bir yandan da damarlarındaki ısyıyı soğutmak için büyüsunü dikkatle kontrol ediyordu. Eğer düşüncesizce hareket etseydi, yetenekleriyle etraflarını dakikalar içinde mahvedebilirdi. İsterse etrafındaki üç muhafızın ciğerlerindeki havayı boğabilirdi. Yine de yapabileceklerinin bu yönünü hiç göstermemişti; çünkü karanlığı dürtüleriyle dans ettiğinde, Tauria nasıl ölümcül bir silaha dönüşebileceğinin farkındaydı. Hiç kimse onun gücünün soğukkanlılığı ve hesaplamasında yattığını kabul etmemişti. Dengesi ve zarafeti itaatten değil, ustaca bir gözlemden kaynaklanıyordu. High Farrow'da sarayın işleyişini dikkatle izlemiş ve öğrenmişti. Dışarıdan bakanlara göre, o salonlarda yenilgiye boyun eğen trajik bir prenses olarak oylanmıştı. Ama Tauria eve götürmesi gereken insanlar olduğunu asla unutmadı. Bir savaşçı değil, prenses olduğu yönündeki fısıltılara rağmen her gün sıkı antrenman yaptı. Dinlemedi, çünkü kendisi ve krallığı için her ikisi de olmaya kararlıydı.

Tauria Stagknight incindiğini belli etmedi. O Lycus'un yüzeye çıkarmaya zorladığı her şeyi göstermeyecekti. Bu yüzden çenesini kaldırdı, sakinleştirici iki nefes aldı ve büyüsunün uğultusunun bir kez daha sessizliğe gömülmesine izin verdi. "Bana daha fazla güvenmeliydin," dedi soğuk bir sesle, kararlı ve boyun eğmez bir tavırla. Tauria muhalefet karşısında çekip gidecek biri değildi. Daha yeni bir araya gelmişken uzaklaşmak istemesi kalbini parçalıyordu ama adamın gözlerindeki, ona inanmak istemekle bunca zamandır ondan uzak durmakta haklı olduğunu söylemek arasında gidip gelen o bakışa dayanamıyordu.

Lycus başını hafifçe eğerek bakışlarını kaçırdı ve kadının duruşundan söyleyecek başka bir şeyi olmadığını anladı. Ondan uzaklaşmaya başladı. "Sizinle yakında tekrar görüşmeyi umuyorum Majesteleri. Burada daha uzun süre kalmayı talep edeceğim. Siz beni gönderene kadar sizinim."

Tauria başını sallayarak onu takdir etti. Adam uzaklaşırken onun arkasından bakarken kaşları çatıldı. Ama duruşunu bozmadı. Ayrı kaldıkları süre içinde onun değiştiğini kabul etmek zorundaydı ve Lycus'un da artık ona bir yabancı gibi baktığı anlar olduğundan şüphe duymuyordu. Tekrar konuşmak için zamanları olacaktı ve tek umabildiği, çocukluk arkadaşının, üstlenedikleri görevlerin ve karşılaştıkları zorlukların altında hâlâ daha fazlasını bulabilmektir. Karnını en çok ağrıtan şey, Lycus'un onu neye aydınlattığının farkında olmamasıydı. Onun için, buradaki herkes için, hatta belki Nik için bile Tauria, Yüce Farrow için bir piyon, Olmstone için bir ödül ve Fenstead için bir ganimetten başka bir şey değildi.

Tek başına durup gözlerini aya diktiğinde, Tauria artık kim olduğuna dair hiçbir şeye sahip olmadığı inancıyla daha da derinlere daldı.

BÖLÜM 8

Nikalias

NİK'NİN ZİHNİ uzaklara dalmış, çiçek tarhlarındaki canlı çiçeklere takılıp kalmıştı.

kendini gençlik günlerinin anılarına kaptırdı. Onun kahkahalarını ve üzerine püskürtmeye çalıştığı havuz suyunun sıçramalarını duydu.

"Düşüncelerinizi bu kadar derinden meşgul eden kişiyi kıskanıyorum."

Nazik kadın sesi, dikkatini yaz bahçesinde olmasının getirdiği canlandırıcı görüntüden çaldı. Nik, Samara'ya zayıf bir gülümseme sundu.

"Aslında annemi düşünüyordum. Burada vakit geçirmeyi çok severdi." Yanaklarındaki soluk gül rengini fark etti ve bu tepkiyi sevimli buldu. Aklında başka bir kadının kaldığını varsaymıştı. Kendi içinde bile yüzeye çıkarmamaya çalıştığı şey, buraya her gelişinde düşüncelerinde canlandırdığı tek kişinin annesi olmadığıydı.

Annesinin sadece yazın açan çiçeklere olan sevgisini her hatırlayışında acımasız ama güzel bir azap duyuyordu. Annesinin öldürülmesinden önceki on yıl içinde Tauria'yla ne kadar zahmetsizce birbirlerine bağlandıklarını her hatırladığında. Nik güçlü dalgayı geri püskürtmek için gözlerini kırptırdı.

keder ve üzüntüyle doluydu. Derin bir nefes aldı ve tüm dikkatini arkadaşına yöneltti.

"Ne yapmaktan hoşlanırsın, Samara?"

Bu soru onu şaşırtmıştı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum, Majesteleri."

"Bana karşı bu kadar resmi olmana gerek yok. Sadece ikimiz olduğumuzda, biraz daha kişisel olabileceğimizi düşünmek isterim."

Samara gülümsedi. Samara'nın düz omuzlarının gevşemesiyle neredeyse o da gülümseyecekti. Nik içinde bulundukları durumu eşit derecede tedirgin edici bulduğunu asla itiraf etmez ya da belli etmezdi. Daha önce hiç kur yapmamıştı, geleneksel anlamda değil, tek ünü odalarına girip çıkan fahişelere bağlıydı, başka bir şeye değil. Zaten etrafta gerçeği söylemek isteyeceği kimse de kalmamıştı.

"Nasıl istersen, Nikalias."

Tam adının kullanılmasından dolayı yüzünü buruşturmaktan kaçındı ama utanç içinde Samara'dan uzaklaşırken, belki de böylesinin daha iyi olduğunu düşündü - çünkü yanındaki fae'nin hayat arkadaşı olabileceği fikrini gerçekten düşünmeye hiç niyeti yoktu. Olamazdı. Bu düşünce her seferinde midesini bulandırıyor. Ona hak ettiği şeyi veremezdi.

"İçeri geri dönelim mi?" diye teklif etti ıssız düşüncelerini bastırmak için.

Samara kibarca başını salladı ama Nik, Samara'nın yüz ifadesinde, birlikte geçirdikleri zamanı kısa kesmesinden duyduğu hayal kırıklığını gösteren bir gerginlik gözlemledi. Nik güzel bir şeyi inkâr edecek biri değildi ve Samara da kesinlikle öyleydi. Onu çok iyi tanımıyordu ama şimdiden nazik ve sıcak biri olduğunu, başka birinin hayatını neşelendireceğine şüphe olmayan bir kadın olduğunu düşünüyordu.

Vazgeçtiklerinden sonra hak ettiği şey neşe değildi. Kime ihanet ettiğini.

İçeride Nik, Samara'nın yanında ne kadar yakın yürüdüğünü fark etmekte gecikmedi. Bu onların ilk baş başa kalma fırsatıydı.

Zarrius Nik'e ona kur yapmayı teklif ettiğinden beri birlikteydiler. Eli dikkatlice Nik'in koluna dokundu ve Nik'in duruşu bu temas karşısında sertleşirken, Nik onu reddetmedi. Bakışları buluştu ve tatlı gülümsemesi itiraz etmeyi imkânsız hale getirdi. Samara, kusursuz bir zamanlamayla bir grup yüksek fae leydisi onlara doğru geldiğinde, Nik'in teveccühünü bir an önce kazanmak için ne kadar hevesli olduğunu gösterdi. Kıskaç bakışları belli belirsiz değildi ve Samara'nın kolunu onunkine dolmasına rağmen, birkaçı boş işaretlerle dikkatini çekmeye çalıştı. Göz teması kurarak, saçlarını oynatarak, elbiselerini hareket ettirerek Samara'nın dikkatini, kendilerinden emin olmak için her türlü hakka sahip oldukları özelliklerine çekmeye çalıştılar.

Nik'in ne bekleyeceğini bilmesi kibrinden değildi; Tauria'nın pek çok şikâyeti ve bu kadınların konuşmalarıyla ilgili eğlenceli hikâyeleri ona epeyce fikir vermişti. Tauria'nın ona her şeyi anlattığı zamanları anımsarken ağzının kıvrılmasına engel olamadı.

Ne yazık ki, kadınlardan biri gözlerinin parlamasıyla gülümsemesinin kendisine yönelik olduğunu sanmış olmalıydı ve Nik suçluluk duygusuyla bakışlarını hızla kaydırды. Gözleri, fısıltılara ve sivri bakışlara rağmen çenesini dik ve kendinden emin tutan Samara'ya takıldı. Toplananların yanından geçerlerken, Samara Nik'in yanına doğru hafifçe yaklaştı. Amaçlıydı. Kasıtlı. Akıllı ve iddialıydı ve liderlik etme arzusu olan birinde bu özelliklere hayranlık duyuyordu.

Yollarına çıkan bir sonraki ikili gerginlik sarmalını çözdü. Jakon ve Marlowe koridorda yürürken sohbet ederek gülüyorlardı. Onları görmek her zaman özlediği sevgili arkadaşının anılarını canlandırırды. Jakon ve Marlowe'un kaledeki varlıkları Faythe'nin ruhunu karanlıkta bir sıcaklık gibi canlı tutuyordu. Nik'in gözüne ilk Marlowe çarptı ve Jakon'un yanına yaslandığı yerden doğruldu. Gülümsemesi her zamanki gibi ortamı aydınlatıyordu. Ama sonra dikkati Samara'nın sımsıkı tuttuğu koluna kaydı ve okyanus gözleri tekrar yukarı kalktığında Nik şaşkınlık ifadesini kaçırmadı.

"Yollarımızın kesişmesine sevindim," dedi sıkıca, onlar gibi durdu ve bakışlarını yargılama olarak yorumlamamaya ya da Samara'nın elini onların yanında sıcak bir marka gibi hissetmemeye çalıştı. "Sizi Leydi Samara Calltegan ile tanıştırmama izin verin."

İnsanlar başlarını ona doğru eğdi ve Marlowe ikisi adına konuştu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sizi kasabamızın saygın demircisi Marlowe ve özel temsilcim Jakon ile tanıştırmaktan memnuniyet duyuyorum."

Samara uzun bir süre sessiz kaldı ve Nik onun tepkisini ölçmek için döndü. Karşısındaki ikiliyi değerlendirirken bakışlarını çözmek zordu. Beklemediği garip bir gerginlik tenini sardı. "Selam vermiyorlar mı?" diye sordu sadece. Yeşil gözleri ona kaymış, yüzü boş bir cehalet maskesine dönüşmüştü.

Nik çoğu zaman saraydakilerin çoğunun kendisi ya da Tauria gibi olmadığını unutuyordu. Birçoğu onun dayattığı değişikliklere alışmayı zor ve tuhaf buluyordu. "Buna gerek yok," diye açıkladı.

"Ama siz kralsınız, ben de sarayda yüksek mevkide bir leydiyim." "Ve onlar dost, hizmetçi değil." Öfkesini yüzünden uzak tuttu, ama ses tonundaki ısırlığı bastıramadı, insanlardan bahsetme şekli, onlara

Onun arkadaşlığını hak etmedikleri halde.

Samara dikkatini tekrar onlara yöneltti ama ifadesinde bir sıcaklık yoktu. Nik, Jakon'un Marlowe'u nasıl daha yakına çektiğini ve kaşlarını çatmadığını fark ederek sertleşti. Marlowe'un narin yüz hatlarında sabır ve sıcaklıktan başka bir şey yoktu; bu düzeyde bir inceleme altında böyle bir soğukkanlılığı korumak takdire şayan bir özellikti.

"Bana odama kadar eşlik eder misiniz, Majesteleri? Öğleden sonra birlikte olduğumuz için kendimi yorgun hissediyorum." Samara sanki insanlar birer hayaletmiş gibi konuşuyor, bakışları sanki içlerinden geçebilecekmiş gibi onlardan kaçıyordu.

Nik'in cesareti kırılmış ruh hali onu onu reddetmeye itti. Sonra da Zarrius'a gidip, onunla evlenmeyeceğini söyleyecekti.

İnsanları kendilerinden aşağı gören biriyle evlenmekten hoşlanmazdı. Onun arkadaşlarından uzak durmasına izin verdiği için yaşadığı çalkantı, durumu krallığında başarmayı umduğu şeye daha yakın bir şeye dönüştürmenin bir yolunu bulma ihtiyacına zarar verdi. Önyargısız bir şekilde bir arada yaşamak. Bildiği en iyi yol, ona değerlerini göstermekti.

"Aslında seninle karşılaşmayı umuyordum Jakon. Eğitim odasında bana katılabileceğini düşünmüştüm." O anda düşünebildiği tek şey buydu. Samara gibi makamlara değer veren biri için Jakon'un arkadaşlığını istediğini göstermek bir önem beyanı gibi görünecekti.

Jakon tarafsız bir ifade takınmaya çalışarak, "Bu akşam için planlarımız var," diye mırıldandı. "Peki ya yarın?"

Jakon kabul edip Samara'nın üzerine saldırmasından korktuğu savunmayı yapmaktan vazgeçince Nik rahatladı. "O halde yarın." Nik başını salladı.

Jakon ve Marlowe tek kelime etmeden etraflarından dolanarak Nik'i Samara'nın gergin arkadaşlığına terk ettiler.

"Onlara karşı duyduğun sempatiyi anlamıyorum," diye yorumladı rahat bir yürüyüşe daldıklarında.

"Bu sempati değil; eşitliktir. Umarım onların sizden ya da benden farklı olmadıklarını görürsünüz."

"Sen bir kralsın."

Nik'in çenesi, onun unvanına yaptığı vurguya sinirlenerek kilitlendi. Şüphesi onun nedenini düşündürüyordu: Onunla birlikte olarak kendi önemini daha da artırmak mı, yoksa ona tacından başka bir şey olarak görülmemesi gerektiğini hatırlatmak mı? Nik, Samara'ya veda etmek için sabırsızlanıyordu ama Samara kapısına dönmedi, onun yerine beklentiyle ona baktı. Kısa bir sessizlik onun telaşını artırdı ve gözlerinde hayal kırıklığı parlayana kadar onu kayıtsızca izledi.

"İçeri gelmek ister misiniz?" diye sordu, sanki soran o olmalıymış gibi.

Nik neredeyse irkiliyor, bu istek karşısında şaşkına dönüyordu. "Birbirimizi ne kadar az tanıdığımız göz önüne alındığında bunun uygun olduğunu sanmıyorum.

diğer." Ayrılmadan önce veda etmek için başıyla kısa bir selam verdi.

"Yine de Fenstead prensesi için uygun bir davranıştı."

Onun çağrısını sırtında bir bıçak gibi hissetti. İçinde beyaz bir öfke dalgalandı. Çenesi kilitlendi ve ona dönmeden önce nefes almak için bir saniye bekledi. Nik yüzüne yansıyan uyarıyı hafifletmedi. Samara akıllıca bir hareketle geri adım attı; bu onun ustalıkla sergilediği soğukkanlılığının ilk kaymasıydı.

"Sesini alçaltman akıllıca olur. Ve ondan bir daha bahsetmemen akıllıca olur. Asla." Samara'yı kapıya doğru kapatana kadar birkaç adım geri gitti. "Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum Samara. Ama seni uyarıyorum, konuşmadan önce sözlerini iyi düşün." Parmakları Samara'nın çenesine hafifçe dokundu ve onun düzensiz nefes alışverişlerini dinleyerek gözlerini aradı. Gurur ve inanç gördü ama daha derine baktıkça içindeki güvensizlik dalgalarını keşfetti. Sebepleri, zenginliği ya da statüsü ne olursa olsun, o hâlâ sadece bir fae'ydi. "Kendine olan güvenin takdire şayan olsa da, lehine işlemeyecek kartları oynama girişimini görmediğimi sanıyorsan yersiz, Samara. Kendini kimsenin gölgesinde hissetmene gerek yok ama aklına yatarsa, Fenstead *kraliçesi* nişanlı sayılır. Beni bir daha bununla sınama." Bir adım geri çekilirken eli gevşedi.

Son bir kez bakiştılar, sözleri onun tepkisini yutmuş gibiydi, sonra Nik hızla uzaklaştı. Her kelimesinde ciddiydi. Samara'nın takdir edilmeyi hak eden ve onu çok uzaklara götürecek pek çok takdire şayan özelliği vardı. Ama Tauria hiçbir zaman onun olmamışken ve hiçbir zaman da olmayacakken, içinde yürüyebileceği bir gölge kalmamıştı. Boş bir hedefe doğru attığı her adım bu farkındalığı daha da derinleştiriyordu.

Yine de onun güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Sadece beden değil, zihnen de. Bu güvenceyi o kadar çok arzuluyordu ki, her gün doğumunda zamanın akşama doğru akmasını diliyordu; o zaman bir kez daha ona ulaşmaya çalışacak, zihnini ona açacağı umuduyla boğuşacaktı.

Olmstone'daki hayatı hakkında ne göreceğinin önemi yoktu.
Mutluluğu bir başkasının kollarında bulmuş olsa bile.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

Tauria

TAURIA, eldivenli parmaklarının arasında bir sap kırılırken nefesinin altından küfretti. Bu şimdi üç kez olmuştu ve artık canına tak etmişti. Bir insanın böyle saçma sapan giysilerle nasıl çalıştığını ya da serin toprağı teninde hissetmek yerine eldiven giymek istediğini bilmiyordu. Her birini hoşnutsuz bir öfkeyle yırtıp attı.

"Majesteleri-"

Tauria, Lennox'un ne söylemek istediğini tahmin ederek ona hayal kırıklığı dolu bir bakış attı. Yüzünü buruşturdu ama yine de devam etti.

"Prensin emirleri çok... kesindi."

Gözlerini devirmekten kaçındı. "O burada değil ve ben bu şeylerin içinde bir dakika bile çalışmıyorum. Bu çok saçma."

Opal onun yanında hafifçe kıkırdadı ve zorla giydirildiğı büyük eldivenlerin içindeki parmaklarını esnetti. Bahçe işlerinin eğlencesini, doğayla iç içe olmanın o kaygısız heyecanını alıp götürüyordu. Serena, elbisesinin çamurlu tahta üzerinde mahvolmasını önlemek için çardakta bir battaniyenin üzerine oturdu. Bir sonraki çiçek tarhında diz çökmüş çalışırken Tauria'nın genç prensese saatlerce anlattığı öğretilerin hiçbirisi ilgisini çekmemişti. Dizleri bu kez, günü tamamladıklarında tamamen mahvolacak olan minderlerle ıslanmaktan kurtulmuştu. Tauria

buraya gelmek için bir pantolon ve gömlek bulmak istemişti, ancak bu fikri reddedildi ve bir kez daha kendini mor aksanlı bir elbisenin içine soktu.

Ama bu lanet eldivenlere bir sınır çizdi.

Kırık sapı eline alan Tauria'nın avuç içi sapın üzerinde dalgalandı ve sanki sap yeniymiş gibi kırığı kapattı. Opal'ın şaşkınlık dolu nefesi Tauria'nın heyecanlı bir kıkırdamasına neden oldu.

"Etkileyici," diye yorumladı Serena, dikiş dikmekten başını kaldırarak.

"Bize katılmak istemediğine emin misin? Yeteneğin olmasa bile kasvetli şeylere hayat vermek çok hoş," diye sıcak bir teklifte bulundu Tauria.

Fae bir an için irkildi ve kucağındaki, içinde kendi yaptığı güzel bir çiçek aranjmanını işlemeye başladığı dikiş yuvarlağını dalgınca karıştırdı.

Tauria hatasını fark etti. "Özür dilerim, kulağa kibirli geliyor olmalı." Beceriksizce güldü.

Serena onun gözleriyle şaşkınlıkla karşılaştı. "Özür dilemenizi gerektirecek bir şey yok, Majesteleri."

"Sadece Tauria, lütfen."

Serena sıkıca gülümsedi. "Nasıl isterseniz."

Tauria fae'yle arkadaş olabileceğine inanmak istiyordu ama yine de onun konuşmasını sert bulmaktan kendini alamıyordu. Sanki Serena kendi isteğiyle konuşmaya katılmıyor, hatta burada bile değildi.

"Koridorlarda dolaşan son fısıltıları duydun mu?" Serena dikiş dikmeye devam ederek kayıtsızca sordu.

Tauria hiçbir şey duymadığını itiraf etmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Olmstone'da mı?"

Serena ofladı. "Sanırım bir süre için buradaki tüm entrikaların merkezinde sen olacaksın."

Nabızı kendiliğinden hızlandı. Dehşet tenini kayganlaştırdı ama Serena konuşmadan önce kimden bahsedileceğini bildiği için rahatladı.

"Kral Nikalias'ın Leydi Samara Calltegan'a kur yaptığını söylüyorlar. Yine de şaşırdığımı söyleyemem. Ya siz?"

Bu bir sınavdı. Serena ilk kez Tauria'ya tüm dikkatini vermiş, dikiş makinesini kucağına bırakmıştı. İsim tanıdık geliyordu ve Tauria onunla Yüce Farrow'un sarayında yüksek bir üne sahip olan güzelliği hayal etti. Yine de Tauria'nın belirsiz bilgisine göre, bu hanımefendiyi en son duyduğunda adı Zarrius'a bağlı görünüyordu. Ama bu uzun zaman önceydi ve Samara'nın bir kralın elini tutmaya uygun birkaç kişiden biri olduğunu sanıyordu.

Kalbiyle birlikte kendine güveni de azaldı. Tauria'nın gözleri çiçeklere kaydı. "Nik mahkemeye çıkmaz," dedi ama kendi kararsızlığını da duydu.

Yine de yalan değildi. Onu tanıdığı yüzyılı aşkın süre boyunca Nik'in herhangi bir kadına kur yapmaya ilgi gösterdiğini ne duymuş ne de görmüştü. Cariyeleriyle gösteriş yapmış, flört etmiş ve alay etmiş olabilirdi ama hiçbir zaman özel olarak birinin arkadaşlığını istememişti. Tauria'nın gidişiyle birlikte, Nik'in müstakbel bir eş aramak için genellikle çaldığı kadar zamanı mı olmuştu? Ne olursa olsun, haberler çok hızlı gelmişti. Gideli uzun zaman olmamıştı ve High Farrow'daki son ayrılışlarını ve yarıda kesilmeden önce neler yapabileceklerini düşündükçe midelerini bulantı dalgaları sarıyordu. Bu onun için çok şey ifade ediyordu ama belki de onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Sanırım yanlış yönlendirildiniz. Söylentilere göre oldukça yakınlaşmışlar. Herkes şimdiden bunun harikulade bir birliktelik olduğunu söylüyor."

Tauria buna dayanamadı. Samara'nın çizdiği resim. Yanında bir başkası. Hiçbir şey. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Yanlış bir toplulukta yüzünü çok fazla gösterme riskini göze almıştı. Serena onu, gördüğü her şeyi yutmak için bekleyen bir akbaba gibi izliyordu. Yüz ifadesindeki en ufak bir titreşim binlerce yalana hayat verebilirdi. Spekülasyon. Zaten hiçbirisi gerçeği umursamıyordu.

"Kesinlikle öyle olurdu." Sesini sertleştirirken Tauria'nın kalbi dondu. "Nikalias'ın bilinen işlerini bırakıp sakinleşmesinin zamanı geldi."

Serena bakışlarını kaçırdı. Yaşadığı hayal kırıklığı Tauria'nın zaferine eklenmişti. Ama ruh hali bozulurken bunun tadını çıkaramazdı. Kederinde yalnız kalabilmek için akşam olmasını diledi.

Opal, "Babam eğlenceli şeyler yapmama asla izin vermez," diye mırıldanarak Tauria'nın dikkatini prensesin daha önce onun için açtardığı dikensiz gülleri dikmeye daldığı yere çekti.

Tauria, prensesin burada bulunmasına izin vermesine yardım ettiği için Tarly'ye teşekkür etmeliydi ama bu izin bir dizi şartla birlikte gelmişti. Artık kapının dışında daha da fazla muhafız vardı ve Tauria duyularını genişletirse, yüksek duvarın diğer tarafında da kıpırdamadan duran güçler tespit edebiliyordu. O kadar çok dikkatli göz vardı ki mümkün olduğunca unutmaya çalıştı yoksa boğazı düğümlenecekti. İçini rahatlatan şey, bahçede onlara eşlik eden tek kişinin Lennox olmasıydı.

"Burayı eski haline getirmek biraz zaman alacak. Umarım sıkılmazsın. Artık her şeyi sensiz yapabileceğimi sanmıyorum."

Prensесin gözlerinde sevinç kıvılcımları parlıyordu ve Tauria'nın kalbi, Opal'ın boşluğa bakarken sırtını dikleştiren amaç duygusuna özlem duyuyordu. Kendi çocuk benliğine baktı; bu kadar genç bir tacın içine doğan birini gölgeleyen yalnızlığa ve belirsizliğe baktı.

"Çok güzel olacak. Umarım annem de gelir." Opal kendini çiçeklere kaptırmaya devam etti.

Bu Tauria'nın dikkatini çekti. "Annen nasıl?" diye sordu. "Geldiğimden beri onunla görüşme fırsatım olmadı." Kraliçenin yokluğunu tuhaf bulmuştu ve bu, sorgulanacak şeyler listesinde üst sıralarda yer alıyordu. Fırsat ayağına gelmişti ama genç prenses cevap vermek için ağzını açamadan Serena'nın sesi araya girdi.

"Sanırım bugünlük bu kadar toplama yeter," dedi ayağa kalkarken, kusursuz elbisesinin üzerindeki görünmez kirin tozunu alırken.

Tauria güneşin konumuna bakarak zamanı ölçmek için gökyüzüne baktı. "Akşama kadar hâlâ birkaç saatimiz var."

Opal çoktan ayağa kalkmıştı, Tauria'ya özür dileyen bir bakış fırlatırken yüzü düşmüştü. Tauria kaşlarını çattı, ayağa kalkarken uzun süre diz çöktüğü için ağrıyan bacakları yüzünden yüzünü buruşturdu.

"Prensesin akşam yemeğinden önce dersleri var," diye açıkladı Serena ama Opal'ı küçük dozdaki eğlencesinden alıkoyduğu için hiç sempati duymuyor gibiydi.

Tauria, "Yarın mı?" diye seslendiğinde patikadan aşağı inmeye başlamışlardı bile.

Serena durakladı, arkasına döndü ve hoş bir gülümseme sundu. "Annesiyle teyit etmem gerekecek. O beni dinler. Soracağım. Gerçi eminim yakında kendisi için sizi bulma planları vardır."

Tauria, Serena'nın neden kasıtlı olarak kraliçeye olan yakınlığından bahsettiğinden emin olamadı. Başını salladı ve öğleden sonralarının aniden kısa kesilmiş olmasından duyduğu hayal kırıklığı yatıştı. Geriye kalan tek kişi olarak Lennox'a döndü. Onun bakışlarına karşılık vermemesine rağmen yüzündeki acıyan ifadeyi korumaya çalıştı ama başaramadı.

"Çok yardımcı olabileceğimi söyleyemem ama birkaç saat daha kalmak isterseniz seve seve kalırım," diye teklif etti.

Tauria'nın ruh hali bu samimi teklif karşısında değişti ama Lennox'un yorgunluğunu görebiliyordu ve onu kızgın güneşin altında uzun saatler boyunca üniformasıyla durmaya zorladığı için kendini bencil hissediyordu. Onu birçok kez pavyona sığınmaya teşvik etmişti ama o kibarca reddetmişti. Dile getirmediği şey, soyluların huzurunda resmiyeti terk etmesinin *uygun* görülmediğiydi. Serena'yla köşkün aynı kapalı alanını paylaşmak *uygun* değildi.

burada da. Tüm bunlar tamamen aşırı görünüyordu ama yabancı gelenekleri sorgulamak Tauria'ya düşmezdi.

"Sorun değil. Sanırım Majesteleri ile yemek yemeden önce tekrar yıkanmak için zaman ayırmalıyım. Ve eğer kralla görüşmesi bittiyse generalimi aramak isterim?" Tauria bunu bir soru olarak yöneltti ve muhafızın, günler önceki sarsıntılı buluşmalarından beri görmediği Lycus hakkında bir şeyler duymuş olabileceğini umdu. Lycus'un varlığının, birlikte geçirdikleri geçmişi çok derinlemesine sorgulayıp dikkatini dağıtabileceğine ya da sevgisini çelebileceğine karar verirlerse Tarly'yle olan umutlarını sarsabileceğine dair bir korku tohumu kök saldı. Hayır-Lycus kesinlikle gerekli olmayan hiçbir kişisel geçmişi anlatmazdı. En azından Tauria'nın, endişesi tuhaf düşüncelerle oynarken umabileceği tek şey buydu. Saklayacak hiçbir şeyleri yoktu. Ama Tauria mahkemede çoğu zaman geçmişteki gerçeklerin değil, asılsız spekülasyonların kişinin itibarına en büyük zararı verdiğini biliyordu. Lycus cevap verirken koridorda onunla yan yana yürüdü.

"General Lycus'un hala bir şeylerle uğraştığına inanıyorum. Kralla birlikte."

Tauria'nın sabrı tükenirken dişleri sıkıldı. "Onu nerede tuttuklarını biliyor musun? Bana hiçbir şey söylemediler."

Lennox'un bakışları temkinli bir şekilde etraflarında dolaştı. Sonra aniden durdu, Tauria'nın koluna asıldı ve Tauria şaşkınlığını bastırdı. Durdukları koridor o kadar karanlıktı ki adamın yüz ifadesini zar zor seçebildi.

"Buralarda duvarların kulakları vardır. Wolverlonlar meraklı insanlara karşı nazik değildir. Sen akıllısın, Tauria. Soru sorma, şüphe uyandırırılar. Cevapları zaten biliyormuşsun gibi açıklamalar yap."

Sözleri o kadar sessizdi ki duymak için tüm dikkatini toplaması gerekti. Kalbi alarmla hızla çarpıyordu. Korku tenini sardı ve omurgasını sertleştirdi. Tauria yalnız olduklarından emin olmak için etrafı gözden geçirdi.

Lennox'un gözleri burada o kadar karanlıktı ki, nezaketinin bir hileyi gizlediğini fark ederse diye soğukkanlı bir uyarıyla onlara kilitlendi.

"Bunu sadece bir kez soracağım: Sana nasıl güvenebilirim?"

Lennox onun bakışları karşısında tereddüt etmedi. Doğruldu ve Tauria da onun gibi uzaktan gelen bir yaklaşımı fark etti. Muhafızın eli onunkinin üzerinde gezindi ve Tauria elin soğukluğu karşısında irkildi. Adamın avucuna sıkıştırdığı nesneye bir bakış attı ve gözleri bir an için ona kayd, sonra onu koluna sıkıştırdı ve sanki bu karşılaşma hiç olmamış gibi rahat yürüyüşlerine devam ettiler.

Yine de o sembolü aklından çıkaramıyordu. Yana bakan geyik amblemi pirinç bir iğneye oyulmuştu.

Lennox Fenstead'liydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Nikalias

NİK, Jakon'a karşı yüzyıllara dayanan savaş eğitimini hafifletmek zorunda kaldı. Bunu bekliyordu, ama asla hakaret etmezdi.

Faythe'nin daha iyi bir idman rakibi olduğunu kabul ederek insanla tartıştı. En azından yarı-fae mirasının gizli avantajına sahip olduğunu düşündü. Ayrıca, Nik yavaş tempo için biraz minnettardı. Öfkesini açığa çıkarmak yerine dikkatini dikkatli bir çalışmaya verdi ve Jakon kendini nasıl geliştirebileceğine dair ipuçları almaya hevesli görünüyordu.

"Yani, sen ve bu yeni bayan...?" Jakon soruyu temkinli bir şekilde geçiştirdi.

Nik hoşnutsuz bakışlarını gizlemeyi başaramadı. Onun emriyle eğitim odasında yalnızdılar ama Nik emin olmak için etraflarına bir göz atıp duyularını genişletti. "Bu sadece görüntü için, hepsi bu."

Kılıçlarını çarpıştırdılar ve Nik Jakon'un etrafında dönerek, insanın hayal kırıklığı içinde inlemesine neden olan öldürücü bir vuruşla durdu.

Nik kısa bir kahkaha attı. "Hızlısın, hesaplısın. Bunun yerine elinizi bir yayla kullanmayı hiç düşündünüz mü?"

Jakon bu ihtimali düşünürken çenesini ovuşturdu. "Ormanda avlanmak hoşuma giderdi ama Faythe'nin hoşuna gitmezdi. O her zaman fırlatabileceği ya da sallayabileceği bir şeyi tercih ederdi."

Onun yokluğunda üzerlerine çöken ağır gölgeyi kaldırır gibi görünen bir kahkahayı paylaştılar. Nik kılıcını indirdi ve Jakon, "Onun kolunda olması krallık için ne ifade ediyor?" diye sordu.

"Bu Zarrius'un fikriydi," diye itiraf etti Nik. Birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar ve Jakon'un lordun kurnazlıklarını fark etmemiş olduğunu görmek zihinsel bir ağırlık yarattı. "Tauria'yla aramda bir şey olmadığına mahkemeyi ikna etme konusunda pek de iyi bir iş çıkaramadığımdan endişeliyim." Silah duvarına doğru ilerlerken Jakon da onu takip etti ve bakışlarındaki kaymayla insanın onayını gözden kaçırmadı. "Ne sana ne de Marlowe'a, öyle görünüyor ki," diye suçladı. Bir yay seçip Jakon'a uzattı ama Jakon yayı hemen almadı. Alnı kııştı, sanki vereceği cevabı tartıyormuş gibi düşünceliydi. "Özgürce konuşabilirsin."

Jakon şaşkın bir ifadeyle kaşlarını hızlıca kaldırdı. "Bir fae'ye dost diyebileceğimi hiç düşünmemiştim, bırakın bir fae *kralını*, ama tüm zorluklara rağmen senin için öyle olduğumuzu düşünmek istiyorum. Arkadaş."

"Elbette." Nik'in bunu itiraf etmek için bir dakikaya ihtiyacı yoktu. "Bir eşe sahip olmak... ne anlama geliyor?"

Nik gözlerini kırıştırdı, konunun değişmesine şaşırmıştı. "Neden sordunuz ki?"

"Anlamak için. Çünkü arkadaşlarınız olarak... oturup hayatınızın hatasını yapmanızı izleyemeyiz. Ve senin türün için bu uzun, eziyetli bir varoluştur."

Jakon insani duyularıyla bunu duyamıyordu ama Nik'in nabızı hızlanmıştı, gardını alıp onu bu sorgulamaya tamamen kapatmaya hazırdı. "Birinin diğeriyle ne ilgisi var bilmiyorum," dedi. Doğal bir savunma olarak ses tonuna bir uyarı karışmıştı. Jakon tereddüt ederken bu yüzüne yansımış olabilirdi. Sadece bir saniyeliğine, ta ki yayı almak için elini uzatana kadar. Nik'in dikkati dağılınca çenesi düştü ama buna mecbur kaldı.

Jakon ok sadağını aldı ve en uçtaki okçuluk alanına doğru rahatça yürüdü. Nik onu takip etti, Jakon'un tuhaf sorusuna bir açıklama beklediğini bir an bile unutmadı.

"Ya eşin bu yaşamda da yoluna çıkabilirse?" Jakon talimat beklemedi, buna ihtiyacı varmış gibi de görünmüyordu. Nik kollarını kavuşturmuş, acemilikten öte bir duruşla nişan alırken onu izledi.

"Bir eş, içimizdeki gücün bir eşidir. Her zaman kalpte hissedilmez." Atışı bıraktığında Nik onu takip etti ve ortadaki hedeflerden birini merkeze yakın bir yerden vurduğu için kaşlarının kalktığını saklamadı.

"Güzel. Sadece emin olmak istedim." "Neyden?"

"Ruhun bir büyü bağıyla onu çağırdığı için değil, onu sevdiğin için hata yapıyorsun. Bu bağı bilmeden önce bile onu seviyordun."

Nik içgüdüsel olarak sertleşti ama Jakon onun tavrındaki tehditkâr ilkel değişimi bir fae gibi fark etmedi. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Korkarım bazen bilmek istediğimden fazlasını biliyorum." Kayıtsızca bir ok daha fırlattı. Nik onun bu yüzüzlüğüne hayran mı kalmıştı, yoksa bu onu kızdırmış mıydı, karar veremiyordu. "Bilmenin güvenli hissettirdiğinden fazlasını biliyorum, ama sadece Marlowe bildiği için." Harika bir atış daha yaptıktan sonra yayı indirdi ve Nik'in bakışlarına kilitlendi. "Tauria hakkındaki sırrını bir kahinden saklayabileceğini gerçekten düşünmedin, değil mi?"

Nik içten içe küfretti. Öfke yüzünü buruşturdu. Jakon'a ya da Marlowe'a değil. Kendini aptal, özlem dolu bir çocuk gibi hissettiği için kızgındı. "Ne zamandır biliyor?"

"Fark eder mi?"

"Hayır, değil," dedi Nik sertçe, ama cevabının iki anlamı vardı. "Onun kim olduğu önemli değil. Ne hissettiğimin bir önemi yok. Bu Marlowe'un yapabileceği bir şey değil."

bir anlık *görüntü*. İkinizi de ilgilendirmez. Bu konuda sessiz kalmanız akıllıca olacaktır."

Jakon'un yüzünde çileden çıkarıcı bir acıma ifadesi vardı ama Nik'in tepki verme şansı olmadı, çünkü alnında bir eğlence ifadesi belirmişti. "Tam olarak kime söyleyeceğiz? Ya da iki aşağılık *insanı* kim dinlemek ister *ki*?"

Nik özür dileyerek yüzünü buruşturdu. "Leydi Samara'nın... gösterişçiliği için özür dilerim."

Jakon kıkırdadı. "Gerek yok. Burada kalmaya karar verdiğimizde bazı muhalefetler olacağını biliyorduk."

"O zaman neden kabul ettin?"

"Çünkü Marlowe bizim varlığımızın, ne kadar küçük olursa olsun, inşa etmeye çalıştığınız krallığa bir adım daha yaklaştırdığını düşünüyor." Jakon, Marlowe'a yeterince minnettarlık göstermediği için suçluluk duyan Nik'in yüz ifadesini görünce ofladı. "Bunu sizin için yapmıyoruz *Majesteleri*." Jakon'un bu ağır unvanla gönülsüzce alay etmesi Nik'in ruh halinde beklenmedik bir canlanmaya yol açtı. "Bu Faythe'nin de hayaliydi. Sanırım hepimiz arasında, korkmamız ve boyun eğmemiz için yetiştirildiğimiz fae'ler söz konusu olduğunda en açık fikirli olan oydu. Ama bu sadece onun için değil. İnsanlar olarak bunu görecektense kadar uzun yaşayamayabiliriz, ancak sahip olabileceğimiz çocuklarımız korkusuz ve bölünmemiş bir yaşam için daha iyi bir şans hak ediyor. En beklenmedik ittifaklarda bile güç olduğunu öğrenmeyi hak ediyorlar."

Nik onların değişim tutkusuna büyük bir hayranlıkla başını salladı. Jakon söylemek istediklerinin devamını getirmeden önce tereddüt etti.

"Samara'nın tüm bu olanlarda senin yanında hüküm sürdüğünü gördüğün kişi olduğuna emin misin?"

"İnsanlar gibi, zihinlerini ve kalplerini değişime açacak pek çok fae olduğuna inanıyorum."

"Demek istediğim bu değil," dedi Jakon, Nik'i bu kadarını bildiği için suçlarcasına.

"Yüksek soylu bir aileden geliyor. Güzel bir kadın. Saray için uygun bir aday olacağına şüphe yok."

"Ona güvenebilir misin?"

Nik kaşlarını çattı. "Bunu yapmamam için bana hiçbir sebep vermedi." "Peki ya Zarrius? Onun fikri olduğunu söylemiştin.

Samara ileri."

Jakon'un haklı olduğu bir nokta vardı - Nik'in zaten düşünmüş olduğunu itiraf etmesi gerekiyordu. İnsan, lordla konsey odasında yapılan toplantıların çoğunda hazır bulunmuştu. Zarrius asla sessiz kalmazdı, her zaman bir planı, bir gündemi olan kişiydi, bu yüzden Nik'in onu oyalamak için yapabileceği tek şey, kendi konseyine itaatkâr görünmeyecek kadar spekülasyona katılmaktı.

"Bir şey önerebilir miyim?"

Nik kollarını kavuşturarak başını salladı.

"Faythe açıklamaya çalıştığında bile nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yoktu, ama niyetlerinin... etkilenmediğinden emin olmak için onun içinden Gece Yürüyüşü yapmaya değmez mi?"

Nik'in isteksizliği yüzünden okunuyor olmalıydı ki Jakon irkildi. "Bu, güvenini kazanmaya çalıştığım birine yapacağım bir şey değil. Bu, geri dönüşü olmayan kişisel bir sınırı aşmak olur."

"Katılıyorum. Yine de bu koşullar altında, sadece Zarrius'a güzel bir hanımefendi kılığında kur yapmadığınız için içinizin rahat etmesi için değil, aynı zamanda bunun gerçekten kendi isteğiyle olduğuna dair onun iyiliği için de endişelenmeye değer mi?"

Nik kuşkulu bir kahkaha attı. "Saray mensubu bir hanımefendinin bir kralla olası bir birliktelik için *zorlanmaya* ihtiyacı olacağını hiç sanmıyorum."

"Eminim bu ifadedeki küstahlığı ve cehaleti yüzünüze vurmama gerek yoktur."

"Ama az önce yaptın."

"Ne diyebilirim ki? Faythe ya da Tauria olmayınca birinin egonu kontrol altında tutması gerekiyor."

Nik'in bu hakaret karşısında öfkelenmesi gerekirdi ama durumun komikliğini görmekten kendini alamadı. Jakon yüz­süzce zararsızdı ve büyüdüğü kadının yankıları vardı

Bunun içinde. Faythe ve Jakon aynı madalyonun iki yüzü gibiydiler.

Nik, "Bunu düşüneceğim," dedi.

Jakon'un yayı geri koyduğu silah duvarına doğru ilerlediler. "Anladığım kadarıyla, varlığınızın bilinmemesini sağlama konusunda oldukça yeteneklisiniz ve güvenlik dışındaki konulara burnunuzu sokmayacak kadar da ahlaklısınız."

Nik bu düşünceyle içinde uyanan iğrenç suçluluk duygusunu bastırma çabasını takdir etse de, Jakon'a bunun hiçbir şeyi hafifletmediğini söyleyemezdi. Gece Yürüyüşü bir silahtı. İstilacı bir silahtı ve onu sadece krallığa yönelik bir tehdit ya da şüphe söz konusu olduğunda kullanıyordu. Ya da kendi rızasıyla. Geçmişte bunu sıkıntılı zihinleri ve huzursuz rüyaları rahatlatmak ya da son çare olarak anılarını ya da hayatlarını alması için ona yalvaracak kadar büyük acı çekenlere yardım etmek için kullanmıştı.

"İkinizin hâlâ burada olmasına sevindim," diye itirafta bulundu Nik. Kulağa ne kadar acınası geldiğini umursamadı. "Rhyenelle'e ne zaman gitmeyi planlıyorsun?"

Bu konu Jakon'u çileden çıkardı. "Emin olamıyorum. Marlowe yapılması gereken müşteri işleri olduğu konusunda ısrar edip duruyor ama ben yerleşkede yeni bir şey görmüyorum." Uzun süren bir suçlama dudaklarını sıktı ama Nik, nişanlısından şüphelenmenin Jakon'a acı verdiğini anlıyordu.

"Onun doğru söylediğini düşünmüyorsun." Nik bunu bir soru haline getirmedi.

Jakon bir elini yüzünde gezdirdi ve demircinin duyabileceği şekilde etrafına bir göz attı. "Marlowe hiçbirimizi tehlikeye atacak bir şeyi asla saklamaz," dedi ve sanki bunu bildiğinden emin olmak istercesine Nik'le göz göze geldi.

"Bunun onun doğasında olduğuna inanmıyorum. Ruh görevi olsun ya da olmasın." Nik'in onaylaması Jakon'un gergin omuzlarını rahatlattı.

"Kalmak istemesinin sebeplerinin ne olduğundan emin olamıyorum ve doğrusu onun için korkuyorum."

"Mesafeli davranıyor."

"Fark etmenize sevindim. Sadece ben miyim diye merak ediyordum. Faythe'nin gidişyle... Geçen sefer zor bir dönemden geçtik. Ama bana her şeyin yolunda olduğuna dair güvence verdi."

Eğitim odasından çıkmaya başladıklarında Nik, Jakon'un omzuna uzanan elini durduramadı. Bu hareket ikisini de sarsmış gibi, elini bıraktı ve bu küçük tesellinin yerini kelimeler aldı. "Çoğu zaman en cesur yüzler en kötü sorunları maskeleyebilir. Ona ulaşmayı bırakma. Yeteneğiyle birlikte taşıdığı yükü kavrayamıyorum. Doğru zaman geldiğinde her şeyi anlatacağından eminim."

O anda havada bir ağırlık dönüyordu, her ikisini de bulandıran bir karanlık. Sanki ikisinin de tahmin edemediği bir fırtına kopmadan önce üzerlerine bir sükûnet çökmüştü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

Nikalias

NIKALIAS SILVERGRIFF YILDIZLAŞTI ve geldiği günden beri ebedi azabı haline gelen eşyaya baktı isteksizce sahip olduğu bir şeydi. Kırpışmayan gözleri, siyah-kırmızı tüyün ince tüyleri arasında küçük alev korları gibi hareketler görmeye başladığına neredeyse ikna olmuştu. Faythe'nin Gece Yürüyüşü yoluyla kendisini ziyaret edip eşyayla ilgilenmeye başlamasından bu yana, bir süredir zihnini meşgul eden şeyi düşünmeye koyuldu. Kendinden emin bir şekilde bir Anka tüyü olduğunu iddia ediyordu. Ateş Kuşları efsaneleri hakkında herhangi bir gerçeği barındırabilecek bilgi hazinesine sahip olduğunu düşünebildiği tek kişi oydu. Jakon'un onun için endişelendiğini duyduktan sonra Nik, Tauria'nın yokluğunda Faythe'yle baş başa kalıp durumu kontrol etmek istemişti.

Hoşnutsuz bir öfkeyle masasından uzaklaştı, lanet olası tüyü silip süpürdü ve siyah pelerinin omuzlarına attı. Yakıcı güneş, isteksiz katmanın altına boğucu bir sıcaklık katıyordu ama yine de muhafızlar tarafından takip edilmek ya da şehrin dışına çıkarken görülmek istemiyordu. Neyse ki Nik, bir prens ya da kral olarak kendi muhafızlarını atlatmakta ustaydı ve şehirde kılık değiştirmeden dolaşabiliyordu.

Yeraltı tünellerini kullandı, kasabadaki en ıssız patikaların gölgelerinden uzak durdu. Bu rota her zaman keskin kokular ve kasvetli bir kasvetle birlikte gelirdi ama bu tatsız yolculuk gerekliydi. Kral olabilirdi ama Zarrius'a girişimlerini açıklamak, söz konusu seyahat olduğunda, kendisini endişelendirmek istediği bir şey değildi.

Demircinin yerleşkesi görüldüğünde beklenmedik bir sessizlik vardı. Nik seslenirse yakındaki herhangi bir fae'yi uyarma riskini almak istemediğinden gizlice arka tarafa geçti. Marlowe uzak köşede, sırtı ona dönük, güzel görünen bir masada oturmuş, bir kitaba dalmıştı. Sıcak bir fener ışıltısı eskimiş kâğıtların üzerine yayılıyor ve yüz hatlarına mucizevi bir soluk üflüyordu.

Marlowe omzunun üzerinden ona bakmak için dönerken, "Halktan birinin yerleşkesini ziyaret etmek alışılmadık bir şey olmalı, Majesteleri," diye alay etti.

Nik doğruldu, yırtıcı bir sessizlik ve dikkat içindeyken onun geldiğini fark etmesine şaşırmıştı. "Ben olduğumu nasıl anladın?" İçeri doğru adım atarak kapalı alanda rahatladı. Nik kapüşonunu indirdi, terden sırılsıklam olmuş alnını sildi ve hayranlıkla çeşitli silah ve teçhizatı taradı. Marlowe haklıydı. Daha önce kullandığı kılıçların şeklini kısmen almış ve onları tam olarak yapmak için gerekli aletlerle çevrelenmiş çeliğe merakla baktı.

Marlowe'un kitabı gümbürdeyerek kapandı ve dikkatini tekrar ona çekti. Demirci ayağa kalktı ama kollarını kavuşturup muzip bir gülümsemeyle eğildi. Yine de onun okyanus gözleriyle karşılaştığında, gözlerindeki mesafe karşısında kayboldu. Yerini bulmaya çalıştığı bir boşluk.

"Geldiğimi gördün," diye bitirdi sözlerini, onun *öngörülerinden* birinde görünme düşüncesiyle yüzünü buruşturarak. Ruhların onu takip etmesi için bir neden yoktu.

Marlowe sırtıttı. "Onun gibi bir şey."

Bir sessizlik oldu ve Nik onun bu ani ziyaretini açıklamasını beklediğini fark etti. Boğazını temizledi, ona açmayı düşündüğü konu hakkında garip bir şekilde gergindi. Tüy için tereddütle elini cebine attı.

Marlowe gevşek pozisyonundan anında doğruldu ve ona doğru belli belirsiz adımlar attı. Gözlerini tüyden ayırmadı, şimdi gözbebeklerini dolduran pek çok merak vardı. Ne düşündüğünü bilmek istiyordu ama Nik sessiz kalarak onun kendisine doğru yürümesine ve her detayı incelemesine izin verdi.

Nik ona uzattı. "Anka kuşu tüyleri hakkında bildiğin her şeyi bana anlatabileceğini umuyordum," diye itiraf etti, tüye bu adı vermenin saçmalığı karşısında neredeyse sinirlenecekti. Oysa Faythe sadece cisimleşmiş bir versiyonunu görmüş olmasına rağmen bu kadar emindi. Ve onun tüyün gerçekliğine olan güveni düşüncelerini sarsmıştı, öyle ki her ne kadar onu görmekten nefret etse de lanet şeyi aklından çıkaramıyordu. Eşinin korkunç kaderi hakkında ona yüklediği bilginin laneti yüzünden ondan nefret ediyordu.

Marlowe tüyü dikkatle aldı, o kadar yavaş inceliyordu ki Nik olduğu yere çakılıp kalmıştı. Marlowe'dan bilgi alma ihtiyacından uzaklaşmak için yumruklarını sıktı. Sonunda Marlowe uzun bir nefes verdi.

"Bu gerçek."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Marlowe gerçeği kaldırıp kaldıramayacağını değerlendirir gibi göz göze geldi. "Çünkü onu bana getireceğini biliyordum." Kadın ona geri uzattı ve adam şaşkınlık içinde boş boş aldı.

Dağınık bir kitap rafına doğru ilerledi, toz kaplı sırtları tararken ellerini kalçalarına dayadı. Nik'in tek yapabildiği, soğukkanlı ve sakin bir havayla konuşurken onu izlemektir.

"İlk başta mantıklı gelmedi," diye yüksek sesle düşündü. "Ateş, ama doğadan değil. Şifa, ama fae büyüsü ile değil."

Yetenekler amaçlananın ötesine geçti. Ruhlar bu tür armağanlar sunduğunda, hiçbirinin belirli bir gücün ötesinde tezahür etmemesi gerekiyordu. Diğerlerinden daha güçlü olanlar var, evet, ama her zaman bir sınır vardır. Hiçbir yetenek değiştirilemez. Ama ben bunu görmeye devam ettim. Şifacılar birini ölümün eşiğinden döndürme yeteneği kazanıyor. Alevi yıldırıma çeviren ateş kundakçıları." Marlowe aradığı kitabı buldu ve kitap yere düşüp de ağırlığıyla yüzünü buruşturduğunda Nik ona yardım etmek için harekete geçti ama Marlowe ona güven veren bir gülümsemeyle "Gecegezenler bilinçli zihinde yetenekler kazanıyor," diye ekledi.

Marlowe büyük kitabı masaya vurup parşömenleri havaya uçururken ve yakındaki aletleri tıkırdatırken Nik'in rengi tamamen soldu. "Faythe'ninki gibi mi?" diye sordu.

Marlowe başını eğerek kitabı açtı ve belli bir sayfaya gelmedi. "Emin olamıyorum. Faythe onu kullanacak bedene sahip olmasa bile çok güçlü. Birleştirilmiş soyundan onunla eşleşilebileceğini sanmıyorum. Ama belki daha zayıf bir varyasyonu olabilir. Gece Yürüyüşü'nün böyle bir uzantısı olan birinden korkmasına yetecek kadar."

"Bu şey neredeyse yüz yıldır benim elimde. Bu gerçek bir şey olmamalı ya da efsaneler yanlış."

Marlowe ona şakacı bir bakış fırlattı. "Bu kadar basit düşünme. Sahip olmak güç değildir."

Nik gözlerini kırptırdı, Marlowe'un sıradan lafı karşısında eğlence ve şaşkınlık arasında kaldı. Dudaklarından bir kıkırdama kaçtı ve son zamanlarda gölgeler içinde kalmış gibi görünen yüzündeki parıltıyı görmek göğsünü ısıttı. "Nasılsın, Marlowe?" diye geveledi, yüz hatlarını üzüntüye boğan küçük bir kaş çatmayla. Kayıpları ve görevleri onu tüketmiş olabilirdi ama demircinin mesafeli görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı. Jakon'la birlikte yakında yola çıkacaklarını düşünürsek, bu beklediği bir şey değildi.

Faythe ile yeniden bir araya gelmek için. Nik bu gerçek karşısında duyduğu kıskançlığı bastırmaya çalışmıştı. Zincirleri tahtından ancak bu kadar uzaklaşmasına izin verirken, onların diledikleri gibi gitmekte özgür olmaları. Faythe'yi ya da onun şu anda çıktığı tehlikeli yolculuğu düşünmesine izin veremezdi. Böyle bir çabanın çok fazla ıssız sonucu olması, sonuçlarını boş verip onun peşinden gitmek için kendisini zorlamasına neden oldu.

"Ben iyiyim." Marlowe onu başından savdı ve sanki konuyu ondan tamamen uzaklaştıracak gibi umuyormuş gibi sayfaları amaçsızca karıştırdı.

Nik dikkatli adımlarla yaklaştı, eğilirlerse kucaklaşabileceklerdi. Yine de Marlowe başını kaldırıp bakmadı, sayfaları karıştırmayı bırakmadı. Marlowe bir sayfa daha çeviremeden Nik elini yavaşça kitabın üzerine koydu. Bu, Marlowe'un gözlerini onunkilere dikmesine neden oldu.

"Umarım bana gelebileceğini biliyorsundur," diye teklif etti, "Faythe gitti ve şimdi Tauria da gitti. İkisiyle de yakındım ve kapım her zaman her şeye açık."

Marlowe sanki bunu duymak ona acı vermiş ya da rahatlatmış gibi irkildi. Kız ona baktı, dudakları bir ayrılıp bir kapanıyordu ve Nik bir an için kızın ona açılabilmesine, gözlerinde hayalet gibi bir sıkıntıyla dönen okyanusun yüzeyinde dans edenleri dile getirebileceğine inandı. Nik onun yeteneğini kıskanmıyordu, böylesine narin bir insanda ne kadar baskıcı olabileceğini görüyordu. Ama Marlowe onu rahatsız eden şeyi paylaşma konusundaki çelişki duygusunu kaybetmiş gibiydi. Konuşamadığı cevabı bulması için ona yalvaran her duygu bir sonraki göz kırpışında kayboldu. Ona yardım edemeyecek olması Nik'in midesine bir ağırlık gibi çöktü. Marlowe'un bildikleriyle bir görevi vardı ve anlayabileceğinden çok daha fazlasını değiştirme riskine karşı cevaplar için baskı yapmak ona göre değildi.

Marlowe gözlerini tekrar kitaba dikerken sesi sessizce mırıldandı ve Nik elini çekti. "Sen iyisin Nik. Bir gün fedakârlıklarının karşılığını alacaksın. Kalbin iyileşmeyi öğrenecek."

Onun ne demek istediğini bilmiyordu ama tenini bir soğukluk kapladı.

"Burada neler oluyor?"

İkisinin de kafası girişe doğru döndü ve Nik hançerini yarıya kadar çekmişti bile. Jakon'u görünce rahatlamıştı ama Nik, Marlowe'un sözlerine kendini o kadar kaptırmıştı ki onun yaklaştığını fark edemediği için kendine lanet okudu.

Jakon, Marlowe sırtını dikleştirip kolları birbirine değerek yakınlıklarını fark etmesini sağlayana kadar, onu şaşırtan bir suçlamayla kaşlarını çatarak durdu. Hemen ondan uzaklaşmak için bir adım attı. İnsanlar fae'ler kadar bölgeci değildi ve Nik bunun için Ruhlara teşekkür etti, çünkü Jakon'un nişanlısına olan yakınlığı yüzünden bir bakıştan çok daha fazlasıyla karşılaşacağından emindi.

"Hey, Jak." Marlowe'un sesi sıcaklıkla yankılandı, yüzündeki rahatlamış ifade onun varlığında gerçektir. Onun gelişi, artık perdenin arasından çok güçlü bir şekilde süzülme donuk güneş ışığına dikkat çekti. Kaleye dönmesi gerekiyordu ama kitabın yanında duran tüyle ilgili cevaplara ihtiyacı vardı. Marlowe'un ortaya çıkardığı her şeye rağmen, bir yanı bunun bir aldatmacadan, bir sahtekârlıktan başka bir şey olmadığını ve bu şeyden sonsuza dek kurtulabileceğini umuyordu.

Jakon gelip Marlowe'un yanında durdu ve o anda Marlowe'un hüzünlü gözleri mutlulukla parladı, zayıf duruşu heyecan buldu ve Jakon'un kolu Marlowe'un belini sardığında gözle görülür bir şekilde rahatladı. Adam onu selamlamak için öpmek üzere eğildiğinde Nik gözlerini kaçırdı. Uzun zamandır başkalarının romantik jestleri hakkında bir şey hissetmekten kendini soyutlamıştı.

"Geri dönmemiz gerekiyor," dedi onlara.

Jakon Marlowe'u bırakmadı ama gözleri kitaba kaydı. Anka kuşu tüyü hâlâ kitabın üzerinde duruyordu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Marlowe'a bu konuda daha fazla bilgi edinmek için geldim," diye açıkladı Nik, Jakon'un kendisini bulduğunda yaşadığı şaşkınlığı hayal ederken

burada sebepsiz yere. Dikkatini demirciye çevirdi. "Daha fazlasını öğrenebilir misin? Yarın benim özel konsey odamda buluşabiliriz."

Marlowe başını salladı. Jakon'un kollarından sıyrılarak kitabı tüyün üzerine kapattı. Tüyü büyük cildin içinde dikkatsizce ezerken Nik irkildi. Onun tepkisi karşısında sırttı.

"İnanmayan biri olarak, boyanmış bir sülün tüyü konusunda oldukça endişeli görünüyorsunuz."

Nik bir kahkaha attı. "Sanırım bağlandığımı söyleyebilirsin. Ve belki de sözlerin beni etkiliyordur."

Marlowe ağır kitabı kollarına aldı ama Jakon kitabı hızla ondan almadan önce ağırlığını uzun süre taşıyamadı ve minnetle gülümsedi.

"Bu konuda ağzını sıkı tutacağına güveniyorum. Ona bakmayın ya da tüyü herkesin görebileceği bir yerde sergilemeyin. Şu ana kadar söylediklerin doğruysa, elimizde harika bir silah olabilir - tabii nasıl kullanacağımızı bulabilirsek."

Jakon'un yüz hatları sertleşti ve Nik'in fae içgüdüleri, insanın muhtemelen yaydığını bile bilmediği tehdit iması karşısında alevlendi. "Onu neyin içine sürüklüyorsun?" diye suçladı.

Nik neredeyse irkiliyordu. Bilgi talebinin demirciye tehlike getirebileceğini düşünmemişti. Tüyün gerçek olduğu ortaya çıkarsa *neyle* karşı karşıya kalacaklarından hâlâ emin değildi.

Marlowe bir elini onun koluna koydu. "Bir şey yok. Sadece bir araştırma," diyerek onu temin etti.

Nik konuyu başka bir yöne çekerek, "Görünmek istemiyorum. Kaleye geri dönmek için yeraltını kullanmam gerekecek. Siz ikiniz geri dönüp gece için dinlenmelisiniz. Tüyle ilgili araştırma bekleyebilir." Bu son kısmı sadece Marlowe'a yöneltti, muhtemelen tekrar dalmak için can attığını biliyordu. Eski ve harikulade şeyleri keşfetmek onun için *eğlenceliydi*. Nik bu görevi sadece sahte kur yapma çabasından uzaklaşmak için hoş karşılamıştı. Her hareketini yargılamaktan. Ama hiçbir şey onun düşüncelerini Tauria'dan uzaklaştıramazdı.

Onun güvende ve sağlam olduğunu duyana kadar hiçbir Şey istemedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Tauria

TAURIA, Olmstone Prensi'nin masasının karşısında oturuyordu. Katori onun yanında yatıyordu ve o da kendini Düzenli görüşler sayesinde evcil kurdun etrafında daha rahattı. Ancak farkındalığı ve dikkati kapının yanındaki nöbetçisine kaydı.

Lennox onunla bir kez bile göz göze gelmedi. O da diğerleri gibi tetikte ve lazer odaklı duruyordu. Balkondan dışarı bakarken, Lennox'un aklının nereye gittiğini ve onun da Fenstead'in canlı topraklarını halkından biri olarak hayal edip etmediğini merak etti. En azından, ona pirinç geyik rozeti vererek halkından biri olduğuna inanmasını sağlamıştı. Bu kadar basit bir eşya, sembolize ettiği şey için ona büyük bir güç ve rahatlama vermişti ve o sabah solmakta olan ruhu bir kez daha kararlılıkla kıvılcımlanmıştı. Krallığının amblemi, elbisesinin gizli bir kıvrımında sakladığı bir hatıra ve gurur rozetiydi.

Tauria Lennox'la bir an olsun yalnız kalmak istiyordu ve dün gece ona sorduğu sorular yüzünden neredeyse hiç uyumamıştı. Ama buraya geldiğinden beri sık sık huzursuz geceler geçirmesine neden olan daha acil bir şey vardı.

"Bana hiç mektup geldi mi?" Tauria ağzından kaçırdı. Çaresizliğini gizleyeceğini umarak Nik'in adını kullanmadı ya da krallığından bahsetmedi.

Tarly bir an duraksayarak ona dikkatle baktı. "Hayır, yok." Çok soğuktu ama bu soru için kendini suçlu hissedemezdi.

Kalbi sıkışıyordu ama Nik'in sessizliği doğru gelmiyordu. Gece Yürüyüşü boyunca onu ziyaret etmemiş ya da tek bir mektup bile göndermemişti ve bu kadar umursamazca kontrol etmeyi ihmal ettiğine inanamıyordu.

"Kimden bir tane bekliyorsunuz?"

Tauria dikkatli meydan okumayı hissetti ama Tarly'nin sert ifadesi karşısında geri adım atmadı. "Şimdiye kadar Yüce Farrow'dan haber beklerdim," diye itiraf etti. Kalbi küt küt atıyordu. Sorgusunun kişisel özleminden bağımsız görünmesini ve böylece Tarly'nin siyasi ilgiden başka bir şey anlamamasını umuyordu. "Umarım bu ittifak için yakında harekete geçebiliriz," diye ekledi.

Tarly'nin sessizliği sık sık sinirlerini bozuyor, ona değerlendirci bakışları eşlik ediyordu. Zihninin işleyişi dış görünüşü tarafından ustalıkla korunuyor, onu her zaman diken üstünde tutuyordu. Bakışlarını kaçırdı, yüzü sıkılmışa döndü. "Henüz önemli ya da ilgi çekici bir şey konuşulmuyor. Endişe verici bir şey olursa sizi bilgilendireceğime söz veriyorum."

Tauria, Yüce Farrow'a kendisinin haber göndermeyi planladığını bildirmekte bir yarar görmüyordu. Nik'in adı Tarly'nin sinirini bozan bir anahtar haline gelmişti. Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra, içten içe ilk ulaşması gerekenin kendisi olduğunu düşünmesine rağmen, Nik'in ne durumda olduğunu bilmek zorundaydı.

"Bahçe nasıl gidiyor?"

Tarly'nin sesi dikkatini çekti ve sanki sessizce haince bir plan tasarlıyormuş gibi kalbi yerinden fırladı. "Biraz zaman alacak ama yeni yardımcım burayı yeniden kalkındırmak için çok hevesli."

Tarly kaşlarını kaldırdı. Onun ilgisini sevimli buldu.

"Opal oldukça özgür ve harika bir ruh. Onun bana katılması için izin almama yardım ettiğin için sana teşekkür etmeliyim."

diğer öğleden sonra."

Üvey kız kardeşinden bahsederken yüzünde daha önce hiç görmediği bir gülümseme belirdi. Boş gözleri gerçek bir sıcaklıkla doldu. Bunun ne kadar nadir olduğunu fark edince göğsü sıkıştı. Prens duygularını bu kadar kolay açığa vuran biri değildi.

Kısa bir kahkaha attı ve fincanına uzandı. "İkinizin iyi anlaşacağını hissediyordum. Yaratıcı olmak ona pek sık nasip olmuyor."

Tauria öne doğru eğildi. "Bahçeyi çok seviyor. Aslında babanla konuşmayı ve ne zaman isterse bana katılmasını istemeyi umuyordum." Adam fincanını bırakırken kaşlarının çatıldığını fark etmemişti. Prens adına yaptığı dikkatli sorgulama aynı zamanda Tarly'nin kralın hareketleri hakkında bilgi verip vermeyeceğini görmek için incelikli bir testti.

"Babam oldukça meşgul. Eminim kız kardeşimi biraz çamura bulanmış görmek onun için en son endişe kaynağı olacaktır," diye cevap verdi. "Yine de annesi tarafından terbiye edilmeyeceğinden emin olamıyorum."

Annesi. Zihninde pek çok soru dönüp duruyordu ve hangisinde karar kılacağını düşünürken yer değiştirdi. Tauria, kraliçeden bahsederken prensin ela gözlerindeki mesafeyi inceledi ve düşününce, Yüksek Farrow'da geçirdikleri süre boyunca prensle uzaktan yakından yakın olduklarını bile hatırlamıyordu. Prens, Varlas'ın eşini kaybetmesinden bir asır sonra annesinin yerine geçmek için adeta çullanan fae'ye karşı bir kızgınlık beslediğini tahmin etti.

"Geldiğimden beri kraliçeyle görüşme şerefine nail olamadım." Tauria daha fazla zorlamaya karar verdi ama Tarly'nin gözleri onu hedef aldığı anda yumruğu sıkıldı. Yaptığı değerlendirme doğal olarak dikkatini dağıtmak için tırnaklarını avucunun üzerinde gezdirmesine neden oldu. Şimdiye kadar prensin etrafında olduğu her an bir mayın tarlasında olmak gibiydi; yanlış bir adım onun duygusal bariyerini tetikleyebilirdi. Toz bir kez daha yatışacaktı ama ayağının tökezlemesi an meselesiydi.

Tarly, nasıl bir araya getireceğini bilemediği bir bulmacaydı. Belki de ona acıyordu. Onun da dağılmış parçalarını nasıl birleştireceğini bilmediği düşüncesiyle kalbi üzülyordu. Ya da çoktan denemekten vazgeçmişti.

Dikkatle düşündükten sonra Tarly onun merakını giderdi. "Babam geçen kış yaşanan çalkantılı çatışmalardan bu yana krallığımızın bir sonraki hamlesini belirlemek için bazı önemli lordlarla görüşüyor."

Tauria her kelimeyi içine çekti, daha sonra dikkatle düşünmek ve araştırmak üzere depoladı.

"Keira şüphesiz en iyi yaptığı şeyi yapıyor olacak. Bu krallık pahasına kendisi için hediye edilen ve yeniden tasarlanan gösterişli odasında güzelce oturacak, genç hanımları anlamsız öğle yemeklerinde eğlendirecek ve önemsiz saray meseleleri hakkında dedikodu yapacak." Tarly yaslandı, ondan bahsederken parmakları bıçağıyla meşe masanın üzerinde kıpırdanıyordu. Sözleri nefretle kaplıydı. Tauria'nın onlardan ne anladığını umursamadığı açıktı. Nefes nefese kaldı. "Yüksek Farrow'da sana göstermiş olabileceği zoraki nezakete rağmen elini uzatacak biri değil. Korkarım artık kendi topraklarına döndüğüne göre bu tür meseleler için fazla saygın. Eğer ona eşlik etmek isterseniz, istediğiniz zaman doğu kamarasında dolaşmaktan çekinmeyin."

"Arzu" Tauria'nın duygularını tanımlamaktan çok uzaktı ama daha sonra kullanmak üzere sakladığı bu bilgi için minnettardı. Tarly'nin Keira hakkındaki gerçek hislerini açıklayarak ona duyduğu güvenin farkında olup olmadığını merak etti ve bunu yaparken kraliçenin onu kabul etmemesinin kişisel olmadığına dair güvence verdi.

"Burayı seviyor musun, Tauria?"

Fincanını eline aldı ve balkondan dışarı bakarken bir yudum aldı. "Hem de çok."

"Hmm."

Tauria onun görüş alanını takip ederken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Bilmiyorum neden

olurdu. Sade renkler, taş duvarlar, sıcak. Evinizle ilgili hayranlık duyduğunuz her şeyden çok uzak olmalı."

"Elbette her zaman Fenstead'in manzaralarını tercih edeceğim. Ama krallığınıza hayranım. Güzel bir uyum var. Topraklar hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Tarly tek bir kuru kahkaha attı ve Tauria'nın başı onu izlerken eğildi.

"Aynı fikirde değil misiniz?"

Hâlâ göz göze gelmemiştii, sanki başka bir yere, onlardan uzak bir yere sürüklenmiş gibiydi. Yüz hatları düşünceli kalsa da aldığı uzun nefes onu şimdiki zamana geri döndürmüştü gibiydi. "Soğuk tercih ederim aslında."

"Olmstone'un kışlarının öyle olmadığına inandırıldım."

"Haklı olabilirsin. Bu onu tercih edemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Sonra bakışları ona kaydı, arayıcı ve nadir. "Hepimizin kolay elde edilemeyecek şeyleri arzulamakla lanetlenmiş olarak mı doğduğumuzu merak etmişimdir. Her zaman ulaşamayacağımız şeyleri arzulamak için."

Tarly'nin sözleri şaşırtıcı derecede ilham vericiydi. Düşündürücüydü. Soğuk prensin yüzeyinin altında yatanları takdir etmediği için suçluluk duygusu midelerini rahatsız etmeye başladı.

Açıkça sordu: "Bu öğleden sonra bir planın var mı?"

Hayır diyeceğine dair umudunu sezdiğini düşündü. Ama Tauria'nın dizleri, Lennox'la yüzleşebilmek için biraz yalnız kalma hevesiyle masanın altında zıplayınca başını salladı. "Sanırım bu yaz bir ilerleme kaydedeceksem bahçeye gitmeliyim," diye düşündü gönülsüzce, ama istediği olursa bahçenin kısa sürede gelişeceğinden emindi.

İfadesindeki değişim beklenmedikti, sanki onunla geçirdiği zamanı kısa kesmek istemesi hayal kırıklığını azaltmış gibiydi. Tarly ondan kalmasını istemeye ya da ona eşlik etmesini içeren herhangi bir karşı plan sunmaya meyilli görünmüyordu. Sesi duygusuz tonuna geri döndü ve ona bakmadı. "Eğer istediğin buysa."

Bir yanı kalmak istiyordu. Sessizliği bunu gerektiriyormuş gibi görüldüğü için birlikte bir şeyler yapmayı teklif etmek. Prense sempati duymasına neden olan şeyin ne olduğundan emin olamıyordu. Belki de kraliyet sarayının onu da ağırlaştıran etkilerine tanık olmuştı. Yalnızlık. Şimdiye kadar Tarly'nin kimseyle ilişki kurduğuna tanık olmamıştı. Ne bir arkadaşıyla, ne bir muhafızla, ne de uzaktan bile olsa flört etmekten kaçınmayan kadınlarla. Sanki dünyayı tamamen dışlamış gibiydi.

Tarly acıma duygusunu gösteremedi ayağı kalktı. Gidiyor olması onu rahatlatmalıydı ama yine de ona eziyet eden gölgeleri hafifletme arzusuna engel olamıyordu. Sebeplerini ve onları bir an için bile olsa kovmak için ne gerektiğini keşfetmek.

"Bahçelerin tadını çıkarın prenses. Kayda değer bir ilerleme kaydetmek için daha fazla zamanınız olduğunda çabalarınızın sonuçlarını görmeyi dört gözle bekliyorum." Sözleri nazikti ama alttan alta bir acıyla çınlıyordu. Ona köşk bahçesinin bir zamanlar annesinin sevdiği bir yer olduğunu söylemişti ve o anda Tauria kendini annesinin nasıl biri olduğunu merak ederken bulduğunda düşünceleri aynı hizaya gelmiş olabilirdi. Tauria, Fenstead'i ziyaret ettiklerinde Kraliçe Freya'yı sadece uzaktan görmüştü. Tek hatırladığı, oğlunun ona ne kadar hayran olduğu ve koyu sarı saçları ve yumuşak yüz hatlarıyla onun güzelliğine ne kadar benzediğiydi. Sadece Tarly'nin gözleri babasınıninkiler gibiydi, hatta yıllar geçtikçe aynı soğuk mesafeyi benimsemiş gibi görünüyorlardı.

Kapıya doğru ilerlerken Tauria, "Umarım yakında seni tekrar görebilirim," diye seslendi.

Tarly durdu, sanki dudaklarının kenarındaki gülümsemeyi ona verip vermemeyi tartışıyormuş gibi düşünceli bir duraklama yaptı. "Bundan emin olacağım."

Sonra da gitti.

Tauria, gözleri Lennox'a takıldığında prensin ardından dalgalanan hüznle oyalanacak zaman bulamadı.

"Gidelim mi, Majesteleri?"

İçeride yerlerini almış olan diğer muhafızları taradı. "Evet, ama önce bütün sabah oturduktan sonra biraz egzersiz yapmalıyım. Şato arazisinde bir yürüyüşe çıkabilir miyiz?" Plan basitti ama onları dinleyen kulaklardan yeterince uzağa götürmek için düşünebildiği en iyi şeydi.

Lennox onun bu etkinliği neden önerdiğini tam olarak biliyor gibiydi ve gözlerindeki bilmiş pırıltı başını sallamasına eşlik etti. "Önden buyurun."

Olmstone'un bahçesi sütunlar ve heykellerden oluşuyordu. Etraflarını çevreleyen taş o kadar çok tasvir kazınmıştı ki, Tauria'nın yeşile duyduğu özlemi alıp götürüyordu. Bej rengi ara sıra kristal suların aktığı fıskiyeleler ya da daha önce görmediği büyük balık türlerini barındıran büyüleyici bir göletle kırılıyordu. Turuncular ve kırmızılar pullarını süslüyordu ve eğer yaklaşırsa suyun yanardöner parlaklığının altında daha fazla renk görebileceğini biliyordu.

Tauria'nın Lennox'la konuşma hevesi, arazide gezinip her fırsatta değişen manzaraları seyrederken bastırılmıştı. Balkonundan kaleyi çevreleyen işçiliği ve tarihi takdir edemiyordu. Taşa, insanlar ya da periler sanat eserleri ya da yazılar kazınmıştı ve o, uzaktaki gözleri bile kendine çekmeye hevesli görünen güneş ışığının hayat verdiği sıcak, cesur dokuda yavaş parmak uçlarını gezdirdi.

Artık Tauria'nın düşüncelerinde kaosa neden olan konu hakkında dikkatli konuşabileceğinden emin olduğu kadar çok yol kat etmişlerdi ama başka bir büyük gölete yaklaşıırken hiç acelesi yoktu. Çömeldi ve serin suyu hissetme dürtüsüyle geniş kenarına oturmaya karar verdi.

"Muhteşemler," diye mırıldandı renkli balıkların tangosuna hayranlıkla bakarak.

Lennox ayakta kaldı. "Sanırım onlara Coyrico balığı diyorlar. Ruhani oldukları düşünülür. Birçoğu dua etmek ya da dileklerini sunmak için göletlere gelir."

Tauria Olmstone'un geleneklerine ve dinlerine hayranlıkla bakıyor, daha fazlasını öğrenmeyi arzuluyordu. Gözlerini Lennox'a çevirerek eliyle yüzünü yaz güneşine karşı korudu. Lennox onun gözlerini kısarak baktığını fark etti ve güneş ışınlarını tamamen engellemek için yerini değiştirerek onu donuk bir silüete dönüştürdü. Kız utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Kalede kütüphane var mı?"

Lennox başını salladı. "Küçük bir yer ve çoğunlukla kralın kişisel koleksiyonu için kullanılıyor."

Bunun üzerine heyecanı dağıldı.

"Ancak, Livre des Verres var."

Tauria'nın ağzı açık kaldı. Büyük kütüphaneyi duymuştu. Belki de Ungardia'daki en büyük ve en çok aranan bilgi hazinesiydi. Ama lojistik ve haritalarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. "Kaleden uzakta mı?" diye sorarken yüzünü buruşturdu.

Lennox kıkırdadı. "Hiç de değil. Vesmire'in içinde."

İçinde bulundukları başkent. Tauria'nın morali son derece düzelmişti. Ancak, kütüphane yakın olsa da prensi kale arazisinden ayrılmasına izin vermeye ikna etmenin zor olacağını bildiği için bu ruh hali çabucak dağıldı. Wolverlonlar'ın koruyuculuğunun ağırlığını, arazinin sınırları içinde çoktan hissetmişti. Bunu şimdilik askıya almıştı. Boş zaman aktiviteleri, buraya başarmak için geldiği şeyin yanında ikinci planda kalmalıydı.

Bu düşünceyle Tauria çevrelerini taradı. Kaleden hiçbir muhafızın duymayacağı kadar uzaktaydılar, ama birkaçı arazide dolaşa da, yine de fae işitme duyusuna karşı dikkatli olmak zorundaydılar. Üzerlerinde göz olmadığını düşünen Tauria göğsündeki kumaşı kaydırarak taktığı Fenstead iğnesini ortaya çıkardı.

"Bunu bana neden verdin?"

Lennox telaşla kaskatı kesildi, çömelmeden önce etrafına hızlıca bir göz attı. "Bunu neden takıyorsun? Bunu sana onların görebileceği bir yerde sergileyerek gazap riskini göze alman için vermedim."

"Krallığımın amblemini takmak suç değildir."

"Hayır, öyle değil. Ama seni test ediyorlar, Tauria. Sadakatinin yalnızca kendi krallığına olmadığını ve onları kendi çıkarların için kullanmaya hazır olduğunu bilmek istiyorlar. Onlara sadakatini göstermelisin."

"Böyle bir şey yapmayacağım." Savunmaya geçti, avuçlarını sıkarak sesini düz tutmaya çalıştı. "Bunu bana hediye etmeniz benim tarafımda olduğunuzun bir göstergesi olmasını umuyordum."

"Sizi güvende tutacak tarafta duracağım. Meydan okumak burada pek hoş karşılanmaz."

"O zaman neden bana veriyorsun?"

Yüzü yumuşadı ve kendisine yöneltilen acıma duygusunu küçümsedi. "Burada bir müttefikin olduğunu bilmeni istiyorum. Zamanla, belki de bir dost."

Onun sözleriyle öfkesi yavaş yavaş yatıştı. Hatta belki de ona hak vermeye başlamıştı. Tauria güzel iğnesini bir kez daha dikkatle sakladı. "Olmstone'a kraliyet muhafızı olarak nasıl geldin?"

Lennox kıpırdandı, sonunda oturdu, dizlerini büktü ve kollarını onların üzerine uzattı. "Krallık düştükten sonra kendimi burada buldum ve geriye kalan tek şey mümkün olduğunca çok kişiyi güvenli bir yere götürmeye çalışmaktı."

"Çok mu...?" Tauria'nın nabızı sert ve hızlı atmaya başladı. Hafızasında canlanan anılarla birlikte ürpertici bir dehşet paniğini su yüzüne çıkardı. Ama bilmek zorundaydı. "Birçok kişi başardı mı?"

"Elimde rakamlar yok, yakınından bile geçmiyorum. Üzgünüm, Tauria."

Elini rahatlatmak için uzattı ama Lennox irkildi. Gözleri saat gibi etraflarını taradı. "Dedikodu burada alevden daha hızlı yayılır," diye açıkladı.

Tauria hayal kırıklığını yuttu. Anlamıştı. En azından anlamaya çalışmıştı. High Farrow'da hiçbir zaman yaptığı her şeyin yargılandığını hissetmemişti. Yine de yakınlarda hiçbir ceset olmamasına rağmen, Lennox taş sütunlara ve duvarlara sanki ayırt edici gözlermiş gibi baktı. Devam etmeden önce uzun bir iç çekti.

"Olmstone'a güvenlik için geldim ama azınlıktaydım. Çoğu Rhyenelle'e kaçtı. Kaç kişi olduklarından emin değilim."

Tauria ilk umut dalgasını hissetti. Eğer Kral Agalhor hakkında öğrendikleri doğruysa, hükümdarın halkına ihtiyaç duydukları anda merhamet göstererek onları yeniden sahiplenmesini umuyordu. Eğer Faythe gibi o da kızı gibiyse, Tauria hayatta kalanların Rhyenelle'de güvende olduğundan ve onlara bakıldığından emindi.

"Fenstead'den olduğunu biliyorlar mı?"

Lennox başını salladı. "Yapmamaları daha iyi."

Tauria kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

"Yabancılar pek meyilli değiller. Buradaki toprak ve erzak sıkıntısı yüzünden değil. Buraya gelen Fenstead yerlileri anavatanlarıyla olan tüm bağlarını akıllıca terk ettiler."

Tauria'nın midesi suçluluk duygusuyla burkuldu. Utançla. Onları o kadar kötü yüzüstü bırakmıştı ki, doğdukları topraklara sahip çıkmalarını reddetmek onlar için çok kolaydı.

"Kaderin cilvesine bakın ki, kendimi tam da olmam gereken yerde buldum. Burada, senin için."

Onun b a k ı ş l a r ı y l a buluşmak için döndü ama adam bakışlarını kaçırmakta gecikmedi. Ona sarılmayı, minnettarlığını dile getirmeyi o kadar çok istiyordu ki, geldiğinden beri ilk kez... Tauria artık kendini bu kadar yalnız hissetmiyordu.

"Burada olmana çok sevindim, Lennox. Bana anlattıkların için teşekkür ederim. Sırrınız benimle güvende."

Lennox küçük bir gülümseme sundu. "Muhafızların saklanıyor olabilecekleri bir şey öğrenirsem sana söyleyeceğime söz veriyorum."

senden. Bence bu ittifak, hepimizin beklediği Şeye doğru nihayet ilerleyebilmemiz için tam da ihtiyacımız olan Şey."

Tauria'nın çenesi bir umut parıltısıyla yükseldi. Ayağa kalktı ve zihninin canlı refah krallığının harika görüntüsünü canlandırmasına izin verdi. Özür dilemeden, korkmadan. Nefesi uzun ve hafifti. "Fenstead'i geri almak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

Nikalias

NIK, Ebedi Orman'daki şelalenin yanında bekledi, kalbindeki özlemi görmezden gelmeye çalışıyordu. burada ortaya çıktı. Faythe ile dövüştüğü günleri hayal ederek boşluğa baktı. Onun çelik gibi bir iradeye ve kılıç oyunlarına eşsiz bir ilgiye sahip bir insan olduğuna inandığı kaygısız anları. Kendini sık sık Faythe'yi merak ederken buluyor, bu asabi ve esprili insanın Rhyenelle'in kudretli krallığına hükmettiğini hayal ediyordu. Bunun hem eğlenceli hem de inanılmaz... hayranlık uyandırıcı olduğunu düşünüyordu. Çünkü zamanla tacın harika bir şekilde oturabileceğini biliyordu.

Buluşma noktalarının günler önce değiştiğini kurnazca öğrendikten sonra Jakon ve Marlowe'un gelmesini bekledi. Tartışmalarının özel konsey odasında bile duyulma riskini göze alamazdı. Jakon ve Marlowe geçen kış uhrevi alana girme sınavını çoktan geçmişlerdi ve içinde ne olduğu düşünüldüğünde bunun diğer herkes için bir sır olarak kalacağından emindi.

Dalların çatırdaması kasvetli düşünme anının sona erdiğini gösteriyordu. Döndüğünde ağaçların arasından el ele çıkan arkadaşlarını gördü. Jakon, Marlowe'un çalışmakta olduğu kitabı taşıyordu.

Yeterince yaklaştıklarında Nik, "Benimle burada buluştuğunuz için teşekkür ederim," dedi.

Marlowe gülümsedi, her zamanki gibi hoştu. "Burayı düşünmekle akıllılık ettin."

Bunu daha önce düşünmediği için kendini aptal gibi hissediyordu. Ama şimdi kalede olmadığını gizlemek için çaba sarf etmesi gerekiyordu. Zarrius'un, aklının krallığında olmadığı suçlamasına daha fazla spekülasyon eklemek istemiyordu.

Demirci hiç vakit kaybetmeden çimlere uzandı ve rahatlamak için yer değiştirdi.

Jakon bir battaniye uzatarak, "Bunu getirmemizin bir nedeni var," dedi.

Marlowe ona sırtıttı. "Bu kitap için." Önündeki boşluğu okşadı.

Jakon gözlerini devirdi ama kalın kitabı yere bırakmadan önce malzemeyi yaydı. Nik şefkatli neşesine karşı koyamadı. Zahmetsiz bir çift olmuşlardı ve onların arkadaşlığı Nik'in soğuk göğsünü ısıtıyordu.

"Ne bulduğumu asla tahmin edemezsin." Sayfaları çevirirken gözleri merakla parlıyordu.

Jakon, "O lanet şeyden zar zor uzaklaştırılabilirdi," diye mırıldandı.

"Oldukça büyüleyici, gerçekten," diye geçiştirdi Marlowe, onun endişesini fark edemeyecek kadar senaryosuna dalmıştı.

Nik dikkatle sordu: "Gerçek olup olmadığını öğrendin mi?"

Bulduğum şeyi test edene kadar emin olacağımızı sanmıyorum. Sadece Anka Süvarilerinin gerçek tüylerin çekimini hissedebildiğini söylüyorlar."

"Phoenix Riders mı?" Nik kaşlarını kaldırdı.

Marlowe başını salladı. "Onlarla nadir bir bağlantısı olanlar. Ateş Kuşları zamanında, gerçek birliktelikler kurabildiler. Ashfyre'lar Anka Kuşu'nu evcilleştirme yeteneğine sahip olduğu tespit edilen ilk soylardandı."

Bu bir sürpriz olmamalıydı ama Nik ve Jakon birbirlerine endişe ve şaşkınlık dolu bakışlarla baktılar.

Faythe'yi çevreleyen imkansızlıkların bir sınırı var mıydı?

"Tüylar, ait oldukları Ateş Kuşu öldürölürse canlılıklarını ve güçlerini kaybederler," diye devam etti Marlowe kayıtsızca.

Nik yenilgiyle oflayıp pufladı ve birkaç adım atarak yakındaki bir kayaya yaslandı. "Yani hiçbir faydası yok."

"Şart değil."

"Anka kuşlarının nesli tükeneli çok oldu."

Marlowe ona baktı. Başı meydan okurcasına eğikti. "Aksine inanacak kadar cahil olduğunuz için mi?"

Onun küstahça konuşması karşısında kaşlarını çatı. Jakon bile gergin bir şekilde kıpırdandı ve Nik onu azarlayacakmış gibi ona biraz daha yaklaştı. Tek söylediği, "Devam et," oldu, dudaklarını onunkilerle eşleştirmek için kıvrılan bir gülümsemenin ipucu.

Marlowe aradığı bölüme gelene kadar sayfaları çevirmeye devam etti. "Dediğim gibi, yeteneklerini test edene kadar bilemeyeceğiz. Tüylerin neler yapabileceği konusunda gördüklerim doğru. Yetenekleri geçici olarak değıştirebilir ve yükseltebilirler ama tüye sahip olmak yeterli değil. Onu öğötmek için bir bitki uzmanına, iksiri yapmak için bir iksir yapımcısına, sonra da güçlendiriciyi etkinleştirmek için yeterli büyü büyüüne sahip birine ihtiyaç var. Daha sonra tüketilebilir. Tüyün büyüklüğü kaç şişe yapılabileceğini belirler ve amplifikatörün ne kadar süreceği kaynak kuşun gücüne bağılı olarak değışir."

Nik bıkkınlık içinde elini yüzünde gezdirdi. "Bu tür insanları bulmak zaman alacaktır."

Marlowe'un gülümsemesi onu temkinli yaptı. "Tüyün neler yapabileceğini keşfetmeden sadece ona tutunmakla yetindiğini düşününce aldıracağını sanmıyordum. Ya da tamamen bir kenara atmayı."

Jakon'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama Marlowe huzurlu açıklığı bozmuş, küçük bir çantayı karıştırmaya başlamıştı bile. Jakon temkinli bakışlarını ikisinin arasında gezdirdi

Aradığı şeyi bulmadan önce. Gümüş bir balmumuyla kapatılmış iki küçük şişeyi ortaya çıkardı, onları salladığında kalın kırmızı sıvı güneş ışığında parıldarken hayranlıkla gülümsüyordu. Nik huşu içinde doğruldu ve yaklaştıkça gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onları buldun mu?"

"Size söyledim, projeden geri adım atmadı." "Kocası daimi bir şifacı olan bir bitki uzmanı tanıyorum. Yıllardır müşterim. Tek yapmam gereken kasabanın güneyindeki eczaneye gitmekti."

"Şehrin öbür ucuna ne zaman gittin?"

Marlowe Jakon'a endişeli bir bakış attı. "Bu pek de haince bir girişim sayılmaz." Yine de, Jakon'un yüzünü rahatlatan şefkatli bir eli onun kalçasına koydu.

"Ona Anka Kanı diyorlar." Marlowe parıldayan kıpkırmızı sıvıyı salladı. "Çok değerliydi ve ticareti tamamen yasadışıydı. Tüm krallıklar Rhyenelle'le yaptıkları anlaşmada onu satarken ya da tüketirken yakalanan herkesi cezalandırmayı kabul etti. Yanlış ellerde... yetenekleri olanlara son derece yüksek bir güç verebilir."

Nik'in dikkati şişelere takılmıştı. "Sadece aktar ve eczacıyı bulduğunuzu söylemişsiniz."

"Evet."

"Yani bunlar aktif iksirler değil mi?"

"Hayır. Bu halleriyle birini kötü bir hastalıktan iyileştirebilirler ama asıl güçleri büyüde."

Nik kollarını kavuşturdu. "Demek istediğim hâlâ geçerli. Tüyük hiçbir faydası yok. Binlerce yıldır büyü yapıldığını kimse duymadı. Yetenekler şu anda oldukları gibi ortaya çıktığından beri ölü bir uygulama."

"Ya da kimse onlara dikkat etmedi - çünkü sizin gibilerin bu kadar zahmetsizce yapabildiklerinin yanında basit bir büyü nedir ki?"

Nik, "Açık sözlülüğün yüzünden sana hayran mıyım yoksa senden korkuyor muyum diye sürekli merak ediyorum, Marlowe," diye yorum yaptı.

Keyifli bir kıkırdama çıkardı. Şişeleri yere bıraktıktan sonra elini çantasına attı ve küçük bir tahta kutu çıkardı. Nik başını eğdi ve tahtaya kazınmış olan işaretlerin tanıdık geldiğini fark etti.

"Ruhani kanım var ve bunun gerçekte ne anlama geldiğini araştırıyorum. Ruhlardan imgelemler alabiliyorum ve bunlar son zamanlarda yoğunlaşmaya başladı." Elindeki kutuya bakarken Marlowe'un ifadesi duraksadı ama başka bir yere gidiyor gibiydi. Belki de havayı anında değiştiren kehanetlerden birine. Jakon ya da Nik endişelerini dile getirmeden önce yüz ifadesini hızla sildi ve düşünce akışına devam etmeden önce uzun bir nefes aldı. "Belki bunu büyüye dönüştürecek kadar içimde barındırabilirim diye düşündüm."

Nik uzun bir nefes aldı. Marlowe çok zekiydi. Onun yanındayken kendini hep hayranlık içinde bulurdu. "Denedin mi?" diye sordu.

Marlowe birkaç sayfa çevirdi. "Tabii ki okudum."

Jakon usulca kıkırdadı, eli kızın omurgasında gezinirken bakışlarında gurur parıldıyordu.

Nik sırtmasına engel olamadı. "Sanırım biraz başarı elde ettiniz, yoksa böyle bir hikaye için zaman harcamazdınız."

Marlowe kendinden emin bir gülümsemeye onun bakışlarını karşıladı. Küçük bir bıçak çıkararak beklentiyle Jakon'a baktı. Jakon cevap olarak avucunu ona doğru kaldırdı. "Kendi kanımı kullanmama izin vermedi," diye mırıldandı ve Jakon'la şakacı bir bakış alışverişinde bulundu. Marlowe dikkatle onun etini keserken yüzünü buruşturdu.

Nik daha yakın durdu, şaşkınlığı endişesini artırıyor. İkisini de izledi ve zihninin bir kısmı gözlerinin önünde neler olduğunu anladı - *çığlık* attı - .

Çünkü daha önce görmüştü.

Tanık olduğu şeyin gerçek olduğundan emin olmak için aralarındaki basamakları boşlukla kapatırken gözleri sabitlenmiş, her hareketlerini takip ediyordu.

Jakon yeterince kan toplamak için yumruğunu sıktı ve kolunu yavaşça hareket ettirerek kutunun üzerinde durdu. Marlowe, çok uzun zaman önce ilk kez duyduğunda ezberlediği kadim kelimeleri senaryosuz bir şekilde fısıldamaya başladı. Marlowe büyüsünü bitirdiğinde Jakon'un kanı üç damla halinde mührün üzerine düştü ve her şey hareketsiz kaldı.

Nik'in kalbi küt küt atıyordu. Orman mırıltıları sustu, arkalarındaki şelale sessizleşti. Gözlerini dikip baktı, doğru olmadığı için omuzlarını gevşetmek üzereydi. Ya da Marlowe başaramamıştı.

Ama sonra mühür parladı ve Nik onu başka bir anıya götürürken orada kalmak için mücadele etti. Toka gevşerken gördüklerine inanamıyordu.

Marlowe bir Kan Kutusu yaratmıştı.

"Büyüyü ona mı bağladın?" Saçma bir soru gibi görünüyordu ama demirci onu ele geçirmeden önce bunun sıradan bir ahşap kutu olduğundan emin olmalıydı.

Kapıyı tamamen açtığında zaferle sırttı. "Evet. Biraz zaman aldı. İlk başta içimde olduğundan emin değildim. Sahip olduğum güç kırıntılarını inanılmaz derecede tüketiyor."

"Çok yorucu," diye araya girdi Jakon, gevşek bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken yüz ifadesini endişe kapladı. "Sonrasında günlerce halsiz kaldı. Anka İksirlerinin neler yapabileceğini biliyorum ama bu Kan Kutusunu bağlayan büyüden daha büyük bir büyü. Onu bunu yapan kişi olmaktan vazgeçirmeye çalıştım."

İtirazı anlaşılabilirdi. Nik'in nabızı efsanevi iksire sahip olabileceklerini öğrendiğinde heyecanla atsa da, Marlowe'un hayatının bunun için tehlikeye atılmasını destekleyemezdi.

"Tüm bunları keşfetmen şaşırtıcı Marlowe, ama aynı fikirdeyim. Başka birini bulacağız ya da tüy gerçek değilse belki de gerçek güçlerine asla ulaşamayacaklar. Ona ihtiyacımız yok."

Marlowe'un yüz hatları sertleşti. "Bunu yapabilirim," dedi, çoğunlukla Jakon'a bakarak ve Nik bunun daha önce de yapacakları bir şey olduğunu tahmin etti.

daha önce hararetle tartışılmıştı. "Bu vazgeçemeyeceğimiz bir silah. Faythe kadar iyi bir kılıç kullanamayabilirim ya da Tauria gibi dirençli bir hükümdar olamayabilirim ama bu savaşı herkes kadar etkileyebilecek yeteneğe sahibim. Korunmaya ihtiyacım yok ve neler yapabileceğimin söylenmesine de ihtiyacım yok."

Sersemlemiş bir halde sessizliğe gömülen iki erkeğin de Marlowe'un tutkulu konuşmasına karşılık verecek sözleri yoktu. Marlowe haklıydı ve Nik onun davaya olan bağlılığını takdir ediyordu. Bunun ulaşabileceği büyük boyutu görüyordu: Yüce Farrow, Olmstone ve Fenstead bir antlaşma müzakere ederken üç mahkemenin olası çatışmasının ötesinde daha büyük bir savaş.

"Teşekkür ederim," dedi Nik, gurur ve endişe çatışmasıyla mücadele eden Jakon'a bakarak. "Her büyüünün bir kuyusu olduğunu ve o kuyunun da bir dibi olduğunu unutma. Kendini ona çok yaklaşmış hissedersen, amacına ulaşmaya ne kadar yakın olduğunu düşünürsen düşün, durmalısın."

Marlowe anlayışla başını salladı ve nişanlısının endişe dolu bakışları karşısında onun kalçasını güven verici bir şekilde sıktı. "Limitimi aşmayacağım."

BÖLÜM 14

Tauria

TAURIAFOUND KENDİSİ içinde ve kalenin EĞİTİMdövüşçü derisi giymiş ve asa ile silahlanmış Marlowe tarafından hediye edilmişti. Zeki arkadaşının eşsiz icadını test etmek için çok az fırsatı olmuştu. Rüzgârına nasıl cevap verebileceğini öğrenmeyi planlıyor ve kendini yeteneğinin içinde kaybetmenin verdiği mutluluk dolu özgürlüğü hissetmeyi arzuluyordu. Tauria, eğitim odasında olduğu haberi prene ya da krala ulaşmadan önce kaç değerli saat çaldığını takip etmedi. Çabalarından kimseyi haberdar etmemişti. Muhafızlar isteksizdi ama kurnazca konuşarak prensin izniyle kendisine buraya kadar eşlik etmelerini kabul ettirdi - daha sonra ceza alacağından emin olduğu bir yalandı bu. Ama umurunda değildi. Çalınan özgürlük anı karşılığında azarlanmayı kaldırabilirdi.

İşkence çeken zihninden kurtulmaya çalışırken, hayali bir düşman hayal ederken asası adımlarına ağırlıksız bir rehber olarak dönüp durdu. Rüzgâr, o savuştururken ısınmış tenine karşı muhteşem bir serinlikte esiyor, bağlı saçlarının telleri çözülüyor ve dalgalanıyordu. Rüzgârı ona bir şarkı gibi dokundu; mükemmel bir uyum içinde hareket etmesini sağlayan bir melodi fısıldadı. İt ve çek. Verim ve saldırı. Etrafındaki dünya

Kendini tamamen yeteneğine kaptırdığında varlığı sona erdi.

Tauria hızlı bir dönüşle işini bitirdi ve esasının ucunu işgalci varlığa doğru savrulan bir kuyruk patlamasına yönlendirirken çömeldi. Davetsiz misafiri saldırıyı önceden sezmiş, elleriyle yüzünü korurken darbeyi absorbe etmek için sıkıca desteklenmişti.

Ayağa kalktığında Tauria şaşkın bir nefes verdi. Lycus doğruldu, gözleri buluştuğunda sırtışı parlıyordu. Tauria'nın eksik adımları mesafeyi çoktan kapatmıştı ve antrenman ringinde karşılaştıklarında kolları onun boynuna kenetlenmişti.

"Neredeydin?" diye sorabildi sadece, gergin buluşmalarından kalan tüm olumsuz hisler onun burada olmasından duyduğu rahatlamayla dağıldı.

Lycus onu bıraktı ama Lycus'un elleri Lycus'un belinde kalırken Lycus onun göğsünden ayrılmadı. Kendine gelmeden önce birkaç saniyeliğine onun yeşil gözlerine daldı. Uygunsuz bir süreye yayılan yakınlıklarından dolayı yanakları kızarmıştı.

General boğazını temizledi. "Kralın benim için oldukça sıkıcı *sorgulamaları* vardı."

Tauria kaşlarını çattı, öfkesi alevlendi. "Sorguya çekildiğiniz konusunda bilgilendirilmedim."

"Size söyleyeceklerini sanmıyordum. Yine de kalelerinde yeni bir varlığa karşı dikkatli olmaları gerektiğini anlıyorum. Bundan dolayı üzülme." Yüzü yumuşadı ve Tauria bunun öfkesini daha da körüklemesinden nefret etti. Sanki liderlik açısından bu tür önlemlerin neden gerekli olduğunu anlamayacakmış gibi.

"Sorgulamanız bana söylenmeliydi ve ben de onlarla aynı fikirde olabilirdim. Ama siz hala benim generalimsiniz ve kralın Fenstead vatandaşlarını ben söylemeden sorgulama hakkına sahip olduğuna inanması umurumda değil."

"Haklısın." Lycus silah duvarına doğru yürüdü ve sıradan bir uzun asa aldı. O zaman

Geri döndüğünde, sesi alçalıp yaklaşmadan önce koridorun sonundaki muhafızlara ihtiyatlı bir bakış attı. "Burada akıllı davranmalıyız Majesteleri. Anladığım kadarıyla Wolverlonlar size karşı bile güçlerini kolayca teslim etmeyecekler." O kadar yakın durdu ki aralarında sadece bir karış boşluk kaldı, nefesi Tauria'nın kulağını gıdıkladı ve o saniyede Tauria'nın nabızı bir an bile atmadı. Lycus geri çekildi ama bakışlarını Tauria'nın omurgasından aşağı inen bir bakışla kilitlemekten değil. Onun ne yaptığını bilip bilmediğinden emin olamıyordu. Krallıklarının fethedilmesinden çok önce, pervasız bir dürtüyle fazla yakınlaştıkları bir zamanı hatırlayıp hatırlamadığından. Bir prensesin babasının generaliyle olması gerekenden çok daha fazla yakınlaşmışlardı. Bir kraliyet mensubu için asla *uygun* görülmeyecek bir eşleşme. Yine de ne kendisinin ondan ne de onun kendisinden istediği şey bu değildi. Meraklı bir sevdadan başka bir şey değildi. "Bakalım High Farrow'da geçirdiğin onca yıl yeteneklerini köreltmiş mi?"

Değişim gerekliydi. Tauria anıyı kovdu Tamamen. Az önceki eforundan sorumlu tuttuğu ısını soğutmak için birkaç derin nefes aldı ve sonra onun kibirli gülümsemesine karşılık verdi.

"Sizi temin ederim ki, High Farrow'da geçirdiğiniz onca yıl kıncınıza tekme basmak üzere."

Kıkırdaması göğsünü ısıttı. Çünkü bu sanki evini duymak gibiydi.

Sonra Tauria fark etti... Lycus elinde kalan tek şeydi. Babasıyla bağlantı kurabileceği hayattaki son kişiydi.

Lycus ailedendi.

"Prensin, yeteneklerinizi özel silahınıza göre ayarlama konusunda bu kadar usta olduğumu hayal edemiyorum," diye yorum yaptı.

Tauria soruyu dikkatli bir test olarak algıladı. Lycus Nik hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyordu. Neşesinin yanında kıpırdanan hüznü duyguları bir kenara itti. Daha iyi anıları düşünmek, onun yokluğunda yerleşmiş olan melankoliyi de çekti. Asasını savunmaya yönelik bir şekilde

duruşu onun kasvetini gölgeledi. "*Kral* benim yöntemlerimi öğrenmeye her zaman çok hevesliydi, bunu duyduğunuza sevineceksiniz. Ona öğretmek kendi becerilerimi geliştirdi." Önce Tauria kıpırdandı ve damarlarında rüzgârını serbest bırakmayı arzulayan karıncalanmaya rağmen onu bastırdı. Şimdilik.

"Elbette. Majesteleri yeni rolüne nasıl uyum sağlıyor?"

Dikkatlice yapılan ve kaçınılan bir dizi saldırıda tahta tahtaya sertçe çarptı. Yavaş başladılar, ayrı kaldıkları süre içinde değişen ve güçlenen birbirlerinin hareketlerini hissetmeye çalıştılar. Asaları kilitlendi, uçları yerde buluştu ve hınzırca bir eğlenceyi paylaştılar.

"Soyluların nasıl değiştiğini bilirsiniz. Test edilirken konumunun güvencesini bulması zaman alacaktır ama ona inancım tam."

"Ona hayranmışsın gibi konuşuyorsun."

Tauria, Lycus'un asasını itti ve doğrulurken denge için kendi asasını kullandı. "Kabul ediyorum. Bunu kabul etmek bir hükümdar için çok mu yanlış?"

Eğlenen bir kaşını kaldırdı. "Hiç de bile. Sadece seni güvende tutmakla kalmayıp ruhunun da gelişmesini sağladığı için ona minnettar olabilirim. Endişelendim..."

Tauria'nın sert omuzları onun yüz ifadesindeki düşüşle sarsıldı. Onu devam etmekten kurtardı. "O gün ikimiz de çok şey kaybettik," dedi sessizce ve onun küçük baş sallaması yürek parçalayıcı bir onaylamayla kesildi. "Tek minnettar olabileceğimiz şey hayatta kalmış olmamız. Muharebe kaybedilmiş olabilir ama biz hâlâ hayattayken savaş bitmiş sayılmaz. Çaresizliğe sürüklenmemi engellediği için Nik'e teşekkür etmeliyim. Bana her zaman babasının vasisi olsam da Fenstead Kraliçesi olduğumu hatırlattı." Sesi acıyla gerilmişti. Başında donuk bir zonklama oluşmuştu. Tauria, "Bunu unutmama asla izin vermedi," diye fısıldadı.

Lycus ona doğru yavaş bir adım attı. "O halde ona sonsuza dek minnettarım."

Tauria başını salladı çünkü o da öyleydi.

Onun ruh halindeki düşüşü hisseden Lycus büyük bir adım geri çekildi. "Yapabileceğini iddia ettiğin şeylerin yarısını bile göstermedin bana."

Gülümsemesi ıslıl ıslıl parlıyordu, generalin duygusal sarmallarını yönlendirmek için en iyi neyin işe yaradığını unutmamış olmasına şükrediyordu.

Asasına açığı verdi ve hazırlandı. "Bu sefer kendini tutma. Havanın nefesini hissetmeye hasret kaldım."

Ve böylece Tauria onun için harekete geçti. Savaşmadılar, çünkü bu zaferle ilgili değildi. Bu bir hatırlama ve uzlaşma dansıydı. Ayrıldıklarından beri daha iyiye doğru değişen her şeyi öğrenmek. Bu, onlarca yıllık büyümeyi, öğrenmeyi ve yaşlanmayı yakalamaktı. Yüzyılı aşkın bir süredir yaşadıkları acı, keder ve özlem, birbirlerinin etrafında dolanma şekillerine dökülmüştü. Durduklarında, rüzgârının son yalımı yüzüne çarptı ve diğer duyuları geri döndüğünde, soğukluk Tauria'yı yanaklarından aşağı süzülen ıslaklığa karşı uyardı. Hıçkırıklarını dindirmek için ellerini yüzüne götürdüğünde asa elinden düştü, şangırtısı odada yankılandı.

Güçlü kollar onu sözsüzce sardı ve o da bu kucaklamada rahatladı. Tauria uzun zamandır ilk kez bir arkadaşının yanında gardını indirdi. Ama hareketlerindeki kayıpları geride bıraktığı için sevinçten ağladı. Lycus ona Fenstead'in geri alındığını görme umuduyla gelmişti ve bu ihtimal hiç bu kadar *gerçekçi* gelmemiştir.

Uyarıcı bir öksürük dikkatlerini çekti ve Tauria generalden uzaklaştı, yakınlıklarının tamamen başka bir şey sanılabileceğini biliyordu. Dikkatli davranmıyorlardı ve eğer öyleyse-

Lennox'u antrenman ringinin yanında bulunca bir nefesle rahatladı.

"Sadece benim olduğuma sevinmelisin," diye yorumladı, arkasına bir bakış atarak onun düşüncelerini okudu. Bunun yerine prens onlara rastlamış olsaydı, yapması gereken çok daha fazla açıklama olurdu. Buna karşılık Lennox,

anlayışlı bir bakış attı. Adamın gözlerindeki sempati göğsünü burktu ama aynı zamanda utancını da uyandırdı.

Tauria hızla yüzünü sildi, asasını kaldırdı ve bir kez daha kendinden emin bir şekilde pozisyon aldı.

"Seni tanıyor muyum?" Lycus sordu, muhafıza biraz daha yaklaşırken cevabı ararken yüzü buruştu.

Omuzlarının üzerinden bakarak, sözlerinin ne kadar sessiz olması gerektiğini ya da yakınlardaki sürekli muhafızlardan kaçmak için ne kadar kurnazca konuşmaları gerektiğini belirlemek bir alışkanlık haline gelmişti. Tauria şu anki yakınlıklarıyla tamamen güvende olduklarını düşünmüyordu. Lennox cevap vermeye karar verdiğinde ihtiyat onu tamamen gerginleştirdi.

"Fenstead Kralı'nın kraliyet muhafızıydım. Doğduğum yer orası."

Lycus'un önce şaşkınlığını, sonra da farkına varışını ölçtü. "Tanrılar adına, kendinizi burada bulmanız ne büyük bir mucize." Generalin yüzünde geniş bir inançsızlık sırtışı belirdi ve elini tereddüt eden, her zaman utangaç, her zaman bakışlarını kaçırarak muhafıza uzattı. Ama sonra geri uzandı ve kol kola girdiler. Aynı krallıktan gelen ve ortak bir amacı olan vatandaşlar olarak saygıdan. Bu küçük harekete şahit olan Tauria'nın göğsünde patlayan sıcaklık burnunu, gözlerini yaktı. Çünkü bu görüntü bir umut ışığı yakmıştı. Halkını tekrar bir araya getirme umudu... sonra da onları evlerine götürme umudu.

İkisi de ona döndüğünde Tauria kendini toparladı ve boğazında üzüntüden değil sevinçten oluşan sert yumruyu yuttu.

"Daha önce hiç böyle işlenmiş bir asa görmemiştim," dedi Lennox, parmağını asanın uzunluğunda gezdirerek hayranlıkla.

Tauria sırtıttı, yatay olarak döndürdü. "Oldukça zeki bir arkadaşın parlak bir icadı." Asayı diğer eline geçirdiğinde, parmakları herhangi bir kılıç ya da hançer kadar keskin olan çelik uçları tetikleyen kolun üzerinde kaydı.

Lycus alçak sesle ısıklık çaldı. "Bu arkadaşınla kesinlikle tanışmam gerekecek."

Tauria'nın gülümsemesi demirciyi düşününce gururla parladı. Sonra gözleri düştü, Marlowe'un onsuz ne yapacağını merak ettiği için üzüldü. Ve Faythe. Yolları artık birbirinden bu kadar uzaklaşmışken her iki insan dostu için de sık sık endişeleniyordu. Ayrılıklarının acısının onu geriye götürmesine izin vermeden hedefine doğru ilerlemesini sağlayan tek şey, zafere ulaştıklarında bir kez daha bir araya gelecekleri umuduydu.

"Tekrar gidelim mi?" Lycus usulca sordu.

Lennox onun düşünce değişimini fark edince gözlerini kaldırdı. Tauria omuzlarını silkti, gülümsemesi kibirliydi ama meydan okuması Lennox'u hedef alıyordu. "Şimdiye kadar tek yaptığın güzel durmaktı. Bugünlerde muhafız olmak için gereken tek şey bu mu?"

Onun şakacı iftirası karşısında kaşlarını çattı ama geri adım atarak isteksizliğini dile getirdi. "Olmstone'un müstakbel Kraliçesi ile tartışmak kesinlikle idam sebebi."

Sözleri midesini bulandırdı ve Lycus'un tepkisini yakalamak için dikkatinin dağıldığını fark etti.

"O her şeyden önce Fenstead'in Kraliçesi." "İşte burada yanılıyorsunuz, General."

Aralarına katılan yeni ses, bir uyarı gölgesi gibi hafifleyerek omurgasını dikleştirdi. Herkesin dikkati eğitim odasına giren prene çekilmişti. Kusursuz kraliyet kıyafetleri üzerinde zarif duruyordu ama aynı zamanda buraya dövüşmek için gelmediğinin de bir göstergesiydi. Tarly yaklaşırken Lycus ve Lennox küçük bir selam verdi.

"Kafasını evlilik ittifakının ne anlama geleceğine dair romantik fikirlerle doldurmayın." Durdu, ellerini arkasında kavuşturmuş generali süzüyordu. Her ikisinden de yayılan baskınlık havayı kalınlaştırıyordu ama Tauria Lycus'u yeterince iyi tanıyordu. Generalden gelen sert sözlerle tahammül edemezdi.

Prens'in ağızından ilk kez Tarly'nin tepkilerinin onu kışkırtabileceğinden korkuyordu.

Tauria prensin tarafında kalmak zorundaydı. Asasını etkisiz hale getirdi, metalin şaklaması tüm dikkatleri üzerine çekti. Asasını uzun bir hançer büyüklüğünde kavrayana kadar kısaltan bir dizi kıvrımı takip etmekte gecikmedi. Tarly bile silaha duyduğu hayranlığı bir an için unuttu. Sonra Tarly'nin gözleri tepeden tırnağa onun üzerinde gezindi ve yüz hatları acımasız sertliğine geri dönmeden önce sadece bir saniyeliğine, Tarly'nin ilgisinin arzu gibi bir izlenim bıraktığını hissetti.

"Prens haklı," dedi tatlı bir sesle. Lycus'un kuşkulu bakışlarını görmezden gelmek çaba gerektiriyordu. Tarly'ye doğru yürüdü. "Birlikte Olmstone ve Fenstead'in Kral ve Kraliçesi oluruz. Hiçbir krallık diğerinden önce gelmeyecek." Platformdan inerken, Tarly'ye baktığında bakışları çabayla yumuşadı. Onun bakışlarını kırmadı ama yüzündeki sert çizgilerin hafiflemesini izledi. Adam ona katılıyordu ama bunu asla dile getirmeyecekti. Onun yerine gözleri Lennox ve Lycus'a kaydı.

"Bir prenses burada vakit kaybetmemeli. Kendine zarar verebilirsin," diye azarladı.

Cevabını ve utancından yükselen ateşi bastırmak için büyük bir irade göstermesi gerekti. "Bu halkımın bir geleneğidir," diye açıkladı Tauria. Generaline bakmadı ama yüz ifadesinin prensin akılsızca küçümsemesine duyduğu öfkeyle dümdüz olacağını biliyordu. Onun kendi adına sinirlenmesini göze alamazdı, tıpkı Wolverlonlar'ın cezalandırma konusunda ne kadar ileri gidebileceğinden emin olamadığı gibi. Onu burada koruyamayacağını düşünmek midesini bulandırıyordu.

Tarly'nin soğuk gözleri gevşedi. Eli yukarı uzandı ve Tauria'nın tüm vücudu gerildi. Parmakları dikkatle yanağını okşadı, nefesini kesti ve onu sahiplenen bakışları arkadaşlarını unutturdu. "Yüzünde bir iz görmeye dayanamazdım."

Adamın alçak bir okşayışla söylediği sözlere inanabilirdi. Ama sonra dokunuşu onu terk etti, sanki ilgisini serbest bırakmakla yaptığı hatayı fark etmiş gibiydi.

"Yaralı ve bereli bir şekilde ortaya çıksaydınız, mahkemedeki hanımların dedikodu ve iftiralarıyla nasıl başa çıkardınız? Bir mevkiiniz var ve bununla birlikte beklenti ve sorumluluk da geliyor. Burası sana göre bir yer değil."

Karşılık vermemek için muazzam bir irade gerekiyordu. Tauria kan tadı alıncaya kadar yanağının iç kısmını sıktı. Onun sözlerine boyun eğmek onu ne kadar yendiyse, en uzun süreli arkadaşı ve saygıdeğer ordu generalinin yanında daha da umutsuzluğa kapıldı. Her zaman örnek aldığı, gücünü ve değerini kanıtlamak istediği biri. Birkaç saniye içinde, görüldüğü gibi zayıf ve omurgasız bir *prences* olduğunu kanıtlamıştı.

"Bana odama kadar eşlik eder misiniz?" diye sordu sıkıca.

Tarly başını salladığında gülümsemesi zorlukla belirdi ama kız onun takdirini hissedebiliyordu. Elini Tauria'nın sırtına doladı ama gitmesine rehberlik ederken ona dokunmadı bile. Tauria omzunun üzerinden son bir kez baktı.

"Yakında görüşürüz, General Lycus." Onun boyun eğmeyen duruşu ve sert yüzü karşısında irkilmemeye çalıştı. Muhtemelen fark etmediği bir hayal kırıklığı ifadesiyle onu kıstırmış, sonra bu ifade prensin sırtına doğru kayarak ince bir onaylamama ifadesine dönüşmüştü. Tauria sadece onun gözlerindeki yalvarışı görmesini ve yargılamadan vazgeçmesini umdu.

BÖLÜM 15

Nikalias

NİK, dağ gibi yığılmış kitap ve belgelere bakarken şiddetli bir baş ağrısı hissetti -sıkıcı, zihin yorucu- Şimdiye kadar aktif olarak kaçındığı saltanatının uyuşturan tarafı. Gizli ve önemli belgelerden oluşan yığınlar, hepsini bir araya getirdiğinden beri aylardır ofisinin çalışma alanında onunla alay ediyordu. Ancak görevini daha fazla görmezden gelemezdi, eğer layık bir hükümdar olsaydı, babası kralken her zaman tartışmaya hazır bulunmadığı konularda gereken özeni göstereceğini düşünüyordu. Ne de olsa zamanını meşgul edecek başka bir şeyi yoktu.

Sıkıcı kararnameleri ve kanunları saatlerce taradıktan sonra geceyi geçirmek üzereydi. Şu ana kadar bulduğu hiçbir şey endişe verici değildi ya da yeniden değerlendirilmesini gerektirmiyordu. Defterini kapatırken, defterden kayan gevşek bir kâğıt parçasındaki imza parıltısı dikkatini çekti. Nik parmaklarını sayfaların arasına soktu ve kitabı açarak parşömeni çıkardı. Çünkü hemen dikkatini çeken şey babasının mührü ve adı değildi. Başka birininkiydi. Bir önceki kralın adının yanına neden yazıldığını bile bilmeden, içinde anında bir öfke ateşi yakan birinin adıydı bu.

Nik belgeyi okudu ama zamanı durduran ve nefesini kesen kelimeleri süzmeye başladığında inanamayarak yavaşça ayağa kalktı. Gözleri her kelimeyi taradı. İki kez. Bazılarını üç kez. Nabzı hızla atmaya başladı.

İhanet.

Tüm belgenin anlamı buydu. Babasının ihaneti. Ya da en azından kötülüklerin efendisi Marvellas'ın onun yüzünü çalarken yaptığı kurnazca, el altından bir hile.

Yükselen öfkesiyle belgeyi parçalara ayırmamak için büyük bir irade sınavı vermesi gerekti. Saltanatına, hatta *hayatına* yönelik tehdit *bunca* zamandır kendisinden saklanmıştı. Bu kadar önemli bir belgenin, muhtemelen kararnamede imzaları bulunan meclis üyelerinin her birine ait kopyaları olmalıydı.

Varis bırakmadan ölmesi halinde veraset sırasını belirlemek için.

Muhafızlarla dolu bir kale, başında bir taç, yine de *Güvenlik* onun için başından beri bir alay konusuydu.

Babasının en çok sevdiği lord. Gücü, zenginliği ve Nik'in tahmin edebileceğinden çok daha kurnaz bir planı olan biri.

Hiç düşünmeden hışımla odadan çıktı.

Nik'in o gece yüzleşmeye gittiği söz konusu lord değildi, ancak ilk içgüdüğü olarak öfkelenmişti. Düşünmek ve öfkesini yatıştırmak için biraz zaman ayırdığında, ateşe ateşle karşılık vermenin bir yolu varsa, sadece bir kişinin yardım edebileceğine karar verdi.

Nik takip edilmediğinden ve Jakon ile Marlowe'un kapısının önünde nöbetçi olmadığından emin oldu. Saatin geç olmasından dolayı irkildi ama hâlâ uyanık olduklarını umarak kapıyı nazikçe çaldı. Cevaplarından önceki duraklama boynunu ısıttı. Çünkü ahşabın ötesinden gelen sesleri duyabiliyordu.

Zaten uyanık olduklarına işaret ediyordu ve cevap vermekten kaçınmaya çalıştıklarında geri çekilemediği için garip bir suçluluk duygusu uyandırdı.

"Benim." Nik sessizce ve yakından konuştu ve ekledi: "Acil bir durum var."

Birkaç uzun saniye geçtikten sonra geri çekilmek üzereydi ama Jakon'un cevap vermesiyle şaşkınlıktan neredeyse dönecekti.

"Geç saat için özür dilerim ama bu önemli."

İnsanın hoşnutsuz yüz hatları yumuşadı ama isteksizliği devam etti. Kenara çekilip onu içeri almaya karar vermeden önce içeriye bir göz attı.

Nik koridoru dikkatle kontrol ederek odaya girdiği anda hatasını fark etti. Marlowe yatakta doğruldu ve havada uçuşan kokulara bakılırsa, suçluluk duygusu odayı germiştir, en az yarıda kestiği şey kadar açıktı. Yorganın üzerinden katlanarak çıktı ama Jakon hemen yanına geldi ve gecelikten başka bir şey giymediği için bir bornoz giymesine yardım etti. Nik yine de bakışlarını kaçırdı.

"Uzun süre kalmayacağım ama bekleyemeyecek bir şey buldum. Bu konuda ne düşündüğünü bilmek istiyorum," diye açıkladı Nik, bir masanın kitap ve parşömenlerle dolu olduğu ateş çukuruna doğru ilerleyerek.

Jakon, "Bırakın gece yarısını, burada olmanız bile önemli olsa gerek," diye homurdandı.

Nik açıkça, "Bu her şeyi tehdit ediyor," dedi.

Marlowe yanına geldi, gözleri beklentiyle öfkesinin pençesinden kurtarmayı başaramadığı parşömene kayd. Buruşuk kâğıdı uzattı, okyanus gözlerinin kâğıdın üzerinde ileri geri gidip gelmesini izlerken kalbi küt küt atıyordu. Jakon sert bir kaş çatmayla omzunun üzerinden baktı.

Demircinin gözleri büyüdü. "Bunu daha yeni mi buldun?"

Nik kaçınmasının utancıyla geri çekildi. "İyi saklanmıştı." Tam bir yalan değildi.

"Hiç şaşırmadım. Ve sen de haklısın. Bu her şeyi değiştirir."

"O zaman bu doğru ve bağlayıcı mı?"

"Hiç şüphesiz. Orlon bunu uzun zaman önce yarattı ve çoğunluğun imzası da aynı fikirde." Kadının gözleri dehşetle dolmuş, Jakon tarafından fark edilmiş ve eli kadının etrafına dolanmıştı. "Eğer bir varis bırakmadan ölürsen... Zarrius Yüce Farrow'a hükmedecek."

"O piç kurusu," diye mırıldandı Jakon.

Nik bir elini saçlarında gezdirdi, kaybolmuş bir güven duygusuyla çalkalanıyordu. Bunca zaman, o meclis üyelerinin önünde, babasına duydukları saygının bir kısmını bile koruduklarını düşünerek oturmuştu. Onlarla konuşmuş ve dinlediklerine inanmıştı, oysa başından beri farkında olmadan aptalı oynamış, tahtta gerçekten görmek istedikleri kişi için koltuğu sıcak tutmuştu.

Lord Zarrius'u taçla hayal etmek akıl almaz bir şeydi. Nik'in babasıninkine benzer bir saltanat, güç ve bölüşüm. Açgözlülük ve fethetme. Bunun olmasına izin veremezdi.

"Yeni bir oylama isteme hakkınız var," dedi Marlowe, hâlâ belgelerin her santimini tarıyor, şakağını ovuştururken yapabildiğini analiz ediyordu. Onun parlak dikkati tam da bu yüzden ona gelmeyi düşünmüştü. "Ama bu, bu konudan haberdar olduğunuz gerçeğini ortaya çıkaracaktır."

"Yapmamalı mı?" Jakon ağırlığını koydu.

Marlowe başını salladı, kaşlarının altında milyonlarca düşünce vardı. "Satın alabileceği kadar uzun bir süre boyunca senin bunu öğrenmemene güveniyor."

Bu sonuç Nik'in tüylerini diken diken etmişti. Küstahça, *aptalca*, farkında olmadan etrafta dolaştığı, sırtına saplanmış hedef. "Beni ortadan kaldırırsan taht onun olur."

Marlowe'un bakışları dehşetle genişledi. Onun endişesi karşısında göğsünde küçük bir sıcaklık yayıldı. Bunu daha fazla hissetti

krallığın bir kez daha kötü niyetli ellere geçmesi ihtimalinden daha fazla. Marlowe'un endişesi yakın bir arkadaşının endişesiydi.

"Bunu çoktan denemiş olması gerekmez miydi? Sen aylardır kralsın," dedi Jakon.

"Beklerken, evet," diye açıklamaya başladı Marlowe. "Ama Nik henüz taç giyme törenini yapmadı. Bu kararname ancak tam olarak yerleştğinde bağlayıcı olacak. Zarrius zamanını bekliyor."

"Ve suikastımı nasıl gerçekleştireceğini düşünmesi için ona bolca zaman verdim."

"Eğer bu işin arkasında onun olabileceğine dair en ufak bir kanıt toplanırsa, iddiasını kaybedecektir. Hatta hayatını bile. Bu belge onun en büyük nedene sahip olduğunu kanıtlıyor," dedi Jakon.

"Zarrius hafife alınacak biri değil. O akıllıdır. Olayı kaza gibi göstermek için ikna edici bir şeyler bulacaktır. Ya da suçu üstlenmesi için başka birini ayarlar." Marlowe'un yüzündeki sert çizgiler hesaplıydı.

Nik volta atıyor, bunu daha önce fark edemediği için utanç ve hayal kırıklığı içinde sürükleniyordu. Kral olarak bugüne kadar yaptığı her şey sorgulanır hale gelmişti. Hayır, soylularının gözünde bir kral değildi. Bir piyon.

"Bunu bilmenin avantajına sahibiz. Bizim bildiğimizden şüphelenmelerine izin veremezsiniz," dedi Jakon.

Nik'in öfkesi bu sözlerle yatıştı. Çünkü insan sanki bu sadece onun değil, onların savaşıymış gibi konuşuyordu. Ve bunun için duyduğu minnettarlığı nasıl dile getireceğini bilmiyordu.

"Yüce Farrow'un kanunlarıyla ilgili diğer kutsal kitaplarda bulabileceğim başka bir şey olup olmadığına bakacağım, böylece bu kararnameyi el altından etkisiz hale getirmenin bir yolu olmadığından emin olacağım. Bu arada sen de farkında olmayan kralı oyna Nik. Ve eğer mümkünse, soyluların arasında kime güvenebileceğini bulmaya başlamalısın. Belki de bu yasa lehine imza atmamış olanlarla başlayabilirsin. Terazinin kefelerini değiştirmeye yardımcı olacak düşündüğünden daha fazla müttefikin olabilir."

Nik başını salladı, demircinin yardım etme isteğine son derece minnettardı. "Katılıyorum. Teşekkür ederim, Marlowe."

Gülümsemesi acıma duygusunu gölgeliyordu ama gözleri bir amaç uğruna parlıyordu. Marlowe onun beynini bilgi ve mucizeleri araştırmak için kullanmaktan keyif alıyordu. Hiçbir görevin çok büyük bir istek gibi görünmemesine hayranlık duyuyordu.

Jakon ürpererek, "Bu arada, kimlerin kral katili olmak için rüşvet verecek kadar istekli ya da aptal olabileceğini araştırmalıyız," dedi.

Nik'in omurgası önseziyle sertleşti ve hedefin bunca zamandır sırtına yerleştirilmiş olup olmadığını merak etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

Tauria

TAURIA, uykusunda mutluluk veren ama bilincindeyken kalbini parçalayan bir rüyadan uyandı. Yatakta doğrulup oturdu, Ay'a bakarken dizlerini sıkıca kavuşturdu. Gerçek olmamasına rağmen Nik'ten tekrar koparıldığı için gözyaşları dökülmek üzereydi. Öyle olmasını diledi. En azından onun uzun süren kucaklayışının akılsız bir rüya değil de Gece Yürüyüşü aracılığıyla gerçekten o olduğunu bilmeyi diledi.

Aradaki farkı biliyordu. Nik birçok kez izin alarak ona Gece Yürüyüşü yapmış, nasıl engelleneceğini ve eğer orada olursa ya da ayrılırlarsa nelere dikkat etmesi gerektiğini öğretmişti. Tauria şimdiye kadar denemesini beklemişti. Özlem dolu kalbi, gözlerini kapatıp uykuya daldığı her gece hızla kaybolan bir umuda tutunuyordu.

Onun sessizliği, hazırlıklı olmadığı bir boşluğu oydu.

Daha fazla uyuyamayacağına karar veren Tauria yatağının sıcaklığından ayrılp rahat bir pantolon ve gömlek giydi. Geceyi geçirmek ve acısını unutmak için yaptığı plan, muhafızları atlatamazsa suya düşebilirdi ama onu taş kafese hapsettiklerine göre kaybedecek pek bir şeyi yoktu. Omuzlarına siyah bir pelerin geçirdi ve küçük asasını kaptığı gibi kılıfına yerleştirdi. Kapıya doğru sürünerek ilerlemesi

ötesindeki muhafızların sıkıntılı seslerini duymak için uzun süre beklemek gerekti. İki kişi. Gecenin köründe bile yalnız bırakılmamasına sinirlenerek dişlerini sıktı. Muhafızların herhangi bir düşmanı dışarıda tutmaktan ziyade kendisini içeride tutmanın bir yolu olup olmadığını merak etmeye başladı.

Onları uyanık olduğu konusunda uyarmak istemediği için dikkatlice kapıdan uzaklaşırken omurgasını bir tedirginlik duygusu sardı. Onlara kendisinden şüphelenmeleri için herhangi bir sebep verdiğini düşünmüyordu ama dikkatli bakışları şüphenin varsayılan olduğunu açıkça gösteriyordu. Tauria'nın onların güvenini kazanmak için çalışması gerekiyordu, Varlas'ın babasına yakın olduğu için kendisine yumuşak davranacağına inanacak kadar aptaldı. Belki de Olmstone kralının onu gördüğü tek şey artık babasının kızı değil, kurtarıcısının casusuydu.

Tauria her ikisi de olduğuna ve kendi intikamını aldığına inanmaktan hoşlanıyordu.

O gece yapmayı planladığı şey, yakalanırsa kesinlikle ona bir iyilik kazandırmayacaktı. Ama huzursuz geçen gecenin ardından rahatlama ihtiyacı duyduğu için bu riske girmeye hazırdı. Sadece ahırları ziyaret etmeyi arzuladığı için planı masumdu. Ama Nik'le birlikte sık sık yaptığı bir aktivite olduğu için bu sadece üzüntüsünü besleyecek miydi? Onunla at yarışı yapmak heyecan vericiydi, kaçmanın ve kendini *canlı* hissetmenin en sevdiği yollarından biriydi. Hayvanın hızı saçlarını kamçıladığında ve büyüüne dokunmasına gerek kalmadan rüzgâr gibi süzöldüklerinde. Tepelerde at sırtında rahatça dolaşarak geçirdikleri uzun günler bile en değerli anılarından bazılarıydı.

Kapının dışındaki iki muhafız gecenin köründe prene -ya da daha kötüsü krala- haber vermeden ona ahırlara kadar eşlik etmekten memnun olmayacağı için normal çıkış yolunu eledi. Tauria balkon kapısına doğru dönerken dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi. Gizlice dışarı adımını atarken taş çıkıntının üzerinden dikkatle baktı. Aşağıdaki iki muhafızı görünce yumruklarını sıktı. Bileklerini ovuşturmaktan kaçındı ama fark ettikçe paniklemeye başladı

O bir mahkûmdu ve rüzgâr yeteneğinin aşağıya inerken kaçmasına yardımcı olacağını zaten tahmin etmişlerdi. Yine de onu bu kadar becerikli buldukları için gururu okşanmıştı.

Ama onun özgürlük için ne kadar ileri gidebileceğini tahmin edemezlerdi. Arkasına bakan Tauria, hareketlerini hesaplamak için kalenin çarpık çatısına birkaç hızlı bakış attı. Bu onu Fenstead'de durdurmamıştı, burada da durdurmayacaktı. Ailesi bunu asla öğrenemeyebilirdi ama bugün bile, tespit edilmekten kurtulmasına yardım ettiği için Lycus'a teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu; kalenin çatılarında gizlice dolaşırken onu her zaman yakalayabiliyordu. Adrenalini yüksek olan Tauria, bir gece suikastçısı gibi binaya tırmanmadan önce ikinci bir tahminde bulunmak için zaman kaybetmedi. Pelerini onu gölgelerle harmanlıyordu ve ara sıra balkondan fırlayan siluetten habersiz, herkesin uyuduğunu varsayıyordu. Tauria aşağı inerken mesafeden korkmuyordu, düşmesini engelleyecek asası ve rüzgârın emri olduğunu biliyordu. Yaralanmaktan kaçınamazdı ama ölümden kaçınabileceğine güveniyordu ve belki de buluşmayı umursamayacak kadar kırılma noktasına çoktan ulaşmıştı.

Eldivenli parmakları taşı tırmalıyor, zihni ona rehberlik ediyordu.

Bir kat aşağıya inmek için dikkatlice hesap yaparken, mırıldanan sesler rüzgârda yayılarak dikkatini çekti. Tauria kendini çatıdaki gölgelere bıraktı ve tamamen hareketsiz kaldı. Eğer onları duyabiliyorsa, yeterince yüksek bir sesle yuvarlanırsa kendisini de duyma ihtimalleri yüksekti. Kulaklarını zorladı. İki ses vardı ve birini ayırt etmesi uzun sürmedi. Olmstone Kralı'nın onu kalesinin üzerinde koşarken yakalamak için kulak mesafesinde durduğunu bildiğinden, kalbinin hızlanmasıyla birlikte gözleri de büyüdü.

Eğer daha önce şüpheli değilse, bulunması halinde sırada kilitli ve anahtarlı demir bir kafes vardı. Yine de merakı onu ele geçirmişti ve Tauria casusluğa yabancı değildi

fark edilmeden. Gerçi sadece Fenstead'de ailesinin yaşının küçük olduğunu düşündüğü önemsiz toplantılara ya da çocukken katılmadığı oyunlara kulak misafiri olmaya çalışıyordu.

Tauria çatıda dikkatle ilerledi, gölgelerin yolundan giderken ay ışığının seline asla dalmadı. Ayakları üzerinde hafif ve manevralarında gizli olmak, rüzgâr manipülasyonu yeteneğine sahip biri için ikinci doğasıydı. Rüzgâr onun olduğu kadar o da elementin ta kendisiydi.

Sonunda sesler o kadar yükseldi ki, başını eğik tarafa çevirdiğinde şüphelendiği kişinin kim olduğunu anlayabildi. Alarm, tenini titretti. İçine keskin bir ürperti sızdı... ve zihni ona geri çekilmesi için bağırdı, Varlas'ın gecenin köründe burada yaptığı toplantıdan elde edilecek iyi bir şey olmadığını biliyordu. Ama onu buraya, Olmstone'a neyin çağırdığını hatırlayan Tauria, onun hakkında herkesin düşündüğü şüpheyi kırmak için hayati olabilecek bir şeyi öğrenme fırsatını kaçıramazdı: Düşmanın yanında yer almak ve müttefiklerini devirmek için akıl sağlığını gerçekten kaybetmişti.

"Sanırım planları harekete geçirmenin zamanı geldi. Ben sabırlı bir erkek değilim, Varlas."

Tauria sesi tanı mıyordu ama karanlık okşayışı omurgasından aşağı süzülüyordu.

"Alışması ve güvenini kazanmamız için zamana ihtiyacı var."

"Senin yöntemini deneyebileceğimizi söyledim, ama zaman geçiyor." "Ya hayatta kalmazsa?"

"Yapacaklarından son derece eminim. Daha önce kraliyet kanını test etmiştik. Ama bu evlilikle birlikte, sadece birinin hayatta kalmasına ihtiyacımız var. Eğer ikisi de hayatta kalmazsa, o zaman ikisi de amaca uygun olamayacak kadar zayıf demektir."

"Onlar mı? Bu bizim anlaşmamız değildi."

"Belki senin değil, ama her zaman benim oldu."

Tauria'nın nabızı hızla atmaya başladı ve rüzgârı, onu gizleyecek kadar yüksek sesle uğuldadığı ve kendi müdahalesi olmadan kokusunu onlardan uzaklaştırdığı için kutsadı. Bir şey bulması gerekiyordu.

Kiminle konuştuğunu bilmek istiyordu. Bütün tüyleri diken diken oldu.

İlk fark etmesi gereken şey Varlas'ın yokluğunu başka şeylerle meşgul olduğu için mazur görmekle aptallık etmişti. Varlas onun Olmstone'daki varlığını görmezden gelmiyordu; bunun için kendi planlarını yapıyordu. İhanetin acısı, nedenini sormak için duyduğu öfke kadar sıcaktı ve Tauria üzüntü içinde bunu hak etmek için ne yaptığını merak ediyordu.

"Neye mal olacağı umurunda değil. Oğlun rolünü pek inandırıcı oynamıyor gibi görünüyor. İkinci dolunayda burada olacağım ve ikisini de alacağımı umuyorum. Tören gerçekten de muhteşem olacak."

Tauria'nın eldivenli parmakları eğimli çatının tepesinde kıvrıldı, bir an için kendini yukarı kaldırmanın yarısına gelmişti...

Bir el ağzını ve burnunu kapattı, ardından bir kol beline dolandı ve o daha ne olduğunu anlamadan bükülüp sırtını güçlü bir kuvvete dayadı. Şaşkınlık çığlığı etrafını saran kokuyla kesildi. Onu esir alan kişinin kimliğini öğrendiğinde hissettiği rahatlama değil, buz gibi bir dehşetti.

"Sessiz ol," diye uyardı Tarly, rüzgârın bir esintisinden fazlası değildi.

Onun dediğini yapmak akıllıca olacaktı, bu yüzden mücadele etmedi ya da karşılık olarak bir şey söylemedi. Çatıda birbirlerine yaslandılar ve adam yavaşça elini kızın ağzından çekti ama kızın ortasına doladığı kolunu bırakmadı.

Tauria ve Tarly, kralın içeriye çekildiğinden emin olana kadar birkaç dakika boyunca gergin bir sessizlik içinde kaldılar...

Rüzgâr onun altıncı hissiydi, gecenin doğal akışını bozan aralıklı bir vınlama algıladı. Bir şeyler *ters* gidiyordu, sıkı bir ürperti yayıyordu. Tauria büküldü

Başını kaldırdı ve belki de gevşek yapraklar ya da gecenin uçan bir yaratığıydı, ama uzakta bir titreşim gözüne çarptı. Kanatlar. Karanlığın unutulmuş bir lekesinden başka bir şey olmayana kadar onlardan uzaklaşıyordu. Zihni allak bullak olmuştu ama hiçbir düşüncesini anlamlandıramıyor ya da düzene sokamıyordu.

"Delirdin mi sen?" Tarly'nin tıslaması onu şimdiki zamana geri döndürdü.

Adrenalinin etkisi azalmaya başladığından, bulundukları konumu fark edince tüm vücudu kızardı. Kadın adamın üzerinden yuvarlanıp yanlarındaki çatıya tutunmaya çalışırken, adamın eli onu tamamen bırakmaya isteksiz bir şekilde oyalandı. Kadın beklentiyle ona baktı ve adam elini geri çekti. Tarly'nin yüz ifadesi parladı, öfkeliydi.

"Gece gündüz kilitli kaldığım için, gittiğim yol buysa şaşırmam," diye karşılık verdi.

Çatık kaşları eğlenmekten çok uzaktı. "Peki ya düşseydin?"

Tauria onun ilk endişesinin bu olmasına şaşıracak geri çekildi, casusluk yapmasının kesinlikle onu alarma geçireceğini düşünmüştü. Pelerinini kaydırarak asasını ortaya çıkardı ama adam, Tauria'nın ölümcül bir takla atması durumunda asayı yeterli bir destek olarak görmemiş gibiydi. Tauria gözlerini devirmekten kaçındı.

"Ben sadece ahırlara gidiyordum. Her çıkışta nöbetçiler olduğu için imkansız bir girişim gibi görünüyor. Balkondan düşüşü görevliler olmadan da yapabilirdim."

"Evet, biliyoruz."

Yüzü suçlamayla sertleşti. "Beni ne kadar sıkı koruduğunu biliyor musun?"

"Bu senin için-"

"Koruma mı? Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." "Öyle mi, Tauria? Nerede olduğuna bir bak!"

"Seçme şansım olsaydı olmazdım!"

Aniden, Tauria'nın şok çığlığı bir kez daha avucuyla bastırıldı. Prens çok hızlı hareket etti, ağırlığı

onu çatıya sabitlerken ona doğru bastırıyordu. Adamın kendisinden önce algıladığı sesleri fark ettiğinde korku dolu bakışları dehşete dönüştü.

"Her şey plana uygun olacak, göreceksin." Keira'nın sesi korkunç derecede tatlı ve dikkatliydi, bir aslanı evcilleştirecek tonda. "Tahta geçebilecek bir kızın olduğunu unutma."

"Böyle bir şeyden bahsetmeye cüret mi ediyorsun?"

Tauria Tarly'nin yüzüne baktı, yüz ifadesinin öfkeyle -hayır, daha derin, gazapla- dolduğunu gördü. Hem Varlas'ın bilinmeyen yoldaşıyla hem de şimdi kraliçeyle **y a p t ı ğ ı** konuşmadan sadece parçalar duyduğundan, konuşmaya bir anlam veremiyordu. Emin olabildiği tek şey, kendisinin ve prensin kopan fırtınanın merkezinde olduğuydu.

Tarly onunla göz göze geldi ve yüzü o kadar yaklaştı ki, başı aşağı eğildiğinde nefeslerini paylaştılar. Ağırlığını değiştirerek aralarındaki havanın esmesine izin verdi ve Tauria, geldiği anda yok ettiği bir parıltıyla ürperdi.

"Her şeyin istediğiniz gibi sonuçlanacağına inancım tam. Ama hepimiz riskleri biliyoruz. Sizi temin ederim ki her zaman ikinci bir aday vardır. Geçiş olmadan Yüce Lord'un bağlılığına boyun eğecek mükemmel yaşta biri."

"O bize Fenstead'de halkın kabul edeceği bir hükümdar kazandırmaz."

Konuştukları her neyse, Tauria daha önce hiç bu kadar önseziyle kuşatılmamıştı, öyle ki çalkalanan midesini yatıştırmak için çaba harcıyordu. Tüm içgüdüleri güvende olmadığını, hiçbir zaman da güvende olmadığını haykırıyordu. Muhafızlar, koruma, sessizlik... Tauria bir tuzağa doğru yürümüş olabilecekken aktif bir oyuncu olduğuna inanmakla aptallık ediyordu.

Tarly'nin el hareketi dikkatini çekti. Onu kıpırdamaya ikna ederken belinin etrafında dolanıyordu. Onun kral ve kraliçeden uzaklaşmak için acele etmesinin tartışılacak bir şey olmadığını fark etti.

Tauria, ayakları üzerinde şaşırtıcı derecede hafif olan prensin, hayranlık uyandıran bir çeviklikle çatıda hızla ilerleyişini izledi. Prens onu bir kez bile unutmamış ya da aralarında çok fazla mesafe oluşmasına izin vermemişti. Çatılarda yaptıkları sporda ondan çok daha donanımlı olduğunu düşünerek zaman zaman onun endişesiyle alay etse de, gerçek endişesini görmek sinir bozucu olsa da sevimli geliyordu.

Kendi balkonuna döndüğünde, Tarly onu takip ederken bakışları tekrar buz gibi parlamaya başladı. Oyun odasına girdi ve muhafızların kulaklarından olabildiğince uzaklaşmak için kapıları kapatmadan önce takip etmesi için verdiği işareti okudu.

"Orada olduğumu nereden biliyordun?"

Tarly öfke dolu bir bakışla onu kıştırdı. "Belli ki balkonumda ne zaman dans edeceğini bilecek kadar kalenin düzenini bilmiyorsun."

Tauria utangaç bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Söylediklerimde ciddiydim. Sadece lanet olası bir an yalnız kalmak istedim."

"Ve sen de yabancı bir krallıktaki ahırlara -gecenin bir yarısı, belirtmeme gerek var mı- gitmenin en iyi fikir olduğunu mu düşündün?"

"Sadece *yabancı* çünkü kimse bana kendimi iyi hissettirmekle ilgilenmiyor gibi görünüyor!" İtiraf, o daha durduramadan ağzından dökülüverdi. Adamın içinde bir pişmanlık titreşimi olduğuna inanmak istedi ama çenesi ve gözleri çelik gibi sertleşmişti. Tarly elini bir kez olsun dağılmamış sarı saçlarında gezdirdi ve bir an için onun... güzel olduğunu düşündü. Kaygısız.

"Hiçbir şey hakkında hiçbir fikrin yok, Tauria." *Özür diler* gibi düştüğü ton, onu iliklerine kadar sarstı.

"Baban bu gece kiminle görüşüyordu?" diye sormaya cesaret etti.

"Bilmiyorum." "Bu saçmalık."

"Dikkatli ol."

"Neden olayım ki?"

Tarly ona doğru yavaş adımlarla ilerledi. Bir kurdun sinsice yaklaşması gibi hissettiren adımlar. Tauria geri çekildi, onu içine hapseden bir güçle karşılaşana kadar geri çekildi.

"Çünkü yaşamak istiyorsun," dedi sessizce. "Çünkü *onun* güvende olmasını istiyorsun."

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve "Kim?" diye fısıldarken çaresizliğinin ortaya çıkmasını umursamadı.

"Sanırım ikimiz de kim olduğumu biliyoruz." Elini başının yanındaki duvara dayadı. Tauria zorlukla yutkundu. "Ona değer verdiğini kabul etmen sorun değil. Seni anlıyorum. Babası seni yanına aldı ve sen de uzun süre onun yanında olmak zorunda kaldın. Sana sahip olabilirdi ama yanılıyorsam düzelt: *seni istemedi*."

Bu sözler ruhunun derinliklerine işledi. Daha önce sadece kendi cezalandırıcı zihninden duyduğu kelimelerdi. Utanç yerini acıya bıraktı, ama acı öfkeye öyle hızlı dönüştü ki, elleri aralarına biraz mesafe koymak için adamın göğsünü itti.

"Ben ne onun, ne senin, ne de başkasının *sahip olabileceği biri değilim*." Kızın öfkesi onunla eşleşti. "Beni istediğini söylediğin kısım bu mu? Seni seçmem gerektiğini mi?"

"Burası sana o kadar da özel olmadığını söylediğim kısım prenses. İlgilenmediğim belli olan birinin peşinden koşmayacağımı. İnanın bana, alınmadım." Tarly kapıya doğru ilerledi ve balkona çıktı. "Belki de rahatlardım bile."

Tauria onun sözlerindeki acıya asla boyun eğmeyecekti, o kadar kesin konuşmuştu ki sanki hançerin nereye saplandığını biliyordu da daha da saptırmak istiyordu. "Kendini pek de cazip bir aday olarak göstermiyorsun."

Tarly kuru bir kahkaha attı. "Bu ikimiz için de geçerli."

BÖLÜM 17

Tauria

“**I** HAZIR OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYORUM.”

Neşeli çocuk sesi Tauria'nın dikkatini somurtkan ruh halinden uzaklaştırdı ve tünele girmiş düşüncelerini avucundaki çiçeğe sabitledi. Bir iğde çiçeği. Saf beyaz taç yapraklarına karşı kırmızı filizlenen merkez, Fenstead topraklarında hatırlamayı simgeleyen çiçek olarak kaybedilen hayatların ıssız anılarını canlandırdı. Kasvetine yenik düşerken, bunu tamamen bilinçli bir seçimle yaratmadığına göre zihni gerçekten sarmal bir halde olmalıydı.

Tauria, Opal'ın tek başına başardığı mükemmel toprak yatağına baktı. İçindeki gurur çırpınışı memnuniyetle karşılandı. Onayını bekleyen genç prensese gülümseyerek baktı.

"Mükemmel yapmışsın," dedi Tauria, kasveti sessiz sesinde yankılanarak. "Ne dikmek istersiniz?"

Opal'ın yüzü, bakışları Tauria'nın ellerine düşene kadar düşünceli bir hal aldı. "Şunlar." Spindlelilly'yi işaret ederken gözleri parladı. "Onları daha önce hiç görmemiştim. Yetiştirdiğiniz çiçeklerin çoğunu hiç görmedim. Hepsi çok güzel."

Tauria onun mutluluğuna eşlik etmek istiyordu ama Olmstone'da bir yatak dolusu iğde çiçeği açamazdı. Fenstead'in yas çiçeği idi.

"Olamaz!"

Tauria'nın dikkati onun alarmıyla prensese yöneldi ve hızlıca onu yaralanma ihtimaline karşı taradı. Ancak prenses üzgün bir ifade dışında zarar görmemişti, mavi bakışları Tauria'nın kucağına sabitlenmişti. Onun görüş açısını takip ederek kaşlarını kaldırdı.

"Onların da ölmesini sağlayabilirsin..." Opal üzüntüyle sözünü kesti. Genç fae'nin solmuş çiçeğe bu kadar üzüldüğünü görmek yürek parçalayıcıydı. Bu sık sık olmazdı ama Tauria'nın duyguları çok pervasızca hareket ettiğinde, yeteneği yüzeyde uğuldarken, etrafındaki doğa üzerinde tam tersi bir etki yaratıyordu. Neyse ki melankolik ruh hali tek bir iğde çiçeği dışında hiçbir şeyi etkileyecek kadar dağılmamıştı.

"Burası için tasarlandıklarını sanmıyorum," dedi Tauria. Ama Opal'ın hatırına ortamı yumuşatmak için büyüyle parmak uçlarını ısıtarak ölmekte olan tomurcuğu sardı. İkisi de onun yerine beyaz bir güle dönüşmesini hayranlıkla izledi. "Yine de bunlar birbirine benziyor."

Opal dişlek bir sırtıyla çiçeği aldı ve yeni çiçeği dikmek için küreğini geri getirdi. Tauria çiçeği doğrudan yetiştirip onu zahmetten kurtarabilirdi ama genç fae'nin bahçe işleriyle uğraşırken kendini kaybetmesini izlemek Opal'ın asla bıkmayacağı, besleyici bir manzaraydı. Şimdi ona bakarken, çocuk halinin yankılarını görmeye başladı ve onu izlerken annesinin göğsünde bu duyguların dönüp dolaşıp dolaşmadığını merak etti.

"İyi misiniz, Majesteleri?" Lennox'un sesi Tauria'yı acı dolu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Yanaklarındaki nemi hissetti ve düşen gözyaşını hızla sildi. Tauria diz çöktüğü yerden kalktı. Her zamanki gibi köşkte oturan Serena dikiş dikmeyi bıraktı. Fae genellikle sessiz ama gözlemciydi ve Tauria onun varlığının neden her zaman bir yargının ağırlığını hissettirdiğinden emin olamıyordu.

"Sanırım öğleden sonra için emekli olmalıyım. Ya da generalimi arayacağım."

Bu Serena'nın ilgisini çekmişe benziyordu. "Evet, Fenstead Generali'ni gördüm. Saraydaki hanımlar arasında epey heyecan yarattı."

Tauria, Lycus'un birlikte geldiği askerlerle Olmstone'un arazisinde açık havada antrenman yapmaya başladığını biliyordu; açık havayı içerideki özel alana tercih ettiğini söylüyordu. Onu birkaç kez izlemişti ama etkileyici rutinini dinlemek ya da saray kadınları tarafından aval aval süzülüşünü izlemek için pek yanında durmamıştı. Güneş savaşçıları saatlerce sınarken, koyu tenleri kayganlaşırken ve gömlekler engel olmaya başladığında daha da çekici hale gelirken onları suçlayamazdı. Tauria, Serena'nın bahsettiği *heyecanın* dışında kaldığına inanmıyordu ama şaşırmamıştı da.

"Evet, hayal edebiliyorum," diye düşündü. Yeni gülü diktiği toprağı okşayan prensese baktı. "Ben de prensi aramalıyım."

Opal'a bakmak, Tarly'nin ondan bahsederken nadiren sergilediği neşeli yanını hatırlattı. Tauria şimdiye kadar onun kendisine katılması için yaptığı tüm ricaları yerine getirmişti ama henüz birlikte vakit geçirememiş olmak suçluluk duygusunu uyandırıyor. Çatılardaki düşmanca koşuşturmalarından sonra söylediği son sözler göğsüne yanlış yerleşmişti. Gerçek bir çaba göstermeyi ve en azından bağ kurmaya *çalışmayı* hem ona hem de kendisine borçluydu.

Serena dikkatle, "Bu kadar iyi anlaştığınızı fark etmemiştim," diye sordu.

Tauria kıskançlık tonunu anladı ve gözleri fae'ninkilerle buluştu. Tauria'nın buraya Tarly ile evlenmek için geldiği bir sır olmadığı için kıskançlığı saçma görünüyordu.

"Bir ilişki kurmak zaman alacak ama ikimiz de bunun neler getirebileceğini görmek için sabırsızlanıyoruz."

Serena dikişlerini karıştırdı. "Senin hakkında pek bir şey söylemedi."

Tauria gözlerini kırptırdı, fae'nin prensle zaman -özel zaman- geçirdiğini ima etme cüreti karşısında şaşırmıştı.

Buraya geldiğinden beri. Duruşunu düzelten şey kıskançlık değildi; bir meydan okumaydı. Serena'nın neyi kışkırtmaya çalıştığından emin olamıyordu.

"Bana sana güvenebileceğimi söyledi." Opal ayağa kalkıp güzel leylak rengi elbisesinin tozunu alırken sesi şarkı söylüyordu. "Ve bana bahsettiğin çiçeklerden bahsetmemden hoşlanıyor."

Tauria'nın gülümsemesi gerçektir. Serena'nın Tarly'nin kız kardeşiyle onun hakkında konuştuğunu söyleyerek onu dürtmesi gerginliğini azaltmıştı. Opal'ın gözlerinin parlaması kardeşine duyduğu hayranlığı ortaya koyuyordu. Opal'ın annesine duyduğu nefreti bir kenara bırakıp kalbinde üvey kız kardeşine karşı sevgi bulduğu için prense hayranlık duyması gerekiyordu. Diğer herkese ne kadar sert görünürse görünsün, onun bu yanı inkar edilemezdi ve genç fae ondan çok parlak bir şekilde bahsediyordu.

Ancak Tauria'nın hoş düşünceleri, bakışları Serena'nın ifadesindeki düşüşü yakalamak için kaydığında kısa sürdü. Kadınla Tarly arasında romantik şeyler olduğunu hayal etmek onu tedirgin ediyordu. Ve şimdi Tauria onun peşinden gitmesine engel olan bir tehditti. Tarly'nin soğukluğunun, onun aralarına girmesinden kaynaklanabileceğini aptal gibi fark etti. Bu eşleşmenin kralın gözünde hiçbir zaman olumlu olmayacağı ve Tarly'nin kimseye ya da hiçbir şeye saygı göstermediği düşünüldüğünde mantıklı görünmüyordu. Ama bunu göz ardı edemezdi.

Tauria Opal'a, "Sence Tarly'ye birlikte geçirdiğimiz günü kendim anlatsam hoşuna gider mi?" diye sordu. Sırtışı baş döndürücüydü ve Opal'ın hevesle başını sallaması Tauria'ya yeni bir güven duygusu verdi.

"Seni öğleden sonraki derslerine hazırlamamız gerekiyor," diye araya giren Serena, elini prensesin omzuna koyarak onu yola doğru yönlendirdi.

Tauria, "Umarım yarın yine bize katılabilirsin, Serena," diye seslendi.

Opal sessizce kıkırdarken fae nezaketten başka bir şey yapmadan durakladı ve omzunun üzerinden sahte bir nezaket gösterdi.

Görüş alanından çıktıklarında Tauria'nın ruh hali dramatik bir şekilde düştü. Düşman edinmek ya da varlığının negatif bir enerjiye dönüşmesini istemiyordu. Ancak tıpkı High Farrow'da olduğu gibi, sarayın her köşesini saran kıskançlık ve spekülasyon ağının dışında kalmak imkânsız görünüyordu.

"Sen ve prens ilişkinizi daha fazla duyurmaya başladığınızda bu da geçecektir." Lennox şimdi yalnız olduklarında ona doğru yürüdü. "Sizi test ediyorlar. Bir lider ve bir çift olarak gücünüzü ölçmek için."

Tauria onun bu ifadesinin içinde bir huzursuzluk yarattığını kabul etmek istemedi. *Bir çift.* Tarly ile kendisine ne olabileceğini öğrenmek için buradaydı. Kararlılıkla, "Prensi bu saatte nerede bulabileceğimi biliyor musun?" diye sordu.

Tauria Lennox'a tereddütlü bir bakış attı - prensin odasının önüne geldiklerinden beri üçüncü bakışıydı bu.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen burada olacağım Majesteleri." Bu sözlerle birlikte göğsüne vurdu ve verdiği gizli işaret gururunu kabarttı. Fenstead iğnesinin korsajının altında tam olarak nereye sabitlendiğini biliyordu.

Lennox'un ne demek istediğini anlamak için başını salladı ve bakışlarını eğip selam vermeden önce yüzündeki güveni *gördü*. Lennox, eğer bir sebep gösterirse kılığına bir an önce son vermeye hazırdı. Tauria sinirlerinin bu koruma vaadiyle yatışmasını diledi ve kapıyı iki kez çaldı.

Kapı açılmadan önce kalp atışlarını zar zor sayabildi. Tarly'nin yüzü sıcak bir karşılamadan başka bir şey sunmuyordu. Sert çizgiler şaşkınlıkla yumuşamadan ve o soğuk gözlere bir sıcaklık yayılmadan önce irkilmesi için bir saniyesi bile yoktu. Birbirlerine göz kırptılar. Hava gergindi ve

Her kelime zihninde karmakarışık olmuş, kendisini aptal bir çocuk gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Seni beklemiyordum." Tarly aralarındaki garip sessizliği bozdu ama kızgınlık *s e z m e y i n c e* sert omuzları gevşedi.

Tauria kendine geldi ve onun sabırla açıklama yapmasını beklediğini fark etti. "Seni düşünüyordum," dedi. "Opal'la bahçede vakit geçirdikten sonra, senin de hoşuna gidebileceğini düşündüm-" Konuşması durdu çünkü aslında bu kadar ilerisini düşünmemişti. Birlikte nasıl vakit geçirebileceklerine dair hiçbir önerisi yoktu. O anda prens hakkında çok az şey bildiğini fark etti; ne ortak ilgi alanları, ne de aralarında *bir* kıvılcım yaratmak için kullanabileceği çatışan ilgi alanları.

Tarly arkasına baktı ve sonunda duruşu gevşer gibi olup yana doğru küçük bir adım atana kadar tereddütü geçmedi. "İçeri girmek ister misiniz?"

Kaşları kalktı. Teklifin bu kadar rahat gelmesini beklemiyordu. Sonra onun özel alanına girme ihtimali karşısında yanakları kızardı. Mahrem görünüyordu. Onun bu düşüncesi karşısında içindeki gardın yükselmeye başladığını, reddedilme korkusunun Tarly'nin yüz ifadesini yavaşça sertleştirdiğini ve duruşunu sertleştirdiğini gördü.

"Çok isterdim," diye geveledi Tauria.

Kızın içeri girebilmesi için önünden tamamen çekilmeden önce gardını kısmi bir gülümseme sergileyecek kadar düşürdü.

İçeride, Tauria'nın elleri önünde mengene gibi kenetlenmişti. Tarly'nin özel odasına davet edilmenin neden vücudunu gerginleştirdiğini bilmiyordu, sanki burada dikkatli davranması gerektiğini biliyormuş gibiydi. Tarly'nin ona sunduğu güveni kaybetmek istemiyordu.

Yerlerde hiçbir şey yoktu ve büyük yatağa hiç dokunulmamıştı. Beklediği gibi koyu mor tonları odayı vurguluyordu ama mekânla ilgili bir şey onu hüzünlü bir boşluk hissiyle kapladı. Karakteristik, kişisel hiçbir şey bulamamıştı.

bir misafir odasında duruyor da olabilirdi. Arkasındaki kapının tıkırtısını ensesinde hissetti ve yalnız olduklarının işaretiyle duruşunu eğdi. Tauria'nın gözleri onunkilerle buluştu ama adam kapı aralığında oyalanarak onu merakla izliyordu.

Balkondan gelen bir hareket gözüne çarpınca Tauria korkusunu bastırdı. "O da seninle kalıyor," diye gözlemledi Katori içeriye doğru belli belirsiz adımlar atarken. Kurt ona doğru yürüdü ve utanmadan yanına sokulduğunda elini uzattı. Yüzünde bir gülümseme belirdi, parmakları kurdun yumuşak kürkünde gezindi.

"Etrafta olduğu zaman. Gerçi senden hoşlanmış gibi görünüyor. Onun yerine kendini kapının önüne bırakırsa hiç şaşırmam."

Tauria bu fikirle rahatladı. Kurdun şefkati, şimdiye kadar yabancı ve ürkütücü gelen krallıkta kabul görmek gibi hissettirdi. Başını öne eğerek doğrulurken bitişik odada ilgisini çeken bir şey gördü. "Bakabilir miyim?" diye sordu, yan odaya doğru bir işaret yaparak.

Tarly yavaşça başını salladı ve onun peşinden gitmek için ilk adımlarını attı.

Yemek alanında ona dair ilk notları buldu. Tauria masaya doğru yürüdü, hevesle elini uzatırken gülümsemesine engel olamadı. "Kitaplar," diye mırıldandı, deri ciltli küçük bir kitabı eline alıp sayfalarını çevirerek açtı. Genişleyen gülümsemesiyle mücadeleyi kaybetti. "Hikâyeler," diye ekledi, kurgusal metinler karşısında şaşırmıştı.

"Yüksek Farrow'da bunlardan yok mu?" Tarly sordu.

Tauria bir bakış attı. Prensın neşesi nadirdi ama narin yüzünde çok güzel duruyordu. Çabucak vazgeçmiş gibiydi ve kadın, onun hâlâ içinde barındırdığı mutluluk kırıntılarını saklamaya alışkın olduğunu midesinin derinliklerinde hissetti. Her şeye rağmen, doğruca

Tauria'nın nabzı adamın durduğu kısa mesafede hızlandı. Adamın gözleri masanın tamamını kaplayan kitapların üzerindeydi ve Tauria onun özel olarak nerede yemek yediğinden emin olamadı. Tarly eğildi ve vücudu hafifçe ona değdiğinde Tauria'nın dudakları aralandı. Prens fark ettiyse de hiçbir tepki vermedi. Doğrulurken, önündeki bir kitabı kaldırdı.

"Gasira Fenrison zamanımızın en büyük masallarından bazılarını yazdı."

Tauria ikramı kabul etti. "Sanırım adını daha önce duymuştum." Şimdi ona bakmak için başını çevirse, yüzlerinin yakınlığının yanaklarını ısıtacağından emindi. Bunun yerine sayfaları amaçsızca karıştırarak dikkatini dağıtmaya çalıştı.

"Okumayı sever misin, Tauria?" Adamın sesindeki sessiz çakıllar içini gıcıkladı. Rahatsızlıktan değil; onun konuşma tarzından *hoşlanıyordu*. Dikkatli, hatta belki de çapkın.

O zaman başını çevirdi ve gözleri daha önce hiç olmadığı kadar yakınlaştı. Bir anlığına, bir şeylerin titreşimi o uzak ela gözbebeklerini canlandırdı. Ama Tarly bu anın, kadının midesinde oluşan gerilimi büyütecek kadar uzun sürmesine izin vermedi. Geri çekildi, yavaşça masanın diğer tarafına doğru ilerledi ve çeşitli ciltlere baktı.

"Seviyorum. Bunu bir yol olarak görüyorum-"

"Kaçmak mı?"

İşte oradaydı. Onunla dengelemeye çalıştığını fark etmediği ortak zemin. Durumlarının birbirlerine ne kadar benzediğini daha önce takdir etmeliydi. Hayatları her zaman, toplum içindeki her hareketlerini kontrol eden yöneticilerin sıkı yumrukları arasında geçmişti. Bunu görmeliydi, çünkü hikâyelerdeki gibi bu tür bir kaçış Nik'le birlikte aradığı şeydi. Ancak, ilişkilerinin saray mensupları tarafından çarpıtılmasından korktuğu için aralarındaki yakın bağ konusunda asla bu kadar açık olamıyordu

itibarlarını sarsmak için. Ancak Tarly ile Tauria özgür ve açık olabilirdi. Her şeyi paylaşabilirlerdi. Yine de her zaman daha yüksek bir güç tarafından hareket ettirilen piyonlar olacaklarsa, ilişkileri sonsuza dek insanların görmek istediği şey olarak boyanacaksa, bunun o kadar anlamı var mıydı?

"Bazen rol yapmak güzeldir." Parmaklarını narin sayfaların üzerinde gezdirerek düşüncelerini dile getirdi. "Kendimizden başka biri olmak. Bir süreliğine kendi kaderimizin zincirlerinden kurtulmak."

Tarly merakla ona baktı. "Neden bana geldin?"

Tauria'nın endişesi, konuşmanın salınımlıyla su yüzüne çıktı. Kitabını kapattı. "Sebebe ihtiyacım var mı?"

Tarly sanki sözlerinde yalanlar gizliyormuş gibi onu inceledi. Prens hakkında dikkatini çeken ilk şeylerden biri, güvenme konusundaki yüksek isteksizliği idi. Bu durum, onu herhangi bir konuda ikna etmenin her zaman zor olmasıyla pek uyuşmuyordu.

"Arkadaşlığımın sizin onu aramanıza neden olacak kadar davetkâr olduğunu sanmıyorum."

Tauria onun sorgulamasını, nedenlerini dikkatle sınamasını duydu. Her zaman ayakkabısının düşmesini bekliyormuş gibi görünen birinin etrafında olmak sinir bozucuydu.

"Seni buna inandıran ne?" Aynı fikirde olmadığından değildi. Onunla birlikte olmanın zor olduğu doğrudu. Ama farkındalığı ona soğuk omzunun belki de kasıtlı olduğunu söylüyordu. Kalbinden geriye kalan azıcık şeyi saklamak ve korumak için. Tarly Wolverlon nefret dolu ya da zalim değildi; kaybolmuş ve kırılmıştı. Bu ifşaatla ilgili bir şey ona acıma duygusu vermedi. Bunun yerine, zamanla onu anlayabileceğini fark etti. Bir başka ıssız ortak nokta.

Tarly soruyu geçiştirdi. "Umarım başka gece çatı maceralarına atılmamışsındır." Çengel kaşları azarlamaktan ziyade alay ediyordu.

Tauria ona gülümsedi. "Henüz değil."

"Seni uyabilir miyim, bir daha asla?" "Kabul edersem bana inanır mısın?"

Kıkırdaması içinde sıcak bir titreşim yaydı, rahatsız ediciydi çünkü tekrar duymak istiyordu. "Bir saniye bile." Uzun bir süre durakladı, düşüncelere dalmış gibi görünürken gözlerini hiçbir şeye dikmedi. "Ya sana benim balkonumun seninkinden iki kat yukarıda ve dört kat karşıda olduğunu ve uykunun benden de kaçtığı birçok gece olduğunu söylersem?"

Bir sıcaklık patlaması yanıtını geciktirdi. "O zaman balkonda dans etmeyi çok sevdiğimi söyleyebilirim ve eğer içeride uykusuz bir prens varsa, beni takip etmekten memnuniyet duyacaktır."

Gözleri onunkilerle buluştu, hararetiydi ve nadir görülen bir muziplikle parıldıyordu. Tauria bakışlarını kaçırdı, geçen hafta çatılarda yaşadıkları sarsıcı karşılaşmayı düşününce kaşları çatıldı.

Kulak misafiri olduğu şey.

"Aklını kurcalayan bir şey var," diye yorumladı Tarly ama bir kitabı gelişigüzel karıştırarak kendini meşgul etti.

"Babanın görüştüğü kişi sanırım benden bahsediyordu. Bizden."

Prens sayfa çevirmeyi bıraktı ama yüz ifadesi okunamaz hale geldi. "Bu çok mu tuhaf? Muhtemel ittifakımız, her şey bittikten ve Fenstead'i geri aldıktan sonra büyük planları olacağına şüphe yok."

Tauria, Tarly'nin kelime seçimini ve doğru olduğuna inandığı güvenini takdir etti. Vatanını geri almaya yardım edeceklerine dair büyük bir umut besliyordu. "Sanırım haklısın."

"Ama?"

Tauria adımlamaya başlarken ellerini ovuşturdu, prensin onu daha fazla sıkıştırmasından memnun muydu yoksa özgür düşünceleri konusunda ona güvenip güvenemeyeceği konusunda hâlâ çekinceleri var mıydı emin değildi. "Bir şeyler ters gibiydi. Kiminle buluştuğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığını söylemişsiniz?"

Tarly, dinleyen kulakların ne kadar yakında olabileceğini ölçmek için duyularını genişletiyormuş gibi ana odaya bir göz attı. Bir elinde tuttuğu kitabı gümbürdeyerek kapattı ve yavaş adımlarla masanın etrafında dönerek tam Tauria'nın önüne geldi. Tauria'nın nefesi bu yakınlık karşısında kesildi. Elini kaldırdı ama tereddüt etti, itiraz etmesine izin verircesine gözlerine baktı. İtiraz etmedi ve parmakları hafifçe çenesinin etrafında kıvrıldığında dudakları aralandı.

"Bunu istiyor musun? Bizi mi?" Bu ela gözler onu ele geçirdi ve Tauria kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Savunmasız. Sanki Tauria'nın kurduğu her savunmanın ötesini görebiliyordu ve bu bir sınava dönüşmüştü.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi.

Adam onu bırakmadı ve bir an için onu öpmeye niyetli olup olmadığını merak etti. Tauria'nın midesi bu ihtimalle çoktan düğümlenmişti ve belki... belki de öpmesini *istiyordu*.

Sonra Tarly'nin eli çekildi ve Tauria sert bir uyanış gibi transından çıktı. Adam uzaklaşırken nefesi ağırlaşmıştı ve onu bir soğukluk sardı.

"Burada oynamamız gereken bir rol var prenses." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Demek istediğim, eğer akıllı olsaydınız, direnmeyi bırakırdınız."

"Uyumlu olmaktan başka bir şey yapmadım."

"Sorun da bu zaten, Tauria. Burada kendini tanıtmıyorsun, *aranan* kişi değilsin. Şimdiye kadar, sen gardını ve bahçeni korurken, çoğu kişi senin varlığından haberdar bile olmadı. Sana yalnız başına sessiz anlar geçirebileceğin bir alan hediye ettim, kendini tamamen soyutlaman için değil. Bir de sen ve ben varız..." Sözüünü yarıda kesti. Masaya yaslanıp kollarını kavuştururken çenesi büküldü. "Zaman lüksümüz yok. Hükümdarlarla ittifaklar çok daha hızlı kurulur. Yeterince uzun süredir buradasınız ve kimseyi kandırmıyoruz."

Tauria onun haklı olduğunu fark etti. Tarly de ona yardım ediyordu. Onu bu kadar erken bir evliliğe zorlamak istemiyordu ama en azından oyunun bir parçasının her zaman en iyi blöfü kimin yapabileceği olduğunun farkında olmasını istiyordu.

"Halkın karşısına daha fazla çıkmalıyız," diye önerdi.

Yüz ifadesinden bir ağırlık kalkmış gibiydi, sanki arkadaşlığını ona zorla kabul ettirmek zorunda kalmadığı için mutluydu. Belki de başından beri Tarly hakkındaki yargılarında yanılmıştı. Adam sert ya da umursamaz değildi. Dikkatliydi. Sadece, *nedenini* keşfetme ihtiyacı onu huzursuz ediyordu.

"Bence tüm bunların içinde mutluluğu bulup bulamayacağımızı öğrenme şansını hak ediyoruz," diye ekledi sessizce. Ama bu söylenecek yanlış bir şey gibi görünüyordu.

"Mutluluğumuz doğduğumuz gün kaybedildi." Tarly'nin sesi daha önce duymadığı kadar soğuk ve keskin bir hal almıştı. Bu kişisel bir meseleydi ve buna neyin sebep olduğunu merak etti.

Ona bakmadı. Bakmasına gerek yoktu. Bu görüntünün onu sadece ona yapışmış gibi görünen gölgelerle örteceğini biliyordu. "Anlıyorum," dedi. "Hayatınızı bağlamak için ideal seçiminiz ben değilim." İçindeki kırgınlığı gizlemeye çalıştı.

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Bu durumdan hoşnut olmadığınızı pek belli etmediniz. Ben aptal değilim. Arkadaşlığımın istenmediğini anlayabilirim."

Ayrılmak için hamle yaptığında Tarly'nin dokunuşu bileğine dolandı ve Tarly başını geriye atarak ona baktı. Gözlerinde bir çatışma vardı, sanki serbest bırakmak istediği şeyi bastırıyormuş gibi çenesini hareket ettiren öfkeli bir savaş. Öfke, nefret, uyarı; ne olduğunu çıkaramadı. Adam onun elini bıraktı.

"Akıllı ol, Tauria. Çabuk akıllan, yoksa sonunda buluşacağımız yer sunak değil mezar olabilir."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

Nikalias

NİK, bilinçaltının sonsuz boşluğunda geziniyor, duman ve gölgeler zihninde dönerken onunla alay ediyordu. İstirap. Çoktan Tauria'ya Gece Yürüyüşü yapmaya çalışmıştı. Her lanet gecede yaptığı gibi. Ama belki de henüz uyumamıştır umuduyla, tekrar denemek için özlem dolu bir aptal gibi bekledi.

Burada her durduğunda, yardım edemese de mekânın daha da karardığını, karanlığı bölen gri ve beyaz titreşimlerin kaybolmaya yüz tuttuğunu düşünüyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Belki de karanlık onu ele geçirdiğinde, kendisine işkence eden duygulardan kalıcı bir kopuşu kucaklayabilirdi.

Sadece onu görmeye ihtiyacı vardı. Sadece bir kez. Sadece güvende olduğunu bilmek için. Ve eğer bundan daha fazlasıysa, mutlu bir şekilde yaşıyor ve Olmstone'daki yeni hayatına mükemmel bir şekilde uyum sağlıyorsa... bununla yaşayabilirdi. Tüm bunların içinde önemli olan tek şey Tauria'nın mutluluğuydu. Bunu ona borçluydu. Ne de olsa Tarly ona kendisinin veremediği her şeyi verebilirdi. Nik bu düşünceyle gölgelerinin tısladığını ve azap çektiğini neredeyse duyabiliyordu ama onun mutluluğunu bir başkasının kollarında dilemek ne kadar yanlış gelse de, bencil olmayı göze alamazdı. Ona karşı değil.

Nik adımlarını durdurdu. Sarsılan zihni için hiçbir şey yapmadı. Parıldayan zümrüt tıraşa baktı.

bu karanlıktaki tek ışık parıltısını sunuyordu. Onu her hayal ettiğinde, o geceyi, onun sadece bir bakışıyla nefesini nasıl çaldığını hayal ettiğinde, reddedilmenin batan, korkunç hissi çoktan midesine yerleşmişti. Dünya ve içindeki her şey onunla kıyaslandığında nasıl da donuk, cansız görünüyordu.

Mesafeyi aşmaya çalışırken o tanıdık projeksiyonu hissetti. O kadar uzağa sıçramaya çalışmanın verdiği gerginlik, alışık olmadığı bir rahatsızlık yarattı ama güç kuyusuna daha da uzandı ve onu kurutup kurutmayacağını umursamadan her şeyini verdi. Nik direnişten dolayı yüzünü buruşturdu ama oraya varana kadar sadece birkaç saniye sürdü.

Ancak, her seferinde olduğu gibi, Tauria'nın bilinçaltıyla değil, onun önündeki sağlam bir blokla karşılaştı. Çok yakındaydı ve Tauria'nın sahip olduğu her şey, geçemediği duvarın hemen ötesinde yatıyordu. En azından ona zarar verme riski olmadan. Nik'in kalbi, ruhu, onun kendisini engellediği düşüncesiyle giderek daha fazla soldu. Bu, onun onsuz gelişmesine tanıklık etmesini engelleme bir yoluydu. Ve eğer kötü niyetli bir şey keşfederse, ancak o zaman bu engeli kaldıracaktı.

O zamana kadar yapabileceği başka bir şey yoktu.

Nik bir anda kendini bıraktı ve onu tek dizinin üzerine düşüren bilinçaltındaki sert taklayı kabul etti. Yüksek Farrow'un Kralı Nikalias Silvergriff, bunu yapmak için tamamen yalnız olduğu tek yerde üzüntüsüyle eğildi. Sonra çılgılık attı. Öfkesi, kalp acısı ve yalnızlığı, acı verici bir şekilde kendi kulaklarından geri dönmek üzere boşlukta dolaştı. Nefes nefese kalmasına neden olan bastırılmış hayal kırıklığını serbest bıraktı. Ama bu yeterli değildi ve kırılabilir şeylerin etrafında olsaydı odanın şimdiye kadar paramparça olacağını biliyordu.

Etrafında dönen ve gerçek olmayan kahkahaları duyabiliyordu, acınası haliyle eğleniyordu. Nik gözlerini kapadı ve dikkatini dağıtacak bir şey, *herhangi bir şey* düşünmeye çalıştı.

Sonra özel bir konuşma onu sakinleştirdi ve Jakon'un Leydi Samara hakkında ektiği şüphe tohumlarını hatırlayarak doğruldu. Daha spesifik olarak, Zarrius'un Samara'yı kendisine getirmek ve kur yapmalarını teşvik etmek için gizli bir nedeni olabileceğine dair spekülasyonunu. Nik hayal kırıklığı ve başarısızlık içinde, yapmak üzere olduğu şeyle ilgili tüm yanlış duyguları bir kenara bıraktı. Bunu bu gece başarıyla yapabilir, böylece bir nebze de olsa başarı hisseder ve tüm şüpheleri ortadan kaldırabilirdi.

Nik ayakta dururken onu düşündü. Onun porselen yüzüne odaklandı, her zaman çekici bir ifadeye sahipti, sesi etkileyici bir baştan çıkarıcıydı, duruşu kendinden emin, neredeyse hükmediciydi. Nik çok az bir çabayla onun zihnine yansdı. Yine de sislerinin rengini keşfetmeye varmadan hemen önce...

Zihninin içinde, gözleri açıldı. Karanlık.

Nik etrafı yokladı ama blok sağlam ve tanıdıktı. Düşünceleri karmakarışıkty çünkü nedenini zaten biliyordu. Birkaç dakika önce o da aynı şeyi hissetmişti.

Tauria'nın zihninde.

Tüm Gecegezen duyularını odaklamak için bir an durdu, aynı olduğundan emin olmak için Samara'nın zihninin her köşesine ulaştı ve araştırdı. Samara onu engelliyordu. Ama bu sonuca varmış olsa bile, mantıklı gelmiyordu. Bir Gecegezeni'ni engellemek kolay bir şey değildi, özellikle de onunki kadar yıkılmaz bir blokla. Tauria'yı onlarca yıl boyunca bizzat eğitmiş, bir başkasının onun zihnine sızabileceği ve onu her zaman güvende tutamayacağı tek yerde ona zarar verebileceği düşüncesinden korkmuştu. Bu yüzden Tauria'nın direncinin kendisine ait olduğunu varsaymak mantıklıydı.

Yine de Samara ile...

Nik başkasının zihnini bloke etmenin bir yolu olduğunu biliyordu. Faythe'ye daha önce, Gece Yürüyüşü'nü kontrol ettiği ilk günlerde böyle bir tonik sağlamıştı.

Kendini zorla kendine getirdi, yataktan fırladı ve bu gece hiç uyumayacağından emin olmak için çalkalanan düşünceleriyle volta attı. Zihninin ona doğru olduğunu haykırdığı sonuca varmak istemiyordu. Ama şimdi bunu inkâr etmek aptallık olurdu.

Nik, sürekli olarak bu kadar çok ihanet ve belirsizlikle çevrili olduğu için yüksek sesle bağırmak istiyordu. Artık kime güveneceğini ya da neye inanacağını bilmiyordu. Tek yapabildiği, onları kendi oyunlarında yakaladığını öğrenmeden önce kendisine ihanet edenlerin iyiliğini nasıl geri kazanacağını bulmaya çalışmaktı.

OceanofPDF.com

Tauria,

*Your silence is loud. Unsettling. The days
are long, the nights too short and restless.
I had a thought, a childish one really, that
while you are far our moon is the same.
Look up. I will be too.*

*No matter what, please let me see you are
well.*

Nik.

OceanofPDF.com

CYUEN'S GAÍVT BIT

<1 ocX1 o
N

S'TAG Kß4 l G'Hã'''

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Tauria

TAURIA aynadaki yansımasına baktı, çenesi dikti, Olmstone morunun seline sahip çıktı.

Bir itaat silahı gibi süslenmiş. *İhtiyacım olan her şeyi almak için onlara istediklerini ver.* Prensın anlaşılmaz tavsiyesi onu buraya sürüklemişti. Varlığını duyurmaya, biraz güven ve saygı kazanmaya başlamak için.

Koridorlarda güvenle yürüdü, Fenstead prensesi ya da Yüce Farrow'un muhafızı değildi; Tauria Stagknight, Olmstone'un gelecekteki Kraliçesi gibi iki başlı kurt amblemiyle kaplı koridorların sahibiydi. Kraliçenin tercih ettiği yerin tarifini talep ettikten sonra, yüksek saray hanımlarıyla dolu açık avluya yaklaştı. Yanlarından geçerken hepsi ona baktı ama Tauria onaylamadan geçip gitti ve barışçıl hiyerarşilerine yeni bir tehdit oluşturmaya hazır kurtların inine girdi.

"Ekselansları."

Çekingen bir ses onun kararlı adımlarını durdurdu. Tauria, yüz ifadesindeki her şey karşı çıkarken konuşacak kadar cesur olan kadına doğru zarifçe döndü.

"Sizi bugün burada beklemiyorduk."

Fae'nin yumuşak yüz hatları ve doğal olamayacak kadar sık kırpıştırdığı güzel kahverengi gözleri vardı. Yanında iki tane daha bulunan süslü bir çay fincanını özenle mıncıklıyordu. Tauria onun bu sözü söyleme nedeninin, Tauria bir şey açıklarsa dedikodu ateşine ilk sahip olacak kişi olmak olduğunu tahmin etti.

"Varlığımın duyurulmasına ya da beklenmesine gerek var mı?" Tauria, fae'nin sinirlerini yutmasına neden olacak bir şekilde sordu. Cevap vermedi. "Kraliçe ile görüşmek için buradayım."

Sarışın fae, sanki şimdi onunla sohbet eden kişi olmak istemiyormuş gibi gözlerini arkadaşlarına kaydırdı. Fae lordları ve leydileri genellikle boş fikirli takipilerdi. "Yakın çevresiyle öğle yemeğinin tam ortasında. Rahatsız edilmekten hoşlanmaz." Fae duraksadı ve hemen ekledi: "Herhangi biri tarafından."

Tauria'nın gülümsemesi tatlı ama kendinden emin bir ifadeyi yansıtıyordu. "Bu öğle yemeği nerede olabilir?"

Yine bakışmalar oldu ve diğer birkaç bayanın rahatsız edici bir şekilde rahatsız edici rutine yaklaştığını fark etmeyi ihmal etmedi. Onların acınası bakışları teninin her santiminde geziniyor, koyu mor ve leylak rengi elbisesinin kaşınmasına ve ağırlaşmasına neden oluyordu. Tauria hızlı bir bakışla, kralın renkleriyle süslenmesine izin verilen tek kişinin kendisi olduğunu fark etti. Bu iyi bir şeydi. Normalde başka bir sarayda öne çıkmayı umursamazdı ama bu sarayda taca ihtiyaç duymadan koşmayı planlıyordu.

"Kraliçe'nin özel bölümünde, Majesteleri."

Fae'nin gözlerindeki parıltı Tauria'ya doğru yönü gösterdi. Tekrar havalanırken onaylarcasına hiçbir şey söylemedi. Rütbesini kanıtlamak için yapması gereken buydu. Nezaket bu oyunda bir zayıflıktı ve şu anda o kadar büyük bir dikkatle izleniyor ve test ediliyordu ki elik zırhını kuşanmak hayatta kalmanın tek yoluydu. Sadece yalnızlık içinde hissetmekte özgür olacaktı ve tüm

Yapabileceği tek şey, halkın gözünde yaptıklarının kendi içinde teselli bulmasını engellememesini ummaktı.

Tauria, açık alana yayılmış, bozulmamış beyaz mermer sütunların arasında toplanan küçük fae kadınlarını gördü. Başında bal sarısı saçlarına karşı nefes kesici bir şekilde parıldayan gümüş ve ametist taşlar olan kraliçeyi hemen tanıdı. Güneş ışığı, ışıltılı bir havuzun etrafında zarif bir şekilde oturduğu yerde onu bir tanrıça gibi aydınlatıyordu. Dudakları mükemmel bir belagatle kıpırdarken diğer beş kişi aval aval ona bakıyordu.

Yaklaştığını ilk fark eden, Tauria'nın orada olacağını umduğu biriydi. Serena'nın gözleri öfkesini gizleyemeyen bir şokla açıldı. Tauria Opal'ın *akıl hocası* hakkında daha fazla bilgi edinmek, onun kraliçeye ne kadar yakın olduğunu *öğrenmek* istiyordu. Yine de Tauria bu görüntünün onu sarstığını inkâr edemiyor, dengesini bozmakla tehdit eden kendisiyle kıyaslamasını durduramıyordu. Sadece bir saniyelğine.

Kraliçenin okyanus gözleri bakışlarını sabitlemek için yukarı kaydıığında derisi diken diken oldu ve yürüyüşünün kendinden emin s ü z ü l ü ş ü n ü korumak için çaba sarf etti. Kraliçenin gözlerindeki hızlı esnemeyi yakaladı ama yüz ifadesi nabzını hızlandıran hoş bir gülümsemeye dönüştüğünde Tauria hislerinden emin olamadı.

"Tauria Stagknight." Sanki gelişini kabul etmeye zorlanıyormuş gibi adını tatlı tatlı söyledi. "Sonunda buraya gelebildiğine sevindim. Bize katılma konusunda rahat olman için yeterince yerleşmeni bekliyorduk."

Tauria toplanan grubun önünde durdu. Hepsi pahalı minderlere uzanmış, etrafları küçük yiyeceklerle çevrilmişti. Dürüst olmak gerekirse, bu ortamın kendisine çekici gelmekten çok uzak olduğunu itiraf edebilirdi. Dostça gülümsedi ve kraliçeye duyduğu karşılıklı saygıdan ötürü başını hafifçe eğdi. "Bilseydim daha önce gelmek için çaba sarf ederdim. Olmstone'da kendimi evimdeymişim gibi rahat hissediyorum." Bariz bir

Yalan. Ama ustaca bir kibarlıkla söylendiğinde kimse sorgulamazdı. Önündeki hanımların doğası, dedikoduları seçip dökmek ve eğer eğlence sunmuyorsa gerçeklerden kaçınmaktı.

"Özür dilerim," dedi kraliçe. Yakındaki bazı hizmetkârlara hızlıca bakarak hükümdarın karşısında onun için yeni bir yer ayarlamalarını sağladılar; burada birkaç hanımefendi ona geniş bir alan açmak için aceleyle kenara çekildi.

Tauria, kraliçenin yakın çevresinde bile kralın renklerini giymelerine izin verilen sadece iki kişi olduklarını fark etti. Katılan diğer tüm fae'ler beyaz ya da bej giymişti. Kralların toplantıları için High Farrow'da bulunduğu sırada birlikte geçirdikleri kısa anları düşünürken Keira'yla göz temasını kesmeden, kendisi için hazırlanmış minderin üzerine çöktü. O zamanlar, Varlas'ın sevgi jestlerine karşılık vermediğini ya da krallık meseleleriyle ilgili konuşmalara onu da dahil etmeye özen göstermediğini gözlemleyerek kraliçeye zaman zaman *acımişti*. Sessiz ve itaatkârdı ve Tauria bunu telafi etmek için elinden geldiğince onunla iletişim kurmaya çalışmıştı.

Yine de şu anda baktığı fae, Tauria'nın tanıdığını sandığı kraliçe gibi görünmüyordu. Kendi krallığında -Ya da en azından kendi özel sarayı gibi inşa edilmiş bu bölümde, Varlas'ın gölgesi olmadan ona hayranlık duyan, önünde *eğilenlerle* çevrili Kraliçe Keira Wolverlon, sinirlerini sarsan kurnaz bir güven uyandırdı.

"Prens'in vaktinizi almaya hevesli olduğunu sanıyorum, zira onun evlenme teklifini kabul etmek için buradasınız, öyle değil mi?"

Tauria Keira'nın açık sözlülüğüne şaşırmamıştı ama yaklaşan sorgulama karşısında sinirleri bozulmuştu. Bütün gözler ona çevrilmişti. Kadınların yüzleri kıskançlık ve entrikayla asılmıştı. Bir sonraki sözlerini dikkatle seçmeli ve akbabalara ne yedireceği konusunda seçici olmalıydı.

"Majesteleri bana kalenin en beğendiği yerlerinden bazılarını gösterme nezaketinde bulundu. Gerçekten de, prensle benim aramdaki bir birliktelik her iki krallık için de avantajlı olacaktır." *Adını unvansız kullanmayın. Onu atılğan bir prens gibi gösterin, huysuz bir pislik gibi değil.*

Yeşil Serena'ya yakışan bir renk değildi, diye düşündü Tauria, Serena'nın kraliçenin yanında oturduğu yerden onu kısıtıran kıskançlık canavarının titreşimlerini neredeyse görüyordu. Bu onurlu bir konumdu ve Tauria onun kraliçeye yakın olduğu iddiasının doğru olduğunu gördü. Ama diğer bazı hanımların Serena'ya yönelttiği hızlı bakışları da fark etmedi değil. Kraliçe bile ona bir an için dikkat kesilmişti.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

Bir hizmetçi eğildi ve Tauria şarabı zarifçe aldı. İlk yudumunda bir iniltiyi bastırdı, gerginliği biraz olsun azaldığı için mutluydu.

Kraliçe, gerçek bir mizahı yansıtmayan yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Hiç de değil, canım. Belki de prensin *ünü* konusunda aydınlatılmayı hak ediyorsunuzdur. "

Tauria'nın parmakları fincanı daha sıkı kavradı.

Serena doğruldu, bir sonraki sözlerinin ona Tauria ile eşit rütbeyi kazandıracağına inanan bir önem duygusu omuzlarını eğdi. "Prens ve benim bir geçmişimiz var," dedi, gözlerini Tauria'ya kilitleyerek, en ufak bir özür ya da pişmanlık belirtisi göstermeden. Tauria, fae'nin yüzüzlüğü karşısında yüzünü dik tutmak için çaba sarf etti. "Zorla evlendirilme ihtimali karşısında bu tür duyguların tamamen yok olduğuna inanmıyorum." Sesindeki ekşi notalar ustalıkla gizlenmişti. Belki de diğer hanımlardan hiçbiri onun bir kraliyet kraliçesine attığı ince iftirayı fark etmeyecekti. Oysa şimdi her şey açıktı. Orada bulunanların hiçbiri Tauria'yı öyle görmüyordu. Kraliçenin ağzı bile utancını çarpıtan bir eğlenceyle kıvrıldı.

Onlar için, Olmstone'daki herkes için, o sadece yüksek mevkideki bir hanımefendiydi. Hiçbir şeyin kraliçesi. Bu değildi

Damarlarında öfke dolaştı; vahşet nabzını hızlandırdı. Bu kararlılıktı. O Tauria Stagknight'tı, Fenstead'in gerçek kraliçesiydi ve insanların bunu unutmayı bırakmasının zamanı gelmişti. Kendisi de dahil.

"Hmm..." Tauria altın kadehinden kayıtsızca bir yudum aldı. "Senden hiç bahsetmedi. Ya da bu konuda başka birinden. Hepimizin bir geçmişi var ama onun yoğun ilgisi yüzünden birbirimizin *yanında sakın* kalmak zor oldu." Tauria, Serena'nın bakışlarını bir meydan okuma gibi yakaladı. Böyle olması gerekiyordu. Acımasız ama kurnaz. Ama dışa yansıyan özgüvenine rağmen Tauria, dikkatle kovduğu fae'nin yanaklarını renklendiren soluk gülüşten hiç zevk almadı.

Kraliçenin melodik sesi yankılandı, havayı kalınlaştıran gerginlikten etkilenmemiştir. "Eminim Tarly seninle evleneceği için çok heyecanlıdır. Kim heyecanlanmaz ki?"

Tauria neredeyse gülümseyecekti, neredeyse High Farrow'da tanıdığı kraliçenin hâlâ gerçek olduğuna ve kendisi için bir dostluk beslediğine inanacaktı. Ama Keira'nın bir sonraki sözleri içini burktı.

"Yine de kralların evlilik dışında rahatlık araması alışılmadık bir durum değildir."

Etrafındaki kadınlar başlarını sallayarak onayladılar. Yargılamaları dayanılmazdı, her iki tarafa da ağır geliyordu. Bunun ne olduğunu kabul etmek, onlara karşı kendisi, Tauria'yı bir anda kederle ıslattı. İşte o anda yalnız olduğunu fark etti. Hiç kimsesi yoktu. Soğukkanlılığı çatırdıyordu ama sarsılmıyordu. Bir zayıflık kırıntısı bile görür görmez saldıracaklardı, hem de hiç acımadan.

"Daha evlenmeden böyle konularla ilgilenmek istemiyorum." Tauria onların sahte nezaketine karşılık vererek kıkırdadı. "Hepimizin partnerimizin dikkatini çekecek özgüvene sahip olması gerekmez mi? Sadece onlara sadece senin verebileceğin şeyleri hissettirmeyi bilmelisin, ama asla hepsini **birden** vermemelisin." Sonra zihninde onun yüzü belirdi.

Konuşurken zümrüt gözleri onunkileri delip geçiyordu. "Onları sadece seni özlemeye iten şeyi bul." Nefesi onun boynunda, çıplak teni onunkine değiyordu. Elleri onun üzerinde... *Tanrım*, Nik o ellerle neler yapabilirdi. "Her erkeğin kendine özgü arzuları vardır ama her kadının da kendine özgü yetenekleri vardır. Terside söylenebilir." Uzun zaman önce birlikte geçirdikleri o gece asla eşleştirilemeyecek bir geceydi. Tekrar böyle bir zevk bulma özlemi içinde tek bir ayrıntı bile aklından çıkmamıştı. Bütünlük. "İki insan sürekli değişen armonilerle söylenebilecek bir şarkı bulduğunda... Yeni bir şarkı keşfetmek için dikkatlerinin dağılmasının herhangi bir endişe yaratacağına inanmıyorum."

Hanımlardan biri sessizce, "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyor gibisiniz, Ekselansları," dedi.

Tauria şehvet dolu transından geri döndü. Arkadaşlarına bakarken birkaçının kıkırdamasını izledi ama onunla alay etmediler ya da küçümsemediler. Yüzleri onun devam etmesini istiyordu ve Tauria onların masum merakı karşısında rahatladı.

"Hiç de değil," diyerek elinden geldiğince kayıtsızca geçiştirdi ve sanki daha derin bir susuzluğu giderecekmiş gibi fincanından uzun bir yudum aldı. Tauria tepkisini öğrenmek için kraliçeye bir bakış fırlattı. Keira çok az tepki verdi. Serena acı bir sessizlik içinde afallamış bir halde oturuyordu. Sonra kraliçe başını eğdiğinde bir değerlendirme ışıltısı geçti.

"Duyduğuma göre High Farrow'un yeni Kralı, sarayındaki hanımlar arasında özel bir üne sahipmiş."

İfadesi soru işaretleri uyandırdı. Tauria tuzağı, kraliçenin Nik'in uzun *şöhret* silsilesinde bir numaraya sahip olabileceğine dair herhangi bir ipucunu yakalama girişimini gördü. Bu onun kalbini acıttı. Hayır, çok daha derinden yaraladı çünkü sahip olduğu gerçeği inkâr edemezdi. O bir prenses, bir *kraliçe* olabilirdi ama zihni, onunla geçirdiği gecenin, yatağını ısıtan diğerleriyle geçirdiği gecelerden daha değerli olmadığını düşünerek acımasızca dönüyordu. Tauria'nın teni sıcacıktı. Boğucu. Ve şu lanet öğle yemeğinin bir an önce bitmesinden başka bir şey istemiyordu.

"Korkarım Kral Nikalias'ın kişisel meseleleri hakkında fazla bilgim yok." *Yalanlar*, zalim düşünceleri tısladı. "Babasının vasisiydim ve Orlon öldüğünde kral görevimi kalıcı olarak uzatma nezaketini gösterdi." Nik'le ilgili tüm gerçek duygularını gizlemek için yaptığı gerçekçi açıklamanın ne kadar ikna edici olduğundan emin olamıyordu. Ona ne kadar yakın olduğunu bastırmak için. Kalbi parça parça kırılıyordu ve kraliçe elindeki silahın farkında bile değildi.

"Onun gezgin kalbini ele geçirdiği söylenen Leydi Samara'yı kışkanıyorum. Belki de onu gelini olarak alır," diye baygınlık geçirdi bir başka hanımefendi.

İçinde bir fırtına koptu. Özlem dolu kalbi için üzüntü, uzun zaman önce onu terk ettiği için öfke ve en kötüsü de *kıskançlık*, çünkü tüm bunlara rağmen onun gitmesine asla izin vermemiştir.

Lezzetli yemek ve şarap için tüm iştahı kaçtı. "Bunu yakın zamanda açıklayacağını sanmıyorum. Yeni kral olarak karşılaşacağı çok şey var." Tauria konuyu geçiştirmek için, işe yarayacağını umarak oflaya puflaya bir kahkaha attı.

Ama kraliçenin başı eğildi ve Tauria'nın kargaşası bir an için görüşünü sarstı, hata yaptığını düşündü. Hükümdarlar olarak gözlem ustasıydılar ve Keira her hareketin titreşimini, sesin her değişen notasını çözmek için Tauria'dan çok daha fazla zaman geçirmişti. Bu kadar çok inceleme altında, kısa süreli birlikteliklerinde yorgunluk onu ele geçirmişti.

"İtiraf etmeliyim ki Kral Nikalias'ın neden seninle evlenmeyi hiç düşünmediğini merak ediyordum. Krallığı olmasa bile bir prensesle ittifak kurmanın avantajını görmüş olmalı."

Tauria'nın dişleri birbirine çarptı. Konuşmayı sonu gelmeyecekmiş gibi görünen sorgulamalardan uzaklaştırmak zorunda kalmak baş döndürücü olmaya başlamıştı. Bunu bekliyordu ve masum sorular olarak sunulan daha pek çok sondaj gözlemine tahmin etmek akıllıca olurdu. O sadece

Onlar onu boğmaya çalışırken başını suyun üstünde tutacak kadar akıllı olmak.

"Nikalias akıllıdır. High Farrow'un Olmstone'la evlilik ittifakı içinde daha iyi bir konumda olduğunu biliyor. Bu, iki yerine üç saray arasında büyük bir bağın başlangıcı olabilir."

"Yani kabul ediyorsun." Keira'nın kavisli kaşları baştan çıkarıcıydı. "Fenstead Prensesi olmanın ötesinde hâlâ Yüce Farrow'un vesayetindesin."

Tauria öfkeyle alevlendi ve sürekli küçümseme karşısında su yüzüne çıkma tehdidi oluşturan yeteneğini bastırmaya çalıştı. Ama hiçbir zaman Tauria'yı parça parça y o n t a r k e n kraliçeyi kötü ya da kalpsiz olmakla suçlayacak kadar açık sözlü olmamıştı.

Sinmeyecekti.

Tauria şarabını uzattı ve gözlerini kraliçeden ayırmadan dikkatle, bilerek ayağa kalktı. Çenesini dikleştirdi. "Ben her şeyden önce Fenstead Kraliçesiyim. Yaptığım şey halkımın iyiliği ve krallığımı geri almak içindir. Buraya kendi isteğimle geldim, herhangi bir kralın değil, bir kralın eliyle de hareket ettirilmeyeceğim." Etrafındaki diğer hanımlara hızlıca bir göz attı, yüzlerinin boşaldığını görünce rahatlama ve zaferle dolu bir nefes aldı. Belki de bazıları ona bakarken huşu içinde parlıyordu.

Serena'nın okyanus gözleri taş kesilmiş, burun delikleri alevlenmişti ama Tauria onun fikirlerini pek önemsemedi. Ağzı neredeyse belli belirsiz bir şekilde kıvrılan tek kişi kraliçeydi - onaylayarak ya da heyecanla, emin olamıyordu.

Tauria nazıkçe, "Tanışma fırsatı bulduğumuza sevindim. Eminim tekrar karşılaşmamız uzun sürmeyecektir." Sonra dönüp topluluktan, sarayın en soylu hanımefendilerinden uzaklaştı, onu alaşağı etmek isteyen akbabalar tarafından yutulmaktan kıl payı kurtulmuştu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

Nikalias

“C GIRIN.”

Nik, odasındaki şöminenin yanında durmuş, kapısının kısa ve ürkekçe çalınmasından kapısının önünde kimin olduğunu anlamıştı. Kadın yavaşça içeri girdiğinde doğruldu, odasına gelmesi için yaptığı çağrının sürpriz olacağını biliyordu.

"Beni mi görmek istediniz, Majesteleri?" Samara tereddüt etti, belli bir mesafede durdu.

Nik derin bir nefes alarak ona doğru dönerken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Evet. Kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Yanaklarına yayılan sıcaklığın gerçek ve sevecen olduğuna inanabilirdi ama zihninin arkasında bir şey bastırıyordu ve onun burada olması için zerre kadar arzu bulamıyordu. Ona doğru ilerlerken elleri ceplerine gitti.

Kadının duruşundaki gerginliği inceledi. "Konuşmak istediğiniz bir şey mi vardı?"

"Resmiyetten vazgeçme konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye araya girdi ve neredeyse omuz omuza geldiklerinde durup ona baktı. "Özellikle de özel alanlarda."

Samara'nın Nik'in yakınlığı karşısındaki utangaçlığı ve Nik'in ses tonuna eklediği okşama normalde ilgi görmeye bu kadar alışkın biri için sürpriz olurdu. Bu sadece Nik'in şüphelendiği şeyi doğruluyordu: Samara gerçekten gergindi. Onun yaklaşımları için değil, içinde barındırdığı şey için.

"Özür dilerim, Nikalias."

"Ne de olsa henüz kral değilim. Taç giyme törenime kadar kanunen değil."

Samara sonunda yukarı baktı. Yem neredeyse çok kolaydı, politik entrikalarında onu ele veriyordu. "Sen bekleyen bir kralsın."

Nik elini kaldırdı ve Samara'nın keskin nefesi duyuldu. Parmakları Samara'nın tenini zar zor sıyırdı ama kalbi hızla çarpmaya başladı. "Bu kadar gergin olmanın bir nedeni var mı, Samara?" diye sordu sessiz bir sesle.

Göğsü derin bir şekilde inip kalkıyordu. Kokusundaki değişimde hafif bir şehvet sezdi ama daha çok, saklayacak bir şeyi olan birinin notalarıyla oyalandı. "Bu sadece..."- saçlarını omzunun üzerinden süpürürken, nefesi kesildi- "beklenmedik."

Nik'in eli kızın beline gitti ve onu kendine doğru çevirdi. Kızın gözleri bir belirsizlikle irileşti ama Nik bunun dokunuşuyla bir ilgisi olmadığını anladı. Onu tepeden tırnağa süzdü. Sonra öne doğru bir adım attı ve kız da karşılık olarak bir adım geri çekildi. Bir adım daha attı, bir adım daha, ta ki Samara duvarla karşılaşp durana kadar, ona dokunmak için başka bir hamle yapmadı ama değerlendirmesini hesapladı.

"Bu gece benimle kalmak ister misin?"

Bu soru, böyle bir isteği nasıl reddedeceğini düşünen kadının ağzının dolmasına neden oldu. "O kadar uzun süredir flört etmiyoruz," diye söze girdi.

"Pek çok kişi yeterince uzun zaman geçtiğini söyleyecektir."

Samara sessiz kaldı. Niyeti, şüphelendiği şeyi söylemesini sağlamak için onu rahatsız etmekte.

"Nasıl uyuyorsun?"

Yutkunduğunda boğazı düğümlendi ve sanki adam onun zihnini görebiliyordu. Bir çıkış yolu arıyordu. "Yeterince iyi," diye nefes aldı. "Neden soruyorsun?"

Nik oyun oynamayı bırakmıştı. Onu uyaran bir bakışla kıştırırken dişlerini sıktı. "Sanırım nedenini biliyorsun."

"Sen... sen içeri girmedin-"

"Aklın mı? Hayır. Ama bunun nedenini bana söyleyebileceğinizi sanmıyorum."

Samara'nın yüz hatlarında ilk kez bir sertlik belirdi. Öfke. Hatta belki de kızgınlık. "Bu ne cüret!" Samara ondan uzaklaşmak istedi ama Nik başının yanındaki elini duvara dayadı.

"Bir gece toniği, değil mi?" Cevabını kadının dudaklarını büzüşünden aldı. "Sana ne teklif ediyor?"

Gözlerini kırptırdı, gözleri adamın uyarı dolu bakışlarından onu hapseden ele kaydı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

"Sana zarar vermek istemiyorum Samara. İhtiyacım olanı elde etmek için seni tehdit etmek istemiyorum ama mecbur kalırsam yaparım. Bu yüzden bana kendi isteğinle söylemen için sana bir şans vereceğim ve ona karşı benim korumam altında olacağına güveneceğim." Nik teklifin sürüncemede kalmasına izin verdi. Doğrusu, şüphelerine nasıl yaklaşması gerektiğini düşünüp duruyordu. "Seni bana o getirdi. Neden?"

Gözlerinin titremesi ve yüzünün solması, tam olarak kimden bahsettiğini bildiğini ele veriyordu. Ama yine de konuşmadı. Korkudan, belki de kargaşadan. Nik, ona her şeyi anlatırsa kendisini koruma isteğine inanacağını umarak sabırlı olmaya hazırды.

"Eğer varisim olmadan ölürsem, Zarrius taht için sıradaki isim olacak. Sana ne söz verdi? Onun yanında bir hayat, hepsi bu mu? Hayır. Eğer sana karşı bir şeyler hissetseydi, onları koklardım. Ben-" Nik her şeyi bir araya getirmeye çalışırken kendi sersemletici düşüncelerini durdurdu. Ama Samara'nın yüz hatlarındaki bir değişim Nik'in tek bir gerçek üzerinde durmasını sağladı. "Ona karşı hislerin var." Nik bu gerçeği açıkta bırakmadı.

reddedildi. Ama çenesinin hafifçe yükselmesinde bir meydan okuma vardı. Ona doğru koruyucu bir parlama. İhtiyacı olan tek cevap buydu.

Nik duvarı iterek uzaklaşırken komik olmaktan çok uzak bir kahkaha attı ve elini yüzüne sürdü. "Sana Nightwalk yapmaya çalışacağımı biliyor olmalıydı." Zihni karmakarışık, yeni içgörüyle satranç tahtasındaki sırasını nasıl alacağını düşünüyordu.

"Sen kalbini bana asla vermezdin. Ya da herhangi birine," dedi Samara sonunda. "Zarrius beni seviyor."

Göğsünü çevreleyen gölgeler öfkesini alevlendirdi. Yavaşça döndü, aynı gölgelerin gözlerindeki mesajı iletmesini umuyordu. "Kokusunu senin üzerinde nasıl gizliyor?"

Dudakları itiraz edercesine inceldi ama Nik'in sabrı zaten tehlikeli bir şekilde tükenmişti.

"Seni vatana ihanetten hapse attırabilirim. İdam ettirebilirim." "Ben hiçbir şey yapmadım."

"İstemedenden de olsa bir krala karşı komplo kurmak tutuklanma sebebidir. Ama bu önemli değil." Nik'in sesi alçaldı. Otoritesini kullanmak zorunda kalmak istemiyordu ama krallığını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. "Kim olduğumu unutma. Zarrius sana her şeyi vaat etmiş olabilir ama her şey çok önemli bir gerçeğe bağlı." Sonra onun narin yüzünü tararken bir acı seğirmesi gördü, bazı açılardan hayranlık duyduğu yumuşak dilli fae'nin öldürme yeteneğine sahip olabileceğini düşünerek... "Bana bir şey söyle: insanlığını feda etmeye değer miydi?"

Karşıtlığı yüzünden silinerek yumuşak masumiyetine geri döndü. "Sadece elini güvence altına almam gerektiğini söyledi. Evlendiğimizde gerisini o halledecekmiş. Sonunda birlikte olabilirdik."

Nik ona sadece çocuksu kalbi için acıyabilirdi. Kraliçeyi oynadığı romantik bir masala inandığı için. "Seni kullanmaya niyetli Samara," dedi nazikçe, suçlamasının nasıl karşılanacağını bildiği için kendi öfkesini geri çekerek

alındı. Ama gerçekten bilmiyorsa, Samara'nın dönüştüğü tek şey trajik bir kurbandı.

"Yanılıyorsun. Neyi paylaştığımız hakkında hiçbir fikrin yok."

"İnfazımı üstlenecek birine ihtiyacı vardı. Sebebi ve suçu ortaya çıkarabilecek kadar yakınlaşabilecek birine. Sadece zamanını bekliyordu."

"Yanılıyorsun!"

Nik boşluğu geçip kadının sesinin yükseldiğini fark edince bir eliyle ağzını kapattı. Kızın gözleri dehşet içinde açıldı.

Nik hızlıca, "Kimsenin burada bir suiistimal olduğuna dair en ufak bir şüphe duymasına izin veremeyiz," diye açıkladı. Samara'nın kendi hatasını kabul ettiğini okuyan Nik, onu serbest bıraktı. "Beni dinle Samara. Belki sana karşı olan hisleri doğrudur ama Zarrius gibi bir erkek hiçbir şeyi iktidar hırsının önüne koymaz." Samara'nın yüzünde seğiren ve mantıklı düşünmesini engellemek için kendisine yalvaran protestoyla mücadele etti.

"Beni dinlemiyor," diye fısıldadı ağzından kaçmış bir itiraf gibi.

Nik onu kalbi için suçlayamazdı, tıpkı kötü lordda sevilecek ne olduğunu anlamaya başlayamadığı gibi. Ondaki uzaklaştı. "Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Bunun üzerine kaşları çatıldı. "Ben onu seviyorum. O da beni seviyor.

Bana dünyayı vermek istiyor."

"Eylemler doğru olmadığında sözlerin içi boştur. Eğer seni sevseydi, seni asla tehlikeye atmak istemezdi."

"Bir şey söyleyebilir miyim, Majesteleri?"

Nik'in omuzları ona ulaşma umuduyla gevşedi. Başıyla izin işareti verdi.

"Leydi Tauria, gitmesine izin verdiniz. Yine de Zarrius onu sevdiğinize yemin ediyor, onu Olmstone Prensi'yle evlendirerek en savunmasız halinizi yaşayacaksınız."

Lord'un umduğu şey de buydu. Nik sadece bu düşüncenin bile onu zayıflattığını inkâr edemezdi. Ama Samara ona paha biçilmez bir içgörü sunduğunu bilmiyordu.

Zarrius'un planlarını öğrenmişti. Ve lordun hareketlerinin Tauria'yı da kapsadığını fark ettiğinde duyduğu acıyı yatıştırmak için öfkesi kabardı.

O zaman her şey anlam kazandı.

Tauria'nın zihninin engellenmesinin kendi eseri olduğuna inanmakla aptalca bir memnuniyet duymuştu. Oyunda geride kaldıklarına inandığında her zaman ondan bir adım önde olduklarını düşünmek soğuk bir başarısızlık hissi uyandırdı.

"Aşk bu mudur?" Samara'nın sesi dikkatini yeniden topladı.

"Evet," diye nefes aldı. "Onların mutluluğunu kendi mutluluğunuzun önüne koymaktır. Onların güvenliğini her şeyin üstünde tutmaktır. Senin için ne anlama gelirse gelsin onları özgür bırakmak istemektir." Her şeyi düşünürken elleri ceplerinde balkona doğru yürüdü. Kendisinin ve Tauria'nın planının ani bir yeniden değerlendirme gerektiren her parçası, öylesine somut bir öfkeyle aşılarmış bir adrenalin değişimini hızlandırdı ki, Nether'i hepsinin üzerine salmak istedi. Zarrius, Varlas, hatta prens ona ulaşmasını nasıl engellediklerini bilse Tarly bile. "İçinizde barındırdığınızı hiç bilmediğiniz bir karanlığa sahip olmaktır. Çünkü eğer biri onlara zarar vermeye çalışırsa..." *Tanrım*, onu orada bırakmıştı. Ve şimdi neler olduğundan emin olamıyordu. Hatta *güvende* olup olmadığından bile. Nik'in elleri titreyen yumruklara dönüştü. "Bir insanın neler yapabileceğini bilemezsiniz."

BÖLÜM 21

Tauria

Tauria, kraliçe ve hanımefendileriyle yediği pek de keyifli olmayan öğle yemeğini takip eden gün Olmstone'da nüfuz kazanma planında bir başka sarsılmış ilişki.

Tarly Wolverlon kahvaltı için yemek yediği avlunun geniş balkonunda tek başına oturuyordu. Tauria bu manzara karşısında adımlarını yavaşlattı. Yemek yemiyor, sadece elindeki bıçağı boş boş masaya doğru çeviriyordu. Sandalyesinde rahatça arkasına yaslanmış, güneş bronz tenini öpüyor ve koyu sarı saçlarını altın rengi bir dalgaya dönüştürürken taş avluya bakıyordu. Bir an için tamamen başka birine baktı. Daha önce hiç tanışmadığı birine. Tarly mesafeli ve kederli görünüyordu, sanki kimsenin izlemediğine inandığında maskesini çıkarmış gibiydi. Sonra onun varlığını fark edince gözleri kayarak ona kilitlendi ve anında doğruldu. Yüzündeki değişim o kadar ani olmuştu ki, Tauria onun ifadesini sertlik kaplamadan önceki son birkaç huzurlu saniyeyi hayal etmediğinden emin olmak için birkaç hızlı göz kırptı.

Dışarı çıktı, sıcak yaz güneşi onu kucaklıyordu, kuru havadan derin bir nefes aldı ve Tarly'nin bir an önce kendini kaybettiği sahneye baktı. Bir harita

Nefes kesici bir kum ve taş labirenti, çok fazla bej ama güzelce işlenmiş. Bulundukları noktadan birçok uzun, kubbeli yapı görülebiliyordu, güneş ışığı camlardan parlayarak renk çizgilerini yansıtıyordu.

"Bu sabah seni görmeyi beklemiyordum," dedi Tarly selamlayarak.

Adam ayağa kalkarken gözleri ona kaydı.

Bir hizmetçi ona masanın diğer ucunda oturmasını teklif etmek için yaklaştı ama Tauria onun yerine Tarly'ninkinin yanındaki yere geçti. Ela bakışları şaşkınlıkla titredi ve sonra küçük bir gülümseme onun sertliğini kırdı. Tauria'nın göğsü dalgalandı.

"Söylediğin şeyi düşünüyordum. Birlikte vakit geçirmeyi. Bir çift olarak görülmek," diye söze başladı ve Tarly'nin etraflarına temkinli bakışını kaçırmadı, her zaman kimin dinlediğine dikkat ediyordu. Bu onun için bir alışkanlık olduğu kadar onun için de bir uyarıydı.

Tarly bir adım atarak Tauria'nın oturması için koltuğu çekti. Adamın tepkisini okuyamadı ama gergin bir sessizlik anı onu kaskatı kıldı. Tauria onun sıra dışı davranışlarını düşündükçe, Tarly'nin bir şeyler bildiğinden ya da en azından babasının başına gelenler hakkında kendi rezervleri olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Yine de ona düşüncelerini açacak kadar güvenmiyordu. Bu onun yeni hareket tarzı oldu: Tarly'ye onun tarafında olduğunu göstermek, eğer olan buysa. Bütün bu olaylarda babasıyla ters düşüyordu.

"Livre des Verres'den bahsedildiğini duydum ve kaleye yakın bir mesafede olduğuna inandırıldım."

Tarly gerçek bir ilgi ve hevesle kendi koltuğuna oturdu. "Öyle. Şehirde kısa bir at arabası yolculuğu. Neden bundan bahsediyorsun?"

"Beni götürür müsün diye soracaktım."

Tarly'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama sert bakışları gevşedi.

"Bence insanlar bu ittifakın gerçek ve başarılı olduğunu hayal edeceklerse bizi birlikte görmeliler." Tauria elini uzattı ve sanki dokunur dokunmaz geri çekilecekmiş gibi elini masadaki a d a m ı n elinin üzerine koydu. Geri çekilmedi. Aslında, eli kabul edildiğinde ve avucu onunkiyle buluşmak için büküldüğünde göğsündeki küçük patlamayı ve tenindeki karıncalanmayı görmezden gelemedi.

"Bu fikri sevdim," diye kabul etti. Ama Tauria gülümsemesinin hiçbir zaman tam olarak orada olmadığına dikkat etti, sanki her seferinde bir mutluluk anının tadını tam olarak çıkarma mücadelesini kaybetmişti. "Bu öğleden sonraya ne dersin? Başka bir planın olduğunu sanmıyorum."

"Hiç de değil." Elini nazikçe sıktı. "Bu boğucu kale duvarlarının dışında birlikte biraz zaman geçirebilmeyi dört gözle bekliyorum."

Tauria, Prens'in gözlerinin ötedeki dünyaya ne kadar özlemle baktığını gözlemlediğinde, bunun keşfedilmesi gereken ortak bir ilgi alanı olduğunu anladı. Hafif mizahı işe yaramış gibi görünüyordu ve prens sırttığında duyduğu hayranlığı bastırmak için çaba sarf etmesi gerekti. Çok güzeldi. *O çok* güzeldi. Kısa süreli de olsa neşenin, yüzünü sık sık gölgeleyen kasveti aydınlatmasına izin verdiğinde.

"Katılıyorum," dedi ama kendini fazla ele vermemek için ihtiyatı elden bırakmadı. Tarly'nin muhafızları o kadar güçlüydü ki, onun bile nasıl indireceğini bilip bilmediğini merak etti. "Kale topraklarından pek sık ayrılamıyoruz."

Tauria sorgulamasında akıllı olmak zorundaydı. "Halkını ziyaret etmiyor musun?"

"Başkent Vesmire, insanlar arasında dolaşabileceğimiz birkaç güvenli yerden biri. Sizi oradan öteye götürmemi istemeyin, sizi şimdiden uyarıyorum, götürmeyeceğim."

Sıcak ve soğuk. Tarly'de her ikisinin de dengesi vardı ve teraziyi her iki yöne de çok fazla kaydırmamak için çözülmesi gerekiyordu.

"Baban halkınız için yeterli toprak olmadığını ve huzursuzlandıklarını söyledi."

Tarly alay etti. "Doğru söylüyor." İçeriye, dört muhafızın heykel gibi dikildiği yere bir bakış attı. "Ama gerçekler çoğu zaman bu kadar şeffaf değildir." Söylemesi anlaşılmas bir şeydi ama prens sanki kendi son sözlerine katılmıyormuş gibi ona bakmadı.

"Taş adamlar..." Tauria dikkatli adımlarla yürüdü. "Geçitleri işgal ediyorlar." Bunu geçen kış kralların yaptığı toplantılardan biliyordu. Her ne kadar davet edilmemiş olsa da Nik onu saray işlerinin dışında bırakmaktan pek memnun değildi. Rhyenelle'in karşılığında hiçbir şey almadan toprak vermeyi reddetmesinden sonra Varlas'ın Taş Adamlar'a duyduğu nefret iyice artmıştı.

"Evet, bir süredir bunu yapıyorlar ve sayıları giderek artıyor."

"Hiçbiri şehirde ikamet etmiyor mu?"

"Yapılandırılmış yaşam için fazla vahşiler." Tarly gerçekçi bir şekilde konuştu. Ama sonra onu daha fazla baskı yapma ihtiyacını sarsan bir ihtiyat ve uyarı bakışıyla kısırdı.

"Neden böyle bir isimleri var?"

"Eminim kendi krallığınız dışında başka krallıklar hakkında da eğitim almışsınızdır." Gözlerini kısarak ona seslendi.

Tauria bildiklerini tekrarladı. "Uzun zaman önce, Olmstone'un son Kralını devirmeye çalışan küçük bir grup olarak başladılar."

Tarly başını sallayarak bilgiye katkıda bulundu. "Ne vergileri ne de kendilerine dayatılan rutini kabul ettiler. Kral Hectas Wolverlon disiplinli ve takipçi bir hükümdardı. Sistematik olarak işleyen bir krallıkla büyük gurur duyardı. Vergiler, hane gelirleri ne olursa olsun herkes için artıyordu. Birçoğunun artık şehirde yaşamaya gücü yetmiyordu ama onun inancı, zayıfları ve yoksulları ayıklayarak gelişen vatandaşlardan oluşan bir krallık yaratmaktı. Vesmire'in imrenilecek bir zenginlik ve itaat şehri olmasını istiyordu."

Tauria tüm dikkatini Tarly'nin dersine vermiş, Tarly de sanki bir dersmiş gibi anlatıyordu.

peri masalı. Konuşma tarzı büyüleyiciydi. Onun paylaştığı bilgilerin belli belirsiz parçalarını biliyordu ama Tarly geçmişe dair pek çok gizli ayrıntı eklemişti.

"Birçok kişi sınıf adaleti için krala karşı savaşmak üzere toplandığında şehir bir kaos ve yıkım dönemine girdi. Bu neredeyse şehri çöküşe götürüyordu. Onlara Taş Adamlar diyorlar çünkü çelik ya da deri zırh alamayacak kadar fakirlerdi. Bunun yerine, yapabildikleri her şeyi taştan yaptılar. Silahlar, çeşitli bedensel takviyeler, ama asla tam koruma sağlamadılar çünkü bu onlara çok ağır gelirdi. Ama yaptıkları silahlar inanılmazdı. Mancınıklar, kayalar, surlar. Sahip oldukları şeylerle çok kurnazdılar."

"Yine de asla başarılı olamadılar."

"Hayır, ama çok yaklaştılar. Kral Hectas'a iç savaşı bir anlaşmayla sonlandırması için bir seçenek, daha doğrusu bir şans verildi. Taş Adamlar geçitlere sahip olacak, onun müdahalesi olmadan diledikleri gibi yaşayacak ve yöneteceklerdi, ancak anlaşma aynı zamanda şehirden herhangi bir mal talep edemeyecekleri anlamına geliyordu. Olmstone uzun zamandır bölünmüş bir krallık."

"O zaman neden şimdi huzursuz oluyorlar?"

"Uzun zaman oldu. Şehirdekiler gibi onların da sayıları arttı. Bir süredir babamla yeniden müzakere etmeye çalışıyorlar ama babam bu konuyu acilen ele alamayacak kadar meşgul ve sabırsızlanıyorlar."

Tauria "meşgul" terimine kendi anlamını yükledi, eşinin ölümünden ve yeni intikam yolundan beri Varlas'ın önceliğinin bu olmadığını düşündü. Krallığın ne kadar parçalanmış olduğunu, hatta hiçbir şey yapılmazsa belki de yeni bir iç savaşın eşiğinde olduğunu tahmin edememişti. Bu onun endişesi olmamalıydı, ancak çok daha büyük bir tehdide karşı ittifaklarını sürdürmek için her krallığın gücüne ihtiyaç duyduklarını inkar edemezdi. Ungardia'ya yönelik bir tehdit.

"Onun adına pazarlık yapamaz mısın?" diye sordu ama Tarly'nin yüzü buruştu.

"Değişiklik yapma yetkisi olmayan bir prensi dinlemeyeceklerdir. Babamın da bunu benden duymak için zaman ayırması pek olası değil."

Kalbi onun için çarpıyordu. Çünkü farkında olsun ya da olmasın, Tarly ses tonuyla bunun politik olmaktan çok kişisel bir mesele olduğunu ima ediyordu. Taş zemine bakan gözleriyle onu izlerken, içinde bir umut belirdi. Sanki gördüklerini söyleyecek birine ihtiyacı varmış gibi, ona olan açıklanamaz inancı bir sonraki sözlerini şekillendirdi.

"Senden harika bir kral olurdu, Tarly Wolverlon. Burada bozulmuş olanı iyileştirebilecek biri."

Gözleri onunkilere kaydı ve onları tuttu. Tauria'nın nabızı beklenmedik bir şekilde hızlandı ve Tarly'nin başparmağını eline doğru kaydırmasının kasıtlı olup olmadığını merak etti. Tarly, düşüncesiyle onu etkileyen bir ifadeyi aktarmak için gardını indirdi.

"Zarif bir kraliçe olacaksın, Tauria Stagknight. Alınmış olanı geri alacak ve geri getirecek biri."

O öğleden sonra, Tauria bir arabanın beklediği avluya sıçrarken tüm çekince duyguları dağıldı. Arabanın yanında bekleyen prensle göz göze geldiğinde gülümsemesi bile samimiydi ve ona karşılık verdiği heyecandan midesi bulandı.

Kalenin duvarları yavaş yavaş üzerine kapanıyor, onu Yüce Farrow sarayının hapsine geri götürüyordu. Orlon'un yönetimi altında, şehirde dolaşma fırsatını pek sık bulamamıştı ve bulduğunda bile, şehir duvarının ötesindeki daha mütevazı ortamları koruduğu taş kafesinin sadece bir uzantısı gibi hissetmişti. Küçük bir umutla Olmstone'un çeşitliliğini tatmaya hevesliydi

Fenstead'e benzeyebilir veya Nik'in hükümdarlığı altında yeniden inşa etmeye çalıştığı şehirle benzerlikler paylaşabilir.

"Çok güzel görünüyorsun Tauria," dedi Tarly ona bakarken, elini arabaya binmesine yardım etmek için uzatmıştı. Tauria'nın nabızı atmaya başladı ve ona hayranlıkla karşılık vermekten kendini alamadı; Tarly'nin tavırlarında daha önce görmediği hafif bir değişim fark etti. Belki de şatodan uzaklaşmak, gerçek bir ilişki kurmaya başlamak için ikisinin de tam ihtiyacı olan şeydi. Tauria, onlar kulakları ve gözleri olan duvarlardan uzaktayken prensin gardını düşürebileceğine dair umudunu koruyordu. Umut etmek *zorundaydı* çünkü şu ana kadar etrafındaki prens, yanında mutlu yaşayabileceğini hayal edebileceği biri olmaktan çok uzaktı.

Arabada Tarly onun karşısına yerleşti, dikkati sinir bozucuydu. Ama onu dikkatle incelemeyi; onun yerine ela gözlerinde nadir görülen bir merak parıldıyordu.

Tauria sessizce, "Şehri göreceğimiz için ne kadar memnun olduğumu anlatamam," dedi.

Tarly'nin bakışları bir an için acıya dönüştü, sonra gözlerini küçük pencereye dikti. "Sanırım ikimizin de temiz havaya ihtiyacı var," dedi.

Araba ileri doğru sarsıldı.

"Geçen gün öğle yemeğinde kraliçeye katılma şerefine nail oldum," dedi Tauria konuşmayı başlatmak için.

Tarly alay etti, kıza bir bakış atarken kaşları hafif bir eğlenceyle çatıldı. "Burada rol yapmana gerek yok. Ya da benimleyken. Keira'yla öğle yemeğinin hiç de hoş olmadığını tahmin edebiliyorum."

Tauria gülümsemesini bastırmak için dudağını ısırды. Tarly'nin gözleri ağzına kaydı ve yoğun bakışlarındaki arzu kıvılcımı Tauria'nın sertçe yutkunmasına neden oldu. Derin bir nefes aldı ve bu da Tarly'yi aklından geçen her neyse ondan uzaklaştırmış gibi görünüyordu. Teninin karıncalanmasını görmezden gelemezdi. Bundan zevk aldığını inkâr edemezdi.

"Kelimelerle arası iyi, orası kesin," diye yorum yaptı Tauria.

"Eminim senin hakkında birçok gözlem yapmıştır."

"Henüz benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Kendini tehdit altında hissediyor."

Tauria, Tarly'nin bu kadar cüretkâr olmasına şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Ama burada dikkatli olması için pek bir nedeni olmadığını düşündü. At sırtında onları takip eden muhafızlar muhtemelen çok uzaktaydı ve sözleri arabanın kayaların üzerinde yuvarlanırken çıkardığı sesler ve atların toynaklarının çıkardığı seslerle bozulacaktı.

"Bu çok saçma bir düşünce."

"Öyle mi? Sen potansiyel olarak Olmstone'un bir sonraki Kraliçesisin. Eğer evlenirsek, onun pozisyonu gereksiz hale gelecektir."

Tauria, "Üvey annene pek de iyi gözle bakmıyor gibisin," diyerek onu sınadı. Ama adamın yüz hatlarında beliren hızlı kin parıltısıyla hatasını anladı.

"Annem öldü. Keira benim için hiçbir şey." Tarly'nin yumrukları kucığında sıkılıydı ama Tauria karşı koymadı. Çünkü o anda onu tüketen öfke değil, kederdi. Tauria bunu görebiliyordu çünkü kendisi de birçok kez bununla mücadele etmişti. Aralarındaki bağın birçok ortak faaliyet ve ilgi alanından değil de iki karanlık ve ıssız geçmişten kaynaklanmasının trajik mi yoksa özgürleştirici mi olduğunu merak etti.

"Özür dilerim," dedi sessizce ama sözlerinin onu teselli etmek için zayıf bir girişim olduğunu biliyordu. O gün, eşini kaybettiğinde babasını ele geçiren delilik düşünüldüğünde, belki Tarly de ruhen bir yetim olmuştu. "Benden saklanmak zorunda değilsin."

Yüz ifadesi düştü. Kırılганlığı ortaya çıktı. Kendini toparlamadan önce sadece kısa bir anlık bir bakış atmıştı ama Tauria'nın alnı bunu görmekten duyduğu güçlü rahatlamayla buruştu. Ne kadar kısa olursa olsun, prens fark etse de etmese de, ona ağızından kaçırarak kadar güvenmiş olmasının önemine değer veriyordu. Ancak Tauria bir konuşmanın katlanılamayacak kadar ağırlaştığının işaretlerini biliyordu, bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Bahçe güzel bir şekilde gelişiyor. Opal tam bir bahçıvan."

Tarly küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi ve arabanın havasına hoş bir hafiflik kattı.

Tauria kız kardeşi konusunu açmaktan hoşlanıyor, Opal'a gösterdiği ilginin onda değişmeyen tek şey olduğunu görüyordu. Tauria, Tarly'nin korumaya değer bir şey bulduğunda, onu sakladığını ve karanlığın dokunmadığı bir parçası tarafından korunduğunu keşfediyordu. Dünyaya küsmesine neden olan tüm yaşadıklarına rağmen bunun için savaştı.

"Öyle olacağını hayal etmişim," dedi. "O her zaman yaratıcı, özgür bir ruh olmuştur. Bu kadar elini taşın altına koyması pek sık rastlanan bir şey değil."

"Öğrenmeye ve katılmaya çok hevesli ama akıl hocası Serena için aynı şeyi söyleyemeyeceğim." Tauria fae'lerden bahsederken bilinçliydi ve kraliçenin öğle yemeğindeki sözlerinin zihnindeki yankılarıyla Tarly'nin tepkisini inceledi.

Yüz ifadesindeki tüm duygular silinmişti. "Burada senin doğayla olan ilişkini anlayacak pek fazla kişi bulacağını sanmıyorum, Tauria. Bunu ciddiye alma."

"Alınmadığıma inan," diye onu temin etti. "Gerçi sana karşı özel bir... sevgisi var gibi görünüyor."

Tarly bakışlarını ona çevirdi ve birbirlerini değerlendiriyor gibiydiler. Adamın çenesi büküldü ama bunun onun sözlerine duyduğu kızgınlıktan mı yoksa Tauria'nın onun özel meselelerinden bahsetmeyi uygun bulmasından mı kaynaklandığından emin olamadı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye karşılık verdi.

Öyle mi? Tauria emin olamadı. İçine bir ağırlık düştü. umduğu yanıtın bu olmadığını fark etti. "Geçmişiniz beni ilgilendirmez."

"Geçmişimi merak ettiğinizi sanmıyorum. Neden bilmek istediğin şeyi sormuyorsun: Sen benim müstakbel gelinim olarak buradayken ben saray kadınlarıyla yatıyor muyum? Beni bu kadar mı küçük görüyorsun, Tauria?" *Yaralıydı*. Bu

beklediği tepki değildi. Ama daha suçluluk hissetmeden Tarly ona daha acı verici sözler söyledi. "Belki söyledim ve belki de söyleyeceğim. Sözlerin dedikodu ya da gerçek olması neyi değiştirir ki? Aradaki farkı anlayamayacak kadar kapalı fikirli olanlar için ikisi de çoğu zaman aynı derecede zarar vericidir."

Tauria sonraki sözlerini neden söyleme ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu. Belki de Tarly sayesinde, bir hükümdardan diğerine, saray hayatının yalnız olduğunu anlamaya başlamıştı. Söylentiler ve iddialar acımasızdı. "Sana inanıyorum."

Tarly ela gözleriyle onu kısırdı ve gözleri biraz daha kısıldı.

"Eğer bana Serena ile aranızda hiçbir şey olmadığını söylersen sana inanırım. Eğer bana kendin hakkında bir şey söylemeyi seçersen, sana inanırım."

"Neden?"

Sorusu sanki hiç beklemiyormuş gibi kadının göğsünde bir şeyleri parçaladı. "Birbirimize güvenmezsek nasıl bir şey olmayı bekleyebiliriz? Krallıklarımız için bu ittifak her şey demek. Ama biz insanız, sadece politik işaretler değiliz. Benim ailem eş değildi. Görev için evlendiler. Babam Fenstead Kralı olacaktı, annem ise Dalrune'den yüksek bir hanımefendiydi. Başlarda birbirlerinden pek hoşlanmıyorlardı, çünkü birliktelikleri kendi seçimleri değildi, ama yavaş yavaş birbirlerini sevmeyi öğrendiler. Birbirlerine bağlandılar."

"Peki ya eşlerimizle yollarımız kesişirse?"

Tauria köklü bir acıyla bakışlarını bir an için kaydırdı. Ama gülümsemeye zorladı. "Eş sadece bir güç bağıdır. Annemle babamın eşleriyle yolları kesişmiş olsaydı, birbirlerinde buldukları şeyin, ikisinin de ondan ayrılmak istemeyeceği kadar güçlü olacağına inanmak isterdim. Çiftleşme bağı reddedilebilir."

Tarly ondan uzaklaştı ve vagonda hissedilen ruh hali değişimi yaz sıcaklığını çaldı

açık pencerelerden içeri giriyordu. Bu ürperti, adamın sonraki sözleriyle iliklerine kadar işledi.

"Benimleyken bu konuda endişelenmene gerek yok." Sesi bir gölge, uzak bir yankı gibi sürüklendi. "Eşim öldü."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Tauria

HERFIRST ADIM arabadan inerek, üzüntünün ağırlığından sonra gerekli olan temiz havayı soludu. Düştü. Tarly'nin yürek parçalayan itirafının ardından, ne demek istediğine dair sorusunu geçiştirdiğinde konuşma kesildi.

Bir eş kaybetmek... Tauria'nın kalbi onun tarifsiz acısıyla sıkıştı. Ama prensin henüz ona açılmaya istekli ya da hazır olmadığı açıktı ve Tauria onu ilgilendirmeyen bir hikâye için baskı yapmayacaktı. Ancak şimdi kendini prensin ona açılmasını sağlamaya adanmıştı. Tarly Wolverlon bir insanın hayatında kaybetmesi gerekenden çok daha fazlasını kaybetmişti. Annesini ve eşini. Hangi kaybın önce geldiğini bilmiyordu ve sadece bu gerçek bile ona suçluluk duygusu yüklüyordu.

Adam arabadan inmesine yardım etmek için elini uzattığında eli adamın elinde kaldı ve kasvetli gerginliği dağıtmak umuduyla minnettarlığını göstermek için bir gülümseme sundu. Adam onun sıcaklığını yansıttığında büyük bir rahatlama hissetti ve daha fazlasını paylaşmaya hazır olana kadar konuşmanın o arabada geride kalmasından memnun görünüyordu.

"Kütüphaneden biraz uzakta durmalarını söyledim, böylece şehir yollarını görebilirsin," dedi yürümeye başladıklarında, yaz güneşi sıcak ve parlaktı ama High Farrow'daki giysileri gibi daha ağırlıksız bir şey giymiş olmayı dilemesine neden olan elbisesinin sert malzemelerinden şikayet etmedi. "Umarım sakıncası yoktur." Ellerini bıraktıklarında Tarly onunkini arkasına katladı.

"Hiç de değil," diye nazıkçe cevap verdi, onu yeni gözlerle inceleyerek.

Tarly çözemediği bir bulmacaydı. Böyle günler geçirdiği bir hayatı hayal etmeye çalıştı. Onun yanında, krallığının sokaklarında amaçsızca dolaşırken. *Onların* krallığı olabilecek bir şey. Fenstead de onu orada hayal etmeye çalışıyordu. Onun yerine zümrüt yeşili içinde nasıl görüneceğini. Hayal ettiği gelecek o kadar da kötü görünmüyordu. Belki de onu hayal etmekten keyif bile alıyordu. Yeter ki her seferinde onun yerini almaya çalışan diğer yüzü kovabilsin. Sarının yerini alan siyah saçlar. Elanın yerini alan yeşil gözler. Tauria sertçe yutkundu ve zihninin bu eziyetten kurtulmasını istedi. Bırakmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Katori onun yanına sokuldu ve Tauria elini kurdun boynunda gezdirirken yeni bir güvenle doldu. Sinirlerinin en çok gerildiği zamanlarda Katori'nin ortaya çıkmasının tesadüfi bir rutin olduğunu fark ediyordu.

Şehir, bunaltıcı sıcağı daha da artıran insan ve fae kümeleriyle dolup taşıyordu. Pazar tezgâhları iki yanlarında giysi satmakla meşguldü. Etraflarını saran muhafızlar olmasaydı, kalabalığın içinde sürüklenip gideceklerdi. Neredeyse herkes bir bakış atmak için durmuştu ve Tauria birçok yüzün, yakınlarındaki arkadaşlarıyla fısıldaşırken küçümseme olarak tanımlayabileceği bir ifadeyle buruştuğunu fark etti. Tauria sinirlerinin kendinden emin duruşunu bozmasını engellemek için omuzlarını dikleştirdi.

Prese bakarken sırtına yapılan dokunuş onu şaşkınlıkla gerdi. Hiçbir şey söylemedi ama kasları

Bu ince güvence karşısında gevşedi. Tarly onunla alay etmemiş ya da tam olarak alışık olmadığı bu ilgi yüzünden onu terk etmemişti. Yüksek Farrow'da insanlar ilk başta onun varlığını merak etmiş ama hemen kabullenmiş ya da konumunun yaygara koparmaya değmeyeceğini düşünmüşlerdi. Ancak Tauria, burada fae'lerin yanından geçerken bakışlarını ve ara sıra sonlanan sessiz konuşmalarını yakaladıkça, tedirginliklerini yönelttikleri tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Tarly söyledikleri ya da yaptıkları hiçbir şeye dıştan bir tepki vermiyordu, bu yüzden onun bir şey anlayıp anlamadığından ya da halkının prenslerini hoş karşılamamasına alışkın olup olmadığından emin olamıyordu.

"Burada olmamızdan pek memnun görünmüyorlar," dedi sessizce.

Tarly bu konuda bir şey söyleyip söylememeyi tartışıyormuş gibi irkildi. "Bu krallığın başarısızlıkları için babamı suçlayan çok kişi var. Yer sıkıntısı aşırı nüfusa yol açtı, bu da çoğu zaman yeterli yiyecek ve giyecek olmadığı anlamına geliyor. Vergiler, günlük yaşamlarını zar zor sürdürebilenlere yardımcı olmuyor ama savunmamızı güçlü tutmak için gerekli. Eğer Olmstone savaşla düşmezse, savaş içten dışa doğru bir çöküşe neden olabilir."

Tauria onun bu konudaki düşüncelerini paylaşmayı seçmesini takdir etti. O istekliyken daha fazlasını öğrenmek için bir fırsat olarak görüyordu. "Yani Vesmire'da bile... kraliyete kızgınlar mı?"

"Yöneticiler olarak bu insanları korumak bizim görevimiz. Ancak bir sonraki öğünlerinin nereden geleceği konusunda bile huzurlu değilken, halkımızın savaştan huzurlu olması bir teselli değildir."

Tauria söylenmemiş bir şey olup olmadığını anlamak için onun yüzünü izledi. İfadesi sertleşmiş, sanki kendi halkının incelemesine tanıklık edemeyecekmiş gibi önüne bakıyordu. Sert duruşundan hiç de rahat olmadığı anlaşıldığı halde neden onu buraya getirmeyi teklif ettiğini merak etti.

"Hiç yardım istemeyi denediniz mi? Yüce Farrow'dan ya da belki Rhyenelle'den?"

Tarly ela bakışları ona kayarken kuru bir kahkaha attı ve soruyu saçma olarak nitelendirdi. "Rhyenelle topraklarının bir kısmını bile vermeyecek. Ve Yüce Farrow yardım planlarını görüştü. Babam ve Orlon aynı fikirdeydi ama Nikalias'ın geçmişteki anlaşmalarına bu kadar açık olmayacağından eminim."

"Planları tamamen yanlıştı. Rhyenelle'i devirmek... bu küfürdür."

"Öyle mi? Krallıklar daha önce de ele geçirildi ve geri alındı. Bazen daha iyi bir dünya için gerekli olan şey budur." "Sen

bundan daha iyisin Tarly." Tauria duramadı kendisi. Kadın durdu ve adam tamamen ona döndü. "Sen baban değilsin. Onun yaptıklarına katılmadığını zaten söylemiştin."

"Belki de yanlış düşündüm-"

"Düşünmedin."

Şaşkınlıktan gözleri kısıldı ve onlarla birlikte durmuş olan muhafızlara dikkatle bir bakış attı. Her zaman çok fazla göz, her zaman çok fazla kural. Kimseyle konuştuğu hiçbir şeyin özgür ya da güvenli olmaması sinirlerini b o z m a y a başlamıştı. Yine de onun bakışlarıyla tekrar buluşmayı seçtiğinde, Tauria sadece bir saniyeliğine bakışlarında bir yalvarış gördüğüne yemin etti. Soğukluk geri dönmeden ve adam ondan **u z a k l a ş m a d a n** önce, yürümeye devam etmeden önce beklemeden ya da tek kelime etmeden.

Tauria ona yetişmek için acele etti ama ruh hali bozulmuştu, yanından geçtiği herkesin yargısı ağır geliyordu. Katori sızlanarak elini dürttü ve Tauria sanki kurt minnettarlığını görecekmış gibi gülümsedi. Açık havanın ve kale arazisinin dışında olmanın hoşuna gideceğini düşünmüştü ama bu kadar çok yargıyla karşılaşınca, o anda yalnızlıktan başka bir şey istemedi.

"Özür dilerim."

Birkaç dakikadır gergin bir sessizlik içinde yürürlerken bu iki kelime onu hazırlıksız yakaladı. "Ne için?" diye sordu.

Tarly'nin eli bir kez daha ona doğru uzandı ve kısa bir süreliğine beline dolanarak onu yana doğru yönlendirdi. Sonra büyük kubbeli binayı gördü. Muhteşemdi. Muzafferdi. Böylesine etkileyici bir mimari şaheserin harikalarını görmek için sabırsızlanan Tarly, yaklaştıkça boynunu bükerken tüm olumsuz düşünceler onu tamamen terk etti.

İçerisi beklediğinden daha da muhteşemdi. Livre des Verres beş kat yükseliyordu ve çevresindeki balkondan kütüphanenin birkaç kat daha aşağıya indiği anlaşıyordu. Korkuluklara doğru ilerleyerek alanı tararken ağzı açık kaldı. Aşağıya bakma merakına rağmen gözleri gökyüzüne doğru kaydı ve yaz gökyüzündeki bulutların nefes kesici manzarasını gözler önüne seren cam kubbeyi gördü.

"Gece gelmelisin." Tarly'nin sesi, sanki ortama yayılan huzuru bozmak istemiyormuş gibi alçak sesle çıkıyordu. Tauria onunla göz göze geldi ve devam ederken bakışlarını yukarı çevirdi. "Takımyıldızlar enfes." Sonra adamın bakışları düştü ve Tauria'nın kiler de onu takip etti.

Tauria çok aşağıda yerde gördüğü şey karşısında bir nefes aldı.

"Bu bir güneş saati," diye açıkladı Tarly. Karmaşık işaretler altın renginde parlıyordu. "Biri kendini k u t s a l kitaplarda kaybolmuş bulduğunda, kaç saatin geçip gittiğini anlamak için aşağıya bakması yeterlidir." Konuşma şekli çok nazik ve farklıydı. Tarly'nin şimdiki hali, acı çeken bir ruhun *huzura* kavuşması gibiydi.

Sonra Tauria bir şey fark etti. Dikkatini tekrar kapıya çevirdiğinde, muhafızlardan hiçbirinin onları içeri kadar takip etmediğini fark etti. Üzerinden kalkan ağırlık, o kadar çok gözetim altında olmaktan kaskatı kesilmiş kaslarının gevşemesinde hissediliyordu.

"Bin yıldır bu kütüphaneye tek bir silah bile getirilmedi. Eski Kütüphane Efendilerine saygısızlık olarak kabul edilirdi. Onlar çoktan göçüp gittiler, ancak batıl inanç, ölümden bile onlara itaatsizlik etmenin büyük bir hakaret olacağı ve kötü talih getireceği yönünde."

Tauria prene baktı, yüzü gül rengine dönmüştü. Prensin kendi kılıcını ve taşıdığı diğer silahları teslim etmek için ne zaman durduğunu anlayamayacak kadar buranın harikasına dalmıştı. Gözleri buluştu ama sadece kısa bir süre için, sonra onunki daldı ve başını salladı. Kız bunun *utançtan* kaynaklandığını bile tahmin edebilirdi.

"Üzgünüm, böyle bir tarih istememiştiniz."

"Hayır, lütfen. Daha fazlasını duymak isterim."

Tarly dikkatini onun üzerinde yoğunlaştırırken, Tauria sanki yanlış bir hareket onun duvarlarının yükselmesini tetikleyecekmiş gibi nefesini tuttu. Duvarların ardında yakaladığı görüntülerden hoşlanmaya başlamıştı, öyle ki onu kalkan olarak değil, yanında tutmak için yanıp tutuşuyordu.

"Geceleri güneş saatine ne oluyor?" Onu konuşmaya devam etmesi için ikna etme çabası işe yaramış görünüyordu. Adamın ağzını çekiştirmesi görülmeye değer bir zaferdi. İkisi de parmaklıkların üzerinden aşağıya baktı.

"Yıldızlar görünür. Bir zaman ölçer değil, bir takımyıldızı izleyicisi haline gelir."

Tauria daha iyi görebilmek için ellerini ahşap parmaklıklara dayadı. Bunu yaparken parmakları onunkilere değdi ve her ne kadar kasıtlı olarak yapmış olsa da, bu temasla kalbini hızlandıran ürperti beklenmedikti ve onunla paylaştıkları bakış...

Tauria aniden başını döndüren kısa, açıklanamaz nabızdan etkilenerek uzaklaştı. Tarly'yle duygularını keşfetmek planının bir parçasıydı ama içinde her zaman bir çekingenlik vardı ve bu onu her şeyi durdurmaya itiyordu.

çok uzun süre kaldığını hissetti. Utanç içinde gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, ondan uzaklaşmak üzereydi.

"Adı Isabelle'di," dedi Tarly sessizce.

Tauria onun kimi kastettiğini anlayınca hâlâ şaşkındı. Gözlerinin düşüşünü yakaladığında, yüz ifadesinden geçen ıssızlığı, ela rengi karartan kaybın gölgesini buldu. "Bana söylemek zorunda değilsin."

"Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. Birlikte büyüdü. Ancak çiftleşme bağı belirli bir olgunluk aşamasından önce fark edilemez. O zaman bile, eğer kişi hazır değilse, tam önünde dururken bunu hissetmeyebilir. Isabelle'le ilgili şüphelerim olduğunda, ikimiz de uzun süre bir şey söylemeyi umursamadık çünkü bunun bir önemi yoktu. Onu bundan önce de seviyordum ve bundan sonra da seveceğimi biliyordum."

Tauria'nın kalbi sert bir şekilde çarptı, onun elle tutulur gibi gelen acısı için sıkıldıkça sıkıldı. Neden şimdi ona açıldığından emin olamıyordu. Anlatılacak hikâyenin en kötüsünü duymadan önce bakışlarını o ölmekte olan gözlerden ayırmak için bir an durmak zorunda kaldı. Burasıydı. Prensın krallığında takip edilmeyeceğini, izlenmeyeceğini ya da kulak misafiri olmayacağını bildiği belki de tek yer burasıydı. Savunmasızlığı burada alay konusu olmazdı.

"Babam Keira ile tanıştı ve kısa sürede kendi çocuklarını dünyaya getirdiler. Annemi tamamen geride bıraktığını düşündüm ve bu yüzden ona kızdım. Ona eşimi bulduğumu ve onunla evlenmeyi planladığımı söyledim, bunun onu çileden çıkaracağını biliyordum." Tarly yanından geçip gitti, amaçsızca uzun kitap kutularına doğru yürüdü. Devam ederken gözleri kitapların sırtlarında geziniyordu ve Tarly sessizce onu takip ederken gözlerini ondan kaçırmamasına bakarak, onun yargısından korkmuş olabileceğini düşündü. "Isabelle bir saray leydisiydi ama benimle kıyaslandığında düşük bir mevkide sayılırdı. Umurumda değildi. Hiç umursamadım. Ama ben prensim, babamın tek oğluyum. Politik kazanç için satılacak bir elle doğdum, hepsi bu. Eşi olsun ya da olmasın, babam onu asla onaylamadı. Bu yüzden bildiği tek şeyi yaptı.

Bizi ayırabilecek bir şey. Onu sürgüne gönderdi ve tacın düşmanı ilan etti, hayatını kaybettikten sonra bir daha Olmstone'a adım atamayacaktı. Onun peşinden gitme tehditlerimi umursamadı. Babam ve Keira'nın Opal'ı vardı. O sadece bir bebektir ama bir gün onların yerine geçecek kadar büyüyecekti. Ama babam annemi kaybettiğinden beri hiç eskisi gibi olmadı. Beni bir oğul, hatta bir insan olarak görmeyi bıraktı, sadece bir hak ve hareket etmesi gereken bir işaret olarak görüyordu."

Tauria kelime bulamıyordu, boğazının ve göğsünün sıkışmasından sesini çıkarabileceğini bile sanmıyordu. Prens geçmişi çok karanlık ve sefalet doluydu - böylesine buz gibi bir dış görünüşün ardında bulmayı umduğundan çok daha fazlasını.

"Isabelle gittiğinde, babam beni kendi odama hapsetti. Ama yenilgiye boyun eğdiğimi düşündüğü günlerde, zamanımı bekliyordum. Nöbet değişimlerini öğreniyor, toplayabildiğim kadar topluyor ve ayırabildiğim kadar yiyecek depoluyordum. Neredeyse bir hafta geçtikten sonra fırsatımı gördüm ve değerlendirdim. Bir ata bindim ve kaçtım, niyetim her şeyi sonsuza dek geride bırakmaktır. Tacı, serveti, güvenliği. Onsuz hiçbirinin anlamı yoktu. Kokusunu takip ettim. O kokuyu asla unutmuyacaktım. Ta ki onu bulana kadar."

Tarly kitap koridorunun sonuna doğru ilerlerken Tauria durdu. Gözleri dikildi ve kemikleri ürperdi. O da durduğunda, Tarly'nin sırt kaslarının ince dikilmiş ceketinin üzerinden kilitlenişini izledi ama Tarly ona dönmedi. Hikâyesinin acımasız sonunu beklemeye koyuldu.

"Kokusunu yanmış bir binaya kadar takip ettim ve içinde... kendi canına kıymıştı. Cesedi tanınmayacak haldeydi ama annemin kolyesi kalıntıların üzerinde duruyordu." Tarly elini cebine attı ve altın bir zincire asılı, pırıl pırıl parlayan bir ametist çıkardı.

"Bu şifacıların işareti," diye tanımladı Tauria. Kendi içinde dönen bir girdabın altın rengi oyması hafızasında eski bir öğretiyi canlandırdı.

Sonunda Tarly onun bakışlarıyla karşılaştı. "Annemin iyileştirme yeteneği olduğunu bilmiyor muydun?"

Sessizliği ve kalkık kaşları cehaletini ilan ediyordu. Tarly'nin sunduğu küçük gülümseme, paylaştığı kederli hikâyelere rağmen onu sevinçle dalgalandırdı.

"Yeteneğin çok zayıf bir özünü taşıyordu, ancak uygulamadan büyülenmişti. İnsanlara yardım etmeyi seviyordu. Bana Lakelaria hakkında çok şey anlattı - en iyi şifacılarından bazılarının öğrendiği ve geldiği yer - ve babam olmasaydı günlerini burada geçireceğine nasıl inandığını. Onu buraya bağlayan sadece görev değildi. Bu bağı reddedebilirdi ama birbirlerine aşık oldular." Bu, iki kutuplu arzu arasında kalan birinin trajik bir örneğiydi. Tarly'nin eli kolyeyi sıkıca kavradı. "Isabelle bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama ona söylediğimde hayran kaldı. Eğer hayatımın geri kalanını onunla geçirecek olsaydım, annemin de bunu isteyeceğini düşündüm. Bunu ona hediye etmemi." Başını salladı, gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Bilmeliydim... Onun ölümünü *hissetmeliydim*. Sanki uğruna ölmeye değer biriymişim gibi canına kıydı. Sanki her şeye değermişim gibi."

Prensin yumruklarının titreyişini izledi ve duyguları onu tükettiğinde neler yapabileceği konusunda korku ve belirsizlik içinde tereddüt etse de, Tauria ona doğru dikkatli adımlarla ilerlemesine engel olamadı. Bir yılanı saldırma isteğiyle yaklaşmak gibi değildi bu; *korkuyla* saldırabilecek bir yaratığa doğru ilerlemek gibiydi. Yine de ilerlemeye devam etti, kalbi gümbür gümbür atıyordu - ama onunki de öyle. Tarly, sanki içinde hissettiği tek şey onlarmış gibi bakışlarını boş ellerine sabitlemişti. Dünyayı sarsan o görüntüyü tekrar hatırlamak zorunda kalmanın ona verdiği acıyı anlayamıyordu. Tauria, hikâyesini onunla paylaştığı için ona minnettardı.

Tam arkasında durduğunda elini kaldırdı ama düşüncelere daldı. Adamın her hareketini incelemek için durakladı, o kadar gergindi ki, dokunuşundan çekineceğine dair herhangi bir işaret arıyordu. Tauria elini yavaşça onun üzerine koydu ve adamın omurgası bir parça dikleşti. Ama geri çekilmedi.

"Bana bakabilir misin?" diye nazikçe yalvardı, çok yüksek sesle konuşmuyor ya da çok hızlı hareket etmiyordu ki adam bir anda kendini ona kapatsın. Adamın onun savunmasını aşmasına ne kadar izin vereceğini bilmiyordu.

İnsanların tacın altında bir insan olduğunu görmelerine izin verip vermemesi gerektiğini bilemediği için kendi içinde sürekli savaştığı tereddütünde bir tartışma vardı. Çünkü babasının onu inandırdığı tek şey buydu.

Ama sonra Tarly ona döndü. Ela bakışları onu kırık bir yakarıyla yakaladı ve bu bakışlar kadının içini ürpertti. Çekincelerini dinlemeye fırsat bulamadan, eli göğsünden yukarı, boynuna doğru hareket etti, ta ki açılı çenesi küçük avucunun içine girene kadar. Adamın tek yaptığı o yürek burkan bakışla onu izlemektir.

"Ne görüyorsun?" diye sordu sessizce.

Bu soru göğsüne bir sızı yaydı. İçinde hissettiği her şeye karşı koyacak bir cevap bekliyor gibiydi. Tauria düşüncelere dalarak o kayıp havuzları aradı.

"Her şeye değecek birini görüyorum."

Bunun üzerine kaşları çatıldı. Tarly onun bileğini tuttu ve elini ondan uzaklaştırdığında midesi bulandı. Çözülen buzun yeniden çözülmesini izledi ve neredeyse yanlış bir şey söylediğine inanacaktı. Ama Tarly'nin uzaklaşmadan önce yere attığı düşünceli bakışta Tauria *doğru* şeyi söylediğini biliyordu, çünkü o bakışı daha önce de görmüştü.

Sevgiyi nasıl kabul edeceğini bilmeyen ama ona ihtiyacı olan birinin bakışı. Onu arzulayan.

Bu bakışı daha önce Nik'te de görmüştü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

Nikalias

“I

YAPAMAM.”

Nik, Ebedi Orman'ın gölüne bakarken yumrukları sıkılıydı ve titriyordu. Samara hakkında öğrendiklerini Jakon ve Marlowe'a aktardıktan sonra, demirci hiç vakit kaybetmeden Zarrius'a karşı bir plan oluşturmak için kendi araştırmasını derinleştirmişti. Şimdi Marlowe'un planını arkasından duyunca dehşete kapıldı ve midesini bulandıracak kadar büyük bir korkuya kapıldı.

"Vakit geldi Nik," diye cesaretlendirdi.

"Yapamam," diye tekrarladı, ona doğru dönerek. Kadının kendisine ısrar ettiği şey karşısında ses tonundaki sert ısırgı bastıramadı.

Jakon şelalenin yanındaki kayaya yaslandığı gevşek pozisyonundan doğruldu ve Marlowe'a yaklaştı. Marlowe'un okyanus gözleri acıma ve sabırdan başka bir şey göstermezken Nik ona aldırış etmedi.

"Neden?" diye sordu sessizce.

Nik yumruklarını sıktı. "Sanırım nedenini biliyorsun."

Çenesini kendinden emin bir şekilde kaldırması da bunu doğruluyordu. "Size ne yapacağınızı söyleyemem, sadece ne bulduğumu söyleyebilirim. Seçtiğin şey

Bir sonraki... Bence ikinizin de geri döndüremeyeceği bir şey yapmadan önce en azından ona gerçeği borçlusunuz."

Nefesleri yenilgiyle ağırlaşmıştı. Korkudan. Başını iki yana salladı. "Bunu riske atamam."

Marlowe'un gözleri kederle doldu ama sonuçta planına inanıyordu. "Seçeneklerin olması daha iyi. Büyüyü bağlamak için bir şeye ihtiyacım olacak."

"Bunun bile işe yarayacağından emin olamazsınız. Bunu yaparsam, onun güvende olacağının garantisi yok."

Marlowe kararlı bir şekilde, "Bu en başından beri asla bir garanti değildi," dedi. "Şu anda bile ondan tek bir yanıt alabilmiş değilsin. Ona Nightwalk yapamıyorsun. İkinizi de özgür kılacakken bu gerçekten bu kadar pervasız bir plan mı?"

Nik boş boş başını salladı. "Bundan geri dönüş yok." Kendini köşeye sıkışmış hissediyordu. Bu günün her zaman geleceğini biliyordu.

"Bence mesele de bu," dedi Marlowe dikkatle. "İleriye bakmaya başlamanın zamanı geldi. İster kadere meydan okuyun ister boyun eğin, bu sizin seçiminiz."

BÖLÜM 24

Tauria

WATCHINGLYCUS AWKWARDLY incelemek a Kitap
Tauria'nın o öğleden sonra beklemediği bir
eğlence getirdi. Bu sırada
Livre des Verres'de geçirdikleri son bir saat boyunca
kitaplıkların arasında dolaşıp durmuşlar, adam da onun
peşinden gitmişti.

"Patlamayacak," diye kıkırdadı Tauria.

Lycus sırtarak kitabı rafa geri koydu. "Bu hayranlığınızı
anlamıyorum."

"Önde gelen bir general oldunuz, ancak en büyük silahlar
tam önünüzdeyken bunu fark edemiyorsunuz."

"Kitaplar mı?"

"Bilgi," diye belirtti. "Ve hikayeler. Sözcüklerin gücü
vardır, Lycus. Kesebilir, sevebilir ve ilham verebilirler. İçten
dışa doğru kırabilirler."

"Ne zaman bu kadar bilge oldun, Tauria Stagknight?"

Kendi kendine gülümsedi, Nik'in yüzünün neden zihninde
belirdiğinden emin değildi. Tauria başını iki yana salladı,
avuçlarına yayılmış bir kitapla duruyordu. Krallık soyuyla ilgili
bir şeyler bulmayı umuyordu ama kendini kurguların arasına
kaptırmıştı. Şimdi baktığı kitap Tarly'yi ve onun hoşuna
gidebilecek bir kitap olabileceğini düşündürüyordu - en
azından dağınık yemek odası koleksiyonuna bakarak.

Lennox onun ve Lycus'un peşinden gitti, kollarında şatoya götürmek için seçtiği kitaplar vardı. Onları onun için taşımakta ısrarlıydı.

"Şimdilik onları bırakabilirsin. Bir süre burada kalabiliriz," dedi Tauria ona.

Lennox, "Ben de onlarla birlikte ön tarafa gideceğim," diye kabul etti.

Tauria mahcup bir şekilde yüzünü buruşturdu ve o gitmeden önce yığının üzerine bir tane daha koydu.

"Ne bulmayı umuyorsun?" Lycus sordu.

Tauria emin değildi. Dün Tarly ile buraya yaptığı ilk ziyaretten sonra, ondan kendisine bu kadar çabuk eşlik etmesini istemek doğru gelmemişti. Doğrusu, ona ne söyleyeceğini de bilmiyordu. Kendisine itiraf ettiği onca şeyden sonra onu nasıl teselli edeceğini. Prens gibi trajik bir şekilde kaybolmuş ve yük altında ezilmiş bir ruha nasıl yardım edebileceğini düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Krallık tarihlerini arıyorum," diye mırıldandı, durup başka sırtlara baktı.

"Çok fazla okumuyor olabilirim ama geçmişin büyük hükümdarlarının, başlıkları şöyle olan kitaplarda belgeleneneğine inanmıyorum" -Lycus başını eğdi, gözlerini kısarak okuduğu şeye baktı- "Kalpler ve Harabeler: Yasak Bir Aşk."

Tauria eğlence ile yanaklarına yayılan sıcaklık arasında kaldı. Bir anlık anıyla kitabı çekti. *O zaman sanırım bunu eğitici bir kutsal kitap olarak kabul edebiliriz. Ve bu çok değerli bir ders.* "Okumalısın," diye takıldı, acı-tatlı hatıraya yol vermedi. "Bir iki şey öğrenebilirsin." Elindeki kâğıdı adama fırlatırken sinsi bakışlarına bu imanın da karışmasına izin verdi ve uzaklaşırken adamın kâğıdı yakaladığını duydu.

İki sarmal merdiveni tırmanarak, Lycus'un hepsinin aynı görüldüğünden şikâyet ettiği daha yüksek raflara geldiler. Yine de Tauria için her sıra yeni ve parlak bir mucizeye açılıyordu. Hepsini keşfetmek istiyordu. Kitapların arasında kaybolmuş ve mutlu bir şekilde dikkati dağılmış olan Tauria, Lycus'un ondan ne zaman uzaklaştığını fark etmedi.

"Yukarıya," diye seslendi.

Sesi, huzurlu sessizliği bozarak onu yerinden sıçrattı. Gözleri onu bulmak için daldı. Lycus, Lennox'la birlikte balkona doğru eğilmiş, ona kendilerine katılması için işaret ediyordu. Korktuğu için ona kaşlarını çatı.

Ondan bir seviye yukarıda, Lycus bir kitap kulesiyle dolu bir masaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, çatık kaşlarıyla eğleniyordu. Lennox birkaç sıra ötedeki bir kitaplığın yanında oyalanıyordu.

"Akşam yemeğine yetiştirme şansımız olmasını istiyorsak, özel ilgi alanınızın nerede raflandığını sormanın daha iyi olacağını düşündüm." Lycus doğruldu ve bir elini uzun yığının üzerine vurdu.

Tauria bir bilgin bulma fikrinin aklından geçtiğini itiraf etmedi ama onu rahat ve güvenli bir şekilde saran bu mekânda geçirebileceği kadar çok saat çalmaya hevesliydi. "Keşke bana eşlik etmeni hiç istemeseydim," diye takıldı. Bu bir yalandı. Ne de olsa bunun alternatifi birkaç Olmstone muhafızı olabilirdi.

Tauria kendini kutsal kitaplara kaptırmış, zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Masa artık açık kitaplarla doluydu ve hayranlığı, keşfettiği bilgi hazinesini olabildiğince özümsemek için sayfaları rekor bir hızla çevirmesine neden oldu.

"Fenstead'in ambleminin neden bir geyik olduğunu biliyor musun?" Küpeştenin üzerine tembelce eğilmiş olan Lycus'a bilgiçlik tasladı.

İnledi. "Gerçekten öğleden sonrayı tarih okuyarak mı geçireceğiz?"

Tauria gözlerini devirdi. "Amblem her zaman duvar halılarına dokunduğu ya da pirinç üzerine oyulduğu için insanlar bu ayrıntıyı genellikle unuttur. Ama Gümüş Boynuzlu Geyik Ahren'in Fenstead'in ilk Kralını *seçeceği* kehanetinde *bulunulmuştu*."

"O canavar bir efsane," diye homurdandı Lycus.

"Jerriah Stagknight'a göre öyle değil. Canavarın yönetmeye uygun birini tanıyabileceği ve ona hizmet etmek için yaşayacağı söylenirdi. Ahren kendini Jerriah'ya gösterdi ve onu kalenin inşa edileceği Fenstead'in kalbi Calenmoor'a yönlendirdi. Ungardia ilk kez krallıklara bölündüğünde, yöneticiler pek çok farklı şekilde seçildi. Fenstead için, halkımızın kralımıza inanmasını sağlayan şey Ahren'in yanında olmasıydı. Savaşta zaferi ya da herhangi bir fetih aracı için değil; topraklara vaat ettiği barış ve refah için. Bugüne kadar savunduğumuz değerler."

Lycus'un gülümsemesi acı-tatlıydı. "Sürekli değişen bu dünyada hayatta kalmak için bazen değerlerin uyum sağlaması gerekir."

Onun anlamı kadının ruhunu sarstı. Topraklarının fethedildiği savaşta, barışçıl doğaları Fenstead'in çöküşü olmuştu.

"Bunun doğru olduğuna inanmıyorum," diye mırıldandı kasvetli bir şekilde. "Ayağa kalkacağız ve bizden alınanları geri almak için savaşacağız. Ama bizi hazırlıksız bıraksa bile önce barışı aradığımız için zayıf değiliz."

Umut ve güven dolu bir bakışı paylaştılar ve sanki kimsenin unutulmayacağı konusunda hemfikir olmuşlar gibi, ikisi de birkaç metre ötede sayfa çevirmeye ara veren Lennox'a bir bakış attılar. Hiçbir şey söylemediler. Söylemelerine gerek yoktu. Burada oldukları için göğsü yeniden gururla doldu. Tauria Lycus'u uzakta kaldığı için affetmiş, onun yerine hayatta olduğu ve krallıkları için birlikte savaşacakları için minnettar olmayı seçmişti.

Üzerine çökmeye başlayan ağırlığı hafifletmek için uzun bir nefes aldı. "Olmstone'un ambleminin neden iki başlı bir kurt olduğunu biliyor musun?"

Lycus kıkırdadı, sessizliği aydınlatan parlak bir ses. "Beni bunların var olduğuna ikna edemezsin."

Tauria kıkırdadı ve o kadar hafif hissetti ki ses neredeyse anında boğazında kesildi. Kaşlarını çattı

kitabını okurken, gerçekten *gölmeyeli* çok uzun zaman olduğunu fark etti. Boğazını temizledi. "Aslında bu sembolik bir şey. Kurtlar uzun zamandır Olmstone'da yoldaş hayvanlar olmuştur. Vahşi ve tehlikelidirler ama evcilleştirilebildikleri söylenir ve birçok yerli uzun zaman önce onlarla büyük bağlar kurmuştur. Olmstone'un bir hükümdara ihtiyacı olduğunda, iki uygun aday vardı, ancak bunlar azılı düşmanlardı. Tek yolun ölümüne bir dövüş olduğuna karar verildi. Darellas ve Galnaith birbirlerine duydukları nefret kadar acımasızca dövüştüler. Darellas galip gelmek üzereydi ama tam kılıcını Galnaith'e saplayıp denemeyi bitirecekken, Galnaith'in bağı kurdu kılıcın yoluna fırladı. Yaralanan tazı Galnaith'i korumaktan geri durmadı. Darellas öldürmeden tacı kazanamayacağını biliyordu ve ikisini de kesip biçmeyi planlıyordu. Ta ki kendi kurdu devreye girip onun yanında değil karşısında yer alıp düşmanını meydan okurcasına koruyana kadar."

Lycus, "Demek canavar fikrini değiştirdi," diye söylendi.

"Ne kadar şiirsel."

Tauria ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı. "Yalnız bir kurt avdır. Daha önce fark etmemişlerdi ama kurtları aynı soydan geliyordu. İki güçlü canavardılar ama onlar bile gücün bir arada durmakta olduğunu biliyorlardı. Galnaith bunu kurdunun geri adım atmayışında gördü. Anlamını okudu. Kaçınılmaz olması gereken öldürme olmadan adil ve dürüst bir şekilde kazandı. Nefretlerini bir kenara bıraktıklarında, ne kadar çok ortak noktayı paylaştıklarını fark ettiler ve o kadar yakın müttefik oldular ki, Galnaith Wolverlon Olmstone'un ilk Kralı ilan edildiğinde, Darellas'ı en yakın danışmanı olarak görevlendirdi. İki başlı kurt bu birlikteliğin simgesidir. Çok fazla muhalefet barındıran iki lider, bu nefreti bir kenara bıraktıklarında birlikte çalışmanın nelere yol açabileceğini keşfettiler."

Bir bakış atan Tauria, Lycus'un düşüncelere dalmış olduğunu görünce şaşırdı. Ta ki derin bir nefes alıp, kısa düşüncelerinden sıyrılana kadar.

Hayranlık.

"Şu anda krallıklarını görseler mezarlarında ters dönerlerdi. Görünüşe göre Olmstone'un şimdiki liderleri kendi tarihlerinden ders almıyorlar."

Tauria, "Varlas uzun zaman önce yolunu kaybetti," diye onayladı.

Lycus başını salladı. "Ondan öncesini kastediyorum, toprakların Taş Adamlar arasında paylaşıldığı zamanı. Kitabınızdaki hikâyeye çok benziyor. Birbirlerine d ü ş m a n c a davranmayı seçmeleri, farklı yaşam biçimlerini kabul etmemeleri ve insanları birbirinden ayırmaları dışında."

"Taş Adamların bir lideri mi var?" Tauria'nın ilgisi arttı. Bunu Tarly'den duymamıştı.

Lycus başını salladı. "Onunla bir kez karşılaştım. Sadece geçerken. Rhyenelle ile Olmstone'un sınırlarını savunmaya yardım ettikleri Büyük Savaşlar sırasında. Ona Şef Zainaid derler."

Tauria kitabından uzaklaştı, kendini tamamen kitabına kaptırmıştı.

-Ve biraz da Lycus'un deneyimini kıskandım.

"Stone Passes'ta yaptıkları şey olağanüstü. İsimlerine rağmen çok misafirperver insanlar. Ama ben olsam onlara meydan okumak istemezdim. Son derece korumacı ve savaşta acımasızdırlar. Kurtlardan bahsettiniz; onlarla aramızdaki bağın şehirdekilere kıyasla çok daha yaygın olduğunu göreceksiniz. Şimdiye kadar hayvanlarla böyle bir bağ olduğunu gördüğüm tek kişi prens."

Tauria'nın zihninin çarkları dönüyordu. Kitabı tararken dakikalar geçti, artık tek bir kelime bile okumuyordu. Bir elini masaya dayadı, aklına hiçbir sonuca varmayacak bir plan geldiğinde bakışlarını tekrar Lycus'a kaydırды. Kadının ifadesinde gördüğü şey karşısında kaşları yukarı doğru kıvrıldı.

"Soru sormanızı istemiyorum ama habercilerinizin tespit edilmeden şehir dışına haber ulaştıracaklarına ne kadar güvendiğinizi bilmem gerekiyor."

Lycus'un gözleri bilgi almak için baskı yapma arzusuyla parladı ama yüz ifadesi buna karşı uyardı. "Yapabilirim

garanti ediyorum," diye onayladı. "Kimse bilmeyecek."

"Güzel. Mektubumu yarına kadar sana ulaştıracağım. Eğer yanılıyorsan, bu hiçbirimiz için iyi sonuçlanmayacak, Lycus."

O anda orada bir kraliçe ile generali gibi durdular. Unvanlarının altında hep arkadaş olacaklardı ama ikisi de arkadaşlığın ikinci planda kalması gerektiğini öğreniyordu.

"Sana söz veriyorum," diye söz verdi.

Tauria başıyla onayladı. Omuzları gevşedi ve merakı onu bir kez daha masanın etrafındaki sayfalara geri çağırmaya başladı.

"Burada daha ne kadar kalmayı planlıyoruz?" Lycus neredeyse şikâyet ediyordu. Parmaklığın üzerinden geriye doğru uzandı.

Tauria homurdandı ama geldiğinden beri en rahat tavrını takındığını görmek onur vericiydi. "Kalmak zorunda değilsin. Lennox yanımda."

Tek çıkardığı hoşnutsuz bir sestti, sadece ahşap korkuluklara daha rahat yaslanmak için hareket etti. Tauria eğlenen bir gülümsemeye karşı dudağını ısırdı.

Sayfaları çevirmeye devam etti, ta ki babasının adı onu durdurana kadar. Harflerin izini sürerken kaşları çatıldı. Sayfa ona adanmıştı ama annesinin adı yoktu. Babası hakkında okudukça kalbi sıkışıyor, yüzünü hayal ettikçe mide bulantısı ve üzüntü geri dönüyordu.

"Gülüştünü hatırlamıyorum," diye fısıldadı. "Bir odayı parlak yankılara boğabilirdi ama... nasıl bir ses olduğunu hatırlamıyorum."

Lycus onun üzüntüsünü yansıttı ve bu düşüncüyü neden paylaştığından emin olamadı.

"Her zaman neye benzediklerini unutacağımdan korktum ama zamanla uzaklaşan çok daha değerli şeyler oldu. Onlara daha sıkı sarılmalıyım."

"Bunu göremeyebilirsin ama bence o şeylerin çoğunun sende yaşadığını göreceksin, Tauria. Seninle çok gurur duyarlardı."

Alnı sıkıca kıvrıldı. "Onları özölüyorum."

Lycus bir anda onun yanındaydı, kolu şefkatle omuzlarına dolanmıştı ve Lycus ona doğru eğildi. "Ben de."

Keder ve suçluluk duygusu onu neredeyse ileriye atlayacak kadar tüketmişti - ta ki bir şey dikkatini çekene kadar. Tauria sayfayı okudu, anlamlandırmaya çalışırken kaşları çatıldı ve kafası karıştı. Lycus'tan uzağa doğru eğildi.

"Lakelaria," diye mırıldandı. Tarihler, olaylar, hepsi belirsizdi ama hafızasına göre... "Babam bana oraya daha önce hiç gitmediğini söylemişti." Onun tepkisini ölçmek için döndü.

Omuz silkerek kızın omzunun üzerinden bir şeyler okudu. "Muhtemelen siyasi bir iş için gitmiş olmalı. Kısa bir yolculuk, hikayeye değmez."

"Yine de birileri bunu buraya koyacak kadar önemli olduğunu düşünmüş." "Kâtipler ve âlimler her türlü işe yaramaz bilgi."

"Kaydedilen hiçbir şey asla yararsız değildir, Lycus." Bir sonraki sayfaya geçti. "Mutlaka bir nedeni vardır." Tauria okumasına ara vererek, "Küçükken krallıklar hakkında bir şeyler öğrendiğimi hatırlıyorum ve Lakelaria'yı özellikle büyüleyici bulmuştum. Dersten sonra babam bir gece beni yatağa yatırdı ve ben de ona buz ve kar ülkesiyle ilgili bir hikâyesi olup olmadığını sordum. Tasvirlerde güçlü ve ruhani olan kraliçeyi sordum ama bana hiçbir şey anlatmadı. Aslında o zaman pek düşünmemiştim ama sanki bu konudan *rahatsız olmuş* gibiydi."

Lycus masanın üzerine tünedi. "Belki de ziyareti sırasında bir anlaşmazlık yaşanmıştır."

"Kulağa mantıklı geliyor, ama neden bundan bahsetmiyorsun?" Tauria keşke annesine sormayı akıl etseydi diye düşündü. Babasının ziyaretinin yanında yazan tarihlere dikkat etti, annesiyle evlendikten sonra ama Tauria'nın doğumundan yaklaşık elli yıl önce olduğunu doğruluyordu. Yine de kralın Lakelaria'ya yaptığı ziyaretin hiçbir yerinde annesinden bahsedilmiyordu. Bu, Tauria'nın

hissediordu. Tauria'nın parmakları sayfaları karıştırıyor, yalnız başına çıktığı yolculukta neler başardığını açıklayacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Bulduğu şey tenini yeri doldurulamaz bir korkuyla kayganlaştırmaya başladı. "Lakelaria'ya sık sık giderdi," diye fısıldadı çünkü buna inanmak istemiyordu, böylesine iyi korunan bir sırdan asla iyi bir şey çıkmayacağını biliyordu. "Ben doğana kadar," diye bitirdi sözlerini ve her on yılda bir yaptığı belgelenmiş ziyaretlerin o zaman sona erdiğini fark etti.

Zihni bu keşifle dolup taşı. Mide bulantısı onu ele geçirdi ve araştırmaya devam edemeyerek metinden uzaklaşmak zorunda kaldı.

"Yapmamı ister misin?" Lycus yumuşak bir sesle sordu.

Nefes almakta zorlanıyordu ama adamın gözleriyle buluştu. Cevap vermesine gerek kalmamıştı çünkü adam çoktan kitabın yanına gitmiş, birkaç sayfayı daha tarayıp çevirmeye başlamıştı. Tauria buna dayanamadı. Adımlamaya başladı, zihni zaten okumaya gerek duymadan hesap yapıyordu.

"Her zaman kaleye," diye düşündü yüksek sesle. Her şey birbirine karışıyordu. "Her zaman yalnız." Elleri yüzünde gezindi ve başını sallayarak durdu. "Her zaman Lakelaria Kraliçesi'ni görmeye."

"Bunun bir ilgisi olduğunu sanmıyorum-"

"Ya eş olsalardı?" diye nefes aldı.

Kitabı taramaya devam ederken kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Lycus başını salladı. "Hiçbir yerde öyle bir şey yazmıyor. Bu sadece yüzyıllar boyunca kraliyet hareketlerinin bir takibi."

"Mantıklı," diye devam etti yine de. "Yoksa neden oraya gitmek için bu kadar yanıp tutuşsun ki? Oysa annemle çoktan evlenmişti ve görevin önemini biliyordu. Ama ya çok geç olduğunda kalbi bir başkasını çağırdıysa?"

"Gerçekten bir şey fark eder mi?"

Tauria emin olamıyordu. Su Ejderi Krallığı konusunda ne kadar kapalı olduğunu hatırladığında sarsılmaz bir şey vardı. Kraliçe Lakelaria'yı araştırması gerekiyordu.

"Akşam yemeği için şatoya geri ağrıldınız, Majesteleri." Lennox anonsla birlikte onlara doğru yürüdü. Tauria onun bunu duymak için dışarı çıktığını fark etmemişti bile.

şimdiden bu keşif, Olmstone'da ayakta kalmaya çalışırken dengede tuttuğu her şeyden büyük bir dikkat dağıtıcıydı. Tauria keşfettiği şeyle ilgili düşüncelerini derinleştirmek için duyduğu kaşıntıyı görmezden gelmeye karar verdi. Bunun hiçbir anlamı olmayabilirdi ve şimdilik buna inanmak zorundaydı. Geçmişin sırlarını kovalamak, bugününün giderek büyüyen karanlığıyla savaşmaktan sonra gelmek zorundaydı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Tauria

TAURIAWAS GİYİNMIŞ ve Gizlenmiş,donanımlı ile küçük asasıyla gizlice dışarı çıkarken balkona çıktı ve çatılara çıktı. Gecenin durgun havası vücudunu sarıyor ve zihnini rahatlatıyordu. Zıplama ve tırmanma görevi tüm odağını almıştı ve bundan memnundu, gecenin içinde dans ederken içinden geçen özgürlük ve adrenalinin tadını çıkarıyordu.

Belirli bir balkona çıktığında -iki yukarı ve dört enine- taş çıkıntıda ayaklarını sürüyerek ilerlerken becerilerine fazladan bir kibir katmanı ekledi, prensin uyanık olup olmadığını bile bilmeden zıplama ve dönme yeteneklerini ekledi. Tauria sonuna kadar gidip çatıdaki yolculuğuna devam ederken keyifle sıırttı. Varacağı bir yer yoktu, hatta aşağı inmenin bir yolunu bulmaya da niyeti yoktu. Belki de o gece yapacağı tek şey, bir çevre muhafızının bakabileceği yere çok yaklaşmamaya dikkat ettiği sürece, herhangi bir gözün olmadığı yükseklikten ve görkemli açıklıktan etrafını saran rüzgârın tadını çıkarmaktı.

Çatıyı biraz daha tırmandıktan sonra, Tauria mimarinin, eğimlerin birleştiği yerde üzerine tünebileceği kadar düz bir seviyeye sahip olan bir bölümüne geldi. Orada o

parıldayan yıldızlarla çevrili görkemli ayı izledi ve zihninin sürüklenmesine izin verdi. Tek düşündüğü hiçbir şey olmamanın nasıl bir şey olduğuydu. Hiç kimse olmamanın. Kimsenin umursamadığı, azarlamadığı ya da yargılamadığı sonsuz günler ve geceler geçirmenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Bu özgürleştirici bir düşünceydi ama aynı zamanda... yalnızdı.

İşte o anda Tauria kim olduğundan nefret etmediğini fark etti. Ne mevkisinden ne de içine doğduğu hayattan. Arkadaşlarını seviyordu. Fenstead'deki anılarını seviyordu. Tek özlemi her şeyi geri almaktı. İçini fena halde burkan düşünce, ne kadar güç ve direnç toplarsa toplansın, topraklarını bir daha asla göremeyeceği alayının her zaman var olmasıydı.

Tauria, Tarly oturmadan dakikalar önce onun varlığının farkındalığıyla kuşatılmıştı, bu yüzden temkinli, kısık sesi ona ulaştığında sürpriz olmadı.

"Gerçek bir gece haydutunun peşinden çatılara çıkmayacağıma dair beni temin ettiğin için teşekkürler." Adam kızın yanına yerleşti ve kız, adamın kendisini azarlamamasına sevindi.

Yaramaz bir sırıtişla ona döndü ve bu sırıtişın kendi yüzüyle eşleştiğini görmek moral vericiydi.

"Eklenen piruetler hoş bir dokunuştur." "Kim demiş gece hırsızları dans etmez diye?"

"Belki başlarlar. Kesinlikle baştan çıkarıcı bir

kandırmaçaydı." Tauria sırttı, ve o oldu

bir beklenmedik hissediyorum.

Tarly'nin geceye her zamanki kasveti yerine mizah getirmesi belki de sarsıcıydı. Bu düşünce yüzünden hemen suçluluk duyarak gülümsedi. Tarly hayal edebileceğinden çok daha fazla yükü omuzlamıştı. Önce annesini, sonra eşini kaybetmiş ve her ikisine de zalim bir babayı bağlamıştı. Kendini onu anlarken buldu, ona açılmasını ve yargılamadığını bilmesini *istiyordu*.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu, gözlerini aya dikerek.

Tauria onun yüz hatlarına nasıl bir gençlik kattığını inceledi. Bir masumiyet. Sanki burada olmak şeytanlarından geçici bir kurtuluşmuş gibi. Yarım kravatına sığmayan iki tutam saç yüzünü çerçeveleyiyor, ay ışığında altın rengine dönüyordu. "Hayır," diye fısıldadı onun sorusuna cevap olarak.

Ona döndüğünde, ela gözleri öyle bir huzurla parlıyordu ki, sanki yanında kimin oturduğunu bilmiyordu. Tanıdığı düşünceli prene hiç benzemiyordu. Tauria onun ıssız geçmişinin yankılarının aralarında gerginlik yaratacağını düşünmüştü ama görünüşe göre hikâyeyi paylaşmak onu sadece özgürleştirmişti. Bakışları düşünceli bir sessizlik içinde birkaç saniye daha devam etti ve Tauria'yı daha da yaklaşma isteği ile teslim olması halinde başlarına gelebileceklerle dair her daim var olan protestosu arasında bırakan bir şey üzerine inşa edildi.

Tarly söylenmemiş bir şeyi okuyarak irkildi. Konuşmasını bitirdiğinde onu iç kargaşasından kurtarmış, gözlerini güzel şehre dikmişti. Geceleri parlayan binalardan oluşan bir manzaraydı bu; Caius Şehri gibi ıslık ıslık değil, doğal taşlardan ve bulundukları noktadan ucu bucağı görünmeyen yüksek, cam kubbeli çatılardan yansıyan sıcak bir tonla parlıyordu.

"Beni buraya davet etmenizin bir nedeni var mıydı?"

"Ne olursa olsun beni takip edeceğini ima ettin."

"Sanırım ikimiz de tespitimden kaçma konusunda fazlasıyla yetenekli olduğumu biliyoruz, özellikle de artık hangi balkondan kaçınman gerektiğini tam olarak biliyorsun."

Tauria ofladı. "Bana güvendiğini bilmek güzel. Kendimi aşağılanmış hissetmeye başlamıştım."

"Bence hepimizin hazır olabileceğinden çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedesin." Ona olan inancı beklenmedikti. Tarly ona dönmedi ve yıldızlara sert bir bakış fırlattığına bakılırsa, belki de bu düşünceyi ağzından kaçırdığı için pişmanlık duyuyordu.

"Size güvenebilir miyim?" Bunu sorduğu için kendini aptal gibi hissediyordu ama prens hakkındaki tüm gözlemlerinde Tauria'nın inandığı bir şey vardı

gerçek benliğinin, görülme ya da duyulma ihtimalinin olmadığını bildiğinde ortaya çıkmasıydı.

"Madem sormak zorundasın... Evet desem bana gerçekten inanır mısın?"

Haklıydı. Tauria emin olamadı.

Tarly onun sessizliğini cevap olarak kabul ederek ofladı. "Belki de bana neden güvenmediğini sorarak başlamalısın."

"Sen yapmadım tam olarak olmuştur ve en çok sıcak Geldiğimden beri çok sıcak ve misafirperver davrandım."

"Yeterince adil."

"Neden?"

Tarly cevap vermedi ve aralarına yerleşen sessizlik ona baskı yapmamasını söyledi. Onun yüz ifadesini inceledi. Bir şeyler düşünüyordu. Sanki sorduğu soru, *ona* güvenip güvenemeyeceğini tartışmasına neden olmuştu.

"Babam nişanı zorlamayı planlıyor. Bunu halka duyurmak istiyor."

Tauria geri çekildi. "Henüz ortada zorlanacak bir nişan yok. Evlilik teklifi ya da krallık anlaşmaları hakkında evliliği düşünmemi gerektirecek tek bir şey bile duymadım."

"O sabırlı bir erkek değil, Tauria. Ve bu konuda kişisel ilişkilerimizi göz önünde bulundurma lüksüne sahip değiliz."

"Buraya bunun için gelmedim."

"Belki de değil. Ama sizi buraya bunun için davet etti."

Tauria üzerine çöken dehşet duygusuyla daha fazla bastırmak için ağzını açtı. Tauria karmakarışık düşüncelerinden tek bir kelime bile edemedi Tarly çömelip kalktı.

"Sana bir şey göstermem gerekiyor," diyerek onu takip etmesi için ikna etmeye çalıştı, ancak şaşırtıcı bir gizlilikle uzaklaşmaya başladığı için ona başka seçenek bırakmadı.

Tauria ona yakın duruyor, gölgeler arasında hızla ilerlerken tüm dikkatini Tarly'nin adımlarını taklit etmek için kullanıyor, sadece yukarı ya da aşağı tırmanmaları gerektiğinde yavaşlıyor ya da çok aşağıdaki nöbetçi dönüşlerine dikkat ediyordu. Ara sıra, Tarly

yardım teklif etmek için duraklıyor, bu da her zaman Tauria'nın bu sporda ondan çok daha çevik olduğuna dair hoşnutsuz protestolarla karşılanıyordu. Ama ne olursa olsun, yardım etmek için elleri Tauria'nın beline ya da koluna her gittiğinde, Tauria'nın dikkati karşısında kısa bir heyecan duyuyordu.

Önce Tarly gitti, açık bir pencereden içeri süzüldü. Tauria'nın bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama cevaplar istiyorsa onu takip etmek zorundaydı. Farkında olmadan, yavaş yavaş prene güvenmeye *başlamıştı*. Ama bu gerçeği asla ele vermemeliydi, yoksa daha sonra bir silah olarak kullanılabilirdi. Oğlu olarak Varlas'a olan sadakatinin ne kadar derin olduğundan emin olamasa da, onun etrafında dikkatli o l m a k zorundaydı.

İçeride, küçük bir odaya geldiler ve içeri süzüldüler. Şirin bir oturma odasından başka bir şey değildi, misk kokusu ve her şeyin üzerindeki toz tabakası, bir süredir sevgiye veya ışığa tanık olmadığına işaret ediyordu.

"Dışarıdaki salonu tanıdın mı? Kalenin hangi bölümünde olduğumuzu biliyor musun?" Tarly sorguladı.

Tauria hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. Belli belirsiz tanıdık geliyorlardı ama uğraştığı onca mesele arasında kaleyi keşfetmek listesinde üst sıralarda değildi. Şimdi Tarly'nin yüzündeki azarı okuyunca kendini aptal gibi hissetti.

"Hatırlat da sana bir harita alayım," diye homurdandı. "Neden ihtiyacım olsun ki?"

Hüzünlü, bakımsız bir kitaplığa doğru yürüdü. Kitapların atılmış ve sevilmemiş olduğunu görmek moralini bozdu. Eli kalın sırtlardan birini tutacakmış gibi uzandı, ama kitap raftan yuvarlanmak yerine, gürültülü bir gıcırtı çıkararak orada asılı kaldı ve Tauria bu keşif karşısında ağzı açık kaldı.

Gizli bir kapıydı.

Tarly'nin sırtışıyla karşılaştı, adam kasayı duvardan çekip taş zemine çarparak inlemeden hemen önce. "Karanlıktan korkmuyorsun, değil mi?" diye azarladı onun hayalet bakışını.

Tauria kaşlarını çatarak ağzını kapattı. İtiraf etmek istemediği şey, korktuğu şeyin karanlık olmadığı... bunun bir taş mezara dönüşebileceği düşüncesi idi.

"Bunun bir tuzak olmadığını nereden bileceğim?"

"Sanırım sizi tuzağa düşürebileceğim çok daha kolay yollar var prenses."

"Sanırım beni hafife alıyorsun."

"Bu her iki taraf için de geçerli olabilir."

Aynı inatçılıkla birbirlerine baktılar. Bu bir sınavdı ve o da bunu biliyordu. Tauria onun güvenini sorguluyordu ve bu da onu bunu itiraf etmeye zorlamasıydı. Kendi içinde bile, başından beri hissetmiş olabileceği şeyi mühürlemek için ona doğru ilk adımlarını atarken, Tauria nedenini açıklayamıyordu ama bir şekilde Tarly'nin babası gibi olmadığını *biliyordu*. Varlas'la aynı kaybı yaşamış olmasına rağmen intikamcı değildi. Bir eşin kaybı. Tarly soğuk, mesafeli, kaybedecek bir şeyi olmayan ve kazanmak istemeyen biriydi.

Adamın önünde durup, omurgasını sertleştiren karanlığın içinden onu takip etmeyi bekleyene kadar bakışlarını ondan ayırmadı. Adamın yüz ifadesindeki hızlı gevşemeyi yakaladı ve bunu sadece *rahatlama* olarak yorumlayabildi.

İkisi de gerginliği azaltmak için nezaketlerini **g ö s t e r m e** riskini göze alamadan, boşluktan geçip karanlığa gömüldüler. İkisi de konuşmadı. Tauria'nın fae görüşü, dar ve şişkin duvarlara utanç verici bir şekilde çarpmasını önleyecek kadar ayarlanmıştı. Tüm duyuları tetikteydi ama ayaklarının altındaki çakılların belli belirsiz şıptısı dışında her şey sessizdi. Damarları ısındı, havanın kısıtlanmasıyla ilgili paniği büyüsunü uyandırdı. Yalnızca hapsedilmeye karşı duyduğu vahşi korkuyu dizginlemeye ve doğal savunma amacıyla yüzeye çıkan rüzgârını tutmaya odaklanırken kaç dakika geçtiğini bilmiyordu.

"Şunu keser misin?" Tarly tısladı. "Korkunç bir cereyan yaratıyorsun."

Yumruklarını sıkarak onu bastırmaya çalıştı ama rüzgârın etraflarındaki havayı hafifçe serinletmesi hislerini yatıştırdı. "Sen bir pislisin," diye mırıldandı, karanlıkta onun cevap veren gülümsemesinin okşayışını hissederek.

Sonra Tauria ikisine de ait olmayan başka bir hareket fark etti. Tarly ona doğru döndü ve Tauria onun bir parmağını dudaklarına bastıran silüetini seçti. Görüşüne daha fazla ışık süzüldü ve onlar dönerken, bir ışık havuzu yandaki koridoru doldurdu. Kadının kare omuzlarını sadece bir nebze gevşeten sıcak bir kucaklama.

Duvarda üç metal havalandırma deliği vardı ve merakından prensin yanından geçip bir göz attı. İçinden geçen anılarla nabızı hızlandı ve ona gizli geçitlerde keşfedilecek arzu edilir bir şey olmadığını hatırlattı. Her biri bir havalandırma deliği kaplıyordu ama aşağıya bakınca Tauria'nın büyülendiği şey şok ya da korku değildi.

Huşu içindeydim.

Oda güzeldi ama sadece dekorasyonu ile karanlık bir çekiciliğe sahipti. Sıra sıra dizilmiş banklar balkonun altındaki boşluğu dolduruyordu ve gözlerini yukarı kaldırdığında, çatının taht odası gibi tamamen kubbeli camdan olduğunu gördü. Ay ışığı her narin obsidyen süslemenin üzerine sakın bir parıltı yayıyordu. Birkaç hizmetkâr, sanki her seferinde bir ölüm gülü hazırlıyormuş gibi mekânın etrafında dolanıyordu. Bu, yalnızca karanlığın dokunduğu topraklarda açtığı söylenen bu renkteki güllere verilen isimdi.

Tauria'nın aklı başından gitmişti. Prens yanına yaklaştığında onu fark etmedi. O kadar yakındı ki, aynı havalandırma deliğinden dışarı bakmak için eğildiğinde vücudunun sıyrıldığını hissetti.

"Haftalardır uğraşıyorlar," dedi, o kadar sessizdi ki ayakkabısının sesini duymamış olabilirdi.

"Ne için hazırlanıyorlar?" "Sen ne düşünüyorsun?"

Cevap çok açıktı. "Cenaze mi?"

Tarly sırttı. "Düğün günümüzü böyle mi değerlendiriyorsun?"

Tauria'nın yüzünde hiç espri yoktu. Ya da esprili bir söz. Ya da omurgasını donduran buz, daha önce hiç hissetmediği kadar kötü bir dehşet duygusuyla derisini ürpertirken herhangi bir şey. *Kaçmak*. Hazırlıklara tanık olduğunda düşünebildiği tek şey buydu. *Eve, ona koşmak*. Çünkü o odada yapılacak törenin neşeli ya da heyecan verici hiçbir yanı yoktu. Güzelliği bir kisveydi, karanlık ve uğursuz bir şeyden gelen bir ikna.

"Bunu ne zamandır biliyorsun?" diye fısıldadı, gözleri odada hayalet gibi dolaşan içi boş yüzlere takılmıştı. Onlarda doğru olmayan bir şeyler vardı. Tauria'nın gözleri bir dişiye takip etti. Hepsi fae idi. Yaşayan bir ölüyü izliyormuş gibi bir ifadeyle siyah güllerden bir demet düzenliyordu. Kadın arkasını döndü ve Tauria'nın gözleri onun kürek kemiklerine takıldı...

Kadının nefesi Tarly'nin eliyle kesildi. Diğer kolu Tauria'nın ortasına dolandı ve ikisi de hareketsiz kaldı. İşte o zaman Tauria bir hareketin titreşimini yakaladı. Gölgelelerin arasından çıkan bir duman gibi.

Adam ortaya çıktığında, göğsünde ürpertici bir *yanlışıklık* hissi belirdi. Göz korkutucu fae erkeğine baktığında düşünebildiği tek şey... ölümdü. O ölümden yapılmıştı. O bir haberciydi. Hareket etme şekli dikkatliydi, sanki her adımı siyah, derinliksiz gözlerine bakmaya cesaret edenlere bir meydan okumaydı ve eğer bakarlarsa, onları tek bir bakışla tamamen tüketebilirdi.

Tauria'nın kalbi çok hızlı atıyordu ama Tarly'nin kalbinin sırtına çarpması, o anki durumunu korumak için güvendiği bir teselliydi. Bunun, içinden karanlık varlığa baktığı parmaklıklı bir kafes olmadığını hatırlamak için.

"Bu bin yıl boyunca hatırlanacak bir tören olacak." Koyu renk erkeğin sesi soğukluğunu bastırdı ve onu mide bulantısıyla salladı. Dilinden dökülen ölümün okşayışından değil. Ama onu tanıdığı için.

Tarly'nin tutuşunun gevşemesinden, yaşadığı şokun doğru olduğunu anladı.

"Size yalvarıyorum, Yüce Lordum. Daha fazla zamana ihtiyacım var."

Tarly yeni sesle ondan uzaklaştı ve hava onun sıcaklığı olmadan donma noktasına düştü.

Varlas koridorda dikkatle yürüdü, sanki *efendisine* yaklaşıyordu.

-Kürsünün tepesinde durmuş, duruşunu daha da baskın hale getirmek için ellerini arkasında *kavuşturmuştu*. Krala, sanki salonla ilgilenen hizmetkârlardan biriymiş gibi bakıyordu.

"Size bir ay süre verdim ama sonuç alamadım. Sizi çocuklar gibi yönetmelerine izin veriyorsunuz. Bunu şimdi benim yöntemimle yapacağız. Gelecek dolunayda, hükümdarların soyunu güçlendirmeye başlayacağız."

Tauria'nın dudakları şok ve dehşet içinde aralandı, korkudan kıpırdayacak hali kalmamıştı. Adamın omuzlarının üzerinde büyüyen, gölge gibi karanlık bir şey gördüğünü sandı. Keskin uçlu... *pençeli*. Zihni karmakarışıkta ama uyanık olduğundan ve bunun akıl almaz, korkunç bir kabus olmadığından emin olmasını sağlayacak herhangi bir mantık ya da anlam oluşturmıyordu. Sonra zaman yavaşladı, fae'nin yüzü eğilmeye başladı, bakışları yukarı bakmaya hazırды.

Tauria metal kalkandan tamamen çekildi ve katı bir güce bağlandı. Tarly onu sardı ama istese de hareket edemezdi. Zihni akıl almaz bir şeyle dolup taşıyordu; o kadar yüksek bir çığlık atmıştı ki, Tarly'nin eliyle ağzını kapatması bile dehşet içinde sesinin çıkmasını engelleyebilmişti.

Çünkü aşağıdaki varlık Fae değildi. Tauria oradan çıkması gerektiğini biliyordu.

Kaçmak.

Pençeli gölgeler. Kanatlar.

Oh Tanrı.

Dişinin sırtı... Kürek kemiklerinde iki korkunç yırtık kütük.
Kanatlar.

Onlar karanlık fae'lerdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Tauria

TAURIA odasındaydı ve ilk kez ayrılmak istemiyordu. Artık her yerde sürünen dehşeti biliyordu.

Bu kalenin köşesinde, eğer yaparsa kimin yoluna çıkabileceğini. Balkonundan gece gökyüzüne bakıyor, zihnini umutsuzca donmuş halinden kurtarmaya çalışıyordu. Dün prensle birlikte casus geçitlerinde gördüklerinden sonra, buradan gitmesi ya da Nik'i uyarmaya çalışması gerektiğini biliyordu. Her şey doğrudu. Hepsi doğrudu.

Olmstone karanlık fae'lerin tarafını tutuyordu. Valgard ile.

Bu öyle köklü bir ihanetti ki acısı hissizliğe dönüşmüştü. Bundan şüphelenmek darbeyi daha az hissettirmiyordu. Tauria buraya gelerek aldığı riskin farkındaydı ve keşfini yaptığından beri seçimlerinden pişmanlık duymuyordu. Kaçmaya da niyeti yoktu. Kimseye söylemese de planı aynı kalmıştı. Nik onun intikam yolunu bilseydi gitmesine izin vermeyi asla kabul etmezdi.

Korkudan değil, alevlerin içinde başlamak zorunda kalsa bile Fenstead'in intikamını alacağını bildiği için odasını arşınıyordu. Ve şu anda, en büyük düşmanına ulaşmak üzereydi. Varlas da hak ettiğini bulacaktı ama öfkesini tamamen umursamıyor değildi.

bir zamanlar iyilik barındırdığını hatırlayacaktı. Bunun yasını tutacaktı.

Tauria'nın tünel gibi düşünceleri arasından rüzgâr yüzeye çıktı ve balkonuna düşen gölgenin ürkütücülüğüyle cam bölmelere çarptı. Ürkek ruh haline lanet okudu. Düşünceleri o kadar dalgındı ki, prensin içeri girdiğini fark etmemişti.

"Her lanet muhafızı alarma geçirmeye mi çalışıyorsun?" Tarly kendini içeri buyur ederken tısladı, sanki hâlâ o olduğunu anlamayacakmış gibi kapüşonunu hızla indirdi.

Tauria yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Bu gece buluşmaya karar vermişlerdi. Tanık olduklarından sonra, ikisinin de düşüncelerini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Gidelim," diye fısıldadı. Çünkü burada sözlerinin güvende olduğundan emin olamazlardı.

Dün gece buluştukları çatılara yerleştiler. Aralarına uzun bir süre sessizlik çöktü. Yoğun, korkutucu ve soğuktu.

"Biliyor muydun?" diye başladı, emin olmak istiyordu. "Herhangi birini?"

Tarly onun ne demek istediğini biliyordu. Onunla göz göze gelmese de, yüzündeki rahatsızlık sahte olamayacak kadar derindi. "Hayır," diye cevap verdi. "Ölüm güllerini getirdiklerini gördüm ve ne için getirdiklerini anlayamadım, bu yüzden onları o odaya kadar takip ettim ama oda her zaman sıkı gözetim altındaydı. İçeri girmeme izin verilmedi. Babam geçen kış High Farrow'dan döndüğünden beri kendini tamamen kapattı. Neyin peşinde olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordum. Umurumda da değildi. Doğrusu, annem öldüğünden beri aramızda güzel bir an bile geçmedi. Babamı uzun zaman önce bıraktım." Çok sakın ve dürüstçe konuşuyordu ama göğsünü sıkıştıran bir kopukluk vardı.

"Valgard'la arkadaşlık ediyor," dedi Tauria.

Tarly'nin yumrukları kucağında sıkılaştı. "Öyle görünüyor." O zaman ona baktı ve korkusunu bir an için fark etmek nadirdi.

endişeyle doluydu. "Burada güvende değilsin, Tauria. Hiçbirimizin güvende olduğunu sanmıyorum ama gitmek için bir şansın var."

"Gitmiyorum."

Gözleri parladı ve sertliğine geri döndü. "O pasajı sana sadece bizim için planladıkları ve muhtemelen asla gerçekleşmeyecek olan törenin saçmalığını görmen için göstermedim." Ses tonu acıydı, incinmişti ve Tauria o zaman Tarly'nin onun evlenmeyi kabul edeceğine dair hiçbir umudu olmadığını anladı. Onun kendisini isteyeceğine hiç inanmamıştı. Suçluluk duygusu, midesinin derinliklerinde yatan şey için uygun görünmüyordu. "Seni oraya, kalemizdeki bazı ilginç casus noktalarından haberdar etmek için götürdüm, hava sirkülasyonu için tasarlanmış tüneller, ancak v a r ı ş noktası sadece bir yerde bitiyor. Dışarıda."

Tauria gözlerini kırptırdı, afallamıştı. Tarly, onları neyin beklediğini öğrenmeden önce bile ona güvenli bir yol göstermişti.

Onu özgür bırakmaya hazırdı...

"Bu evlilik için hiç umudun var mıydı?" Neden sorduğundan emin değildi ama onun cevabını beklerken kendini diken üstünde buldu ve onu bu kadar inandırıcı bir şekilde başından savmak için ne kadar mutsuz olması gerektiğini merak etti.

"Belki de öyleydi," dedi. "Belki de hala öyleyim."

Midesindeki çarpıntı çelişkiydi. Suçluluk ve övgü savaşı.

"Ama babamın şartlarına göre değil."

"Bu her zaman onun şartlarına göre olacaktır." "Onunla kendi oyununda oynarsak olmaz."

Tauria kaşlarını çattı. "Az önce bana kaçmam gerektiğini söyledin, şimdi de kalıp seninle kendi şartlarımızda evlenmemi mi istiyorsun?"

"Nether'da işler çığırından çıkarsa sana bir kaçış yolu verdim," diye tersledi. Kızın geri tepmesi üzerine soğukkanlılığını yeniden kazandı. "Neden benimle evlenmekten zorunlu bir görevmiş gibi bahsediyorsun? Bizi böyle mi görüyorsun?"

Tauria onun sözleri üzerinde düşündü. Onunla birlikte bir geleceğin nelere yol açabileceği gözünün önüne geldi. Onların isteğiyle, o kadar da korkunç görünmüyordu. Bir zamanlar düşünmek zorunda kaldığı bir hayat

daha önce, maçları Varlas ve Orlon'un lehine olduğunda. Daha önce de aynı planları mı vardı? Öyle olduğunu varsaymak mantıklı. O ve Tarly düşündüklerinden çok daha uzun süredir hedefti.

Tauria paniğini yatıştırmak için birkaç sakinleştirici nefes aldı. Artık hiçbir şey fark etmiyordu. "Bana tam olarak romantik davranmadın," diye hafifçe söylendi. Onun oflaya puflaya güldüğünü duymak rahatlatıcıydı. "Hâlâ planını anlamış değilim."

"Şehirde, kalenin etrafında birlikte görüldük. Bizim için sadece birkaç girişim olan şey, umutlu olmak için bir şeyler arayan insanlar için her şey demek."

Tauria onun haklı olduğunu düşündü ama yine de içini bir sıkıntı kapladı. Nik'e haber gitmiş olabilir miydi? O ve Olmstone Prensi'nin *yakınlaştığı*...

"Bu kez söylentiler bizim lehimize sonuçlanacak ve sana yaptığım teklifi yarın babama açıklayacağız."

Tauria'nın kalbi neredeyse duracaktı. Ve kırıldı. Çünkü bir nişan duyurusu tüm krallıklara hızla yayılırdı. Yüce Farrow'a kadar. "Ona istediği her şeyi vermiş oluruz," diye nefes aldı. Varislerden hiçbirinin haberi olmadan uğursuz törenlerini hazırlarken, babasının amacı -karanlık fae'nin amacı- bu gibi görünüyordu.

"Birisi istediği her şeye sahip olduğunda, odak noktası onu elde etmekten sapar. Nişanlanmamız bu baskıyı hafifletmek için bize üstünlük sağlıyor. Varlas bunun sadece evlendiğimizi görmek için bir bekleme oyunu olduğunu düşünecek. Bunun yerine dikkatli gözleri onların üzerine çevirmek ve bu birliktelikle ilgili planları hakkında öğrenebildiğimiz her şeyi öğrenmek için bize zaman verecek ve-" Tarly durdu ve prensin ilk kez gerçekten *korkmuş* görüldüğünü gördü. "Sizi korkutmak istemem ama yapmayı planladığımız şey tehlikeli olacak ve kaderimiz gerçekten onların eline geçerse keşfedebileceğimiz şey üzücü olabilir. Karanlık Fae'lerin neler yapabileceğini ya da Yüce Lord gibi birinin bizden ne elde etmek isteyebileceğini bilmiyorum, ama bunun sadece bizimle evlenmek ve bizi görmek olduğundan şüpheliyim.

politik olarak kontrol ediliyor. Bir şeyler geliyor. Karanlık ve değişen bir şey."

Ve o çatıda üzerlerine ağır bir yük çöktü. Korkutucu bir belirsizlik. Yaklaşan karanlık bir kader.

Tauria boş bir ifadeyle, "Yani nişanlıymışız gibi yapacağız," dedi.

"Sahte olması gerektiğini kim söyledi?"

Tauria ona döndü. Yüzü alışılmadık derecede yumuşak ve araştırmacıydı ve vücutları artık neredeyse birbirine değdiği için bir noktada yaklaşmış olabilirdi.

"En azından formalite olacak. Ama belki tüm bunlar olurken sana romantizm yapmama izin verirsin."

Tauria sessiz bir kıkırdama çıkardı, onu saran dehşet ve korkuyu bastırmak için çaresizlik içinde yükselen gerçek bir baş döndürücü mizah nöbeti. Olacaklar için, keşfettikleri her şey için.

"Ciddiyim, Tauria. Bu bizim seçimimiz olabilir. Her şey birbirimize güvenmekle başlar. Çok açık sözlü olmadığımı biliyorum ama gerekirse babama karşı senin yanında olacağıma söz veriyorum."

Tauria derin, düşünceli bir nefes aldı. Gözlerini ondan kaçırdı ve gözlerini aya dikti. Tarly ile bir hayat daha kolay gelmeye başlamıştı. Onu neyin yarattığını ve neyin bozduğunu bulmak zordu ama değerini bilmeye değer her şey uğruna savaşmaya değerdi.

"Evet," dedi, seçiminde kök salmakla tehdit eden her türlü çekinceyi elinin tersiyle iterek, kararını verirken aklına gelen yüzü bir kenara bırakarak. "Seninle evleneceğim, Tarly Wolverlon."

BÖLÜM 27

Nikalias

NİK masayı o kadar sert tuttu ki ahşabı kırmamak ve içini kemiren öfkeyi ele vermemek için çaba sarf etti. içinden akıyordu. Arkasındaki ses uzak, rahatsız edici bir mırıltıydı ve gözlerinin delik deşik ettiği parşömende yazılı olmasına rağmen bilgiyi kalbine saplanan bir hançer gibi aktarıyordu.

Tauria'nın nişanı.

Birlikteliklerini Yaz Gündönümü Balosu'nda kutlama davetinin alay konusu olduğunu düşünmeye hakkı yoktu ama yine de iblisleri -ki bunlardan biri Zarrius şeklinde gerçektigülyordu. Arkasındaki lord, *neşeli* duyurudan neşeyle bahsederken sinsi imalarını gizlemeye çalışmadı.

"Umduğumuzdan çok daha hızlı bir şekilde bir araya geldi. Prens ve prensesin ne kadar iyi kaynaştığını ancak hayal edebilirim."

Nik, Zarrius'un sözlerinin göğsünde kıvrılıp bükülmesine engel olamadı. Ses tonundan kıskançlık fışırma riski olmadan olmazdı. Zarrius'un duyuru üzerine bu kadar abartılı konuşmasının, Nik'i kırmaya cesaretlendiren kasıtlı bir yoklama olduğundan şüphe duymuyordu. Lord, Nik'in inanmasına izin verdiğinden çok daha fazlasını biliyordu ve böyle de kalmalıydı.

Jakon odanın kenarında duruyordu, lordun araya girmesinden önce sıradan bir sohbete dalmışlardı. Jakon'un kovulması için ısrar etmek dışında -ki Nik bunu reddetmişti- Zarrius Jakon yokmuş gibi davranıyordu. Nik doğrulurken ona bir bakış attı, Zarrius'un umursamazlığından memnundu çünkü insan bilerek yüzünü buruşturmasını güçlükle bastırabiliyordu. Nik yüzünü buruşturdu. Parşömeni alarak lorda döndü.

"Gerçekten de. Bu ne büyük bir kutlama olacak." *Nişan*. Bu kelimeyi tekrar tekrar okuyarak kendini uyuşturdu, ancak elindeki davetiyenin satırları arasında kendi planının yazılı olduğunu gördü. Nik uzun bir nefes aldı ve onu bir kenara bıraktı. "Kâtipler katılacağımı teyit etmek için geri yazsınlar."

"Bu saatte bir balo için krallığınızdan ayrılmanız akıllıca mı?" Zarrius dikkatle sordu.

"Evet." Nik onun endişesini bir kenara bıraktı. "Bunu kendi nişanımı komşu mahkemelerimizle tanıştırmak için mükemmel bir fırsat olarak görüyorum."

Jakon'un şaşkınlığı belli belirsizdi. Nik ona kendi nişanından bahsetmemiştii çünkü doğrusunu söylemek gerekirse bu sadece o anın sıcaklığıyla aklına gelmişti. Bu onun yararına olabilirdi. O lanet olası baloya gitmeye niyeti vardı ama sadece Tauria'nın istekliliğini ve plandaki güvenliğini teyit etmek için, mektuplarına henüz tek bir cevap alamamışken ve Gece Yürüyüşü hâlâ engelliyken. Bir şeyler yolunda gitmiyordu ve hayal kırıklığı birikiyor, Tauria'ya kötü davranıldığını ya da herhangi bir şekilde elinin zorlandığını öğrenirse hazırlıklı olamayacakları bir fırtınaya dönüşmeye hazırlanıyordu.

"Leydi Samara ile birlikte katılacağımı bildirin."

"İkinizin bu kadar kısa sürede böyle bir anlaşmaya vardığınızı bilmiyordum."

"Kraliyet nişanları hızlı olur. Halk, krallık için umut verici olan bu değişikliğe sevinecek. İki hükümdar bir hükümdardan daha güçlüdür."

"Katılıyorum. Yine de mahkemenin ikinizi birlikte pek görmediğini söyleyebilir miyim?"

Nik'in gülümsemesi sahte bir şekilde kibirliydi. "Özel zamanlarımızı tercih ettiğimizi kabul ediyorum," diye olabildiğince kendinden emin bir şekilde ima etti, ancak bunun düşüncesi onu suçlu bir huzursuzlukla doldurdu. "Leydi Samara'nın yanımda daha sık görülmesini bekle, Zarrius."

Lord Nik'in umduğu kadar memnun görünmüyordu. Yüzünde şüphe okunuyordu ve Nik, küstah planının inandırıcı görünmesi için çok daha fazlasının gerektiğini anladı.

"Anlaşılan o ki, nişanım beni bekliyor," diyerek geçiştirdi. Doğrusu, onu acilen bulması ve farkında olmadan kilit rol oynayacağı bu oyundan haberdar etmesi gerekiyordu. Nik sadece onun yardım etmeye istekli olması için dua etti.

"Pekâlâ," dedi Zarrius şüpheli bir bakışla.

Nik yüz ifadesini nötr tuttu. Lordun geri dönüp ağzından dökülen her yalanı ortaya çıkarmasını beklerken kasları acı verecek kadar gerilmişti. Lordun, sevgilisi olması gereken kişiye karşı kişisel duygularını ağzından kaçıracağını ummuştu ama Zarrius hiçbir şey söylemedi. Nik'in aynı yatağı paylaştıklarını ima etmesine kıskançlık duymadı. En değerli sırrını ele geçirdiği için öfkelenmedi. Büyük bir rahatlamayla, Samara'nın Zarrius'u işlerin nasıl ilerlediği konusunda ikna etme rolünü iyi oynadığını varsaymak zorundaydı.

Kapı lordun arkasından tıkırdayarak kapandığında Nik'in başı geriye düştü. Tavana baktı, kendini sakinleştirmeye çalıştı, karmakarışık zihnini bir araya getirmeye ve Nether'de ne düşündüğünü anlamaya çalıştı.

"Tebrikler." Jakon'un sesi hızla akan düşüncelerini böldü.

Nik'in başı öne eğildi ve hoşnutsuz bir bakışla onu kıstırdı.

"Ben olsam nişan hediyesi getirirdim," diye devam etti kahkahalarını bastırarak. "Marlowe'dan en azından yüzüğü yapmasını isteyeyim mi?"

Nik inledi ve elini yüzünde gezdirdi. "Tauria'ya gitmem gerekiyor ve elimin de tüm niyet ve amaçlar için bağlı olduğunun bilinmesi, ben oradayken şüpheleri uzak tutacaktır. Zarrius da planının ilerlediğine inanacaktır."

Jakon başını salladı ama neşesi kaybolmadı.

"Bundan zevk almayı bırak."

"Neden *bahsettiğiniz* hakkında hiçbir fikrim yok, *Majesteleri*." Ama sonra Jakon'un yüz ifadesine sempati yerleşti. "Sen oraya varmadan önce bunu duyacağını biliyorsun. Senden değil."

Nik bu düşüncenin içini burktuğunu gizleyemedi. "Başka yolu yok." Bir yanı Tauria'nın nişanının doğru ve mutlu olmasını istiyordu, böylece kendi nişanının yanlış haberini yabancılardan duymak canını acıtmayacaktı. Ama daha büyük bir parçası, baskın ve karanlık bir parçası, kendisinden gelmediği sürece onun için bu mutluluğu kabul edemeyecek kadar bencildi.

"Sanırım yapman gereken seyahat hazırlıkları var," diye dikkatle araya girdi Jakon. "Sen yokken Zarrius'a göz kulak olurum. Sen burada yokken pek bir etkim olmaz ama soylularınız genellikle iyi maaşlı bir hizmetkâr ağının neler yapabileceğini hafife alırlar."

Nik, Jakon'un gizli içgörüsü karşısında sırtıttı. Konumlarını riske atacak kadar cüretkârlarsa, kale personelini casusa dönüştürdüğü için onu azarlayamazdı.

Nik "Yüzük" diye seslendiğinde Jakon kapıdaydı. İçinde yaşadığı bu çarpık gerçekliğin gerginliğini biraz olsun azaltmak için gergin şakaklarını ovuşturdu. "Lanet nişan yüzüğüne ihtiyacım olacak."

BÖLÜM 28

Tauria

I Uzun sürmedi. Kraliyet nişanı haberi orman yangınından daha hızlı yayıldı. Dedikodular **t ü r e d i**, bazı hikayeler romantik, diğerleri skandal, birçoğu da mizahi. Tauria nereye giderse gitsin hiç bu kadar dikkati üzerinde toplamamıştı. Buradaki herkes için o, Olmstone'un gelecekteki Kraliçe Eşi'ydi. Ama tedirginliğinin bir an bile su yüzüne çıkmasına izin vermedi. Tauria Stagknight, yakında hüküm süreceği krallığın canlı mor rengine bürünmüş bir halde, kraliyet salonlarında kendinden emin adımlarla ilerliyordu. Hayranlık, kıskançlık ve merak dolu bakışlar, kraliçenin odasına varana kadar her hareketini takip etti.

Bu sefer davetle.

Tauria bunu bekliyordu, Keira'nın nişan hakkında söyleyecek çok şeyi olacağından hiç şüphesi yoktu. Çatıda yaptıkları evlenme teklifinin ardından kendisine gittikleri sabah Kral Varlas tarafından sevinçle duyurulmuştu; bu, etrafındaki koşullara rağmen bir gün romantize edilebilecek bir hikâyeydi. Karanlık güçler, el çabukluklarının önünde oyunu kazanma riskiyle karşı karşıyayken zaman kaybedemezlerdi.

Katori o sabah odasının önünde beklemiş ve onu takip etmişti. Tauria, ona yardım eden müttefiki için minnettardı.

kaygılarının çoğunu yatıştırdı. Bazen kurdun varlığı, yanından geçtiği ve aksi takdirde onu sorgulayabilecek kişilerin başlarını sallayarak saygı göstermesine neden oluyordu.

Parlak, açık mermer alana süzülen Tauria, Kraliçe Keira'nın zarif bir şezlongda zahmetsizce yanlamasına uzandığını gördü. Son tatsız ziyaretinden hatırladığı hanımlar minderlerin üzerinde Keira'nın etrafını sarmışlardı, her zaman Keira'nın altında konumlanmışlardı, böylece hayranlık dolu yüzlerini ona sabitlerken bir tanrıçaya tapıyor gibi görünüyorlardı.

Keira'nın mavi gözleri Tauria'nın kilerle buluşmak için yukarı kaydı ve görünüşünü incelerken onu boylu b o y u n c a takip etti. Olmstone'un kraliyet giysileri. Üzerinde iki başlı kurdun mührü vardı. Keira'nın yüzündeki öfke parıltısı diğerleri tarafından fark edilmeyecekti ve belki de bunun ne anlama geldiğini anlamayacaklardı. İki hükümdarın rütbeleri artık eşitti. En azından Tauria artık krallığın bir ödülü olarak görüldüğü için aynı koruma ve saygı derecesine sahipti.

"Canavarın buraya girmesine izin verilmiyor," dedi Keira selamlama amacıyla.

Katori'nin başı bir parça eğildi, bir hırlamayı davet eden bir duruştu ama kurt sessiz kaldı. Tauria bir elini kürkünde g e z d i r d i .

"Elbette, gönderin onu," diye cevap verdi kayıtsızca.

Tauria kurda komut vermedi. Tarly'ye daha önce eğitilmiş köpeklerin yaptığı gibi herhangi bir komuta yanıt verip vermediğini sormayı hiç denememişti, hatta düşünmemişti. Yine de Katori *farklı görünüyordu*. O parıldayan gümüş gözlerle her karşılaştığında, sanki Katori kendi başına düşünüp değerlendirme yapabiliyormuş gibi bir tedirginlik hissetmekten kendini alamıyordu.

Küçük ayak sesleri duyulduğunda Keira'nın kurttan daha fazla nefret etme fırsatı olmamıştı.

"Tauria!"

Adının haykırılmasıyla irkildi ve tam zamanında dönerek Opal'ı yanına çarparken yakaladı. Parlak karşılama karşısında göğsü sıcaklıkla patladı, bu yüzden

onu kadınlardan takip eden yargının aksine hoş bir karşılama.

O uzaklaşırken genç prensesin nefesi kesildi. Neredeyse boyuna denk olan Katori'ye doğru adım attığında ve onu okşamak için ellerini kaldırdığında hiç tereddüt etmedi. Katori başını prensese yaslayıp kıkırdadığında Tauria'nın yüzünde bir sırıtış belirdi. Konuşmalarına bakılırsa daha önce birçok kez karşılaşmışlardı.

"Bahçelere bir daha ne zaman gidebileceğiz?" Opal cıvıladı, gözleri kocaman ve hayranlık dolu bir şekilde ona bakıyordu.

Tauria ona yakında olacağına dair söz vermek için ağzını açtı, ama kraliçenin sesi o daha sözünü söyleyemeden onu aştı.

"Buraya gel canım," diye emretti.

Prensese yüzü düştü, Katori'yi bırakırken küçük omuzları biraz çöktü. Annesinin yanına oturduğunda, kraliçe bir elini prensesin bal sarısı buklelerinin üzerinde gezdirdi.

"Bahçenin sizin için uygun bir yer olduğunu sanmıyorum."

Opal hiçbir şey söylemedi ama konuşmamak için direnirken masum yüzüne bir protesto ifadesi düştü. Tauria, yanlış olduğunu hissettiği bu baskıya müdahale etmesine engel olamadı.

"Bahçelerde ve benim gözetimim altında çok iyi korunuyor."

Tüm gözler ona çevrilmişti ve sanki hakaret ediyormuş gibi havanın gerildiğini hissetmek için hiçbiriyle karşılaşmasına gerek yoktu. Tauria kraliçeye tatlı tatlı gülümsedi ve kendine olan güveninin sarsılmasına asla izin vermedi. Keira gibi birinin onu kıracak kadar kayması için hafif bir çatlak yeterliydi.

Tauria genç prensese doğrudan hitap ederek, "Yarın öğleden sonra oraya gideceğim, eğer bana katılabilirsen," dedi.

Onların soluk soluğa nefes alışlarını yakaladı. İnanılmazlık. Meseleyi daha da alevlendirdikleri için tüm hanımlara kızgınlığını yansıtmaktan kaçınmak zorundaydı. Keira'nın itibarı onun en çok değer verdiği şeydi ve onun otoritesinin inceden inceye sarsılması, değerli arkadaşlarının önünde muhtemelen on kat daha kötüydü. Ama Opal kendi başına karar verebilecek yaşıydı ve belki de Tauria genç fae'de kendi çocuk benliğini görmekten kendini alamıyordu, annesinin ona aşıladığı bağımsızlık ve cesareti aşlamayı umuyordu.

"Belki de temiz hava sana iyi gelir çocuğum," diye araya girdi Keira, Opal'ın hevesli sözleri dökülmeden önce. Onaylamaya geçmesi, otoritesinin dizginleriyle nazıkçe boğuşmasıydı. "Madam bana derslerinizin yetersiz olduğunu söyledi. Onlardan birkaç gün uzak kalmak zihnini açabilir." Eli Opal'ın saçlarını okşamaya devam ediyordu ve Tauria bu hareketin onu neden huzursuz ettiğinden emin olamıyordu. Sanki kendi çocuğuna değil de iyi evcilleştirilmiş bir kediye hayranlık duyuyordu.

Giderek artan kızgınlığını silkelemek zorunda kaldı. "Beni buraya siz mi davet ettiniz, Majesteleri?"

Kraliçenin gülümsemesi kedi gibiydi. Cezbedici ama bir o kadar da ürkütücüydü. "Bize katıl, Tauria." Bu bir rica değildi.

Kraliçe'nin sessiz emriyle ona bir sandalye getirildi. Keira stratejik davranıyor, Tauria'ya artık hak ettiği saygıyı gösteriyordu. Tauria sakın bir şekilde oturdu ama sıradan bir sohbeta dahil edilmek yerine yargılanıyormuş gibi hissetmekten kendini alamadı.

"Nişanınız epey heyecan yarattı." Keira'nın yaptığı her şey dikkatliydi, analiz ediyordu. "Bu kadar çabuk olmasına şaşırdığımı itiraf etmeliyim."

"Beklemek için bir neden göremedik."

"Hmm." Keira altın kadehten bir yudum aldı. "İkinizin bu kadar yakınlaştığını bilmiyordum."

Tauria temkinli davranmakta haklıydı çünkü bu sandalyeye etraflarındaki izleyicilerin odak noktası olması için oturtulmuştu. Acaba hanımlardan herhangi biri

meydan okuma - kraliçenin bu öğleden sonra başlattığı dikkatli sorgulama. Tauria'nın gözleri ilk kez Serena'ya kaydı ve bakışları yeşil bir kıskançlıktan başka bir şey değildi. Bundan en ufak bir memnuniyet duymuyordu. Belki de Varlas buna asla izin vermeyecekken prensle bir şansı olduğunu düşündüğü için saf fae'ye acıyordu bile.

"Tarly ve benim bundan önce de bir geçmişimiz vardı. Ve buraya geldiğimden beri yaptığımız özel görüşmeler... sanırım birbirimize karşı olan hislerimizin çok daha hızlı ortaya çıkmasına yardımcı oldu diyebiliriz."

Hanımlar başları dönmüş, gözleri fal taşı gibi açılmış ve Prens'le olan skandal ilişkilerini duymak için sabırsızlanıyorlardı.

"Bize daha fazlasını anlatabilir misin?" diye sordu fae'lerden biri, Tauria'yla yüzleşmek için minderinin üzerinde kayarak.

Kraliçenin gözlerindeki esneme Tauria'yı, dikkatinin kendisinden çalınmasını pek iyi karşılamadığı konusunda uyardı. Hele ki bu Tauria'nın lehine olduğunda. Yavaş ve muzaffer bir edayla gülümsedi, eğer isterse her birini teker teker elinden alabileceğini biliyordu.

Ama bu o değildi. Tauria kendisinin Keira gibi olmasına izin vermeyecekti.

"Prens... tutkulu," diye önerdi ve küçük gruptan birkaç heyecanlı ciyıklama yükseldi. "Ama bir hanımefendi asla söylemez. Her şeyi vermeden de zevk almanın pek çok yolu var diyelim."

Bakışmaları ve yanaklarının kızarması çocukları izlemek gibiydi. Onun uzun zaman önce kendini başka bir prene teslim ettiğini asla bilmeyeceklerdi -hiç kimse bilmeyecekti. Kimse bilemezdi. Şimdi Tarly'yi düşününce, bunu itiraf etmek içini utançla dolduruyordu. Nişanlanmaları bir oyun olabilirdi ama bir yanının ona en azından bu gerçeği borçlu olduğunu düşündüğünü inkâr edemezdi.

"Yüce Farrow Kralı da bir süredir Leydi Samara'ya kur yapıyor."

Tauria'nın bakışları Serena'ya kaydı ve mavi gözleri onu delip geçen demir hançerlerle doldu. Fincanından gelişigüzel bir yudum alırken, fae ondan bir tepki alabileceğini *biliyordu*.

Soğukkanlılığını korumaya çalışarak, "Birçok kadını şirketine geri getirdiği biliniyor," dedi.

"Leydi Samara'yı kıskanıyorum. Onun bir Tanrıça güzelliğiyle kutsanmış olduğu söyleniyor," dedi bir diğeri.

Tauria'nın midesi sıkıştı. Gittikçe daha sıkı. Nik hiçbir zaman saygın bir şöhrete sahip yüksek bir hanımefendinin arkadaşlığını aramamıştı. Samara'nın adını tekrar duymak acınası bir hayal kırıklığı yaratmıştı.

"Bu doğru." Kraliçe herkesin dikkatini kendisine çekti ama gözleri Tauria'ya sabitlenmişti. "Bilmemenize şaşırdım. Kralla yeterince yakın olduğunuzu ve şahsen bilgilendireceği ilk kişiler arasında olacağınızı sanıyordum. Ama işte buradayız."

Keira tam olarak nereye saldıracağını biliyordu. Buradaki statüsüne dokunamayınca, Tauria'nın High Farrow'da olması gereken her şeye saldırdı. En iyi izleyicilerin önünde Keira, Nik için bir hiç olduğunu gösterdi. Tauria'nın nefesini kesecek kadar canını yakan şey, Keira'nın Tauria'nın *bunu* fark etmesi, hissetmesi için bir şey söylemesine gerek olmamasıydı. Kalbini, ruhunu delip geçen duygu selini bastırmak için şimdi her zamankinden daha fazla mücadele ediyordu. Ve Tauria kraliçenin bir sonraki sözleriyle neredeyse paramparça oldu.

"Duyuru sizinkiyle aynı zamanda yapıldı. Uygun bir tesadüf." Gülümsemesi çok acımasızdı. "Nikalias Silvergriff, Leydi Samara Calltegan ile nişanlandı."

Midesi bulandı ve buradan başka bir yerde olmayı arzuladı. Gözleri olan herhangi bir yerde. Çünkü nefes almak aniden zorlaşmıştı.

"Yaz Gündönümü Balosu için buraya gelmeyi ve Tarly ile evlilik ittifakının hepimize neler getireceğini görüşmeyi planlıyor. Yeni müstakbel gelini de ona eşlik edecek."

Keira her kelimeyi bir iğne batırır gibi söyledi. Tekrar ve tekrar. Tauria soğukkanlılığını korumak için kendinde güç bile bulamıyordu. Çok derinden önemsiyordu. Çok içten incinmişti. Bu bilgi karşısında duygularına bu kadar kapılmak için hiçbir hakkı ya da nedeni yokken.

O geliyordu. Ama onun için değil. Nik, onu bir başkasının kollarında görmeye gelecekti ama bu, Samara'nın onun yanında zihnine kazınan görüntüsünün yanında hiçbir şeydi.

"İyi misiniz, Ekselansları?" diye sordu hanımlardan biri, yüzünde gerçek bir endişe okunuyordu.

Tauria akbabaların pençeleri arasında parçalanamazdı. Kadehine baktı ve onu bir hizmetkâra uzatırken başını salladı. "Şarabın iyi geldiğini sanmıyorum," diye mırıldandı, bunun kötü bir bahane olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Kaçışını sağlayacak her şeye ihtiyacı vardı.

"Daha yeni geldiniz. Düşününüzle ilgili hayallerinizi ve arzularınızı konuşmayı umuyordum. Eminim kralımız gecikmeniz için size fazla zaman tanımayacaktır."

Tauria, Keira'nın bakışıyla karşılaşmayı başardı ve onu karanlık bir şekilde eğlenmiş buldu. Bilmek. Kraliçe her şeyi biliyor muydu? Karanlık Fae'ler hakkında, Varlas'ın hepsini ilgilendiren planları hakkında.

Çok fazla soru. Çok fazla düşünce. Durması gerekiyordu. Ve hepsi de durdu; öyle güçlü bir hüznün vardı ki, diğer her şeyin içini boşaltıyordu. Gözleri, duygularını açığa çıkarmakla tehdit eden yanmayla savaştı. Yüzünü düz tuttu, duygudan yoksundu. Toplanmış asaletin ustaca bir kisvesi. Zayıf dizlerinin üzerinde durarak hoş bir gülümsemeye zorladı.

"Tüm tebrikleriniz için teşekkür ederim. Büyük gün için daha heyecan verici planları görüşmek üzere tekrar buluşmayı dört gözle bekliyorum."

Hanımlar temkinli bir kabullenişle başlarını salladılar. Tauria ses tonunun sözlerine uygun olduğunu düşünmüyordu ama artık dönüp bu boğucu durumdan kurtulmaya çalışmaktan başka çaresi yoktu.

boğazını kapattı. Yürürken dişlerini sıktı, bu durumla daha iyi başa çıkamadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Nik'in pençeleri kalbinde itiraf etmek istemeyeceği kadar derin bir yer tutuyordu. Tauria kendini huzurlu hissedebileceği tek yere doğru ilerledi. Lennox, Katori'yle birlikte onun peşindeydi ama hiçbir şey söylemedi.

Bahçede doğruca köşke yöneldi. Ahşap yapıya adım attığında gözyaşları nihayet döküldü. Boğazını daraltan ve göğsünde topaklanan acıya rağmen gözyaşlarını susturdu. Etrafında dönüp duran havaya rağmen ciğerlerinde yeterince hava yoktu, büyüsünün kaymasına cevap vererek yüzüne saç tutamları savuruyordu. Tauria gözlerini kapadı, dudağını öyle sert ısırıldı ki bakır rengi kan tadı ağzına doldu. Rüzgârının tehlikeli salınımını bastırmak için yumrukları iki yanında titriyordu.

Geri gelmeni istiyorum.

Boğuk bir hıçkırık çıkardı, Lennox kapıların yanında kaldığı ve daha fazla yaklaşmadığı için minnettardı. "Yalan söyledin," diye fısıldadı. Gözlerini açtığında göğsü boştu. Her şeyi bir anda bırakan Tauria, yenilmiş bir halde pavyonun bankına yığıldı. Nik'in nişanına bu kadar sert tepki verdiği için hayal kırıklığı ağırdı. Üzüntüsü için hiçbir gerekçesi yoktu, hatta belki de bunun için bencilce hissediyordu. Nik'in geri dönmesini istiyordu ama Nik onu istemiyordu.

Tauria başını ahşap yapıya yaslamış, gökyüzüne sadece kaybolmuş düşüncelerle bakıyordu. Zaman zaman daha fazla sessiz gözyaşı bırakan acı verici anılar. Bulutların yuvarlanıp kaybolmasını izledi. Güneş gökyüzünü geçti. Gözleri sanki artık yere çakılmamış gibi sabitlenmişti. Gün yerini alacakaranlığa bıraktı; güneş dans eden yıldızlarıyla birlikte ayı karşıladı. Tauria hareket etmedi. Lennox ona yaklaşmadı, başka kimse de yaklaşmadı ve o da bundan memnundu. Katori bir süre sık sık sessiz mırıltılar çıkardı ama sonra Tauria'nın ilgisizliği karşısında sustu.

Nik'in nişan haberinde kalp ağrısı bulmaya hakkı olmadığına inanmak istiyordu. Kaderleri aynı hizadaydı ama birbirleriyle değil. Ama ona tekrar tekrar işkence eden şey, Nik'in onu tamamen unutmuş gibi görünmesiydi. Ne tek bir mektup, ne de bir Gece Gezen ziyareti. Aynı yeteneğin kendisinde de olmasını diliyor, Nik ve Faythe'nin bu bağı paylaşmış olmalarını kıskanıyordu. Bilinçaltılarının özel alanında birbirlerini görebilme, konuşabilme, hissedebilme yeteneği. Gece yürüyüşü onun için asla bir olasılık değildi.

Tauria'nın kafası çok karışık, ne kaçırdığını merak ediyor, Nik'in davranışlarının her şeyi sorgulamasına neden olacak kadar karakterine aykırı olduğunu düşünüyordu. En azından onunla konuşana kadar ona inanmak istiyordu. Ama kızgınlığı içinde onu bir daha asla görmemeyi diliyordu.

"Tauria."

İlk kez yorgun gözleri düştü. Ama Lycus'a dönmedi, altın yanaklarını boyayan zayıflığı görmesinden çok utanmıştı.

"Kraliçeyle görüşmenizden sonra sizi bulmayı umuyordum ama bana saatler önce ayrıldığınızı söyledi. Daha sonra beyaz canavarın beni takip etmemi istediği izlenimine kapıldım ve-" Lycus onun acınası halini sezmiş olmalı ki aralarındaki mesafeyi kapattı.

Derin bir nefes aldı, doğrulmaya çalıştı ama uyuşmuş kaslarının acısıyla irkildi. Lycus yanındaydı, ellerini uzattı, sanki üzerine oturduğu alçak banktan yuvarlanacakmış gibi. Parmakları çıplak kollarını sıyırdı, sıcaklıkları kadının içinde bir titreme yarattı ve akşamın soğuğuna karşı onu uyardı.

"Ne oldu?" Gözleri buluştuğunda kaşları sertçe çatılmıştı ve Lycus'un artan bir öfkeyle kendisine baktığını hayal ederek irkildi. Lycus ceketinin bağlarını çoktan çözmüştü ve ceketini omuzlarına atıp silkindiğinde itiraz edecek gücü bile bulamadı.

Tauria boş bir gülümseme takındı, ancak onun ilgisini takdir etmekle birlikte

Tek başına. Suçluluktan, utançtan, üzüntüden... Dünyaya karşı dayanıklılık maskesine geri dönmeden önce tüm bunlara yenik düşmek i ç i n daha fazla zaman istedi.

Lycus yakın oturuyordu. Spekülasyonlardan kaçınmak için neredeyse çok yakındı ve Tauria muhafızların tepkisini ölçmek için kapıya doğru attığı bakıştan nefret ediyordu.

"Lennox'u görevden aldım. Diğer muhafızlar rotasyon değiştiriyor."

Bu bir rahatlamaydı. Ve bu huzur anının tadını çıkardı. "Ben iyiyim," diye fısıldadı, boğuk bir sessizlikle geçen uzun bir günün ardından düzgün konuşmaya çalışırsa korkunç bir vıraklama çıkaracağını biliyordu.

Lycus ofladı pufladı. "Pek sayılmaz."

Ona bakmaya dayanamıyordu. Kapalı sessizliği için suçluluk duysa da, o anda maskeyi tekrar takmaya zorlayacak kadar güçlü değildi. Henüz değil. Duygularının kırıldığını daha önce görmüş olan Lycus'un yanında buna ihtiyacı olmadığına inanmak hoşuna gidiyordu. Onu herkesten daha iyi tanıyordu. Ya da bir zamanlar tanıyordu. Zamanın onları ayırdığı şu anda bunun doğru olmayabileceğini düşünmek bir başka kederli hançerdi.

"Bunu istiyor musun, Tauria?" Lycus'un sorusu dikkatli ve kişiseldi.

Dürüstçe cevap verirken yıldızları gözlemlemeye devam etti. "Bunun benim ne istediğimle bir ilgisi olduğunu hiç sanmıyorum."

"Bu yüzden soruyorum."

Onun gözleriyle karşılaştı ve gözleri kararlılıkla odaklanmıştı. Lycus sanki onun için savaşa girmeye hazırmış gibi onu inceledi. "Benden alınan her şeyi geri almak istiyorum. Ailemin intikamını almak istiyorum. Bunu böyle yapacağım."

"Mutluluğunuzu feda etmenize gerek yok."

"Öyle olmalı," diye tersledi. Lycus onun ses tonuna itiraz etmedi ve Tauria bacaklarını banktan ayırarak doğruldu. "Fenstead askerleri benim için, krallık için her şeylerini feda ettiler. Kraliçeleri olarak, bunun boşa gitmediğinden emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Kalbin ne diyor?" Lycus yırtılmış bir yarayı deşiyordu. Tehlikeli derecede gevşek duygularını onun üzerine salmaktan kaçınırken nefesleri daha ağır geliyordu. Kontrolü biliyordu. Ve dengeyi. Ve gerçek duygularını bastırmayı. Bunların hepsinin kaydığını hissettiği pek sık olmamıştı.

"Kalbim Fenstead ile birlikte." Sözleri acı ve buz gibiydi.

"Sen bundan daha fazlasısın."

"Gitmelisin, Lycus." Şu anda içinde büyüyen ve çirkinleşen her şeyin serbest kalmasını kimse hak etmiyordu.

"Sarayımızı yükseltmek için başka bir yol bulabiliriz. Rhyenelle'de ordularımızı kuruyor ve güçlendiriyoruz ve doğru zaman geldiğinde bizimle ittifak kuracaklarına eminim. Beni dinle, Tauria." Lycus onun önünde diz çökerek ellerini tuttu ve onu sabitleyen kararlı bakışları öfkesini gölgeleyerek nabzının hızlanmasına neden oldu. "Buradan fark edilmeden ayrılmana yardım edeceğim. Seni Rhyenelle'e götüreceğim ve sonraki hareketlerimize oradan karar vereceğiz. Hayatım üzerine söz veriyorum. Sadece söylemen yeterli."

Etrafını şaşkınlıkla tararken gözleri fal taşı gibi açılmıştı, çünkü elini çoktan imzalamışken adamın böyle bir öneride bulunmasına, hem de içinde bulundukları krallığa böylesine haince bir öneride bulunmasına inanamıyordu. "Delirdin mi sen?"

Lycus güldü ama kadın ona sadece inanamayarak bakabildi. Biri teklifine kulak misafiri olursa onun güvenliğinden korkuyordu.

"Buraya senin isteğin dışında gerçekleşen bu evliliği sana tavsiye etmek için gelmedim. Geldim çünkü bunu duyduğumda, senin isteğin dışında olduğunu anlarsam her türlü planı ve eylemi devreye sokacağımı biliyordum. Bu konuda senin seçimini feda etmeyecek başka bir yolumuz olduğunu söylemek için."

Başını iki yana salladı. "Emin olamazsın. Olmstone ile ittifak kurmak güçlü bir kazançtır."

Dolgun dudakları sertleşti. "Sana yardım etmeme izin ver, Tauria."

Başı dönüyordu. Gidebilirdi... ama bunu istiyor muydu?

Tauria, Katori'nin oyalandığını bildiği bahçenin kenarına doğru açıklanamaz bir çekim hissetti. Kurt onu izledi. Canavarın duygularını hayal etmek tuhaftı ama sabırlı ve anlayışlıydı, Olmstone'daki ilk hoş karşılama işaretiydi ve bir şekilde Tarly'ye bağlıydı. Prens soğuk, çoğu zaman sert ve anlaşılması zor biriydi ama aynı zamanda kırılmış ve kaybolmuştu ve Tauria onu sessiz varoluşuna terk edip giden bir başka kişi olma düşüncesinden çekinecek kadar ona ne zaman değer vermeye başladığından emin olamıyordu. Bir de Nik vardı... Her ne kadar ondan nefret etmek istese de, Rhyenelle'e sığınmak için ayrılmasının onunla olan tüm ittifakını terk etmekle eşdeğer olacağını görmezden gelemezdi. Artık Yüce Farrow'un vesayeti altında olmayacaktı.

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldadı boş boş, her şeyi düşünerek. Aptalca davranıyordu. Karşısındaki general, Olmstone topraklarına adım **a t t ı ğ ı n d a** arzuladığı her şeyi sunuyordu. Ama o kısa süre içinde çok şey değişmişti. Tarly değişiyordu, nihayet ona parça parça açılıyordu ve belki de onları birbiriyle eşleşen, ıssız iki ruh olarak düşünen onun kanayan kalbiydi.

"Bunu kastetmiyorsun," diye suçladı Lycus.

Onun sert gözlerini yalvaran gözlerle karşıladı.

"Seviyorum." "Bana onu sevdiğini söyle."

Tauria hiçbir şeyi kaçırmadı. "Onu seviyorum."

Gözleri parladı ama sözlerinin arasından bir şeyler okudu.

"Tarly değil," sonucuna vardı.

Tauria yavaşça ayağa kalktı ve Lycus ayağa kalkarken onun ellerini bıraktı. "Benden bu kadar uzun süre uzak durdun çünkü seçim yapma yeteneğime inanmadın. Fenstead için siyasi hareketler yapmak-"

"Bu doğru değil."

"Beni *terk ettin*, Lycus. Bir asırdan fazla bir süre boyunca öldüğüne inanmama izin verdin!" Sesi yükseldi, bir çıkış yolu buldu

"High Farrow'da boş boş oturduğumu düşünebilirsiniz. "High Farrow'da boş boş oturduğuma inanabilirsiniz ama kaybettiklerimi geri almayı düşünmediğim tek bir gün bile olmadı. Kendimden vazgeçmedim. Fenstead'i ilk sıraya koymaya devam ediyorum. Sensiz de gayet iyi idare ettim ve artık sana ihtiyacım yok." Sözlerini özür dilemeden söyledi. Tauria, onun için en iyisini bildiklerini düşünenleri dinlemenin ötesine geçmişti, oysa tek istedikleri onun kaçması ya da saklanmasıydı.

"Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Tauria sertçe yutkundu, açıkça ona verdiği acıdan nefret ediyordu ama bir arkadaş olarak değil, bir hükümdar olarak sözlerini sahiplenmekten başka bir şey yapamazdı.

"İstiyorum. Seni yanımda istiyorum, Lycus. Ama savaşmama yardım etmek için burada değilsen -beni saklamak için değil, tavsiyede bulunmak için- o zaman belki de gerçek yerimizin neresi olması gerektiğini öğrenmişizdir."

Adamın yüzündeki hayal kırıklığı parıltısı Tauria'nın içini parçaladı, bu onun düşünmekte olduğunun bir işaretiydi. Tauria, Lycus'un gideceği düşüncesiyle acı çekiyordu. Ailesi ve anavatanıyla arasındaki en yakın bağ oydu. Yine de o anda, zamanın izini bıraktığı açıktı. Lycus orduları yöneten bir general olarak başarılı olmuştu; onu koruma içgüdüsünü anlıyordu. Ama ondan istediği bu değildi ve ona bir karar vermesini söylemişti: Ya burada onunla birlikte olacak ya da Rhyenelle'deki ordularına dönecekti.

BÖLÜM 29

Nikalias

NIK STARED AND masasının üzerindeki kutuya baktı. Çenesi kenetlenmiş ellerinin üzerinde duruyordu. Bir süredir orada oturuyordu.

sessiz düşünme zamanı. İçinde ne olduğunu biliyordu. Onu bir zamanlar *babasının* mekânı olan özel konsey odasında güvenli bir şekilde kilitlenmiş olarak ilk bulduğunda, Nik duygularında çelişkiye düşmüştü.

Kısa bir kapı sesi duyuldu ve ayağa kalkarak içeri girecek kişiyi çağırdı.

"Beni mi çağırdınız?" Marlowe'un varlığı her zaman odanın ağırlığını hafifleten alçakgönüllü bir sıcaklıktı.

"Evet. Geldiğiniz için teşekkürler."

Yaklaşımı dikkatliydi, bakışları sempati doluydu, her ne kadar onun gözlerinden kaçınmaya çalışsa da. "Nişanlandığınızı duydum." Bir elini cebine daldırdı. "Eğer kalıcı olacaksa sana daha iyi bir şey yapabilirim... ya da demek istediğim, eğer siz ikiniz-"

Nik ona, "Ayrıntılı bir şeye ihtiyacım yok," diye güvence verdi.

Marlowe yaklaşırken yüzüğü ona uzattı ve Nik'in avucuna yerleştirdi. Nik yüzüğü kısaca inceledi. Sade ve zarifti.

"Bu çok güzel."

"Elimdeki bir tanesinde bazı değişiklikler yaptım. Umarım yeterli olur. Fae'lerin neye alışık olduğunu bilmiyorum. Daha büyük bir taş takabilirim ya da varsa daha fazlasını ekleyebilirim-"

"Özenini ve dikkatini takdir ediyorum Marlowe, ama detaylara olan yeteneğini çok daha değerli bir şey için bir kez daha ödünç alabilir miyim?"

Tedirginliği ortadan kalkmış, parlak bir hevesle duruşunu düzeltmişti ve bu istek karşısında gözlerinin canlanmasını izlemek büyük bir keyifti. Yine de Nik onun isteğini yerine getirip getirmeme konusunda içinde bir savaş veriyordu.

"Büyüyü bağlamak için bir şey istediniz. Bu benim anlaşmam değil ama haklısın. Hazırlıklı olmak daha iyi." Arkasına uzandı ve küçük kutuyu aldı. Nik, Marlowe'a uzatmadan önce acı tatlı bir kederle kaşlarını çattı.

Adamın yüz ifadesini okuyan Marlowe tereddütle elini uzattı. Marlowe durakladı, onunla göz göze geldi ve tek yaptığı başını sallayarak açmasına izin vermek oldu. Kız içeri bakarken kaşları kalktı. "Olağanüstü."

"Bu annemin," diye itiraf etti. "Ama benim için de bir ayarlama yapabilir misin?"

Marlowe'un taziyesi önce yüzüne düştü. Sonra gülümsemesi kırıldı. "Onur duyarım."

Nik derin bir nefes aldı, midesine bir bulantı yerleşti. Yine de demircinin sözlerini aklından çıkaramıyordu. Ne kadar zararlı olursa olsun, seçeneklere sahip olma konusundaki tavsiyesi akıllıcaydı.

"Sizin için de uygunsa, her ikisinin de yapılışını izlemek istiyorum."

BÖLÜM 30

Tauria

TERTESİ SABAH, Tauria kahvaltı masasında prensin karşısında kaskatı kesilmiş otururken gergindi. Onun Duyguları hâlâ bir gün öncesinin etkisindeydi ve Lycus'a söyledikleri hâlâ bir çatışma konusuydu. O sabah onu aramak istemişti ama hemen Tarly ile kahvaltıya çağırılmıştı.

Olmstone'da kalma kararı değişmemiştir. Sahte nişanlılıklarının altında gerçek bir şeyler olup olamayacağını görmek için Tarly'ye bir taahhütte bulunmuştu.

"Bu sabah çok sessizsin," diye yorumladı tabağındaki üzümleri koparıırken. Onun da iştahsız görüldüğünü fark etti.

Tauria, Lycus'un kendisine getirdiği hain teklif yüzünden yaşadığı kargaşayı açığa v u r m a k istemediğinden bakışlarını ona doğru kaldırmaya cesaret edemedi. Biri duyarsa başını ciddi şekilde derde sokabilecek bir teklifti bu. Bunun yerine, bütün gece aklını kurcalayan bir suçlamanın su yüzüne çıkmasına izin verdi. "Nikalias'ın gündönümü için ziyaret etmeyi planladığını biliyor muydun?"

Tarly hemen cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. Onaylaması, gözlerinin boş boş fincanı eline almadan önce fincanda oyalanması şeklindeydi. O dayanılmaz, buz gibi soğuk

Tavırları geri dönmüştü ve bugün öfkesi ona uymayacak kadar ileri gitmiş olabilirdi.

"Yaptım." Sanki Tauria'nın ikisine de yetecek kadarını açığa çıkaracağını biliyormuş gibi, bir gram bile duygu göstermeden, gerçekçi bir şekilde konuştu.

"Neden bana haber verilmedi?"

"Dikkatini dağıtmaya ihtiyacın olduğunu düşünmedik. Nikalias, Yüce Farrow'un aramızdaki ittifaktaki rolünü görüşmek üzere gelinini ziyaret etmeyi planlıyor, çünkü sen hâlâ onların vasisi olarak kalıyorsun."

Tarly bu kelimeyi bir hançer gibi kullandı. *Gelin*. Ve Tanrılar, bunu hissetti. Yeni bir yara açmak değil; tek yapabildiği zaten kalbini tamamen oymaya çok yakın olan şeyi daha da derinleştirmekti.

"Evet, öyleyim," diye homurdandı. "Onun geleceğini bilmeye hakkım vardı."

"Bunun ne zaman gerekli olduğunu bilirdin."

Paylaştıkları bakışlar bir meydan okumaydı. Bu sefer geri adım atamazdı. Soğukkanlılığının bağları kopma noktasına doğru gerilirken değil.

"Bu sabah o kadar da aç değilim," diyerek oturduğu yerden kalktı. Bu, sonunda ona sahip olmasını istediği kaba kelimeler dizisini serbest bırakmadan halledebileceği en sakin yoldu. Damarlarındaki nabız, büyüünün derisinin altında zorlandığına dair kesin bir uyarıydı. Bir rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Tauria içeri doğru ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Tarly arkasından seslendi.

"Eğitime. Beni durdurmaya çalışmayın."

"Kiminle?"

"Generalimi bulacağım." Belki de hayal kırıklıklarını fiziksel olarak açığa vurmak, ilişkilerindeki düğümü çözmelerine yardımcı olabilirdi. Bir anlamaya varmalarını, olgunlaşarak geçirdikleri değişimleri öğrenmeyi her şeyden çok istiyordu...

"General Lycus bu sabah erken saatlerde ayrıldı."

Kalbi adımlarıyla birlikte durdu. Yapmayacaktı. Tauria prene doğru dönerken hayal kırıklığının yüzünden okunduğuna emin oldu. Prens oturmaya devam etti, sakince uzanıyordu.

"Nereye gitti?"

Tarly kayıtsızca yanındaki masanın üzerinde duran bir şeye uzandı ve ona uzattı. Gözleri parşömene dikilmişti, sanki alırsa patlayacakmış gibi. Parşömene doğru ilerlerken merakı onu ele geçirdi.

"Muhafızlardan birine bunu sana vermesini söyledi." "Yine de sende."

"Evet, çünkü dün gece bulunamadınız."

Huzursuz gecede, umutsuzluğunu aya yükseltmek için çatılara çıkmıştı. Tarly ona bilmiş bilmiş baktı ve acaba odalarını boş bulmuşlar da onun yerine mi bakmıştı diye merak etti. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi neden kalenin üstünden ona izinsiz girmediğini asla bilmek istemedi.

Tauria notu aldı ve açtı. Nefes alış veriş hızlıydı, kalbi sert bir şekilde atıyordu, kelimeleri yakaladı ama tam cümleleri değil. Anlamları vardı ama anlamları yoktu. Her şey oradaydı, tam oradaydı ama yine de inanmayı reddetti. "Beni terk etmezdi," dedi boş bir inkârla. Gözleri sayfanın üzerinde geziniyor, bir hata, bir işaret, yanlış ya da geçici olduğunu gösterecek yeni kelimeler arıyordu.

"Sanırım burada emin ellerde olduğunuzu biliyor, sizi koruyacak çok sayıda asker ve general var. Rhyenelle'de Fenstead'in ordularını güçlendirmesi daha iyi olur."

"Beni *terk* etmezdi." Ama gözleri yanıyordu çünkü kalbi kabul etmese de akli gerçeği kabul etmişti.

Lycus onu terk etmişti.

Tıpkı Nik'in onu bıraktığı gibi.

Kurtların merhametinde tek başına.

"Generalin bu sabah beraber geldiği birkaç kişiyle birlikte atıyla ayrıldığını gördüm, Majesteleri." Lennox son onayı verirken dikkatliydi.

Ama bu onu tamamen paramparça etmeye yetti.

"Neden oturmuyorsun, Tauria?" Tarly ayağa kalkarken, kolayca ürkebilen bir geyiğe yaklaşır gibi dikkatle konuştu.

Tauria başını salladığının farkında değildi, çünkü bunun alternatifi içine dolan duygularla patlamaktı. Mektubu tekrar tekrar taramaya devam etti, bunun yerine yumruğunu mektubun etrafına sarma dürtüsünden kaçındı. Biri eline dokundu. Tarly onu yanına oturması için yönlendirdi. İtiraz edemedi. Sessizlik. Sakinlik. Teninin yüzeyini ısıtan, parmak uçlarını sızlatan fırtınayı dindirmenin tek yolu buydu. O kadar boştu ki. Ve kaybolmuştu. Ve yalnızdı. Nasıl oynarsa oynasın, kimi severse sevsin, her şey her zaman yıkılmaya mahkummuş gibi görünürken, kaderin neden böyle yaptığını sormak istiyordu.

Tauria gözlerini yanında duran parşömenden ayıramıyordu. Tekrar tekrar okurken Tarly'ye zerre kadar dikkatini veremiyordu. Duyguları kuruyana, kabullenışı yerleşene kadar yeterince okuyana kadar sesi etrafında bulanıklaştı. Odasına girdiği anda alevle buluşacağını bildiğinden, kâğıdı tamamen yumruğuna sıkıştırana kadar dikkatle kıvrıran eli dikkatini çekmedi.

Koridorlar Tauria'nın rüzgârını serbest bırakacak donanıma sahip değildi. Acısı ve üzüntüsü içinde onu zapt edemiyordu. Eğitim odasında en azından esasını özgürce sallayabiliyordu.

Elbette yalnız değildi ama Lennox ve diğer birkaç muhafız koridordaki oyuğa sığınmıştı. Eğer

geri çekilmeleri ve gözlerini bir anlığına da olsa ondan ayırmaları, yüzeye çıkan büyüüne teslim olmak için daha da fazla nedendi. Tauria kendini uzun zamandır hiç olmadığı kadar zorladı, bunun onu tehlikeli bir noktaya kadar tüketeceğini umuyordu. Ter derisini kayganlaştırdı; nefes almak boğazını buzdan mızraklar gibi kesti; kasları ağrıyor ve protesto ediyordu. Acıyı kucakladı, onu memnuniyetle karşıladı, amansız zihninde hissettiği ıstıraba karşı koyacak her şeye ihtiyaç duyuyordu.

"Kendine zarar vereceksin," diye seslendi bir ses, patlamalarıyla salladığı silahların gürültüsü arasında. Duymak istediği bir ses değildi bu ve Tarly'nin sözünü kesmeye çalışmasıyla öfkesi daha da alevlendi. Muhtemelen ona bir kez daha zayıf olduğunu ve eğitim odasının bir *prensese* göre olmadığını hatırlatacaktı.

Tauria onun yaklaştığını duymamış gibi davrandı ama hareketlerindeki hafif bocalamadan duyduğunu anlayabilirdi. Dansına devam etmek için onu engelledi, havayla bir itme ve çekme. Asası el değiştiriyor, dönüyor, savuruyor, vuruyor, uzun zamandır kendini havanın şarkısına mükemmel bir şekilde ayarlamış o l a n ayağıyla aynı anda hareket ediyordu. Adım atmıyordu; süzülüyordu. Dönmüyordu; fırl fırl dönüyordu. Ve hava, onun efendisiydi.

Bir sonraki sıçrayışında ayakları yerden kesildi, asası yerçekiminin etkisiyle uzun bir dikey vuruşla yere inmek üzere gökyüzüne doğru kalktı. Havayı yarmayı beklerken, asasının sert titreşimleri aynı derecede hareketsiz bir şeye çarparak meydan okumayı alevlendirdi. Kilitlenmiş silahlarının arasından prens bakarken gözlerinde nazik ya da sıcak hiçbir şey yoktu. Prensın sıradan bir tahta asa seçtiğini fark etmek için bir bakışını ayırdı. Ve prensin onu nasıl kullanacağını bilip bilmediğini test etmek üzereydi.

Onu itmeden hemen önce, bir *eğlence* pırıltısı yakaladığına yemin etti. Alay eder gibi değil de, sanki o ana kadar hiç ilgi göstermediği bu münazara eylemini eğlenceli bulmuş gibi.

"Sana karşı yumuşak olmayacağım," diye uyardı. Öfkesini ona yöneltmek istediği için değil, bunu yapamayacağı için.

"Ben de öyle." Adamın sırtışının gölgesi neredeyse kendi yüzündeki sırtışı tetikleyecekti.

Sonra Tarly'nin gözleri bir aynaya dönüştü. Ona tanıdık, kayıp bir ıssızlıkla bakan gözlerdi bunlar ama Tarly bununla nasıl yaşayacağını öğrenmişti. Ondan öğrenebileceği bir şey varsa, o da parçalanmış bir ruhla nasıl devam edecekti.

Önce Tarly hareket etti. Beklenmedik bir şekilde. Acınası düşüncelere dalmaya başlamıştı. Adamın çevikliği karşısında gözleri faltaşı gibi açılmıştı, son anda esasının darbesinden kurtulmak için süzüldü. Buna karşılık kendi asası da Tarly'nin bacaklarını yakalamak için alçaldı ama Tarly'nin ayakları üzerinde hafif olduğu anlaşıyordu.

"Pekala prens, sakladığın başka yeteneklerin var mı?"

Tarly bir kıkırdama çıkardı ve dikkatinin dağılmasına sevindi. Karanlıkta bir ışık parıltısı. "Dikkatli ol prenses. Neredeyse bana iltifat ediyormuşsun gibi geliyor."

Birkaç manevra daha yaptılar. Savaşta değil ama birbirlerinin hareketlerini dikkatlice hesaplayarak.

"Onları şekillendirmeyi zorlaştırıyorsun."

"Belki de kötü adam olmayı seviyorumdur."

Tauria başını eğerek volta atmaya ara verdi. Asasını havaya kaldırdı. "Sizin kötü adam olduğunuzu düşünmüyorum, *Majesteleri*." Bir zamanlar ona yaptığı uyarıyla unvanını vurguladı.

Kaşlarını çattı, onun alaycı tavrını anlayınca mizah buldu.

Tauria onun dikkatinin dağıldığı anı kendi avantajına çevirdi. Saldırırken rüzgârını da ekledi. Bir yıldızın ikinci ve altıncı noktalarına doğru açılı, uzun bir hamle yaptı. Güç katmak için döndü. "Bence sen bencilsin."

Destek alarak darbeyi emdi. Tauria öne doğru hamle yaparken bir ayağı geriye kaydı.

"Doğru gözlem," diye düşünerek kendi asasını döndürdü. Asa yere belli bir açıyla çarparak onunkini devirdi ama

tekrar hareket etmeye başlamıştı bile. Onun anlaşması üzerine hayal kırıklığı arttı. Asası iki elinin arasında dönerek havayı topladı, sonra onu döndürerek güçlü bir dikey vuruşla yere indirdi. Tarly son anda kendini toparladı, asası darbeyi karşılamak için başının üzerine kalktı. Dişlerini sıkarken çıkardığı tıslama muzaffer bir sestti.

"Kendini
beğenmişsin." "Belki
de."

Ringin etrafında daha hızlı hareket ettikçe ıstırapla yoğunlaşan saldırılarının her birine cevap verdi.

"Kibirli." Saldırıların şiddeti daha da arttı. "Acı." Ölümcül bir odaklanmayla ona yöneldi. "Duygusuz *kraliyet*!"

Onun kıkırdaması şiddetinin son tetikleyicisiydi ve bir sonraki manevrası rüzgârı güçlü bir fırtınada topladı, ancak prensin üzerine doğru savurmak için sert duruşuyla fırlattığı eliydi. Tarly ringde sadece dengesini kaybetmekle kalmamıştı. Yaptığı hatanın dehşeti, havada saniyeler süren yolculuğun ardından yere düşmeden önce yüzüne vurmuştu. Başını hızla odaya giren muhafızlara çevirdi. Koridordaki Lennox korku dolu bir ifadeyle ona bakıyordu.

Ona ulaşmadan, dizlerinin üzerindeki prens elini kaldırdı ve hepsi ilerlemeyi bıraktı. Tarly ayağa kalkarken göğsünü ovuşturarak inledi. Onun misillemesini beklerken aldığı sert nefesler sessizliği doldurdu.

"Gerçekten duygusuz olduğumu mu düşünüyorsun?"

Tauria gözlerini kırpıştırdı, eğitim sınırlarını aşan darbesi için onu azarlamadığı için şaşkındı.

Yeterince yaklaştığında, onun bakışına sıırttı. "Beni incitmek için bundan daha fazlası gerekecek prenses. Tekrar gitmek ister misin? Bitirmiş gibi görünmüyorsun."

"Ne yapıyorsun?"

"Antrenman."

"Buradayım, Tarly! Burada benimle ne işin var?"

Adam ona doğru adımlar attı, kadın da omurgasını dikleştirerek onu takip etti. Öfkesi bakışlarında yavaşça dağıldı.

paylaştı. Çünkü onun gözlerindeki yumuşaklığı anlayamıyordu. Hızlanan nabzının, onun dikkatli yaklaşımıyla aralarında yavaşça kapanan mesafeden mi yoksa savaşın azalan adrenalinden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Prens dokunacak kadar yaklaştığında, eli yukarı kalktığında hiç irkilmedi. Parmakları yavaşça, şakağından çenesine kadar uzanan gevşek bir saç telini okşadı.

"Seni terk ettiği için üzgünüm," dedi o kadar sessizce ki, muhafızların duymamasını umup ummadığını merak etti. "Ama duymayacağım."

"Çünkü başka seçeneğin yok."

"Çünkü anlıyorum."

Bunun üzerine kaşları çatıldı ve prensle arasında yeni bir bağ oluştuğunu hissetti. Keder ve yalnızlık gibi bir şeydi bu ama sefalet arkadaşlığı severdi.

"Belki de o kadar farklı değildir, Tauria."

BÖLÜM 3 1

Tauria

T High Farrow Kralı'nın ziyareti beklenenden daha hızlı gerçekleşti. Bütün kale beklenti içindeydi. öğleden sonraki gelişini haber verdi. Tauria hâlâ ne hissettiğini anlayamıyordu. Bir yanı güneş onu uyandırdığında yatağından çıkmak istememişti. Ya da bu sabah Olmstone moru giyindikten sonra odasından çıkmak. Ama inzivaya çekilmek ona asla bahşedilmeyecek bir lükstü.

Nik yeni müstakbel gelinine eşlik edecekti - Nik'in aklına yatacağını hiç düşünmediği bir kavramdı bu - ve şimdi her şey o kadar hızlı gerçekleşiyor gibi görünüyordu ki, Nik'in bu boş gerçeğe boyun eğmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. O burada Olmstone'da hamleler yaparken, Nik'in planı başından beri High Farrow için kendi ittifaklarını güvence altına almaktı.

Tauria avluda tek başına duruyordu ama birkaç kadın grubu da etrafta oyalanıyordu. Onlara aldırmamaya çalışsa da bakışları tenine batıyor, arada bir söyledikleri sözlere ya da yargılamalara engel olamıyordu, bu yüzden son bir saattir sert bir duruşla duruyordu. O da diğer saray kadınları gibi buraya, saygıdeğer konuklarının gelişini beklemek üzere getirilmişti. Tauria uzun pencerelerin yanında oyalanırken taş avluya baktı.

"Prens sizi burada mı bıraktı?" Soru, adını bilmediği bir kadından gelmişti. Tauria'nın bakışları arkasına, kendisiyle konuşacak kadar cesur olanı gözlerinde baş döndürücü bir heyecanla izleyen üç kişiye kaydı. Tauria, onu kendilerinden biriymiş gibi sınımayı düşündükleri için kızgınlık ya da utanç duymuyordu.

"Nişanlının misafirlerimiz gelmeden önce halletmesi gereken başka işleri var," dedi ve daha fazla zorlamaması için yeterince uyarıda bulundu.

"Leydi Serena'nın da burada olmadığını fark etmeden edemedik." Hanımefendinin gülümsemesi kibarcaydı ama içinde sadece Tauria'nın anlayabileceği bir ima da vardı.

Tauria, Serena'nın orada olmadığını teyit etmek için bilinçaltında odaya yönelttiği bakışlardan nefret ediyordu. Fae'nin kalıcı iması hiç de ince değildi. Ve arkadaşlarının sessiz kıkırdamalarını duyunca, aşağılanmışlık bedenini kızarttı. Tüm dikkatini fae'ye çevirdi.

"Bana bildirmek istediğiniz bir şey mi var?" Tauria sesini alçak, çenesini yüksek tuttu. Hanımefendilerin durmaksızın dedikodu çıkarma çabalarıyla pek çok kez başa çıkmıştı ama bunun genellikle kendi zararına olduğunu kabul etmek hiç de kolay olmamıştı.

Lennox birkaç adım ötede oyalanırken, kadın onu daha da yaklaşıırken yakaladı.

"Hiç de değil. Sadece ikisinin de nerede olduğunu bilebileceğinizi düşündüm. Bütün sabah Leydi Serena'yı bekledik."

Bunu eğlencenin zirvesi olarak gördükleri için neredeyse onlara acıyordu. Öfke parmaklarını büktü. Ama ağzını açtığı anda, bir ses onlara doğru gitti.

"İşte buradasın."

Tarly onlara doğru yürüdü, gözleri ona sabitlenmişken alışılmadık derecede rahat ve *sıcaktı*. Tauria onu ilk kez halka açık bir saray ortamında gördüğünü fark etti. Hiçbir yük taşımayan gösterişli bir prens kılığına bürünmesi tamamen inandırıcıydı. Tarly onu dikkatle süzerken, kılık değiştirmenin boğuculuğunu boğazında hissetti. Bir pırıltı

Alışık olmadığı bu ilgi karşısında hayranlık nabzını hızlandırdı. Sonra ona gülümsedi.

Tauria şaşkınlığının bir zerresini bile gösteremedi. Onu yansıttı.

Prensin bakışları, kendisine yaklaşan kadına kayınca soğuk bir kayıtsızlığa dönüştü. Fae'nin tavrı tamamen değişti ve Tauria Tarly'nin varlığından memnun olsa da, hanımların sonunda saygı göstermesi için bunun gerekmesi onu rahatsız etti.

"Majesteleri," dedi Tauria selamlayarak.

Onlara ulaştığında, Tarly'nin kolu hiç tereddüt etmeden kızın etrafında kıvrıldı, eli kızın beline yerleşti ve karşılık olarak kız daha da yaklaşarak vücudunu ona doğru eğdi. Ne de olsa aşk dolu olmaları gerekiyordu.

"Doğruca bana getirilmen gerekiyordu, buraya değil. Sabahtan beri seni arıyordum," dediğinde kızın yapabileceği bir şey yoktu.

"Seni özledim."

Tarly onun bakışlarıyla karşılaştı ve midesindeki çırpınma beklenmedikti. Parmakları Tauria'nın çenesini yakalayıp başını geriye doğru eğdikten sonra ağzı Tauria'nınkiyle buluştu. Tauria şok içindeydi ama hâlâ izleyicileri olduğunun farkındaydı, öpücüğe doğru eğildi. Yumuşak ve kısıydı. Ayrıldıklarında tek yapabildiği bakmaktı ve belki de adam onun şaşkınlığını başını kulağına yaklaştırarak okumuştı.

"Eylemler susturabilir, kelimeler ise her şekilde çarpıtılabilir." Boynundan aşağı üflediği sıcak nefesi onu ürpertti. Geri çekildiğinde eli yüzündeydi ve gözlerindeki sevgi o kadar inandırıcıydı ki neredeyse ona kanacaktı. "Gel," diye nazikçe ikna etti. Tauria elini onun kolunun arasından geçirdi ve adam onu dışarı çıkarmaya başladı. "Burası bir kraliçe için bekleme yeri değil."

Kalbini evcilleştiremiyordu.

Nik'in gelişini sabırla beklerken, Tarly onun yanında hiçbir şey söylemedi. Sadece diğer saray üyelerinin hafif mırıltılarının ve rüzgârın hafif ışığının düzensiz nabzını gizlediğini umabiliyordu. Onu en çok neyin tükettiğinden emin değildi: Ayrıldıklarından beri olan her şeyin Nik'le aralarındaki havayı gerginleştirip gerginleştirmeyeceğini bilmeyen yanı mı, yoksa her şeye rağmen onu görmeyi *arzulanması* mı?

Tarly tıpkı daha önce yaptığı gibi ona sarıldı ve kız itiraz etmedi. İçinde bu rahatlık için minnettar **o l a n** bir şeyler olabilirdi. Tarly onun sinirlerinin gerildiğini bilse de bilmese de, gözlerini avluya dikmeden önce ona sadece küçük bir tebessüm etmekle yetindi.

Tam o sırada, onlara katılmak için dışarı adım atan Varlas'ın kokusunun dalgalanmalarını yakaladı. Dikkatini ona yönelttiğinde kralın yüzünün parlak ama zoraki olduğunu gördü. Kraliçe Keira onun bir adım gerisinden gelmiş, elini Opal'ın omzuna atmıştı. Genç prenses kısa bir an için onunla göz göze geldi ve karşılıklı gülümsemeleri hoş bir onaydı.

Sonunda onlara katılan son kişi onun yanını okşadı. Katori gururla yanına oturdu ve en sinir bozucu anlarda onun arkadaşlığını kazanmak için ne yaptığını merak etti. Elini minnettar bir teşekkürle aşağıya doğru uzattı.

"Nişanınız krallıkta şimdiden umut dolu bir hava yarattı," dedi Varlas onlara bir bakış atarak. Gözleri Tarly'nin ona sarılan kolunda bir zafer ışıltısıyla oyalandı.

Tauria aşık prenses rolünü oynayarak yüzüne sıcaklık yaymaya zorladı. Eli Tarly'nin göğsüne doğru kaydı ve Tarly onun sevgi dolu gözleriyle buluşurken kendi eli de onu sardı. "Daha mutlu olamazdık," dedi.

"Buna sevindim. Her zaman kendi mutluluğunuzu politik olarak elde edebileceğinizin üzerinde bulacağınızı ummuşumdur."

Yalancı. Bu kızgın düşünce zihninde çınladı ama suçlamanın yüz ifadesini değiştirmesine engel oldu. Tarly'nin belini kavrayışı sessiz bir anlaşma gibiydi ve babasıyla göz göze gelmeyi reddetti.

Kral başka bir şey söyleyemeden, uzaktan gelen toynak sesleri dikkatlerini çekti. Tauria'nın omurgası dikleşti ve prens onu kendine yaklaştıırken bunu hissetti. Tauria'nın eli Prens'in elinden kayd, aniden Prens'in yakınlığı karşısında içsel bir çatışma yaşadı. Yaklaşan arkadaşlarını beklerken onun rahatlığını takdir etmek *yanlış* hissettiriyordu.

Tauria nefes aldı ve atlar görünmeye başladığında bunu tek odak noktası haline getirdi. Üç taneydiler. Görünürde bir at arabası olmadığını hemen fark etti. Ama umurunda değildi çünkü bir at önde gidiyordu ve karanlık bir siluetten fazlası olmamasına rağmen kim olduğunu biliyordu.

Nik onlara doğru tek başına at sürdü. Leydi Samara'nın diğer atlılardan biri olmadığını görmek bir anlık bencilce bir rahatlamaydı.

Her şey sessizleşti. Sanki onu takip ederken aralarında bir çizgi oluşmuş ve dünyayı susturmuştu. Koyu renk saçları güneş ışığına karşı meydan okuyordu. Tek düşünebildiği sonsuz geceydi. Dalgalandıran koyu mavi pelerininin altında siyah giysileri vardı. Daha da yaklaştığında, tam olarak hatırladığı gibi kesilmiş yüz hatlarına baktı. Ayrı kaldıkları süre çok uzun değildi, aslında değildi ama yine de bir yabancıyla buluşacak olmanın verdiği tedirginlik duygusundan kurtulamıyordu.

Nik atını revakta kendisini bekleyenlerin önünde durdurdu. Statüsünü ya da hâkimiyetini göstermek için bir süvariye ihtiyacı yoktu. Yüce Farrow Kralı obsidyen atından zarif bir süzülüşle indi. Bu onun duruşundaydı: zarif ama hükmedici. Yüz hatlarında: meydan okuyan bir boyun eğmezlik. Nikalias Silvergriff tek bir hareketinde bile tereddüt etmedi ya da duraksamadı.

"Hoş geldin Nikalias." Varlas hepsi adına konuştu ve merdivenlerden çıkarken onu selamlamak için öne çıktı. "Sizi Olmstone'da ağırlamaktan memnuniyet duyuyoruz, ancak yolculuğunuzda yalnız olmayacağınız konusunda bilgilendirildik."

İki kral selamlaşmak için kollarını kavuşturdu. Tauria gözlerini Nik'ten ayıramıyor, sanki duygularından bir şeyler ele verecekmiş gibi yüz ifadesindeki her titreşimi, her hareketini inceliyordu. Nik henüz ona bakmamıştı ve bu yüzden midesindeki boşluk mide bulandırıcıydı. Nik'in gelişiyile birlikte düşüncelerinin ön saflarında yer alacağı umuduna tutunduğu için kendini aptal gibi hissediyordu. Ve Nik'in onu hemen arayıp sormamasından duyduğu incinmişlikten nefret ediyordu.

"Yalnız değilim," diye onayladı Nik. Sesinin ilk notaları onu duyguya boğdu. Alnı bu duyguyla irkildi ve kenetlenmiş elleri acıyla sıkıştı.

At sırtının açıklığını tercih ediyor, diye düşündü.

"Ama at sırtında yolculuk yapmayı çok daha kolay buluyorum.

Leydi Samara arabayla çok uzakta değil."

Ayrı kaldıkları kısa süre içinde bile Nik değişmişti. High Farrow'dan ayrıldığından beri kral pozisyonuna çok daha fazla alışmıştı. Onun kendine güvenini gördükçe göğsü gururla kabarıyor ama onsuz da geliştiğini düşündükçe bu gurur azalıyordu.

Nişanlısıyla yakın mesafelerde seyahat etmeyi reddetmesi de bencilce bir rahatlamaydı. Tauria onun da nişanlı olduğunu hatırlamak zorundaydı ve Nik'e karşı geçmişte hissettiği aptalca duyguların su yüzüne çıkıp Tarly ile olan ilişkisini sarsmasına izin veremezdi. Nik için bile gerçek olmalıydı. İnandırıcı. İçindeki yanlışlığa ve çalkantılara rağmen. Ona gerçeği söylemesi için bağırان her şeye rağmen.

Tam o sırada gözleri ilk kez ona kaydı. Zümrüt gözbebekleri içindeki bir şeyle birleşerek boğazına bir inilti hapsetti ve ona gitmek, onu hissetmek, sadece bir kucaklaşma için özlem duyan her kasını gerdi. Onu özlemenin etkisi bir anda düştü, hiç hissetmediği bir dalga.

hazırlıklı olabilirdi. Nik duygularını belli etmedi. Bakışları önce Tarly'ye, sonra da prensin ellerine kaydı. Yakınlıklarının onu rahatsız ettiğine dair hiçbir işaret vermedi. Bunun yerine, onlara dönerken mükemmel yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Tebriklerimi sunmama izin verin," dedi Tarly'ye, başkalarının fark edeceğinden şüphe duyduğu zoraki bir nezaketle.

"Ben de öyle." Tarly Nik'in uzattığı kolu tuttu -kalabalık için dostane bir formalite, daha fazlası değil. Ama Tauria aralarındaki gerginlik karşısında kaskatı kesildi. "Nişanlıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle," diye araya girdi Tauria.

Nik'in dikkati ona yöneldi ve çenesini sabit tutarak gözlerini onunkilerle buluşturdu. Aralarında yankılanan bir *meşdan okuma* vardı. Ta ki Nik onu silene ve Nik'in ağzının yeni kıvrımından şüphelenene kadar.

Nik binici eldivenini çıkardı ve elini ona uzattı. Bu kasıtlıydı. Gereksizdi. Hatta belki de alışılmadıktı. Tauria onu tanıdığı için midesinde bir heyecan düğümlendi. Her seğirmesini, her alışkanlığını. Hatta bazen onu kendisinden daha iyi tanıdığına inanıyordu. Sarayın gözleri için bir maske takmak zorunda kaldığı için kızgınlığını dizginliyordu ve lanet olsun, eğer onun dalgalanan duygularını görmek tatmin edici değilse.

Gözleri sessiz bir savaşta kilitlenirken avuç içi kasıtlı bir yavaşlıkla onunkine kaydı. Gergin. Heyecan verici. Ama başka bir harekette bulunmadı, tenlerinin temasıyla koluna yayılan ürpertiye görmezden geldi. Adamın gözlerindeki belli belirsiz parıltı, Tarly'nin onu karşılamak için yanından ayrılmamış olmasından duyduğu hoşnutsuzluğu ele veriyordu.

"Seni tekrar görmek güzel, Tauria," dedi ve sesindeki alçak çakıllar neredeyse bariyerini yıkmaya yetecekti.

"Ve siz, Majesteleri." Ona böylesine resmi bir şekilde hitap etmek yüreğini burkmuştu.

onun da içinde bir acı olduğuna inanıyordu.

Böylesi daha iyiydi. Olmstone'un tüm gözleri yeniden bir araya gelmelerine sabitlenmişken, birbirlerine karşı bir gardiyan ve kralının ötesinde hisler beslediklerini ortaya çıkarabilecek her şeyi parçalayacak akbabalar varken, kişisel duyguları açığa vurmamak akıllıcaydı.

Nik yere baktı. "İlginç bir evcil hayvan seçimi," diye dü ş ü n d ü .

"Neden daha yakına gelip ona tekrar böyle seslenmiyorsun?" Tarly baştan çıkardı.

Tauria Katori'yi okşarken sessizce kıkırdadı. Kurt bakışlarını Nik'ten ayırmıyordu ama Nik'e karşı çıktığını da göstermiyordu. Aslında Tauria merak gördüğünü düşündü. Düşüncelere dalmış, tekrar doğrulmuştu, bu yüzden Nik'in ona gösterdiği yumuşatılmış ilgiyi beklemiyordu. Bunu fark ettiğinde geniş gülümsemesi yavaşça düştü. Birkaç saniyelik askıda kalma süresi boyunca, arkadaşlarını unutmuş gibiydiler. Tamamen yalnız olduklarında şefkatle tanıdığı erkeğe bakarken onun düşüncelerini bilmek istiyordu.

Daha fazla atın yaklaşması şimdiki zamana geri dönmesine neden oldu. Nik başını çevirip hızla arabaya döndü. Merdivenlerden geri inişini izlemek, kimi almak için hevesle gittiğini bilmek üzücü bir manzaraydı. Süslü araba durduğunda hızla açıldı ve Nik çoktan oradaydı, gülümsemesi sıcacıktı ve arabanın içine bakarken gözlerine yansdı. Beyaz eldivenli birinin elini arabaya sokması için elini uzattı.

Tauria Samara'yla daha önce High Farrow'da karşılaşmıştı. Belki de en yüksek mevkideki hanımefendilerden biriydi; bir krala yakışacak kadar yüksekti. Yine de Tauria'nın belirsiz bilgisine göre, onu daha önce Nik'in pek hoşlanmadığını bildiği bir Yüksek Farrow lordu olan Zarrius'un kolunda görmüştü.

Nik Samara'yla birlikte geri döndü ve Tauria onun kendisine gösterdiği ilgiyi hiç kaçırmadı. Nik'in kolu Samara'ya dolandı ve Samara'yı Nik'e takdim ederken Nik'in gözlerinde gurur dans ediyordu.

mahkeme. "Leydi Samara'yı sizlerle tanıştırmak benim için büyük bir zevk," diye anons etti ve Leydi buna inandı. Ona olan hayranlığı.

Tarly'nin eli kızın yan tarafını okşadı ama kız ona baktığında, Tarly'nin gözleri mutlu çifte sabitlenmişti. Kadın Tarly'nin dokunuşuyla gevşedi ve Tarly'ye sokuldu. Kızın eli onaylarcasına Tarly'nin ön tarafına kaydı.

Sanki hareketi duyurmak için konuşmuş gibi, Nik'in gözleri onlara kaydı, sert ve duygusuz bir şekilde yakınlıklarını inceledi. Tauria bunun neden bir oyuna dönüştüğünü bilmiyordu. Birbirlerini kendi partnerleriyle hissetmek yanıltı ama baştan çıkarıcıydı. Utangaç bir şekilde gülümsedi ve başka hiç kimse o zümrüt bakışta parlayan kıvılcımı çözemezdi.

"Gelişiniz için büyük bir ziyafet hazırladık. Boşa gitmesini istemiyoruz," diye açıkladı Varlas.

Tauria bu garip selamlaşmayı atlattığı için daha fazla minnettar olamazdı, yemek salonunun gürültüsünün dikkati dağıtacağını umuyordu.

Her zamanki gibi Varlas önden gidiyor, Nik de onun yanında boş boş sohbet ediyordu. Tarly, Samara'yı onların peşinden gitmesi için yönlendirdi, eli Samara'nın üzerinden hiç ayrılmadı ve Samara bundan memnun oldu. Gözleri Samara'nın Nik'in koluna taktığı zarif kancaya takılmadı. Daha ziyade, Varlas ve Nik'in sohbetini izlerken, dalgalanan duygularına kendini fazla kaptırmış, ürkütücü bir ürpertiyle hatırlıyordu...

Nik henüz karanlık fae'ler ya da Varlas'ın onların Yüce Lord'uyla yaptığı gizli anlaşma hakkında hiçbir şey bilmiyordu. O anda birlikte yürüdüğü kötülüğü bilmiyordu.

BÖLÜM 32

Nikalias

I BÜYÜK YEMEK SALONUNDA, bakışlarını Tauria'dan uzak tutmak için büyük çaba sarf ediyordu.

tam karşısında oturuyordu. Seçme şansı yoktu ve oturma düzeninin Tauria ile *yeniden bir araya geldiklerinde* yakınlaşmak istedikleri düşünüldükçe mi yapıldığına yoksa bunun bir test mi olduğuna karar veremedi. Mahkemenin iyiliği için rol yapmak zorundaydı ama onu ne kadar derinden özlediğini ve bunun onu şu anda bile korkuttuğunu ifade edebilmek için onunla yalnız kalmaktan başka bir şey istemiyordu. Zihni, sanki bir anda yok olacaktı gibi dikkatini ona doğru çekip duruyordu. Sonunda ona ulaşmıştı ama her etkileşimleri, her dokunuşları kartal gözleriyle izleniyordu.

Ziyafet tüm hızıyla devam ediyordu ama gözlerini ondan ayırmasa da Tauria düşüncelerini meşgul ediyordu. Ya da en azından o ve prens. Ona her dokunuşu, her gülümseyişi onu tetikliyordu. Belki de onun burada kendi gözleriyle geliştiğini ve mutlu olduğunu görmenin acısıydı ama Nik'in zihni, aralarındaki sevginin gereğinden fazla olduğunu söyleyerek onunla alay ediyordu. Bunun onu kızdıracağını biliyordu. Tarly masanın üzerinde onun elini tuttuğunda, Nik'in eli kadehinin etrafında sıkıştı.

Tauria hiç de eğlenceli olmayan bir şeye kıkırdarken, elindeki gereğinden fazla güç kullanarak yere bıraktı.

Hepsini istiyordu. Kahkahasını, gülüşünü. Böyle düşündüğü için bencil bir piçti ama onun mutluluğu... ona da sahip olmak istiyordu.

"Sana iyi davranıyorlar," diye gözlemledi Nik, dikkatleri tesadüfi kesinti üzerine ona odaklandığında.

Gülümsemesi zoraki, neredeyse kışkırtıcıydı, kaşlarını hafifçe kaldırmıştı. Nik onu tanıyordu. Bu lanet yerdeki herkesin tanıyabileceğinden daha iyi tanıyordu. Alışkanlıklarını biliyordu ve ona karşı hazırlıklıydı.

"Evet, öyle. Burada hoş karşılandığınızı hissetmek zahmetsiz oldu."

Yalanlar. Sanki onu duymuş gibi gözleri bir parça parladı. Ya da belki o da biliyordu.

Tarly'nin eli kıpırdadı ve masa onları örtmesine rağmen elin Tauria'nın kalçasının üzerinde olduğunu fark etmek zor olmadı. Tauria'nın dudakları aralandı ve Nik, haksız yere pervasızca bir şey yapmamak için sandalyesini sıkıca kavrayan yumrukları için Tanrılara yemin etti. Bir tepki veremiyordu. Kız onun bakışlarını tuttuğunda ve bunu baştan çıkarıcı bir meydan okuma gibi hissettiğinde bile. Nik nefes almak için bir saniye durdu.

Koltuğunda arkasına yaslanmış, kolunu Samara'nınkinin arkasına d o l a m ı ş t ı . Ona bir bakış attı ve yumuşamış bakışları Samara'nın durum karşısındaki rahatlığını değerlendirirken doğruydı. Yüzü nazikti ve planladıkları gibi gözleri sevgi ve hayranlıkla doluydu.

Nik bakışlarını tekrar Tauria ve Tarly'ye dikerek, "Nişanlandığınız haberinin umduğumuzdan çok daha erken geldiğini söylemeliyim," dedi. Onun Samara'ya olan yakınlığını hesaplayışını izlemek küçük bir karanlık memnuniyet titreşimiydi. Tauria'nın mutlu olmasını her şeyden çok istiyordu ama yine de onun yanında prens varken mutlu olacağına inanmayı reddettiği için içinde bir şüphe kök salıyordu.

"Senin haberinin daha erken ve çok daha beklenmedik bir şekilde geldiğini düşünürsek, gerçekten şaşırdın mı?" Tauria ısırdı

geri, cesur ve özür dilemeden. Gerçek bir usta gibi.

Nik bu oyunu birçok kez oynamıştı. Ve onunla birlikte, ayrı geçirdikleri zaman birbirlerini sınarken bu seferkinin tadını çıkarabilirdi. Fincanına uzandı ve kayıtsızca bir yudum aldı. Zümrüt gözleri değerlendirmeyele dans ediyor, Tauria ve prens arasında gidip geliyordu. Sadece bakışlarıyla bile Tauria'nın onu ikna etmek için çok daha fazlasının gerektiğini anlamasını sağladı. Cevap olarak çenesinin sevimli ama hafifçe seğirmesiyle dişlerini sıktı.

"Kolay bir karardı," diye söze girdi Tarly, Nik'in soğukkanlı tavrıyla aynı seviyede idi ve bu onun çirkin ilkel içgüdülerini rahatsız ediyordu. "Karşına çık an eşleşme duygularını bu kadar zahmetsizce bulduğunda." Tarly ona hayranlık dolu bir bakış attı ve Tauria'nın yanakları iltifatlardan duyduğu gerçek utangaçlıkla hafifçe renklendi.

Nik memnun görünmeye çalışarak, "Öyle görünüyor," diye karşılık verdi.

Tauria bakışlarını şimdiye kadar sessiz kalan Samara'ya çevirdi. "Yolculuğun çok yorucu geçmediğine inanıyorum," dedi. "Nik'in arkadaşlığından kurtulduğunu düşünürsek."

Nik'in gözleri ona kayarken Tarly'nin gülümsemesi eğlenceyle genişledi. Öfkesinin ona zafer kazandırmasına izin veremezdi. Kolunu Samara'nın sandalyesinin etrafından çekip onun yerine elini tuttu ve ona dikkatini vermek için döndü. Bu sadece bir rol değildi; onun dokunuşundaki katılığı hissetti ve bu kadar çok kraliyet mensubunun incelemesi altındaki gerginliğini hafifletmeye çalıştı. Samara, onunla Tauria arasındaki duyguları hissedebilen ve yerleştirebilen tek kişiydi.

"İyi idi, Majesteleri," diye cevap verdi, doğrulurken. Onun kendine güveninin arttığını görmek rahatlatıcıydı.

"Unvana gerek yok," diye güvence verdi Tauria ona.

"Kalacağın süre konusunda bu kadar kesin konuşmamıştın Nikalias." Varlas'ın sesi masaya kadar taşındı.

Nik yüzünü düzeltti, duyguları kılcal damarlarına kadar incelmışken başka biriyle iletişim kurma ihtiyacından rahatsız olmuştu. "Sadece bir hafta. Dört gözle bekliyoruz

gündönümü kutlamaları, ama hepsinden önemlisi bu ittifak teklifini yüz yüze görüşmek için geldim." Nik bakışlarını Tauria'ya kaydırdı, bir sonraki sözlerinde suçluluk ya da en azından kabullenme okumayı umuyordu. "Mektuplar çok uzun sürer ve mutlu çiftin birlikteliklerini geciktirmek istemeyeceğini varsayıyorum." Tauria'nın mektuplarını aldığını ve onları görmezden gelmeyi seçtiğini doğrulamak istiyordu. Nabzının yükselmesine karşı koymaya çalıştı, çünkü Tauria hiçbir tepki vermediğinde, Tarly'ye gerçekten umursamayacak kadar aşık olup olmadığını ya da mektupları hiç görüp görmediğini merak etti. İkincisi kalbi için daha kolaydı ama aynı zamanda tek bir tane bile almamış olması Olmstone'un içine ilk korku tohumunu ekti.

Emin olmak için bunu ondan duyması gerektiğinden bunu şimdilik bir kenara sakladı.

Nik, "Bir hediyem var" dedi. Muhafızlarından birine işaret etti, o da yaklaşarak küçük bir kutu sundu. Nik ayağa kalktı ve kutu da onun gibi açıldı. Kutunun içine uzanarak güzel, narin bir bileziği, ortasını süsleyen gölgeleri hapsedmiş gibi görünen opak yüzeyli bir taşı gün ışığına çıkardı. "Koğuşum için bir nişan hediyesi. Umarım bunu içten tebriklerim olarak kabul edersiniz." Nik'in avucu ona doğru döndü. "Alabilir miyim?"

Tauria bu jest karşısında şaşkına dönmüş bir halde gözlerini kırıştırdı. Tauria'nın Tarly'ye attığı bakışa ve karşılığında Tarly'nin izne ihtiyacı varmış gibi başını sallamasına tepki vermekten kaçındı. Tauria ayağa kalktı, avucu Tarly'nin avucuna kaydı ve güçlkle duyulabilen nefesi bir müzik notası gibiydi. Nik bir an için nerede olduklarını unuttu, sanki odada sadece ikisi varmış gibi bakışları birleşti. Sonra yavaş ve dikkatli davranarak bileziği Tauria'nın bileğine taktı ve resmiyet kisvesi altında kabul edilebilir olanın sınırlarını zorlamak için bir saniye daha oyalandı.

"Çok güzel," dedi Tauria. Bakışlarındaki kırılma, bulundukları ortamda gerçekliğin bir kırbağı gibi hissettirdi. "Teşekkür ederim, Majesteleri." Kullandığı unvan yanlış yerleşmişti, resmi bir

kabullenme ve daha fazlası değil. Tauria tekrar oturmadan önce zar zor gülümsedi.

Nik, boş midesinde yükselmeye başlayan kedere yol veremezdi. Her zaman insani ve gerçek olan her şeyin bastırılmasını gerektiren bir rol oynaması gerekiyordu. Omuzlarını dikleştirdi, kibirli bir gülümseme takındı ve tekrar yerine otururken dikkatini masaya yöneltti. "Olmstone'un yaz gündönümü kutlamalarını tatmak için sabırsızlanıyorum. Samara ve ben davetiye geldiğinde çok heyecanlandık." Samara'ya ulaşmak için masanın etrafında dönme ihtiyacından uzaklaşmak için konuyu değiştirmek zorunda kaldı. Ona bileziği hediye etmek Tauria'da hüznü ve düşünceli bir şeyler uyandırmıştı ve başka hiç kimse onun değişimini fark edemese de onu teselli etme ihtiyacı hiçbir şey yapamamaktan kaynaklanıyordu.

Varlas bu söz üzerine sevinçle başını salladı. "Katılabildiğinize sevindim. Balodan sonra, ayrılışınızdan bir gün önce, bu evlilik gerçekteşmeden önce görüşmeleri tamamlamak için yapacağımız toplantıları dört gözle bekliyorum. Burada şahsen bulunmanız işleri hoş bir şekilde hızlandıracaktır."

"Benim düşüncelerim de öyleydi." Nik sandalyesinde arkasına yaslanıp içkisine uzanırken bakışlarını Tauria'ya kaydırdı. "Görünüşe göre hepimiz bu işi sonlandırmak konusunda hemfikirken neden zaman kaybedelim ki?" Ela gözlerini okurken göğsündeki acının tek başına hissedilip hissedilmediğini merak etti, bunun onun isteğiyle olmadığına dair herhangi bir ipucu bulma özlemiyle çok daha derinleri araştırdı. Evlilik - çoktan harekete geçtiğinin yavaş yavaş farkına varmasıyla kalbi sıkıştı. Eşi önünde duruyordu ve sahiplenmesi için mükemmel bir erişim mesafesindeydi, yine de onun bir başkasıyla evlenmesini izlemek zorunda kalacaktı ve bu gerçekte birlikte...

Onu sonsuza dek özgür bırakmak için geri sayım, boğulmak için bir çapa olarak zamanı tarttı. Tüm bunların nasıl sona ereceği beklentisi.

"Hayır, geciktirmek istemeyiz," diye sessizce kabul etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

Tauria

T Nik'le yalnız kalma şansı yok denecek kadar azdı. Tamamen yalnız olmayacaklardı. Ve

Ona söylemesi gereken şeyi, dinleyen kulakları riske atamazdı. Şu anda kapısının önünde bekleyen muhafızlar gibi.

Gecenin kör vaktiydi ve Tauria huzursuz adımlarını sessiz tutmak için çaba sarf ediyordu. Güvenli olduğunu keşfettiği tek bir yer vardı ve burası öfkeli düşüncelerini bastıracak kadar geniş ve açık olma avantajına sahipti.

Tauria hiç düşünmeden çatılara tırmanıyordu. Bu kadar uzun süre beklemesinin tek nedeni Nik'e ulaşmanın başka bir yolunu bulma çabasıydı. Nik'in hangi odada kaldığını bilmiyordu ve üstlerinde sürekli yer değiştiren rüzgârlar varken bunu öğrenmek hiç de kolay olmayacaktı. O zaman bile Tauria isteksizdi, Nik ve Samara'yı yatakta birlikte bulursa ortaya çıkabilecek şeylerle baş edip edemeyeceğinden emin değildi. Kalp ağrısı. *Kıskançlık*. Zihninde canlanan imgeleri ve bunların uyandırdığı, hakkı olmayan iğrenç duyguları umutsuzca silkeledi. Tarly'yle aynı odayı paylaşmıyor olsalar da, bunun beklenen bir şey olduğunu düşündü. Bir an için, kılıklarını korumanın bir yolu olarak önerilen bu fikir karşısında yüzü kızardı.

Tauria, Nik'in odalarını keşfetmeye çalışmadan önce vazgeçti. Buna dayanamazdı. Ama bu çaba boşa gitmemiştir, çünkü bastırılmış tedirginliğinin bir kısmını dindirmeye ve içindeki sürekli hüznün bulutunu dağıtmaya yardımcı olmuştur. Rüzgârın uğultusuna karşı gözlerini kapattı ve özellikle güçlü akıntılarda vücudundaki direncin tadını çıkardı. Saçlarına dolanan mutluluk ve özgürlük, soğuğa karşı tenini ısıtan büyüsünü uyandırdı. Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı ve kendisini zihnen ve bedenen ağırlıksız hissetmesine neden oldu.

Tauria içgüdüsel bir tepkiyle esasını çekti ve arkasından kasıtlı olarak gizlice gelen varlıkla yakın dövüşmek için hızla orta boyda uzattı. Etrafında dönerek asayı davetsiz misafirin üzerine indirmekte tereddüt etmedi ama sıkı bir tutuşla durduruldu.

Zümrüt gözler şaşkınlıkla ona göz kırptı ve Tauria'nın derin kaşları kendi şaşkın ifadesiyle açıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu rahatlamış bir nefesle.

Nik'in kaşları şaşkınlıktan çatıldı. "Beni aradığınız izlenimine kapılmışım."

Öyleydi ama adamın bunu nasıl bildiğini anlayamıyordu. Ya da burada olduğunu. "Seni gören oldu mu?"

Sırtarak esasını bıraktı. "Senin yeteneğine sahip olmayabilirim ama nasıl sessiz kalacağımı ve tespit edilmekten nasıl kaçacağımı biliyorum."

Tauria karşılık vermek için kendini zor tuttu. "Peki ya gelinin?"

Ağzının bir kenarında yavaşça bir kıvrım belirdi ve Tauria, piç kurusuna önemseydiği izlenimini veren ses tonuna hemen lanet okudu. "Kıskanmış gibisin. Kendi nişanlının bu konuda ne hissedeceğini merak ediyorum."

"Küstahlığınız hayret verici."

Sırtışı daha da genişledi. Tauria bulundukları yere rağmen dürtüsüne engel olamadı. Rüzgârını çağırdı ve onu hedef aldı.

Nik onu geri itmek yerine darbeyi absorbe etmek için tam zamanında hazırlandı. Tehlikeliydi; yere olan mesafe göz önüne alındığında yanlış bir adım ölümcül olabilirdi ama Nik'in gözlerindeki parıltı sanki onu kışkırtıyor gibiydi.

"Neden geldin?" diye sordu. "Dediğim gibi, davet ettiğini sanıyordum-"

"Olmstone'a, Nik! Bunca yolu neden geldin?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Sana gerçekten nasıl davranıyorlar, Tauria?"

Bu soruyu beklemediği için geri çekildi. İçinde uyandırdığı tek şey kızgınlık ve öfkeydi. "Sanki umurundaymış gibi," diye alay etti. "Kontrol etme zahmetine bile girmedin. Bir kere bile. *Nişanlandığın* duyurulana kadar nedenini nihayet anlayabildim ve anlayabilirdim de. Yine de bunun yerine saray dedikoducularından duymak zorunda kaldım."

Nik yüzünü buruşturdu ama onun sahte samimiyetine kanmayacaktı. "Senin için mutlu bile olabilirdim.

Sürpriz. Çabuk iş yapıyorsunuz. Ama haberi en son duyanlardan biri olduğum için aşağılandım, sanki senin ya da Yüce Farrow için *hiçbir şey* ifade etmiyormuşum gibi." Gözlerinde yaşlar yanıyor, sesi öfkesiyle birlikte yükseliyordu ve açık alanda durduklarında bunun tehlikeli olduğunu biliyordu. Duraklayıp duyularını genişleterek yakınlarda bir varlık olup olmadığını kontrol edecek gücü kendinde bulamadı.

Şimdi Nik'le yüzleşmek... Kalbi yeniden kırılıyordu.

"Mektuplarıma cevap vermedin."

Tauria gözlerini kırptırdı ve başını salladı. "Senden hiç haber almadım." Nik'in öfkesini tanıyordu. Bazen bundan korktuğu bile oluyordu -kendisi için değil ama onun gazabına uğrayan bir şeyin başına gelebilecekler için. O kadar nadirdi ki, sanki kalbine en yakın tuttuğu şeyi tehdit eden her şeyin üzerine Cehennem'i salma isteğiyle saklıyordu.

Nik aralarına koyduğu mesafeyi bir adım daha kapatınca geri çekilmek istedi ama nefesi kesildi ve yapamadı. Sesi sessizleşti ve kişiselleşti. "Sana ihtiyacım var-"

"Görüyorum ki notumu almışsın."

Yeni bir ses onları etraflarında döndürdü. Nik onun önüne geçti ama kolu kızın etrafında kıvrılamadan durdu.

Bu bir tehdit değildi. Bu yakın temas, çatının dar düzlüğünde onlara doğru yürüyen ve rüzgârın sarı saçlarının dalgalarını yakalaması için pelerininin kapüşonunu indiren prensin gözünden kaçmadı.

Nik onun yerine sinirlenerek çöktü ve ondan uzaklaştı. "Sen miydin?" diye sordu.

Tauria onların ortak hoşnutsuzluk bakışlarının üzerine araya girdi. "Açıklamak isteyen var mı?"

Tarly'nin gözleri ona kaydı. "Bugün olanlardan sonra buraya huzursuz düşüncelerle dans ederek geleceğini biliyordum."

Kız utangaç bir tavırla geri çekildi ama Tarly ona doğru yürürken bilerek gülümsemekle yetindi ve Nik'in yanından geçerken neredeyse ona çarpacaktı. Kolunu ona doladı ve Nik'in bastırmak için zorlanacağı tepkiden eğlence çıkarıp çıkarmadığını merak etmek zorunda kaldı.

"Ve eğer benim tarafımdan olsaydı gelmeyeceğini biliyordum.

Davetiye," diye açıkladı Nik'e işaret eden bir bakışla.

"şimdi kafam karıştı," diye mırıldandı Nik, rahat bir tavırla eğilip kollarını çatının yüksek bir yapısına dayadı. Bakışları Tarly'nin onun üzerindeki elini inceden inceye takip ediyordu.

Tarly onun sözünü keserek, "Bence burada neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmesi onun için en iyisi olur. Babamın bu sefer Yüce Farrow'u bağışlamayı planlamaması ihtimaline karşı."

Prensın güveni beklenmedik bir şeydi ve Tarly'nin sakladığı pek çok katmanı takdir etmediğı için bir parçası suçlu olabilirdi.

Nik hemen yerinden doğruldu. "Tehlikede misin?" Ses tonuna sızan tehdit prensi hedef alıyordu ve Tarly bu meydan okumayla alevlendi. Açık çatılarda bile aralarındaki hâkimiyet mücadelesi tanıdık bir boğuculuktu.

"Biz haklıydık," diye araya girdi Tauria, onlar yeni bir atışmaya başlamadan önce. "Marlowe haklıydı. Varlas intikam ihtiyacına asla doymamıştı."

Nik, Tarly'ye doğru temkinli bir bakış fırlattı. Tauria savunmaya geçti. "O bizim tarafımızda."

"Ben kimsenin tarafında değilim," diye düzeltti Tarly. Kadının gitmesine izin verdi ve yüz ifadesi sertleşti. "Babamın yöntemlerine katılmıyor olabilirim ama artık tamamen kendi intikam duygusuyla hareket ettiğine inanmıyorum." Duvara yaslanma sırası prensteydi. Gölgeler onu içine çekerek sesini dolduran karanlığa katkıda bulundu. Bir an için Nik'in gözlerinde bir anlayış belirmiş olabilirdi ama sonra gözlerini kırıştırdı ve gözlerindeki anlayış yerini suçlamaya bıraktı.

"Alınma ama bu konuda senin kararlarına pek güvenemeyiz."

"Orlon'un yaptıklarının kendisine ait olduğuna inanıyor musun?" "Babalarımız birbirine hiç benzemiyor."

Tarly şakasızca kıkırdadı. "Ellerinde onun ölümüyle böyle mi yaşıyorsun?"

Nik ilerledi ama Tauria aralarına girmekte gecikmedi. Tarly kılını bile kıpırdatmadı ama sözleri Tauria'nın öfkesini alevlendirdi ve prene arkasından uyarıcı bir bakış fırlattı.

Tauria, "Orlon'un özgür iradesinin Dakodas tarafından alındığını ve Marvellas tarafından kontrol edildiğini biliyoruz," dedi.

"Peki babamın da aynı şeyi yaşamadığını nereden biliyoruz?"

Tauria sempatiyle ona döndü. "Öyle olduğuna inanmıyorum. Orlon kendi eşini öldürdü-" Göğsündeki keskin bir acıyla irkildi, haksız yere sakladığı karanlık sırrın anısı için Nik'ten özür dileme arzusundan kaçındı

ondan. "Ne merhameti ne de sıcaklığı kalmıştı. Varlas sert olabilir ama hâlâ yas tutuyor. Gözlerinden bahsetmiyorum bile - Orlon'un ki gibi siyah ve derinliksiz değiller."

Tarly ona bakmadı. Sert bakışları ufukta geziniyor, Tarly'nin çok iyi bildiği bir muhafız onun duygularını kontrol altına alıyordu.

"Peki ne keşfettiniz?" Nik, müstakil prene bir bakış atarken acı bir ifadeyle sordu.

Tauria uzun bir nefes aldı. "Şüphelerimiz doğru: Varlas Valgard'la arkadaşlık ediyor."

Nik'in gözleri parladı; çenesi seğirdi. "Benimle geri geliyorsun."

"Hayır, değilim."

Prens onun bakışlarıyla karşılaştı, Nik'le onun arasına bakarken gözlerinden bir anlık şaşkınlık geçti. Sanki onun buradan ilk çıkış yolunu bulmasını bekliyormuş gibiydi.

"Burada gönüllü bir av gibi kalamazsın," diye parladı Nik. Kadına doğru attığı adım, kadın ona soğuk bir uyarıda bulununca durdu.

"Bu o kadar basit değil. Ve hareketlerime senin karar vermene ihtiyacım yok Nik. Kaçmayacağım. Bir daha asla."

Nik anlayışla ve aşırı korumacı doğasıyla mücadele ediyordu. Buz gibi bakışları, öfkesine burada bir hedef bulmaya çalışıyormuş gibi ara sıra Tarly'yi sabitliyordu. Onların ortasında kalmak baş döndürücü olmaya başlamıştı.

"O gerçek, Nik." Kadının sesindeki korku Nik'in dikkatini çekmeye yetmişti. "Hepsi doğru... Yüce Lord Mordecai yaşıyor. Neler yapabileceğini henüz bilmiyoruz ama bir şeyler planlıyor, bizi de içeriyor ve bunun için her şeyi hazır hale getirmek için Varlas'ı kullanıyor."

Nik hesap yaptı, yüzündeki çizgiler derinleşti, gözleri soğudu. "Nişanınız mı?"

"Gerçek," diye araya girdi Tarly.

Tauria itiraz etme isteğine karşı sertçe yutkundu ve prensin kendisine neden güvendiğini merak etti.

Babası hakkında bilgi edinmiş ama nişanlılıkları hakkındaki gerçeği açıklamak istememişti. Nik ona bir bakış attı ve sonra gözleri kızın üzerinde gezindi. O birkaç saniye içinde, kendisine söylenenlere rağmen, Nik gözlemlediği şeyde kendi doğrusuna karar vermiş gibiydi. Kalbi sıkışıyor, Nik'in buna bu kadar kolay inanıp inanmadığını bilmek istiyordu.

"Onlara tam olarak istediklerini mi veriyorsun?" Nik sözlerini dikkatli ve titrek bir öfkeyle bitirdi.

"Evet," diye cevap verdi prens umursamazca. "Bu şekilde onları oyalayabiliriz. Düğünün ne zaman olmasını planladıklarını öğren-"

"Sonra ne olacak?" Nik tersledi. "Ondan ne istediklerini *bilmediğin* halde hayatını onların önüne mi atacaksın?"

Tauria kendini savunmak için alevlenmekle, bu ifadenin içine sıkıştırdığı korkuyu teselli etmek arasında kararsız kalmıştı.

Tarly'nin kızgınlık ateşi sırtında dalgalandı. "Sadece seni uyarmak istedim Nik." Gevşek pozisyonundan sıyrılıp ona yaklaşırken cesurdu. "Artık onun için endişelenmene gerek yok. O benimle güvende." Adamın kolu tekrar kızın etrafında dolandı ve kız tepki vermemeye çalıştı. Prens dokunuşunun sinirlerini yatıştırdığı zamanlar olmuştu ama şu anda Nik'in önünde midesi düğümlenirken, zihni tüm bunların yanlışlığını haykırıyordu. Çünkü bu artık bir teselli hareketi değildi; prene ölümcül bir bakışmayla meydan okuyan krala yönelik bir açıklamaydı. "Sen kendi nişanlınla ilgilenmelisin. Ancak Yüksek Farrow'a geri döndüğünüzde, krallığınızın en beklenmedik yerlerinde karanlık güçlerin kol gezmesi ihtimaline karşı haberdar olmak istersiniz diye düşündüm."

Tauria, Nik'in yüzündeki savaşı izledi ve Nik'in içinde hissettiği acı onun özüydü ama paylaştıkları için prene minnettardı.

Nik yenilgiyle karışık bir takdirle başını salladı. "Ona iyi bak."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye cevap verdi Tarly'den önce.

Nik'in gülümsemesi sadece yarımdaydı ama gururla ısınmıştı. "Biliyorum." Başka bir şey söylemeden onlardan uzaklaştı.

Bedeni zihnine karşı direnerek kaskatı kesildi. Ve Tauria, onun gidişini izlemenin bu kadar acı vermeyeceği bir zamanın -yıllar, yüzyıllar- gelip gelmeyeceğini merak etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

Nikalias

HE burada olmak istemiyordu.

Gösterişli ve yüksek sesli müzikle çevrili değil. Değil Etrafında toplanan kalabalık için sıvalı bir kutlama yüzüyle ayakta duruyordu. Yanındaki Leydi Samara'ya kur yapmıyordu, onun tutuşu sıcak bir damga gibiydi. Bir açıklama.

Henüz burada değildi. Tauria henüz giriş yapmamıştı ve onun yokluğu dikkatleri prensin de kayıp olduğu gerçeğine çekiyordu. Nik'in duruşu neredeyse acı verecek kadar sertti. İçindeki öfkeyi bastırmak için tek yapabildiği buydu, Tarly'nin onunla birlikte olduğuna tanıklık ederken bu kadar çok şey hissetmeye hakkı yoktu.

Ve mutluydular ya da en azından mahkemeyi mutlu olduklarına inandırma konusunda harikaydılar. Nik bilinçli bir şekilde nefes almak ve başka bir şey düşünmek zorundaydı, yoksa soğukkanlılığını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

Onu görmeden önce hissedirdi. Dünya onun varlığında sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi sessizleşirdi. Kalbi onunkinin tam olarak nerede attığını biliyordu. Ceset kümesinin arasından onu gördü. Sanki kömürün arasındaki bir elmasmış gibi, gözleri bu muhteşem görüntüyü şaşmaz bir kolaylıkla yakaladı. Sivri kulaklarını süsleyen altın aksanlar ışıklara karşı parlıyordu ve sıcak kahverengi teni ıslıl ıslıldı. Üzerindeki elbise

Giydiği ipek şelale her kıvrımı vurguluyor ve hareket ettiğinde uzun, ince bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Bu mesafeden bile onu çılgına çeviriyordu.

Kadının görüntüsü, koruyabileceğini düşündüğü tüm soğukkanlılığı saniyeler içinde yok etmişti. Giydiği renk güzeldi ama *yanlıştı*. Belki de derin morların, onu hayata boyayan anavatan yeşillikleriyle kıyaslanamayacağı düşüncesine kapılan kendi acınası kızgınlığıydı. Ya da kraliyet mavisinde somutlaşan zarafetle.

"Her şey yolunda mı?" Samara onun kolunu sıkarken sesi sessizdi.

Nik, sanki kadın onu trans halinden çıkarmış gibi başını salladı. İyi de olmuştu, çünkü görüş alanını takip eden kadına baktığında, kadının gözleri acı dolu bir anlayışla onunkilere dikilmişti. Bundan nefret ediyordu.

"Bir içki daha ister misin?" Nik dikkatini dağıttı.

Samara neredeyse boş olan fincanına baktı ve başını sallayarak fincanı ona uzattı.

"Dans etmekten çekinme, Samara. Seni bütün akşam bencil arkadaşılığım ile bağlamak istemiyorum."

Kadın minnetle gülümsedi. Adam onun eşli danslara özlemle baktığını fark etmişti ve birçok kez katılması için yaptığı ikna çabalarını geri çevirmişti.

Nik'in dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı ve hizmetkârların şarapla beklediği salonun yan tarafına yöneldi. Tam şarkı değişmeye hazırlanırken kadehleri bir tepsinin üzerine bıraktı, ama değişmeden önce hayranlık mırıltılarını duymadan edemedi. Kalabalığın kimden bahsettiğini biliyordu.

İki dolu fincan alarak geri döndü. Leydi Samara çoktan bir eş bulmuştu ve onu dans pistine götürürken gülümsemesi parlak ve içten görünüyordu. Nik'in bakışları doğrudan ona yöneldi. Tauria. Olmstone Prensi'yle ilk dansını yaparken etrafındakiler de ona eşlik ediyor ve hayranlıkla izliyordu. Nik

Bir kadehi devirdi, diğeri elinden bırakmadı ve yürürken, kürsüyle karşılaşp dans pistinin ortasında durana kadar kalabalığın içinde bakışlarını ondan ayıramadı.

Benzer renkler ve kıyafetler giymişlerdi ve birbirlerine *çok* yaklaşıyorlardı. Etraflarındakiler dansın başlaması için yerlerini alırken Tarly eğilip onun kulağına bir şeyler söyledi. Kalabalık gürültülü olsa da, kızın sırtışı genişleyip ağzı açıldığında kahkahasını duyabildi. Ama prensin bunu ondan ne kadar zahmetsizce çekip alabildiğini düşündükçe, bu parlak ses kısa süreli bir hüzün bulutuna dönüştü.

"Bana katıl Nikalias," diye gürledi Varlas'ın sesi, tam da grup çalmaya başladığında.

Dikkati Tarly ve Tauria'dan bir anlık farkındalıkla ayrıldı. Nik bir kez daha hatasına lanet okudu ve onlara olan takıntısının mutlu çifte duyduğu hayranlıktan başka bir şey olarak yorumlanmamasını umdu. Artık Varlas'ın nasıl bir karanlıkla işbirliği içinde olduğunu bildiğine göre, onunla arkadaşlık etmeye hiç niyeti yoktu. Ama bu yine de bir oyundu ve oturan yöneticilere katılmak için adım atarken en iyi poker suratını takındı. Varlas'ın yanındaki Keira'yı ve onunla birlikte oturan çocuğu onaylamak için başını kısa bir süre eğdi. Eğer doğru hatırlıyorsa Opal'dı.

"Kutlamalarımızı nasıl buldunuz?"

"Kendini aşmışsın, Varlas. Kesinlikle unutulmayacak bir gündönümü olacak." Yalanı yumuşak ve hoştu. Bu lanet baloyla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Yüksek Farrow'dakilerden bile daha boğucu ve abartılıydı. Saray soytarıları kalabalığın arasında dolaşıp ucuz numaralar karşılığında para kazanmaya çalışıyordu. Fae şarabı durmaksızın tüketiliyordu, pek çok kişi artan özgüvenle hareket ediyordu. Şehvetli, utanmaz dokunuşlar. Durmaksızın dans üstüne dans.

"Katılmak istemiyor musun Nikalias?" Kraliçenin zarif sesi merak uyandırıcıydı ve Nikalias onun bakışlarını takip ederek

Samara'nın adım attığı ve bir başkasının kollarında döndüğü yerde. "Biraz antrenmansızım," diye cevap verebildi sadece.

fincanını sıkıca kavradı. Çünkü bakışları dikkatini çekmesi gereken kişiden hızla kayıyordu. Gözleri bir kez daha Tauria ve Tarly'ye takıldığında sanki zihni bütün gece ona eziyet etmeye kararlıydı. Kadın enfesti. Hâkim olabildiği rüzgâr gibi hareket ederken tamamen ve tamamen büyüleyiciydi. Tauria'nın dans ederken ne kadar güzel olduğunu hiç unutmamıştı ama uzun zaman sonra bunu tekrar görmek nefesini kesmekten geri kalmadı. Tarly, hakkını yemeyelim, ona ayak uydurdu. Ama dansı onun yönettiği açıktı. Şarkı sanki onunmuş gibi hareket ediyordu; sanki her nota için mükemmel bir hareket yaparak onu da kontrol ediyordu.

Tarly'nin ellerinin ona dokunduğu her yeri denemeden takip ederken, içindeki her içgüdü iğrenç ve tehlikeli bir sahiplenmeyle alevlendi. Dansları samimiydi, ifadeleri inandırıcıydı, sanki birbirlerine aşıklardı. Nik'in fincanındaki eli o kadar sert sıkılmıştı ki fincanı kırma riski vardı ama titremesini bastırmak için yapabileceği tek şey buydu.

O benim.

Bu asla dinmeyecek zalim bir ilahiydi. Ama onu şimdi görmek... Bu onun hak ettiği mutluluktı. Ona asla veremediği aşk. Tarly verebilirdi. Ve Tauria için, şu anda yüzünü süsleyen gerçek gülümsemeleri ikna ettiği için prenze kıyamazdı. Daha önce hiç bu kadar ruhunu acıtan bir farkındalık onu, içinden çıkamayacağından korktuğu bu karanlık derinliklere sürüklememişti.

Dostum.

Ama bunun bir önemi yoktu. Önemi *olamazdı*. Onu bırakmak zorundaydı. Onu özgür bırakmalıydı. Bunu hak etmişti.

Şarkı son doruk noktasına ulaştı ve Tauria, Tarly'nin yardımıyla döndü. Tekrar ve tekrar. Elbisesi dalgalanıyordu ve hiç bu kadar ruhani bir görüntü olmamıştı. Son vuruşta Tarly'nin eli onu belinden yakaladı ve durdular. Onun

Kızgın bakışlarla yukarı bakarken göğsü derin bir şekilde inip kalkarak onu kavradı.

Dostum. Benim dostum.

Diğer çiftler ayrılıp yeni eşler bulmaya başladığında, Tarly onu bırakmadı. Bunun yerine eliyle çenesini kavradı ve Nik'in tüm dünyası, harekete geçmekten başka çaresi kalmayacak kadar tüketen bir öfke karşısında durmuş gibiydi.

Vücudunun bir başkası için hareket etmesini izlemesinin, üzerinde kendisine ait olmayan ellere tanık olmasının mümkün olmadığını bilmeliydi. Onun nefesini kesen şeyin ne olduğunu sadece o biliyordu. Ela bakışlarını, günahkâr düşünceleri dile getiren bir arzuyla alevlendiren şeyin ne olduğunu.

Buraya gelmemeliydi.

Nik ikinci içkisini de içmeden önce bitirdi. Kral bir şey sordu ve Nik daha ayakları hareket etmeden bir yanıt verdiğini sandı. Her şeyi mahvedebilecek pervasızca bir şey yapmadan önce onu durdurması için zihninde çılgılık atan sese, ona doğru attığı adımlar duraksamadan önce sert bir engelle çarptı.

Sadece bir an için, sadece bir gece için, onu kucaklamanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak zorundaydı. Onunla dans etmenin. Son bir kez.

BÖLÜM 35

Tauria

I Çok uzun zaman olmuştu ve Tauria dans etmeyi ne kadar çok sevdiğini unutmuştu. Havada hareket ettiğinde Şarkıların yardımıyla, yeteneğiyle açık çatılarda olmak kadar mutluluk verici hissettirdi.

Dansları sona erdiğinde Tarly'nin tüm dikkati onun üzerindeydi, kolu sıkıca onun beline dolanmış, vücutlarını aynı hizaya getirmişti. Ama o ela bakışta bir şey vardı -daha önce bir anlığına yakalamış olabileceği bir şey, ama şimdi tam ve kısıtlamasızdı. Adamın eli kızın çenesini eğdi ve kızın dudakları aralandı, kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Çünkü bu kez gözlerindeki hayranlığın gerçek olduğuna inanıyordu. Birlikte hareket edişlerinin gerçek bir tutkuyla örüldüğünü inkâr edemiyordu. Adamın bakışlarını kızın ağzına indirmesi nabzını hızlandırdı.

Onu öpmek istedi.

Bu öpücük gerçek olacaktı. Gerçek olacaktı. Ve bir yanı bunu sadece dansın verdiği coşkuyla değil, belki de bir şeyler hissedip hissetmeyeceğini bilmek için çaresizlik içinde arzuluyordu.

Huzursuzluğunun geri dönmesi sadece birkaç saniye sürdü. Koridora adım attıkları andan itibaren ona her dokunuşunda güçlü bir şekilde su yüzüne çıkmıştı. Kalbi

hemen bir diğetine, uzakta durup kendisini izlediğini bildiği Nik'e seslendi, çünkü ona göz ucuyla bakmaktan kendini alamıyordu.

"Seni öpebilir miyim, Tauria?" Tarly'nin sorusu belirsizdi, sanki o da tam olarak ne yaptığını düşünüyormuş gibiydi. Aralarında bir ateşin kıvılcımlanıp kıvılcımlanmayacağını bilmek için aynı arzuyu duyuyordu.

Aralarındaki mesafe kapanmaya başladığında nefesleri sıklaştı, nabızı düzensizleşti. Bunu yapamazdı. Burada ve şimdi olmazdı. Yanında o varken değil ve onun kollarında olmak için duyduğu acınası özlem göğsünü sıkarken.

Ama üzerlerinde daha çok baskı yapan gözler vardı. İlişkilerinde bir çatlak yakalamak için bekliyorlardı. Ateşe verecek bir kıvılcım arıyorlardı. Tauria iktidarda olmanın ne demek olduğunu anladı. İnsanlar onun yükselişini görmek istiyor ama onu alaşağı etmekten de zevk alıyorlardı.

Tarly başını eğmeye devam etti, fışkıran fısıltıların yumuşak uğultusu, izleyicilerinin istediği şeyin bu olduğunun farkındalığıyla tenini kayganlaştırıyordu. Bu, aralarındaki sevgi eksikliğine dair spekülasyonların susturulmasıydı.

Ama yapamadı. Yapamadım. Yapamadı-

Karanlık ve pürüzsüz bir ses, omuriliğinden aşağıya doğru hızla akan düşüncelerini böldü ve vücudunu olduğu yerde dondurdu.

"Bir sonraki dansı velinimetimle yapabilir miyim?" Nik'in sesi Tarly'ye sorma ihtiyacıyla gerilmişti.

Prens ona hemen bakmadı ve artan gerilim nefeslerini sıklaştırdı. Çenesi öfkeyle seğiriyordu. Tauria'nın reddetmesi ya da en azından Nik'in davetsiz misafiri karşısında beklenebilecek kızgınlığı yüzeye çıkaracak iradeyi bulması gerekiyordu. Ama tek kucaklayabildiği şey rahatlamaıydı.

Sonunda Tarly onu serbest bıraktı. "Eğer istediği buysa," diye karşılık verdi sıkıca.

Tauria'nın nabızı başının döndüğünü hissettirmeye başladı. Ne kadar yakın olduğunu bildiğinden, sahnede olmanın getirdiği performansla hokkabazlık yaparak çılgın düşüncelerini toparlamaya çalıştı

Gerçek duygularına teslim olma isteğiyle. Üç uzun nefes aldı ve o zümrüt gözlere bu kadar yakın olduğu anda onun olacağından korkarak soğuk bir kayıtsızlık maskesine geri döndü. Ve asıl zorluk, dünyayı bunun aksine ikna etmek olacaktı.

"Bir dansa izin verebilirim," dedi Nik'e sıcak bir karşılama tatmini yaşatmadan.

Tarly'nin dokunuşu onun üzerinde kaldı. Prens sanki onları yalnız bırakmaya isteksizmiş gibi bakışlarını aralarında gezdirdi. Ama kıskançlıktan değil. Tarly azarlar gibi bir uyarıda bulundu.

Adam kayıp gittiğinde ve Nik aniden karşısında belirdiğinde başka bir şey düşünmedi. Artık başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne başka bir dansçı, ne başka bir kral. Ne başka bir zaman ne de başka bir yer. Tauria başını kaldırıp Nik'e baktı, göz temasını kesmedi ama Nik'in eli beline doğru kaydığına sığ bir nefes aldı. Yavaşça, dikkatlice. İşkence edercesine.

"Senin için sadece bu kadar mıyım?" diye sustu. "Koğuşun."

Adam onu gereğinden fazla yaklaştırdı ve kızın aklının bir köşesinde bunu söylemek vardı. "Gerçeği duymak ister misin?" dedi adam, duruşlarını değiştirerek ve kız onun kendisini yönlendirmesine izin verdi. "Sen hiçbir zaman benim vasım olmadın. Ya da tebam. Ya da prensesim. Sen benim dengimsin, Tauria. Her yönden, sen gittiğinden beri gökyüzünde değişimini izlediğim aydan daha parlaksın, aynı şekilde bakabileceğimiz tek şeyin o olduğunu bilerek. Acınacak halde miyim?"

Tauria'nın ağzı yarıldı; gözleri yaşlarla doldu. Etraflarındaki parti, kendi kişisel alanlarında yok olana kadar hafifledi. İtirafı, bunca zamandır ihtiyaç duyduğunu fark etmediği bir güvenceydi. Tauria uzun zamandır kendini kanıtlamak için yanıp tutuşuyordu ama şimdi anlıyordu ki... onunlayken buna hiç ihtiyacı yoktu.

Cevap verecek hiçbir kelimesi yoktu.

Nik ona doğru eğildi, yeşil gözleri yıldızlarla doluydu. "Bu dansı hatırlayacağına inanıyorum," dedi kısık, boğuk bir sesle, parmakları kızın üst kolunu sıyırıp aşağı doğru inerken

ve bileğine ulaşıp elini tutana kadar tenini büyüleyici ihtiyaç dalgalarıyla tutuşturdu.

"Ne yapıyorsun?" Adrenalini yükselmişti. Çünkü o dikkatli olsa da, her dokunuşu kasıtlıydı, gereksizdi, ama *lanet olsun*, eğer her birini arzulamıyorsa.

"Dans etmek."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun, Tauria?" Ağzı, her türlü yanıtı çalan yıkıcı, küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ya da nefesini. Kadının adı, elleri kadar baştan çıkarıcı bir okşayışla dilinden yuvarlandı.

Şarkı başladı ve Nik haklıydı: Tauria dansı biliyordu. Şarkıyı. Aklına hemen o gece gelmişti, bu yüzden tek yapabildiği gözlerini dikip ona bakmaktı.

"Hatırlıyorsun," dedi usulca, kibri çok daha değerli bir şeye dönüşmüştü.

Oraya geri dönmenin verdiği duygu dalgasıyla yüzü buruştu. Fenstead'de Kış Gündönümü Balosu sırasında. Sadece birkaç dakikalığına da olsa oraya dönmek hem acı verici hem de çok keyifliydi. Bir dans. Yavaş değildi; aksine bu dans genellikle partnerler arasında bir uyumluluk testiydi. Hataya yer yoktu, yoksa bunu deneyecek kadar cesur olanları izlemek için diğer tüm işleri durduran kalabalığın önünde tökezleme utancını göze alırlardı. Fenstead'de Tauria onu meydan okuma partneri olarak seçmişti. Onun da kendisini test edeceğini hiç düşünmemişti.

"Yapmamalıyız," dedi ama ses tonu niyetlendiği protestoyu yansıtmıyordu. Tauria danstan korkuyordu. Beceri ya da güven eksikliğinden değil. Onu mutluluk içinde yiyip bitirecek her şeyi hissetmekten korkuyordu, sadece mutsuzluk içinde sona erecekti. Dans pistinden indiklerinde gösteri devam edecekti.

Yine de ona çoktan teslim olmuştu. Ona doğru eğildi ve tıpkı o gece olduğu gibi onları harekete geçirecek olan müziğe hazırlandı.

Başka kaç çiftin dans etmeye cesaret ettiğini bilmiyordu çünkü zihninde... başka kimse yoktu. O ve kendisinden ve her şeyi unuttuğu bu birkaç değerli dakikadan başka kimse yoktu.

"Umarım bunca yıldan sonra ayak uydurabilirsin," dedi sessizce.

Nik'in gülümsemesi kaygısız bir sırıtışa dönüştü ve bunu görmek burnunu, gözlerini yaktı. Bunu o kadar çok özlemişti ki. "Bence kendi adına konuşmalısın, aşkım."

İki süzülüşün ardından bir dönüşle onu yönlendirdi ve hiç duraksamadan tekrar yakaladı. Onlar döndüler; o da döndü. Her seferinde bedenleri birbirinden ayrılıyor ama tekrar aynı hizaya geliyor, bu his adımlarını adrenaline hızlandıran yeni bir heyecana dönüşüyordu. Her dönüşünde, bakışları sanki onun yörüngesiymiş gibi anında ona geri dönüyordu. Tauria o güzel zümrütleri herhangi bir odada, herhangi bir kalabalıkta bulabilirdi ve dünyayı durdurmakta asla başarısız olmazlardı.

Şarkı onun iliklerine işlemişti, Nik'inkiyle tam bir uyum içinde olan hareketlerinden akıyordu. Dans ettiklerinde, birbirlerine dokunduklarında, bundan daha mükemmel bir cevap olamazdı. Tarly'nin dansını bununla takip ederken bu her zamankinden daha açıktı. Prens iyi bir eşti ve paylaştıkları danstan keyif almıştı. Ama bu... açıklanamaz bir itme ve çekme gücüydü, karşı koyması acı veren ve kucaklaması zevk veren, inkâr edilemez bir güç.

Nik bir kolunu onun beline doladı ve onu kaldırıp çevirdiğinde ayaklarının yerden kesilmesiyle eş zamanlı olarak nefesi ciğerlerini terk etti. Aşağı baktığında Nik'in gözlerinin huşu içinde parladığını gördü. *Gururla*. Sonra hafifçe yere indi ve bedenleri tekrar bir araya gelene kadar Nik'in elinin yardımıyla başka bir dönüşe geçti.

Damarlarındaki nabız heyecan vericiydi. Ten tene değdiğinde saçılan yıldızların her atışında tutkuluydu. Etraflarını saran havada *özgürleşiyor*, ağırlıksız bulutlarda dans eder gibi dans ediyorlardı.

Ama beklenenden daha fazlası olmaya başladı. Çok fazla. Nik'in içindeki bir şey değişti; hareket edişindeki tehlikeli vahşet Nik'in ona ayak uydurmak için hızlanmasına neden oldu. Saldırganlık değil, tüketen bir tutku. Elleri dikkatli bir hesaplamayla vücudunun üzerinde geziniyordu. Tenine dokunuyor, içinde bastıramadığı bir şehvet uyandırıyor. Çünkü bu dansla onu baştan çıkarıyordu ve bunu biliyordu. Belki de onun boynunda, göğsünde, güçlü kollarında gezinen kendi elleri de gerekenden fazlaydı, çünkü kendini ona ve müziğe hiçbir kısıtlama ya da yük olmadan teslim etmişti, kendi arzu ve isteklerini özgür bırakmak için bu geceye ihtiyacı vardı.

Bir sonraki manevraları kadını adamın ön tarafıyla aynı hizaya getirdi.

"Çok zarıfsın, Tauria." Nik'in nefesi boynundan aşağı inerken gözleri dalgalandı. "Daha az zalim bir dünyada, uzun zaman önce benim olurdun."

Gözleri yanıyordu ama tekrar ondan uzaklaştı, şarkı bitmek üzereydi ve gerçeklik o kadar hızlı bir şekilde içeri giriyordu ki iniltisini ısırmak zorunda kaldı.

Nik'in iri, güçlü elleri son dönüş için belini kavradı ve onu kaldırdı. Tauria adamın omuzlarına yaslandı ve yüzü bulanıklığa bağlamasına rağmen Nik onu yavaşça indirirken gözlerini ondan ayırmadı. Yere bırakıldığında ve müzik sustuğunda Tauria'nın gözünden tek bir damla yaş kaçtı ama Nik'in eli gözyaşını görmeden önce sildi.

"O ilk geceden itibaren senin olabilirdim." İtiraf, savunmasını zorlukla aşan bir fısıltı olarak ağzından kaçtı ama aynı anda patlayan sert alkış sesleriyle sarsıldı ve umarım sözlerini yuttu. Tauria etrafına bakındı, yoğun bir izleyici kalabalığının olduğu dans pistinde kalan tek çiftin onlar olduğunu görünce yüzü anında kızardı.

Oh Tanrım.

Ne yapmışlardı?

Bu ilgiden bunalmıştı, hissettiği arzusun sadece aralarında olup olmadığını ve ustaca bir danstan başka bir şey olarak deşifre edilip edilemeyeceğini merak ediyordu. Gözleri tanıdığı bir grup kadına -Keira'nın kadınlarına- takıldı. Birbirlerine eğilmiş, fısıldaşıyor, kıkırdıyor, gözleri Nik'le onun arasında gidip geliyordu.

Tauria'nın görüşü sallandı. Kürsüye göz ucuyla bakmaktan kendini alamadı. Varlas tahtından kalkmıştı, yüzü sert ve suçlayıcıydı, sanki ittifakı daha kurulmadan bozmuşlardı. Keira sandalyesine zarifçe yaslanmıştı, gülümsemesi kedi gibiydi, gözleri keyifle parlıyordu. Herkesin verdiği tepkiler boğazında düğümleniyor, Nikalias'ın eski bir tanıdıktan fazlası olmadığına odadakileri ikna etmek için usulca dökülmeye cesaret ediyordu. Bu hem gerçek hem de yalandı ve Tauria üzerinde bu kadar çok yargılayıcı göz varken bu anı nasıl kurtaracağını bilmiyordu.

"Rahatla, Tauria. Nefes al," dedi Nik nazikçe, yükselen paniğini hissederek. İçini bir sakinlik kapladı, boğuştuğu tanıdık bir histi bu. Tauria onun kucağından inmeden önce Nik kulağına eğildi. "Yarın gece benimle çatılarda buluş," diye fısıldadı. Boynundan aşağı inen titreşimlerle ürperdi, başını sallamaya başladı ama Nik'in eli belinde sıkılaştı. "Lütfen."

Kelimeler arasında bocalarken ondan uzaklaştı. Onu reddetmek istiyordu ama kabul etme isteği daha güçlüydü. Bu yüzden söz vermedi.

"Harikaydın, Tauria."

Tarly. Ruhlara şükürler olsun. Bulanık zihninden kurtulması için gereken topraklama buydu.

Prens yaklaşırken Nik bir adım geri çekildi. Tauria zihnini saran onca şey yüzünden Tarly'nin dokunuşunu fark edemeyecek kadar sersemlemiş, kafası karışmıştı. Onu Nik'ten uzaklaştırmak için elini tuttu. Bir eli beline kaydı.

ona doğru çevirdi. Diğerini yüzüne doğru kaldırdı.

Tarly'nin ağzı Tauria'nın ağzına sıkıca yapıştığında Tauria'nın şok sesi boğazında düğümlendi. Sersemlemiş bir halde kıpırdamadan dururken, ne olduğunu anlaması için bir an geçmesi ve Tarly'nin nazikçe ikna etmesi gerekti.

Eylemler susturabilir.

Tauria'nın gözleri kapandı ve taşa dönen tüm kaslarına rağmen, Nik'le dansının etrafında büyüyen spekülasyonları susturmak için bir kez daha öpmek üzere prene doğru eğildi. Ama yine de çok yanlıs hissetti. Derisinin her santimi ürperdi, gözleri yandı ve Nik'in onu izlediğini bilerek kalbi yeniden kırıldı, itirafı hâlâ ondan istemediğini kabul ettiği her şeye bir koçbaşı gibiydi. Bu sözler yerini umutlu ama lanetleyici bir şeye bıraktı...

Şüphe.

Tarly öpücüğü kesti ama onu bırakmadı. Parmakları onun yanağında sevgiyle gezindi. Hepsi gösteriş içindi. Hepsi etraflarında dönüp fısıldaşan ve onları parça parça ayırmak için bekleyen akbabalar içindi.

Ve hayatının bundan ibaret olacağının farkına varmaya başlamıştı. Başkaları için bir gösteri.

Mırıltılar ve soluklar dikkatini çekti ve onları birçok parti üyesinin balkonlara çıktığı yere kadar takip etti. Dikkatler üzerlerinden dağılırken, rahatlamıştı ve duruşunu gevşeten bir seldi bu. Tarly onu takip etmesi için kızın elini tuttu. Ama Nik'in onun bu yakınlığına nasıl bir tepki vereceğini merak ederek arkasından bakmasına engel olamadı.

Gözleri buluştu ve Nik'in hareket etmediğini gördü. Bir santim bile. Tüm duruşu uzun ve sertti, bakışları karanlıktı ve o anda onunla ilgili her şey kadının beklenen bir heyecanla titremesine neden oldu.

Ta ki Samara yanına gelip elini koluna dolayarak onu her ne ise ondan koparacakmış gibi görünene kadar.

çalkantılı düşüncelerle savaştı. Onların yakınlığına şahit olan Tauria'nın midesinin çukurunda kıvrımlı ve çirkin bir şeyin yükseldiğini hissetme sırası Tauria'daydı. Samara onu diğerleriyle birlikte dışarıya kadar takip etmesi için ikna etti.

Tauria gözlerini kaçırdı ama dışarı çıktıklarında gördüğü muhteşem manzara karşısında her şeyi unuttu. Tüm o gösteriş ve çelişkili duygular arasında Tauria bu gündönümünü diğerlerinden farklı kılan şeyin ne olduğunu tamamen unutmuştu. Tarihe geçecek bir olay olan güneş tutulması yaşanıyordu.

Yine de ayın güneşi yutmak üzere süzülüşünü izlerken, sıcağa rağmen buz kristalleri gibi diken diken olan teninde soğuk bir ürperti ve midesinde anlam veremediği bir önsezi hissetmeye başladı. Kalabalık onlara yol verirken Tarly onu taş parmaklıklara doğru yönlendirdi. Ve bir kolunu ona dolayarak, güzel güneş olayını izlemek için bakışlarını yukarı kaldırdılar.

Yine de insanlar hayretle solurken ve gün kararmaya başlarken, yaz havasının sıcaklığı Tauria'dan tamamen çalındı. Yine de gözlerini güneşle buluşan karanlık küreye dikti. Sanki onu durdurması, *bir şeyleri* durdurması gerekiyormuş gibi kalbi hızla çarpıyordu ama sanki tutulma karanlık bir kahkahayla içini ürpertiyordu.

"İyi misin?"

Tarly'nin sesi mesafeliydi ama endişesini fark etmişti. Cevap veremedi. Kalabalığın sesi rüzgârda sürüklenip gitmişti, ta ki kalbinin davul sesinden başka bir şey duymayana dek.

Sonra, karanlık bir anda çöktüğünde.

Bir çınlama kulaklarını doldururken Tauria'nın nefesi kesildi. Elini taşa dayadı, göğsünü büken keskinlik teninin her santimine dağılmadan önce, çok karanlık ve nihai bir güç onu geçici bir kucaklamaya maruz bıraktı.

Ölüm. Tek düşünebildiği *öl ümd ü*.

Buz onu kaplarken eli boş yere göğsünü ovuşturdu. Tam tutulma sadece birkaç dakika sürecekti ama zaman takip edilemez görünmek için askıya alınmıştı. Tauria kendini başka bir âleme, *yanlış gibi görünen* bir boşluğa sürüklenirken hissetti.

Sonra bir anda şimdiki zamana geri döndü.

Tauria'nın gerçekliğe geri dönüşü, onu daha sıkı tutan Tarly tarafından maskelenmişti. Tauria'nın çevresi tekrar netleşmeye başladı. Ses ona geri döndü. Tarly'nin şaşkın bakışlarıyla karşılaştı ve kendisini tamamen esir alan o korkunç duyguyu anlamaya çalışırken gözlerini boş boş kırıştırdı.

İçgüdüsel bir çekim, doğrudan endişe ve *korku* dolu zümrüt gözlere inen görüşünü ele geçirdi. Nik zaten ona bakıyordu, etraflarındaki mutluluk ve neşe, bu bakışta aralarında tünel açan hayalet gibi korkuyla çatışıyordu. Zaman durmuş, gerçek olan her şey uzak görünürken birbirlerine odaklanmalarını sağlamıştı. Nik'in de tam olarak onun hissettiklerini hissettiğini bilmek için ihtiyacı olan tek şey buydu. Bunu hayal etmediğini bilmek rahatlatıcıydı. Şimdi ona duyduğu çekim o kadar güçlüydü ki, ilk adımına doğru eğiliyordu...

"Tauria." Tarly onun dikkatini çekmek istedi.

Bakışlarını ona çevirdiğinde, prensin onu dikkatinin sabitlendiği yere kadar takip ettiğini gördü ve kırışmış kaşları Nik'le bakışmaları hakkındaki varsayımını ele verdi. Yine de onu aksi yönde ikna edecek gücü kendinde bulamadı ve Tarly'nin sinirlenmesi onu daha da şaşırttı çünkü bu onun da aynı şeyi yaşamadığının bir kanıtıydı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye söze başladı ve mide bulantısı midesini sarsarken birden gerçek ortaya çıktı. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Ay yerini bırakırken güneş de kendini göstermeye başlamıştı. Tauria'nın insan kalabalığından uzaklaşması gerekiyordu, yoksa o açıklanamayan karanlık enerjinin yankılarıyla bayılma riski vardı. Kalabalığın arasından sıyrılırken gözünün önüne gelen tek bir isim, tek bir kişi vardı

Zihin. Sevgili bir dost. İmkânsız bir insan. Ve Faythe için neden birdenbire bu kadar derin bir korku duyduğundan emin olamıyordu.

Tauria yan kapıdan geçmeyi başardı ama sert bir güç tarafından yakalandı. Şaşkınlıkla irkilmedi ama onu kucaklayan kokunun içinde hemen gevşedi. Nik'in eli çenesinin altından kayarak Tauria'yı gözleriyle buluşmaya zorladı. Sormasına gerek yoktu; yüzünün her santimini tarayan Nik'in irislerinde dönen endişe, kızın kaşlarının çatılmasına neden oldu. Onu kucaklamak istiyordu ama herhangi birinin onları burada bulup dedikodu ateşini körüklemek için binlerce spekülasyon yapabileceğinin farkındalığıyla felç olmuştu.

"Korkuyorum," diye fısıldadı, çünkü ondan hiçbir şey saklayamazdı.

Nik bir nefes alıp arkalarına baktıktan sonra eli çıplak kolunun üzerinde gezinerek teninde bir ürperti yarattı ve adamın eli onunkini tutmadan önce korkusunun bir kısmını bastırdı. "Gel," dedi sessizce, kolundaki çekim onu takip etmeye itti. Ya da belki de umursamaz dokunuşları adrenalini yükseltmişti. Onu uyandıran baş döndürücü bir heyecan.

Onun kendisini götürmesine izin vermemeliydi, ama adımları onun peşinden gitmek için sekti. Elini onun elinden çekmesi gerekiyordu, ama bunun yerine, rahat tutuşları parmakların samimi bir şekilde birbirine dolanmasına dönüştü, o kadar doğaldı ki durduramadı. Dürtüseldi. *Tanrım*, bu tek gecede her şeyin dengeli ve mükemmel olmasına izin vermek istiyordu. Başkaları için canlı bir eğlence gösterisi olan sahte hayatından kurtulmak istiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, gündönümü balosu tüm hızıyla devam ederken terk edilmiş karanlık koridorlardan geçerken adrenalinden nefesi kesilmişti.

"Seni yalnız yakalayabileceğim bir yer."

BÖLÜM 36

Jakon

J AKONSAT AÇIK ve tanıdık Çatı, onun kollar
Marlowe çevresinde içinde sessiz
yansıma hakkında nasıl sık sık o

Faythe ile aynı kasaba manzarasını izledi. Artık uzak anılar gibi görünüyorlardı ama sevgili arkadaşını düşünmediği bir gün bile geçmiyordu.

Altlarındaki sokaklar gürültülüydü, bu yüzden o ve Marlowe buraya gündönümü kutlamalarını tamamen kaçırmayacakları bir yerde yalnız kalmak için gelmişlerdi. Jakon memnuniyetle başını arkaya yasladı ve yaslandığı uzun bacaya baktı. Parmakları boş boş Marlowe'un kolunda bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu ama düşünceleri her zamankinden daha kaygılıydı, bu yüzden konuşmayı pek beceremiyordu.

Marlowe kıpırdandı ve onun uzattığı bacaklarının üzerine oturana kadar döndü. "Seni rahatsız eden nedir?" diye sordu sessizce, nazik elleri göğsünde geziniyordu.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak zayıf bir gülümseme sundu. "Senden hiçbir şey kaçmıyor." Sanki bir tür ortak özlem içlerini oyuyormuş gibi hüznü bir bakış paylaştılar. Bunun ne olduğunu, daha doğrusu kim olduğunu biliyordu. Jakon derin bir nefes aldı. "Faythe ile tanıştığım günden beri içimde hep onu koruma dürtüsü vardı. İhtiyacı olandan daha fazla

Bazen, ama neden ona *bağlı* hissettiğimi açıklayamıyorum." Kaşlarını çatı ve belirsiz binalar dizisine baktı. "Ben de ailemi merak ediyorum. Bazen onlarla ilgili son hatıralarımın doğru olmadığını düşünüyorum."

"Annenle babanın da annemle aynı hastalıktan öldüğünü söylemiştin," dedi Marlowe ve bu ses tonunun bir şeyler düşündüğü anlamına geldiğini biliyordu. "Annemde hastalık olduğu anlaşılır anlaşılmaz babam beni yanına aldı. Hatırladığım tek şey, demirci yerleşkesine sığınmak zorunda kaldığımızda durmadan ağladığım ve geçtiğinde yeniden bir araya gelmeyi umduğum. Babam bana bunun ne kadar ölümcül olduğunu hiç söylemedi. Kaç kişinin hayatına mal olduğunu. Bilmem gerekirdi."

Jakon'un kolu onu çevreledi, eli yanağını okşadı. "Özür dilerim."

Sanki hüznün bulutunu dağıtacakmış gibi başını salladı. Elini tuttu, sıkıntılı gözleri onunkilerle buluştu. "Bunu söylüyorum çünkü senin böyle bir kaçışın yoktu. Ailen hastalandığında kimse seni götürmedi. Yine de onlarla kaldın..."

Jakon başını sallayarak aynı şeyi düşündüklerini onayladı. "Bu suçluluk duygusunu hep içimde taşıdım. Aynı çatı altında yaşamak, her şeyi paylaşmak - tek bir belirti olmadan nasıl yaşadım?"

Marlowe'un elleri boynunda geziniyor, şaşkın gözleri küçük ama nefes kesici bir gülümsemeyle yüzünü tarıyordu. "Sen bir mucizesin," dedi.

Jakon güldü, dudakları onun göğsüne bastırdı. "Pek sayılmaz," diye mırıldandı. "Fazla bir şey değilim ama seninim Marlowe. Ve bu benim için yeterli."

"Sen sandığından çok daha iyisin Jakon." Kızın kaşları sıkıca çatıldı. "Faythe için ben de endişeleniyorum," diye itiraf etti, Jakon'un söylemesine gerek olmayan şeyi okuyarak. "Ama onu tekrar göreceğiz."

Gerçek şu ki, Faythe gittiğinden beri içinde huzursuz bir şeyler vardı. Ayrılmanın verdiği ve bir türlü içinden atamadığı bir yanlışlık.

Tam o sırada soğuk bir şey onu ele geçirdi. Marlowe'un omurgası, onu alarma geçiren bir nefes alışla bir parça kıvrıldı. "Bu da ne?" diye yüksek sesle düşündü, bir cevap beklemiyordu ama onun da bunu hissediyor gibi görünmesi bir çeşit güvenceydi.

Marlowe dönüp arkalarından gökyüzüne baktı. "Güneş tutulması başlamak üzere."

Güneşi yutmak için yaklaşan ayın görüntüsü karşısında dehşete kapılmayı bekleyerek onun bakışlarını takip etti. Ancak gözleri ona takıldığında dünya sessizleşmeye başladı. Jakon doğruldu ve Marlowe'u da yanına alarak kucağına oturdu. Derisi kayganlaşırken kalbi hızlandı. "Bir terslik var," diye mırıldandı, gözlerini yukarıda tutamıyordu.

"Jak..." Marlowe'un elleri endişeyle sıkıştı.

Yine de onu hissedemiyordu. Karanlık ve sahiplenici bir şeyin dalgası içine doldu. Kulaklarını bir çınlama doldurdu. Marlowe kelimelerle konuşuyordu ama sanki kafası suyun altındaydı. Ay zafer kazanırken gün yavaş yavaş, santim santim gece tarafından yutuldu. Anılar içine hücum etti ve gözlerini kapadı.

Altın benekler.

Ailesi.

Faythe.

Başı dönüyordu ama Marlowe'un onu sarsarken uzaktan gelen telaşlı sesi bilincini kaybetmemek için savaşmasına neden oldu. Kalbi tehlikeli bir noktaya doğru hızlanırken bu savaşı kaybetti, göğsünde daha önce hiç bilmediği bir ateş patladı. Bir bıçak gibi.

Sonra, karanlığın günü çaldığı gibi, son bir karanlık da onu çaldı.

Jakon'un canı çok yanıyordu, derisi soğuk terle kayganlaşmıştı ama uçuyordu. Görüşü gelip gidiyordu, bulanıktı ama

çektığı ıstıraptan sonra masmavi gökyüzü özgürleştirici bir manzaraydı. Daha yükseğe, tüm acıların ve yüklerin üzerine uçabilmeyi umuyordu.

Onun yerine düşüyordu ama kendini kurtaracak gücü yoktu, hatta umurunda bile değildi. Yere sertçe çarpmayı beklerken, mis gibi kokan çimenlerin üzerine yumuşakça indiğinde çok mutlu oldu. İşte o zaman birinin onu taşıdığını fark etti. Kolları altından kaydı.

Jakon gözlerini kırpıştırarak açtı, gelenin annesi olup olmadığını merak ediyordu. Ancak yüzünü hayal ettiğinde tek görebildiği, tıpkı babası gibi ne kadar zayıf olduğuydu. Hastaydılar. Ve görünüşe göre o da kurtulamamıştı.

"Ne için geldin?" diye bir ses yankılandı ve bunun onu götürmeye gelen bir Ruh olduğunu düşündü.

"O sadece bir çocuk. Yardıma ihtiyacım var," diye cevap verdi daha önce hiç duymadığı bir kadın.

Jakon'un başı döndü ve duyularına odaklanmaya çalıştı. Su sesi duydu. Hayır, elementi sarsan daha yüksek bir şey. Görüşü tekrar yerine geldi ve şelaleyi gördü. Büyüktü. Daha önce hiç görmemişti. Sonra yanında yattığı göle bakmaya çalıştı ve gördüğü şey acısının bir kısmını huşu içinde uyuşturdu. Nehir parlıyordu. Küçük ışık topları dans ediyor ve yüzeyin altında birbirini kovalıyordu. Onlara dokunmak istedi.

"Pazarlık etmeye
geldin." "Neye mal
olacak?"

"Çocuğu kurtarmak için hayatının bir başkasına bağlanması
gerekecek."

"Kim?"

Jakon neden bahsettiklerini bilmiyordu. Vücudu bu kadar zayıfken pek de umurunda değildi, parlayan küreleri izlerken zihni yavaşça sürükleniyordu.

"Ona görev olarak bağlı olacak. Eğer kadın düşerse, o da düşer. Ölümlüler hayatlarını kendilerini korumak, hayatta kalmak için doğal bir içgüdüyle yaşarlar. Bunu bilmeyecek ama hayatı onun güvenliğine bağlı olduğu için cesareti her ne pahasına olursa olsun onu korumak için artacak."

"Kim?" kadın tekrar ısırdı.

"Sanırım kim olduğunu biliyorsun,
Marvellas'ın Varisi." Bir sessizlik.

"O değil."

"O zaman çocuk ölecek."

Jakon'un eli sonunda göle daldı, dokunuşundan kaçan küreleri yakalamaya çalışırken, serinlik o kadar keskindi ki ateşinin bir kısmını sadece birkaç saniyeliğine aldı. Alnına bir şey bastırdı ve başını kaydırmayı başardı. Kadın onun üzerine eğilmişti. Gözleri ışığa karşı kısıldı, kadının altın rengi irislerinin gerçek mi yoksa sadece güneşin bir yansıması mı olduğunu merak etti.

"İyi olacaksın," dedi ona şefkatle. Sesi annesininki gibi yatıştırıcıydı ve hastalığı sırasında kalbi en çok onu ö z l ü y o r d u .

Bu kadın onu neden kaçırmıştı?

Ailesi neredeydi?

Yorgunluk dudaklarını mühürlerken ve nefes almak zorlaşırken hiçbir şey konuşamıyordu. Karanlık, günü gölgelemek için içeri çekildi ama onunla birlikte vücudu artık acımıyordu.

Duyduğu son sözler, ona yol göstermesi için kendi Ruhı olması gereken kadından geldi: "Yap şunu."

Kızın çığlıkları onu uyandırdı. Jakon bir solukla irkildi, gözleri hızla açıldı ama loş ışığa karşı irkildi.

"Jak!" Marlowe'un sesi paniğini artırarak kesildi.

"Kahretsin Jak, bizi korkuttun."

Jakon ayağa kalkarken gözlerini yavaşça kırptırdı, bu beklenmedik sesi duyunca kafası karışmıştı. Gözleri, Marlowe oturmasına yardım ederken yanında çömelen Ferris'e takıldı.

"Ne oldu?" Marlowe'u taradı, elini gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne götürdü ve parçalara ayırmaya çalıştı

Onu bu kadar üzecek neyi kaçırmış olabileceğini birlikte düşündük.

"Kalbin... durdu," diye boğuldu.

"Çılgınca yardım çağrılarını duydum," diye mırıldandı Ferris. "Cidden, ben de bir dakika boyunca nabzını bulamadım."

Marlowe'un kolları onu sardı ve ağlarken ona sarıldı. Şaşkınlık içinde tek söyleyebildiği "Özür dilerim," oldu. "Ne olduğunu bilmiyorum. Güneş tutulmasını izliyorduk ve bu..."

"Ben de hissettim," diye fısıldadı, onun gitmesine izin vermeyerek. Dehşeti onun içini sızlatıyordu. "Ama senin hissettiğin gibi değil."

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye dikkatle sordu.

Marlowe geri çekildi, güzel yüzü üzgün ve özür diler gibiydi.

Başını iki yana salladı.

Ferris ayağa kalkarak, "Yaşayacağın belli olduğuna göre, bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum," dedi.

"Nerelerdeydin?" Jakon sordu. Önemsemediğinden değil ama kızıl saçlı piçi görmeyeli epey olmuştu.

"Burada ve orada," diye cevap verdi sinsî bir sırıtışla. Jakon sorma zahmetine girmemeliydi. "Denizlere açılmayı düşünüyorum. Kasaba son zamanlarda biraz sıkıcı olmaya başladı."

"Zenginliğinizi kazanacak yeni *bir Altın Gözlü Gölge* yok mu?"

Ferris kıkırdadı. "Yakınından bile geçmez. Onlara Rhyenelle'in gizli prensesinin o mağaralarda savaştığını söylesem bana inanacaklarını sanmıyorum. Eğlenceli bir hikâye ve umarım onu tekrar görüp birlikte eğleniriz." Jakon, Ferris'in Faythe'ye iyi dileklerini iletme şeklini anlıyordu ama böyle bir ilgiyi açıkça dile getiremeyecek kadar inatçıydı.

Yeniden yalnız kalan Jakon'un eli Marlowe'un omurgasında gezinerek onu rahatlattı. Tutulma hâlâ devam ediyordu ve bilinci yerine gelmesine rağmen karanlık bir ürperti onu terk etmemiş, son olduğunu hissettiren bir çağırma gücünün yankılarıyla yerleşmişti.

"Sana ne olduğunu bilmiyorum ama bildiklerimle bunu çözmeyi planlıyorum."

Jakon derin bir nefes aldı. "Bir keresinde bir değışimin gelmekte olduğunu söylemiştin." Okyanus gözlerini aradı. "Faythe'yi de içeriyor, değıl mi?"

Cevabı, içindeki okyanusun derinliksiz görüldüğü kadar sıkıntılı gözlerindeydi. "Bu hepimizi ilgilendiriyor."

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

Tauria

T Karnındaki sıcaklık gittikçe daha da azalıyordu. İki merdiven çıktılar, ta ki Nik onu bir dizi merdivene götürene kadar.

cam kapılar ve bir balkon. Dışarıda, Tauria'nın gözleri rüzgârın okşamasıyla dalgalandı, tutulmaya tanıklık etmek için etrafını saran insan yığınları olmadan çok daha özgürdü. Taş korkuluklara yaklaşırken eli onun elinden kaydı. İki kat aşağıdaki kalabalığın uzaktan gelen konuşmalarını duymak için duyularını genişletmesine gerek yoktu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Daha önce içini kemiren uğursuz tedirginlik geri dönmedi ama yankıları -ne anlama gelebileceği sorusu-zihnini kurcaladı.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?" Tauria gözlerini güneş olayından ayırmadan sessizliklerini bozdu.

Nik, "Bilmiyorum," diye cevap verdi ama sanki düşünceleri başka bir yerdeydi ve Nik ona döndü.

Nik kapının yanındaydı ve ölçülü bir karanlıkla onu izliyordu. Bu bir meydan okuma ve özlem, iddiasıyla tenini karıncalandırıyordu. İleriye doğru tek bir adım attı ve bu adım aralarında bir elektrik akımı yarattı. Adam bir adım daha attığında kadının nabzı atmaya başladı.

"Sana karşı koyabileceğimi sanmıştım. En azından-" Nik kendini durdurdu.

Tauria'nın dudakları aralandı ama ne söylemek istediğini bilmiyordu. Mıknatıs gibi hareket ediyorlardı, birbirlerini çekiyorlardı ama Tauria biraz direnç hissetmeye başlamıştı ve mesafesini koruması gerektiğini biliyordu. Nik ona doğru yaklaştı ve Tauria, parmakları hemen arkasında kıvrılan taştan kaçamayana kadar geri çekildi.

"Bizi herkes bulabilir," diye mırıldandı ama adamın yavaş adımlarının her biri doğru ya da yanlış umursamayan bir sıcaklığı alevlendiriyordu. Geçici güneş ışığına karşı nefes kesici bir yeşil parıltısı olan gözlerindeki bakış karanlık ve yiyiciydi. Sahipleniciydi. Bunu daha önce de görmüş olabilirdi ama hiç bu kadar açık ve çiğ olmamıştı.

"Sana karşı koyma şansımın olmadığını b i l m e l i y d i m . Bu gece ne kadar zarif görüldüğünle değil. Dans pistinde hareket ederken nasıl da büyüleyiciydin."

Tauria'nın sırtı kıvrıldı. Küçük bir parçası onu durdurması gerektiğini biliyordu. Ama yapmadı.

Nik durdu, Tauria'n ı n gözlerine, yüzüne baktı, dudaklarında oyalandı. Beklediği protestoyu alamayınca, ona doğru eğilirken eli beline kaydı ve Tauria'nın keskin nefesi duyuldu. Çünkü ayaklarının altında toplanan partinin fazlasıyla farkındaydı. Meydan okurcasına, bu gerçeğin skandal yaratan heyecanı sadece yükselen arzusunu artırdı.

"Bunu yapamayız," dedi ama gerçek bir itirazda bulunmadı. Bunu o *istem i ş t i*. Ve belki de istediği şeyin kontrolünü ele geçirirken, onun nedenlerini sorgulamaya yer bırakmamıştı.

"Ne yapmak?" Dudakları kızın tenine yaklaşırken sesi alçak, boğuk bir mırıltıydı.

Bacaklarının arasında biriken sıcaklıkla birlikte elleri taşın üzerinde sıkıştı. Kendini tutamayıp titrerken parmaklarını onun gece yarısı saçlarına dolamayı o kadar çok istiyordu ki.

Nik ona daha sıkı sarıldı ve ellerini onun ceketinin içine sokmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Kenardan daha da geriye doğru eğildi. Aşağıdan biri eğilip yukarı bakarsa yakalanabilecekleri için duyduğu tehlikeli heyecan... göğsünün şehvetle inip kalkmasına neden oluyordu.

"Buraya bu saçma gündönümü balosu için gelmedim. Buraya bu anlaşılmayı müzakere etmeye gelmedim."

Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Adamın eli kadının sırtına dolandı ve sanki tek vücut olacaklarmış gibi onu santim santim kendine çekti.

"O zaman neden geldin?"

Bir duraklama. Uzun, araştırıcı bir duraklama aralarındaki gücü doldurdu.

"Senin için, aşkım."

Tauria'nın nefesi kesildi. Sadece tek bir mutluluk gecesinden hatırladığı bu ismi şimdi iki kez söylemişti ve bir daha asla duymayacaktı. Şimdi ağzından dökülmesi hiç mantıklı değildi ama o anda pervasız olma ihtiyacı dışında hiçbir şeyi önemsemediğinden emin değildi. Düşüncesizce. İçeriye adım attıkları anda sahneye geri döneceklerini, hayatlarının aşağıda kandırdıkları herkes için bir gösteri olacağını biliyordu.

Yüzü yavaşça onunkine doğru yaklaştı ve aklı sorularla dolup taşarken, Tauria'nın arzusu bunun neden yanlış olduğuna dair tüm mantığı bastırmak için kükredi. Çünkü daha önce hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Nik'in başı, burnunun ucu elmacık kemiğini sıyrana kadar eğildi. "Hissediyorsun," diye fısıldadı. Kadının nefesi kesildi. "Kendini bıraktığında yerçekimi o kadar özgürleştirici ki..."

Kaşları çatıldı ve başını sallamaya çalıştı.

Nik'in eli elbisesinin yırtmacından içeri kayd ve parmak uçları kalçasına tüy gibi hafif bir dokunuş yaptığında nefesi yumruklarını sıktı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye homurdandı geçici bir rasyonellikle.

Nik uzun ve derin bir nefes aldı. "Neden güneş her sabah doğar ve ay geceyi geçer? Neden ateş yutar ve buz korur?" Geri çekildi, bakışlarını kızın yüzünün her santimetresinde gezdirdikten sonra ona dünyayı vaat eden gözlerle sarıldı. "Bazı şeyler durdurulamaz."

Bir kez olsun pervasız olmayı arzulayarak nefes verdi. "Peki ya ay güneşle buluştuğunda?"

Nik yavaşça gülümsedi, gözlerini onun ağzına dikti. "Zaman sayılmaz."

Suçluluk duygusunun son notasını susturmak için duyması gereken tek şey buydu. Tauria tüm içgüdülerine teslim oldu, ayak parmaklarının ucunda gerindi, çarpıştıklarında parmakları onun saçlarının arasından kaydı. Bir anda üzerlerine çöken ham tutku, ondan başka her şeyi unutmamasına neden oldu. Nik'in vücudunda dolaşan dokunuşlarıyla çıkardığı küçük sesleri duyabilecek olan aşağıdaki insanları değil. Tarly'yle yaptığı ve belki de Nik'in asla inanmadığı numarayı da. Elleri satılabilirdi ama kalpleri uzun zaman önce bağlılıklarını göstermişti. Onunki bu yasak teslimiyet anındaki kadar neşeyle şarkı söylememiştir hiç.

İnanılmaz derecede yakın olma ihtiyacıyla, leylak rengi elbisesinin yüksek yırtmacından sıyrılan bacağı serin esintiyi hissetti. Nik sanki bunu biliyormuş gibi, bir saniye bile ayrılmadan parmaklarının sıcaklığını onun kalçasında gezdirdi ve ağzından yumuşak bir inilti çıkardı. Bir yalvarış, bir yakarış, ne kadar uygunsuz ya da utanç verici olduğunu umursamadan. Nerede olduklarına. *Kim* olduklarına. Bunun bir önemi yoktu. Elini kızın kalçasının altına sokup onu kendine çekmeden hemen önce göğsünde alçak ve büyüleyici bir şey titreşti. Nik'in kalçaları ona doğru hareket etti. Açı onu Nik'in kalbine doğru bastırmıştı ve Nik'in onu bu kadar çok istemesi çıldırtıcıydı. Bu çok yanlış, çok pervasızcaydı.

Ve her vahşi saniyeyi sevdi.

Artık sakın bir prenses değil. Artık saygın bir hükümdar değillerdi. Onlar artık yüksüz, affetmeyen iki ruhtan baŗa bir Şey değildi. Hayatlarındaki onca g steriŗin arasında bunu hak ediyorlardı, tenleri soğuduğunda ve maskeleri deęiŗtięinde ne anlama gelirse gelsin. Burada, herkesin görebileceği bir yerde -iŗ üstünde yakalanabilirlerdi ve yine de patlayacak olan yangını kontrol altına almak mümkün olmazdı- sadece bacaklarının arasındaki ağrıyı artırıyordu.

Nik'in eli kalçasında daha yukarılara doğru ilerledi ve Nik'in gittiği yerle birlikte boğazını okŗayan nefessiz sesleri güçlükle bastırabildi. Nik'in dokunuŗunu beklerken, hızlı nabzıyla eŗleŗen nefes darlığı yüzünden baŗının döndüğünü hissetmeye baŗladı. Ve sonra eli durdu, tepe noktasına o kadar yakındı ki neredeyse par alanacaktı. Adam bir iniltiyle öpücükten çekildi.

"Tauria," dedi dudaklarına doğru, alçak sesle, saf Şehvetle, "etrafındaki dünya için kendini o kadar masum, o kadar güzel gösteriyorsun ki," -dudaklarını boynunda gezdirirken, sıcak bir his kızın yumruğunu saçlarına doladı- "kimse senin gerçekte ne kadar günahkâr olduğundan Ő phelenmesin diye. Seni bu elbisenin altında çıplak bulmak beni neden Őaŗırtmıyor?"

Nik elini diğer kalçasına dolayarak onu parmaklığın geniŗ düzlüğüne oturana kadar kaldırdığında Őaŗkınlık çığlığını bastırmak için dudağını ısırdı. Nik tekrar ona doğru eğildiğinde kadın ceketini sıkıca kavradı. Tehlike heyecan vericiydi, hem ölümcül bir d ŗ ŗ  önlemek için onun tutuŗuna güvenmek hem de daha da fazlası, aŗaęıdaki kalabalığı duymak, onların kınanacak oyunlarından tamamen h a b e r s i z , hemen ulaŗabilecekleri bir yerde.

"Bundan hoŗlanıyorsun, değil mi aŗkım?" Nik'in bakıŗları vahŗi ve iddialı bir Şekilde parlıyordu. Ilık esinti koyu renk saçlarını alnından süzüyor, yeŗil gözleri parlıyordu ve bundan daha nefes kesici bir manzara olamazdı. "Herhangi birinin aŗaęıdaki balkona uzanabileceği ve seni görmek için tek yapması gerekenin yukarı bakmak olacağı gerçeği." Eli yine kızın kalçasında gezindi. G z temasını hiç kesmedi. "Ama bu yeterli değil. Bu

Sana ne yaptığımı görmeleri düşüncesi seni heyecanlandırıyor, değil mi? Tanrılar adına, Tauria, sana burada yapmak istediğim şeyler."

Ona durmasını söyleyemezdi. Onun durmasını istemiyordu. Tauria bunun ne kadar yanlış olduğunu ya da neden şimdi yaptığını umursamıyordu; hayatı başkaları için bir geçit töreniyken, arzuları saraya uygun olanı sergilemek için susturulmuşken, bu gece kendisinden beklenen her şeye meydan okumak istiyordu.

Nabzında bir farkındalık sıçraması oldu, yakında onları bulacak olan bir varlık algıladı ve konumları hayal gücüne hiçbir şey bırakmadığı için ne yaptıklarına dair spekülasyon yapmaya gerek kalmayacaktı. Yine de uzaktan yaklaşmasına rağmen Nik'in başı eğildi ve dudakları çıplak kalçasına değdiğinde Tauria'nın keskin nefesi omurgasını bükte.

"Nik," diye nefes aldı. Ayrılmak zorundaydılar. Yakalanacaklardı ve onlara kim rastlarsa rastlasın, bundan doğacak tepkinin hiçbir mantığı olmayacaktı.

Adam ikinci bir öpücük daha kondurdu ve kadının bacakları birbirine kenetlenmeye çalıştı, ama adam bacaklarını onun etrafından ayırdı.

"Biri geliyor." Ama sözlerine rağmen, kulaklarındaki nabız, vücudundaki karıncalanma protestosunu bastırdı. Umurunda değildi. Onun durmasını istemiyordu.

"Heyecan verici, değil mi? Böyle bir skandalın içinde yakalanma düşüncesi," dedi Nik, her kelimenin titreşimi doğrudan kadının kalbine vuruyordu. Sanki bunu biliyormuş gibi konuşmayı kesmedi. Övgü dolu sözler. Hayranlık sözleri. Zihninde canlı görüntüler çizen ve gerçek olmalarını isteyerek zevkini doruğa çıkaran arzular. "Mahkeme için çok sakın ve kibarsınız. Keşke bilselerdi..."

Nefes alış veriş hızlandı ve başı geriye eğildi. Parmakları, sanki ağzını tam istediği yere yönlendirmek istercesine adamın saçlarının arasında dolaşıyordu. Karnının alt kısmında sıcak bir şey oluştu ve yavaşça teninin üzerinde gezinmeye başladı.

Tauria tırmandıkça tırmanırken herhangi bir sürtünme için umutsuzca titredi.

Üçüncü öpücüğü kalçasının üst kısmına kondu ve nefesi elbisesinin altındaki kayganlığına üfledi, zirvesine o kadar yakındı ki, adrenaline eşleşen hınzır işkencesi, ona dokunmasına bile gerek kalmadan onu tam uçuruma getirdi. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, gözlerinin arkasına yıldızlar fırladı ve gözleri kapandı. Kız titrerken Nik'in kolu sırtının etrafında dolandı ve Nik'in ağzı kızın ağlamasını engellemek için kızın ağzına yapıştı.

Şok dalgaları azalmaya başladığında Nik onu kaldırıp aşağı indirdiğinde olanları düşünmek için ancak bir dakikası vardı. Bacakları kemiksizdi ama Nik onu doğrulana, nefesi kesilene ve sonunda ona bakacak iradeyi bulana kadar bırakmadı. Kızın gözlerinde şaşkınlık, Nik'in gözlerinde ise huşu ve zafer dans ediyordu.

Parmak eklemleri kızarmış yanağını okşadı. "Çok güzel." Sonra arkasına yaslanıp onu tararken uzun bir nefes aldı. "Umarım nasıl davranman gerektiğini hatırlarsın, aşkım."

Bu onu tekrar çevrelerine döndürdü.

Tanrım, ona izin verdi.

Yine de onu kızdırmak ve baştan çıkarmak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Ve bu yeterliydi. Yüzü kızardı ama utançtan değil. Bu asla unutamayacağı bir deneyimdi; zihni ve bedeni şimdiden tekrar yapmak için can atıyordu. Çok pervasızca, yüz­süzce. Çok günahkârca, inanılmaz derecede yanlış.

Algıladığı varlık daha da güçlendi ve Tauria doğruldu, Nik tüm düşüncelerini ve nezaketini dakikalar içinde dağıtmışken kendini toparlamaya çalıştı. Kendini değerlendirdi, elbisesini düzeltti ama yine de hiç bozulmamıştı. Yaptıkları şeyin her santimetresinde yazılı olduğu hissinden kurtulamıyordu.

"Nişanlanmışsınız," dedi şaşkınlıkla.

Nik onun çenesini yakaladı, gözlerini araştırdı, bir yandan okuyor, bir yandan da o sert bakışla ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. "Sen de öylesin."

Söylenmemiştii ama anlamı orada duruyordu. Başından beri bunun doğru olmadığından şüphelenmişti. Tıpkı Samara ve onun inandırıcılığı konusundaki çekincelerini sakladığı gibi, şimdi onları birlikte izliyordu. Ama bunun ne kadarının yanlış olduğundan emin olamıyordu. Ya da *neden olduğundan*.

Tauria irkildi. Davetsiz misafir çok yakındaydı, neredeyse izinsiz girme mesafesindeydi. Kokusundan kim olduğunu anladığında nefesi kesildi. Çok önemli bir şeyi fark ettiğinde paniği mide bulandırıcı bir noktaya ulaştı.

Koku.

Görünüşlerini düzenleyebilirlerdi ama birbirine karışmış kokuları her şeyi ele verdiğiinde ne yaptıklarını itiraf etmiş sayılırlardı.

"Bu her şeyi mahvedebilir." Tek düşünebildiği buydu.

Nik ondan bir adım uzaklaştı ve balkona bakmak için dönerken aralarında bir kol boyu mesafe bıraktı.

"İşte buradasın."

Başını kapı aralığındaki Tarly'ye çevirdi ama gürleyen kalbi konuşmasını çaldı. Bıçak sırtında Tarly'nin onları çağırmasını bekledi. Paylaştıkları her pervasız, skandal dokunuşu anında tespit etmesini.

O yapmadı. Tarly onlara doğru yürümeye devam etti. Bakışları, sırtını prene dönmüş olan Nik'e kaydı ama sonuçta dikkati onun üzerindeydi. Gözlerinin onun vücudunda bıraktığı iz her kasını sertleştirdi. O kadar gergindi ki acı veriyordu. Yine de yüz ifadesinden suçlamaya dair hiçbir şey anlaşılmıyordu. Hem de hiçbir şey.

"Bir dakika yalnız kalmak mı?" Tarly yaklaşırken ses tonu suçlayıcıydı, balodan ayrılmak için bahanesini soruyor ve onu sadece yanında biri varken değil, Nik'le *baş başa* yakalıyordu.

Ağzı açıldı ama kelimeleri bocaladı.

"Ona geri dönerken eşlik edebilirsin. Onun sıvıştığını gördükten sonra sadece bir dakikalığına koğuşuma yetismeye çalıştım ama burada işimiz bitti," dedi Nik, Tarly'ye dönerek, soğuk ifadesi çok ani ve ustacaydı.

Tauria sanki Tarly yalanı anlayacakmış gibi taş gibi dururken, ikisi birkaç gergin saniye boyunca birbirlerine baktılar. Avucunu yukarı kaldırırken yüzünün yumuşaması, Tarly'nin sözünü kesmesi hoş bir beklenti boşalmasıydı.

"Özlendin."

Tauria onun avucuna baktı. Nik'e neden bir bakış attığını bilmiyordu. Yaptıklarından pişman değildi ama dikkatini tekrar sabırla bekleyen Tarly'ye verdiğinde suçluluk duygusuyla dolup taştı. Nik'le aralarında açık bir gerilim vardı ve Nik bunu skandal niteliğindeki gerçekler yerine düşmanlığa dönüştürüyordu. Çok zekiceydi. Ve rahatlatıcıydı. Nik ona bir bakış bile atmıyordu ve onun yanında olmak istemeyişi o kadar inandırıcıydı ki göğsünü sıktı.

Tauria kendi ifadesini sertleştirdi. Hayatı boyunca gerçek duygularını nasıl gizleyeceği öğretilmişti ve şu anda bu, şehvet ve adrenalinin doruk noktasından iniş anlamına geliyordu. Elini Tarly'ninkinin içine kaydırarak prensin onu içeriye götürmesine izin verdi ve Yüksek Farrow Kralı'na onu bir daha yalnız göreceğine dair hiçbir söz vermedi.

BÖLÜM 38

Nikalias

THEECLIPSE HAD ama Nik, Tauria'nın onu o gece terk etmesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğinden emin olamıyordu.

balkon. Onları partiye kadar takip etmemiştir. Yaptığı seçimi kabullenmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. İyi ya da kötü, onu ve eşini özgür bırakacak **b i r s e ç i m**.

Nik ilk geldiğinde ne yapacağını bilmiyordu. Başka bir yol olmasını dilemişti. Kendi zihninde o kadar çok çılgılık atmış ve eziyet etmişti ki, kendisine ne olacağı umurunda değildi ama Tauria bunu hak etmiyordu.

"Kutlamaların çoğunu kaçırdın." Samara ona katılmak için dışarı adım atarken sesi dikkatliydi. Onun tereddütlü yaklaşımını dakikalar önce fark etmişti.

Yüce Farrow'un Kralı durmuş alacakaranlığın büyümesini izliyordu, pembeler ve turunculardan oluşan güzel bir dağılım ona yaz çiçeklerini hatırlatıyordu. Çiçekler arasındaki Tauria... annesi... Kaderin bu acımasız cilvesi yerine özlemini duyduğu mutlu, kaygısız günler. "Hiçbir zaman gösteriştir hoşlanmadım," diye yorum yaptı, Tauria ona katılmak için adım atarken dönmedi.

Derin nefesi anlayışlıydı. "Ne yapacaksın?"

Tauria'nın prensle birlikte gidişini izlediğinden beri onu tam da bu noktaya bağlayan şey bu sorunun verdiği ıstıraptı. Tauria ona son bir kez daha baktığı anda bu karar kesinleşmişti. Tıpkı Yüce Farrow'un kalesinin kapısında yaptığı gibi.

"Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

Nikalias

I Gündönümü Balosu'nun üzerinden iki gün geçmişti ve ertesi sabah Nik Olmstone'dan ayrılıyor olacaktı. Daha katıldığı son konsey toplantısından tek bir kelime bile duymamıştı. Ceketinin yüksek yakasıyla boynunu kıvırdı, derisi korkunç bir kaşıntıyla diken diken oldu ama yine de soğukkanlılığını koruyarak, içi boş antlaşmayla ilgili son düşüncelerini aktaran kurt krala baktı ve hepsinin hâlâ onun oyununa gelen akılsız aptallar olduğuna inandı. Tek düşünebildiği Tauria olduğu için Nik bunu da umursamadı. Ne yapması gerektiği ve onu nasıl terk edeceği. Her dakika korkunç açıklamasına doğru geri sayıyordu.

Varlas, "Evlilik hazırlıklarına bir an önce başlayabilmemiz için tüm bu meseleleri hallettiğimize sevindim," dedi. Konuşma son bir saat içinde Nik'in zihninde bir mırıltıya dönüştüğünde netlikle dolaşan ilk kelimelerdi.

Hayalet saat son vuruşunu yaptı. Nik, kırılma sesini duyurmakla tehdit eden kalbinin de durmasını diledi. Hava nefes alınamayacak kadar yoğundu; dünya kaybolmuştu. Ama yapmaları gereken buydu. İçine doğdukları gösterinin büyük finali.

Nik, "Son bir şey daha var," diye içini döktü.

Tauria'nın gözleri onun üzerindeydi. Onlardan özür dilememek için kendini zor tuttu. Varlas'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı ama tek yaptığı Nik'in devam etmesi ve konseye hitap etmesi için başını sallamak oldu.

Ayağa kalkarken sandalyesi yerde inledi ve herkesi gözden geçirirken tüm gözleri üzerine çekti. Yüzleri habere ya da dedikoduya aç asilzadeler, kendilerine zarar vermediği sürece, aksi takdirde sefil olan varlıklarına tat katacak herhangi bir şey. Hepsinin üzerinde, söyleyeceklerinin önemsiz olmadığını ortaya koyan önemli bir hareket duruyordu. Gözleri Tauria'ya takıldı ya da takılmak istedi ama dizginlenmiş bir kızgınlıkla odaklanabildiği tek şey Tarly'nin rahatlatmak için tuttuğu eldi. Gözlerini olabildiğince aşağıda tutarak ona karşı ilgisizliğini ya da nefretini gösterdi. Ama Tauria bakışlarını kaldırmaya zorladığında, o pırıl pırıl ela havuzlar bir bağışlanma ve kalp acısı çatışmasıydı.

Oda sessizliğe büründü ama yüklü bir beklentinin parazitiyle uğulduyordu. Nik uzun, derin bir nefes aldı.

"Buraya gelme nedenlerim konusunda tam olarak dürüst olamadım, zira hala çözmem gereken son derece kişisel ve önemli bir mesele var. Ancak bu hepimizi etkiliyor."

Değerli kalbi tempo kazandı ve ona yardım edebilmeyi diledi. Onu rahatlatmayı. Ama bunun yerine, onu kırmak için ayağa kalktı.

"Biz müttetikiz Nikalias. Her ne olursa olsun bu meseleyi birlikte çözebileceğimize inanıyorum," diye teminat verdi Varlas.

Nik sert bir şekilde başını salladı. Gözlerini ondan ayıramıyor, içinde bulundukları ortam ona kalpsiz ve acımasız görünmekten başka seçenek bırakmadığı için özrünü okumasını istiyordu. "Tauria Stagknight sadece benim vasım değil..."

Zaman yavaşladı. Ama seçimini yapmıştı. "O benim eşim."

Onun bu açıklaması üzerine Tauria'nın dudakları aralandı. Tarly'nin eli onu terk etti ve soluklar yargının gölgeleri gibi dönüp durdu ve

Nik'in cesur ifadesinin şokunu yaşadı. Onun duygularını anlayamıyordu ama odaklandığı tek şey buydu. Öfke, hayır, hiddet. Bu daha uygun görünüyordu. Bekleniyordu. Sakladığı sırra değil, kraliyet mensupları ve yabancılardan oluşan bir odada bu terimin böylesine gelişigüzel söylenmesine duyduğu aşığılanmaya. Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Tauria ayağı kalktı ve ona dik dik bakarken öfkesini onun kadar somut bir şekilde hissedebilen başka biri olup olmadığını merak etti.

"Bu gerçekten de beklenmedik bir şok," dedi Varlas, sesi genel inançsızlık havasına uyuyordu. "Bilmiyor muydun, Tauria?"

Gözleri utançla irileşti. "Hayır," diye homurdandı.

Kral uzun bir iç geçirdi. "Ve sen, Nikalias. Bunu ne zamandır biliyorsun?"

Yüz ifadesi toplananlar için çelikleşirken, sadece onun için özür diledi. "Bir süre," dedi soğuk bir sesle, gözlerini onun ıstırap hançerlerinden ayırarak. "İşe yaramayacağını bilene kadar bu kadar yüzünüzce sunmaya istekli olduğum bir bağ değildi. Bildiğiniz gibi, reddedilen bir eş bağı geri alınamaz." Göğsü içten dışa doğru yırtılıyordu.

"Ve şimdiye kadar beklediniz?" Varlas sorguladı, ses tonunda keskin bir şüphe vardı.

Nik'in kendine güveni sarsılmazdı. "Geldiğimde bundan bahsetmek ve konsantrasyonumu krallıklarımızı ileriye taşıyacak konulardan uzaklaştırmak istemedim. Bu, yolumuzdaki son engel. Olmstone'a bu ittifakı güvence altına almak için geldim, evet. Ve bu da Tauria ile benim aramdaki bağı koparmakla başlayacak, böylece kalplerimizle evlenmekte özgür olacağız."

Tauria zehir gibi alaycı bir sesle, "O zaman bitir şu işi," dedi.

Ses tonunun içine dokunduğu ruhunun derinliklerindeki yaranın acısını hak ediyordu. Yumrukları iki yanında sıkılıydı, geriliyordu.

sarayın akbabaları için takınmak zorunda olduğu kibirden kurtuldu.

"Varlas, Tauria ile bir dakika yalnız kalmak istiyorum."

Varlas temkinli bir tavırla, "Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Saygı duyacağınızdan emin olduğum üzere bu hassas ve özel bir konu."

"Biliyorum. Ama bir bağıın güçlü bir şey olduğunu da biliyorum." Kısa bir acı titreşimi sesini susturdu. "Bence ikinizin de korunması için, bunun gözetim altında olması en iyisi olacaktır."

Hakaretin parlamasıyla daha fazla protesto etmemek için bir çabaydı. Onlar gözlenmeye muhtaç çocuklar değildi. Nik aralarındaki havayı kaplayan öfke ve küçümsemenin yeterince güvence vereceğini düşündü ama Varlas onların tamamen yalnız kalmasını kabul etmeyecekti.

"Bunun için yalnız kalmaya ihtiyacım yok," diye mırıldandı Tauria buz gibi bir sesle. Salondan hışımla çıkarken kimsenin iznini beklemedi ya da onları takip etmesi için kimin gönderileceğine bakmadı.

Attığı her adımı izlemek ıstırap vericiydi. Kalbi atıyordu ama sadece yarı yarıya. Sonra Nik onu takip etti ve bu krallıktan yarım bir ruh olarak ayrılmaya nasıl dayanacağını merak etti.

BÖLÜM 40

Tauria

TAURIA pavyonun bahçesine doğru ilerledi. Göğsü kabarıyor, kontrol iplerini yakalamak için mücadele ediyordu. ve tamamen yıkılmayacaktı. Ahşap yapının önünde durdu. Belli belirsiz, göğsündeki çarpıntının üzerinde, sadece Nik'in arkasından baktığını hissetti. Ama cam kapıların arkasından birinin -ya da birkaç kişinin- gözlerinin ve kulaklarının üzerlerinde olduğunu biliyordu.

Nik dikkatle yaklaştı ama konuşurken ona bakmaya dayanamadı.

"Tek düşünebildiğim... nasıl oldu da bunu kaçırarak kadar kalın kafalı olabildim?"

"Sen-"

"Ta ki senin yüzünden olduğunu fark edene kadar. Şimdi her şey daha anlamlı geliyor." Ona döndü, paramparça olmuş duygularının ilk ihaneti yanağından aşağı süzülüyordu. Yaranın onu ne kadar derinden kestiğini saklamadı.

Nik'in yüzü ıssızdı.

"Birlikte geçirdiğimiz o geceden beri senin için ne ifade ettiğimi biliyordun. Belki ben de şüphelenmiş olabilirim ama beni yanıltığıma ikna etmekte çok iyiydin. İkimiz de bunu dile getirmedi. *Dostlar*. Oysa ikimiz de biliyorduk. Ve sen beni sadece özlem duyan bir aptal olduğuma inandırdın.

yaltaklanan *fahişeleriniz*." Karmakarışık ilişkilerinin üzerine aydınlık ışığı düştüğünde acıyla titriyordu. Nik ona doğru bir adım attı ama Tauria karşılık olarak bir adım geri çekildi. Aralarındaki bağda direnç yoktu ve Tauria iniltisini bastırdı. "Bunu istemiyorum," diye fısıldadı. "Ama zaten bunu hiç *a r z u l a m a d ı n*. Sadece bir güç bağı, değil mi?"

"Yanlış."

Nik'in sesi o kadar bozuktu ki soğukkanlılığını korumakta zorlandı. Daha fazla dökmemek için mücadele ediyordu; gözleri, onları izleyen seyircileri hatırlamış gibi duraksadı.

"Yapma bunu," diye sessizce yalvardı, yenilginin onu çökertmesine çok az kalmıştı.

Nik bir adım daha attı ve Tauria ay ışığında Nik'in gözlerinin etrafındaki gümüşü gördü. Tauria onu hiç ağlarken görmemişti. Ne annesini kaybettiğinde, ne de babasını öldürmeye zorlandığında. Nikalias Silvergriff o kadar çok şey yaşamıştı ki, çektiği acılara rağmen bir kez bile gözyaşı dökmemişti.

"Ne yapmak?"

"Bu benim için *kolaymış* gibi davranma." Sesi öfkeyle yükseldi. "Seni beklememişim gibi davranma. Onlarca yıl boyunca. Hak etmediğin halde yanında kaldım... sen *beni* hak etmedin."

"Haklısın. Sevmiyorum. Hiç olmadım ve olacağımdan da emin değilim."

"Sen bir korkaksın," dedi acı dolu bir hıçkırıkla. "Bir yalancısın."

"Evet."

"Bencil ve zalimsin."

Nik sadece başını salladı ama Nik'in her kelimesi Nik'in yüzünde bir hançer gibi hissettiği bir burkulma yarattı. Onun acısını, hepsini hissetti.

"Benimle aynı fikirde olmayı bırak!"

Etraflarındaki hava onun yükselen öfkesiyle karıştı. Adam hiç direnmeden boyun eğiyordu.

"Yapamam."

"O zaman bana *nedenini* söyle!" Elleri dışarı fırlayıp rüzgârı ellerinin etrafında toplanırken kontrolünü kaybetmiş gibi parıldamasına engel olamadı. Nik gözlerini siper etti ama o vücudunu titreten büyüsünü rahatsız edici bir şekilde dizginledi.

"Seni seviyorum."

Nik'in sesi, onun sözleriyle hemen susan rüzgârının fısıltısıyla karıştırılabilirdi. Kolları düştü ve yüzü beyazlaştı, onu doğru duyduğuna inanamıyordu.

"Bizi birbirimize bağlayan bağın ne olduğunu bilmeden önce sana aşık oldum. Direncine, sabrına, her kusuruna ve her zaferine. Seni özgür bırakacak kadar seviyorum."

Tauria başını sallıyordu. Onun bunu şimdi itiraf edeceğine inanmıyordu. Bu sadece zalim ve kötü bir işkenceye hizmet ediyordu.

"Sana telafi edemeyeceğim kadar çok haksızlık ettim. Kibrim ve bencilliğimle seni kendimden uzaklaştırdım. Belki de inkârımla. Seni hak etmiyorum ve asla hak etmeyeceğim."

Ruhunun derinliklerinden gelen bir şey acıyla haykırdı, nefesini çaldı ve daha o konuşmadan bir sonraki sözlerini beklerken kalbini durdurdu.

"Bağı reddet, Tauria."

Nefes vücudunu terk etti. Bir daha nefes almayı reddetmek için savaştı. "Bunu geri almak yok." Ses tonu öfkesine ihanet ediyordu ve sesindeki yalvarıştan nefret ediyordu.

Nik'in başını sallaması dünyasını ikiye böldü. "En iyisi bu. İkimiz için de."

Dudakları titredi ve onları sıkıca bastırdı. Tauria ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Kelimeler dilinin üzerinde kül gibi dönüyor, eziyet ediyor ve dans ediyor, dökülmekle tehdit ediyordu. Bunu yapabilirdi. Onun için, Fenstead için - bunu yapmak *zorundaydı*.

"Senin olmanı istedim," diye itiraf etti, başka bir şansı olmayacağını biliyordu. Artık bir önemi olmadığını bilerek. "Her şeyin sonunda yanımda sen varken her şeyi geri almak istedim."

Acı. "Biliyorum" diye fısıldarken o zümrüt gözleri çok fazla acıyla doluydu.

Kalbi meydan okumayla çarpıyordu.

Zihni protesto ve ıstırap arasında gidip geliyordu.

Vücudunun her yeri gerildi, yumrukları o kadar sıkıydı ki, avuçlarını kesen tırnaklarının acısı hoş bir dikkat dağıtıcıydı ama ruhunu acı içinde yırtan şeye karşı koymaya yetmedi.

Tauria'nın dudakları aralandı, gözyaşları döküldü ve asla geri alamayacağı sözleri söylemeye başladı. Her şeyi değiştirecek sözler.

"Tanrılar şahidim olsun ve bu benim irademle..." Sesi kısıldı. Günlerinin geri kalanında peşini bırakmayacak olan görüntüye bakarken tüm gücünü, tüm cesaretini kaybetti.

Nik'in yeşil gözleri mutsuzlukla parlıyordu, kırık kalbi mükemmel yüzüne kazınmıştı. Yine de devam etmesi için başıyla onayladı. Çekingen bir tavırla yaklaşarak kısa bir hançeri kınından çıkardı. Soğuk eli kızın titreyen elini tuttu, kabzasını avucuna bastırdı ve parmaklarını etrafına kapattı. "Sorun yok," diye fısıldadı.

Onu bıraktı.

Tauria'nın dünyayı değiştiren bu ifadeyi yüzeye çıkarması birkaç saniye sürdü. Sıkı kavrayışında dalgalanan, sakın ay ve yıldızları yansıtan kılıca baktı. Tauria kendini sakinleştirmek için gözlerini yavaşça kırıştırdı ve sonra bıçağın kenarını avucunun etinde gezdirdi. Sıcak kanı parmaklarından aşağı süzüldü, damlacıklar taş zemine düştü. Tauria ona ait olması gereken kanı döktü... bunun yerine onları sonsuza dek bağlayabilecek her şeyi koparmak için.

"Yüce Farrow'un Kralı Nikalias Silvergriff'e olan ruh bağımı reddediyorum. Hem seni hem de beni bizi bağlayan bağdan kurtarıyorum, böylece kendi güç ve kalp kaderimizi seçmekte özgür olabiliriz."

Nik dişlerini sıktı ve sanki a r a l a r ı n d a k i bağ acı verici bir şekilde kopuyormuş gibi yavaşça tek dizinin üzerine çöktü.

Ama hiç ses çıkarmadı. Başı yenilgiyle eğilene kadar gözlerini ondan ayırmadı, gözyaşları döküldü. Tauria onu terk eden hıçkırığını tutamadı. Ona son bir kez daha yaklaştı ve diğer elinin yanağını avuçlamak için uzanmasına engel olamayarak o kayıp gözleri kendisine bakmaya zorladı. Ay ışığı yüz hatlarına vuruyor ve onları güzel bir yumuşaklığa dönüştürüyordu. Savunmasız. Başparmağı oradaki ıslaklığı okşadı ve Nik'in eli onunkinin üzerine kapandı, sıcak kahverengi tenine bir hayaletin dokunuşu gibi.

"Artık özgürsün, Nik." Tauria çenesini kaldırdı, bakışları cam kapının ardındaki Tarly'ye takıldı. Yüzü taş kesilmişti, hiç okunmuyordu. Onun her kelimeyi duyduğunu varsaydı. Prens'in bakışları Nik'e sadece bir saniyeliğine takıldı ve sonra dönüp uzaklaştı.

Eli gevşedi. "Seni bir daha görmek istemiyorum," dedi Tauria, sesi her türlü neşeden, eski benliğinin her türlü görüntüsünden arınmıştı. "Yüksek Farrow'a geri dön. Beni unut. İkimiz de bunu geride bırakmayı öğreneceğiz."

Omuzlarını dikleştiren Tauria onu dizlerinin üzerinde bıraktı, her adımında dünyayı sarsan bir keder vardı. Kalbinde asla doldurulamayacak bir boşluk açılmıştı. Onsuz asla. Sessiz gözyaşları akıyor, kırık görüntüyü zihninden çıkaramıyordu. Ama çenesini kaldırdı ve o boşluğu yapması gerekeni yapma kararlılığıyla doldurdu.

Tauria Nik'i terk etti ve arkasına bakmadı.

BÖLÜM 41

Tauria

TAURIA, ön avluya bakan balkondan ayrılmaya hazırlanan kraliyet mavisi seli izledi. Belki de Dün gecedен sonra Nik'le yüzleşmeye dayanamayacağı konusunda ısrar etmesi korkakça bir davranıştı. Ama bir kez olsun isteğinde direnmemiştir.

Nik'in bindiği atın ardından bakakaldı. Göğsünde, her mesafe ölçüsünde gerilen bir ağrı vardı. Ondan ayrıldığından beri her dakikasını soğuk bir uyuşukluk içinde tünel kazarak geçirmişti. Bunu atlatmanın tek yolu buydu.

Tarly'nin varlığı arkasındaydı ama Samara'nın kralın peşinden gidecek olan arabaya bindirilmesini izlerken ona dönmedi.

"Senin uğurlamayla ilgilenmen gerekmiyor muydu?" diye sordu sakince, bir nebze normallik sağlamaya çalışarak.

"Babam gayet iyi idare ediyor." Prens ona doğru yürüdü ve çekingen adımlarıyla Prens'in onun duygularını tetiklemekten *korktuğunu* hayal *etmek* tuhaftı. "Bu saçma bir soru olurdu, bu yüzden nasıl hissettiğinizi sormayacağım."

Tauria'nın ağzı minnettarlıkla hafifçe kıvrıldı. "İyi olduğumu söyleyip yalan söyleme zahmetine girmeyeceğim."

Tarly hafif bir kahkaha atarak onun yanına geldi ama ikisi de aşığıdaki topluluğı izliyordu. "Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" diye dikkatle sordu.

"Bunu hiçbirimizin bildiğini sanmıyorum." "Bu adil bir iddia."

Uzun bir nefes aldı. "Krallıklarımız için en iyisi bu. Nik bile görevin her zaman her şeyden önce geleceğini biliyordu." Tauria tüm dikkatini prene yöneltti ve onun yüzünü buruşturmasıyla hatasını hemen anladı. "Özür dilerim, öyle demek istemedim-"

"Haklısın," diye sözünü kesti buz gibi. "Yapmaya kalkıştığım şey için genç bir aptaldım. Ama sanırım kaderin bizi doğru yola yönlendirmek için bir yolu var. En ıssız yollardan bile."

Tauria cevap vermedi. Teselli edecek ya da onaylayacak herhangi bir söz söylemedi. Yan yana, iki kayıp ve trajik ruh haline gelmişlerdi. Kendisini aramaya geldiğı anda prensi bir kenara atacağını düşünmüştü ama şimdi onun arkadaşlığından *memnundu*. Prensın kalbi onun için erimemişti ve belki de hiçbir zaman erimeyecekti. Ama buna rağmen, kendisinininkinin başından beri onunkiyle eşleşebileceğini fark etmeye başlamıştı.

"Sana Nik ile olan geçmişimden hiç bahsetmediğim için üzgünüm. Genç ve aptaldık. Bir gecelik bir şeydi, o kadar." Tauria şimdi gerçeğı kabullenmenin rahatlığıyla konuşuyordu.

"Şaşırdığımı söyleyemem. Ama hepimizin geçmişte yaptığı hatalar var.

Bunun için üzölmeyin."

"Hata" kelimesi midesine tam olarak yerleşmemişti ama dışarıdan bir tepki vermedi. Bunun yerine kendini "Sana güvenebilir miyim?" diye sorarken buldu.

"Yine mi bu?"

Tauria gülümsedi ve bu gülümseme gerçek bir şakacılığı yansıtıyordu.

"Ona söylediklerimde ciddiydim." Tarly, Yüksek Farrow Kralı'nın ardından, anlamlandırması zor bir ifadeyle baktı. "Burada ne keşfedeceğimizi bilmiyorum ama burada bir

Karanlık çöküyor. Sana çıkış yolunu gösterdim ve eğer iş o noktaya gelirse, bunu kabul etmeni ve arkana bakmamani bekliyorum. Benim için değil."

Başını iki yana salladı. "Bunun için söz veremem."

"Yapabilirsin ve yapacaksın da. Benim ya da onun için değilse bile Fenstead için yapacaksın, yoksa ailenin senin yaşaman için yaptığı fedakârlık boşa gitmiş olacak." Tarly derin ve tereddütsüz bir şekilde, ona hayatta kalma arzusunu aşılama istemişti ama suçluluk duygusunun bıçak gibi saplanması bu arzuyu bastırdı. Prens gözlerini son bir kez avluya dikti ve Nik'in beneklerinin tamamen kaybolduğunu görmek için tam zamanında bakışlarını takip etti.

Tarly balkondan iki büklüm çıktı, çıkarken ellerini ceplerine soktu. "İyileşmek için birkaç gün izin al Tauria, ama gardını bir an bile düşürme." Sesi rüzgârda bir sessizlik gibiydi. "Seni yakında bulacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

Nikalias

KING NIKALIAS SILVERGRIFF şatosunun koridorlarında fırtınalar estirdi; gözlerden, kulaklardan, her şeyden uzak olmak istiyordu. O

sakinleşmek ve kendini toparlamak için zaman bulamadan biriyle yüz yüze gelirse içindeki fırtınayı dindirebileceğinden emin değildi.

Geri dönüş yolculuğu işkence gibiydi, ondan uzaklaştığı her bir adım damarlarında dolaşan öfkeyi artırıyordu, şimdi geri dönmek için her türlü zararlı sonucu göze alıyordu. Onun için. Mesafenin her işaretini fiziksel, acı verici bir dirençle hissediyordu.

Özel konsey odasının önündeki koridorda sarışın bir kafa belirdi. Kapıyı açmadan önce durdu ve Marlowe ile göz göze geldi. Kızın tek yaptığı başını hafifçe eğmek oldu. Okyanus gözlü merhamet dolu bakışında bildiğini söyleyen bir anlayış, bir *bilme* vardı. Bu iş bitmişti. Ve geri dönüşü yoktu.

Nik tek kelime etmeden odaya girerken kapıyı neredeyse menteşelerinden söküp arkasından çarptı. Pencereye doğru yürüdü ve zihnini yatıştırmaya çalıştı ama nafile. Hışımına yöneldi ve hiç tereddüt etmeden üzerindeki her şeyi dağıttı.

onun hayal kırıklığı. Öfkesizlik. O kadar yeni ve hamdı ki, onunla ne yapacağını bilmiyordu.

Başka seçeneğim yoktu.

Nik yine volta atıyordu. Nefes alış veriş i ağırlaşmış tı. Burada olmasının ne kadar yanlış oldu ğ u konusunda içinde kükreyen her ilkel iç güdünün dikkatini dağı tması gerekiyordu. Ondan bu kadar uzakta olmak.

Sonra durdu, baş ı eğ ikken masayı öyle sert kavradı ki kıymıklar parmaklarına takıldı. Bir elini kaldırdı, boynunda boğucu bir his uyandıran bağları çözme ihtiyacı duyuyordu. Gerginlikten değil, gizledikleri şeyden dolayı.

Parmakları yavaşça hareket etti.

Diş leri o kadar sert kenetlendi ki, bunu hissettiğinde neredeyse kırılacaktı.

Çünkü *onu* hissetti.

Dokunuş u Tauria'nın çiftleşme izinin üzerinde oyalandığında.

Tauria'ya bahçedeki muhteş em gösterisi için hayranlık duyabilirdi ama Nik biliyordu ki... bunların hepsi rol değ ildi. Söyledi ğ i sözler o anda etraflarını saran seyirciler için olabilirdi ama gerçek oldukları için bu kadar inandırıcıydılar.

Gündönümü Balosu'nu takip eden gece çatıda Tauria'yı beklerken planını dile getirme şansını bile bulamayacağını düş ündü ğ ü uzun bir an olmuş tu.

Ama gelirdi. Her zaman gelirdi.

Asla unutamayacağı, hem eziyet verici hem de değ erli bir geceydi. İkisinden de dökülen her duygu ve sır, onu götü rdü ğ ü unutulmuş odada birlikte yaptıkları. Sonra da ş imdi onları sonsuza dek bağlayan, hayatlarını değ iş tiren mühür.

O an yaşanan her mutluluk ve coş ku, acımasızca kısa sürmüş tü.

Ve bu yeni ilkel, lanet olası ca yakın olma ihtiyacı, tam tersi oldu ğ u halde her şeyi tüketiyordu. Ş imdi aralarındaki mesafe açıklanamayacak kadar çı ldırtıcıydı,

Özellikle de Tarly'nin ellerinin üzerinde olduğu düşüncesi Nik'i prence karşı duyduğu haksız ölümcül arzularla titretiyordu.

Çiftleşme bağı, Tauria ve Nik'in ellerinden alnamayacak bir iletişim hattına sahip olmalarının tek kesin yoluydu. Ondan her zaman şüpheleneceklerse gece yürüyüşü bir seçenek değildi.

Ve bunu krallıkları için yapmışlardı.

Bu Marlowe'un planıydı. Parlak fikri sadece Tauria'nın kendileriyle güvenli bir şekilde iletişim halinde kalmasını sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda herhangi birinin diğerini ele geçirmeye çalışması ihtimaline karşı her iki krallığın da iki hükümdara sahip olmasını sağlıyordu. Yine de, *çiftleşme* kavramını çevreleyen önsezi duygusuyla Nik, Olmstone'a gitmeden önce bu fikri anında reddetmişti. Onu görene, onunla konuşana kadar her şey değişmemiştir.

İçindeki nazik çekimi hissettiğinde aniden dünya sessizleşti. Tauria'nın özü içinde yankılanırken ve Nik rahat bir nefes alırken, Nik çaresizlik içinde tüm zihinsel korumalarını bırakarak kendini tamamen bağı açtı. Onun kasvetli sesinin ilk notalarını duyunca gözleri kapandı ve masaya yaslandı.

"Söylediğim şey... Öyle demek istemedim Nik."

Başını eğdi ve masayı öyle sıkı kavradı ki, masanın çatırdadığı belli belirsiz duyuldu. Kolları kaskatı kesilmişti. Burada, yanında, onu koruyabileceği bir yerde olmalıydı. Ona dokunmak. *Tanrım*, onu tekrar hissetmek ve sonsuz günler ve geceler boyunca kendini dünyaya kapatmak için duyduğu doyumsuz arzu onu öldürebilirdi...

"Evet, yaptın. Ama sorun değil. Senden özür dilemek için sonsuza kadar zamanım olmasını planlıyorum, Tauria."

Bağın içinden süzülen anlaşmayla örülmüş acı gibi bir şey.

"Güvende ol. Ben senin için geri gelene kadar. Seni seviyorum."

Tauria,

I see how much you have grown and how you stand proud on your own. Though do not take my leaving as goodbye, I am here still and should the stag meet the wolf your call is answered.

I am so proud of the ruler you have become. You flourish in Olmstone purple, but when it meets the vibrancy of our home, only then do you represent the queen you were born to be.

Lycus.

OceanofPDF.com

END GANE

PART III

KINGDOM OF
OLMSTONE

HOUSE
WOLFEN

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

Üç hafta önce
Tauria

TAURIA yatağında uzanıyordu ama hain zihni hissettiği çağrışı görmezden gelmiyordu. Nik'in rahatsız edici çekimi Bir önceki geceden tekrar tekrar çalan kelimeler.

Benimle çatılarda buluş.

Hayal kırıklığıyla oflayıp puflayarak yataktan fırladı. Giyindi, düşünerek yürümeye devam etti. Ona hiçbir şey borçlu değildi ve aklı ile kalbi arasında bir çekişme içinde kıvranıyordu. Ona istediğini vermek zayıflık anlamına geliyordu.

Nik buydu işte. Onun sinir bozucu, çıldırtıcı zayıflığı.

Ve o piç bunu biliyordu.

Çatıya tırmanırken bütün düşüncelerini öfkeyle bastırdı. Nik istediğini alacaktı ama onun varlığı davetkâr olmaktan uzak olacaktı. Tauria onu son bir kez daha yalnız görme ihtiyacına yenik düşmüştü. Aralarında söylenmemiş sözler olduğunu inkâr edemezdi ve iki gün içinde High Farrow'a dönmeden önce bir daha böyle bir şansın kendilerine verilmeyeceğini biliyordu. Ve yarın uzun, yorucu bir yolculukla dolu olacaktı.

Tarly'yle evlilik ittifakı anlaşmasını hazırlamak için toplantılar.

Nik'in izini sürmeden önce, Tauria çatıların üzerinde süzülerek biraz yalnız zaman geçirmek istedi. Koşarken belindeki asasını aldı, dar kenarları aştı ve küçük boşluklardan atladı. Olmstone'un kalesi, onun yeteneğine sahip biri için çekici bir saldırı parkuru gibi inşa edilmişti. Rüzgâr canlıydı ve ondan yararlanma isteğiyle, rüzgârın onu sıcak bir okşayışla kucakladığını hissetti.

Rüzgarla yarıştı. Ona meydan okudu. Sonra o oldu.

Yeteneği olmadan atlamaya kalkışsa birbirinden çok uzak olacak iki düzlemin arasından sıçrarken, asası ellerinin arasında başının üzerinde dönerek bir hava akımı yakaladı. İnişi sessiz ve zarifti ama duraksamadı. İki eğimli çatıya geldiğinde, aralarında kedi gizliliğiyle zıpladı, asası ona yardım etmek için havayı itti ve bu görünmez bir akıntıda kürek çekmek gibiydi. Daha hızlı ve daha hızlı.

Ölümcül yükseklikten düşmemek için adrenalinin doruğuna çıkan Tauria ne zaman ağlamaya başladığını bilmiyordu. Sonunda aniden durduğunda nefesleri boğazında cam gibi kesildi ve efor onu bir anda yakaladı. Çok aşağılardan etrafını saran muhafızların farkında olmasaydı çığlık atabilirdi. Anlam veremediği bir duygu balonu yüzeye çıktı.

"Kendini böylesine bırakmayalı uzun zaman olmuştu."

Onun sesini duymak istemiyordu. Ama buna ihtiyacı vardı. Tıpkı her seferinde olduğu gibi. Yeniden açılan yaraları yatıştırabilecek tek merhem buydu. Başarısızlıklarını. Umutsuzluğunu. Kayıpları. Hayatına devam edebilmek için derinlere gömdüklerini haykıran her şey.

Yeterli olmadığını. Layık olmadığını.

Tauria nefesini tutup gözyaşlarının hıçkırıksız kurummasına izin verirken Nik'in yerini tespit etmek için kıpırdamadı. O

Daha önce barikat kurduğu her şeye karşı kontrolünü kaybetmesine tanık oldu. Çirkin ve yorucuydu ama ona nasıl yaklaşacağını her zaman çok iyi biliyordu. Şimdi ise sadece öfkesini uyandırıyor ve acısını perçinliyordu. Çünkü bunu arzuluyordu. Onun için.

Tauria öfkesinin doruğunda dönüyordu. Gözleri ya da kalbi onun gölgeler içinde nerede durduğunu tam olarak biliyordu. "Hepsi bir yalan mıydı?"

Nik ay ışığının onu yakalaması için dışarı çıktı. Bu manzara onu çelişkili duygularla öfkелendirdi ama hepsinden önemlisi... canı o kadar yanıyordu ki nefes alamayacağını düşündü.

"Geri dönmeni istiyorum." High Farrow'dan gelen sözleri yineledi, sesinin maskesini parçalamasına aldırmadan. "Hepsi bir yalan mıydı?"

"Hayır."

"Yani, ne...? Beni yeni kraliçenizin yanında bir ödül olarak mı istediniz?"

"Bunu hak etmediğimi biliyorum ama beni dinlemene ihtiyacım var. Sadece sana söyleyeceklerimi dinle ve sonra tüm seçimler senin olsun."

Hiç mantıklı gelmiyordu. Onun için bütün bunlar bir oyundu. Ve o da oyundaki aptaldı.

"Burada güvende değilsin," dedi ona doğru bir adım atarak.

Tauria sağlam durdu. "Sana tehditten bahseden biziz Nik. Birdenbire umurundaymış gibi davranamazsın."

Adam aradaki mesafeyi bir adım daha kapatırken kaşları çatıldı ve kadın kısalan mesafeyi takip etti. "Seni terk ettiğime gerçekten inandın mı?"

Tauria kuşkulu bir kahkaha attı. "Kendini meşgul tuttuğun kesin."

Nik sert bir sesle, "Zihnini bloke ediyorlar, Tauria," dedi.

Adamın yüzünü karartan öfkeye gözlerini kırptırdı.

"Yaşadığımız onca şeyden sonra, seni hiç kontrol etmeden burada bırakacağımı nasıl düşünebilirsin?"

Çünkü inanması daha kolay. "Ayrıldığım anda başka biriyle *flört ediyordun*, başka ne düşünebilirdim ki?"

"Sen de aynısını yapmıyormuşsun gibi mi davranacağız?"

Tauria dudaklarını sıktı, neredeyse Tarly'yle tomurcuklanmakta olan ilişkisine dair her şeyin yalan olduğunu söyleyecekti. Bunu ondan saklamak için hiçbir nedeni yoktu -küçük bir meydan okuma dışında.

"Bu her zaman açıldı. Buradaki niyetim hakkında size asla yalan söylemedim."

"Ama sen de beni öptün. High Farrow'da ve burada. Her ikisinde de hayır diyebilirdin ve ben de anında mecbur kalırdım, ama yapmadın."

Nik aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı. O kadar yakındı ki geri çekilmesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" Sesi alçaktan gürlüyordu. Bir cesaret. İtiraf etmesi için onu kışkırtıyordu.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Adamın ellerinin ellerini sıyırıp geçtiğini hissettiğinde keskin bir nefes alış veriş i rüzgâr tarafından yutuldu. Tutmak için değil, yukarı doğru, ön kollarının üzerinden, dirseklerini geçerek ilerlemeye devam ettiler. Tauria ve Nik göz temasını hiç kesmediler, artan ıstırap ve hayal kırıklığıyla güçlenmişlerdi.

"Nişanlandığınız haberi geldiğinde, bunu kendim görmeliydim. Bilmek zorundaydım..." Elini kızın üzerinde izlerken çenesindeki bir kas esnedi. "Gidebileceğimiz bir yer var mı? Bir süreliğine kimsenin izinsiz girmeyi düşünmeyeceği bir yer?" diye sordu sessizce. Kalınca.

Onu itmek istedi ama bu ses, aralarındaki mesafeyi kapatması için haykıran sesle karşılaştırıldığında çok uzaktı. Yanlış olmalıydı ama hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Her Şeye rağmen Tauria başını salladı. Ona bunu açıklaması için bir an verebilirdi. Sonrasında onlara ne olacağına gelince... tek umudu adamın onu sonsuza dek kırmamasıydı.

Tauria, Tarly'nin bir zamanlar ona rehberlik ettiği pencereden içeri girene kadar onları çatıların üzerinden gizlice ve dikkatle geçirdi. Onun kaçış yolu. Küçük, unutulmuş odanın içinde, Şimdi gözlerinin takıldığı kitaplığın ötesindeki gizli geçidi hatırlayınca bir tedirginlik duygusuyla sarsıldı. Duyularını geniŐlettiđinde etrafta ya da aŐađda kimsenin olmadığını gördü.

Nik'in kapıyı kapatıŐını izlemek için tam zamanında ona döndü ama Nik cebinden bir Şey ıkardı. Tahtaya doğru kaldırdığında, ortasından küçük bir ışık atımı yayıldı, gözlerini kırpsa kaçıracağı, içinden dışarı atılıyor gibi görünen parıldayan bir z. Nik onu bıraktığında ağzı açık kaldı ama o yerinde kaldı.

"Bu bir gizleme taşı." Nik onun sorgulayan bakışlarına cevap verdi. "Bu kapının ya da duvarların ötesinden kimse bir Şey duyamaz. zgrce konuŐabiliriz."

Tauria'nın sert ifadesi, daha önce hiç görmediği ya da hakkında hiçbir Şey okumadığı bu tuhaf nesneye duyduğu meraka rağmen geri döndü. "Söyleyeceklerim için bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

"Neden benden vazgemedin, Tauria?"

Beklediği Şey bu değildi ve konuşmanın aniden deđiŐmesi, sorusuna bir cevap bulmaya çalışmasına neden oldu. Aynı soruyu kendisine milyonlarca kez sormuŐtu ve verecek bir cevabı olmadığını biliyordu.

"Gidecek başka yerim yoktu."

"Seni kendimden uzaklaştırdım. Soğuk davrandım ve belki de zalimce davrandım."

Tauria dişlerini sıktı, onun kendisini saldırmaya teşvik etmesinden nefret ediyordu. Ya da belki de ne kadar özlem dolu bir aptal olduğunu ve bunu en başından beri bildiğini anlamıştı. Bunun için onunla alay mı ediyordu?

"Yine de asla pes etmedin. Sana yaşattığım onca şeyden sonra beni tamamen dışlayabilirdin. Birinin odama girdiğine her tanık olduğunda seni ne kadar incittiğimi bilmiyor muydum sanıyorsun?" Onu kırması için kışkırtıyordu. "Kızgınlık ve üzüntü dolu bakışlarını fark etmediğimi mi sanıyorsun, ama yine de bunu yaptım?"

"Dur," diye yalvardı.

"Benden nefret etmeni *istedim*," diye devam etti. Bıçak dönüyordu ve kadının kanaması serbestçe akıyordu. "İttim, ittim ama yine de geri döndün. Beni savundun, beni teselli ettin. Neden?"

"Çünkü gidecek başka yerim yoktu," diye tekrarladı.

Yalanlar.

Nik bunu biliyordu. "Çok zekisin, Tauria. Eminim bunu düşünmüşsündür. En azından bir kez, bundan şüphelendin."

Kalbi hızla çarpıyor, zihni o kadar çok karışıklık ve acıyla dönüyordu ki başını döndürüyordu.

"Söyle."

İnkâr edercesine başını salladı. Gözleri artan bir şiddetle kısıldı. Aralarındaki mesafe kapandı. Bu bilinçli bir çaba değildi; yerçekimiydi. Kendi görünmez çekimleri. Birçok kez buna karşı koymaya çalışmıştı ama hep nafile olmuştu.

"Sen yapmazsan ben

yaparım." "Lütfen-"

"Dostlar."

Tek bir kelimenin bu kadar güçlü olabileceğini asla düşünemezdi. Onu berraklıkla uyandırabileceğini ama bir anda yok edebileceğini.

Nik'in sesi düştü, dikkatliydi. "Sen de bunu biliyordun. Bir parçan hep biliyordu."

Hareketlerini engelleyen ve kanını buz gibi bir ürpertiyle donduran şok olmasaydı başını sallayabilirdi. Sanki bu, inanmayı reddettiği için bir asırdan fazla bir süredir kilit altında tutulan, mezara gömülen bir bilgiydi. Kader ona, kendisini istemeyen birinin eşi olmak gibi trajik bir el uzatabilirdi.

"Sen lanet bir aptalsın Nikalias," diye mırıldandı başını sallayarak.

Nik'in kaşları kalktı. Tauria o zümrüt gözler tarafından çekilmişti ama bağ tarafından değil. Belki de neden ev gibi hissettirdiklerini hep biliyordu ama ona neyi hatırlattıklarını kabul etmeyi reddediyordu.

Fenstead. Krallığının rengi gözbebeklerini çevreliyordu.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye fısıldadı yenilgiyle.

Nik'in ifadesi boş ve şaşkın bir ifadeye dönüştü.

"Bunun hiçbir anlamı yok... çünkü her şeye rağmen geri dönmemi sağlayan şey bir bağ değil, her zaman *sendin*."

Gözleri dalgalandı. Acıdan. İçinde uyandırdığı suçluluk duygusundan dolayı gerçeği duymak istemedi ama kadın durmadı.

"Düşüğümde kalkmama yardım eden ve bir daha parçalanmama izin vermeyen sendin. Dalga geçtin, eziyet ettin ve başımın belası oldun ama Nik... beni sen kurtardın. Ve bunun sen olmasını istedim. Seni *seçtim*. Ama sen beni geri seçmedin." Sesi bir iniltiden daha fazlasına dönüşmemişti. O kadar uzun zamandır ve o kadar derine gömdüğü duygularını dile getirmek, daha önce hiç hissetmediği bir acıydı. Ve şimdi nihayet tüm kalbini ona açmak için ayağa kalkmıştı. "Senin yanında kaldım çünkü her zorladığında sadece yarı yolda kalıyordum. Ve nedenini anlayamadım. Aramızda daha fazla bir şey olmasını istemezken neden beni yakınında tutmak istedin? Ve zavallı bir aptal gibi gitmene izin veremezdim. Bu sırada-"

"Sen benim sessiz savaşımsın," diye mırıldandı, sanki onun ne düşündüğünü çok iyi biliyormuş gibi. Tauria irkilmesini bastıramadı. "Sen benim yüzyılı aşkın süredir verdiğim savaşsın. Asla kazanamayacağım bir savaş."

"Neden?"

"Seni seviyorum, Tauria."

Nefesi kesildi. Havanın sessizliği gergin ve heyecan vericiydi. Aralarındaki çekim o kadar güçlenmişti ki, fiziksel bir dirençle karşı koymak zorunda kaldı. Ancak onu öpmek mi yoksa tokatlamak mı istediğinden emin olamıyordu.

"Bunu bana söyleyemezsin. Şimdi olmaz." Kelimeleri tıslamak istedi ama bir yalvarışın sessizliğıyle döküldüler.

"Sana geri dönölmez bir şekilde aşığım. Çok uzun zamandır öyleyim."

"Dur." Şimdi bu bir yalvarıştı. Çünkü sözleri göğsündeki hançeri büktükçe büküyordu ve neden onu kurtuluşu olmayan bir noktaya kadar incittiğinden emin olamıyordu.

"Yapamam. Çünkü seni bunca zaman neden kendimden uzaklaştırdığımı bilmeyi hak ediyorsun - evet, sadece yarı yarıya, çünkü sana ihtiyacım var, Tauria. Sana her ne şekilde sahip olabilirsem olayım, yakınımda olmana ihtiyacım var. Hak ettiğın mutluluğı bulman için gitmene izin veremeyecek kadar bencil olduğum için kendimi asla affetmeyeceğim."

Acı dolu göz yaşları savunmasını aştı. "Gitmeme izin verdin."

Nik başını salladı. "Bu gerçek değıl. Samara'yla olan hiçbir şey gerçek değıl. Sadece sana olan hislerim hakkında seni burada tehlikeye atabilecek her türlü spekülasyonu susturmak için bir araç."

Buna dayanamadı. Yarı doğrulara, bastırmalara. Tüm bunlarla uzun süre başa çıkmıştı ama sonunda onu kırmıştı. "Keşke High Farrow'a hiç kaçmasaydım."

Sözleri derinden etkilemiş gibiydi. Nik yüz ifadesini sertleştirmekte ustaydı ama onun maskenin ardındaki duygularını ele veren her titreşimi öğrenmişti. Bu bir irkilmeden daha fazlasıydı; tüm tavrında bir sıkışma vardı. Öfkeyle karşılık veremeyecek kadar derinden incindiğini gösteren hafif bir büzölme.

"Bunu kastetmiyorsun."

Öyle miydi? Zihninde o kadar çok çatışma vardı ki, sözlerine sahip çıkmaktan başka bir şey yapamıyordu. O anda,

Bu gecenin aralarındaki her şeyi değiştireceğini fark etmişti ama bunun iyi mi yoksa kötü m olacağından emin değildi.

Tauria ondan uzaklaşmak zorunda kaldı. Karanlık, hüzünlü ateş çukuruna doğru yürüdü, soğukkanlılığını toparlamak için derin nefeslerine odaklandı

-Her şey bir anda paramparça olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bu gece sonunda birbirlerini bırakacakları gece miydi?

Nik'in arkasından yaklaştığını ve yavaşça aralarındaki mesafeyi kapattığını hissetti. Çok yaklaştığını biliyordu ama onu durduramıyordu. Onun sıcaklığının yankılarını hissettiğinde değil. Adam onun birkaç santim gerisinde duraksadığında da. Tauria, adamın bedeni onunkine yaklaştığında, elleri kollarını sıyırdığında kısmi bir sızlanmaya dönüşen bir nefes aldı. Onu durduramadı. Geri adım atacak gücü kendinde bulamadı.

"Bana bunun gerçek olmadığını söyle," dedi Nik, alçak sesi kum gibi kızın boynundan aşağı iniyordu.

"Yapamam," dedi, ona doğru eğilme ve başını eğerek karşılık verme *ihtiyaına* karşı savaşarak.

"Bu gece, hemen şimdi, her şeye karar vereceğim." Nik'in eli kolundan karnına doğru hareket etti. Yavaşça. Tam olarak. Sanki vücudunun haritasını biliyormuş gibi mükemmel yolu izliyordu. "Bana onu sevmediğini söyle."

Tauria başını sallamak istedi ama Nik onu daha da yaklaştırdığında herhangi bir hareket yaptığından emin olamadı, beklentiyle gerilmişti ve kalbinin nabzı atıyordu. "Bunun ne önemi var ki?"

Burnu kulağının ucunu sıyırdı ve kadın onun acımasız oyununa boyun eğmekten başka bir şey yapamadı. Onu tuzağa düşürmüştü. "Söyleyeceklerimi duymadan önce senden bir şey almadığını bilmem gerekiyor."

Mantıklı gelmiyordu ama onun dokunuşuna, sıcak nefesine odaklanırken artık umursadığından bile emin değildi. Nik onu öldürebilecek bir uyururucuydu ve tüm çekincelerini unuttu. Bunun neden bu kadar yanlış olduğunu unutmuşum. Unuttu.

onun varlığındaki duygulara boyun eğmenin getirdiğı kötü her şey.

"Onu seviyor musun, Tauria?"

"Hayır." Gerçeğı ağızından kaçırdı ama hemen ardından dudakları sıkıca kapandı. Adamın elinden kurtulma isteğini kendinde buldu ve yükselen bir öfkeyle ona döndü. "Duymak istediğın bu mu? Bu seni iyi hissettiriyor mu Nik?"

Öfke çenesini kaydırdı. "Benim olduğun o geceden beri kendimi hiç *iyi* hissetmedim."

"Yapma," diye uyardı. Ya da belki yalvardı. "Ve ben senindim."

"Kendimi sana tekrar tekrar teslim etmeyecekmişim gibi davranamazsın. Beni kullandın ve terk ettin. Senin için benim yerimi alan bir düzine kişiden daha fazla bir şey olduğuma inandığım için aptalın tekiydim." Göğsü derin bir şekilde inip kalktı. Boğazı yanıyordu. Yıllardır çektiğı işkenceden kurtulmanın bedeli öyle bir acıydı ki, bu acıdan nasıl sağ çıkacağını merak ediyordu.

"Hiçbir alemde senin yerini alabilecek bir ruh yoktur."

Tauria başını salladı. Bocalıyordu, aptal kalbi aklının isyan ettiğı kelimelere tutunuyordu. Sonunda öfkesi galip geldi. "Seni bir zamanlar sevmiş olabilirim. Ama şimdi sanırım senden *nefret ediyorum*."

Nik aralarındaki boşluğu kapatırken hiçbir uyarıda bulunmadı, tereddüt etmedi. Elleri kızın yüzünü kavradı ve dudakları kızın dudaklarına çarptı.

Tauria buna cevap verdi. Ruhlar *lanetlensin*, o yaptı. Onun dokunuşuyla canlanan bedeninin tepkisini durduramadı.

Aniden geri çekildi, gözleri vahşi ve alev alev yanıyordu. "Tekrar söyle. Ama içinden geldiğı gibi söyle, Tauria."

Adam onu hareketsiz tutarken meydan okurcasına birbirlerine baktılar ve acı dolu nefeslerini eşleştirdiler.

"Senden *nefret* ediyorum, Nikalias."

"Yeterince ikna edici değil." Başını bir kez daha onunla buluşmak için aşağı indirdi ve aşk ve nefretin savaşında çarpıştılar, onlarca yıldır bastıramadığı savaşan duygular, mantıklı zihni onu korkuyla vurmak için yeterince geri dönene kadar. Tauria uzaklaşırken nefesi kesildi, nerede olduklarını, *kim* olduklarını hatırlamaya çabalarken eli onu tekrar öpmesini engellemek için göğsündeydi.

"Ne yapıyoruz biz?" Dehşet onu sardı. Tüm bunların farkında olmayan ikinci tarafları düşündükçe, tam da izinsiz giriş mesafesinde, suçluluk duygusu içinde kıvrandı.

Nik'in gözlerindeki arzu iddialıydı. Tauria sertçe yutkundu, aralarına bir adım mesafe koyarken soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çabaladı.

"Bu gerçek değil," diye bağırdı. "En büyük işkence senin buna bu kadar kolay inanmanı izlemek oldu."

"İş*i* kolaylaştırdın!" Kalbi öfkeyle çarpıyordu. "Seni bekledim. Onlarca yıl boyunca. Beni istemediğine inanmamı kolaylaştırdın. Başkaları vardı."

"Hepsi de sadece bir paravandı. Kulağa ne kadar acınası geldiğini umursamıyorum ama hiçbirisi benim yanımda boş bir itibar dışında bir şey kazanmadı. Çünkü o gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu önemsemediğimi düşündüğünde benden nefret etmeni istedim. Seni sonsuza dek kendimden uzaklaştıracak gücüm olmadığında beni kendi kendine unutmanı istedim."

"Ya Faythe?" O anın sıcaklığıyla dudaklarından dökülen iğrenç, kızgın düşünce, daha önce ışığı görmesine asla izin vermediği bir düşünceydi. Ama gerçek şuydu ki... Tauria birlikte yaptıkları girişimleri ilk öğrendiğinde bunun üzerinde çok uzun süre düşünmüştü. Faythe'yi seviyordu ve o anda insan kalbinin sesini dinlediği için onu yargılamıyordu. Ama Nik biliyordu ki...

Yüz ifadesi acıyla çarpıldı, sonra da yenilgiyle düştü. Bir sonraki sözlerine sahip çıkarak gözlerini ondan kaçırmadı. "Bencilliğim yüzünden tekrar bir şeyler hissedebileceğimi bilmem gerekiyordu. Ve hissettim de. Faythe yeniden *hissetmeme* yardım etti. Ben asla

Bu kadar ileri gitmesini istememiştim ama aramızda garip bir merak vardı," diye itiraf etti.

Tauria bakışlarını kırmak zorunda kaldı, keşke son sözlerini geri çalabilseydi. Belki de gerçeğın derin yarasına kıyasla cehalet bir mutluluk olurdu.

"Ama onda seni gördüm. Direncini. Meydan okuyuşunu. Faythe'nin yardıma ihtiyacı vardı ve ona yardım edebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyordum. Sanki onu bir ömür boyu tanıyormuşum gibi doğal bir şekilde yakınlaştık. Bunu açıklayamam."

Tauria'nın çatlamış kalbi bir parça daha parçalandı. Çünkü imkânsız insana doğru olan o çekimi anlıyordu.

"Ona karşı uyanan duygularıma neden teslim olduğumu açıklayamam. Sana yaptığım onca yanlış asla haklı çıkaramam. Ve ona. O her şeyi biliyor."

Tauria utançla geri çekildi. "Ne kadar zamandır?" Faythe ne kadar zamandır bu bilgiyle onun etrafında dolanıyordu?

"Sadece Gece Yürüyüşü aracılığıyla beni ziyaret ettiğinden beri. Olmstone'a gitmeye karar vermiştin ve ben de ona söylemek zorunda kaldım-"

"Beni istemeyen birinin peşinden koştuğum için ne kadar aptal olduğumu söyle ona!"

"Seni istiyorum," diye tersledi Nik. Nefes alışları sertleşti; yumrukları iki yanında titredi. Kendini neye karşı tuttuğundan emin olamıyordu -öfkeye mi yoksa aralarındaki çekim gücüne boyun eğme dürtüsüne mi? "O kadar kötü ki, çoğuş zaman bir istek gibi hissettirmiyor. Sen bir *ihitiyaçsın*, Tauria. Nefes almak için hava ve kanamak için bir kalp gibi. Seni sonsuza dek b ı r a k m a zamanı geldiğinde ne olacağımdan uzun süre korktum. Ve nişanlandığın haberi geldiğinde..."

Sertçe yutkundu. Zihninde bitkin düşmüştü. Sözleri hareketleriyle çelişiyordu ve neye inanacağını bilmiyordu.

"Bana sahip olabilirdin." Sesi düştü, uzun zamandır bastırmaya çalıştığı tüm duyguları bir anda ortaya çıkardığı için yorulmuştu. "Beni neden uzaklaştırdın?"

Nik kendisiyle savaşıyordu, bu onun çok aşına olduğu bir bakıştı. Bu kez hayal kırıklığının darbesinden kurtulabileceğini sanmıyordu. Ama sonra... yenilgi. Duruşu bozuldu; yüzü sanki iğrenç bir suç işlemiş gibi hayalete döndü. Verdiğı savaşın bu tarafını daha önce hiç görmemişti. Ama onun karşıtı mutluluk, aşk ya da zafer değildi. Diğerlerinden daha karanlık ve daha güçlü bir güçtü.

"Çünkü kaderimde seni öldürmek var."

Şiddetli bir ürperti onu sardı. Bunlar sadece kelimelerdi. Gülünç, neredeyse gülünç bir inanmazlık. Ama tenini yıkayan ve zümrüt gözlerinde parıldayan solgun dehşet ifadesiyle birlikte, bu düşünceyle alay etme içgüdüğü buzdan bir örtüyle boğuldu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bizden kısa bir süre sonra öğrendim-" Nik'in nefesi yavaşladı. "Her zaman sendin, Tauria. Benim için kim olduğunu fark ettiğimden beri. Seninle tanıştığım gün seni seçtim. Sıcak karşılamama meydan okumaktan çekinmeyen inatçılığın için. Hak etmediğim halde bana neşe veren zahmetsiz kahkahaların için. Karşılaştığın ve üstesinden geldiğın her şeydeki direncin için. Sonuna kadar seni seçerdim... ve sonra seni sevmenin seni mahkum etmek olduğunu öğrendim. Ruh bağıyla bağı olduğum kişi benim elimle ölmeye mahkum edilmişti. Ve aniden, başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Seni benden uzak tutmaktan başka hiçbir şeyin. Seni tanıyorum. Buna inanmazdın ve inansaydın bile bu riski almak isteyeceğini biliyordum. Ama yapamadım. Korkumun zirvesindeyken, aptallığımla, seni inciterek koruduğumu düşünerek sana nasıl davrandığımla ilgili pek çok pişmanlığım var. Çünkü birlikte olursak sana verebileceğim nihai zararın yanında bunun hiçbir şey *olduğuna* inanıyordum."

Kelimeleri duydu ama duyguları onları tercüme edemedi. *Anlamlandıramıyordu.* "Bana zarar verebileceğine gerçekten inanıyor musun?" Çünkü inanmıyordu. Bir saniye bile.

"Sana kötü niyetle el kaldıracağımı hiç sanmıyorum. Eğer bir an bile şüphe duyacak olsam, kendimi öldürmeyi tercih ederim."

"O zaman hiçbir anlamı yok." "Faythe bunu doğruladı."

Tauria bu söz karşısında hem şaşırmış hem de şaşırmamıştı.

"Beni bilgiyle lanetleyen yaratıkla Faythe daha önce karşılaşmış ve ona söylenenler gerçekleşmiş. Caius..."

Tauria'nın zihni, onu soluk soluğa bırakan sonuca doğru hızla ilerledi. *Yukarıdaki Tanrılar.* Faythe arkadaşının öleceğini bilseydi... Tauria onun kaybının yükünü bilmediği için duyduğu suçluluk duygusuyla nefes aldı.

"Seni uzakta tutarak ondan korunabileceğini düşündüm. Benden. Çiftleşme bağı tamamlanmadan bu asla gerçekleşemezdi. Ama şimdi-" Sözleri durdu. Kalbi de durmuş olabilirdi. Zaman, yerçekimi ve onları bu dünyaya bağlayan diğer her şeyle birlikte. "Şu anda seni kurtarmak için düşünebildiğim tek şey bu. Ne yapman gerektiğini bulana kadar burada güvende olduğunu bilmek. Ve High Farrow için, hatta muhtemelen Fenstead için, her ikisi de bu güvenlik olmadan babamla aynı kötülüğe düşme riski altında."

"Ne demek istiyorsun?" Biliyordu. Ama bu umut kırıntısının doğru ya da gerçek olduğunu göstermesine izin vermedi.

"Varlas bizim ona karşı hazırlıklı olmaya çalıştığımız gibi bize karşı da hazırlıklıydı. Sana Nightwalk yapmamı engelliyor. Sanırım yemeğinin içinde ya da biraz zaman ayırırsan kolayca bulabileceğin başka bir şey. Ama artık onu almadığını ve seninle bağlarım olduğunu öğrenirse, ne yapacağını hayal etmek bile istemiyorum. Bir de benim saltanatım var. Babam ve birçok soylu tarafından imzalanmış bir belge buldum.

Lord Zarrius'u taht için bir sonraki sıraya koyuyor. Sırtıma ölümcül bir hedef koyuyor ve hayatım bir yana, High Farrow'un tekrar kötü niyetli ellere düşmesine izin vermeyeceğim. Bana bir şey olması durumunda tahtım için öncelikli bir aday varsa, bana ve Yüksek Farrow'a yönelik tehdit o kadar da belirgin olmayacaktır."

Tauria'nın eli ağzına gitti. Bunu nasıl daha önce düşünmemişti? Çünkü kendi mutsuzluğu ve kalp acısı içinde, Nik'in High Farrow'daki kur yapma hikâyeleriyle beslenirken, tüm iletişimi kesenin Nik olduğuna kolayca inanmıştı. Terk edilme duygusu yüzünden onu suçlayacak bir şey arıyordu. "Aman Tanrım," diye mırıldandı, her şeyin şaşkınlığı içinde.

Nik bir adım daha yaklaştı ve çenesini tutmak için elini çekti. "Seni düşünmeyi bırakmadım. Bir dakika bile. Bunu daha önce fark etmediğim için üzgünüm ama burada mutlu olduğuna, mutluluğu bensiz bulduğuna ve benim bunu görmemi engellediğine inanmak istedim. Bu tamamen bencilce ve acınası bir düşünce tarzıydı ve bu yüzden seni tehlikede bıraktım. Ama artık değil."

"Zarrius'un hükümdarlık hakkı baban ve soylular tarafından kabul edilen bir yasada yazılıysa bunu kim geçersiz kılabilir?"

"Bunu keşfeden Marlowe'du. Son derece zeki biri ve böyle bir kararnamede bir boşluk bulması uzun sürmedi. Bir hükümdarın düşmesi halinde diğerine ilk hükümdarlık hakkını veren eski bir yasa." Sanki o söylemeden önce kızın cevabı bulacağını biliyormuş gibi giderek koyulaşan bir sessizlik oldu.

"Bir eş," diye nefes aldı.

Nik başını salladı. "Ruh bağı olan bir eş. Bu Yüce Farrow'un bir kanunu değil, Ungardia'nın bir kanunu; çok uzun zaman önce, düşmüş bir hükümdar için eşinden daha iyi bir eş olamayacağı konusunda anlaşmaya varıldı. Güçte eşit. Eğer kan bağımız olsaydı, her iki tahtta da hak iddia edebilmeleri için ikimizi de alaşağı etmeye cüret etmeleri gerekirdi. Ama Tauria-"

Nik uzun zamandır onu parçalayan bir çatışmayla savaşıyor gibiydi. Sebebin kendisi olduğunu bilmek neredeyse dünyayı altından çekip alacaktı. "Bu tehlikeli. Seni asla zorlamayacağım ve bunu önermeden önce her zaman başka bir yol bulabileceğimizi bil. Bu gece ayrılabiliriz. Senin için savaşa girebileceğimi bilmeni istiyorum. Çünkü sen Fenstead'sin ama aynı zamanda Yüce Farrow'sun. Ve neyi seçersen seç, ben seninim. Sen benim olamasan bile."

Eli Nik'in yanağına dolandı ve bir ömür boyu arzuladığı sözleri duyunca yüzü buruştu. "Planın nedir Nik?"

Gözleri dehşet doluydu. Ve özlemle. Ve çaresizlik. Sonra sözleri, uzun zamandır arzulanan ama yasak bir aşkın dizeleri gibi, kalbini sakinleştirdi.

"Bağa sahip çıkıyoruz."

Sessizlik. Hala, askıya alınmış sessizlik. "Bu gece."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

Tauria

TAURIAJERKED UZAKTA itibaren Nik ile ve Şok .
onun ifadesi. Tekrar tekrar düşündü. Ve tekrar
tekrar. O

istiyordu. *Tanrım*, içinde bu kadar neşe ve zevkle şarkı söyleyen hiçbir şey olmamıştı. O ilk geceden beri onu istiyordu. Bağdan önce Tauria onu tekrar seçtiğini fark etmişti. Ama hiçbir zaman böyle bir nimete, peşinden tehlike gelmeden teslim olabilecek iki ruh olmamışlardı. Yargı ve korku mutluluklarının yolunu kesmişti.

"Eğer işe yararsa... bu aynı zamanda engellenemeyecek tek iletişim hattı. High Farrow'a döndüğümde bile bunu elimizden alamazlar. Çiftleşme bağı sadece iletişimi sürdürmek için değil, aynı zamanda tehlikede olup olmadığını hissetmemi sağlayacak kadar güçlü tek şey."

Nik'in çiftleşme bağlarını kabul edilebilir kılacak planının geri kalanını bir araya getirmeye çalışırken, "Bilirler," diye nefes aldı.

Nik'in gözleri kızın bileğine kayd, Tauria'nın kiler de Nik'in *nişan* hediyesi olarak taktığı bileziğe. "Marlowe büyü pratiği yapıyor," dedi. Bunun üzerine Tauria'nın kaşları kalktı, Nik'in nasıl bir sonuca varmak üzere olduğundan emin değildi ama arkadaşının neler yapabileceğini öğrendiği için şaşkındı

böyle şeyler. "Üzerinizdeki kokumu gizliyor. Dün balkondayken bunu bu kadar pervasızca denemeyi hiç düşünmediğimi bilmelisin. Kokum zaten danstan beri üzerindeydi ama sonrasında... kimse bunun ötesinde ne paylaştığımızı fark etmedi."

Yanakları yansıyarak ısındı, arzusunu açığa vurdu ve Nik gözlerinin kaymasıyla bunu hissetmiş olabilirdi.

"Çiftleşme bağının kokusunu gizleyecek kadar güçlü olmasını umuyorum. Düşüncesi bile çileden çıkarıcı olsa da, dünyanın senin bana ait olduğunu bilmesini istiyorum, ben de sana. Her zaman benim olduğunu ve olacağını."

Tauria nesneye gözlerini kırıştırdı. Parlaklığı hafif bir belirsizlikle birlikte dalgalanıyordu. Bağ için yeterince güçlü bir büyü olmadığı ortaya çıkarsa... bu ikisini de buradan çıkmak için savaşılmaya mahkûm edecekti. Büyük, korkutucu bir risk.

"Bu gece fazla zamanımız yok," diye yumuşak bir sesle devam etti Nik. "Keşke sana daha fazla zaman tanıyabilseydim."

Sesindeki, gözlerindeki korku, içinde bulundukları durumun gerçekliğinin köklerini gömüyordu. O anda yapmak zorunda olduğu, hayatını tamamen değiştiren, geri dönüşü olmayan seçim. O zümrüt gözleri yakaladı. Arkadaşının. Kurtarıcısının. Koruyucusunun. Sevgilisinin.

Arkadaşı.

"Evet," dedi, sessiz bir fısıltıdan daha yüksek bir sesle değil. Çünkü her zaman biliyordu ki...

Yüzü buruştu ve gözlerinde gümüş rengi parladı. Aralarındaki mesafeyi kapatma sırası o n d a y d ı . Tauria'nın avuç içi adamın yüzüyle buluştu ve Nik'in avuç içi yüzüne kapandı.

"Seni seçtiğimi bilmek için zamana, bir saniyeye bile ihtiyacım yok Nikalias. Senin için savaşacağımı. Bizim için ve krallıklarımız için. Son nefesime kadar senin olmak istiyorum."

"Başka bir yol bilseydim..."

"Başka bir yol istemiyorum."

"Seni hak etmiyorum."

Tauria, dudakları birbirine değene kadar parmak uçlarında gerindi. Sonraki sözleri sefalet dolu bir dünyadan kurtuluş gibiydi. "Bunu hak ediyoruz." Çarpık bir kehanete karşı meydan okuma. "Birbirimizi." Yeterince zaman çalındığında ve hiçbir zaman vaat edilmediğinde bağışlama. "Buraya gelmek ne kadar sürmüş olursa olsun."

Nik rahatlamaya başladı ve onun yükünü nadiren de olsa hafifletmesinin kıymetini bildi. Kolu onun etrafında dönüyordu.

"Seni seviyorum Nik. O ilk günden beri seni seçtim."

Ağızları çarpıştı ve özgürleşmek için birleştikleri anda içinde patlayan şey, birbirlerine teslim oldukları ilk gece gibiydi; haritasını çıkardıkları ama asla takip etmedikleri bir takımyıldızının hizalanması. Şu ana kadar değil. Uzun zamandır bastırılmış olan her özlem duygusu, yiyip bitirici olduğu kadar öfkeli bir tutkuyla serbest bırakıldı. Kendini tutamıyordu; ne onun bedenine karşı yaptığı hareketleri, ne de ondan çıkardığı kontrolsüz sesleri. Tauria lanetlenmiş Ruhlar'a, büyüsünün onları bu duvarların ötesinde susturmak için işe yaraması için dua etti ve zaman için yalvardı. Bu anı tamamlamak için hak ettikleri zaman.

Bunun ötesinde onlara ne oldu...

Birlikte bir kavgaydı.

Asla ayrılmadılar, bir daha asla yalnız kalmadılar.

Nik ceketinin tokalarını bulmaya çalışırken ondan ayrılmadı. Kendi parmakları ona yardım etmekte beceriksizdi, ellerini çıplak teninde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Ceket omuzlarından düştü ve Tauria'nın derinin altında hiçbir şey giymediği ortaya çıktı.

"Sana ilk sahip olduğum zamanı düşünmeden edemiyorum," diye inledi Nik, bir an durup ateşli bakışlarını Tauria'nın yarı çıplak vücudunda gezdirdi. "Sana yapmak istediğim günahkâr şeyleri, Tauria Stagknight. Kraliçem olarak senin her santimine, içine ve dışına tapmayı planlıyorum."

"O zaman beni al, Nik. Bana çok uzun zamandır eziyet ediyorsun."

Tauria onun gömleğinin düğmelerini çözdü ve o da hızla gömleğini çıkardı. Tauria'nın ağzı adamın kaslarının, kollarının, *ona ait* olan her bir santiminin esnekliğiyle sulandı.

"Bunu telafi etmeyi planlıyorum. Gerekirse her gün dizlerimin üzerinde, o kalçaların arasında." Adamın elleri kalçalarını kavrayarak vücutlarını birbirine yaklaştırdı ve Tauria şaşkınlıkla nefesini tuttu. Adamın verdiği sert his başını geriye attı ve bir eli adamın saçlarını kavrarken ağzı yakasıyla buluştu. "Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim." Sesi bir acı notasıyla düştü ama dudakları omzuna öpücükler kondurmaya devam etti. "Ama eğer yaşadıysam, böyle olacağını hayal etmemiştim. Seni sahiplenmeden önce sana tapmama izin vermen için çok daha fazla zamanı hak ediyorsun. O zamana sahip olacağız, sana söz veriyorum. Sonsuzluğa sahip olacağız."

"Bu mükemmel," diye fısıldadı. "Sen buradasın. Benim için geldin."

"Her zaman senin için geleceğim." Dudakları tekrar boynuna doğru ilerledi. Damarları zonkluyor, her türlü içgüdü ve arzu tenini kızartıyor, kanında nabız gibi atıyordu. Onun *s a h i p l e n e c e ğ i* kan. Onları sonsuza dek bağlayacak olan değiş tokuş.

Tauri'nin buna duyduğu ihtiyaç çıldırtıcıydı. Bir doruk noktasının kıyısında sallanıyordu ve adam, yapabileceğini bildiği şeyin ancak bir kısmını serbest bırakmıştı. Adamın sertliği karnının alt kısmına değiyordu ve Tauri o anın içinde o kadar kaybolmuştu ki ne istediğini bilmiyordu.

Ağzı onu sahiplenecek.

İçindeki sertliği. Ona

tapması için elleri. Hepsine

ihtiyacı vardı.

"Nik, lütfen," diye inledi, biraz rahatlamak için çaresizce.

Adam alçak sesle homurdandı ve adam eğilip ellerini kalçalarının altından geçirdiğinde kadının nefesi kesildi. Sırtının duvara değdiği andaki serinlik, bedenini saran boğucu sıcaklığın aksine mutluluk verici bir şoktu.

"Sen benimsin," diye inledi. Kalçaları kadının göbeğine doğru sarsıldı ve kadının başı sürtünmeyle birlikte geriye düştü. "Söyle."

"Ben seninim," diye nefes nefese kaldı, doğrulamıyordu.

Tekrar ona doğru hareket etti, uzun, işkence edici darbeler, neredeyse pantolonunda gerilen şeyi serbest bırakması için ona yalvarmasına neden oluyordu. "Kontrolümü kaybetmeye çok yakınlım." Sert nefesleri onu içten içe sarsan ilkel hırıltılara dönüşürken, sesi gergin, neredeyse tanınmaz haldeydi.

"Seni istiyorum. Seni hep istedim." Ne söylemesi gerektiğini biliyordu ve hayatı boyunca bundan daha değerli bir söz söyleyemeyecekti. "Tanrılar şahidim olsun ve bu benim irademle, seni sahipleniyorum Nikalias Silvergriff. Ben seninim."

Ardından gelen şey dünyasını parçaladı ve yeniden biçimlendirdi. Tam serbest kalacağı sırada Nik'in ağzı boynunda açılıp kapandı, keskin dişlerinin tenine batmasının verdiği acı, içinde patlayan zevkle kıyaslanamazdı. Mutluluk onu ve *onları* yuttu, onları o odadan tamamen çıkardı. Nik ondan içerken elleri adamın saçlarını sıkıca kavradı ve bu, daha önce bildiği ya da bir daha bileceği hiçbir şeye benzemeyen bir zevkti. Onsuz olmazdı. Tauria tekrar boşaldı. Ve tekrar. Titreyen serbest bırakma dalgaları her sinir hücrelerini yordu ve canlandırdı. Tırnaklarını adama geçirdi ve kolları şiddetle titreyen formunun etrafında sıkıca kenetlenirken neden duvarı yardım için kullandığını o zaman anladı.

Adam geri çekildiğinde, Tauria düşmeden önce affedilmenin zirvesine ulaştı. Kendinden geçmiş bir şekilde ve aynı anda. Yıldızlar dağılıp görüşünü geri getirirken göğsü kabardı. İçinde yeni ve parlak bir şekilde titreşen bir şey tutuşmuştu, solup gideceği güne kadar değerini bileceği bir şey. Ama henüz tamamlanmamıştı. Onu geri alana kadar değil.

Nik alnını onunkine dayadığında nefes nefese kalmıştı. Dudakları yakut kırmızısı parlıyordu ve gözlerinin karanlığını dağıtacak zümrüt rengi neredeyse hiç yoktu. Boynu, Nik'in izinin olduğu yerde zonkluyordu, sıcaktı ve karıncalanıyordu ama bu en tatlı acıydı.

"Tadın... hayal ettiğimden çok daha güzel." Onu duvardan sıyrarak oturduğu uzun şezlonga taşıdı. Kız onun kucağına oturdu. "Bu gece seninle arzu ettiğim her şeyi yapabilmem için yeterli saatimiz yok. Ama yapacağım, Tauria." Adamın elleri kadının kalçalarını kavradı ve onu tekrar üzerinde hareket etmeye ikna etti. Aralarında kalan giysiler işkence gibiydi. Dilini kızın göğsünün üzerinde gezdirmeden hemen önce dudaklarını yaladı ve kız inledi. "Birçok kez. Birçok yerde. Seninle keşfetmek istediklerimin sınırı yok."

Sözleri, hayal gücünde resmettiği günahkâr düşünceler, göğüslerinin üzerinde ve bacaklarının arasında kıvılcımlandı. *Tanrım*, daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu ama onun durmasını da istemiyordu. Elleri adamın göğsünde düzleşti ve adamın güçlü bakışları işaretle birlikte ona doğru kalktı.

"Sana ihtiyacım var," dedi, kucağından kayarken göz temasını hiç kesmedi.

Pantolonunun düğmelerini açmaya çalışırken Nik onun her hareketini takip etti, pantolonunu çözerken omurgası kıvrıldı. Nik'in ona yönelttiği ilgi, ona ve yalnızca ona duyduğu hayranlık dolu bakışları son derece güçlendiriciydi. Tamamen soyunmuş olan Tauria, Nik'in pantolonundaki sert gerginliğe beklenti içinde baktı. Nik'in yüzü kendinden geçmiş bir halde onu izlemeye devam ederken, elleri onun işaretini okuyarak düğmelere gitti.

Tauria önündeki manzara karşısında neredeyse çözülecekti. Nik, zahmetsizce uzanırken mükemmel bir heykele sahipti, çıplak ve görkemliydi. Savaşta bilenmiş bir savaşçı. Vahşi bir koruyucu. Güçlü bir kral.

Eşim, diye mırıldandı zihni, sevindi. *Eşim. Benim eşim.*

Nik hareketsiz durdu, bekledi, her hareketi, her yolu onun seçmesine izin verdi. "Beni senin yap, Tauria." Sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti ve Tauria'nın gözleri, içini titreten hislerle dalgalandı.

Tauria tekrar kucağına tırmanırken kalçaları adamın üzerine yayıldı. Orada canlandı. Çıplak teni onunkine değdiğinde elektrikleniyordu, başka hiçbir şeyle eşleştirilemeyecek bir tepkiydi bu; ilk seferlerinden beri içini sızlatan ve ona eziyet eden bir tepki. Parmaklarının savaşın her izini, göğsünün ve omuzlarının her mükemmel hatlarını takip edişini izledi. Adamın soluk tonuna karşı altın rengi teni büyüleyiciydi. Sanki bu gerçeklik her an başka bir zalim rüya olarak göz kırpabilirmiş gibi ona hayranlıkla bakıyordu.

Nik buradaydı. Kendini tamamen ona teslim etmişti. Ve sonsuza dek bağlanmalarından önce geriye sadece son bir adım kalmıştı.

Gözleri onun yakasına yerleşti. Onu tattığını hayal ederken köpek dişlerinin keskinliği alt dudağını sıyırdı. İzini bırakmayı.

"Sen benimsin," diye fısıldadı.

Dudakları onun dudaklarına yapıştı. "Evet," dedi ona karşı. "Her zaman." Uyluklarının arasındaki sertliği, boşluğun acısını artırdı. Kalçaları ona karşı sallandı ve adam inledi, alnı onun boynuna gömüldü. Hareketleri ikisini de çıldırtıyordu. Ama bu gece, bu an, hiç bitmesin istiyordu.

"Aynen böyle, aşkım."

Tauria onun üzerinde hareket ederken yeni bir zirveyi kovaladı. Sonra dili boynundaki izi takip etti ve başı geriye doğru eğilirken yüksek sesli çığlığını tutamadı. Çok çiğ ve yeniydi ve bu his onu başka bir doruk noktasının kıyısına getirdi. Aralarına uzandı ve adamın uzunluğunu avucunun içine aldı. Yumuşak bir inilti çıkarırken yüzünü izledi ve elini yavaş, sıkı vuruşlarla hareket ettirerek onun hissine hayret etmekten kendini alamadı. Yüzü arzuyla sıkışmıştı. Ayrılmış ağzından nefesler daha kısa geliyordu.

"Senin içinde olmaya ihtiyacım var." Sesi acılıydı ve dizlerinin üzerinde doğrulup onu girişine yerleştirmeden önce bu itiraftan başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Tauria onun büyüklüğüne uyum sağlayarak kalçalarını yavaşça aşağı indirdi. Santim santim onu aldı, onu tamamen doldurana kadar ikisini de kaplayan uyarılmışlığıyla yumuşak bir kayma. Daha önce hiçbir şey bu kadar dolu, bu kadar *doğru* hissettirmemişti. Tüm içgüdüleri Nik'in yapabileceğini bildiği şeyi serbest bırakması için harekete geçmesini isterken, Nik'in tamamen içine oturduğu bir anda kendi lanet olası adını hatırlaması gerekiyordu.

"Tauria," diye homurdandı Nik, vücutlarının birleştiği yere bakarken gözleri çıldırmıştı. "Her parçan bana mükemmel uyuyor."

Tauria onun kendini tutmaya çalışmasını izledi. Bu işin nasıl ilerleyeceğine onun karar vermesine izin vermek için teslimiyet içinde geri çekiliyordu ve nedenini biliyordu. Güzel yüzü b u l a n ı k l a ş ı r k e n anıları aklına hücum etti. Onun yanında bir asırdan fazla zaman geçirmişti... ve onun taşıdığı bilgi yükünü hiç bilmemişti.

Başını kaldırdığında onun ağlamaklı gözlerini fark etti. Nik'in kolları onun etrafında dolandı ve doğrulurken göğsünü kendi göğsüne yaklaştırdı. "Sorun nedir?" diye sordu nazıkçe, eğer istediği buysa her şeyi durdurmaya hazırды.

"Bunca zaman... beni mi istedin?"

Nik'in gözleri rahatlayarak kısa süreliğine kapandı. Onun çenesini öptü. "Her şeyimle."

"Özür dilerim."

Nik kaşlarını çatarak geri çekildi ama üzüntü ya da şaşkınlıkla değil. Onun özür dilemesine kızmıştı.

"Bunu göremedim. Bunca zamandır beni istemediğini sanıyordum. Sen-"

Dudakları onunkilere sıkıca yapıştı. "Benden asla özür dileme. Bunun için değil. Özür dilemediğime inanmana neden olan bendim, buna katlanamam. Bugünden itibaren her dakika, Tauria, bunu telafi edeceğime yemin ediyorum. Artık yapabilirim."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Çünkü ona karşı hissettiği aşk bu kadar güçlüyken söyleyebildiği tek şey buydu ve kelimeler bu güzel acıyı dindirmeye asla yetmeyecekti.

"Seni seviyorum, Tauria. Ay kadar sonsuz, seni seviyorum."

Yüzünde öylesine büyük bir sevinçle bir sırtış belirdi ki, sinirsel bir kahkaha koptu. Nik onun ifadesini yansıttı, başparmağı dudağında gezindi.

"Bunu özlemişim," dedi. "Benim için tekrar gülümse."

Sadece onun sözleri bile ağzının yukarı kalkmasını tetikledi ve o anda öylesine coşkuluydu ki, mutluluk ona bu unutulmuş odanın ötesinde yatan her şeyi unutturdu. Kraliyet ya da ülke umurunda değildi. Savaş, çatışma ya da barış. Tek önemsendiği oydu. Yüzündeki ender rastlanan neşe onu birlikte geçirdikleri o ilk geceye geri götürdü. Yüksüz.

Tauria onun üzerinde hareket etti ve dolgunluğunu hatırlatması şehvetini uyandırdı ve bir tempo belirledi. Nik'in kalçalarındaki elleri sürtünmeye yardımcı oluyordu ama bu yeterli değildi.

"Nik," diye nefes nefese kaldı, kontrolü ele almasını istiyordu.

Daha önce onu ne kadar tutkulu olabileceği konusunda uyarmıştı ama ona arzuladığını bilmediği her şeyi vermişti. Ve şu anda, ihtiyacı olan her şey ondaydı.

Nik'in elleri kızın göğüslerini kavradı ve sonra ağzı bir tanesinin etrafında kapandı, dili tepe noktasını yaladı ve kız ona doğru eğilirken, daha fazlası için sessiz bir yalvarışla ondan kontrolsüz sesler çıkardı. Adam karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Sana sadece benim verebileceğim şeyler için yalvarmana bayılıyorum. Ama birimiz nerede olduğumuzu hatırlamak zorunda. Bu yüzden sana her şeyi vermeyi planlasam da, her istediğinde, bu gecenin her şeyden önce bir anlamı var."

Hâlâ onu sahiplenmesi gerektiğinin farkında olması o kadar güçlü bir içgüdüydü ki, Nik'in hatırlatması başka hiçbir şey düşünmesine neden olmamıştı. Nik arkasına yaslandı ve Tauria'nın gözleri boynuna kayd, işaretinin orada olmamasına sinirlendi. Henüz yoktu.

Avuç içleri adamın göğsünde düzleşti. Yüzü buruştu. Onun içinde hareket ettiğini hissetme ihtiyacına engel olamıyordu, tıpkı onun tadına bakmaya ihtiyaç duyduğu gibi. Tauria kalçalarını oynattı, terk edilmişliğe doğru sallandı ve midesinde yeni bir salınım oluştu, vücudundaki her sinir ucunun titremesine neden oldu. Nik ona karşılık verdi ama bu yeterli değildi.

"Daha sert," diye mırıldandı, kalçaları birbirinden daha da ayrılıyordu. "Lütfen."

Nik dişlerini sıkarak küfretti ve onu yerinde tutmak için tutuşunu ayarladı. Sonra kontrolü ele aldı. Tauria onun göğsünü, omuzlarını pençelemekten başka bir şey yapamıyor, Nik'in sert hamleleriyle vücudundaki gerilim arttıkça her şeyi kavırıyordu. Saf, vahşi bir terk edişti bu. Çok yakındı, çok yakın. Ve adamın zevk iniltileri hızlandı, arttı, onun da sona yaklaştığının sinyalini verdi. Tauria'nın parmakları saçlarına dolandı ve başı eğilip boynunu ona hevesle gösterdiğinde, ağzını yakasına götürmek için elinden gelen tek şey buydu. Keskin dişleri yakayı kolaylıkla deldi ve adamın kanının boğazından aşağı akması bu dünyadaki en heyecan verici tattı. O saniyede yaşam boyu bağımlılığı haline gelen coşkulu bir kişisel uyuşturucu.

Nik serbest kaldığını haykırırken son bir güçlü hareketle ona çarptı ve Tauria haykırdı. Tamamen oturmuş olan Nik'in tutuşu acının sınırına dayanmıştı. Ama bu hoşuna gitmişti. Onun neredeyse vahşi bir şekilde serbest kalmasını seviyordu.

Tauria'nın kendi sonu onu paramparça etti ve mutlulukla titredi. Ağzını çekip adamın yakasında bıraktığı izi aldığı anda kendini toparlamak için mücadele etti. Kim olduğunu, nerede olduklarını ve az önce ne yaptıklarını hatırlamaya çalıştı. İnanılmaz bir yükselişe geçerken tüm gerçeklik duygusu ve muhakeme uzaktı.

İkisi de birbirlerinin pençesinde nefes nefese kalmışlardı, tenleri kızarmış ve terden kayganlaşmıştı. Onu bırakmak istemiyordu ve bir an için geri dönüşü olmayan noktayı geçtiklerinden korktu... ve bundan pişman olabilirdi.

Çiftleşmişler.

"Bana bak aşkım," dedi nazikçe. Tauria onun ses tonunda kendi korkusunu okudu, sanki düşünceleri aynı hızdaydı. Yoksa bu karşılıklı belirsizliği içinde mi hissediyordu? Aralarında genişçe açılan bu parlak kanal. Onlar iki kişiydi

kalpler, tek bir ruh. Artık aralarına sadece ölüm girebilirdi.

Dünya tekrar etraflarına yıkılırken o hemen cevap vermedi ya da hareket etmedi, başını adamın boynuna yasladı. Yüzleşecekleri her karanlık ve ıssız şey, yaşadıkları anı acımasızca gölgeliyordu. Nik'in eli ensesinde kıvrıldı, diğeri boş boş omurgasını okşadı ve karanlık odanın soğukluğu tekrar bilincine vardığında bunun hissiyle ürperdi.

Tauria kendini geri çekecek iradeyi buldu ve gözleri buluştuğunda göğsünde bir şeyler tutuşup titreşti. Aralarındaki bağ sonsuz bir alev vaadiyle canlandı. Nik'in zümrüt gözleri, başparmağı Tauria'nın yanağını okşarken akıldan çıkmayacak bir korkuyla parlıyordu.

"Şimdi gitmene nasıl izin verebilirim? Seni burada onlarla, *onunla* bırakıp High Farrow 'a sensiz nasıl dönebilirim?"

Havuzlar zümrütle buluştuğunda ve Nik'in savaşa sertleşmiş yüzünden tek bir damla yaş süzüldüğünde gözlerine inanamadı. Tauria elini uzatıp başparmağıyla gözyaşını sildi.

"Bunu yapmak zorundayız. Çünkü bizim de korumamız gereken krallıklar var. Bize güvenen insanlar var."

"Elimizde kötülüğe karşı bir savaş olabilir, ama her ne yapabilirlerse yapsınlar, sana el sürerlerse çok daha kötü olmaktan korkmuyorum." Adamın sert bakışları kadının bedenini sarstı. Bu sözlerde umut vardı. Sertliği onu ürpertti ama aynı zamanda güçlendirdi.

"İşler o noktaya gelmeyecek." Bundan sonra ne yapmaları gerektiği konusunda onu teselli etmek için zayıf bir girişimde bulunabildiği tek şey buydu. Adamın gidişinin verdiği acı, ona biraz daha sıkı sarılmasına neden oldu.

Nik kıpırdandı, sonunda ondan kurtuldu ve kadın protesto edercesine inledi. Tamamen bitkin düşmüştü, kasları zayıflamıştı ama ona olan ihtiyacını açıklayamıyordu.

ve birbirlerini mutlulukla yok edene kadar tekrar tekrar. Adam onu kucaklayıp arkasına yatırdı, şezlongun genişliği ancak birbirlerine dolanmalarına yetecek kadardı. Ama sonsuz bir alana sahip olsalar bile, onun göğsüne uzanıp gözlerini memnuniyetle kapatırken bunun yerinde olmasını istemezdi.

"Pişman değil misin?" diye fısıldadı.

Nik'in eli boş boş onun saçlarını düzeltti. "Sadece bir tane," diye itiraf etti. Kızın sertliği karşısında Nik'in dudakları kızın başına yapıştı. "Bunu uzun süre inkâr ettiğim için. Teşekkür ederim, Tauria."

"Ne için?" "Beni beklemek için."

Kaşları çatıldı ve parmakları karnının üzerinde uzandı. Söylenecek başka bir şey yoktu ama dehşeti yoğun ve aşikârdı.

Ve nedenini biliyordu.

Nik kaderinde ona zarar vermek olduğuna yürekten inanıyordu. Onu *öldürmeye*. Yine de kalbinin bir parçası bile bunu istemiyordu. Belki daha temkinli olmalı, en azından riski göz önünde bulundurmalıydı ama yapamazdı. Hayatında iyi ve doğru olan her şeyi kucaklamışken olmazdı.

Tauria ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama yorgunluk onu sarıp sarmalamıştı, sık sık gelen çarpınmalara karşı göz kapaklarını açmaya çalışıyordu ve Nik'in nazik dokunuşu sadece uyuklama ihtiyacına yardımcı oluyordu. Ama onu bir daha ne zaman göreceğini bilmediği için her saniye çok değerliydi.

"Şimdi ne yapacağız?" Bu odanın ötesinde ayrı kalacaklarını inkâr ederek sorusunu zorladı.

"Onları bağı reddettiğimize inandıracağız." Bu düşünce karşısında duyduğu acı gizlenemezdi. "Tek yolu bu. Yarın, toplantıdan sonra, bana ne olduğunu açıklayacağım." Nik'in parmakları onun çenesini kavradı ve yorgun gözlerini onunkilere kilitlemek için yukarı kaldırdı. "Biz doğduk ve hayatımız boyunca rol yapmayı öğrendik. Bir rol daha oynamanın ne anlamı var?" Adam onu öptü ve bu öpücük kızın yeniden bilinçli bir ihtiyaç duymasına neden oldu. Ama sonra geri çekildi ve bakışlarını şiddetli bir karanlıkla yakaladı.

"Eğer bu işin boka saracağını hissedersen, senin için geri gelirim. Eğer bağ aşırı kullanılırsa bilekliğindeki büyü zayıflayacaktır. Bunu riske atmamak için bir süre konuşmamız kısa sürecek ama o piçler bir daha seni benden saklama şansına sahip olamayacaklar." Kadının elini tuttu ve yüzüne doğru götürdü. Nik onun yanağına yaslamadan önce avucuna tek bir öpücük kondurdu. "Ama duygularını tamamen kapatmayacağına dair bana söz vermeni de istiyorum. Sen zekisin. Yakında nasıl yapacağını bulacağını biliyorum. Ama eğer acil bir tehlike içindeysen, bunu hissedebilmem *gerek*. Ve eğer bana herhangi bir korku titreşimi için yeterince ikna edici bir sebeple yanıt vermezsen, ne pahasına olursa olsun senin için geleceğim."

Onun yapacağını biliyordu. Ama onu savunmak için her şeyini riske atacağı düşüncesi bile içini ısıtmaktan öte bir şeydi. Nik'in buna ihtiyacı vardı.

"Söz veriyorum."

Nik eğilip dudaklarını Tauria'nın dudaklarına değdirdi ve onu araştıran bakışlarla süzdü. "Seninle gurur duyuyorum, Tauria," dedi kısık sesle. "Sana ne kadar güçlü olduğunu daha önce söylediğimi sanmıyorum. Dirençli. İnanılmaz derecede cesursun. Bana meydan okuyorsun ve bunun için seni seviyorum. Beni geri itiyorsun ve bunun için sana tapıyorum. İçimde öyle tehlikeli bir korku var ki, seni tekrar burada bırakmak yerine hepsini öldürmek istiyorum. Ama bilmelisin ki sana güvenim tam. Onları alt edebileceğine, karanlık fae'lerin ne planladığını çözebileceğine. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Tauria kısmen onun üzerine yatana kadar yuvarlandı. Eli onun göğsünde gezinmeye başladı. Onu hissetmekten asla bıkmayacaktı. "Senin olmaktan gurur duyuyorum," dedi Tauria, böyle bir anı bir daha yaşamayacaklarını bildiği için kaşlarını çatarak sessizce onun gövdesini okşadı. "Her zaman olduğu gibi bana inandığın için teşekkür ederim. Harika bir kral olacaksın Nik, ama senden bir an bile şüphe etmedim. Senin yanında hüküm sürmek için sabırsızlanıyorum. Fenstead olarak ve High Farrow olarak." Nik'in yakasında

parmaklarını çiftleşme izinin üzerinde huşu içinde gezdirme isteğine engel olamadı. Ham, büyüleyici. Tüm vücudu kaskatı kesilirken boğazındaki bir iniltiyi bastırdı. Tauria gülümsedi, tatmin edici tepki karşısında gözleri parladı. Dudaklarını oraya koymak istedi. Ya da dişlerini. Tanrım, onu tekrar tatma düşüncesi arzusunun ateşini bir kez daha alevlendirdi. Ve bulanık uyarılma kokularının yanı sıra, adamın kalçasındaki sert hissi de artan ağrısını dindirmedi.

Ama Nik'in eli omurgası boyunca yumuşak bir iz bırakarak kaslarını gevşetti ve başını göğsüne yaslamak zorunda kalacak kadar ağır hissetmesine neden oldu. Burada, şehvetle tüketebilecekleri saatlerden çok daha fazla hazine vardı. Böylesine basit, sakinleştirici bir kucaklaşmada birliktelik.

"Umarım hazırsındır aşkım," diye gürledi sesi kulağının dibinde, "hayatımızın en büyük performansını sergilemeye."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

Günümüz
Nikalias

“İ İŞE

YARADI.”

Marlowe onu karşılamak için yerleşkenin arka tarafına geçerken Nik'in düşüncelerini yankıladı. Rafları karıştırırken zaferini zorlukla bastırabiliyordu ve onun geldiğini gördüğünü bilmek Nik'i sık sık olduğu gibi sinirlendiriyordu.

Sırıttı. "En ufak bir şüphen bile var mıydı?"

"Tabii ki yaptım." Yine de kedigil gülümsemesi bu mütevazı geçiştirmenin yalan olduğunu gösteriyordu. "Ama döndüğünde pek iyi görünmüyordun. Neredeyse farklı bir seçim yapmandan korkacaktım."

Bu, dikkatini durumun çileden çıkarıcı bir yönüne çekti. O kadar güçlü içgüdüleri vardı ki, eşini tehlikenin kol gezdiği başka bir krallıkta bıraktığı için öfkesinin bıçak sırtında olmasına engel olamıyordu. Onun için güçlü olmalıydı.

"Bunu açıklamak zor-"

"Gerek yok," dedi Marlowe içtenlikle. "Şu anda ayrı olmanın nasıl bir his olduğunu anlayamıyorum, özellikle de içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında. Yardımcı olmayacak, ama ben

Tauria'nın gerekirse bir çıkış yolu planlayacağına güvenim tam. Doğruca eve gelecektir."

Nik takdirle başını salladı. "Evet, inanılmaz derecede zeki ve cesur," dedi ve kızın yüzündeki gurur ifadesini hayal ederek içindeki ışığı alevlendirdi. Tehlike ve ayrılık karşısında bastırıldığı tedirginliği su yüzüne çıkarma riskine girmeden önce konuşmayı başka bir yöne çevirmek zorundaydı. "Jak nerede?" Nik, Jakon'un bu saatte mesaide olmayacağını bildiğinden etrafı gözlemledi. Gecenin karanlığından yararlanarak gizlice dışarı çıkmış ve Marlowe'u işini bitirirken yakalamıştı ve onu yalnız bulduğunda gerçekten şaşırmıştı.

"O, uh-" Marlowe bir cevap ararken zaman kazanmak için boş boş aletleri sıralamaya çalıştı. "Benim için bir şey arıyor."

Nik kaşlarını çattı ve sessizliğin yalanını ortaya çıkarmasına izin verdi.

Ama Marlowe ona doğru döndü, yüzü neşeliydi. "Bunca yolu ne için geldin?"

Kadının kaçamak bakışları karşısında gözleri kısıldı ama özel meselelerini araştırmak yerine ziyareti için bir açıklama borçlu olduğunu düşündü. "Zümrüdüanka iksirleri, ne durumda olduklarını görmeye geldim."

Marlowe bir nefes verdi. "İki kez denedim ve çok yaklaştım. Bunu hissedebiliyorum." Yüz ifadesi çarpıldı. Kendisindeki hayal kırıklığı Nik'in dayanamayacağı bir şeydi.

Ona doğru ilerledi ve masanın üzerine eğilmiş olan kadının koluna bir elini koydu. "Bunu yapman için sana baskı yok," diye onu temin etti. "Onsuz da idare ederiz."

Başını iki yana salladı. "Büyünün bir kuyusu olduğunu ve o kuyunun bir dibi olduğunu söyledin ama ben onu bulamıyorum. Derinliksiz hissediyorum."

Marlowe'u yenilgiyi kabullenmeyecek kadar iyi tanıyordu. Her ne kadar ona yardım etmeye devam etmek onu dehşete düşürse de.

"Öyle. Büyü yeteneği taşıyıcısını sınayacaktır. Sahip oldukları güçler tarafından çok fazla tüketilen biri

sınırlar ve büyü, açgözlülük için hayatlarını talep etmekten mutluluk duyacaktır. Kendi dibinin farkına varmalı ve ne zaman durman gerektiğini bilmelisin." Marlowe'un umutsuz gözleri kendi gözlerine kayarken Nik bir déjà vu hissine kapıldı. Bir an mavi yerine altın sarısı gözleri gördü. Bir zamanlar Faythe de Marlowe'un şu anda baktığı kadar kaybolmuş, yapabileceklerinin üstesinden gelebilmek için çaresiz görünüyordu. İşte o zaman Nik, onu Marlowe'a geri çeken şeyin sadece iksirler olmadığını fark etti; Marlowe'un yardıma, cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı ve Nik ona küçük de olsa bir bilgelik sunabileceğini bildiği için buna razı olamıyordu.

"O zaman yeterince güçlü olduğumu sanmıyorum," dedi, sanki zayıflığını kabul etmek istemiyormuş gibi zar zor fısıldayarak.

Nik ona ne söyleyeceği konusunda kararsızdı. İksirlere ihtiyaçları olmadığı konusunda ısrar etmek istiyordu. Ne de olsa, yaratmaya çalıştıkları şey bin yıl önce iyi bir nedenden ötürü yasaklanmıştı.

"Bana Faythe'yi hatırlatıyorsun," diye düşündü Nik, onun hayal kırıklıklarıyla başa çıkmasına yardım ettiği uzun günleri hatırlayarak. "Pes etmeye ya da yenilgiyi kabul etmeye hazır olduğu, sihriyle neler yapabileceğini görmek yerine onu susturmak istediği çok zaman oldu."

"Çok inatçıdır," dedi Marlowe hafifçe. Nik kaşlarını çattı ve onun sessizliği Marlowe'un gözlerini yakalayıp yüz ifadesini okumasına neden oldu. "Ben inatçı *değilim*."

"Öyle olduğunu söylemedim." Nik onun savunmacı iddiasına kıkırdadı. "Ama bu kötü bir şey de değil. Faythe inatçıdır ama cesareti çoğu zaman bunu takdire şayan bir kararlılığa dönüştürür. Kibirli değil; onun kusuru, imkanlarının ötesinde umutlu olabilmesi. Yeteneklerinin ötesinde kararlı."

"Yani vazgeçmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Bunu yapamamanızın sorun olmadığını söylüyorum. Kimse senden bunu beklemiyor ve hatta büyüye dokunurken bile yapabileceğini hiç bilmiyordun. Kan Kutusunu yaratman yeterli."

"Benim için değil."

Nik anlıyordu. Yapabileceğine inandığı şeyi -kendisinden başka kimseye değil- kanıtlama ihtiyacını. Bankın etrafından dolanarak Marlowe'un yaydığı kitaplara ve şişelere baktı. "O zaman tekrar deneyelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

Jakon

JAKON görevlerini saatler önce bitirmişti ve demircinin yerleşkesine doğru ilerlerken bir şey aklını karıştırdı. İkisi de Nik'e Zarrius'a göz kulak olmasıyla ilgili planlarından bahsetmemişti. Kaledeki her vardiyadan sonra Jakon, sessizliklerini satın alabileceği genç hizmetkârları özel yerlerde onun gözleri olmaları için görevlendirmek için biraz zaman harcadı. Nik'in bu fikre açık bir casusluk eylemi olduğu için karşı çıkmayacağından emin olamadıkları için krala söylemediler. Ya da hayatlarını ve itibarını riske atacağı için. O bu işe karışamazdı.

Jakon, Marlowe'u bir bankın üzerine eğilmiş halde buldu. Onun lamba ışığının altında parlayan kırmızı Anka Kanı şişelerini gördü. Kadın onlara sevimli bir sertlikle kaşlarını çattı ve Jakon gülümsemesine engel olamadı.

"Devam et. Senin için cevaplar bulabilirler," dedi ve ellerini arkadan masanın üzerine yaslayıp kızın şakağına bir öpücük kondurdu.

Marlowe ona doğru doğrulurken iç çekti. "Yarın tekrar deneyeceğim. Nik dün geldi. Sanırım denemem gereken yeni bir taktik var."

Jakon kaskatı kesildi, kadının son girişiminin ardından gelen zayıflık ve hastalığı hatırladıkça dehşete kapıldı.

büyüyü onlara bağlamak. "İyileştigine emin misin?"

Döndü, kararlılıkla dolu o büyük okyanus gözleriyle ona baktı. "Bunu yapabileceğimi biliyorum. Sadece büyü'nün hafif bir değişimini kaçırıyorum. Yakın olduğunu hissedebiliyorum."

Onu kargaşa içinde izlemek ona acı veriyordu. Onun denemeye devam etme isteği, Marlowe'un hayranlık duyduğu şeydi. Marlowe'un yeteneklerine olan güveni hem zorlayabileceği sınırlar açısından sinir bozucu hem de cesareti açısından hayranlık uyandırıcıydı. Eli onun çenesini sıyırdı. "Bunu senin de yapabileceğini biliyorum." Dudakları onunkilerle buluştu ve Marlowe ona doğru eğildi.

Aynı okyanusun iki dalgası gibi birlikte hareket ettiler. Bankın farkında olan Marlowe, adam onu bankın üzerine kaldırdığında şaşkınlıkla ciyakladı ve zar zor ayrıldılar. Adamın kitapları ve aletleri dağıtmasına saniyeler kala öpüşmeyi kesen de o oldu. Parmakları adamın yakasında gezindi, ceketinin altın işlemelerinin izini sürdü.

"Üniforma içinde ne kadar çekici göründüğünüzü daha önce söylemiş miydim?"

Jakon sırttı, sıkma onu uylukları. "Bu
değil Genelde bu kadar çabuk kaldırdığınızda
edindiğim izlenim bu."

Marlowe dudağını ısırdı ama kızın yüzündeki sapkın ifade, onunla birlikte masaya tırmanmayı düşünmesine neden oldu. "Bunun bir kanıtı olduğunu söyleyebilirim." Parmakları düğmeleri çözmeye başladığında sesi baştan çıkarıcı bir okşamayla değişti. "Bugün bir şey bulabildin mi? Vardiyan geçeli çok oldu."

Jakon konuşmanın değişmesiyle bir iniltiyi bastırdı ama bunun gerekli olduğunu biliyordu. "Zarrius kale içinde görüştüğü kişiler konusunda çok temkinli davranıyor. Birçok kez ormanlık alana gitti ama geceleri onu takip etmesi için tek başına birini göndermeyeceğim. Dışarıda korkulacak çok daha karanlık şeyler var. Bir ara kendim gitmem gerekecek. Ama bugün..." Ne topladığını anlamaya çalışırken kaşları çatıldı.

"Bugün mü?" Marlowe, elini adamın yüzüne koyarak bakışlarını tekrar ona çevirdi.

"Önerdiğin şeyi yaptım: Bu akşam Samara'yla ilgilenmesi gereken iki hizmetçinin parasını ödedim."

"Olması gereken mi?"

Jakon başını salladı. "Samara'nın bu gece Nik'le yemek yiyeceğini ve kendileriyle ilgileneceğini söyleyerek onları kovduğunu söylediler. Ama Nik daha önce bu geceyi kendine ayırdığını söylemişti."

"Belki de bir son dakika anlaşmasıydı."

Jakon bu basit açıklamayı kabul etmek istiyordu ama hem lordun hem de leydinin planlarının bu kadar sık ve aniden değişmesinde bir terslik vardı. "Bir düzen var," diye düşündü yüksek sesle, kaşlarını çatmış, belirli bir şeye bakmıyor ve toplamaya çalıştığı zor bilgiyi düşünüyordu. Her ikisinden de cinayet işlendiğine dair kesin bir kanıt elde edememişti ama nerede oldukları şüphelerini ayakta tutmaya yetiyordu.

"Kiminle?" Marlowe nazikçe sordu. Nazik elleri adamın ceketinin altından geçerek omuzlarından sıyırdı. Muhafızın ceketini bir kenara koydu.

Jakon tam önünde duran ve tamamlanmasına bir vardiya kalmış gibi görünen bulmacayla başını salladı.

Ta ki...

"İkisi de."

Gözleri buluştu, vardıkları ortak sonuç bu bakış aracılığıyla iletildi.

"Sence aralarında hâlâ bir şeyler var mı?" Marlowe onların düşüncelerini dile getirdi.

"Sağlam kanıtlar olmadan onu suçlayamam. Nik'e anlattığı onca şeyden sonra, Nik'in de onun hikayesini gözden düşürecek kadar akıllı başında olduğunu sanmıyorum. Belki kendi isteğiyle değil ama bence amacının ne olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Eğer Nik için hâlâ bir tehditse."

Düşüncelere dalma sırası Marlowe'daydı. Boş yüzü parlak zekâsının iş başında olduğunu gösteriyordu. Jakon yardım edemedi ama uzanıp gevşek bir saç telini taradı.

Elleri dalgınca onunkilerin üzerine kapanırken, elmacık kemiğinin izini sürdü.

"Burada tehlikede olan tek kişinin Nik olduğunu sanmıyorum," dedi, kaşları çatılmış, gözleri araştırıyor ve hesaplıyordu. Jakon onun düşündüğü şeyi anladığı anı gördü. Yüzü yumuşamıştı ama bu zafer takındığı anlamına gelmiyordu; ona baktığında hayalet gibi bir farkındalık vardı. "Eğer Samara hâlâ Nik'in planlarını ona anlatıyorsa, her iki tarafta da kalıyorsa, Zarrius gizli casusunun Nik'i ne kadar ustalıkla kandırırsa kandırsın tehlikede olduğunu biliyor."

"Ama yine de oyuna devam ediyor."

"Şimdilik. Ancak Zarrius planlarını açığa çıkarabilecek yarım kalmış işler bırakacak biri değildir. Nik Samara'yı öğrendi ve eğer Zarrius biliyorsa..."

Jakon bu sonuca kendi başına varmıştı. İki tarafa birden oynayacak kadar aptalsa fae'ye ne olacağı umurunda değildi. Dehşete düştüğü nokta, Samara'nın bir krala karşı gelecek kadar şiddetle sevdiyse, Zarrius'un kulağına fısıldadıklarıyla ne yapacağını bilemeyeceğini fark etmesiydi.

BÖLÜM 47

Tauria

“**I** SON YATAK," dedi Tauria hem zafer hem de hüzünle. "Sence buraya ne dikmeliyiz?"

Genç prensese doğru döndüğünde Opal'ın dalgın dalgın, mükemmel bir şekilde renklendirilmeye hazır toprağa baktığını gördü.

Nik'in ayrılışının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve Tauria kendini tamamen pavyonun bahçesine vermişti. Kimse onu rahatsız etmiyordu. Lennox bile sessizdi ve herkesin gerekli olduğunu düşündüğü gibi yas tutmaya bırakılmıştı.

Tauria kimsenin fark etmemesi için dua ettiği bilinçaltı bir alışkanlıkla boynunu kıvırdı. Nik'in izini gizlemek için giydiği elbiselerin yüksek yakaları işkence gibiydi. Onu saklamak zorunda kalması ilkel bir rahatsızlığa neden oluyordu. Ama biri gerçeği öğrenirse her şey biterdi.

Marlowe'un yaptığı büyü bileziğin çiftleşme bağlarının güçlü özünü gizleyip gizlemeyeceğini görmek için beklerken meraktan çatlıyordu. Demircinin böyle şeyler yapabilmesi olağanüstü bir şeydi ve minnettarlığını ifade etme arzusuyla arkadaşının ardından özlemle bakıyordu. Tarly onunla balkonda karşılaştığında en ufak bir şüphesi olduğuna dair bir işaret vermemişti ve günler geçtikçe Marlowe bunun işe yaradığını bilerek rahatlamaya başladı.

Bağ sessizdi, delip geçecek kadar güçlü bir duygu kıskırtılmadığı sürece her iki uç da kapalıydı. Artık bağ aracılığıyla yapabildiğini bildiği gibi, onunla konuşmayı, onu hissetmeyi arzuladığı için göğsü ağrıyordu. Ama Marlowe'un büyüsunü bozabileceği korkusuyla, iletişimi çok sınırlı tutmaya karar vermişlerdi.

Bahçede, Opal'ın dersleri olduğu ve ona katılamadığı günlerde, Tauria yeteneğini kullanarak harikulade alanın restorasyonunu neredeyse bitirmelerini sağlayan ilerlemeyi hızlandırdı. Artık solmuş, ihmal edilmiş bir alan değildi. Artık cam kapıların ardındaki pek çok kişinin durup buranın güzelliğine aval aval baktığını görüyordu. Her renkten çiçekler, çevre duvarına tırmanan parlak yeşiller. Hatta Lennox ve diğer birkaç muhafızı köşkü sarmaşıklar ve çiçeklerle süslediği yeni, parlak bir beyaza boyamaya ikna etmeyi bile başarmıştı.

"Violettas." Opal canlandı.

Hayatı boyunca sadece birkaç tane gördüğü çift tonlu mor çiçek. Özellikle kar yağarken muhteşem görünüyorlardı. Tauria kaşlarını kaldırdı. "Onları nereden biliyorsun? Sadece soğukta yetişirler, çoğunlukla Lakelaria'da görülür ve toplanırlar."

"Tarly'nin favorisi," dedi rahatça. "Çünkü annesinin en sevdiğiydi. Bazen ondan bahseder."

Göğsünde bir sızı hissetti ve Tauria'nın yüzü düştü. "Onları dikebilirim ama bu sıcakta çok uzun süre dayanmazlar. Onları değiştirmeye devam etmemiz ya da bu iklime daha alışkın bir şeyler ekmemiz gerekebilir."

Opal suratını astı. "Bence kısa bir süreliğine de olsa onları görmek ister."

Tauria gülümsedi, Opal'ın ağabeyine olan hayranlığı göğsünü bir sıcaklıkla doldurdu. Başka bir şey düşünmeden menekşeleri açmaya başladı. Bazılarını kendisi yarattı ve dikmesi için prensese verdi ve iş başındayken Tauria onları doğrudan taze topraktan filizlendirmek için büyüsunü kullanarak süreci hızlandırdı.

Yatak dolduğunda Tauria gülümsedi ve uyuşmuş kemikleri sızlayarak ayağa kalktı. Yan yana, tüm bahçeyi hayranlıkla seyrederken kolunu prensesin omuzlarına doladı. Opal bir sevinç çığlığı attı ve onlar da güzelliğe hayranlıkla kıkırdadılar.

"Öğle vakti yaklaşıyor Majesteleri," diye araya girdi Lennox nazikçe.

Prensесin yüzü anında sevincinden düştü. Serena ilk kez Opal'a eşlik etmemiş ve burada kalmıştı. Onu sınıfına götürmek Tauria'ya kalmıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" İçeri girerlerken Opal sordu.

Tauria, birlikte vakit geçirecek başka bir şeyleri olmayacağı düşüncesiyle üzölmüş gibi görünen ses tonundan dolayı alçakgönüllüydü. Bahçenin onun için güvenli bir alan haline geldiğini görmek için ısıtmıştı. "Elbette bakıma ihtiyacı olacak," diye önerdi Tauria.

Opal orada her zaman hoş karşılanacağı güvencesiyle ona gülümsedi.

Prensese eşlik ettikten sonra Tauria o öğleden sonra nereye gideceğini biliyordu. Bahçedeki *konusmasından* beri prensi *özlediğini* fark etmişti. Prens'in odasına giderken, yol boyunca dikkatle incelediği küçük bir demet menekşeyi çiçeklendirdi. Bunları ona sunmak çocukça mıydı? Koşuşturan düşünceleri, Tarly'nin odasından çıkarken gördüğü kişi karşısında yaşadığı şokun etkisiyle adımlarıyla birlikte koridorda bir varlık fark ettiğinde durdu.

Serena elbisesinin korsajını çekiştirdi, sanki ayarlıyormuş gibi...

Oh Tanrım.

Tauria topuğunun üzerinde döndü ve neredeyse Lennox'a çarpıyordu, geldiği yöne doğru hışımla geri dönmeden önce ona bakmadı bile. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Bu sürpriz olmamalıydı; Serena daha önce prensle bir geçmişini olduğunu ima etmişti. Tauria hiçbir şey hissetmedi. Böyle hissetmeye hakkı yoktu.

sakladığı sırla kıskanıyordu. Tek umudu, daha sonra bayanlar arasında bu konudan dolayı eziyet çekeceğinden emin olduğu için, yakınlardaki karşılaşmasının fark edilmemiş olmasıydı.

Akşam olduğunda, Tauria akşam yemeği için balkonda tek başına oturdu. Yazın günler uzundu ve avlunun etrafındaki taşları harika sıcak tonlarda yakan görkemli güneşin batışını izledi. Boş boş çayını karıştırdı, içindeki şeyin daha sonra uykuya daldığında bilinçaltını bloke edeceğini biliyordu. Tıpkı onu Nik'ten uzak tutmak için her gece yaptığı gibi. Kendi kendine gülümsedi. Kaşık çay fincanının kenarında şingırdadı ve sonra iki parmağını fincanın sapına dolayarak fincanı dudaklarına götürmeden önce bir kenara koydu.

Tauria Nik'i başka şekillerde düşünmemeye çalıştı, çiftleşmelerinin anısını sadece gecenin köründe odasında gerçekten yalnız olduğu zamanlar için bastırdı. Kokusunun, onu mahvetmekle tehdit eden düşünceleriyle değişmesini göze alamazdı. Ondan başka bir şeye odaklanmamak için çaba sarf ediyordu.

Bir çiftleşme bağı kurulduktan sonra böyle olmamalıydı. Parçalanmak. Ama Tauria'nın minnettar olabileceği tek şey bunun gerçek olmasıydı.

"Burada olmanı beklemiyordum."

Tarly'nin alçak sesi gözlerini ufuktan ayırmasına neden oldu ve onu dışarı çıkarken yakaladı. Son bir haftadır prensle birlikte değil de odasında tek başına yemek yemeye alışmıştı. Kılık değiştirmenin bir parçasıydı bu. Bağın reddedilmesi kandırdıkları kişiler tarafından kabulle karşılanırsa da, acı verici deneyimden kurtulmak için hâlâ zamana ihtiyacı olması bekleniyordu.

"Zaten yeterince zaman kaybettim. Yapmamız gereken hazırlıklar var."

Hazırlıkları aralarında sessiz bir anlam örüyordu. Dalış yapmaları gereken düğün düzenlemeleri ve küçük parti detayları değildi; daha ziyade, Yüce Lord Mordecai'nin birlikteliklerinden ne elde etmek istediğini keşfetmek çok daha uğursuz ve uğursuz bir görevdi.

Tarly onun karşısındaki koltuğa oturdu, yüzü duygudan yoksundu. Tarly'nin huysuz karşılaşmasına alışmaya başlamıştı, bunun genellikle onun arkadaşlığının ya da çevresinin bir yansıması değil, sürekli bir gölge olduğunu fark etmişti. "İyileşmek için zaman ayırmak boşa gitmez."

Tauria suçluluk duygusuyla bakışlarını tabağına indirdi. Ona söyleyebilmeyi diliyordu ama bu çok büyük bir riskti. En kötüsü gerçekleşirse Tarly'nin kendi taraflarında kalıp babasına karşı çıkacağından emin olamazlardı.

"Ben de seni arıyordum." Konuyu değiştirdi. "Beni bulamadın."

"Açıkça."

Tarly kaşlarını çattı ve ses tonunun suçlamaya dönüştüğünü fark etti. Fincanını bıraktı ve muhafızların konuşmaya kulak misafiri olmayacak kadar uzakta olduklarından emin olmak için hızlı bir bakış attı.

"Ne yaptığınız ve kiminle yaptığınız beni ilgilendirmez. Ama umarım babanın öğrenmesi halinde hiçbirimiz için iyi olmayacak bu ilişki konusunda onu sessiz tutuyorsundur."

Yüzü asıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gerçekten onun aptal olduğunu mu düşünüyordu? Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Tam Leydi Serena çıkarken odanıza uğradım," dedi açıkça, onu yargılamadığına ikna etmek için ses tonunu dengede tutmaya çalışarak. "Ama bu haber yayılırsa, daha evlenmeden senin yanında durduğum için aptal durumuna düşmekle kalmam, senin de onun da Varlas'ın gazabından kurtulacağını sanmıyorum."

Aralarına uzun bir sessizlik girdi ve Tauria onun ifadesini incelemeye çalıştı. Soğuk, sert. O bakarken

Ona... hatta bir ihanet titreşimi yakaladığını bile düşündü.

Hayır.

-Acıdı.

"Onu odamdan çıkarken ne zaman gördünüz?"

"Takip edemeyeceğiniz kadar çok toplantı var mı?"

Çenesi büküldü ama bu söz üzerine gözlerinde parlayan karanlığı dile getiremeden, tabağının yanındaki masaya düştüler. "Nereden aldın bunları?"

Tauria ne bulacağını bilerek onun görüş alanını takip etti. Ancak prensin öfkesi daha da artmış gibiydi. Tauria, "Opal onları seveceğinizi düşündü," diye söylendi. "Çünkü sana anneni hatırlatıyorlar."

Tarly ellerini masaya dayadı ve yavaşça ayağa kalktı. Sıcak hava, mor çiçeklere yönelttiği derinliksiz bakışla serinledi. Sonra da onu bu bakışla kıştırdı. "Sana bunu söylememeliydi," dedi buz gibi bir sesle.

Tauria onun acı dolu ruh haline ayak uydurmak mı yoksa onun için hissettiği acıya boyun eğmek mi istediğinden emin olamıyordu. Bunca zaman sonra bile prene nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Hiçbir şey yeterince iyi görünmüyordu.

"Eğer o lanet bahçede onlardan biri varsa, gitmelerini istiyorum."

"Hayır."

Tarly'nin gözleri onun meydan okuması karşısında kısıldı ama Tauria geri adım atmadı. O da ayağa kalktı.

"Orası annenizin bahçesiydi ve onun anısına burada kalıyorlar. Onlardan ne kadar nefret ettiğini bilmek kız kardeşinin kalbini de kıracaktır."

"Ondan bahsetme," diye uyardı Tarly. "İkisinden de bir daha bahsetme." Masayı itti ve akşam yemeğinden tek bir şeye bile dokunmadan kalkıp gitti.

"Kimsen yok çünkü sana sunulan en ufak bir iyiliği bile elinin tersiyle itiyorsun."

Tarly durdu ve kalbi çarpmasına rağmen sözlerine engel olamadı. Eğer nazik jestler ve geçici bir

yaklaşım işe yaramayacaktı, sadece *geri itmeyi* düşünebildi. Çünkü bunu daha önce de yaşamıştı. Tauria Nik'ten vazgeçmemişti ve bu bağ yüzünden de değildi. Bir dosta ihtiyacı olan ama kendini nasıl açacağını bilmeyen biri olarak Tarly'den de vazgeçmeyecekti.

Prens ona döndü ve Tauria onun omuzlarından yuvarlanan meydan okumaya hazırlandı. Prens ondan zarar vereceğini düşünmüyordu, bir saniyeliğine bile. Birbirlerini yorana kadar sözlü yumruklaşacaklardı. Yüzündeki öfkeyi serbest bırakmak için ağzını açtı ama onun yerine bir muhafızın sesi onlara seslendi.

"Ekselansları, kral taht odasında bulunmanızı rica ediyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

Nikalias

A Nik mum ışığıyla aydınlanan masasından başını kaldırdığında, bu geç saatte hiç beklenmedik bir şekilde kapısı çalındı.

İçeri girmeleri için seslendi, ancak kokusuyla karşılayacağı yüzü zaten biliyordu.

Samara konsey odasına çekingen bir tavırla girdi. Nik hemen ayağa kalktı, başını eğik tutmaya çalışsa da gözlerinin etrafındaki kızarıklığı fark etti. Samara geri çekilemeden Nik onun önündeydi ve çenesini yakaladı.

"Ne oldu?" diye dikkatle sordu.

Dudakları titriyor, aklından geçen olasılıklarla öfkesini körüklüyordu. Onu bu kadar üzen ne olabilirdi? *Kimi?*

Başını iki yana salladı. Mavi gözlerinde korku parladı ve dişlerini sıktı. "Bana söylemezsen sana yardım edemem," diye ikna etti ve elini bıraktı.

"O güçlü bir erkek. Neler yapabileceğini bilemezsiniz."

"Bu kalede en büyük gücün kimde olduğunu unutuyorsun Samara."

"Senin olmadığını söylüyor," diye itiraf etti. Sadece Nik'in onu koruyamayacağından korktuğu için. Eğer buraya bunun için geldiyse. "Diyor ki sen sadece

insanlar için bir yüz. Ta ki hükümdarlığı devralması için doğru zaman gelene kadar."

"Bir şey mi planlıyor?"

"Haklıydın."

Bu onun bir adım geri çekilmesine ve ihtiyatlı bir koruma oluşturmaya neden oldu. Nik, geride kalan cesetler olmadığından ve Samara'nın sempatisiyle onu kandırmak için iki taraflı oynamadığından emin olmak için duyularını koridorun ötesine, pencerelerin dışına kadar genişletti.

"Onu sevmiyorum. O gün söylediğin her şey ve sonra seni Olmstone'da Tauria ile izleyince, paylaştığımız şeyin aşk olmadığını anladım. Zarrius'u uzun zamandır tanıyorum. Babama yakındı, Lord'un benimle ilgilenmesini teşvik etmiş olabilir. Ben genç, sevgi dolu ve naiftim; Zarrius ise güçlü, yakışıklı ve annemle babama uygun bir ești. Ben onlar için her zaman bir ödöl oldum, en zengin talibi tuzağa düşüren yüksek unvanlı bir fahişeden başka bir şey olmak için doğdum ve büyüdüm."

Nik afallamıştı. Kuşkusuz şaşırmıştı ama geçmişini ona açacak kadar güvende hissetmesine de hayranlık duyuyordu. Ona ateşin yanındaki sandalyelerden birine oturmasını işaret etti, bir içki ikram etti ama kadın bunu reddetti, o da aralıklı olarak burnunu çekerken ona bir mendil uzattı.

Nik dikkatle karşısındaki koltuğa oturdu, onu ürkütmemek için sessiz kaldı ve yargılamadan dinleyeceğini bilmesi için tüm dikkatini ona verdi. Gözleri kısa bir süre Nik'in bileğine, sonra da bileziği çevirdiği kendi bileğine kaydı.

"Sanırım büyü işe yaradı." Konuşmanın yönünü değıştirdi.

Nik daha fazlasını duymak ve ziyaretini neyin etkilediğini anlamak için sabırsızlanırken, kendini bileğini süsleyen metalle oynarken buldu. "Evet. Harikaydı. Marlowe, Zarrius'un sizin ve onun kokularınızı gizlemek için yaptığı büyüü taklit edebildiği için çok zeki."

Samara küçük, kırık bir gülümseme verdi. "Ama sen hiç... çiftleşmedin mi?"

Nik'in vücudu gerildi, içgüdüsel bir koruma kalkanı eşi için oluşmaya başladı. Samara'ya her şeyi anlatmamıştı ve bunun için suçluluk hissetmiyordu. Ona tamamen inanmak istese de, Tauria'nın işin içinde olduğu bir yerde tek bir risk bile almazdı. Eğer Zarrius öğrenirse...

"Hayır," diye cevap verdi. "Partiden uzakta, balkonda bir an paylaştık ama hepsi bu. Sadece kendimi durduramayacağımdan korktuğum için bileziği istedim ama öpüşmenin ötesinde bir şey olmadı." Bu tamamen bir yalan değildi. Onun için nasıl bu kadar güzel çözüldüğünü düşünmemeye çalıştı. Çıkardığı o büyüleyici sesleri. "Kokusunun üzerimde olmadığından emin olana kadar takacağım, böylece hakkımızdaki şüpheler artacak."

Kısa bir sessizlik molası verdiler. Samara'nın yüzü buruştu ama ne hissettiğini anlayamadı.

"Yine de prensle evlenecek mi?"

Kadının sorusu onun ilkel, sahiplenici öfkesine dokunuyordu ama oynaması gereken bir rol vardı. "Sanırım öyle," dedi sadece.

Samara başını salladı, bilgiyi kabul etmiş gibi görünüyordu ama Nik ona karşı temkinli davranmaya devam etti. Şu anda Jakon ve Marlowe dışında güvenebileceği kimse yoktu.

"Peki ya Tauria, o güvende mi?"

Nik gülümsedi, acı çekiyordu ama soru için minnettardı. "Kendi başının çaresine bakabilir."

Samara anlayışla başını salladı. Gözleri tekrar malzemeleriyle oynamaya başlamadan önce yüzünde rahatlama ifadesi belirdi.

"Bu gece ne oldu Samara?"

Sanki yeni bir gözyaşıyla savaşıyormuş gibi kaşları çatıldı. "Ona artık onunla birlikte olmak istemediğimi söyledim. Sanırım sana olan hislerimin gerçek olduğuna inanıyor. Belki aptalcaydı ama bu geceki teklifini reddettikten sonra bunu pek iyi karşılamadı."

Nik'in eli sandalyesinin koluna dolandı, sesi buz gibi, "Sana zarar verdi mi?" diye dikkatle sorarken umursamaz bir öfke sıcaklığı tenine yayılıyordu.

Kadından kaçan hıçkırık, ayağa fırlaması için gereken tek onaydı. Bunu yaparken Samara irkildi ve öfkesi öylesine elle tutulur bir hal aldı ki odadan fırlayıp o saniye Lord'u bulup ellerini boynuna dolamamak için kendini zor tuttu. Nik mantıklı düşünmek ve durumu nasıl idare edeceğini bulmak için derin bir nefes aldı. Birkaç saniye düşündükten sonra, onun kırık dökük korkusunu izlerken, belki de onun yanında kendini tamamen rahat hissedemeyecek kadar boyunu aştığını anladı. Bir başka korkutucu, güçlü erkek.

"Burada olduğunu kimse bilmiyor. Güvendesin."

Kadın dehşet dolu bir sesle, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendiğinde kapıya doğru yolu yarlamıştı.

Yüzü rahatladı. "Şu anda Zarrius'a gitmiyorum ama bu gece ya da ondan önce sana verdiği her türlü zararın bedelini ödeyecek. Birkaç dakika içinde döneceğim. Bu odada güvendesin."

Nik, Samara'nın sandalyesinin yanında yere tüneyen Marlowe'u izlerken çenesini ellerinin arasına aldı ve Samara kadından daha fazla bilgi koparmaya çalışırken dikkatini dağıtacak teselli sözleri söyledi. Demircinin kendisinin sunamadığı yumuşaklığı ve rahatlığı sunabileceğini biliyordu ama ilk sarsıntılı karşılaşmalarını ve Samara'nın önyargısını hatırlayarak ondan yardım istemeye giderken bir an kararsızlık yaşadı.

Yine de Marlowe, Fae'nin başlangıçtaki sıcak karşılamasına rağmen yardım etmeye hevesli olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Samara'nın yetiştirilme tarzı onu insanlara karşı alt sınıf vatandaşlardan daha fazlası olarak görmemesine neden olmuştu.

İnsanlar, Fae'lerin güce aç elitistlerden başka bir şey olmadığına inandırılarak yetiştirildi. Her iki düşünce de doğru değildi. Ve şimdi gülümseyen ve birbirlerini kabul eden iki dişiyi izlerken, belki de hayal ettiğinden daha kısa sürede daha iyi bir Yüce Farrow'a giden yolu açmayı umuyordu.

"O şimdi nerede?" Jakon sorguladı.

Nik araya girip ses tonunu yumuşatması gerektiğini söylemek istedi, çünkü insan Samara'ya sadece şüphe olarak tanımlayabileceği bir bakışla bakmayı bırakmamıştı.

"Odalarında, inanıyorum-"

"İnanıyorsun ya da biliyorsun?"

"Jak-" Nik araya girmeye çalıştı.

"Neden bir gece daha dinlenmesine izin verelim? Gidip onunla yüzleşelim."

Nik, Jakon'a aklını kaçırmış gibi baktı, küstah kararlılığının nereden geldiğini bilmiyordu. "Bu işi bu şekilde halletmeyeceğiz," diye sertçe belirtti, kendisine yöneltildiğinde yanlış hissettiren muhalefetin yükselişini hissetmeye başlamıştı.

Yine de Jakon geri adım atmıyordu. Samara'ya doğru bir adım attı ve Nik elinde olmadan onu bir uyarıyla, insanın açıkça fark edemediği bir koruma parıltısıyla takip etti. "Peki senin onu bırakıp nereye kaçtığını düşünüyor?"

Samara'nın ağzı bocaladı, bakışları korkuyla Nik'e kaydı. Savunmasız bir yalvarış.

"Bence gitmelisin Jakon," dedi Nik dikkatle. "Görünüşe göre sana gelmekle hata etmişim."

Bu, insanın yüz ifadesini yumuşatmış gibi görünüyordu. Marlowe kararsızca ayağa kalktı, Jakon'la kısmi bir azarlama gibi bir bakış alışverişinde bulundu ama Nik aralarında dile getirilmeyen bir anlaşma olduğunu bilecek kadar tanıklık etmişti. Jakon bir sonraki sözlerini düşündü.

"Tek söylediğim buraya gelmenin düşüncesizce olduğu. Eğer Zarrius Nik için hissettiklerinizin gerçekleştiğinden şüpheleniyorsa, bu sadece onun öldüğünü görme arzusunu artırır."

Açıklama mantıklıydı. En azından Samara için. Nik, Jakon'un şimdiye kadar Nik'in ona en çok ihtiyaç duyduğu anda işbirliğini sergilemiş olan fae'ye karşı düşmanlığını ya da güven eksikliğini anlayamıyordu.

Nik, "Bundan sonrasını ben hallederim," diyerek Jakon'u bir kez daha başından savdı.

İnsanın bakışları ona kaydı. Bu sertlik Nik'e tamamen yabancı değildi, daha önce de görmüştü. Jakon'un cesareti takdire şayandı; değer verdiği kişileri tehdit eden kim ya da ne olursa olsun geri adım atmaktan ya da konuşmaktan asla çekinmezdi. Hatta Nik, Faythe söz konusu olduğunda Jakon'un *kendisine* yönelttiği sert koruma isteğini uzun zaman önce hissetmişti.

İnsanlar tereddüt ettiğinde tek söylediği "Geldiğiniz için teşekkürler," oldu. Neye karşı olduğunu çözememişti.

Jakon Marlowe'a bir kol uzattı. Marlowe'un ifadesi endişeyle çarpıldı ama yanından geçerken gülümsedi ve başka bir şey söylemeden ayrıldılar. Nik birkaç uzun saniye boyunca kapıyı izledi ve bu tuhaf geceyi düşündü.

"Bir kez daha söylemeliyim ki, sizinle böyle konuşmalarına neden izin verdiğinizizi anlamıyorum." Samara sessizliği bozdu, sesi sessizdi ama artık korkudan titremiyordu.

"Peki bu nasıl olabilir?"

"Sizi baltalıyorlar."

"Bana meydan okuyorlar. Arkadaşlar böyle yapar."

"Beni sorguluyorlar. Onların yanında kendimi güvende hissetmiyorum."

Nik Samara'ya dönerken yumruklarını sıktı. Bu, yaşamak istediği bir çatışma değildi ve krallığında bir arada yaşamayı hayal etmek artık geçici bir hayal haline gelmeye başlamıştı. "Onlara güvenmekte acele etmiyorsun. Onların da size güvenmekte acele etmesini beklemeyin."

Dudakları inceldi. Başını hafifçe sallaması omuzlarındaki gerginliği biraz olsun hafifletti. Yine de Jakon'un geride bıraktığı tedirgin edici duyguyu üzerinden atamıyordu.

"İki muhafız size odalarınıza kadar eşlik edecek ve dışarıda nöbet tutacak." Nik pencereye doğru ilerledi, ellerini

Karmakarışık düşüncelerle uyuyan şehre bakarken ceplerini karıştırdı.

"Bana eşlik etmez misiniz, Majesteleri?"

Onun arkadaşlığına duyduğu arzu doğru gelmiyordu. Aralarındaki bağı bilmeden Tauria'ya olan hislerini bildiği halde.

"Jakon bir konuda haklıydı," dedi Nik. Teselli için bile olsa onun odasının mahrem ortamında bulunma düşüncesi... Bunun yanlışlığından ürperdi. "Zarrius'un senin gerçek sevgini kazandığından şüphelenmesine izin veremeyiz."

"Ya öyleyse?"

Nik tamamen kaskatı kesildi. Sırtından gelen bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı ama giderek artan bir rahatsızlığa dönüştü. Onunla yüzleşmeden önce kendini toparlamak için bir saniyesini ayırdı.

Samara ellerini sıkıca kavuşturmuş, utangaç bakışlar atarak duruyordu. Bunu hiç beklemiyordu. Bir kez bile

Samara'nın, yaptıkları hileye karşı bir şeyler hissettiği izlenimine kapılmamıştı. "Değilsin," dedi sertçe. Bu durumdan hiç zevk almıyordu.

irkildi. Nik'in bakışları, başka bir ilerlemenin varlığında tamamen kapanma içgüdüsünden yumuşadı. İçinden geçen bağ, ondan uzaklaşmak için kükrüyordu. "İstediğin şeyi sana asla veremem Samara. Hak ettiğin şeyi."

"Ama şimdi senin bağın-"

"Dur."

Samara onun ses tonundaki ısırıkla irkildi. Nik'in yumrukları sıkılaştı; çenesi büküldü. Nefesini çalan incinmişlik parıltısı karşısında anlayış gösteremedi. Çünkü Samara'nın inandığı şey -bağın şiddetli olduğu- bir zamanlar gerçeğe o kadar yakındı ki, bunu duymaya dayanamıyordu.

Sakinleşmek için birkaç saniye bekledi, onun bakışları altında küçülmesini ve titremesini izlerken rahatladı. "Benim korumam altındasın, sana söz veriyorum." Nik onu bir kez daha başından savarken gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Muhafızlar size odalarınıza kadar eşlik edecek."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

Tauria

TAURIA, yanındaki prenze boşaltamadığı bastırılmış heyecanıyla acı verici bir şekilde kaskatı kesilmişti. Bu da Taht odasına doğru ilerlerken etrafındakilere memnun görünmeye çalışıyordu. İçeride Varlas, Keira'nın yanında oturduğu büyük taş tahtı işgal ediyordu. Tauria'nın bakışları Keira'nın koluna koyduğu eline takıldı, vücudu krala doğru eğilmişti, her zamanki gibi itaatkâr ve tapınan bir kraliçeydi. Önlerinde durduklarında Tauria yüzüne bir gülümseme yerleştirmek için acı düşüncelerini bastırdı.

"Geçen hafta yaşadıklarından sonra iyi olduğuna inanıyorum, Tauria."

Omuzlarını dikleştirdi ve tamamen inandırıcı bir role büründü. "Ben iyiyim, Majesteleri. Gelecekteki birlikteliğimizi dört gözle beklemeye başlayabilmek için her şeyin bitmiş olmasına seviniyorum." İçindeki tüm çıglıklara ve protestolara rağmen Tauria kendini Tarly'ye doğru eğdi ve avucunu onun göğsüne doğru kaydırды. Vücudu karıncalandı; kalp atışları hızlandı. *Yanlıştı*. Geri çekilme isteğini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti, midesi bulantıyla çalkalanıyordu. Ama bakışlarını Tarly'nin bakışlarıyla buluşturmaya zorladı ve Tarly de sadece onun hissedebileceği bir isteksizlikle rolünü oynadı.

Monarchs. *Eşin değil*. Sertçe yutkundu ve dikkatini ağzı bir parça yukarı kalkmış olan Varlas'a verdi. Mutlu çift için bir sevinç gülümsemesi değildi bu; büyük bir ödüle göz dikmiş birinin kurnaz parıltısını gölgeliyordu. Bu bakışla omurgasından aşağı bir karanlık süzüldü.

"İkinizi de düşününüzle ilgili yapılacak düzenlemeler hakkında bilgilendirmek için buraya davet ettim."

Tarly'nin kolu ona dolandı ve tüm bildiklerini göz önünde bulundurarak onun bu koruyucu davranışının gerçek olduğuna inandı. O, sinirleri sarsılırken konuşamazken Tarly konuştu.

"Bu işi aceleye getirmek istemiyoruz. Nişanlandığımızı daha yeni duyurduk ve bol bol vaktimiz var."

"Korkarım hayır," dedi Varlas karanlık bir sesle. "Evlilik olmadan ittifakın hiçbir bağlayıcılığı yok. Zaman hiçbirimizin karşılayabileceği bir lüks değil. Valgard'ın hareketlerinin ne olduğundan emin olamayız ve üç krallığı ne kadar çabuk birleştirebilirsek o kadar güçlü oluruz."

Tauria'nın dişleri birbirine çarptı. Güçlü suçlamanın, Valgard'ın bir sonraki hamlesinin ne olduğunu çok iyi bilen kralı sıkıştırmasını engellemek için. Ve bunu onlar av olmadan önce öğrenmeye niyetliydi.

"Biz konuşurken düşününüz hazırlanıyor ve iki hafta içinde başlayacak."

Tauria'nın eli Tarly'den kurtuldu ama Tarly'nin eli Tauria'nın belini sıkıca kavradı. "Tüm saygımla-" dedi.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil." Varlas ayağa kalktı ve Tauria, Tarly'nin bir bakış bile atmadan takınacağı soğuk nefret ifadesini hayal etti. "Doğrusu, ikinizin de daha mutlu olacağını düşünmüştüm. Tüm hazırlıklarla ilgileniliyor. Hiçbir masraftan kaçınılmıyor ve bin yıl boyunca hatırlanacak bir gün olacak."

Karanlık ve uğursuz tören odasının görüntüleri, hayalet benzeri karanlık fae'ler ve onların korkunç bir şekilde kesilmiş kanatlarıyla birlikte zihninde parladı. Tauria'nın görüşü sallandı ve

Tarly muhtemelen onun sarmalını hissetmiş olacak ki, onu çökertmekle tehdit eden ağırlıktan daha fazlasını alarak kurnazca yaklaştırdı.

Fazla zaman yoktu. Neyi anlayıp anlamayacaklarına bakılmaksızın... Tauria sonrası için bir plan düşünmemiştir. Kaçışını. Eğer giderse Tarly hâlâ güvende olacak mıydı?

Gözlerinin neden kraliçeye kaymak zorunda hissettiğini bilmiyordu. Keira'nın gülümsemesi bozuktu, farkında olmadan kralın sırtına vuran soğuk bir nefretle acı çekiyordu ve Tauria onun duruşundaki düşmanlığı başka birinin fark edip etmediğini merak etti. Sanki o ve Tarly gelmeden önce yaşanan gergin bir tartışmanın dalgalarını taşıyordu.

Muhafızlar taht odasının çevresini sarmıştı ama heykel sanılabilirlerdi; ne bir ifade titreşimi, ne hafif bir sallanma, ne de hareket kayması. Tauria onların doğal olmayan hareketsizliğini izlerken ürperdi, başka bir yerde olmak istiyordu.

Tarly her ikisi için de sıkıca, "Çok heyecanlıyız," dedi. Yapabildikleri tek şey buydu. Tauria onun sözlerine eşlik etmek için ikna edici bir gülümseme topladı. Daha fazla itiraz ederek Varlas'ın şüphelerini uyandırma riskini göze alamazlardı. Nişanlı kraliyet mensupları için hızlı düğünler alışılmadık bir durum değildi, özellikle de onlar kadar umutsuzca aşık olduklarını iddia edenler için.

"Hepimiz gibi," dedi Varlas karanlık bir tonla. "Bizi bilgilendirmek istediğin tek şey bu mu?"

"Şimdilik." Varlas tahtına geri döndü ve bakışlarını Keira'nın üzerine dikerek onu uyardı.

Kraliçe gülümsedi. "İkinizi de tebrik ederim. Gerçekten de imrenilecek bir tören olacak." Kraliçenin sözleri, alternatif plan her ne ise Keira'nın bundan haberdar olduğunu Tauria'ya onaylatmaya yetmişti. Yine de kraliçenin tam olarak aynı fikirde olmadığını hissetti.

Varlas onlara tekrar bakmadan, "Gidebilirsiniz," dedi.

Tauria durması mı yoksa eğilmesi mi gerektiğini bilmiyordu. Tarly'nin kolu belini sararak onu kendisiyle birlikte yönlendirdiğinde ikisini de yapmaktan kurtuldu. Tauria'nın gitmesine izin vermedi.

hızla uzaklaştı ve kralın gözlerinin izini kızgın bir damga gibi hissetti. Sanki ufak bir hareket onun şok edici sırrını açığa çıkarabilirmiş gibi. Sanki onunla uzun süre göz göze gelirse, ruhunun derinliklerine kadar görecekti ve orada sonsuza dek birbirine dolanmış diğer yarısını keşfedecekti.

Odasına vardıklarında Tarly muhafızları bir süreliğine gönderdi. Tauria onun bakışlarıyla karşılaştığında, soğuk kalkan onlara geri dönmüş, yarıda kesilen konuşmalarının dalgaları yoğun ve boğucu bir şekilde geri gelmişti.

"Senin sorunun ne bilmiyorum-" "Benim sorunum sensin, Tauria."

Tüm öfkesi bu sert sözlerle dağıldı. Soğuk ve bazen acımasızdı ama genellikle bu kadar açık sözlü değildi.

"Olmstone'a hiç gelmemeliydin. Zeki olduğunu sanıyordum ama sen de diğerleri gibi saray dedikodularına inanıyor ve tek başına üstesinden gelemeyeceğin durumlara kendini sokuyorsun. Sen benim sorunumsun çünkü kurtlar sofrasında hoplayıp zıplamaya bu kadar hevesli bir kuzuyu güvende tutmak başımı ağrıtmaya başladı."

Utancından yüzü kızardı. Öfke vücudunu karıncalandırdı. "Senden yardım istemedim."

"Ben de teklif etmiyorum. Anlamıyor musunuz? Hoşumuza gitse de gitmese de bu işte birlikteyiz."

Tauria'nın ifadesi sabit kalmıştı ama ona inanmıyordu. Sözlerinin ve davranışlarının aksine, onu birçok kez çatılara kadar takip etmişti, bazen de sadece huzursuz gecelerini geçirmek için. Tehlikeye düştüğünde tek kaçış yolu olan patika konusunda onu aydınlatmıştı. Tarly, inatçılığı kabul etse de etmese de ona yardım etmişti.

Ondan bir adım uzaklaştı ve gitmek için döndü. "Yarın Livre des Verres'e gidiyoruz."

Tauria ona karşı koymak, bittiğini hissetmekten çok uzak olduğu bu küçük ağız dalaşını kazanma zevkini ona tattırmamak istedi. Ama yapamadı çünkü Tarly'nin düşünceleri

onunkiyle aynı hızda. Her şey olmadan önce akşam yemeğinde kütüphaneyi ziyaret etmeyi önermeyi planlamıştı. Bunun yerine hayal kırıklıklarını kapısını çarparak ifade etti. Ama odasının sınırları içinde, meraklı gözlerden uzakta, tüm olumsuz duygular onu terk etti. Çünkü burada, içinde bulunduğu gergin durumdan kurtulmasını sağlayacak tek şeyi düşünmekte özgürdü.

Tauria hiç vakit kaybetmeden elbisesinin yüksek yakasını açtı. Balkon kapısına doğru ilerleyerek, parıldayan geceye baktı. Eli yukarı uzandı ve Nik'in işaretine dokunurken, onu içine alan sıcaklık karşısında duyduğu özlem dolu iniltiyi bastırmak için dudağını ısırıldı.

"Daha genç olduğumuz zamanları hatırlıyor musun? ne derdi?"

Zihninde Nik'in uzaktan gelen sesini duyunca yumuşak bir ses çıkardı. Azar azar birkaç kelime konuştular. Güvende olduğundan emin olmak için bir uzlaşma.

"Hayır," diye geri gönderdi.

"Yalancı."

Tauria kısa bir kahkaha attı.

"Ayı görüyor musun, Tauria?"

Bu soru inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Adam bu kadar uzaktayken aynı gökyüzüne baktıklarını bilmek onu rahatlatıyordu.

"Evet," diye fısıldadı, ayrı olmalarının acısını her zamankinden daha fazla hissediyordu.

"Şekli ne?" "Bir çeyreklik."

Duygularına vurulan aşk dolu bir darbe onu ürpertti. Sıcak bir iç kucaklaşma gibi.

"Bana yelkenlerindeki rüzgârı senin yarattığını söyledin. Benimkini de yaratacağını. Sanırım farkında olmadan hep yarattın."

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Umutsuzca evde olmak istiyordu. Onunla birlikte olmayı.

"Seni özledim."

"Yakında, aşkım. Bunu yapabileceğini biliyorum. Ve neye ihtiyacımız olduğunu öğrendiğinde, senin için geleceğim."

Başını salladı ve aya baktı, onun da High Farrow'da olduğunu biliyordu. Evine. Fenstead'i geri aldıktan sonra bile krallık sonsuza dek onun ikinci evi olacaktı. Bu görüntüye yeni bir umut ve kararlılıkla sarıldı. İki kudretli krallığı yan yana yönetecekleri günü hayal etmek harika bir şekilde güç vericiydi. Onunla birlikte bu gelecek için her şeyi yapardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

Jakon

I Gecenin kör vaktiydi, Jakon'un tehlikeli bir yüksek ağaç dalına tünemiş olması için son derece gülünç bir zamandı. Westland Ormanı. Marlowe mışıl mışıl uyurken sıvışmıştı. Kaleden ve şehirden sorunsuzca çıkabileceğinden şüphesi olmasa da Jakon buraya gizlice gelmiş, yeraltı yolunu kullanmış ve gölgelerden uzak durmuştu. Hedefini yakalamayı umduğu saat yaklaşmıştı.

Bulgularına göre bu, Jakon'un Zarrius'un burada biriyle buluşmasının rutin olduğuna dair inancıyla uyumlu tek zaman ve mekândı. Bir süredir oturuyordu ve dalın üzerindeki şüpheli dengesiyle zar zor hareket ediyordu. Gece sakinliğini korudukça ve yorgunluk onu sardıkça umudu azalmaya başlamıştı. Göz kapakları kapanmaya başladı.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra sessizliği bozan ilk ses onu sarsarak uyandırdı. Dallar çatırdıyordu. Aşağıda biri dolaşıyordu. Jakon umarım kokusunun fark edilmeyeceği kadar yükseğe tırmanmış, ağaçlar arasında izlediği belirsiz rotada kasıtlı olarak dikkatli davranmıştı.

"Geç kaldınız. Bir süredir buradayım," diye homurdandı bir ses.

Jakon tamamen kaskatı kesildi, sanki nefesini tutması kulak misafiri olurken ortadan kaybolmasını sağlayabilirmiş gibi.

"Benim için çalışıyorsun, *karanlık şey*."

Bu oydu. Zarrius. Yüksekten ve karanlıktan Jakon aşağıdaki silüetleri güçlükle seçebiliyordu. Tüm dikkatini sadece dinlemeye verdi.

"Ve sen *onlar* için çalışıyorsun."

Boğuk bir ses yankılandı ve Zarrius'un sesi tehditkâr bir hal aldı. "Ses tonuna dikkat etmezsen yeni bir ulak bulmak zorunda kalacaklar."

Sert shuffling onun geri itildiğini gösterdi. "Şimdi, sanırım benim için bir şeyiniz var ve Zarrius sıkılarak, "Bir kez daha," diye söylendi.

Hoşnutsuz bir oflamanın ardından Jakon'un ayırt edebildiği tek şey bir şeylerin değiş tokuş edildiği oldu. Hafif bir şingirti duydu. Camdan yapılmış ya da camın içine gizlenmiş bir şey. Gözlerini kısıp etrafı taradı, bir anlığına görebilmek için öne doğru eğilmeye çalıştı ama dal hafif bir çatırtı çıkararak onu uyardı. Kıpırdamadan durdu, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi, fae duyularıyla hareketi yakalayıp yakalamadıklarını merak ederken uzun saniyeler bekledi.

"Mükemmel. Onlara planlarımızın ilerleyeceğini söyleyin."

Zarrius'un konuşmaya devam etmesi hâlâ güvende olduğunu gösterdiğinden Jakon'un sert omuzları gevşedi.

Bir duraklama oldu, gece yaratıklarının uzaktan gelen gıcirtısından başka bir şey yoktu.

"Hepsi bu kadarsa, lordum," dedi diğer erkek.

Zarrius mırıldandı ve ayak sesleri dökülen yaprakları ezerek geldikleri yöne dönmeden önce bir cevap vermeye tenezzül etmedi. Bu kısa bir değiş tokuştu ve Jakon her ikisinin de menzilden çıkmasına yetecek kadar bir süre beklerken, zihni Zarrius'un her kimse *ondan* bir şeyler öğrenmiş *olduğu* bilgisiyle çalkalanıyordu. Daha fazla soru ve cevap yok, ona sadece burada olmak için nişanlısından uzaklaşmaya zorlandığı gerçeğiyle artan hayal kırıklıkları bıraktı.

Jakon dikkatle aşığı inmeye başladı. İnişin yarısında bastığı dal kırıldı ve gövdeyle vahşî boğıuşması boşa çıktı. Düşüyordu, düşerken çeşitli dallara çarpıyordu, bazıları yerçekiminin iddiasıyla diğerlerinden daha bağışlayıcıydı.

Yere çakılması havasını tamamen tüketti. Acı içinde yatarken tek şükredebildiğı şey, ciddi bir yaralanmaya neden olacak kadar yüksekten düşmemiş olmasıydı. Jakon, çarpmanın etkisi en çok başında ve sırtında zonklarken hareketsiz yatıyordu. Ağrılar azalırken dikkatini dağıtmak için kalın gölgelikten yıldızları seyretmeye çalıştı ve zihninin sürüklenmesine izin verdi.

Bu nedenle üzerine atlayan varlığı fark etmedi. Jakon tepki vermeye çalıştı, bıçağı almak için yanına uzandı ama boğazındaki serinlik buna engel oldu.

"Sen *casus musun*?" Erkek, neredeyse ezici bir güçle bir dizini göğsüne bastırdı.

"Bu unvan için yeterli olduğumu sanmıyorum," diye hırıldadı Jakon.

Kukuletası yüzünü Jakon'un göremeyeceğı kadar karanlıkta bırakıyordu ama sesini Zarrius'la sohbet eden kişi olarak tanıdı. Çok fena çuvallamıştı.

"Kimin için çalışıyorsun?"

"Yapamam-" Jakon acı dolu nefesleri arasında göğsünü işaret etmeye çalıştı, erkek kapüşonunu kabaca tutup aşığı çekmeden önce hareketi zar zor fark etti. Sonra baskı nihayet hafifledi ama tamamen değil.

"İnsan mı?"

"Senin için trajik, biliyorum."

"Kral sana her ne teklif ediyorsa, umarım hayatının bedeline değer."

Jakon kendini tutamadı. Kıkırdadı. Yine de göğsündeki baskı arttığında ve bıçak neredeyse derisini kestiğinde hızla bir boğulmaya dönüştü. Kabul etti

pozisyonunun ne kadar tehlikeli olduğunu. Fae'nin fazla düşünmeden hayatına son vereceğinden şüphesi yoktu.

"Kralın basit bir insana casusluk yapması için güveneceğini gerçekten düşünüyor musun?"

Bu onu düşündürüyor gibiydi. Küçük bir teselli. Fae dikkati dağıldığı için Jakon'un bıçağına uzandığını fark etmedi. Fae bir parça gevşedi ve Jakon saldırdı, bıçağını savurdu ve saldırganının yanağını yakaladı. Fae haykırdı ve Jakon yuvarlanmak için tüm gücünü kullandı. Fae'yi altına sıkıştırdı ama bu uzun sürmedi. Yuvarlanırken fae'nin gücüne karşı mücadele etti. Jakon, fae'nin üzerine binerken kılıcını kaldırdı, ama ciddi bir şekilde yenilmiştir. Neredeyse zahmetsizce -Jakon utançtan nefesini tutamadı- fae onun karnına bir yumruk indirdi ve onu yere serdi. Elleri boğazına kenetlendiğinde kendine gelmek için ilk havayı ancak alabilmişti. Jakon mengeneyi pençeleriyle kavradı, korkusu ormandan canlı çıkamayabileceği gibi gerçek bir dehşete dönüşmeye başlamıştı.

Tek düşünebildiği Marlowe'du. Onun nasıl sonunda onu karısı yapma ayrıcalığına sahip olacaktı. Her şeye rağmen onun için savaşacaktı.

Solunum yolları kısıtlanırken zihninde çaresizce çırpındı. Ancak fae, üzerinden düşmeden önce yüksek sesle feryat ederken hiçbir şey yapmasına gerek kalmadı. Jakon nefes nefese kaldı ve yuvarlandı. Birkaç adım ötede çırpınırken saldırganı da unutmamıştı.

"Sen aklını mı *kaçırdın*?"

Jakon rahatlayarak yere yığılabilirdi. Öyle de oldu. Sırt üstü düşerken, başı dönmeden ve sesi yüzüyle eşleştirmeden önce inanılması güç bir kahkaha attı. "Yüce Farrow Kralı'nın kendisi tarafından kurtarıldım," diye nefes nefese kaldı. "Bana kim inanacak merak ediyorum."

Nik yayını indirdi ama kukuletası yüzünü görmeyi zorlaştırsa da, sesinde açığa vurduğu öfke mizaha yer vermiyordu.

"Kral mı?" dedi fae merakla.

Nik fae'ye doğru yürüdü, omzundan çıkan oka rağmen geri geri giderken sert adımları korkuyu tetikledi, ta ki kalın bir gövdeye yaslanana kadar. "Kimsin sen? Nik karanlık bir sesle sordu.

Jakon ayağa kalkarken inledi, topalladı, bacağındaki ağrının düşmeden kaynaklandığını düşündü ve saldırıdan dolayı göğsünü ovuşturdu. "Zarrius ile buluştu," diye önerdi Jakon.

Nik ona döndü ama gözleri inatçıydı. "Bu yüzden mi gecenin köründe tek başına ormana gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşündün?"

Jakon bu azarı pek hoş karşılamadı. "Birilerinin değerli *Majestelerine* yönelik tehditleri takip etmesi gerekiyor. "

"Bana bu saçmalıkları anlatma."

"Uyan, Nik. Duvarlarının içinde neler olup bittiğine dikkat edemeyecek kadar eşin tarafından tüketildin-"

Nik, ayağa kalkmaya çalışan fae'ye, "Yerde kal lan," diye çıkıştı, yere doğrulttuğu bıçağı serbest bıraktı ama Jakon'la göz temasını hiç kesmedi.

"Düşünmem gereken bir nişanım ve kesinlikle tekrar görmeyi planladığım Faythe varken burada hayatımı riske atmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman neden işleri kendi ellerinize alıyorsunuz?"

"Senin için, lanet olsun!" Jakon öfkелendi. "Seni kaybedersek, her şeye dair tüm umutlarımızı kaybederiz."

"Anlıyorum."

"Ama aynı zamanda tam bir baş belası olmana rağmen... sen bir dostsun," diye ekledi, bunca zaman sonra bile isteksizce homurdanarak.

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Sonra Nik'in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Ne?"

Nik kıkırdayarak başını salladı. "Faythe ile bazen birbirinize ne kadar benzediğinizi tahmin bile edemezsin."

Bir öksürük dikkatlerini tekrar tutsaklarına çevirdi. Nik tamamen ona döndü.

"Soruma cevap vermedin."

Jakon'un Nik'in hareketini fark etmesi için bir saniye bile geçmemişti ki Nik uzandı, oku kavradı ve yerinden söktü. Görünüşe göre merhamet havasında değildi. Jakon fae'nin acı çığılı karşılarında irkildi ama Nik'in kanlı ok ucunu incelemesini izledi. Ok ay ışığına takıldığında Jakon kaşlarını çattı, insan görüşünün karanlıkta renkleri gösteremeyecek kadar kısıtlı olduğuna inanıyordu.

"Siyah kan." Nik, Jakon'un ilk düşüncesini mırıldandı. "Kimi boş ver..." Sanki cevap tam oradaymış gibi hesap yapıyordu. "*Nesin* sen?"

Jakon daha önce duyduğu bilgi kırıntılarını karıştırdı. "Kılıcın," dedi tıkladığında.

Nik de onun görüş alanını takip ederken aynı düşünceye vardı. Kudretli kılıç serbest kaldı ve fae *bocaladı*. Nik ölümcül ucu erkeğe doğru kaldırdı, o kadar yavaş ki vurmaya niyeti olmadığı belliydi, ama fae korkuya kapıldı ve ağacın içine doğru büzülmeye çalıştı. Metal boynunun derisine değdiğinde, haykırdı.

Her şey unutulmaz bir netlikle yerli yerine oturdu.

Nik kara kılıcın uzunluğuna baktı. Farrow Kılıcı Niltain Çeliğinden yapılmıştı.

"Karanlık fae," diye fısıldadı, sert bakışlarındaki onayı okumak için hedefiyle göz göze geldi.

Saldırgan hiçbir şey söylemedi.

Nik dişlerini gösterdi. "Fark edilmeden sınırları nasıl geçtiniz?"

Kara Fae güldü. "Sınırlarınız bir yırtıcı kuş için çit gibi."

Jakon onlara doğru yürüdü. "Kanatlarınız yok," diye gözlemledi.

Jakon'un dikkatini çekmiş gibiydi ve bu kadar sıradan görünen bir erkeğin duygularını ifade edişini izlemek ona tuhaf gelmişti. Jakon'un kalenin altındaki mağaralarda duymuş olduğu o korkunç yaratık gibi değildi... Nik onun kanını görmemiş olsaydı, belki de erkeğin gerçekte ne olduğunu asla bilemeyecekti. Bu gerçek, vücudundaki her sinire ürkütücü bir huzursuzluk hissi yaydı.

"Bildiğinizden çok daha kötü bir durumla karşı karşıyasınız *kralım*."

Kara Fae tükürdü.

Nik bu meydan okuma karşısında kılıcını çıkarmadan parladı. "Bu gece lordla ne konuştunuz?"

"Hiçbir şey ve her şey."

Nik kılıcıyla baskı uyguladı. "Bu gece gerçekten sabrım yok. Akıllıca davran."

Teslim olmuş erkekten gelen karanlık kıkırdama ürkütücü bir şekilde kaygısızca titreşti. "Eğer söyleyeceklerimi dinlemeden beni öldürürsen, kesinlikle onların inandığı gibi bir aptal olursun."

"Onlar' kim?" Jakon dikkati bir kez daha söze takılınca sordu.

"Hazırlanabileceğinizden daha karanlık ve daha vahşi güçler. Duvarlarınızı aşmaya ve içten dışa doğru saldırıya hazırlanmaya başladılar bile. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Valgard?" Nik giysilerini taradı ama üzerinde sadece kalın siyah bir başlık vardı. Üzerinde hiçbir mühür yoktu.

"Bunca zaman sonra, hala bu savaşın itici gücünün bir krallık olduğuna gerçekten inanıyor musunuz? Eğer savaşın satır aralarına bakmaya başlamazsanız hepiniz düşeceksiniz. İpuçları her zaman oradaydı."

Bu fae'nin -bu *karanlık fae*'nin- düşman emrinden başka bir nedenle burada olması mantıklı değildi. Bu kadar uzun süre nefes almasına bile izin vermemeliydiler. Eğer akıllı olsalardı, tehdidi tereddüt etmeden öldürürlerdi.

"Çok fazla ömrün kalmadı. Son sözlerini çok dikkatli seçmeni öneririm," diye uyardı Nik.

Kara Fae gülümsedi. "Lordunun planını keşfetmenin ne kadar süreceğini merak ediyordum. İtiraf etmeliyim ki, şimdiden senin için korkuyorum."

Mantıklı gelmiyordu ama Jakon bir şey fark etti. "Bunca zamandır burada olduğumu biliyor muydun?"

Derinliksiz gözler ona çevrildi.

"Söyledim." "Yine de Zarrius'a hiçbir şey söylemedin."

"Bana güvenin ya da güvenmeyin, bu sizin seçiminiz, ama akıllıca seçin kralım. Böyle bir şans bir daha ele geçmez."

Nik gardını düşürmek konusunda isteksizdi. "Kendi türüne karşı mı döneceksin?"

"Onlar *benim türümden* değil," diye tükürdü. "Tarih hakkında hiçbir şey bilmiyor musun? Ya da büyü? Öğrenmek zorundasın ve hızlı öğrenmelisin. Hiçbir şey görüldüğü kadar basit değildir. Karanlık Fae'lerde, Valgard'da, Ruhlar'da herkesin tahmin edebileceğinden çok daha fazlası olduğunu göreceksin. Onlar her zaman bir adım öndeler ve eğer yetişemezseniz bu şekilde kaybedersiniz."

Jakon, Nik'in sabrını yitirmeye ve sinirlenmeye başlamasını izledi. Bilmecelerinin sonuna gelmeden önce karanlık fae'nin hayatına pervasızca son vermesine saniyeler kala kollarının bir parça yükselmesini izledi.

"Senin onlardan farklı olduğuna neden inanayım ki?" Nik öfkeden kudurdu.

"Çünkü ben de bir zamanlar senin gibiydim. Bir zamanlar Fae'ydim."

Bu ikisini de sakinleştirdi. Jakon karanlık fae'yi inceledi; boş gözlerini, boğazındaki bıçağı umursamayan çökmüş duruşunu. Onu öldürmek ona tam da istediği şeyi verebilirdi.

Nik, Jakon'u şaşırtacak şekilde kılıcını indirerek geri çekildi. Öte yandan o, korunmasız durmaya pek hevesli değildi, refleksleri de buna uygun değildi. Sırtındaki yayı aldı ve onun yerine bir ok yerleştirdi. Kara Fae ona hiç bakmadı.

"Kanatlarım yok. Büyü yapabildiğim için değil, ama-"

Karanlık fae hareket ettikçe Jakon yaya daha fazla gerilim uyguladı, ama herhangi bir silaha değil, pelerininin bağlarına uzandı. Jakon'un yay üzerindeki gerginliği azaldı, materyal kopup karanlık fae döndüğünde gözleri genişledi. Korkunç manzara karşısında midesi bulandı.

"Onları benden aldılar. Kalıcı olarak."

İki uzun, tırtıklı kütük kürek kemiklerini yaralamıştı. Bir zamanlar kudretli kanatları varsa bile şimdi kesilip atılmışlardı ve Jakon geride kalanların iğrenç bir şekilde kırılıp parçalandığını görünce bunun acısız bir merhamet yöntemiyle olmadığını anladı.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu. Kara Fae'nin düşmanı olmasına rağmen, ondaki sempati duygusunu görmezden gelemiyordu.

Fae omuz silkerek pelerininin içine geri döndü. Siyah gözleri ölüyordu. "Onlara Üstatlar diyorlar. Doğanları ve Dönüşenleri denetlerler. İşte ben buyum. Fae. Dönüşmüş karanlık fae."

Jakon bu bilgi karşısında boyun eğebilirdi. Yine de bu tamamen yeni bir şey değildi. Marlowe ve Aurialis onları karanlık fae'lerin sayılarını yaratılışla artıracakları konusunda zaten aydınlatmışlardı. Bir tanesiyle karşı karşıya gelmek savaşın boyutunu dünyayı değiştirecek kadar netleştirmişti ve Jakon bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Bu bir krallığı savunmaktan daha büyük bir şeydi. Tek başlarına başa çıkabileceklerinden çok daha fazlasıyla savaşmak zorundaydılar.

"Neden buradasın?" Nik'in sorusu ancak bir fısıltı olarak duyuluyordu. Zihni allak bullak olmuş gibiydi.

"Benden her şeyimi aldılar. Diğerlerine yaptıkları gibi. Dalrune'de katlettikleri bir ailem vardı. Pek bir şey hatırlamıyorum ama bunu hatırlamakla lanetlendim. Geçiş'i geçemediler. Kaçmaya çalıştığım ilk seferde kanatlarımı aldılar. Deneyen herkese yaptıkları şey bu."

"Yani artık onların elçisi olmana izin mi veriyorlar?" Nik'in ihtiyatı geri sızdı.

"Artık başka ne işlerine yarayabilirim ki? Güçlerini yağdırdıklarında karşılaşacağın şeyin bende gördüğün şey olduğunu düşünürsün, tamamen hazırlıksızsın *kral*. Tam bir katliam olacak."

Bir ürperti Jakon'un kemiklerini sızlattı. Sıcak bir çaresizlik dalgasıyla hayal edebildiği tek şey, ne olursa olsun savunacağı kişilerdi. Marlowe ve Faythe. Kahretsin, Nik ve Tauria bile çılgınca aklından geçti.

"Ama dağın altında işleyen bir ağ var. Efendiler hüküm sürebilir ama kibirlerinden dolayı kendilerine karşı neyin işlediğini görecektir kadar akıllı değiller. Etraflarında."

"Bunu bize söyleme riskini neden aldığınızı hâlâ söylemediniz. Siz ya da başkaları bizi uyarmakla ne kazanabilirsiniz?"

"Hem Doğanlar hem de Dönüşenler arasında Efendilerin bizi resmettiği gibi olmayanlar var, kralım. İnsanlar ve Fae'ler gibi, kötülük sadece kalpte yatar. Hepimizi aynı görmekle aptallık etmeyin."

"Zarrius'a ne verdin?" Jakon sordu.

Kara Fae başını salladı, gözleri *acıma* doluydu. "Çok geç olmadan duvarlarınızın içine bakmaya başlamalısınız. Ama lordun buluşma noktasını bulup buraya gelecek kadar akıllı olmanı ummamın nedeni bu değildi."

Nik dişlerini sıkarak tısladı, "O zaman neden?"

"Sana onun güvende olmadığını söylemeye geldim."

Hava buz gibi soğumuştur.

"Kim?" Nik sormaya cesaret etti ama Jakon gibi onun da zihninde o yüz çoktan belirmişti. O kadar uzaktaydı ki.

"Tauria Stagknight'ı onların bekleyen kollarına gönderdin."

"Nasıl...?" Nik nefes aldı ve Jakon'un göğsü, uyarıyla birlikte onu mahvedecek kargaşa için burkuldu. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Kara Fae çenesini kaldırdı. "Çünkü Yüce Lord Mordecai onu bekliyordu. Hepiniz için."

Nik *tökezleyerek* geri çekildi. Jakon onu hiç bu kadar kaybolmuş ve hayalet gibi görmemişti.

"Onu öldürmek değil, sadece kullanmak istiyorlar. Kraliçe çok güçlü. O Fenstead'in gururu. Yine de tehlikede olan tek kişi o değil. Kraliyet kanı taşıyan bir taç taşıyan herkes için arzularından korkun."

"Neden? Neden bizim için kendini feda ediyorsun?" Nik volta atıyordu, öfkesi hissediliyordu.

"Kendi adımları bile hatırlayamıyorum. Bir ailem olduğunu hatırlıyorum ama artık yüzlerini hayal edemiyorum. Bana kanatlar verdiler ve onları benden kopardılar. Artık insanlara karşı doymak bilmez bir kana susamışlığın lanetiyle yaşıyorum. Bunu ben seçmedim. Elimde kalan tek şey intikam. Lord'a ihtiyacı olanı vermek zorundaydım. Dikkatli ol, çünkü dostu düşmandan ayırmanın çok daha zorlaşacağı bir zaman gelebilir. Gözlere bak, çünkü Geçişliler'in rengi yoktur. Ama Doğanlar... kanlarını test etmelisin. Damarlarında gümüş kanı akar, ama birçoğu kanatlarını büyüleme yeteneğine sahiptir ve kendilerini sizden farklı göstermezler."

Jakon'un aklı karıştı ama bilgileri topladı. "Diğer *Geçişliler* de senin gibi mi?"

Kara Fae başını salladı. "Bazıları vahşilikten başka bir şeye dönüşmedi. Acımasız katiller. Bazıları artık görünüş olarak herhangi bir insanlığa bile benzemiyor. Onlar birer canavar. Ama kurtarılabilecek olanlar da var. Onlar için sabırlı olun, ben öldükten sonra tek istediğim bu. Hepsini aynı görmeyin çünkü kurtarılamayacak olanları ayırt etmek için dikkatli olmak gerekecek. Hem Blackfair hem de Silverfair soylarında savaşa katılanlar var, çünkü bunun öldürmek ya da ölmek olduğuna inandırılmışlar. Onları başka bir yol olduğuna ikna etmek size, hepinize bağlı."

Jakon umutsuzca bildiklerini bir araya getirmeye çalıştı. Bir düşünce diğer her şeyin üzerinde çılgılık attı: Orlon, Jakon'un

Her şey hakkında. Nik ve Faythe'nin geçitlerin altında karşılaştıkları yaratık... Ya Zarrius, Orlon'un başlattığı şeyi görmeyi planladıysa? Kana susamış ve vahşileşmiş yaratıklar.

Oh Tanrım.

Yine de önlerinde duran kişinin oniks gözlerinde hâlâ *insanlık* vardı. Nik'e son ricasını yapmaya yetecek kadar. Yakalanırsa hayatını kaybedeceğini biliyor olmalıydı.

Nik'e teklif ettiği gibi yaptı. "Beni şimdi bitir, kral. Bir süredir hazırım."

Nik'in yumruğu kılıcının etrafında sıkılaştı. Göğsü kabarmıştı ve Jakon'un, Nik'in öfkesini alevlendiren tek bir bilgi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Tauria'ya yönelik tehdit.

Sanki Jakon söylemiş gibi Nik o kadar hızlı hamle yaptı ki, tek yapabildiği diz çöküp kılıcını hiç düşünmeden karanlık fae'ye saplamasını izlemek oldu. Kralın hareketsiz ve ağır nefes alışını izledi. Acımasız şiddetin parıltısı Nik'te daha önce hiç görmediği bir şeydi. Tüyler ürperticiydi ama sevdikleri ve krallığı için tereddüt etmeyen koruyucu ruhuna hayranlık duyması gerekiyordu. Her şey bittiğinde ruhuna ne yerleşecek olursa olsun.

Karanlık fae, hayatı sönerken boğuldu. "Teşekkür ederim."

Nik bıçağı çekerek aniden ayağa kalktı ve ceset yere yığıldı. Dönüp uzaklaşırken yaşadığı kargaşa yüzünden okunuyordu.

Jakon, sıcaklıkla ilgisi olmayan bir soğukluktan kaynaklanan titremesini bastırmak için kaskatı durdu. Sessizliği boş bir soruyla bozdu. "Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi," dedi Nik sert bir nefesle, yumruğu kılıcını sıkıca kavrarken, "eğer ona zarar verdilerse Olmstone'a savaş ilan etmekten çekinmem. Onu geri almak için yoluma çıkan herkesi öldürmekten de çekinmem."

BÖLÜM 5 1

Tauria

WALKING GEÇİŞ THE Vesmire sokakları şimdi ilk seferden çok daha keyifli geliyordu. Kollarını birleştirdiğinde

Prensle birlikte, şehir halkı onlara ilk baştaki temkinli ve hoşnutsuz bakışları yerine hayranlık dolu gözlerle bakıyordu. Şimdi onların krallık için yeni umutların sembolü olduğunu düşünüyordu. Umut. Ama Tauria onların merak dolu bakışlarına karşılık vermemeye çalıştı. Onlar için sadece sahte bir vaatti.

Tarly kütüphanede, halkın gözü önünde aralarına mesafe koymakta gecikmedi. Karşılaşmalarından kaynaklanan gerginlik hâlâ aralarında vardı. Her şeyden öte, ona sinirlenmişti. Sürekli duygu değişimi tahammül edebileceğinden daha fazla olmaya başlamıştı.

Onlar kendi araştırma işleriyle uğraşırken Tauria prensin yanından uzaklaştı. Tauria kendini kitapların yüksek rafları arasında kaybetti ve kendini sonu gelmeyen kurgu kitapların arasında bulunca dikkati tarihi metinleri aramaktan tamamen uzaklaştı. Belki de üzücü ve lanetlenmiş olanları araştırmak gibi yorucu bir görevden önce biraz kitap okumak için bir saatini ayırabilirdi...

Tauria parmaklarını kitapların sırtlarında gezdirdi, ta ki bir kitap başlığı dikkatini çekene kadar. Yanakları kızardı

etrafına bir göz attı. Yakınlarda kimse yoktu. Aşk romanlarından birini alıp hemen küçük bir okuma alanı buldu ve bir şezlonga yerleştı. Tarly, karanlık fae hakkında bulabildikleri her türlü bilgiyi bulmak için ikisine de bir başlangıç yaptırabilirdi.

Saatler geçti ve Tauria sayfaları yeterince hızlı çeviremedi, tembellik ettiği anlaşılmadan önce bu büyüleyici hikâyeyi olabildiğince çok araya sıkıştırmaya çalışıyordu. Hikâyesinin yarısını geçtikten sonra nefes almak için duraklamak zorunda kaldı. "Ölümsüz Bir İntikam Kalbi" başlığında romantizm, tutkulu ve dolambaçlı bir şeyler bekliyordu ama ortaya çıkmaya başlayan detaylar...

Tauria duyularını genişletti, kamusal alanda okuduğuşey için tamamen skandal hissediyordu. Bacaklarının arasında biriken ihtiyaçla, bunun yerine odasında açmış olmayı diledi. Prensi ya da yakınlarda birini fark etmediğinde, kitabı tekrar açmaktan kendini alamadı.

Sadece birkaç sayfa daha.

Kitabın geri kalanını pişmanlık duymadan yutmasına izin veren zamanın ne kadar geçtiğinden emin olamıyordu. Bastırılmış şehvet onu sinirli bir şekilde germiştı. Ama kitabın sonu kalbini parçalara ayırdı. Uzun zamandır bir hikâyeyi onu böylesine etkisi altına almamıştı, son sözler onu gerçeklikten koparmış ve düşünmeye itmişti. İyi ve kötü arasındaki ince çizgi hakkında. Haksızlık karşısında neyin doğru olduğuşey hakkında.

"İşte buradasın."

Tauria bir kitabı hiç bu kadar hızlı kapatmamıştı. Prens ona doğru yaklaşırken çıkardığı gümbürtü korku dolu çığlığını gizledi. Tarly ona doğru yaklaşırken kaşları kızgınlıkla çatılmıştı ve Tauria'nın cevap verebileceğı tek şey, tembellik yaparken suçüstü yakalandığı için utangaç bir bakıştı. Ama ne kadar süreceğini bilmesine gerek yoktu. Gözleri kitabı tanımak için hedef alamadan Tauria onu gözden uzaklaştırdı. Ama görünüşe göre bu, Tarly'nin içine çektiğı türü gizlemek için yeterli değildi

Yüz hatları şaşkınlıkla yumuşarken, kokusundaki şehvet dolu değişimi fark ettiğini bilmek tüm vücudunu yaktı.

"Ne okuyorsun?" Tarly'nin tüm çekilmez sertliğini bırakması onu şaşırtmıştı. Ama onun azarlamasını, karşı koymaya çalıştığı muzip sırtışa tercih edeceğine karar verdi.

"Sadece ara verdim. Kitapta o kadar ileri gitmedim."

Yavaş adımlarla ona doğru yürürken kaşlarını eğlenerek kaldırdı. "Korkunç bir yalancısın."

"Dayanılmazsın."

"Utanmana gerek yok." Tarly onun önünde durdu ve tavırlarında bir değişiklik oldu. Ela gözleri karardı. Kızın önünde çömeldi ve Tauria'nın nabızı hızla atmaya başladı.

Tanrım, ne yapıyordu?

"Her şey göstermelik olmak zorunda mı, Tauria?" Sesi alçak bir çakıl taşına dönüştü.

Nasıl tepki vereceğini ya da nasıl davranacağını bilmiyordu. Onun yakınlığı yanılttı. *Çok* yanılttı. İçindeki bağ Tarly'nin yavaş ilerleyişini algıladı ve mesafe bulma ihtiyacıyla midesini çalkaladı. Ama yaşadığı şokla hareketsiz kaldı.

"Tarly, burası pek yeri değil." Sesi sinirden titriyordu.

Onu ateşli bakışlarıyla sabitleyen Tarly kıpırdamadı. "Etrafta kimse yok."

Elleri dizlerine düştü ve keskin bir nefes aldı. Ve tuttu. Onu itmesi gerekiyordu ama belki de tepkisinden korkuyordu. Tek düşünebildiği, duygularının bir zerresinin bile Nik'e geçmesine izin vermemekti; Tarly'nin her imalı dokunuşu ona iğrenç bir ihanet gibi geliyordu.

Kadın konuşmayınca Tarly'nin eli yüzüne geldi ve şefkatle yanağını kavradı. "Hiç şansımız olmadı

Gündönümü balosunda o öpücüğü paylaşmak için. Bunu sen istedin, değil mi? Yarıda kesilmeden önce." Adam ilerlemeye başladı ve kızın zihni geri çekilmek için çılgılık attı. Yine de vücudu düşüncelerine ihanet ederek olduğu yerde kilitlendi. Bunu istemişti ve onun zaten bildiği şeyi inkâr etmek yalan olurdu. Yine de onu şimdi harekete geçmeye neyin ikna ettiğinden emin olamıyordu.

Yanlış.

Arkadaşın değil.

"Bu bizim sırrımız olabilir," diye devam etti, hâlâ samimi bir mesafeye doğru ilerliyordu. Yüzü onunkiyle aynı hizaya gelene kadar santim santim kapattı. Parmakları boynuna doğru ilerledi, yakasına biraz daha yaklaştı. Nik'in işaretine o kadar yakındı ki, tüm duyuları yeniden yerine oturdu.

Ama o tepki veremeden Tarly'nin nefesi dudaklarında dolaştı. "Sır saklamakta iyisin, değil mi prenses?"

Adam tepki veremeyeceği kadar hızlı hareket edene kadar onu itmesine saniyeler kalmıştı. Tauria, adamın parmakları yakasının altından geçtiğinde nefesini tuttu ve boynunu ortaya çıkarmak için materyali çekerken bağları yırttı. Adam yavaşça ondan uzaklaşırken şaşkınlıktan sert gözleri büyüdü. Tauria buza bulanmış halde sertçe nefes alırken onun çılgın bakışlarına karşılık vermedi.

Tarly öfkesini Nik'in çiftleşme işaretine sabitledi. "Umarım doğru değildir," dedi karanlık bir boşlukla. Sanki kaçmaya hazırlanmış gibi geriye doğru birkaç adım daha attı.

Doğruca babasına mı koşacaktı?

"Tarly, lütfen, açıklamama izin ver-"

"İkiniz muhteşem bir gösteri sergilediniz, hakkını vermeliyim. Gerçekten birbiriniz için yaratılmışsınız." Adamın ses tonunda incinmişlik vardı ve kadın kendisini sarsan suçluluk duygusunu hak ettiğini biliyordu.

"Sana yalan söylemek istemedim."

Acı bir kahkaha attı. "Sebeplerinin ne olduğunu ya da kokusunu nasıl gizlediğini bilmiyorum" - yumrukları iki yanında titriyordu - "ama umarım o işaretle ölüm fermanını imzaladığını biliyordur."

Tauria bu sözler karşısında irkilerek gözlerini kırptırdı.

Kaderimde seni öldürmek var.

İçini karanlık ve soğuk bir ürperti kapladı. Dresair'in Nik'e kehanette bulunduğu sözleri tam olarak duymamıştı ama bir önsezi duygusuyla delik deşik olmuş, fırsatı varken onunla birlikte dönmediği için pişmanlık duymaya başlamıştı... belki de kehanet onun eliyle değil de yanlış seçimleriyle gerçekleşebilirdi.

Başını iki yana salladı. Hayır. Bu sadece bir tesadüftü. Kalmak ve bu işin sonunu görmek onun kararıydı, Nik'in değil. Tauria uzun zamandır onları ayrı tutmaya çalışan sözde kehanetten korkmayacaktı.

"Lütfen," diye yalvardı, ayağa kalkarak. Ona yalvarmaktan başka bir şey yapamıyordu. "Varlas öğrenemez."

"Bunu yapmaması için Tanrı'ya dua etsen iyi olur!"

Kalbi göğsündeki kafesi tıkırdattı. Gözleri yanıyordu. Çünkü her şeyden önce, sanki saklamaya çalışıyormuş gibi öfkesinin içinden süzülen ihanet bakışına dayanamıyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Onunla konuşmanın tek yolu buydu. Varlas onun Gece Yürüyüşü'nü engelliyordu."

"Konuşmak için hayatını tehlikeye mi attı?"

"Onu ben seçtim Tarly."

Bu ona çarpmış, kapalı duruşunda fark ettiği bir duvarı kaldırmış gibi görünüyordu. Bunu duymak ona acı veriyordu, ama bunun aralarında bir savaş gibi görünmesini istememişti. Sanki Nik ondan daha *iyiymiş* gibi. Ama prensin yüzündeki hızlı incinmişlik ve yenilgi ifadesini görünce, Tauria'nın ağzı kötü kelime seçimini kurtarmak için açık kaldı.

O daha konuşmadan Tarly'nin sert sesi bir gölge gibi araya girdi. "Babamın, herkes için apaçık ortada olan şeyi göremeyecek kadar başka meselelerle meşgul olduğunu umsan iyi edersin," diye alay etti Tarly. "Baloda ne yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yok. Herkesin ikinizin arasında gördüğü şey o kadar inkar edilemezdi ki, dedikoduları susturmanın tek yolu seni öpmek ve sonra da

Yakın. O odadaki herkesi lanet *nişanlımın* arkamdan High Farrow Kralı ile yatmadığına ikna etmeye çalışmak. O dans pistinde sanki vücudunu senden daha iyi tanıyormuş gibi hareket etmen... Sanki onun her dokunuşuna daha dokunmadan cevap verebilirmişsin gibi."

Tauria bu sertlik karşısında irkildi. Ama bunu hak etmişti. Pervasız ve bencilce davranmışlardı ve Tarly'yi nasıl etkileyeceğini düşünmeden istediğini elde etmişti.

"Bağdan nasıl haberin oldu?"

Tarly sanki bu çok açık bir şeymiş ve o da aptalmış gibi başını salladı. "Yüce Farrow'un kalesinden dışarı adımını attığın anda oradaydı. Her santimini saran kokusunu algılayamıyormuşum gibi davranmak için harcadığım zaman... Biz gelmeden önce yıkanıp üstünü değiştirmeseydin, her şey bitmiş olacaktı. O zaman bile hâlâ ondan, birkaç sıcak dokunuştan daha derin bir şeyden izler vardı. Senden uzak durdum, sadece eğlenmem gereken şeylerle eğlendim. İkinizin ne planladığını anlayamadım ama eğer krallığıma karşı kötü niyetliyseniz, sizi durdurmak için ne gerekiyorsa yapmaya tamamen hazırdım. Ama sonra belki de daha büyük bir tehdit olduğunu keşfettim - sizin de içine girdiğiniz bir tehdit - ve her şey o zaman değişti." Göstermemek için mücadele ettiği bir yumuşaklık sert ifadesine karıştı. "Seni önemsemek istemedim ama önemsedim. Tek düşünebildiğim burada olmanın senin için güvenli olmadığı ve babamı uzak tutmanın tek yolunun seni eğlendirmek olduğuydu. Bizi. Ama belki de tüm bu zaman boyunca, inkar etme isteğimle sana karşı ne kadar korkunç olsam da, bundan daha fazlasıydı. Sana karşı büyüyen duygularım."

Sessizlik ağırlaştı ve nabızı zonklamaya başladı.

Çılgınca. Bunu daha önce fark edemediği için suçluluk duygusu boğazını kuruttu.

"Nik'in senin için ne ifade ettiğine dair bir süredir şüphelerim vardı. O baskın, bölgeci bir piç, ama özellikle senin yanında çekilmez oluyor. Sadece, senden neden bu kadar uzun süre sakladığını anlayamıyordum.

acınası bir köpek yavrusu gibi peşinden koştuğu belliydi. Ama sonunda bunu ortaya çıkarmak ve sana sahip çıkmak için en kötü zamanı seçti. Ondan daha önce de hoşlanmıyordum ama şimdi seni içine attığı tehlike yüzünden ondan daha çok nefret ediyorum."

"Öyle değil-"

"Ondan nefret ediyor olabilirim ama bir eş kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Tauria tüm argümanlarını suçluluk duygusu ve üzüntüye kaptırdı, o anda korkunç derecede bencil olduğu için çok eziciydi. Bunca zaman boyunca, kaybettiği her şeyi onun önünde bir aptalmış gibi sergilemişti. Ve Tarly sessiz kalmıştı.

"Neden bildiğini bana hemen söylemedin?" Ona hiçbir şey borçlu değildi ama ona yaptığı tüm yanlışları telafi etmek için çaresizce çabalıyordu.

Hemen cevap vermedi. Kadının yüzüne bakarken gardını düşürdü ve içindeki kırık bir şeyi ortaya çıkardı. "Senin için hissettiğim anlar oldu, onun yerine beni istemenin nasıl bir şey olacağını merak etmeme izin verdim. Asla istemediğini ve istemeyeceğini biliyordum. High Farrow'da birlikte geçirdiğimiz o günlerde bile o sana sahipti. Ve sen de ona sahiptin."

Duyguları derin ve çığ bir şekilde yarıldı. "Özür dilerim," diye boğuldu. Bu yeterli değildi ama o anda neyin yeterli olacağını bilmiyordu.

"Bunun için sana kızmıyorum," dedi, duygudan yoksun bir sesle. "Sana acıyorum. Sırrın benimle güvende. Ama nasıl bittiğini görmek için burada kalmak istemiyorum."

Tarly uzaklaşmaya
başladı. "Nereye
gidiyorsun?"

Adımlarını durdurdu ve ona dönmeden, "Sanırım çok geç olmadan bu lanet yerden ayrılmana yardımcı olacak tek şey hakkında ne bulabileceğini görme sırası sende," dedi. Yanından ayrılırken geri seslendi: "Sana eşlik etmesi için muhafızlarını göndereceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

Tauria

TAURIA bir başka tarihi kitabın sayfalarını karıştırdı. Masa tamamen yayılmış kitaplarla kaplıydı.

Tarly'nin peşinden gitme ihtiyacından onu uzaklaştıracak herhangi bir şey için çaresizce bilginin içine dalarken metinler. Kendini açıklamasına ve özür dilemesine izin vermesi için ona yalvarıyordu. Ara sıra, tıpkı onun kendisine ihanet ettiği gibi, Tarly'nin de ona ihanet edebileceğine dair karanlık bir korku tohumu içinde çalkalanıyordu.

Tarly'ye güvenmemesi için bir sebep yoktu. Güvenmiyordu. Tarly pek çok şey olabilirdi ama bir kez bile onun intikamcı ya da kindar olduğuna inanmamıştı. Ondan uzak durmaya ihtiyacı vardı ve bu çirkin düşünce onu akşam boyunca burada tutmaya yetmişti. Bir an önce kütüphaneye gelmek için öğle yemeğini çoktan atladıkları için midesi açlıktan çalkalanıyordu. Zaman artık onların lehine değildi. Karanlık, romantik masalların kendisini çalmasına aptalca izin verdikten sonra, Tarly haklıydı: Yapması gereken bazı şeyler vardı, bu yüzden Lennox'un akşam yemeği için ona eşlik etme davetini reddetti.

"Bu umutsuz bir durum," diye kızdı.

Lennox elinde yeni bir kitap yığınıyla geldi. Onu karanlık fae'ler hakkında bulabileceği her şeyi bulması için gönderirken, kendisi de daha önce okuduğu kitapları taradı.

bulundu. Ama saatler sonra, ona getirdiği tek Şey zaten bildiği sıkıcı tarihlerdi, krallıkların kuruluş hikâyleri, karanlık fae'lerden bahseden birkaç söz, Şimdi bilindikleri ölümcül güç haline gelmelerinden çok önceki bir zamana aitti. Lennox'un ona getirdiği hiçbir Şey Karanlık Çağ'a, karşılarına çıkabilecek güçte herhangi bir zayıflık bulmasına yetecek kadar ışık tutmuyordu. Eğer tarih tekerrür ediyorsa, o zaman hakkında öğrenebileceği her Şeyi öğrenmesi gerekiyordu.

"Eminim bir Şeyler bulacaksın," diye onu cesaretlendirdi Lennox. Lennox uzaklaştı ve kız bu kez getirdiği kitapların başlıklarını okurken ona neredeyse hiç dikkat etmedi.

Tauria başını salladı. "Çoğunlukla daha önce okuduklarımin karbon kopyaları." Artık canına tak etmişti ve kitaplıkları kendisi karıştırmaya karar verdi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yardıminız için minnettarım ama kendim aramam gerekiyor.

Kaçırdığınız bir bölüm olmalı."

"Son birkaç saat içinde buradaki her dosyayı incelediğime eminim." Adamın küçümseyici kıkırdaması sözlerine tuhaf bulduğu bir ton katmıştı.

"Burası çok büyük bir yer. Kimsenin burayı bir günde tamamen tarayabileceğinden Şüpheliyim. Bu birkaç gün, hatta belki de haftalar alır."

"O zaman yarın seni aramaya devam edeceğim."

"Zaten okumaya biraz ara vermem gerekiyor. Başım ağrımaya başladı."

"Seni kaleye geri götürmeliyiz."

Tauria yürüyüşünü durdurdu, Lennox'un ısrarı sinirlerini bozuyordu. Ona doğru döndüğünde, her zaman yaptığı gibi bakışlarını ondan kaçırđı. "Ciltleri kendim aramamı istememenin bir nedeni var mı?" diye meydan okudu.

"Elbette sadece size yardım etmek istiyorum."

Ona kızamazdı ve itiraf etmek gerekirse, Tarly'nin hızlı çıkışından sonra sinirleri hâlâ diken üstünde olduğu için siniri bu kadar çabuk yükselmişti. "I

Burada daha fazla vakit geçirmeyeceğim," diye söz verdi ve topuğunun üzerinde dönerek yeniden hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Katların ne kadar yüksek olduğunu fark etmeden yukarı, yukarı ve yukarı gitti ve en baştan başlamanın en iyisi olacağını düşündü, böylece geri dönmek zorunda kalırsa hangi sıraları geçtiğini işaretleyebilecekti. Tauria tüm üst katı bir saatten biraz fazla bir sürede taradı. Bunu balkonun üzerindeki güneş saatine bir göz atarak anlamıştı. Gün ışığı azalmaya başlamıştı, akşama saatler kaldığını gösteriyordu ama vazgeçemezdi. Ungardia'da var olduğu varsayılan en büyük kütüphanede *bir şeyler* olmalıydı. Böylesine iyi korunan bir yerde herhangi bir bilgi bulamazlarsa, zihni karanlık fae'nin planladığı şey konusunda onları aydınlatacak hiçbir şey bulamayacakları korkusuyla sarmal oldu.

İkinci en yüksek seviyede, yorgunluk göz kapaklarına ağırlık yapmaya ve hayal kırıklığını öğütmeye başladı. Ama sonra gözleri bir sonraki kitaplık sırasının aşağısındaki bir kapıya takılınca durdu. Kapıya doğru koşmakta tereddüt etmedi.

Lennox onu belli bir mesafeden takip etti. "Yapmamalısın-"

Tauria o sözünü bitiremeden kapıyı çaldı ve aptalca aşırı korumacılığını bir kenara itti. Burada ona zarar verebilecek hiçbir şey yoktu. Kütüphaneye silah sokmak yasaktı ve arada sırada karşısına çıkan yaşlı bilginlerin de büyük bir tehdit oluşturacağından şüpheliydi.

Sessizlikle karşılaşınca Tauria küstahça kapının kolunu denedi. Kilitliydi.

"Gitmeliyiz-"

Tauria, anahtar deliğinden geçecek kadar güçlü ve kesin olan rüzgârını yarattı ve kapı, kilidin içinde birkaç dikkatli dönüşten sonra tıkladı. "İlk seferim değil," dedi muzaffer bir edayla.

Şaşırtıcı bir şekilde oda aydınlanmıştı. Dahası, fenerlerde dans eden büyümlü kobalt alevleri değil, sıradan kehribar ateşiydi. Bu onu sadece odanın kullanımda olduğu gerçeğine ve odanın sakini her kimse sadece

Kısa bir süreliğine ayrılmak niyetindeydi, bu kadar çekici bir cıranın etrafında yanan bir alevi gözetimsiz bırakma riskini göze almak için.

Lennox endişeyle, "Bu konuda içimde iyi bir his yok," dedi.

"O zaman git." Onu başından savdı. "Ya da nöbet tut."

Oda küçük ve kapalıydı, sadece penceresiz şirin bir çalışma alanıydı. Duvarlar kitaplıklarla kaplıydı ve birkaç cilt masanın üzerinde ve yanmayan bir şöminenin yanındaki küçük salonda duruyordu. Tuhaf. Vücudunu bir ürperti kapladı ama odaklanmak zorundaydı.

Tauria hızla ilerledi, her bir duvar boyunca ilerledi, gözleri yükselen adrenalini ile hepsinde gezindi. Neden hem umutlu hem de kilitli odada işine yarayacak bir şey bulabileceği korkusuyla sersemlemiş hissettiğinden emin olamıyordu.

"Burada olmamalısın."

Tauria korkuyla döndü, varlığını fark edemeyecek kadar dalgındı. Bulduğu kişi karşısında yaşadığı şok yüzünden Lennox'u uyanık olmamakla suçlayamadı. Yaşlı ses, odaya kambur kambur giren çelimsiz varlığa yakışıyordu. Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyormuş gibi görünen bir insan. Tauria bu ölümlüyü beklemiyordu, krallığın bir insana büyük kütüphanede böylesine saygın bir rol vermesine şaşırmişti. Cübbesinden bir bilgin olduğu kolayca anlaşıyordu.

"Üzgünüm, bazı özel metinler arıyorum ve ana kütüphanede şansım yaver gitmedi." Dudağını ısırarak durakladı. Aradığı bilgiyi açıklarsa insan konuşup sesini duyurabilecek bir etkiye sahip miydi? Varlas'ın bunu öğrenmesi riski çok büyüktü. "Boş ver." Gitmeye hazırlanırken omuzları yenilgiyle düştü.

"Aradığın şey nedir, çocuk?" Adamın sesi yatıştırıcı ve sıcaktı, kadının davetsiz misafirliği düşünüldüğünde beklenmedikti. Önce kapıya, sonra da kadına bakarken gri gözleri merakla doldu. "Kilidi nasıl açtın?" diye sormak yerine onun kendisine güvenme konusundaki isteksizliğini ölçmeye çalıştı.

Bu bilgiyi paylaşmakta bir sakınca görmüyordu. Kelimelerle cevap vermek yerine Tauria'nın eli zarifçe hareket etti, saçlarıyla dans eden ve adamın masasındaki gevşek parşömenleri hışırdatan küçük bir rüzgâr yarattı.

Bakışları merakla parladı. "Bir Rüzgârkıran," diye hayranlıkla baktı. "Ruhlar, son günümü görmeden önce bir tanesiyle tanışmam için beni kutsadı. Duyduğuma göre, sizden pek fazla kalmamış."

Tauria hiç merak etmemişti ve korunaklı hayatında babasından başka kimseyle karşılaşmamıştı.

"Biliyor muydun," diye başladı, en yakındaki kitap duvarına doğru ilerleyerek, "yeteneklerin nadirliklerine bağlı olarak nesilden nesile geçmenin bir yolu olduğunu? Eğer bir yetenek tükeniyor gibi görünüyorsa, soyda uyanır ve bir kez daha geçmeye başlar. Genellikle, her iki ebeveyn de farklı yeteneklere sahipse, dünyada en az özellik gösteren yetenek aktarılacaktır."

Tauria'nın ilgisi arttı. Annesi bir Florakinetik'ti ve Fenstead'de bu yeteneğe sahip, toprakları kıskanılacak ve gelişecek halde tutan birkaç kişi vardı. "Ya ebeveynlerden hiçbirinin yeteneği yoksa?" diye düşündü. Bu soru Nik'i düşünürken aklına gelmişti. Ebeveynlerinden hiçbiri yetenekli değildi ama yine de Gece Yürüyüşü konusunda son derece güçlüydü.

Adam ona gülümsedi, yaklaştıkça ilgisinden memnun olmuş gibi görünüyordu. Belki de onun konumundaki biri için kolay bulunmadığını düşündüğü bu arkadaşlığa değer veriyordu. Merakla mırıldandı. "Yeteneklerin bir bireyin soyunda daha gerilerden ortaya çıkması mümkün, sanırım, ama tamamen yaygın değil."

"Ya biri büyük bir güce sahip olursa?"

"O zaman Tanrılardan gelen böylesine güçlü bir müdahaleyi görmezden gelmezdim."

Tauria doğruldu, bu bilgi onu bir *gurur* duygusuyla çarptı. Çünkü Nik güçlü ve zekiydi ve o da onun eşiydi.

Adam kızın yüzünde okuduğu şeye meraklı bir bakış fırlattıktan sonra topallayarak masasına doğru ilerledi. "*Sonu görmek için Ölümlü Tanrılar ayakta durmalı,*" diye söze başladı, sesi bir şarkıya dönüşmüştü, öyle ki sanki gelecek büyük bir şeyden bahsediyormuş gibi titriyordu. "*Onlar olmadan güç gerçek değildir. Biri düşerse, hepsi düşer. Sonunu görmek için düşmanın içinde dost bul.*"

Tauria'nın kalp atışları hızlandı. "Bu da nereden çıktı?"

Adam masasının arkasında parşömenleri gelişigüzel sıralıyordu. "Bu sonun başlangıcı, canım."

Gözleri düşüncelerle, sorularla, dikkat dağıtıcı şeylerle kapandı. Şu anda daha büyük bir amacı vardı, ama onun sözleri... daha fazlasını öğrenme ihtiyacından kurtulamıyordu. O daha sormadan, adamın sesi canlandı.

"Şimdi, buraya zorla girerek ne elde etmeye çalıştığınızı söyleyecek kadar tanıyor muyuz?"

Tauria utangaç bir ifadeyle yüzünü buruşturdu ve Lennox'a bir bakış attı. Kapının yanındaki gölgede duruyordu ama itiraz etmedi. "Bundan bahsetmeyeceğine güvenebilir miyim?"

Adamın telli kaşları eğlenerek seğirdi. "Kime dedikodu yapmamı bekliyorsun ki? Buradaki tek insan benim, ama fae bilginleri bile birbirleriyle çok fazla iletişim kurmazlar. Bizler kütüphanenin bekçileriyiz, başka bir şey değil. Kral bizim işlerimizle uğraşmaz. Sanırım korktuğun kişi bu, Tauria Stagknight."

Gözlerini kırptırdı. "Adımı nereden biliyorsun?"

Adam kıkırdadı. "Yaşlı ve insan olabilirim, ama edindiğim bilgilerle, bana geldiğinde bunu görsel olarak görmek zor değil."

Tabii ki. Fenstead'in geçmişinde kendisiyle ilgili yazılar olabileceğini düşünmemiştir.

"Gerçekten de olağanüstü bir fae's i n i z , şahsen daha da öylesiniz. Sizinle tanışma şerefine nail olmak benim için bir lütuf."

Yanakları kızardı. "Etrafa sorarsan o kadar da harika değilim."

Onun mütevazı kahkahası odayı tek bir fenerin aydınlatabileceğinden çok daha fazla aydınlattı. O anda, ona bir şans vermeye karar verdi.

"Karanlık Fae'lerle ilgili herhangi bir cilt arıyorum."

Adamın gülümsemesi anında kayboldu ve buruşuk gözlerinin korkuyla dolduğunu görmek insanın içini ürpertti. "Her ne öğrenmek istiyorsan, seni temin ederim ki bu hiç de iyi olmayacak."

"Öyle olmasını beklemiyorum. Ama lütfen. Bu çok önemli."

Tereddütü bir şeyler bildiğini ele veriyordu. "Pek çok hayat tehlikede olabilir. Benimki de dahil."

Hüzün yorgun yüzüne kazınmıştı. Sempati. Bunu, olacaklar için bir taziye gibi hissetmemeye çalıştı.

"Aradığınız şey bende," diye teklif etti isteksizce. Tauria, yaşlı adamın onu sunacağı bilgiden korumak istiyor gibi görünmesinden hoşlanmıştı. Adam odanın arka tarafına doğru ilerlerken Tauria'nın gözleri bir dizi siyah dikene takıldı. Adam en kalın olanına uzandı, ama ağır kitabı indirmeye çabalayamadan Tauria boşluğu geçmişti.

"Bu mu?"

Minnettar bir gülümsemeyle başını salladı ama bu kısmi bir irkilmeydi.

Parmaklarını kitabın sırtına geçirerek dikkatlice raftan aldı ve masanın üzerine koydu. Başlık metalik altınla kabartılmıştı.

Enoch'un Kitabı.

"Kara Fae hakkında bilmeniz gereken her şey burada olmalı. Kendi yaratılışınız ve diğer türler hakkında ilginizi çekebilecek şeylerle birlikte."

Tauria'nın gözleri aynı settenmiş gibi görünen diğer kitaplara kaydı. Yedi tane daha vardı, hepsinin başlığı çözemediği bir dilde tek kelimelikti. Adam onun ilgisini takip etti.

"Söylesene, Yedi Tanrı'da hala gençleri eğitiyorlar mı?"

Tauria hatırlamaya çalıştı. "Çoğu kişi Tanrıların artık bir efsane olduğuna inanıyor. Bize sadece üç Ruhun var olduğu öğretilti. Gerçi biri uzun zaman önce görevinden uzaklaştırıldı."

Adam ofladı pufladı. "Peki Ruhları buraya diyarı gözetlemeleri için kimin yerleştirdiğini söylüyorlar?"

"Onlar İlahi varlıklardır. Ruhlar Âleminden düzen sağlamak için geldiler."

"Tanrılar Diyarı, çocuğum. İkisinin bir ve aynı olduğunu düşünme."

"Sanki bir önemi yokmuş gibi," diye tersledi Tauria. "Eğer bir zamanlar Tanrılar varsa, bizi yarattıklarının merhametine terk edeli çok oldu."

Gri gözleri onunkilerle buluştu, içlerinde huşu ve merakla parlayan bir şey vardı. *Onu* izledi, *inceledi*, sanki metinlerden biriymiş gibi. Tek söylediği "Belki de değildir," oldu, ama sözleri kaymış bir düşünce gibi uzaktı.

Tauria, derisini diken diken etmeye başlayan ilginin altında gerildi. İçindeki huzursuzluğu dağıtmak için masanın etrafından dolaşarak Enoch'un Kitabı'na geldi ve özellikle bir sayfasını açmadı. Kendini kitaba kaptırmaya çalıştı ama tek bir kelimeyi bile özümseyemedi, bu sırada adam yakınında oyalanıyor, kitaplarına bakıyor ama arada bir bakışlarını ona dikiyordu. Verdiği bilgiler için adama minnettarlığını dile getirmek üzere ağzını açtı ama Lennox'un yakından görünmesi, düşüncelere dalmışken yerinden sıçramasına neden oldu.

"Bunu okumamalısın," dedi, eli metni kapatacakmış gibi kitabın üzerine geldi, ama Tauria elini sayfalara çarptı.

"Senin derdin ne?" diye tersledi. Adamın garip davranışları hiç hoşuna gitmemiştir ve kadın ona bakınca adam bakışlarını kaçırmakta gecikmedi. Ama yüzü sert bir hal almıştı. Öfke çenesini germiş ve nefes alış verişleri hızlanmıştı. Kadının **i ç i n i** sıcaklıkla ilgisi olmayan bir ürperti kapladı.

Tauria dikkatini tekrar metne verdi ve bir sayfayı çevirmek için harekete geçti. Lennox bir kez daha kitabı ondan almak için hamle yaptı ama Lennox kitabı sertçe çekip aldı. Parmakları kâğıdın kenarına takılınca tısladı. Kâğıdı keserek geri çekilirken yüzü düştü ama sayfalara baktığında özü boğazında düğümlendi. Mürekkep siyahtı ama şimdi koyu bir lekenin olduğu kenarlara daha önce bulaşmadığına yemin etti.

Kulaklarında alarm çanları çalarken nabızı durdu ama nedeninden emin olamadı. Zihninin umutsuzca inanmak istediği şeyi doğrulamak için kenarı izlemek üzere uzandığında parmaklarını bir titreme sarstı. Ama koyu renkli döküntüye dokunduğunda kuru olmadığını fark etti. Asırlık, yanlışlıkla dökülmüş bir mürekkep değildi.

Tauria elini kaldırdı ve koyu renkli sıvının hâlâ teninde ıslak olduğunu gördü.

Zihni kaçmak için çılglık atarken zaman yavaşladı ama vücudu olduğu yerde dondu kaldı. Lennox'a dönecek cesareti bulana kadar gözleri parmaklarına sabitlendi. Sırtını ona dönmüş, kambur duruyordu ve elini tutuyordu. Omuzları derin bir şekilde inip kalkıyordu. Konuşamıyordu. Gerçek olduğuna inanmayı reddettiği imkânsızı doğrulayacak kelimeleri bulamıyor, Lennox'un her zamanki nezaketiyle ona döneceğini ve yüzeysel yarasını temizleyeceğini umuyordu.

"Lennox," diye boğuldu. Çünkü onun sessizliği tehlikeliydi.

"Bunu yapmamalıydın." Sesi karanlık, tanınmaz bir şekilde gürledi.

Tauria'nın gözleri öylesine tüketen bir dehşetle adama kaydı ki. "Kaç-!"

Ama artık çok geçti.

Lennox tam Tauria uyarısını haykırırken adamı hedef aldı ve hiç tereddüt etmeden saldırdı. Tauria dehşet içinde geriye doğru tökezledi ve kitaplığa çarptı. Başını yuvarlanan kitaplardan korumak için kollarını kaldırdı.

yağmur gibi yağıyordu. Ama Lennox'u gördüğünde... tüm dünyası durdu. Yaşlı adamla göz göze geldiğinde tek yapabildiği, Lennox'un dişlerinin adamın boynunu delip geçmesini ve adamın hayatını gözlerinin önünde içmesini soğukkanlı bir inançsızlıkla izlemek oldu. O gri gözleri tamamen çaresizce tuttu ve adamın soluşunu izledi. Ama çektiği acıya ve ölüme ramak kalmasına rağmen adamın ağzından çıkan tek bir kelime onu hayatta kalma içgüdüsüne geri döndürdü.

Koş.

Onu terk etmemek için acı çekerken gözlerindeki özrü gördüğünü umuyordu. O zaten kurtarılamayacak kadar ölmüştü. Ona zaman kazandırdığı düşüncesiyle iniltisini bastırdı.

Tauria kitabı kaptığı gibi çıkışa yöneldi. Lennox'un gırtlaktan gelen bir hırıltıyla adamdan uzaklaştığını duyduğu sırada rüzgârı da onu takip ederek kapıyı kapattı. Daha önce olduğu gibi, büyüyle kilidi son anda açmayı başardı ama bunun uzun süre engel teşkil etmeyeceğini biliyordu.

Koridorlarda koşarken nabızı hızla atıyordu ama suçluluk duygusu ve kaybettiği hayattan duyduğu üzüntü adrenalini bastırmıştı. Kulak tırmalayan bir tahta parçalanma sesi, Lennox'un zayıf kapıyı çok az bir çabayla kırıp geçtiğinin işaretiydi. Yüzü buruştu, kalbi hızla çarpmaya başladı ama koşmayı bırakmadı. Siyah kanı hayal etmekten kendini alamadı...

Lennox karanlık bir Fae.

Hiç mantıklı gelmiyordu. Zihni de ayakları kadar hızlı koşuyordu.

Lycus onu Fenstead'den tanıdı.

Yani bu bir yalan olamaz.

Tauria uzun merdivenleri inerken, çok uzakta görünen çıkışa doğru ilerlemeye odaklandığı için duyularını onun ne kadar yakınında olduğunu takip edecek kadar genişletemiyordu. Düşünceleri, bunu kaçırdığı için ne kadar aptal olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Karanlık bir gölge kendisinden biraz uzağa düştüğünde bir çığlıkla aniden durdu.

İndi.

Tauria'nın gözleri, bu kadar kötü ihtimal karşısında daha fazla şaşırılmazmış gibi, adamın omuzları üzerinde gezindi ve yüksek, pençeli *kanatlarının* ucuna gelene kadar yukarı doğru iz sürdü.

Yukarıdaki tanrılar.

"Nasıl?" diye nefes aldı.

Bunca zaman onları nasıl saklamıştı?

"Bir cazibe," diye zalimce şarkı söyledi, sesi çok yakından tanıdığı erkeğe zerre kadar benzemiyordu. Güvendiği erkeğe. Halkından biri. Hepsi bir yalandı ve ihanetin acısı dayanılamayacak kadar fazlaydı. "Kara Fae olmanın birçok üstün avantajından biri." Ona doğru yavaş adımlarla ilerledi, avını tuzağa düşürdüğünü bilmenin verdiği kibirle ama yine de eğlenecek bir şeyler vardı.

"Fenstead'e nasıl ihanet edersin?" Tauria bir sonraki hamlesini düşünürken onu takip etti. Aralarındaki kısa mesafe yüzünden kaçmak nafile olacaktı.

"Fenstead bana ihanet etti!" diye öfkelenildi. "*Sen* bana ihanet ettin. Kaçtığında ve birçoğumuzun düşman tarafından esir alınmasına izin verdiğinde bana ve diğerlerine ihanet ettin. Halkın katledilirken High Farrow'da değerli ve güzel bir şekilde oturmak hoşuna mı gitti?"

Mide bulantısı ve suçluluk duygusu onu ele geçirdi. Bir tuzağa, çeliğe ya da kanatlara ihtiyacı yoktu; onu kırdığı silahlar çok daha güçlüydü. Kelimeler. Gerçekler. Burada ölecekti ve bunu hak edecekti.

"Tauria, neler oluyor?"

Nik'in sesini duyunca nefesi kesildi ve dehşet içinde bağıın üzerindeki kalkanı kaydırılmış olması gerektiğini fark etti. Gözleri yaşardı.

"Ben iyiyim."

Tanrım, onu duyduğuna minnettardı. Ve teselli edici sözleriyle onu yatıştırdı. Sadece birkaç saniyeliğine. Yalnız değildi.

"Seni almaya geliyorum."

"Yapamazsın. Ben iyi olacağım. Söz veriyorum."

O lanet kütüphaneden çıkmak zorundaydı. Onun için. Fenstead ve High Farrow için. Bu şekilde ölmeyecekti. Nik'in çaresizliğini ve öfkesini hissetmeyi engellemek zorundaydı.

Lennox ilerlemeye devam etti ve o da geri çekilmeye devam etti. "Beni kara fae yapımlarından önceki hayatımı hatırlamıyorum ama bunun için minnettarım. Fenstead'in fethi krallığın başına gelen en iyi şeydi ve onu daha da güçlendirdi. Ama endişelenme, Tauria. Hala senin krallığı yönetmeni planlıyorlar..."

Sırtı bir çıkmaz sokakla karşılaştı. Balkona kadar geri çekilmişti.

"Bizden biri olarak."

Bu akıldan çıkmayan ifade onu iliklerine kadar dondurdu. Ama sonra öylesine güçlü bir meydan okuma uyandırdı ki, o anda aklına gelen en düşüncesiz şeyi yaptı. Tauria bir savaş çılgılığıyla ellerini uzattı ve hava ona cevap verdi. Ellerini bir araya getirirken öyle büyük b i r güç harcadı ki dişlerini sıktı, bacaklarını destekleyerek gerekli patlamayı yarattı. İşe yaradı. Lennox çok geç dönmüştü ki uzun kitaplık ağır bir kitap yağmuru altında kaldı ve domino etkisi yaratan gümbürtüler diğerlerini takip etti. Hayatta kalması pamuk ipliğine bağlıyken kutsal alanı yok ettiği için üzölmeye yetecek kadar duygu birikimi yoktu.

Tauria bir saniye bile kaybetmedi ve dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek kendini balkona attı.

Sonra düşüyordu. Ve

düşüyordu.

Ve düşüyor.

Yerçekimi onu ele geçirdiğinde midesi altüst oldu ve asası olmadan d ü ş ü ş ü n ü bu kadar kolay kırabileceğinden emin değildi. Bir kasırga onu sarıp sarmaladı ve kütüphanede silah bulundurmanın yasak olduğu düşüncesine lanet okudu.

Gölgesi güneş saatine doğru büyüdü ve son saniyede düşüşünü engellemek için rüzgârını aşağı doğru savurdu. Yere umduğu kadar iyi inememişti ama yeteneğini hırsıyla test ederken ilk kez yaralanmıyordu. Tauria haykırdı ve çarpmanın etkisiyle yuvarlandı, ayak bileklerinden birine vuran yakıcı acıya karşı dişlerini sıktı. Hızla tekrar ayağa kalktı ve yaralı bacağının üzerine ağırlık vermeye çalıştığında başına gelen tehlikeyi hemen fark etti. Buradan kaçmak artık bir seçenek değildi ve bir parçası her şeyin bittiğini kabul etti.

"Yaralısın. Ve eğer bana kim olduğunu söylemezsen.

oraya gittiğimde yaptıklarımın sorumlu

olacağım." "Aşırı korumacı saçmalıkların hiç

yardımcı olmuyor." "Sen de etmiyorsun."

"Hiçbir şey yapmayın. Ben sadece... bir şeyle

uğraşıyorum."

Karşılaştığı şeyi çok küçümsüyordu ama Tauria durumunu nasıl açıklayabilirdi ki? Bunca zamandır arkadaşımı gibi davranan karanlık ve şeytani bir varlık tarafından takip edilmek hâlâ inkâr ettiği bir şeydi.

Onu düşünmeye devam etti. Nik'i. Sonunda bir olduktan sonra birlikte geçiremedikleri zamanı. O zaman için son nefesine kadar savaşıyordu.

Onun ötesinde, güneş saatinin etrafındaki ışık pusulası karanlığa gömülmüştü. Kitaplık yok. Hiçbir şey yoktu. Fae görüşü, uzaktaki duvarda zayıf bir ışık süzen bir açıklığı gözetleyecek şekilde ayarlandı. Ama bir adım daha atmadan, karanlık bir form aşağı doğru süzüldü.

Lennox tam önüne indi ve yüzündeki vahşi öfke korkutucuydu. Adamın kendisine alev alev yanan gözlerine baktı. İlk defa görece kadar yaklaşmıştı...

Gözleri derinliksiz bir obsidyendi. Kanının rengi gibi. Adam ona doğru hamle yaptığında Tauria çığlık attı ama adam dişleriyle saldırmadı. Boynunu kavradığında, sert bir şekilde savrulmadan önce karanlığa doğru süzölmeye başladı

zemin boyunca. Lennox ona doğru hışımlla koştu ve Lennox mesafe kazanmak için geri çekildi, sıyrılan eti acıyordu. Adam çok hızlıydı.

Tüm fae'lerden daha hızlı. Daha güçlü.

İnsan kanı.

Parçalar bir araya geliyordu ama türler hakkındaki muğlak bilgisinden hatırlamaya çalıştığı her yeni şey onu daha da çaresizliğe sürüklüyordu.

"Tarly mi?" "0

burada değil." "0

zaman kim?"

"Başa çıkamayacağım kimse yok."

"Kibirli olmanın zamanı değil." "Dikkatimi

dağıtmanın zamanı değil!"

Nik'in azalan sabrı ve öfkesi ona doğru dalgalandı.

"Çok kötü yaralanmışsın. Lütfen bana yalnız ve tehlikede olduğunu söyleme."

"Ben- "

Lennox ona yetişti ve diz çöküp ellerini boynuna kenetlediğinde nefesi kesildi. Nik'in işaretine iğrenç dokunuşunun yanlışlığını eşinden saklayamazdı. Nikox'un mengenesini pençelerken Nik'in tüm bunları hissedecek olması içini suçluluk duygusuyla çalkaladı.

"*Tauria.*" Nik'in sesi o kadar kırık, o kadar ıssız ve çaresiz, ruhunun derinliklerinde bir şeyleri parçaladı. Çünkü yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kadın bocalıyordu ve adam bunun her saniyesini hissediyordu. Belki de Lennox onu öldürmek için başka bir yöntem seçseydi, onu acıdan uzak tutabilirdi. Ama onu Nik'e bağlayan işarete karşı çıkan ızgara bu kanalı tamamen açtı.

"*Sarı yok.*" Onu yatıştırmaya çalıştı, ama biliyordu ki boşuna olurdu.

"*Dayan, aşkım. Lütfen.*"

Görüşü bulanıklaşmaya başladı ama umutsuzca bilincini korumaya çalıştı. Uzandı ve ipi yakaladı.

Bu da onun tamamen düşmesini engelledi.

"Sadece biraz daha."

Boğuluyor ve sığıyordu ama fiziksel olarak karşı koyamayacak hale gelene kadar enerjisi azaldı. Tek yapabildiği, Nik'in taş zemindeki soğuğu kaldıran ve solunum yolundaki yanmayı hafifleten sesinin yatıştırıcı notalarına uyum sağlamaktı.

"Seni sonsuza dek seveceğim, Tauria. Yüzyıllarımız olacak bu hayatta sana göstermem için, ama ötesinde, seni bulacağım. Seni takip edeceğim. Her zaman. Bana sahip olacağını söyle. Karşılaştığımız onca şeye ve yaptıklarına rağmen, bana o hayatı istediğini söyle."

Gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Seni her zaman isteyeceğim."

"Güzel. Çünkü artık bana mahkumsun."

Onu terk etmediği için çaresiz bir sevinçle gülmek istedi.

"Savaş, Tauria."

"Yapamam. O..." Lennox bir anda ondan uzaklaşınca boğuldu ve biraz daha sıçradı. Yan yatan Tauria ciğerlerini doldurmak için soluk soluğa kaldı ve onu aşağı çekmekle tehdit eden baş dönmesi dalgalarıyla gözlerini kapadı.

"Ben buradayım, senin yanıdayım." Nik onu sakinleştirdi.

Onun gücü

ona doğru yankılandı, hayatta kalma isteğine çarptı ve onu tam bilincine geri döndürdü. *"Sen hayatta kalan birisin, Tauria Stagknight. Her zaman da öyleydin."*

"Beni bırakma."

"Asla."

Elleri ve dizleri üzerinde doğrulmayı başardı, üzerinde yükselen ve onu bunca zaman kaçırdığına inanamayacağı kadar güçlü bir nefretle kısıran karanlık formu görmek için baktı.

"Sana ne yaptılar?" diye homurdandı, boğazı sıkışık ve acılıydı.

"Beni daha güçlü yaptılar," dedi Lennox uğursuzca, birkaç adım ilerleyerek. "Seni öldüremem. Sana ihtiyaçları var.

Ama bildiğin her şeyi onlara anlatmam gerekecek." Durdu, ona döndüğünde yüzündeki gülümseme teninin her santimetrekaresinde geziniyordu. "Dolunay çok uzakta değil. O zamana kadar seni kilit altında tutacaklarından eminim. Tabii işbirliği yapmaya karar vermezsen. Dünyayı iyileştirmenin, onu zayıflıktan kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu görmeyi seç. İyi bir karanlık fae kraliçesi olacaksın, Tauria. Hepimizin önünde eğilmekle kutsanacağı biri." Çömeldi, günahkâr bir eğlenceyle başını eğdi. "Eğer Geçiş'ten sağ çıkabilirsen tabii."

Kanı donmuştu. Altındaki taş buz gibiydi. Bu doğru değildi. Sadece onu korkutmaya çalışıyordu.

Hayır. Bu tür oyunlardan ne kazanabilir ki?

Oh Tanrım.

"Peki ya Tarly?" diye sormaya cesaret etti.

Ağzının kıvrımı büyüdü ve zemin onun altından çekildi.

Prens de aynı kaderi paylaşacaktı.

Öz babası onu böylesine iğrenç, yasak bir büyüye maruz bırakabilirdi. Kulübedeki Yaşam Ruhu'ndan bu kadarını uzaktan hatırlıyordu, çok uzun zaman önceydi.

Ama neden?

Tauria hiç düşünmeden Lennox'un yakınlığını ve garip çömelmiş duruşunu kendi avantajına kullandı. Rüzgârı onu geri püskürttü ve ayağa kalktı. Asası yoktu ama zaten yarası yüzünden fazla hareket edemiyordu. Hâlâ saldırabilirdi.

Kollarını hareket ettirmeye çalıştı, kısıtlı hareketleriyle havayı kullanabildiği kadar güçlü hissetmiyordu ama vurdu. Tekrar ve tekrar.

Bunu fark eden Lennox büyük kanatlarını açarak kaçmak için yukarı doğru fırlamaya çalıştı. Tauria onun uçuşundaki havayı çaldı ve sonra onu havayla sardı. Kollarını indirdiğinde, yerçekiminin onu alabileceğinden daha hızlı bir şekilde taş a çarptı. Çığlığı kulaklarında yankılandı ve kanatlarının garip çırpınısını bastırdı.

İniş. Tauria, insan ya da fae olmayan tiz sese karşı kulaklarını tıkama ihtiyacıyla dikkatini kaybetti.

"Seni değersiz orospu kraliçe," diye hırladı ve daha önce gördüğü tüm fae'lerden daha hızlı bir şekilde ona doğru ilerledi. Dişlerini gösterdi ve kızın boynuna gözlerini dikti. Yapmaya niyetlendiği şeyin dehşeti o kadar derinden vurdu ki, içindeki çiftleşme bağı korunmak için kükredi, başka bir erkeğin onu kirletme girişimine dayanamadı.

Tauria çığlık attı. Acı boğazını parçaladı ama duramadı. Tepesinde gürültülü bir şey paramparça olurken duramadı. Rüzgârı karanlık fae'yi kendisinden uzaklaştıran ve dizlerinin üzerine düşene kadar durmadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

Tauria

"[Ben buradayım, Tauria. Korkma."

Kulaklarını bir cınlama doldurdu. Kulaklarını açmadı. kendisi. Nik'in sesi nazikti, cevap vermesi için onu ikna ediyordu. Gözyaşları dökülürken titreyen bir eli boynuna gitti. İzi hâlâ bozulmamıştı.

Lennox'un iğrenç dişleri onu delip geçseydi ne olacağını bilmek istemiyordu. Tek düşünebildiği bunun onu kendisinden alabileceğiydi. Ve bu, ölümün kendisi kadar rahatsız edici bir düşünceydi.

Tauria etrafına bakındı ve ancak o zaman duyuları geri gelmeye başladı. Dönen rüzgârı hissetti. Gözlerini yukarı çevirdiğinde gördüklerine inanamadı. Kendini korumak -bağı korumak- için çaresizce kendini inanılmaz derecede hızlı dönen güçlü bir hava küresinin içine hapsedmişti ama tek ölümcül unsur bu değildi. Parçalanmış kubbe çatısından kopan cam parçaları güçlü bir kasırga halinde etrafında dönüyordu.

O güvendeydi. İçinden geçmeye çalışan herkes paramparça olacaktı. Asıl can sıkıcı olan ise büyüsünü kullanırken sarf ettiği eforu neredeyse hiç hissetmemesiydi. Her zamanki gibi uğulduyor ve damarlarını ısıtıyordu ama böyle bir güç alanını yaratmak ve tutmak için çok daha fazlasının gerektiğini biliyordu.

Sonra hissetti.

"*Bunu nasıl yapıyorsun?*"

Nik'in büyüü. Yeteneğinin en güçlü patlamasını nazik bir oyun gibi hissettiren bağ aracılığıyla kuyusunu ona uzatıyordu.

"*Tam olarak emin değilim. Çılgılık attığınızı hissettim-*" Nik durakladı, öfkesinin dalgaları dehşetle karışmıştı.

"*Artık beni bırakabilirsin. Sana zarar veriyor olmalı.*" "*Ben iyiyim. Hâlâ yalnız mısınız?*"

Hissettiği bir gerginlik vardı ve o da bunu bencil olmayan bir piç gibi savuşturdu.

"*Evet, ama buradan halledebilirim.*"

"*Nerede o?*"

Nik peşinde kimin, hatta belki de *neyin* olduğunu bilmiyordu ama bu soru karşısında nabızı hızlandı. Yansıyan camların arasından zar zor bir şeyler görebiliyordu.

"*Öldü,*" diye cevapladı yine de, çünkü Nik'in bırakması gerekiyordu, yoksa kendini yakma riski vardı. "*Ben iyiyim Nik. Bırak beni.*" Tauria rüzgâr ve cam kalkanı tek başına tutabileceğinden emindi ama bu uzun sürmeyecekti.

"*Biri senin için gelene kadar olmaz.*" "*Kimse gelmeyecek, Nik.*"

Ama adının çarpıtılmış çağrısını duyduğunda sözleri karşılık buldu. Tauria bir solukla ona doğru döndü. Belli belirsiz bir silüet seçti. Kanatları olan biri değil. Sesi çoktan algılamıştı...

Prese doğru yaklaşan gölge onu dehşete düşürdü.

"*Tarly, kaç!*"

Artık çok geçti. Tek fark edebildiği, yakın dövüşe tutuşan ikilinin hızlı hareketleriydi. Silahları yoktu ama Lennox'un onlara ihtiyacı yoktu. İnsan kanıyla beslenmesi onu fae'ler için bile en yırtıcı hayvan haline getirmişti.

"*Kalkanı bırak Nik. Tarly'nin başı dertte.*"

"*Hayır.*"

Dişlerini sıktı ve geri itti. İçinden onu kesmeye çalıştı. Ama adam onun büyü kuyusunun o kadar derinlerine inmişti ki kendi büyüyle onun büyüü birbirine karışmıştı ve bırakmıyordu.

"*Nik!*"

"*Güven*

bana."

"*Ona karşı hayatta kalamaz!*"

Tekrar denedi, ona olan bağı koparmaya çalışmanın acısıyla haykırdı. Ama eşit güçteydiler. Eşleştiler. İkisi de kazanmadan önce birbirlerini öldüreceklerdi.

"*Lütfen,*" diye inledi.

Nik sessiz kaldı. Tauria ona tekrar tekrar küfrederek rüzgâr siperinin kenarına doğru koştu. Ölümcül bir güzellikle parıldıyordu, geçmeye çalışmak ve parçalara ayrılmaktan kurtulmak için sessiz bir cesaretti.

Bir elini uzattı.

"*Ne yapıyorsun?*"

"*Eğer beni zorlayacaksan, ben de seninkini zorlayacağım.*"

"*Dur.*"

Eli kalkana dokundu ve anında haykırarak kolunu geri çekti. Tauria yarayı inceledi. Sadece birkaç yüzeysel kesik kanamış. Eğer rüzgârını yeterince hızlı bir şekilde savurabilirse...

Nik onun niyetini okuyarak, "*Bana yardım et, Tauria,*" diye hırladı.

"*Size meydan okuma isteğimin hayranlık duyduğunuz bir şey olduğunu söylemiştiniz.*"

"*Kastettiğim bu değildi. Lanet olası hayatını riske atıyorsun.*"

"*Bir şeyler yapabilecekken öylece durup onun incinmesini seyretmeyeceğim.*" Tauria birkaç adım geri çekildi, sanki tüm akıl sağlığını bir kenara bırakıp geçmeye çalışacağı doğru anı hesaplayabilecekmiş gibi dikkatle rüzgâr ve cam kalkana baktı.

"*Ltten*," diye yalvardı ve yavaşça göz kırptı, onu durdurmak için çaresiz olduğu için mutsuzluğunu hissetti.

"*zr dilerim*."

Tauria durdu. Adrenalini pervasız bir güce yükseltmeye fırsat bulamadı. Taş aralıktan aceleyle içeri giren daha fazla siluet karanlığa karıştı. Her şeyin bittiğine dair bir anlık dehşet duydu; Varlas öğrenmiş ve muhafızlarını işlerini bitirmeleri için göndermişti. Ya da onları susturmak için. Ama ayırt edici kanat kulesini görünce, onun yerine Lennox'u indirmeye geldikleri için duyduğu rahatlama iniltisini bastıramadı. Tiz çığlıkları koruyucu kalkanını delip geçti.

Yorucu bir halat çekme savaşının nazikçe bırakılması gibi, Nik sonunda gücünden geri çekilmeye başladı. Tauria tüm kontrolü tekrar ele geçirdi. Kolları gerildi ve kalkanı tutmak için büyüsünün güçlü akımlarına karşı dişlerini sıktı, ancak yavaşça serbest bıraktı. Cam yere düşerek kristallere ayrıldı. Hava bir kez daha durgunlaştı. Kalkanı tamamen bıraktığında, düşerken avuçlarındaki kesikleri hissetmedi, her şey bir anda onu yakaladığında nefessiz kalmıştı.

"Majesteleri." Bir ses yaklaştı ve kadın korkuyla sarsıldı.

Fae ellerini kaldırdı ama onu karşılamak için melene kadar yavaşça ilerlemeye devam etti. Tauria onu beklediği üniformadan herhangi bir iz var mı diye taradı ama adam şehirdeki fae'lerden biri gibi görünmüyordu. Ceketine uzandı, onu ürkütmemek için her hareketi çok yavaştı. Ceketin kıvrımını açtığında, Tauria adamın kendisine gösterdiği pirinç rozet amblemine gözlerini kırptıştırdı.

Olmstone'un iki başlı kurdu değil.

Fenstead'in yandan profilli geyiği değil.

High Farrow'un kudretli Griffin'iydi.

O anda bağ sessizliğe gömülürken nasıl olduğunu anlayamadı. Bir inilti dikkatini çekti ve gözleri Tarly'ye kaydı. Adam yerde yatıyordu ama yavaşça

Yanındaki gibi giyinmiş diğer üç fae'nin yardımıyla kendini yerden kaldırdı. Tauria hızla ayağa kalkıp ayağına ağırlık vermeye çalışırken yüzünü buruşturdu. Fae'ler yardım teklif ettiğinde, Tarly'nin iyi olduğundan emin olmak istediği için itiraz etmedi.

Kadın onun yanına düştü. Omzunda, yüzeye kıpkırmızı bir renk veren bir yırtık vardı. Ama Tauria yarayı inceleyemeden elini kaldırdı. Tauria onun yerine oturmasına yardım etti, yüzü adamın halinden acı duyuyordu.

"Neden geri geldin?"

Ayağa kalkmaya çalışırken yüzünü buruşturdu. "Seni burada bıraktığım için özür dilerim. Hiç bilmiyordum-" Tarly'nin bakışları yere düşmüş kanat ve et yığınınına takıldı.

Her şey bir anda içine doldu ve eli ağzına gitti. Her şeye rağmen, Lennox onun insanlarından biriydi. *Dönüşüm geçirmişti*. Bu ölçülemez bir suçluluk duygusuydu ve kaç kişinin daha aynı kaderi paylaşmış olabileceğini düşündükçe çaresizliğe sürüklenme riskiyle karşı karşıya kalıyordu. İkisi de yüzlerini buruşturarak ayağa kalkmaya çalıştı ama Tauria beklenmedik kurtarıcılar grubunun etrafına bakarken onu bırakmadı.

"Ondan hâlâ hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Tarly, yardım edenlerin Nik'in fae'leri olduğunu anlamış gibiydi. "Ama kahretsin, sanırım o piç kurusuna borçluyum."

"Teşekkür ederim," dedi Tauria erkeklere.

İçlerinden biri "Olabildiğince çabuk geldik" derken hepsi başıyla onayladı.

Tauria Nik'in yöntemlerini daha sonra anlayacaktı. Büyük kütüphanede yarattığı kaosu hatırlayınca farkındalığı geri geldi; bir kat dolusu kitaplıkla başlayıp kubbenin çatısının parçalanmasıyla sona ermişti. Şiddet nedir bilmeyen bu kadim, huzurlu alan dakikalar içinde kirletilmişti.

"Varlas öğrenecek," diye dehşet içinde nefes aldı.

"Yapmayacak." Tarly'nin eli sırtına düştü, gerçek bir dostluk olduğuna inanmaya cesaret ettiği rahatlatıcı bir jestti bu. "Babamla ben ilgilenirim. Saldırıya uğradın.

Hepsi bu. Lennox'tan haberi olmayacak. Onun peşinde olduğumuzu bilmeyecek."

Kalbi çarpıyor, yaşadığı çileyi anlamakta zorlanıyordu. Ama Lennox'un karanlık fae'lerle ilgili sözleri onu susturamadı. Tauria'nın gözleri atılmış Enoch'un Kitabı'na takıldı ve "Sanırım ikimiz de düşündüğümüzden daha fazla tehlikedeyiz," diye fısıldarken prene bakmadı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 54

Nikalias

NİK masasına yaslandı ama bu bile tek dizinin üzerine çökerken dengesini sağlamasına yardımcı olamadı. Acı yırttı İçinden geçerek görüşünü etkiledi ve tenini tehlikeli bir sıcaklıkla kapladı. Onu tamamen ele geçirebilecek tam bir tükenmişliğe en çok yaklaştığı andı.

Yine de onu kurtarmak için buna değerdi.

Tauria'nın gücüyle birleşmeye ulaşmak, mümkün olduğuna inanmadığı bir şeydi. Bazı eşlerin güçlerinin birleşebilecek kadar eşleştiğini biliyordu ama aralarındaki mesafe ve fiziksel temas olmadan bu mümkün olmamalıydı. Onun çılgılığını duyduğunda, açıklanamaz bir şey onu ele geçirdi ve ne yaptığını ya da nasıl yaptığını bilmeden önce, sanki oradaymış gibi onunla birlikteydi. Hâlâ tehlikedeyken onun gücünün olabildiğince çoğunu kullanıyordu. Şimdi, büyülerinin sınırlarını test etmenin sonuçlarından güvende olduğundan emin olamazdı. Nik başını öne eğerek nefes nefese kaldı ama tek düşünebildiği oydu.

"*Güvende misin?*" diye sordu, çok fazla zaman geçtikten sonra.

korumalarının geldiğini doğruladığından beri sessizlik içindeydi.

"*Şimdi kaleye geri dönüyoruz. Tarly yaralı ama olanlarla ilgili hikâyeye ilgileniyor.*"

Bu hafif bir rahatlamaydı ve Nik gözlerini kapadı. Üzerine bir karanlık çökmeye başlamıştı ama bunu Tauria'dan sakladı. Yaşadığı onca şeyden sonra, bu ona yükleyebileceği bir endişe değildi.

"Çok cesurdun, aşkım."

"İyi misin?" Kadının endişesi gözünden kaçmadı ve adam artık onu bırakması gerektiğini biliyordu.

Nik göremese de başıyla onayladı. "*İyi olacağım.*" Umut ediyordu. Onun için savaştı. "*Yarın seni kontrol edeceğim. Ama ondan önce bir şey olursa, lütfen-*"

"Sana anlatacağım," diye söz verdi.

Duyması gereken tek şey buydu. Ve onu ele geçirmek için alay eden unutulmuşluktan çıkacağından emin olamayacağı korkusu içini kaplasa da, çaresizce birbirlerinden bu kadar uzaktayken bunu öğrenirse onun yaşayacağı kargaşayı düşünmeye dayanamıyordu.

"*Bizim sonsuzluğumuz... ne zaman ne de mekân tanır.*"

Anlaşması sevgi ve vaatle sarılmıştı, bağ aracılığıyla onun mutsuzluğuna karşı bir mutluluk dalgası. "*Ya da deneme veya kehanet,*" diye ekledi sessizce.

Nik gülümsedi ve bağı kapatmadan önce onun rahatlığında boğulmasına izin verdi.

Sonra bıraktı. Ve vücudu düştü.

BÖLÜM 55

Nikalias

SACIL BİR ŞEY Nik'i kobalt alevinin titrettiği bir karanlığın içinde uyandırdı. İçinde bir çekiştirme. Zihni bulanıktı, ve görüşü bulanıklaştı. Vücudu katı ve acımasız bir şeye yaslanmıştı ama yeni bir his onu rahatlattı. Nik başını oynatırken inledi, görüşü düzeldi ama alevin hızlı parıltısı karşısında irkildi...

Gözleri birden açıldı ve içgüdüleriyle, hançeri göğsüne saplayan bileği yakalamak için harekete geçti. Ama o kadar güçsüzdü ki, dişlerini sıkarak boğuştuğu saldırganla zar zor mücadele edebildi. Gözlerini bıçağın ölümcül ucundan ayırdığında, tanıdığı o narin yüze çok yabancı olan nefret ve kararlılık dolu soğuk bir bakışla karşılaşınca dehşete kapıldı.

"Samara," diye homurdandı. Boğazı kısılmıştı, teni çok sıcaktı. Tauria'ya yardım etmek için yaptıklarının anısı aklına geldi ve zayıflamış olduğu konusunda onu uyardı. Ne kadar zaman geçtiğinden emin olamıyordu ve o anda hayatına yönelik tehdide rağmen, yaşadıklarından sonra eşi için duyduğu endişe bir aciliyet dalgasıydı.

Samara, Nik'in üzerine binerken hiçbir şey söylemedi ve Nik'in tutma çabasına karşı ağırlığını daha da artırdı.

onu uzaklaştırdı. Bocalıyordu ve o u boğazına doğru yaklaşıyordu.

"Bunu yapmak istemezsin," demeye çalıştı, yorgunluktan titriyordu. Büyü onu hâlâ cezalandırıyordu ama uyanmış olması, uygun bir dinlenme ve bakımla bunun üstesinden gelebileceğinin kesin bir işaretiydi.

Ancak Samara onu öldürme girişiminde başarılı olursa ikisi de kabul edilmeyecekti.

"Bu sana hiçbir şey kazandırmayacak," diye soludu, bir santim daha teslim oldu ve bıçağın hayali çizdiğini hissetti. *Tanrım*, konuşmak çok zordu. Ama onun ulaşılabilir olduğunu kabullenemiyordu. Saftı ve hayal kırıklığına uğramış bir aşk tarafından yönlendiriliyordu, hepsi bu.

"İkiniz de beni sevmiyorsunuz!" diye bağırdı. "En azından bu şekilde Zarrius kral olacak. Eğer seni öldürürsem..."

Nik başını sallamaya çalıştı. "Hayır. Benim ta giyme törenim olmadan hiçbir garantisi yok. Eğer beni öldürürsen, taht üzerinde hak iddia etmek isteyen her soyluya açık hale gelir. Kan ve kaos olur. Zarrius bunu biliyor." Başı çarpıyordu ve bilinci yerine gelmeye çalışıyordu. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Samara'yla bir şekilde bağ kurduğunu sanıyordu. İhaneti beklenmedikti ama Zarrius'un bunu yapması için onu göndererek ne kazanması gerekiyordu? "Sen bir yüksün," diye homurdandı Nik, onun ağırlığıyla daha fazla mücadele etmek için içinde fazla bir şey kalmadığını biliyordu. "Öldürmeyi umduğu ben değilim. Sensin."

Sözleri bıçağın baskısını azaltacak kadar sakinleşti. Nik şansını denedi. Hayatta kalma içgüdüleri harekete geçti. Zorladığı her harekette acı vardı ama bunun yerine onu sıkıştırmak için döndüğünde Samara haykırdı. Parmakları hançerin etrafındaki kısılcı gevşetmedi. Nefes nefese kalmıştı, ağırlığını taşıyamıyor ya da yana doğru düştüğünde tekrar saldırmasını önlemek için onu zapt edemiyordu.

Samara hiç vakit kaybetmeden tekrar onun üzerine diz çöktü ama bıçağını kaldırıncaya durdu. "Tüm

Ben sadece güzel bir piyon oldum. Senin için, onun için. İkiniz de aptalsınız."

Nik bilinci için savaştı. Derin nefes almak acı vericiydi. Göz kapakları kapanırken oluşan ağırlığa karşı verdiği mücadeleyi kaybetti ama Samara'nın öngörülemezliği yüzünden bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. "Ben çiftleştim Samara," diye söze girdi. "Eğer beni öldürürsen, Tauria tahtımı alır."

"Umutsuz bir yalan," diye alay etti. Ancak Samara'nın sesi kendi sözlerindeki belirsizlikle doluydu.

"Bunu bir düşün." Gözlerini araladı, başı gevşeyerek ona baktı. "İki taraf hakkında da çok şey biliyorsun. Şu anda onun için sadece yarım kalmış bir işsin. Ne kadar güzel ya da sevgi dolu olursan ol, riske atmayacağı bir şey. Bana yapılacak bir saldırının, seni alıkoymak için elimi zorlayarak seni susturacağını biliyor."

Öfke yüzüne kazınmıştı ama artık nefret dolu değildi; soğuk ve üzgündü ve her şeye rağmen Nik ona acıyordu. Gözleri mavi ateş ışığında parlıyordu. Bıçağı kavrayışı sıkılaştı ve Nik'in zayıflamış haliyle kolunu geri çekerken tepki verme şansı olmadı.

"Bu bir *yalan*!"

Hançerin saplanması için hazırlandı. Tek yapabildiği eşine özrünü fısıldamaktı. Onun güzel yüzünü hayal etti. Ve sahip olmadıkları zamanı düşündükçe, onun için savaştı. Gücünün son kırıntılarıyla göğsüne saplanacak ölümcül bir bıçak darbesinden kaçınmak için yana kaydı ama onun yerine omzunda ateş patladı.

Samara'nın gözleri irileşmiş ve dehşete kapılmıştı ama titreyen elleri yere düşmedi. Etrafına bakındı ve Nik onun başka bir silah arayışında olup olmadığını merak etti. Artık geri dönüş yoktu.

O hareket edemedi.

Kapı tekmelenerek açıldı ve gözüne çarpan ilk kişi bir rahatlama ve şaşkınlık dalgası yarattı. Nik sayıklamadığından emin olmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Jakon'un arkasına birkaç muhafız daha dizildi ve Marlowe kısa mesafeyi koşarak onun yanına gitti.

Samara gözaltına alınırken haykırdı. "Bunu onun için yaptım," diye hıçkırdı, Zarrius'un kurtarıcısı olarak aralarında olmasını beklercesine muhafızları tararken gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Onu hücrelere götürün ama ben söylemeden kimse onu görmesin." Nik tüm çabasını sesini emri iletecek kadar sabitlemek için harcadı, eli batık bıçağın etrafından dolanırken bir dirseğinin üzerinde doğrulmak için ayağa kalktı. İşte o anda liderliğinin sorgulanmasına, otoritesinin yargılanmasına izin vermeyi bıraktı. O High Farrow'un Kralıydı ve bu unvanı hiçbir çekince ya da özür dilemeden sahiplenecekti. "Tek bir kişi bile," diye uyardı Nik hepsini, tüm muhafızların dikkatini üzerine toplayan bir ses tonuyla, zayıflığı kendini açıkça belli edecek kadar azalmıştı.

Ona karşı durmayı seçenler için merhamet olmayacaktı. Bu da arkasından Zarrius'un tarafını tutanlar anlamına geliyordu.

Marlowe dizlerinin üzerinde arkasına kaydığı için ağırlığını uzun süre taşıması gerekmedi. Yorgunluk onu sarmaya başlamış, bıçağın saplı olduğu omzunun acısını hafifletmişti. Nik, hissettiklerinin ve katlandıklarının hiçbirinin Tauria'ya olan bağında yankılanmamasını sağlamak için gücünü korumaya çalıştı.

"Ne oldu?" diye bağırdı bir ses.

Nik yüzünü buruşturdu, gözleri açığa çıkaramadığı bir öfkeyle dalgalandı. Odaya hışımla girerken destansı bir öfke ve dehşet gösterisi yapan Zarrius'a doğru karanlık bir bakış atmayı başardı. Nik daha önce hiç kimseye karşı böylesine çiğ, öldürücü eğilimler hissetmemişti.

Marlowe sessizce, "İyi olacaksın," dedi ve elini cebine attı.

Nik şişedeki parıltıyı fark edince başını salladı. "Ne söz verdin Marlowe?"

Yumruğu yakalanan yucolite'lerin etrafını sararken ona cevap vermedi. Onun yerine dikkatini Zarrius'a yöneltirken yüzü sertti. "Bir şifacıya ihtiyacımız var," dedi ve başka zaman olsa lorda karşı böyle bir ton kullanmaması için onu uyarırdı. Kadının bir şey görüp görmediğini ya da Zarrius'un onun arkasından iş çevirdiğini kendi kendine anlayıp anlamadığını merak etti. Tanrılar adına, ne olursa olsun iki insan için minnettardı. "Şimdi!" Kimse harekete geçmekte acele etmeyince Marlowe bağırdı.

Zarrius isteksizlikle savaştı, ama Nik'in yaralı omzuna bir bakış atarak başını salladığında ve muhafızlar dışarı çıkmaya başladığında bu bir sürprizdi. Yine de lord tam onlardan yana dönerken, Nik onun ağzının hafifçe yukarı kalktığını fark ettiğine yemin etti. Bu kez zafer kazanmıştı. Ve Nik, Samara'nın hâlâ ondan etkilendiğini göremediği için aptalın tekiydi. Onun masum kalbinin o gece kalkıştığı şeyi yapamayacağına inanmak istemişti.

Ağır bir örtü onu altına çekmek için duyularının üzerine çöktü. Duyguları, düşünceleri ve çektiği onca acıdan oluşan bu örtü, davetkâr bir karanlığı çağırmaya başlamıştı.

"Bırakabilirsin Nik. İyi olacaksın," diye Marlowe ona güvence verdi.

İhtiyacı olan tek şey buydu ama yine de zihnine giren yüzle korkusu gerçek oldu. Onun için başarmak zorundaydı. Tauria'nın hâlâ güvende olduğunu bilmeliydi. Onu tekrar *hayal kırıklığına* uğratamazdı.

Nik şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı ama bilinci kendiliğinden yerine geldi. Artık alev solumak gibi gelmeyen uzun bir nefes alarak gözlerini araladı.

Duyularına giren ilk ses onu tamamen hareketsiz bıraktı. Yavaşça doğruldu ve görüşünü etkileyen baş dönmesine karşı gözlerini kırıştırdı. Sonra başı döndü

kaynağı bulmak için geri döndü. Nik bu manzara karşısında sırtmasını bastırdı - ve kör insan duyularının onun hareketlerini fark edip tutkularını durduramamış olmasından dolayı.

"Bana aldırmayın, ölümün kıyısından dönüyorum." Nik'in sesi gergindi.

Marlowe nefesini tuttu ve Jakon'la paylaştıkları ateşli öpücükten çekildi.

"Kaç tane kadim Fae hükümdarının bu masada kaderleri ve krallıkları üzerine düşündüğünü biliyor musun?"

Kızın solgun yanaklarının hiç bu kadar koyu bir renge büründüğünü görmemişti ama Jakon elleri kızın üzerinden kayarken bundan rahatsız olmamıştı. "Yaşayacağını biliyorduk," diye düşündü. "Ve Zarrius'un seni öldürme işini tamamlayacak başka bir trajik ruh bulması ihtimaline karşı buradan ayrılamazdık."

"Niyeti beni öldürmek değildi." Nik doğrulduğunda yüzünü buruşturdu. "Onun bu kadar yaklaşacağını tahmin ettiğini sanmıyorum." Giyinik omzunu oynatmaya çalıştı ve hassasiyetten dolayı yüzünü buruşturdu. Çıplak gövdesinden rahatsızlık duyacak hali yoktu.

"Yucolitler bir yana, kötü bir yara izi kalacak ama birkaç gün içinde tamamen iyi olacağını düşünüyorum."

Nik'in yüzü, onu kurtarmak için edindiği şeyi hatırlayınca düştü. Yucolitlere ihtiyacı olacağını nereden bildiğini merak etti. Ama ona teşekkür bile edemedi Jakon araya girdi.

"İtiraf etmeliyim ki ben de hâlâ nasıl bu kadar yaklaştığını merak ediyorum."

Nik, arkadaşının gözlerinde dans eden eğlence karşısında hemen, "Zayıf düşmüştüm," diye kendini savundu. Yine de yaşadıklarını açıklayacak kelimeleri bulamıyordu. "Tauria'nın yardıma ihtiyacı vardı ve bir şekilde, bağ sayesinde onun gücüne ulaşabildim. Bu beni çok tehlikeli bir sınıra götürdü."

"Onun gücüne ulaş..." Marlowe anladı, kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Bu kadar uzaktan mı? Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum."

"Ben de bilmiyordum. Ama çaresizdim." "Peki o güvende mi?"

Marlowe'un sorusu nabzını hızlandırdı. Gözleri pencereye kayd ve güneşin batmakta olduğunu gördü. Kurtarıcısı olarak geldiklerinden beri kaç gündür baygın yattığını söyleyebilseler bile, Samara'nın saldırısından bu yana ne kadar zaman geçtiğinden emin olamazdı.

"Umarım öyledir," diyebilirdi sadece. Ona ulaşmaya çalışması gerekiyordu. Gitmeleri için ısrar etmeden önce Nik, "Yucolitler, onlar için ne söz verdin?" diye sormaya korktu.

Gözleri sadece bir saniyeliğine daldı, sonra her zamanki yürek burkan gülümsemesini takındı ve yüklerini dünyadan gizledi. "Endişe edilecek bir şey yok. Ve durumun bir parçası olarak size söyleyebileceğim bir şey de yok."

Göğsü burkuldu. Nik, Jakon'a bir bakış attı ve onun da biliyormuş gibi görünmediğini fark etti. "Beni kurtardın," dedi, böyle bir borcu nasıl ödeyebileceğini bilmeden.

Marlowe gitmek için bir işaret olarak kolunu Jakon'un koluna doladı. "Sana ihtiyacımız var," diye düşündü. "Bunu alışkanlık haline getirmeyelim."

BÖLÜM 56

Tauria

TAURIA balkonuna baktı. Nabızı hızlı atıyordu ve midesine bulantı yerleşmişti. Üç günden beri Kütüphanedeki dehşet. Üç gün... ve ertesi gün kontrol edeceğine söz vermesine rağmen Nik'ten bir kez bile haber alamamıştı. Bağ her denediğinde sessizdi. Karanlık ve uzaktı ama yine de oradaydı. Onun güvende olduğunu teyit edene kadar zihni başka hiçbir şeye odaklanamamıştı. Enoch'un Kitabı zamanının bir kısmını alıyordu ama yaptığı her üzücü keşif ve eşi için duyduğu mide bulandırıcı endişe arasında Tauria çaresiz bir sarmalın içine düşüyordu. Dün gece o korkunç his onu kendine getirdiğinden beri hiç uyumamıştı. O zamandan beri yakasını bırakmayan dehşet duygusunu bastırarak bir cevap bulabilmek için bağa sarılmış, çığlıklar atmıştı. Şimdi eve dönme özlemiyle güneşin batışını izliyordu. Tarly iki gün önce bir kez uğramış, sadece onun adına babasıyla konuştuğunu ve Lennox'un cesedinin onun isteği üzerine saygılı bir şekilde gömüldüğünü söylemişti. Prense gitmek istemişti ama gidememişti. Nik'ten haber alana kadar olmazdı.

Dünya durduğunda Tauria da durdu. Zaman yavaşladı ve Bunu hissettiğinde rahatlama onu neredeyse çökertiyordu.

"Nik," diye rahat bir nefes aldı. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Çok üzgünüm, Tauria."

Onun sesini duyunca Tauria ellerini korkuluklara dayadı ve gözlerini kapatarak acıyı bastırmaya çalıştı.

"Zarrius bir planı için harekete geçti ve ben yaralandım ama Marlowe ve Jakon araya girdi."

Parmakları acı içinde taşa doğru kıvrıldı ve öfkesi bağın içinden kaymış olmalı ki, yatıştırıcı bir iç okşayışla karşılık buldu.

"Nasıl yaralanmış?"

"Şimdi iyiyim. Sen nasılsın, aşkım? Hala güvende misin?"

Özverisi onu parçalıyordu ama daha fazla bilgi almak için onunla tartışmak ikisine de yardımcı olmayacaktı. Burada başladığı işi bitirmesi gerekiyordu ve sonra ona dönebilirdi.

"Güvendeyim," diye onayladı. "Sesini duyduğuma çok sevindim. Düşündüm ki-" Cümlesini bitiremedi. Bitirmesine de gerek yoktu. Ne kadar güvence verse de onunla birlikte olmak için duyduğu acıyı dindiremezdi. Tauria cesareti kırılmadan önce konuşmayı başka bir yöne çevirmek zorundaydı. "O fae'leri bize nasıl bu kadar çabuk getirdin?"

"Seni orada korumasız bırakacağımı düşünmedin, değil mi?"

Tauria hiçbir şey söylemedi ama kalbi çok hızlı atıyordu.

"Onları bulmak zordu ama üç Gölgeadam'ın izini sürdüm ve onlara aramızda eşit mesafe olacak şekilde rüşvet verdim, böylece acil bir tehlike altında olduğunuzu düşünürsem sinyalarmı mümkün olduğunca çabuk iletebilecektim. Küçük bir muhafız grubu Olmstone vatandaşı gibi davranıyor ve yaşıyor, çağrılmadıkları sürece fark edilmiyorlar."

Tauria'nın nutku tutulmuştu. Onu hissetmek için duyduğu karşı konulmaz arzuyla yüzü buruştu. Nik çok zekiydi. Ve koruyucuydu. Ve onu o kadar şiddetli seviyordu ki bu fiziksel bir acıya dönüşmüştü.

"Eve gel, aşkım."

Bu düşünce karşısında kaşları bir duygu dalgasıyla çatıldı. Bunu o kadar çok istiyordu ki. Güvende ve onun kollarında olmayı. Çiftleşmelerinden sonra ellerinden alınan zamana sahip olmayı. *"Yapacağım. Yakında."* Uzun bir nefes aldı ve bu işi sonuna kadar götürmek için cesaretini topladı.

Düğüne üç haftadan az bir süre kalmıştı ve tehlikeli bir şekilde zamanı tükeniyordu. Yüksek Farrow bölgesine varır varmaz korunacaktı. Ama Tarly...

"Gitmem gerek."

"Ayı görüyor musun, Tauria?"

Başını tekrar balkona doğru çevirdi ve zaten bildiği bir sonuca vardı.

"Güneş hala batıyor."

Nik usulca kıkırdadı. *"Seni seviyorum."*

Tauria Tarly'nin odasının kapısını çaldı ve yeni muhafızının önünde endişesini belli etmemeye çalışarak bekledi. İçinde sakladığı bilgiyi, yani Lennox'a gerçekten ne olduğu gerçeğini herkes biliyormuş gibi hissediyordu. Bir yığın kitabı dengeledi, sırtları göğüs kafesine sıkıca bastırılmıştı. Her şeyi çözmeye ne kadar yakın olduklarını keşfedemezlerdi.

Bir an sonra prensin kapısı açıldı ve gözleri prensin çıplak gövdesine dikildi. Prens güçlü fiziği her zaman giydiği dar kıyafetlerden belli oluyordu ama bu kadar belirgin olduğunu tahmin etmemişti.

"Geri gelebilirim-"

"Gerek yok." Tarly kenara çekildi ve konuşmaları gereken şeyin aciliyetini inkâr edemedi. Zaten değerli günlerini boşa harcamışlardı.

İçeride, kitapları yemek masasının üzerindeki diğerlerinin arasına yerleştirdi. Ona döndüğünde, dikkati gömleğini giymeden hemen önce omzuna bağlanan bandajda sabitlendi. "Hâlâ yaralısn." Yarayı incelemek için hızla ona doğru ilerledi ama Tarly ondan uzaklaştı.

"Önemli bir şey değil."

Tauria ısrar etmek istedi ama adamın sert yüzü buna karşı çıktı. Günler sonra hâlâ pansuman gerektirdiğine göre derin olmalıydı. Gözleri, bir şifacının yardımıyla tamamen onarılmış olan ayak bileğine kaydđ.

"Yeni gibi," dedi, ağırlığını ayaklarının arasında sallayarak.

Bir nefes vermeden önce omuzları gevşedi. "Ne yapmamız gerektiğini öğrenelim. Eğer Lennox..." Tarly durakladı, bronzlaşmış tenini hayalet gibi bir *korku* sarmıştı.

"Karanlık fae," diye bitirdi Tauria. Siyah kitaba doğru gitti. Ağırdı ama ağırlık olarak değil. İçinde unutulmaz bir bilgi hazinesi vardı. Hem aydınlatıcı hem de lanetleyici bir güce sahipti. "Lennox benim adamlarımdan biriydi," diye itiraf etti. Elbisesinin cebine elini daldıran Tauria, geyik iğnesini masanın üzerine koydu. "Bunu hemen belli etti, çünkü aptalca güvenimi kazanmak için önüme böyle bir umut atmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?" Kitabı çekiliştirerek açtı, kendini yaşadığı hayal kırıklığından ve Tarly'nin bunca zaman tehlikeyi yanında yürümeye davet etmiş olmasının zayıflığına ne yapacağını düşünmekten uzaklaştırmak için sayfaları çevirdi.

"Bunu sana karşı kullanmaları senin suçun değil, Tauria." Tarly'nin yaklaşımı dikkatliydi. "Sen kendini krallığına ve halkına adanmış birisin. Kimse bunu tahmin edemezdi."

Bu onun yenilgisini hafifletmedi.

"Kara Fae olması nasıl mümkün olabilir?"

Sadece bu isim bile onu ürpertti. "Onlara Dönüşüm geçirmişler diyorlar. Sıradan fae'ler karanlık fae'lere dönüşüyor. Ancak bunun kurbanlar için korkunç bir bedeli olduğunu düşünüyorum." İlk birkaç

Bulgular, şüphelenmeye başladığı şeyi doğruluyordu. "Hayatta kalmak için insan kanına muhtaçlar. Ve önceki yaşamlarına dair anılarının çoğu siliniyor ama sanırım bu değişebilir. Lennox kendisine yapılanlar yüzünden daha iyi olduğuna gerçekten inanıyordu."

"Belki de hepsi aynı değildir."

Bu onu teselli etmek için küçük bir girişimdi. Eğer halkından pek çok kişi böylesine iğrenç bir ihlale maruz kaldıysa, artık kurtuluşun ötesinde olabileceklerini biliyordu.

"Bunca zamandır gözü üzerimdeydi. Ona güvenebileceğimi düşünerek bir şeyler anlattım ve zihnim Varlas'la beni suçlayabilecek ne paylaşmış olabileceğini bulmaya çalışıyor." Şu anda bile Lennox'a söyleyebileceği her şeyin üzerinden geçiyordu. "Lycus'u biliyordu," dedi.

"Lycus'u hepimiz biliyorduk."

Tauria başını iki yana salladı, göğsü dehşetle gerilmişti. "Lycus bir keresinde bana güvenerek geldi. Fenstead'in tarafında olduğuna o kadar ikna olmuşken Lennox'u bir tehdit olarak görmediğimiz için yalnız olduğumuzu sanıyorduk."

"Lycus sana ne söyledi?"

Nefes almak zorlaştı. "Bana bir çıkış yolu önerdi. Lycus beni Olmstone'dan fark edilmeden nasıl çıkaracağını bildiğini söyledi. Tek yapmam gereken söz vermektir." Tarly'ye bakma isteğini kendinde buldu ama Tarly kaşlarını çatarak ondan uzaklara baktı. "Ya Lennox Varlas'a söylediyse ve o da benim kaçmamı engellemek için Lycus'a bir şey yaptıysa?" Bu o kadar dayanılmaz bir düşünceydi ki onu uykudan alıkoymuştu. Eğer ona bir şey olduysa...

"Elimden geleni yapmaya çalışacağım," diye önerdi Tarly. "Bu arada, şu anda size yönelik tehditlere odaklanmalıyız."

Bu onu, tecrit günlerinde yaptığı bir başka uğursuz keşfe geri götürdü. "Tehlikede olan sadece ben değilim. Tarly..." Tauria ellerini koltuğa dayamak zorunda kaldı.

paniği arttıkça masadan kalktı. "Sanırım ayini bizim üzerimizde gerçekleştirmek istiyorlar."

Çok soğuk ve kınayıcı bir sessizlik çöktü. Onun tepkisini ölçmek için başını çevirdi. Hiç tepki yoktu. Tarly'nin gözleri boş boş yana bakıyordu. Düşünceleri karmakarışıkta ama Tarly tek bir tanesini bile çözemiyordu.

Tarly sonunda, "Yapmaz," diye konuştu ama ses tonu sözlerine ihanet ediyordu.

Öz babasının ona ne yapmaya hazır olduğunu öğrenirken kalbi onun için acıyordu. Tauria kütüphane saldırısını izleyen günlerin her dakikasını, anlam veremediği ya da inanmakta zorlandığı her şeyi bir araya getirmeye çalışarak geçirmişti. Yavaş yavaş, sonuç bir araya gelmişti.

"Geçiş hafızamı silecekti. Yüce Lord'un merhametine kalacağım ama kimse hiçbir şeyden şüphelenmeyecek. Fenstead kraliçelerinin krallığı geri alarak zafer kazandığına inanacak ve önümde eğileceklerdi. Kanatlarım olacaktı ama belki de niyetleri Lennox'un yaptığı gibi onları büyülememdi. Ya da halkımı bunun kendi isteğimle olduğuna ikna etmek, böylece birçok kişinin kraliçelerinin başarısını görmek için Geçiş'i denemek *istemmesini* sağlamak. Ama bu ben olmayacağım. Artık olmazdım." Kalbi çarpıyordu çünkü bu uğursuz kaderin yerine başka bir şey dileyebilirdi. Ölümü bile.

"Neden evliliğe zorluyorsun? Neden beni dahil ediyorsun?"

"Sanırım iki sebep var. Ritüelden önce birbirimize bağlı olacağız ve eğer ben hayatta kalamazsam ve sen hayatta kalırsan... sen zaten Fenstead'in kral eşi ilan edilmiş olacaksın. Halkımın seni gerçek liderleri olarak kabul etmekten başka çaresi kalmaz. Ya da hayatta kalırsam, bu ittifakı güçlendirecek ve ikimiz de karanlık fae olarak onlara bağlılık duyacağız. Fenstead'in orduları Olmstone'un olacak. Son olarak, Nik ile müzakere ederken, Yüce Farrow saldırı çağrısına cevap vermezlerse anlaşmayı bozacaktı."

"Seni sonuna kadar takip ettim. Saldırı çağrısı mı?" Tarly araştırdı.

Başını sallıyordu, önlerinde duran şeyi inkâr etmeyi o kadar çok istiyordu ki. "Asla düşmeyen tek krallık. Varlas intikam hırsıyla o kadar battı ki artık istese bile bırakamaz. Mordecai onu yakaladı ve sanırım Rhyenelle'e bin yıldır topladıkları tüm güçle bir kez ve sonsuza dek saldırmayı planlıyorlar."

"Tanrılar adına."

Tauria'nın tek düşünebildiği sevgili arkadaşıydı. Faythe neyle karşı karşıya olabileceklerini bilmeliydi. Agalhor savunmasını hazırlamaya başlamalıydı; sadece yer için değil, gökyüzü için de. Karanlık Fae'lerin üzerlerine yağdırabileceği vahşet için. Onlar insan ve fae'lerden oluşan sıradan bir ordu değildi.

Bu, Karanlık Çağ'ın yeni bir başlangıcıydı.

"Bu gece gitmen gerekiyor."

"Yapamam."

"Burası hiçbirimiz için güvenli değil. Ama özellikle senin için."

"Seni bırakmayacağım Tarly."

Bir kahkaha attı ama bu kahkaha mizahtan yoksundu. "Şimdi numara yapmanın sırası değil. Kendini kurtar. Kendin için değilse bile, onun için." Tarly onun nasıl bir akorda bastığını biliyordu ama o kararlı durdu.

"Seni bırakmayacağım."

Parmakları büküldü. "Kahraman olma. Acınası bir durum." "Pislik olma. Bu çok eski."

Ona ulaşmak için iki adım attı ve elleri kollarına yapıştığında neredeyse nefesi kesilecekti ama tutuşu şaşırtıcı derecede hafifti. Tarly onu ela gözleriyle yakaladı ve gözlerinde o kadar çok kırılganlık gördü ki, bu onu etkiledi. O birkaç saniye içinde, daha önce hiç görmediği birine dönüşmüştü. Belki de başına gelen her trajediden önceki fae'ydi. Gerçek, savunmasız, sevgi dolu. Bunu asla kabul etmezdi ama Tarly ona değer veriyordu. Ve bunu dile getirmesine gerek yoktu.

"Hepimize bir iyilik yap Tauria Stagknight ve kendini kurtar. Ailenin fedakârlığı için, Rhyenelle'e yardım edebilecek ve *savaşabilecek* tek piç olabilecek eşinin yanına dön. Hâlâ seni bekleyen ordular var ve tüm bunlar senin yaşamını gerektiriyor, lanet olsun."

Gözyaşlarının oluştuğunu hissetmeden önce döküldü. "Benimle gel," diye yalvardı.

Tarly başını salladı. "Yüksek Farrow bana göre bir yer değil."

"Nik'in sığınmasını kabul etmektense burada kalmayı tercih edecek kadar inatçı mısın gerçekten?"

Yükselen gerilime ve onları tüketen karanlığa rağmen Tarly kıkırdadı, derin ve içten. "İster inanın ister inanmayın, bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"O zaman neden?"

"Benim için endişelenme. Lütfen."

Onun hiçbir şey için yalvardığını duymamıştı ve bu şaşırtıcı olduğu kadar yenileyiciydi de. Tauria kendi kendine hareket eden ayaklarını durduramadı. Kolları, kendisine karşı tamamen kaskatı kesilen prensin etrafında dolandı. "Buna sarılmak denir, Tarly. Sakin olman ve beni tutman gerekiyor."

Adam gülmedi ama Tauria onun homurdanması üzerine kaçmakla tehdit eden kendi kıkırdamasına karşı dudağını ısırdı. Birkaç saniye sonra rahatladı ve ona sarıldı.

"Gördün mü? Aslında bu işte iyisin."

Tarly oflayıp pufladı ve onu kendisinden uzaklaştırdı. Tauria gözyaşlarının arasından gülümsedi, onu burada bırakma düşüncesi o kadar acı vericiydi ki, başka bir yol bulmak için onu lanetlemeyi göze almıştı. Kollarını indirdiğinde, Tauria onun bastırmaya çalıştığı irilmeyi yakaladı. Bakışları onun omzuna yöneldi ve gömleğinin kaymasıyla ortaya çıkan teninin koyulaştığını gördüğünü düşündü. Onun dikkatini fark eden Tarly hemen düzeltti ve sonra onu endişelendirecek bir şey olmadığına ikna etmek için omuzlarını kıvrarak bir gösteri yaptı.

"Bir şifacıya göründün mü?"

"Evet. Bana bir hafta içinde yeni gibi olacağını söyledi. Önemli bir şey değil."

Tarly'nin sözlerini kuşkuyla karşıladı ama Tarly konuyu açamadan Tarly'nin yüzü acılı ve ciddi bir hal aldı.

"Kitabı al. Her şeyi anladın Tauria, babamın ve Yüce Lord'un planını. Şimdi harekete geçmeli ve yardım edebilecek olanlara gitmelisin."

"Teşekkür ederim." Tarly sanki çatışmış gibi onu izlerken yüzünü sildi.

"Lanet olsun," diye küfretti ve son bir kucaklaşma için onu geri çekti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 57

Jakon

B GECE KARANLIĞINDA, JAKON'UN kaledeki günlük görevlerinden kaynaklanan yorgunluğu uyanışla birlikte azalmıştı.

nişanlısını görebilecekti. Kendisini dış kasabanın mütevazı ortamına getiren kemerli geçidi geçeli çok olmamıştı ki Marlowe'a şatodaki odalarına kadar eşlik etmek üzere demirciye gitti.

Bunca zaman sonra Marlowe hakkında kesin olan bir şey vardı: Bu hayat, bu dünya ona yetmiyordu. Kitaplar onun özgürlüğüydü. Yalnızca bu dünyaya bağlı olan herhangi bir ruhun yapabileceğinden daha uzaklara gitmek ve paylaşmak için harika hikayeler getirmek. Bilgi onun silahıydı. Ve Jakon bunun için ona büyük hayranlık duyuyordu.

Kasaba geceye hazırlanırken sokaklar kasvetliydi. Ne zaman kulübenin önünden geçse, ne kadar zaman geçmiş olursa olsun ya da bu yoldan kaç kez yürümüş olursa olsun, Jakon gözlerinin, tuğla ve harçların içinde değer verdiği her anıyı anımsar gibi terk edilmiş yapının üzerinde gezinmesine asla engel olamıyordu. Her seferinde, Faythe'nin çocukluk anıları göğsünü sıkıyor ve kasabadaki yürüyüşünün geri kalanını onun Rhyenelle'de nasıl geliştiğini merak ederek geçiriyordu.

Faythe'nin gidişinden beri bir yanı keskin ve gergin hissediyordu ama Marlowe'da ve Nik'e yardım etmekte dikkatini dağıtacak bir şeyler bulduğu için idare edilebilirdi. Ama gündönümünden beri, onu ele geçiren her neyse, Faythe'nin yanına dönmek için yeni bir aciliyet tomurcuğu ekmişti. Marlowe'un da bunu hissettiğini bilmek tek tesellisiydi. Jakon ona güveniyordu ve Marlowe onunla parça parça önsezili ve korkutucu şeyler paylaşıyordu ama Jakon, Marlowe'un bu bilgiyle yalnız kalmaması anlamına gelecekse her şeyi sineye çekerti.

Faythe'nin güvenli bir şirkette olduğu kesindi. Generali çok iyi tanıımıyordu ama onun için yaydığı koruma ve Faythe'nin ona duyduğu güven...

İnançsız bir gülümsemeye başını salladı.

Jakon her zamanki gibi kulübenin önünden geçmek yerine durdu. Kulübenin boş olduğunu biliyordu. Kulübeyi boşalttıklarından beri pencerelerde herhangi bir hareket ya da parıltı görmemişti.

Ama kapı artık aralıktı.

Kulübe hâlâ karanlıktı ve içeride kimsenin olduğuna dair bir işaret yoktu. Ve aklı başında hiçbir yolcu, bırakın aralık bırakılmış bir kapıyı, kilitlenmemiş bir kapı varken bile uyuyakalmazdı. Jakon kulübeye temkinli bir şekilde yaklaşırken hançerini serbest bıraktı. Adımları dikkatli ve sessizdi. Hâlâ kraliyet mavisini muhafız üniformasını giyiyordu ve tek umudu, eğer gelen gece vakti haydutlarından biriye, otoritesinden dolayı kendisinden korkabilecekleriydi. İçeride değerli hiçbir şey kalmamıştı ama Jakon, iri yarı bir hırsızın, bir zamanlar kendisinin de sahip olduğu gibi bir başkası burayı evi olarak görmeden önce burayı kirletmesi düşüncesine katlanamıyordu.

Jakon boşluktan içeri girmeye çalışırken yüzünü buruşturdu ama kapı pelerinine takılınca lanet olası gıcırdayan menteşeler onun varlığını işaret etti. Hançerini kaldırdı, gözleri ön odanın her santimetresinde olası en ufak bir hareket için geziniyordu. Yine de her şey karanlık ve hareketsizdi. Tam rahatlamak üzereydi ki yatak odasından sessiz bir ses duyuldu.

"Buradayım Jak."

Kalbi korkuyla boğazına kadar fırladı, omurgasından aşağıya doğru inen bir çingirak her bir tüyünü diken diken etti. Sonra aceleyle odaya fırladı ve şok içinde sesi hemen tanıdı. Jakon yatak odasının kapısından içeri daldı, Marlowe'u sağ salim bulunca içi bir anda rahatlamıştı.

"Tanrılar aşkına burada ne işin var?" Nefes nefese kaldığı panik anında aceleyle ağzından çıkmıştı.

Marlowe, Faythe'nin artık bir toz tabakasıyla kaplanmış olan eski, zarif karyolasının kenarına oturdu. Kucağına bir kitap yayılmıştı ve hemen başını kaldırıp ona bakmadı. Jakon'un alarmı geri döndü ve şaşkınlık içinde ön odaya baktı.

"Ben olduğumu nasıl anladın? Ruhlar adına, Marlowe, tamamen başka biri de olabilirdim ve sen silahlı bile değilsin."

Marlowe kitabı kapattı. Jakon kitabı komodinin üzerine koyarken başlığına göz attı: "Unutulmuş Tanrıça." Bu kitabı daha önce de görmüştü - annesini kaybettiğinden beri eline kitap almayı reddeden Faythe'yi sık sık bu kitaba dalmış halde bulurdu. Marlowe'un belki de yalnızlıktan dolayı burada olduğunu, kitabın Faythe'yle bağ kurdukları zamanları hatırlattığını düşünerek kalbi sıkıştı.

Marlowe'un mavi gözleri onun endişeli bakışlarına karşılık vermek yerine küçük kutu pencereden dışarı baktı. Ay ışığı yüzünü öpüyordu, görüntüsü ruhani ve nefes kesiciydi. Yine de gözlerinin okyanusunda uzak bir hüznün dolaşıyordu ve ifadesi boştu.

Jakon'un endişesi arttı. Kadının önünde çömelene kadar adımlarını yavaşça attı. Onun ellerine uzandı. "Sorun nedir?"

Sonunda bakışları ona kaydı ve Jakon'un dizleri içlerinde hissettiği acıyla yere değdi. "Haftalardır hiçbir şey görmedim," dedi sessizce.

Jakon onun rahatlamasını kucaklamak istedi ama Marlowe'un içindeki korku onu da harekete geçirdi. "Neden bana

Bundan mutlu olmadığını mı hissediyorsun?"

"Bu mutlulukla ilgili değil. Sanırım... oldu." Jakon dikkatli adımlarla yürüdü. "Bilmecelerini çözemiyorum."

"Elimde kalan tek şey bu," dedi bıkkınlıkla. "Bilmeceler. Kendimi çok yakın hissettiğim cevapsız sorular, ama şimdi hepsi sessiz."

"Dinlenmek için zamanın tadını çıkar, Marlowe. Bu iyi bir şey." Hayal kırıklığı alnını sıkıştırdı ve başını eğdi.

"Artık kendi başımızayız."

Bunun üzerine içinde soğuk bir sessizlik ürperdi. Ayağa kalktı ve yaşlılıktan gıcırdayan karyolanın üzerine eğildi. Kolunu ona doladı ve onun sıcaklığı korkunun gölgesini hafifletti. "Birbirimize sahibiz. Önemli olan tek şey bu."

Marlowe'un kolu yavaşça ona sarıldı. "Korkuyorum," diye fısıldadı. Sanki bir itirafmış gibi.

"Neyden?"

"Zaman."

Eli onun kolunu okşadı. "Dünya kadar vaktimiz olacak. Kaç günümüz olursa olsun, birlikte geçireceğiz."

Marlowe uzun bir süre konuşmadı ama onun sessizliğini düşünceli olarak yorumladı. Kendi başına bir çözüm bulmak için uğraştığı yarım kalmış işler onu tüketecekti. Başını adamın omzundan kaldırıp yüzüne baktı. "Başka bir şey hatırlıyor musun? Gündönümünde gördüklerin hakkında bana anlattıklarından sonra?" Gözleri ona vermek istediği bir şeyi özlemle bekliyordu, ancak yapabildiği tek şey başını dürüstçe sallamak oldu.

"Henüz başka bir şey hatırlamıyorum."

İfadesinde bir bilmeceye benzer bir şey vardı. "Sen ve Faythe-" Marlowe durdu.

"Ne gördün?"

Marlowe başını salladı. Bu kafa karışıklığına daha önce eksik parçaları olan bir yapboz üzerinde çalışırken de tanık olmuştu.

"Eğer tehlikedeyse, Marlowe-"

"Jak..." Sessiz sesi yalvarıyordu. Gürleyen kalbi, durgun geceye karşı tek sestti. "Seni seviyorum Jakon. Zamanın laneti ne olursa olsun, seni her zaman seveceğim."

"Seni seviyorum." Jakon onu öpmek için yüzünü eğdi ve Marlowe ona sıkıca sarıldı. "Evlen benimle, Marlowe. İhtiyacımız olan tek şey burada; diğerleri anlayacaktır. Daha fazla beklemek istemiyorum."

Başını sallamaya başladı, ama Jakon onu tekrar öptü ve ondan gelen yumuşak ses, soğuk, acımasız çevreyi lanetleyip onu buraya götürmek istemesine neden oldu. Ama o daha iyisini hak ediyordu. Ona vermeyi umabileceğinden çok daha fazlasını... Ve bu korkunun ağırlığı kadının tereddütleriyle birlikte ağırlaştı.

"Bu gerçek, Marlowe," dedi onun dudaklarına karşı. "Sen ve ben, bu gerçek. Sonsuza dek senin olacağıma yemin ederim."

Yumuşak eli onun yanağında gezindi. Aşk ve acının çatışması kaşlarını çattı ama küçük gülümsemesi neşeyi ifade ediyordu. "Seninle sonsuza dek birlikte olmak istiyorum Jakon. Bunu her şeyden çok istiyorum."

Yine de midesinin çukuruna karanlık bir tohum eken kalıcı bir boşluk vardı. Eğer bir şey gördüyse, bunun için baskı yapamazdı. Bazen korku, acı, hayal kırıklığı onu tüketirdi ve yapabileceği tek şey onun yanında olmaktı. Ama onu içten içe öldüren şey, bu yükü ondan asla gerçekten alamaması, sadece teselli sunabilmesiydi. Eli saçlarını düzeltti, bu hayattaki tek dileğinin onu tüm bunlardan özgür kılmak olduğunu biliyordu.

BÖLÜM 58

Tauria

HERPACK ZORLU Çatılarda dans ederken hareketleri, sadece sakladığı karanlık kitap içindi. onun içinde. Tauria tırmandı, tırmandı ve en yüksek zirveye ulaştı. Bir Olmstone bayrağının dalgalandığı sütunun arkasına saklandı ve aşağıdaki muhafızlara temkinli bakışlar atıp arkalarını dönmelerini beklerken çantasını karıştırdı. Nabızı hızla atarken açılışını yaptı ve başkalarına mor görünmesi için dua ettiği yeşil kumaşı bağladı.

Sonra son bir parlama yaşadı.

Derin bir nefes alarak duruşunu değiştirdi ve bacaklarını yerine kilitledi. Biri hariç tüm duyularını kapattı. Rüzgârı. Kollarını açarak üzerinde daire çizdi, gökyüzünü hedefledi ve elleri yavaşça aşağı inerken gözleri kapandı. Tünel açma. Tauria güç kuyusuna ulaşmaktan başka hiçbir şeye odaklanmadı, şimdiye kadarki en büyük dayanıklılık testi için toplayabileceği her şeyi topladı. Rüzgâr doğaya karşı kıpırdanarak onun çağrısına cevap verdi. Her damarı tatlı bir ateş gibi ısıtıyordu ama göğsünde vahşi bir fırtına kopuyordu. Gevşek saçları peleriniyle birlikte etrafında savruluyordu. Daha fazla- ta ki hesaplanmış duruşu titremeye başlayana kadar. İtti - ta ki dişleri pelerinine sıkıca kenetlenene kadar.

serbest bırakma ihtiyacı. İnşa ettiği kasırganın uğultusu ve ıslığı, tehlikeli bir çınlama tarafından iptal edilmeye başladı. Bir uyarı. Tauria dayanabildiği kadar dayandı, kendini daha önce hiç olmadığı kadar sınamıştı.

Sonra, rüzgârın bastıracağı şiddetli bir çılgınlıkla, kendini bıraktı.

Gözleri batıya doğru savrulan güçlü patlamaya tanıklık etmek için açıldığında ellerini önüne doğru uzattı. Büyüsünü itmenin geri tepmesi dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Tauria sertçe nefes aldı ama rüzgârın çekimine karşı koyan ağaçları izledi. Düşerken yapraklar akşam boyunca savruldu.

Tauria kendini toparlamak için birkaç uzun dakika harcadı, nabızı sakinleşene ve cildi soğuyana kadar bekledi.

Kaybedecek daha fazla zaman yoktu.

Adrenalin, ölümcül yükseklik korkusuna yol vermeden adımlarını hızlandırdı. Tanıdık bir pencereden içeri süzüldü ve unutulmuş odaya doğru ilerledi.

Onun kaçıışı.

Prens için geri dönme isteğine rağmen adımları devam etti. Onu içinde bıraktığı tehlikeden kurtarmak için. Onu hareket ettiren tek şey, bir lider gibi düşünmesini sağlayan sert sözleriydi. Ve kurtuluşuna doğru gitme düşüncesi. Eşine.

Uğursuz odanın hem düğüne hem de cenazeye ev sahipliği yapacak her şeyle donatıldığını bildiği havalandırma deliğinden aşağıya bir bakış bile atmadı. Başına gelebilecek kadarı görmek soğukkanlılığını çok fazla sarsacaktı.

Tauria karanlık geçitte neredeyse koşarak ilerliyordu, hangi yöne gideceği konusunda bir seçim yapmak zorunda değildi. Sadece tek bir varış noktası vardı ve özgürlük neredeyse onun olacaktı.

Önce temiz hava çarptı yüzüne, sonra da açgözlülükle soluyarak koşmaya başladı. Tarly ona yolun nereye çıkacağını da söylemişti. Ahırlara. Ama bir atı riske atamazdı, henüz değil. Krallığın dışına çıkma çabası, mümkün olduğunca küçük ve gizli olmasını gerektiriyordu. En azından Vesmire'dan çıkana kadar.

Işık görüşünü doldurdu ve rahatlayarak inleyebilirdi. Temiz havanın tadını alan, ılık akşamı hisseden Tauria neredeyse oradaydı.

Ta ki...

Işık tamamen uzun siluetler tarafından doldurulunca adımları durdu.

Tauria sanki onu fark etmemişler gibi dondu kaldı. Sanki varlığı tamamen inkâr edilebilirmiş gibi.

Gözlerini kırptırdı, nabızı sıg nefeslerine göre çok hızlı atıyordu. Formlar ona doğru gelmeye başlayınca dikkatli bir adım geri çekildi, topuğunun üzerinde dönüp koşmasına saniyeler kalmıştı. Nereye, bunu hareket halindeyken anlayabilirdi. Ama bir ses onu dönüşünün ortasında durdurdu.

Ayaklarının altındaki zemini çekip alan. Hiçbir duygu barındırmayan.

Çok iyi tanıdığı biriydi.

Ama zihni inanmakta zorlanıyordu; bunu doğrulamak için gözlerine ihtiyacı vardı. Tauria ona kaçmasını haykıran her şeye rağmen yüzünü ona döndü.

"Eğer benimle kendi isteğinle geri dönersen, bunun sert bir tutuklama olması gerekmez."

Aradaki mesafe kapandı ve ay ışığının bir kısmı adamın yüzüne süzüldüğünde, savaşamayacağını anladı.

Tarly ona ölü gözlerle baktı. Dört muhafız tarafından kuşatılmış.

"Neden?" Dudaklarından inançsızlıkla döküldü ama bir cevap alamayacağını biliyordu. Tauria şaşkınlıktan gözlerini ondan ayıramıyordu. En büyük hainiyle göz göze geldi. İki kişi göz göze geldiğinde bile

diğerleri ona yaklaşmak için onu geçti. Bileklerine buzdan daha keskin bir soğukluk dolandı ve ancak o zaman bakışları dehşet içinde onunkilerden ayrılıp yere baktı.

Bu sadece acı değildi; karanlık bir *yanlışılık* ruhun derinliklerindeki bir şeyi susturuyordu. Büyüsünü. Duygularını azaltan ağır bir battaniye tarafından kesilmişti. Yanardöner büyülü taş, onu neredeyse dizlerinin üzerine çökerten bir işkence parıltısıydı.

"Sadece bir önlem," diye açıkladı Tarly, yüzünde tek bir ifade bile yoktu. Ses tonunda zerre kadar duygu yoktu. Sanki yaşayan ölümler tarafından geri getirilmiş gibiydi.

"Bana ne yapacaksın?"

Tarly cevap vermedi, uzaklaşmaya başlarken ona arkasını döndü. İki muhafız kollarını onunkilere dolayarak onu da yanlarında sürükledi.

"Oh, ve bir uyarı, prenses. Şimdilik sessiz kalmanızı öneririm. Onu kırabilecek tek şeyin ölüm olduğuna inanmayın."

Mesajı şifreliydi ama ani bir panik dalgası içinde anlamını apaçık duydu. Çiftleşme bağı. Tauria'nın zihinsel duvarları, çaresiz duygularından herhangi birinin Nik'e geçmesini önlemek için aşılmaz çeliğe dönüştü. Her şeyin bittiğini bilemezdi.

Bunca zamandır. Önce Lennox ile ve şimdi....

Kendi saflığına inanamıyordu. Uyarı işaretleri oradaydı. Geçmiş için, eşini kaybettiği için ona şefkat göstermişti. Bu da bir yalan mıydı? Sadece onun en büyük zayıflığını çekiştirmek için bir hikâye.

Kalbi.

Çok geçmeden muhafızlar onu bıraktı. Çünkü yenilgiyle başını acınası bir şekilde eğerken boş boş takip etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Büyüsü yoktu. Belindeki asası bilekleri bağlıyken işe yaramazdı. Mücadelesi azalmıştı.

Bitmişti.

Tauria ahırdan çıkıp sokağa çıktıklarını ancak muhafızlar arkasından çekilip Tarly onun yerine yanına geldiğinde anladı. Prangaları onu tüketiyordu ve yürümek bile ona fazla geliyordu. Tarly'nin dokunuşu ona itici geliyordu ama yorgunluk onu ele geçirdiğinde bunu üzerinden atamıyordu, bu yüzden ağırlığının bir kısmını ona bıraktı. Pelerini büyülü bağlarını gizlerken, zaman zaman esir alınmış bir gelin değil de mutlu bir çift gördükleri için sevinçten havalara uçan vatandaşların bakışlarını yakalıyordu.

Bilekleri yanıyordu. Sıcak değildi ama buz gibi bir bıçak saplanıyordu ve pençeleriyle koparmak istiyordu. Hızla tükenen enerjisinin kalp kırıklığından mı yoksa metalden mi kaynaklandığını anlayamıyordu. Kolları etrafında dönerken Tarly'nin yanına kıvrılmaktan başka çaresi yoktu. Islak yanağını Tarly'nin göğsüne bastırdı ve gözlerini kapatarak Tarly'nin onu sırtına doğru yönlendirmesine izin verdi.

"Nasıl yapabildin?" Fısıltı olarak zar zor kaçtı. Çalınan gücünden değil, yok olan kalbinden. Yaşadıkları onca şeyden sonra, sessizce bu ana doğru ilerliyordu. Kafesinin kapısını açmış ve onu kaçması için cesaretlendirmişti, sadece onu keşfetmesi için ikna ettiği her kötülükle yüzleşmesi için geri sürüklemenin zaferinden zevk almak için.

Tarly cevap vermedi ama tekrar denedi.

"Bunların herhangi biri gerçek miydi?"

Yine de prensin dudakları mühürlü kaldı. Tauria onun yerine kalp atışlarını dinledi. Güçlü ve sıcak. Bu kadar soğukluk içinde solup gitmişken, besleyici ve özenli bir kisveye bürünmüştü. Prens göğsündeki hileyi söküp atmak istedi.

Tauria gözlerini açıp kaleyi gördüğünde sessizce ağladı. Artık ev sahipliği yaptığı kötülüğü bildiği için çok daha korkutucuydu. Orası her zaman bir hapisaneydi ve kendisi de isteyerek girmişti. İçindeki tüm bariyerleri güçlendirirken odaklanabildiği tek şey Tarly'nin uyarısıydı.

Nik onun yıkımını hissedemiyordu, yoksa yakalandığını anlayacaktı.

Ve onun için gelecekti. Tıpkı söz verdiği gibi.

Eğer onun için çok geç olsaydı, onu almalarına asla izin vermezdi. Tauria bu amaçta bir teselli buldu. Fenstead onu eşi olarak hükümdarlarına verecekti ve o da bu teselliği benimsedi. Ona ne dayatırlarsa dayatsınlar ya da hangi işkenceyi yaparlarsa yapsınlar, onu sonuna kadar koruyacaktı.

Doğrudan kalenin çok altındaki hücrelere götürülmedi. Bunun yerine yol boyunca tanıdık koridorlarda dolaştılar, ta ki Tauria'nın aklı gideceği yere gidene kadar, ama onu neden oraya götürdüklerinden emin olamadı. Köşk bahçesine açılan cam kapıların önünde, Tauria onları bekleyen fae'ye bir adım daha yaklaşmadan önce durmaya, prensten uzaklaşmaya çalışacak kadar irade buldu.

Varlas ellerini arkasında kavuşturmuş, masum bir düşünceye dalmış gibi bahçeyi izliyordu. Zihni nabzıyla birlikte hızla atıyordu ama Tauria, Tarly onu tekrar kendine çekip mücadele etmeye devam ederken yürümeye zorladığında, onu çökertmekle tehdit eden baş dönmesi dalgasına yenik düşme şansı bulamadı.

"Aferin oğlum," diye övdü Varlas. "Kaçmak için tam olarak hangi yolu izleyeceğini bildiğin için rolünü iyi oynadın." Ondan tasmalı bir köpekten farksızmış gibi bahsediyordu ve öfkesi, gücünün son kırıntılarını toplamak için kaynadı.

"Sen bir hainsin," diye tısladı krala. "Babam dönüştüğün her şeyden tiksiniyordu." Yüzünden sıcak gözyaşları süzülüyordu çünkü Varlas büyü tarafından kontrol edilmiyor ya da iradesi dışında dönüştürülmüyordu; Varlas'ın seçimleri tamamen kendisine aitti. Yine de gözleri sonunda ona kaydıığında, gözlerinde hiçbir şey yoktu. Tanıdığı erkeğin hayaleti. Pişmanlık ya da sevgi yoktu. Ama kötülük ya da nefret de yoktu. O hiçbir şeydi. Buna dayanamadı, göğsünde onun için sızlayan *acıma* duygusunun yerini onun öfkesinin *almasını* istedi. Son darbesini indirirken sesi buz gibi pürüzsüzdü. "Freya böylesine intikamcı bir canavarın yanında can vermekten kurtulduğu için mutlu olurdu."

İşte oradaydı: öylesine çığ bir öfke ki, harekete geçmeden önce yüzüne ancak yerleşebilmişti. Tauria, boğazını kavrayan iri eller tarafından Tarly'nin kollarından koparıldığında irkilmek için zaman bulamadı. Kralın kavrayışı nefes borusunu ezmeye ramak kalmıştı. Acı onu boğdu.

"Baba."

Tarly'nin sesi uzaklaştı. Dizlerinin bağı çözöldü ama Varlas onu mengene gibi kavrayarak dik tuttu ve o yakıcı birkaç saniye içinde hayatını tartışırken hançerlerini ona sapladı.

Sonra prensin ayaklarının dibine yuvarlanmasına neden olan sert bir itişle serbest bırakıldı. Bağlı elleri düşüşünü engelleyemediği için başı taşa çarptı. Dünya ondan uzaklaştı. Uyuşukluğuyla çok davetkâr bir karanlığa girerken acısını alan bir merhamet sürüklenmesi.

Şimdiki zamana geri dönüşü korkunçtu. Islak ve sıcak hissettiği kafasının içinde bir davul durmadan çalışıyordu. Kanaması vardı. Eller üzerine düştü ve farkındalık onu sardığında, çömelip başını soğuk taştan kaldıranın Tarly olduğunu anladı. Bıçak gibi saplanan ağrıya rağmen kendini onun dokunuşundan uzaklaştırmak istedi ama Varlas'ın sesinin ürpertisi kulaklarındaki çınlamayı aşınca bir şey yapmak zorunda kalmaktan kurtuldu.

"Bırak onu."

Tarly hemen hareket etmedi. Neden tereddüt ettiğini bilmiyordu. Belki de babasının verdiği zarar, daha sonra prensin kendi eğlencesine gölge düşürecekti. Başından beri onların ağılında bir oyuncaktan başka bir şey olmamıştı. Prens onun dizlerinin üstüne çökmesine yardım etti; bu, aşağılayıcı durumunda küçük bir adımdı. Sonra Tarly ayağa kalktı. Hep birlikte, muhteşem çiçeklerin üzerinde parıldayan ay ışığıyla dolu güzel bahçeye baktılar.

"Seni bazen burada izlerdim," dedi Varlas, öfkesini aniden bırakırken kendini bir kez daha anılara kaptırmış gibiydi. "Bana onu çok hatırlattın. Çiçeklerin üzerine döktüğün tutku, hayatın gelişmesini izlemenin sana verdiği neşe. Çok saf, yüksüz. Dünyaya karşı bu kadar özverili olan bir insanın başına kötü bir kader gelebileceğini kimse düşünemezdi. Bir lütuf."

Tauria sessiz kaldı ama hiçbir şey hissetmiyordu. Varlas eşinden bahsederken üzüntüsünün geçmesine bile izin vermedi. Sanki eşi hiç var olmamış biriymiş, sadece bir rüyaymış gibiydi ve belki de böyle devam etmeye çalışıyordu.

"Onun ölümünden sorumlu olanlara yardım ediyorsun," dedi Tauria, gözlerini dehşetini yatıştıran manzaradan ayırmadan. "Sadece yok etmeyi, almayı ve en saf ruhlara bile zarar vermeyi bilenlere. Sonunun böyle olmasını hak etmemiştin."

"Hayır, yapmadı. Ama yanılıyorsun Tauria ve bunu göreceğini umuyordum. İşin bu noktaya gelmesini istemedim."

Arkasından iki muhafız koşturdu ve Varlas'ın onu esir tutmak istediği yere götürülmek üzere olduğunu düşünerek korkuyla gerindi. Bunun yerine, yanından geçerken ellerinde tuttukları titrek kehribar meşalelere takıldı gözü.

Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Kalbi soğuk bir endişeyle durdu.

Niyetlerini çok yavaş, çok geç anladı ve gözleri göğüs kafesini titreten ve boğazını yırtan bir yalvarışla genişledi, ancak ayrılmış ağzından sadece sessizlik çıktı. O parlak alev, canlı bahçenin üzerine indirildi ve ölümcül güç, etrafında yaşayan ve gelişen her şeyi yutmak için saldırarak sevindi. Sahipleniyor, yok ediyordu. Onun içinde patladı. Acı o kadar yakıcıydı ki içten içe çılgılık attı. Ateş çiçek yataklarını tüketti, büyümek için kendini besledi, köşkün ahşaplarını yaladı. Bu

en çok bundan hoşlanıyordu. Ve askıya alınmış zaman gibi süzülen bir dakika içinde bir cehennem toplandı.

"Dur," diye inkar ederek nefes aldı.

Ama ne kadar çok doğayı yutarsa, içindeki yanma da o kadar hızlı şiddetleniyordu. Annesinin yeteneği, kullanılamayacak kadar bastırılmış olsa da, onu kurtarması için ağlıyordu. Yaşam ve vaatlerle dolu bir şeyin yok edilmesini durdurmak için.

"Lütfen."

Gözlerinden yaşlar akıyordu. Bir şey yapmak için çaresizdi.

Sonra Tauria artık orada değildi. Orada değildi. Olmstone'da değildi. Sonsuza kadar peşini bırakmayacak ve ona işkence edecek olan yıkım sahnesine geri yansıtıldı. Ateşin alevlenmesini izlerken, Fenstead'in tekrar düşüşünü izledi. Güçsüzdü. Kaybolmuştu ve herhangi bir şeyi kurtarmak için çaresizdi. Herhangi birini.

"Neden?"

Sonunda Varlas konuştu. "Çünkü bu dünyada iyi olan hiçbir şey asla güvende değildir."

Uzun bir dakika boyunca adamın cam gibi gözlerindeki alevin titremesini izledi, ta ki adam gözlerini ona çevirene kadar.

"Bırakın her şeyin yanışını izlesin. Sonra onu hücrelere götürün."

Gitmek için döndü ama Tauria umutsuzca, "Bana ne yapacaksın?" diye seslendi.

Varlas başını zar zor geriye çevirdi. "Sana istediğin her şeyi vereceğim, Tauria. Tahtını. Ve bunu yaparken babanı onurlandıracağım."

"Ne pahasına?" Issız, yenilmiş gözleri, alevleri yakan canavarı görmek için ortaya çıkan katliamdan uzaklaştı.

"Ne gerekiyorsa." Pişmanlık yok. Kendisine tepeden bakan, babasının güvendiği kişinin bir kabuğu olan erkeği tanımiyordu.

Başını iki yana salladı. "Onur hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Varlas."

"Her Şey yakında sona erecek, Tauria. Kaybettiğin her Şeyi hatırlamayacaksın ama kazanacağın her Şey için minnettar olacaksın."

"Seni öldüreceğim, Varlas. Sana asla boyun eğmeyeceğim."

"Ben değil, prenses. Hepimiz dünyayı değiştirecek olanın önünde eğileceğiz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 59

Tauria

TAURIA YÜZÜYORDU. Bir sıcaklık onu k u c a k l a d ı ve huzurlu karanlıktan yüzeye çıkmak istemedi. Değil Ta ki etrafını saran koku gerçekliği bir anda üzerine yıkana kadar.

Gözleri şak diye açıldı. Tarly onu tutmuş, taşımıştı ama bunun tek nedeni, yaz boyunca büyüttüğü her şeyin zalim bir alev tarafından yakılmasını izlerken duygusal ve fiziksel yorgunluğuna yenik düşmesiydi. Kalbini parçalayan boşa harcanan zaman değildi; doğanın öldüğünü *hissetmeye* zorlanmanın acımasız, zalim cezalandırma biçimiydi. Her kök, her tomurcuk. Hepsini o yaratmıştı ve hepsinin öldüğünü hissetmişti.

Acıya ve utanca lanet edip prensin kucağından kurtulamadan bir karyolaya yatırıldı. Tauria'nın gözleri karanlığa alıştığında, adamın onu nereye getirdiğini tam olarak anladı. Dört duvar. Masif taş. Tek bir pencere bile yoktu. Sadece tek çıkış yolu olarak kapıya küçük, parmaklıklı bir delik açılmıştı. Hapsedilmişlik boğazını sıktı, öyle çiğ bir panik ki adrenalini yükselterek onu kendine getirdi ve ileri atıldı.

Tarly onu yere yatırmak için kollarından tuttu. "Bu kapının ardında altı muhafız var ve senin büyün yok."

Gözlerini onunkilere dikti ama korkusu o anda öfkeye yer bırakmadı. Burada kapana kısılamazdı. Hücre, içindeki tek karyolaya ancak yetecek büyüklükteydi, tek hava boşluğu da çok küçüktü. Boğulacaktı.

"Lütfen," diye yalvardı. Elinde kalan tek şey buydu. "Beni burada bırakma Tarly. Lütfen."

Bir şey onun boş ifadesini rahatsız etti. Çaresizlik içinde, buna sempati olarak sarıldı. Belki de prensin içinde tutunabileceği kadar şefkat kaldığına dair küçük bir umut kırıntısı olsa bile.

"Ne istersen yapacağım. Seninle evlenirim. Sadece burada kalamam."

Gözleri gerildi. Bu endişe bir anda kayboldu ve kadın iniltisini bastırdı.

"İyi olacaksın. Yeterince hava var, güven bana."

"Sana güvenmek mi?" diye tekrarladı kuşkulu bir nefesle.

"Ya da yapma. Bu sizin seçiminiz." Prens ayağa kalktı. Çaresizlik mızrağıyla onu takip etti ama adam çoktan kapıya varmıştı. Muhafızın taşı kapatmak için öne atılışını izlerken zaman yavaşladı. Zemine çarpma şekli teninin her santimini mide bulandırıcı bir şekilde titretti. Bir sonraki nefesinde ürperdi.

Kapana kısılmıştı.

Yeterince hava yok.

Tauria tam kapı çarparak kapanırken kapıya ulaştı ve avuçları kapıya yapıştı. "Kapıyı aç!" Tekrar tokatladı ama hissedemedi. *Yeterince hava yoktu. Yeterince hava yoktu.* "Kapıyı aç, Tarly."

Kapıyı aç.

Tekrarlayabildiği tek şey buydu. Sanki bu, taş kafesin içinde alaycı bir şekilde yankılanan kilit tıkırtısını dengeleyecekmiş gibi. Kemiklerine sızan ve boğazından buz gibi nefesler çıkaran soğukluğu.

"Tarly!" diye bağırdı, yumrukları taşa batıncaya ve kanayıncaya kadar vurdu. Ayak parmaklarının üzerinde zorlanarak

küçük parmaklıkların arasından, bulanık bir görüşle onu gördü. "İyi olacaksın."

O gitmek için döndüğünde, Tauria hıçkırmaya başladı. Taştan aşağıya doğru kayarken eti yırtıldı, yere çarpmamayı, bunun yerine toprağın açılıp onu yutmasını umuyordu. Her şey onu hapsettikleri yerden daha iyiydi.

Yeterince hava yok.

Boğuluyordu. Boğazı o kadar sıkılmıştı ki gözleri yanıyordu.

Bileklerini birbirinden ayırarak, onu büyüsünden ayıran magestone ısırığına haykırdı. Rüzgârına ulaşamamak, zihnini onu burada tutmaya yetecek kadar hava olmadığına daha da ikna etti.

Görüşü bulanıklaştı ve panik zihnini bulandırdı. Tauria dondurucu taş zemine doğru kıvrıldı ve karanlığa doğru ağıladı.

Uyanıkken gördüğü kâbuslar uykudakilerden daha ağır bastığında, Tauria gerçekten dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiğini anladı. Bu çaresiz dehşet gerçektir. Tıpkı kirletilmiş kan ve külden oluşan topraklarından kaçtığı zamanki gibi. İyileşmesi bir asır sürmüştü. Tekrar hissedebilmek için. Cesaretini bulması ve halkını evinde görebileceğine inanması.

Ama başarısız olmuştu.

Belki de yeterli olduğunu düşünecek kadar aptaldı. Yeterince güçlü. Yeterince dirençli. Babasından bu kadar güçlü bir şekilde yayılan bu özelliklerin bir çekirdeğine bile sahip olduğunu düşünmek.

Soğuk, güçsüz karyolasında yatıyordu, tamamen bitkinlikten uyuşmuştu.

Onu uyandıran hiçbir ses yoktu. Hücresi karanlık ve boştu ve algılayabildiği kadarıyla ötesi de hareketsizdi.

Onu uykudan uyandıran şey, içinden gelen hafif bir çekimdi. Sıcak ve güvenli bir şeyin ilk çırpınışı.

Nik'in bağı açma çağrısına rağmen birkaç dakika boyunca orada yattı. Nik'in onun ıssız duygularını, acı veren düşüncelerini fark etmesine izin veremezdi. Tauria tüm bunlardan utanıyordu. Ona herkesten daha fazla inanan tek kişiyi hayal kırıklığına uğratma düşüncesine katlanamıyordu. Nik onu şimdi görebilseydi...

Bunun yerine, farkındalık kazanmaya başlayan fiziksel duyularına odaklandı. Kemikleri kırılğan buz gibiydi. Dişlerini sıkarak, karyoladan kalkmak için ellerini kullanmaya çalıştığında inledi ama acı bağlı bileklerini kavurdu. Nik ona ulaşana kadar durmayacaktı.

-Ya da daha kötüsü, bir şeylerin fena halde t e r s gittiğini düşünüp tereddüt etmeden Olmstone'a yürüyecekti.

Karanlıkta görüşü kısıtlanmıştı. Her acı verici harekete katlanarak, dişlerini sıkarak zavallı örtüyü kendi etrafında beceriksizce katladı ve nefes almak için bir an durdu. Öfkeli sinirlerini yatıştırmak için. Tauria paniğini yatıştırmaktan başka hiçbir şeye odaklanmadı. Gözlerini kapadı ve etrafında oluşan taş duvarları unuttu. Canlı, yemyeşil Fenstead çayırlarını hayal etti. Donmuş kalbini eşine duyduğu sevgiyle eritti. Marlowe ve Faythe ile yaşadığı neşeli anıları hatırladı. Sonra, diğer her şeyi zihnindeki bir kasanın arkasına mühürlediğinde, kendini bağa açtı.

"Bir şey mi oldu?"

İlk mesajı yüzünü buruşturdu. Ona yalan söylemekten nefret ediyordu.

"Eski bir kütüphanenin yok edilmesi, karanlık bir düşman tarafından avlanmam... Devam etmeme gerek var mı?"

Kıkırdamalarının iç titreşimi göz kapaklarının arkasında yaşlar oluşturdu.

"Ayı görüyor musun, Tauria?"

Gözlerini açtı ve başını geriye doğru eğerken gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı. Onu hapsetmişlerdi

Sonsuz gece ve karanlığın içinden taş değil, ikisinin de aynı parlak aya bakacakları uçsuz bucaksız, açık bir gökyüzü hayal etti.

"Evet."

"*Boyutu ne kadar?*" diye sormadan önce bir sessizlik *oldu*.

Bir an düşündü. Gerçek ayı en son gördüğünden bu yana kaç gece geçmiş olabileceğini hesaplamaya çalıştı. Bildiği tek şey, Geçiş büyüsunün onun dolunay olmasını gerektirdiğiydi. Tauria en iyi varsayımıyla hareket etmek zorundaydı.

"*Bu bir yarım ay.*"

Nik o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Nik'in bağdan kopmuş olabileceği korkusuna kapıldı. Ama uzandığında onu orada hissetti ve onun gönderdiği kucaklamanın dalgalarını da.

"*Keşke seni görebilseydim.*" Acı, savunmasını aşırp geçti.

"*Ben buradayım, aşkım. Her*

zaman." "*Biliyorum.*"

"*Gözlerini kapat.*"

Hiç tereddüt etmeden yaptı.

"*Birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırllıyor musun?*" "*Evet.*"

"*Bana kitap okudun. Şimdi ben de bu iyiliğine karşılık vereceğim.*" "*Çok uzun süre konuşursak büyüün bozulma riski var.*"

Tarly'nin babasına söylediğini ve kılık değiştirdiğini varsayıyordu. Ama Nik bunu bilemezdi. Parmakları, ona ait sahip olduğu tek fiziksel şey olan, zincirlerinin hemen altındaki bileziğin izini sürdü.

"*Her şey yoluna girecek. Seni bir süreliğine uzaklaştırmama izin ver. Benim için o geceyi hayal et, aşkım.*"

Alnı sımsıkı kenetlenmiş, onu yıkmakla tehdit eden her ıssız duyguyu bastırıyordu. Çünkü bir daha böyle bir gece geçiremeyeceklerdi.

Çizdiği resimle Nik duyularını doldurdu. Onun kokusunu alabiliyordu, kokusu ona her zaman içinde büyüdüğü çayirlara sinen vanilyayı hatırlatıyordu. Nik'in kokusunu

Onu hissetmek, teninin nasıl yumuşak ama güzel yara izleriyle dolu olduğunu. Dudaklarının onunkilerle mükemmel uyumunu tadarak. Tauria, acısını dindirmek için ona verebileceği her şeyi yuttu.

Sonra Nik okumaya başladı, sesi her türlü korku ve acıyı yatıştıran bir sestti. Pek çok kelime bulanıklaştı, tek hatırlayabildiği, odanın çorak soğuşuna karşı içini sıcaklıkla dolduran sesinin nazik notalarıydı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama onu bırakmaktan korkuyordu.

"*Nik,*" diye fısıldadı onun yatıştııcı hikâyesini durdurmak için. Her ihtimale karşı son kez olduğunu, ona söylemek zorundaydı. Onu hatırlamayacağı kadar canavara dönüştürmeyi başarırlarsa diye... Bu, yerine ölümü dileyecek kadar eziyetli bir kaderdi.

"*Ne olursa olsun, seni seviyorum. Benden her şey alınabilir ama bu alınamaz. Asla bağ yüzünden olmadı. Sendin. Sadece sendin.*" Yutkundu ve boğazını sıkıan yumrudan dolayı irkildi.

Sessizlik çöktü ve çok fazla şey anlatıp anlatmadığını ve dehşetini ele verip vermediğini merak etti. Onunla tamamen başka biri olarak yüzleşeceği bir gün gelebilirdi. Karanlık, affetmeyen. Sevgisiz.

"*Sen benim hayatımsın, Tauria. Seni sevmeyeceğim bir diyar ya da zaman olmayacak. Ay kadar sonsuz, hatırladın mı?*"

Bu bir sözdü. Ve yüzleştiği şeyle birlikte bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark edemezdi. Tauria onun için savaşacağını bilerek ağladı. Geri dönüşü olmayan noktayı geçse bile. Geçiş sırasında bağ kopsa bile. Düşman haline gelirse. Nik onun için savaşacaktı. Bunu hayal etmek hem rahatlatıcı hem de acı vericiydi.

"*Bu sefer sana vereceğim bir dünya var. Sıkı tutun, aşk.*"

BÖLÜM 60

Tauria

TAURIA'NIN ÇİĞ PARMAKLARI taşa sürtündü. Zincirlenmiş bileklerinin şingırtısı, onu rahatsız eden tek sestti. sayısız gün boyunca sessizliğini korudu. Köşeye geldiğinde döndü ve duvarı izlemeye devam etti.

"Ben Tauria Stagknight, Fenstead'in yasal Kraliçesi," diye yüksek sesle yineledi.

Bana ihanet ettin.

Lennox'un sözlerinin yankısıyla keskin bir titreme vücudunu sarstı. Durakladı, hıçkırıkları boğazında düğümlendi, dilinde metalik bir tat hissedene kadar yanağının içini ısırdı. Yalnızlığında, en karanlık, en eziyet verici şeytanlar oyun oynamak için ortaya çıktı. Devam etti.

"Ben Tauria Stagknight, Nikalias Silvergriff'e ruhen bağlıyım."

Halkınız katledilirken High Farrow'da değerli ve güzel bir şekilde oturmak hoşunuza mı gitti?

"Özür dilerim," diye inledi. Çünkü Lennox olmaya zorlandığı canavar değildi. O, onun halkıydı. "Yaşamayı gereken kişi ben olmamalıydım. Fenstead daha iyisini hak ediyor. Nik daha iyisini hak ediyor."

Lennox'un sert aydınlatması karşısında ağzından dökülmekle tehdit eden kelimeler döküldü. O

Terk ettiği taca uygun olduğuna inanacak kadar kibirli bir aptaldı. Arka duvarda, avuçlarını ve alnını soğuk taşa bastırdı.

"Ben Tauria Stagknight'ım ve korkarım yeterli değilim."

İçinde kaldığı ıldırıtcı sessizlikte, kapının ardındaki sesler duyularını keskinleştirdi ve hâla attığını unuttuğu kalbinin atışını tetikledi. Sonra anahtarlar geldi. Tauria kendini yataktan kaldırdı, gelenin kim olabileceği konusundaki dehşetine yenik dűşerek duvara yaslandı. Ama bu mesafe uzak değildi.

Kapının açılmasıyla oluşan tař sıyrıklarından irkildi, sonra da kobalt rengi alevler görűş alanında parıldarken gözlerinin yanmasından korktu. Yakalanmış zavallı bir av gibi kendi içine kıvrıldı.

"Tauria."

Arayan Tarly'ydi. Sesi beklenmedik derecede yumuşak ve temkinliydi. Sert kasları gevşedi. En azından iki kötüden daha iyisiydi.

İki form ona yaklaştı ve onu sertçe kavramak için uzandıklarında paniği arttı.

"O bir tehdit değil," diye hırladı prens. Sesi yaklaştı ve muhafızlar onu serbest bırakırken elleri ona uzandığında irkildi.

Bir duraklama oldu ve babasının yaptığı gibi bir darbe beklentisiyle gözlerinin kenetlendiğini fark etti. Göz kapaklarını araladı. Belki de adamın sert yüzünde dans eden ışıktandı, ama bir an için kaşlarında bir huzursuzluk belirdi. Dokunuşu ona değdiğinde kayboldu. Ama nazikti. Kolu onun etrafında kıvrıldı ve yürümesi için ona rehberlik etti.

gardiyanlar tamamen. Korkusu bacaklarının sertleşmesine direnmeye çalıştı.

"İşbirliği yapmak isteyeceksiniz prenses." "Cehennemde yan, prens."

Yürüdüler -daha doğrusu, Tarly çalınmış gücüyle onu yönlendirmek için ağırlığının çoğunu aldı.

"Ruhun hâlâ yaşıyor. Güzel. Bir an için beni endişelendirdin."

"Bundan şüpheliyim."

Kıkırdadı ama mizahtan yoksundu.

"Bana çıkış yolunu hiç göstermedin," diye düşündü. Yalnızlık günlerinde, kralın en büyük silahıyla geçirdiği zamanın acısını çıkarmaktan başka zamanı olmamıştı. "Çok fazla şey keşfedersem diye bana mükemmel planını gösterdin. Beni oraya sadece beni yakalamak ve babanın övgüsünü kazanmak için gönderdin."

Tarly hiçbir şey söylemedi ve kadın onun duygusuz yüzüne baktı. Pişmanlık yoktu. Bomboştu. Cildini karıncalandıran ve görüşünde parıldayan bir sıcaklıkla kanı kaynadı.

Tauria tersledi.

Yürümek için onun yardımına ihtiyaç duyacak kadar zayıf olduğunu düşündü, onu o kadar yakınında tutuyordu ki tek yapması gereken onu gafil avlamaktı. Ayak parmaklarının üzerinde gerinerek bağlı ellerini yukarı kaldırdığında, manevrası beklediğinden daha hızlı oldu ve magestone zinciri onu boynundan yakaladığında haykırdı. Prens bileklerini çaprazladığında boğuldu ve ikisi de dizlerinin üzerine çöktü, yüzleri ölümcül derecede yakındı, ama kız soğukkanlı bir öfkeden başka bir şeyle ona bakmıyordu.

Muhafızların hareket ettiğini duydu ama Tarly'nin onları durdurmak için elini kaldırması onu şaşırttı. Tauria onu öldürebilirdi -neredeyse bundan emindi- ama amacı bu değildi. Hayal kırıklığına uğramasına rağmen Tarly onunla dövüşmedi. Tauria'nın umduğu gibi kılıca uzanmadı. Onu, başına gelecek karanlık kaderden kurtarmak için mümkün olan tek yolu kullanmadı.

Onun ela bakışlarını inceledikçe öfkesi yatışıyor, bunların bir kısmının gerçek olduğuna inanmayı çok istiyordu. Kendisini ona açması için adadığı süre boyunca göz ucuyla gördüğünü sandığı prene dair herhangi bir şey. Adam hareketsiz kalınca yüzü yumuşadı.

"Lütfen," dedi sessizce, böylece muhafızlar duymayacaktı.

Tarly'nin kaşları çatıldı. Ama çok geçmeden bakışlarında dehşetle karışık bir farkındalık belirdi. Baş sallandı, dişleri her an onu boğacak kadar sıkılaşabilecek zincirlere karşı kenetlendi.

"*Lütfen*," diye tekrar homurdandı. Tek yolu buydu. Ona küçük bir merhamet için yalvardı.

"Seni öldürmeyeceğim, Tauria."

Bileklerini çekerek haykırdı ve Tarly'nin gözleri boğulma hissiyle açıldı. Muhafızlar bir kez daha ilerledi.

"Ekselansları-"

"Geri çekil," diye tısladı hırıltılı bir sesle.

"Sen bir korkaksın," diye öfkелendi Tauria. Acı gözlerini doldurdu ve gözlerini kırptırdı.

"Talebinize karar vermeden önce neyin tehlikede olduğunu görmeniz gerekiyor."

Bu onu gevşek tutmasına neden oldu. Tarly nefes nefese kalmıştı ama hâlâ zincirlerinin tehdidi altındaydı. İliklerine bir ürperti sızdı.

"Tehlikede olan ne?"

"Beni ve kendini tehdit etmeyi bitirdiysen, şimdi gideceğimiz yerin orası olduğunu göreceksin."

Dehşet hâlâ içini kaplıyordu. "Düğün."

"Daha dört gün var."

"Yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Eğer gelinimi koridorda kandırmak zorunda kalırsam, bu sarsıcı bir başlangıç olur." Adamın mizah girişimi o kadar kuşkuluydu ki ne yapacağını bilemedi.

"Zincirler ve ölüm vaadi yapmaz mı?"

Lanet olası piç kıkırdadı. "Haklısınız. Ama gerçekten güvenmekten başka seçeneğin yok."

Şimdi gidiyoruz."

Güven, ona duyduğu güvenden çok uzaktı ama adam haklıydı: seçim yapmak onun lüksü değildi.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Eğer gitmeme izin verme nezaketini gösterirseniz, size göstermeyi tercih ederim."

Tauria dişlerini sıkarak boğazını tırmalayan cevabı geri püskürttü. Başka bir alternatif düşünemediği için kendine kızgınlıkla oflayıp puflayarak zincirlerini çözdü ve Tarly hızla zincirlerinden kurtuldu. Ama bunu yaparken, elleri onun ön kollarına dolandı. Kendini ondan kurtarmak üzereydi ama adamın gözlerindeki öfke tereddüt etmesine neden oldu. Bakışları kızın bileklerindeki harabeye sabitlenmişti. Çiğdiler, kanıyorlardı, sürekli hareket etmekten bileklerine kadar uzanan kesikler vardı. Hiçbir şey söylemedi.

Tarly ayağa kalktı, zahmetsizce onu da yanına aldı ve kadın itiraz etmedi.

İzledi. Dinledi. Meydan okuma mücadelesinde bir plan yapmak zorundaydı. Bitmiş olamazdı. Hâlâ kendindeyken olmazdı.

Savaşmayı asla bırakmayacaktı.

Tauria merdivenleri tırmanırken kalbi temiz havayı tadacağına, yeraltı mezarından çıkarılacağına dair umutla doldu. Gerçek ışığın parlaklığı görüş alanına süzüldüğünde rahatlayarak ağlayabilirdi. Hâlâ bir tuzağa yakalanmış olmasına rağmen, mor duvar halılarını görmek rahatlatıcıydı. Bir zamanlar muhafızlar, hizmetkârlar ve neşeli saray mensuplarıyla dolup taşan ama şimdi uğursuzca boş olan tanıdık koridorlarda yürüdüler.

Böylece Varlas'ın halkı yabancı misafirlerini ne hale getirdiklerine şahit olmayacaktı. Duvarlarında, şimdi onu esir alan kötü kalpli prensle gelecek vaat ettiği yanılsamasıyla umut uyandıran bir prenses.

Tauria nereye gittiklerini anladı ve yeni bir dehşetle adımları direnmeye başladı. Taht odasının kapıları ardına kadar açıldı. Varlas Wolverlon

Tahtına iyice yerleşmiş kudretli bir kral kılığındaydı ama tek görebildiği, tacının ağırlığı altında bocalayan zavallı bir korkaktı.

Tarly muhafızlara bir şeyler mırıldandı. Ne dediğini duymasına gerek yoktu, çünkü yaptıkları birbirini takip ediyordu. Bir bileği serbest bırakıldı ve kolları arkasından bükülürken Tauria dişlerini sıktı. Sonra kelepçe yerine takıldı. Kurt Kral'a yönelttiği nefret dolu güçlü bakışları kısa bir süreliğine prene kayd ve o n u kürsünün yanında oyalandığı yere kadar takip etti. Onun zafer, rahatsızlık ya da *herhangi bir şey* hissetmemesi öldürücü bir öfkeye yol açmıştı. Prensin ihanetini takınmasını tercih ederdi. Sahiplenmesini.

Tauria hedefini krala sabitledi ve alaycı bir şekilde önünde diz çökmeye zorlandığında hiç irkilmedi. Etraflarındaki sessizlik ağırdı. Varlas etraflarını saran taş heykeller kadar hareketsizdi ve sessiz bir yargıda bulunuyordu.

"İster inanın ister inanmayın, işin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum," dedi sonunda.

Tauria kuşkusunu bastırmak zorunda kaldı. Adamın ondan aldığı her şeye rağmen -adı, unvanı, saygınlığı- onu önünde eğilmeye zorlayan Tauria çenesini kaldırdı.

"Tacın," diye soğuk bir sesle konuştu. "Seni yıpratıyor, Varlas. Onun ağırlığı altında kendini kaybettiğin gerçeğine acıyorum."

Arkadan bir muhafız yaklaştı ve Tauria, başı saçlarından geriye doğru çekildiğinde çığlığını bastırdı. Varlas yavaş bir öfkeyle ayağa kalktı. Tarly bir adım kayd ve alçak bir hırıltı koridorda titreşti. Tauria'nın dikkati Katori'ye çekildi. Dudakları dişlerinin üzerinden korkutucu bir şekilde geri çekildi. Kurt onu sürekli takip ediyordu ve o odada üzüntüyle korktuğu tek şey de buydu. O da kendisine düşman olan bu canavara bakmaya gelmişti.

"Sustur şu şeyi, yoksa ben sustururum," diye uyardı Varlas Tarly'yi.

Prens Katori'ye doğru bir adım geri çekildi, bakışları kurdun boyun eğmesini sağlayan sessiz bir emir gönderdi.

"Tek yapmanız gereken buradaki rolünüzü oynamaktı ve bu çok daha iyi sonuçlanabilirdi. Keşke senden beklenen itaate uymuş olsaydın. Liderlik etmeye uygun olmayan ben değilim, Tauria Stagknight. Her zaman sendin."

Kürsüden aşağı attığı her adım kadının omurgasını daha da dikleştiriyordu. Varlas, yumruğu saçlarında sıkılaştıran muhafıza bir bakış attı. Sert bir şekilde serbest bırakıldı ama gözlerini bir kez bile kraldan ayırmadı.

"Ölen Fenstead prensesi. Yüce Farrow'un koğuşu." Varlas'ın yırtıcı adımları durana kadar devam etti ve soğuk bir hiçlikle ona baktı. Kadının güvenini sarsan ilk şey elini kaldırması oldu. Bu ona vurmak için değildi, gerçi parmaklarının durduğu yerde bunu dilemişti. Gücünün her zerresini çiftleşme bağına yerleştirdiği kalkana yönlendirmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Her şeye rağmen kalkanın düşmesine izin verip onu çağırmak için çığlık atıyordu.

Tauria'nın merhametine sığınan Varlas, harap olmuş ceketinin yüksek bağlarını çözdü ve Nik'in işaretini ortaya çıkarmak için ceketi geri sıyırdı. "Kral Nikalias Silvergriff'in eşi," diye söylendi, gözleri nadir görülen bir karanlıkla sabitlenmişti. "Hepimizi aptal yerine koyabileceğini sandın. Gerçi bunu izlemek eğlenceliydi."

Aşağılanmışlık yanaklarını kızarttı. "Bana ne istersen yapabilirsin. Beni değiştirebilirsin. Ama hatırladığım tek şey bu olursa, seni öldürürüm."

Gülümsemesi hayalet gibiydi. "Savaşçı ruhuna her zaman hayran olmuşumdur. Çocukken bile içinde böyle bir direnç vardı." Adamın eli çenesini sıkıca sardığında bir çığlık attı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Düğün devam edecek ama merak etme, eşin de orada olacak. Tıpkı senin için gelmesi için onu çağıracağın gibi."

Varlas onu serbest bıraktı ama kadın dehşet kaplamasının altındaki acıyı hissetmedi. Kral geri çekildi, sanki onun tepkisinden zevk almayı bekliyormuş gibi izliyordu. Göğsü çok güçlü bir meydan okumayla kabardı.

"Hayır."

Varlas ağzını açtı ama kızın sözü bitmemiştir.
"Denemeye cesaret edebilirsin, ama kırılmayacağım.
Bunun için değil." "Onu korumanız takdire şayan.
Anlıyorum." "Asla anlayamazsın. Yaptığın her şeyde
onun ölümünden beri eşine ihanet ettin."

Adamın elinin tersi yanağına öyle bir güçle değdi ki, eğer bunu tahmin etmeseydi yere yığılacaktı. Ağzına bakır bir tat doldu, dudaklarından taşıtı.

"Yaptığım her şey onun içindi." Sesi ilk kez yükseldi ve salonda gürledi. "Geçişini izlemek için sabırsızlanıyorum, Tauria. Sonra da eşininkini. Kıtada eşi benzeri olmayan bir güce sahip karanlık fae soyluları. Dünya değişiyor. Yakında bunun önemli bir parçası olmanın onurunu yaşayacaksınız."

"O buradaydı. Fırsatınız varken neden onu yakalamadınız?"

"Zamanlama talihsizdi. Ayın için bir sonraki fırsattan önce orduları inmiş olacaktı. Planım seni ona parça parça göndererek onu geri çağırmaktı. Ta ki oğlum *çiftleşmeniz* hakkında yaptığı bir keşifle beni aydınlatana kadar. İtiraf edeyim, etkilendim. Numaran bir süre için oldukça inandırıcıydı. Yine de bizi kandırmaya çalıştığın şey senin çöküşün oldu."

"Ona gelmesini söylemeyeceğim."

"Belki de yanlış anladınız."

Tam o sırada arka girişte bir kargaşa başladı. Gördükleri karşısında Tauria'nın ağzı açık kaldı. Gerçeklik yavaşlarken başını inkâr edercesine salladı. Bu gerçek değildi. Bu gerçek değildi.

Gözlerini kırıştırdı, dengesi sarsıldı, çünkü gördüğü manzara sonuna kadar aklından çıkmayacaktı.

"Bu bir istek değildi."

Tauria artık orada değildi. Bir beden onun önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde değil - zorla değil, ama

Solan hayata tutunmuş gibiydi.

Kesinlikle oradaydı.

Suçluluk duygusu. Çok fazla suçluluk. Onu tamamen tüketti ve o anda onu  ld rebilmesini diledi. Bunu hak ederdi.

Ba ı yere e ikti, o kadar hareketsizdi ki bir cesede baktığını sandı. Ama başını kaldırmaya başladığında zaman yavaşladı. Gözleri birleşti ve onunkiler öylesine acı doluydu ki, o kırık bakı tan kopamadığı her saniye göğsüne yeni bir hançer saplanıyordu. Boğazı o kadar sıkılmıştı ki fısıltıyı bile zorlukla çıkarabiliyordu.

"Sana ne yaptılar, Lycus?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 61

Tauria

TAURIA'NIN TREMBLING HANDS yükseldi, bunun bir tür karanlık, korkunç kabus olmasını umarken en uzun ve en sevgili arkadaşının kırık görüntüsü. Generalini. Onu terk ettiğine inandığı kişi. Suçluluk duygusu içini parçalayan şeyi tarif etmeye yetmiyordu.

Avuç içleri adamın koyu tenine değdiğinde, buz gibi soğuktan bir inilti çıkardı. Görüşte ve dokunuşta, yaşayan bir ölü gibi orada diz çökmüştü.

"Bırakın onu," diye yalvardı. Ne pahasına olursa olsun, bunu onlara verecekti. "Çok üzgünüm."

Lycus başını sallamaya çalıştı ama güçsüzdü. Çok zayıftı. Tauria sanki vücudunun ısısı Lycus'un kırık dökük haline biraz canlılık getirebilirmiş gibi ona yaklaştı.

"Bunu nasıl yapacağını biliyorsun," dedi Tarly.

Tauria kafasını çevirdi. İnançsızlık ve ihanet gözyaşları öfkesiyle savaştı. "Bunca zaman?"

Tarly'nin Lycus'un yakalandığını bildiğini doğrulamasına gerek yoktu. Çenesinin belli belirsiz yükselişinden, gözlerinin parlamışından belli oluyordu... Göğsündeki çöküş havasını tamamen alıp götürmüştü.

"Söz konusu eşin olduğunda dayanıklılığından şüphe duymuyorum Tauria. Ama generalinin acı çekmesine izin verecek misin?"

meydan okumanı?"

Çeliğin tiz sesi çaresizlikle çınlıyordu. "Onlara hiçbir şey vermeyin," diye homurdandı Lycus.

"Dur," diye nefes aldı, içi boş bir kelimeydi bu, muhafızlar yaklaşırken ve o önseziyle izlemekten başka bir şey yapamazken. Biri kılıcını ensesine dayamıştı. "Dur!"

"Oh, olabilir, eğer teslim olursan. Çağır onu, Tauria. Sizi kurtarması için Nikalias'ı çağırın."

Şiddetle titriyor, savaşmak için içindeki tüm kasları zorluyordu. Ama yapamadı. Kalbini karartıyor, ruhunu Cehennem'e lanetliyordu. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı ve bunu defalarca tekrarlardı. Nik uzak durmak zorundaydı. Krallıkları için geriye kalan tek kişi oydu. Ve onunla tanıştığı günden beri, Tauria her zaman onu seçecekti.

"Sorun yok..." Lycus'un zor nefes alışları onu parçalıyordu. "Bu senin suçun değil."

Öyleydi. Her şey. Kaçtığı ve halkını yakalanıp katledilmeleri için bıraktığı günden başlayarak. Zihni çılgına dönmüştü. Kelimeler. Düşünceler. Çözümler. Nabızı, tam orada kavrayabileceği gibi görünen sonuçlara varmak için hızlandı. Sonra...

"Bizi öldürürsen durmaz," diye düşündü Tauria yüksek sesle. Planı yavaşça bir araya gelirken nefes almakta zorlanıyordu. Zaman kazanmak zorundaydı. *Tanrım*, ölümünün Nik'e nelere yol açacağını hayal etmek bile içini parçalıyordu. "Senin intikam yolun, Nik'in beni öldürürsen ortaya çıkaracaklarının yanında bir hiç kalacak. *Geçiş sürecinin* farklı olduğunu düşünme. Hesap vermen gereken üç büyük ordun olacak."

Nik, Faythe, onun halkı. High Farrow, Rhyenelle, Fenstead. İlk ve son kez savaşmak için birleştiklerini hayal etmek güç uyandırıcıydı. Savaşacaklardı ama Tauria onlarla birlikte savaşın ön saflarında yer almayı planlıyordu.

"Eğer bu bir tehdit olsaydı, şimdiye kadar krallığınızı geri almak için Valgard'a saldırmış olurlardı."

Başını iki yana salladı. "Ölümümün ardından yaratacağın öfke yeterli olacaktır." Bunu görmesi gerekiyordu. Bu sadece Varlas'ta, korkuyu Mordehay'a götürecek kadar tereddüt yaratsa bile.

"Ölmeyeceksin. Daha güçlü olacaksın."

"Sadakat yemini etmek için Transition'a ihtiyacım yok."

"Tauria-" Lycus itiraz etmek için kendini zorladı ama bunun tek yolu buydu.

"Ben güçlüyüm. Fenstead sadece benim dönüşümü bekliyor." Umutsuzca planladığı her şeye karşı boğazı daraldı. Tek yolu buydu. "Tarly zaten sana yeminli. Onunla evlenmem sana hiçbir şey kazandırmaz. Söyle ona..." Teklifine inanamıyordu, hepsini kurtarabilecek tek şeye... "Mordehay'a onun yerine onunla evleneceğimi söyle."

"Hayır," diye homurdandı Lycus, muhafızlarına karşı mücadele ediyordu ama tüm enerjisi boşa gidiyordu.

Bunu onun için yapmak zorundaydı.

"Tek şartım hiçbir Fenstead vatandaşının zarar görmemesi, Lycus'un serbest bırakılması ve benim geçiş yapmamam. Nik-" Nefes almak ve en büyük ihanet karşısında soğukkanlılığını korumak için duraklamak zorunda kaldı. "Bu bağ koparılamaz ama belki de bizim lehimize işleyebilir. Her şeye rağmen bana asla zarar vermez. Bize karşı bir saldırıya öncülük etmez. Sadakati mühürlenmiş kadar iyi." Parça parça bir araya geliyordu. Kınanacak bir kaderdi ama hepsini kurtaracaktı. Tauria'nın kalbi diz çöktüğü yerde onu yok etti. "Nik bu iş bitene kadar bilemez."

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Lycus'un sesi yenilgiyle öylesine ağırlaşmıştı ki, kendine güveninin sarsılmaması için çaba sarf ediyordu.

"Bunu yapmak istiyorum."

"Neden?" Varlas'ın dikkatini çekmişti ve pençelerini ona batırdı.

Tauria bacağını altından çekmeye başladı, ta ki muhafızlar onu geri itmek için yer değiştirene kadar. Varlas'ın eli onları durdurmak için kalktı. Adrenalini hızla yükseliyordu ve ateşliydi ama

Yavaşça ayağa kalktı, tüm kaslarına yayılan acıya ve buz gibi yanan bileklerine aldırmadan. Kurt Kral'la göz göze gelmişti ve korkmuyordu.

"Krallığımı geri istiyorum. Mordecai'la evlenmek ikimize de istediğimizi verir. Geriye Rhyenelle ile ittifak yapmak kalıyor ve bunun kan dökülmeden gerçekleşmesi için etkili olabileceğime inanıyorum. Mordecai'ın kral eşi olduğunu öğrenmeden önce Fenstead ile kanunları bağlayıcı bir antlaşma yapmak için kandırılabilirler. Doğrusu, bunu kendi gözleriyle görmediği için hayal kırıklığına uğradım."

Her hain plan ağzından asit gibi dökülüyordu. Tauria'nın sevdiği herkes için bu en büyük ihanetti. Nik saldırmayacaktı. Faythe saldırmayacaktı. Her şey Yüce Lord'un lehineydi ve tek yapması g e r e k e n onun yanında durmak için ruhunu feda etmektir. Kanı kurtarmak için ahlakını feda etmek.

"Teklifinizi ona götüreceğim, ama söz vermiyorum."

Başını rahatlamak için eğdi, ama mide bulantısı çalkalandı ve bir yüz aklına gelirken sabit kalmak için içindeki her şeyle savaştı. Onun gölgesini takip eden günah. Ölümcül cazibenin kanatları. Onunla gelini olarak yüzleşme düşüncesi... neredeyse onu kırmak için yeterliydi.

Varlas'ın salondan çıkmadan önce verdiği son emir, "Onu hücrelerine geri götürün," oldu.

Muhafız bıçağı Lycus'un boynundan çıkardı ve Lycus bir kurtuluş çığlığıyla ürperdi. O kadar zayıf olmasına rağmen Lycus kendisini tutan muhafızlara karşı dişlerini sıkarak mücadele etti, yine de ona yaklaşanlara ateş püskürürken içinde bir sadakat ve koruma parıltısı vardı. Bir kez daha yerin çok altına götürüldüler ve prensin de onları takip ettiğini fark etti. Bağarmaya, ağlamaya ya da onun hakkında sahip olduğu pek çok karanlık düşüncüyü dökmeye değmeyecek bir enerjiydi bu. Tam tekrar parçalanmak üzereyken Tarly'nin sesi duyuldu.

"Onları bir araya getirin, ama zincirlerini sökmeyin."

"Kral dedi ki-"

"Diyorum ki" -Tarly'nin ses tonu keskin otoritesiyle tanınmaz haldeydi- "babam mahkûmlar tarafından rahatsız edilmek istemiyor. Bu görevi bana bıraktı. Eğer onunla birlikte bunu onaylamak istiyorsan bu senin hayatınla ilgili."

Onu izlerken Tauria'nın kemikleri sızladı ama o küçücük hücrede yalnız kalmayacağına dair umudu arttığı için sessiz kaldı.

Gardiyan başını salladı ve bu onun başına gelen korkunç kaderden bu yana ilk merhamet dozuydu. Hücreye kadar eşlik edildiler ve buğday çuvalları gibi içeri atıldılar. Tauria'nın elleri arka duvarın taşlarına çarpacak kadar hızlıydı ama Lycus'un o kadar gücü kalmamıştı. Düşerken acı dolu homurtusu Tauria'nın öfkesini alevlendirdi ve onu yakalamak için aşağı atıldı. Muhafızlar giderken kızgın bakışları kırpışmayan gözlerden başka bir şeyle karşılaşmadı. Tarly'yi onları bir araya getirme nedenlerini sorgulamak için bir daha görmedi. Bundan kazanabilecekleri bir güç ya da strateji yoktu, sadece ıssız bir durumda teselli bulacaklardı. Tauria zayıf battaniyeye uzandı ve sıcaklığını paylaşmak için Lycus'un üzerine katladı.

"Beni terk ettiğine inandığım için özür dilerim." Bu ölçülemez bir kederdi.

"Seni asla terk etmem." Sesi, kaşlarını çatmasını derinleştiren bir vıraklamaydı.

Tauria'nın başı dikkatle onun omzuna yaslandı. "Bilmem gerekirdi."

"Bunun için zaman kaybetmeyelim. Artık birlikteyiz, ama keşke birlikte olmasaydık. Burada değil. Seni buradan çıkarmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Başka yolu yok. Ve ben sensiz gitmiyorum." "Onunla evlenmiyorsun," dedi Lycus kararlı bir şekilde. "Hayır Ben yaşadığım sürece onunla evlenmeye zorlanacak mısın?"

"Beni dinle Lycus," diye yalvardı yüzünü ellerinin arasına alarak. "Bunu yapabilirim ve bana güvenmene ihtiyacım var. Sadece seni değil, hepimizi hayatta görmenin tek yolu bu olabilir. Buna izin veremem.

Nik'i aldılar. Beni geçirmelerine izin veremem. Hiçbirinizi, geçmişimle ilgili hiçbir şeyi hatırlamayacağım. Eğer anılarımı ve herkesi güvende tutmak için gereken buysa, bunu kabul etmene ihtiyacım var."

Adam başını sallamaya çalıştı ama kadın ona daha sıkı sarıldı. "Bunu sensiz yapamam. Lütfen nedenini anla."

Issız bir bakışı paylaştılar. Umudun kaybolduğunu görebilen iki insan. Kalbinde asla rahatlamayacak bir teslimiyeti kabullenmenin nasıl bir şey olduğunu bilen iki insan.

"Prens bana senden ve Nikalias'tan bahsetti," diye itiraf etti. Tauria geri çekilirken afallamıştı. "Ama Büyük Savaşlar sırasında onunla o kadar çok vakit geçirdiğim için birbiriniz için ne ifade ettiğinize dair şüphelerim çok önceden vardı. Ne kadar yakınlaştığınızı düşününce eş bağını sizden saklamasının nedenlerini anlayamadım. Sizi burada bulduğumda burnumu sokmak bana düşmezdi ve sizi henüz sahiplenmediği açıktı. Belki sana söylemiştir ve belki de ikiniz de bu bağa karşı çıkmışsınızdır diye düşündüm ama bu konuda açılmanı bekliyordum."

"Karışık bir durum," diyebilirdi sadece.

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Gitmene izin vermeyecek. Mordecai ile evlenmiş olsan bile seni geri almaya çalışmaktan vazgeçmeyecektir."

Tauria arkasına yaslandı ve gözlerini tavana dikerek ayı hayal etmeye çalıştı. Düşünmesi bile dayanılmazdı. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Ben de onun gitmesine asla izin vermeyeceğim." Ama üzüntüsünün kararlılığını gölgelemesine izin veremezdi. Tauria iki kat geri çekildi. "Tarly sana Nik'ten neden bahsetsin ki?"

"Bu piç kurusuna güvenip güvenmediğime karar veremiyorum," diye homurdandı Lycus bir parça kıpırdanırken.

"Kesinlikle hayır derdim. Beni kandırdı." "Ya da seni çok daha kötü bir şeyden kurtardı."

Tauria vücudunu saran öfkeye engel olamadı. Eğer bu kadar zayıf olmasaydı ve onların ortak sıcaklığına ihtiyaç duymasaydı

ondan uzaklaşırdı. "Bunu sana o yaptı. Bunu sana yaptı. bize." Zincirlerini havaya kaldırırken şıngırdadı.

"O mektubu sana yazmayı kabul ettim, Tauria."

Bu beklenmedik bir darbeydi ve yüzünü buruşturdu. "Ne?"

"Olanları sana anlatmaması için ona yalvardım. Bu tutuklanmamı emreden kral. Ona beni tutuklaması için mükemmel bir fırsat verdim ve aramızda geçenlerden dolayı bunun kolayca inanacağın bir yalan olduğunu biliyordu. Seni terk edip Rhyenelle'e dönmeyi seçtiğimi. Tarly bana geldi ve ona kralın istediğı mektubu yazacağımı söyledim ama karşılığında seni güvende tutması şartıyla. Eğer daha önce kaçmana yardım ederse-" Lycus kendi savunmasının sonunda bocaladığını fark etmiş gibiydi.

Tauria başını salladı çünkü bir şey mantıklı gelmiyordu. "Benimle buluşmanı sağlayacağını düşünerek istediğini yaptım. Mektupta-"

"Güzel," diye hızla sözünü kesti. Adam kapıya bir bakış attı ve kadın duyulabilecekleri ihtimaliyle yaptığı hatayı fark etti. "Senin parlak zekânın bunu çözeceğini biliyordum."

Daha fazlasını isteyemezdi. Tauria çok yorgundu. İnanılmaz derecede yakınına kaydı, çorak hücrenin köşesinde birbirlerine sokuldukları yere iyice sokuldu. Gözlerini kapadı ve zihnini birkaç saatliğine de olsa dinlendirecek herhangi bir şey düşünmeye kendini zorladı.

"Ayrı kaldığım on yıllar boyunca beni ayakta tutan tek şey seni Fenstead'in beyaz boynuzlu tahtında hayal etmek ve her şeyi geri alışını izleme ayrıcalığına sahip olacağımı bilmektir."

Çocukken aval aval baktığı ve hayranlık duyduğu efsanenin kudretli tahtı. Babasını pek çok kez zaferle oturtmuş olan. Kendini onun yerinde hayal etmek...

Tauria'nın gözleri gerildi. "Bu harika bir görüntü," diye fısıldadı.

"Umudunu henüz kaybetme, Tauria Stagknight. Ben yaşadığım sürece, bu sana söz verdiğim bir gelecek olacak."

Sahip oldukları tek şey buydu. Bu yüzden Tauria kendini o.

Lycus, "Nefes aldığım sürece umudumu kaybetmeyeceğim. ikimizin de görmesi için."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 62

Tauria

TOO ÇOK GÜN GEÇMİŞTİ. Bu sefer onun için geldiklerinde, bunun o olduğuna emindi. Karanlığın içinde Lycus'la geçirdiği değerli zamanı, neşeli geçmişlerini düşünerek geçirdi. Soğuğun altında, birbirlerine sarılarak geçirdikleri günlerin sıcaklığı vardı.

Artık hazırdı.

"Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldandı Lycus, ayak sesleri duyduklarında. Ona son bir kez sarıldı. "Ne olursa olsun, birlikte savaşaacağız."

Kolları onu zayıfça sıktı. "Her zaman."

Tauria gözyaşlarına yenik düşmedi. Hepsini tüketmişti. Eşine ihanet ettiği için acı çekmedi, zaten kendisi için hazırlanan düğünün şimdi götürüldüğü yer olduğunu ve evleneceği tüm kötülüklerin en kötüsü olduğunu tahmin ediyordu.

Götürüldüğü odada Tauria kendini zar zor var hissediyordu. Onu oraya sürükleyen kaba, acımasız fae'lerin yerini çok daha nazik insan elleri almıştı. Üç hizmetçi onu yıkarken, fırçalarken ve saçlarını düzeltirken boş bir oyuncak bebek gibi hareket ederek tünel kazdı ve tünel kazdı ve aynadaki suçlu yüzüne bir kez bile bakmadı.

Sonra günahla işlenmiş bir güzelliğin önünde durdu. Kısacık gün ışığında parıldayan simsiyah bir malzeme. Bulutlarda yuvarlanan öfke ve yağmura dönüşmek üzere olan hüzünle birlikte onun korkunç ruh halini yansıtan bir fırtına toplanıyordu.  ş ten bir gölge omurgasını kavislendirdi. Tauria ona katılan varlığa dönüp bakmadı. Korkudan, dehşetten olduğu yere çakılıp kalmıştı.

"Teklifinizin beklenmedik olduğunu söylemeliyim." Asla unutamayacağı bir ses.

"Ama oldukça zekice. Krallığınız için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olmanız beni çok etkiledi. Belki de ilk düşündüğümüzden daha fazla ortak nokta bulabiliriz."

Tenin her santimetresinde yükselen tüylerden, adamın aralarındaki mesafeyi kapattığını anladı. Bornozu çok kısa geldi. Vücudu kıpırdamadan dondu. *Yanlış*. Tauria sırtı ona dönükken gözlerini kısıtırıp kapattı.

"Damadın düğünden önce gelinini görmesi adetten değildir," dedi, bunu başarmak için tüm gücünü toplayarak.

"Seni görmem gerekiyordu, Tauria Stagknight. Yankılanan sözlere dayanarak karar verecek biri değilim." Saldırmaya hazır bir yılan gibi kızın çevresinde belirdi.

"Bu beni kabul edişin değil mi?" Gözlerini en özenli cenaze törenine uygun muhteşem elbiseden ayırmadı.

Adamın kıkırdaması karanlık ve yumuşaktı, kadının vücudunu sertleştirdi. "Bana bakmayacak mısınız?"

Kalp atışları korkusunu ele verme riski taşıyordu ama Tauria çenesini kaldırdı ve efsanenin karanlık fae kralıyla yüzleşmek için döndü. Mordecai  l m n vücut bulmuş haliydi. Acımasızca güzeldi. Ama yakınlığına rağmen onu ilk gördüğünde olduğundan daha az korkutucuydu ve bunun nedenini anladı.

"Kanat yok mu?"

Koyu renk kaşı kıvrıldı. "Bunun sinirlerinizi yatıştırabileceğini düşündüm prenses."

"Ne kadar düşüncelisin."

Ona doğru bir adım atarken oniks gözbebeklerinde gölgeli bir zevk dans ediyordu. Sonra bir adım daha. Tauria onun ilerleyişi karşısında acı verici bir şekilde hareketsiz kaldı. Elini kaldırdı ve beklenmedik hafif dokunuşu çenesini yakaladığında nefesini tuttu.

"Söylediklerinden çok daha güzelsin," dedi sanki onu değerlendirirken düşüncelerini serbest bırakıyormuş gibi. "Ama karanlık bir fae olarak ne kadar zarif olurdun."

Kanı dondu. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi." "Utanç verici," diye söylendi ama kadının korkusu geçmedi. Gözleri omzunun üzerinden geçerken rahatladı. Orada ne hayal ettiğini bildiği için içinden bir ürperti geçti.

Kanatlar.

"Korkunu iyi gizliyorsun."

"Korktuğumu kim söyledi?"

Bizler doğduk ve hayatımız boyunca rol yapmayı öğrendik. Şimdi bile, ihaneti karşısında Nik'in gücünü ve bilgeliğini kavıyordu. Hayatı boyunca bu an için hazırlık yapan bir usta olmuştu.

Mordehay, çelik maskesini takarken onun yüzüne bakmaya devam etti. Sonra elini çekerken düşündüğü şeyden tatmin olmuş gibiydi. Attığı geri adım kadının boğazına yeni bir hava getirdi.

"Sunakta görüşürüz, Tauria Stagknight."

Göğsünde patlayan şey, doğrudan Cehennem'den gelen ateşten başka bir şey değildi. Yanlış sesin bu sözleri söylediğini duymak ruhunu derinden kavurdu. Mutlu bir dünyada olsa Nik'ten duyacağı bir şarkı olurdu ama bu çarpık gerçeklikte en kötü kâbusundan geliyordu. Hiçbir şey söylemedi ama başını sallayışı demir gibi ağırdı. Nik rüzgârdaki duman gibi uzaklaşırken başını eğik tuttu.

Yalnız kalan Tauria bir sonraki hamlesini hesaplamak için sakinleştirici üç nefes aldı. Sonra bakışları nihayet mankenin yanından geçip ötedeki balkona sabitlendi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 63

Tauria

TÜÇ ŞEY Tauria'nın yeteneklerini en büyük sınava tabi tuttu ve hayatını en tehlikeli çizgiye getirdi. İlki ve En kurnazca olduğunu düşündüğü meydan okuma, elleri önünde bağlı bir şekilde çatılara tırmanmaktı. Soğukta uyuşan magestone'un ısırığıyla, Fenstead'in kalesinde koşarken Lycus'u sahte bir duruşmada bileklerini bağlamaya ikna ettiği zamanki gibi hissetti, çocukça bir küstahlık günü. İkinci zorluk, çıplak ayaklarının tehlikeli bir şekilde birçok kez kaymasına neden olan acımasız bir kaltak olan havaydı. Son sınavı ise tüm alçakgönüllülük anlayışını pencereden dışarı fırlattı. Kelimenin tam anlamıyla. Üzerindeki tek örtü olan siyah bornozla Tauria Stagknight resmen aklını kaçırmıştı.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmura sevinebilirdi, çünkü bu yağmur malzemenin tenine yapışmasını sağlayarak onu sert rüzgârdan koruyordu. Dişlerini sıkarak tırmanması gereken bir sonraki dik eğime baktı. Aciliyet hesaplama için yeterli zaman bırakmıyordu ve sıçrarken Tauria hatasının yol açacağı taklayı şimdiden hissedebiliyordu. Ayakları ıslak taşla sürtündüğünde parmakları tam kenara takılmak üzereydi ki, bilekleri bağlı olduğundan içgüdüsel olarak tepki veremedi ve yüzü sertçe yere çarptı.

Tauria düşüyordu.

Ve düşüyordu.

Bir an için hareketin içinde mutluluk vardı, çünkü onu saran tek şey elementiydi.

Sonra vücudu affetmeyen bir şeye çarptı. Acı, dünya bir anda yok olana kadar içinden geçen bir nabız gibiydi.

"Neden korkuyorsun çocuğum?"

Babasının sesi içini titretti ve Tauria nefesini tutarak gözlerini açtı. Etrafında beyaz ve yeşilden oluşan güzel sisler dönüyordu ve Tauria ağırlıksız bir elini kaldırdı. Artık acı çekmiyordu.

"Korkarım yeterli değilim," diye fısıldadı Fenstead Kralı'na dönerek, alını olası bir yaradan daha kötü bir acıyı bastırmak için kırışmıştı. Bu, sonsuz kederle birlikte daha da derinleşiyordu. Çünkü nerede olduğunu bilmeseydi de... Tauria onun gittiğini biliyordu.

Eğer bu bir sonsa, onun için gelmişti.

"Başarısız oldum."

Ama kral başını salladı. "Daha yeni başlıyorsun."

Bir viyaklama dikkatini çekti. Başı yana doğru döndü ve Tauria yaklaşan büyük beyaz kurt karşısında sersemleyerek gözlerini kaçırdı. Sertçe gözlerini kırıştırıp başını salladı, o sırada bir başkası daha belirdi. İki kurt. Katori'nin aynısı.

"Düşmanlar birbirlerinden gerçekten korkarlar çünkü eşleştiklerini anlayabilirler," dedi babası ama gözlerini muhteşem canavarlardan ayıramadı.

Kurtlar onun diğer tarafında bir şeye bakıyordu ve Tauria onların bakışlarını takip etmek zorunda hissetti. Kısa bir hıçkırık

gördüğü kişi onu terk etti. Tarly... ama özlem acısına neden olan kişi Nik'in yanındaydı.

"İkisini de seviyorsun."

"Onu hiç sevmedim," dedi acı acı, Tarly'nin görüntüsünün gerçek olmadığını bilmesine rağmen bakışlarına nefret akıyordu.

"Ona bakmak sorun değil."

"Hayır."

"Sevginin pek çok biçimi vardır çocuğum. Bunu biliyorsun." Meydan okumaya devam etti. "O bana ihanet etti."

"Sevgi de kötülük kadar kolaylıkla yanlışa yol açabilir."

"Dur!" diye bağırdı. Dayanamadı. Dayanamadı.

Ona bakmaya dayanamadı ve gözlerini kapadı. "Neredeyiz?" diye fısıldadı, çektiği eziyetin biraz olsun hafiflemesini umuyordu.

"Zihnini, Tauria. Hepsi senin. Parlak düşüncelerin. Değerli anıların. Bir yolunu bulacaksın. Ama şimdi uyanma zamanı. Krallığının sana ihtiyacı var. Eşinin sana ihtiyacı var. *Dövüş*, Tauria Stagknight. *Savaş*..."

Şok içinde derin bir nefes aldı ve kafasına, kaburgalarına, bacağına saplanan bıçak darbelerine karşı haykırdı. Tauria gözlerindeki yağmuru kırıpıştırırken, derin ve acı dolu nefesler alıyordu. İçinden çıktığı rüya, devam etmesi için çarpıcı bir çağrıydı. Zihnini karışıklıkla alevlendirse bile, bu bir güçtü.

Yan yatmıştı, sadece birkaç metre aşağıya, düz bir çıkıntıya düşmüştü. Yağmur onu boğuyor, yerde kalmaya zorluyordu ve neredeyse buna razıydı. Yuvarlanırken inledi, umutsuzca dar çıkıntıya tutundu, yanlış bir hareketle çok daha ölümcül bir yüksekliğe düşüp yerle buluşacaktı.

Tanrım, canı yanıyordu ve savaştaki durumda değildi. biriken fırtına. Bu onu korkutuyordu. Ama babasının sözleri zihninde titreşiyor, ona güç veriyordu.

dizlerinin üstüne çöktü. Kurtlar hâlâ elinde kalanları koruma isteği uyandırmıştı. Nik'i görmek, bir imgelemde bile olsa... devam etmek zorundaydı.

Tauria ayakta nefes nefese kalmıştı, dengesini yeniden sağlamak ve bir sonraki hamlesini hesaplamak için bir an bekledi. Başını çevirdiğinde bir pencere gördü. Pencerenin nereye açıldığını emin olamıyordu ve büyük ihtimalle umduğu yere de gitmiyordu ama yine de ölümü göze alamazdı.

Protesto etmek için acımasızca yanan her şeye karşı birkaç hızlı manevra yaparken adrenalin içinden akıyordu. Tauria pencereden içeri yuvarlanırken hiç gizliliği kalmamıştı, hiç zarafet göstermeden yere yuvarlandı. Ama umurunda değildi. Sonunda fırtınadan kurtulmuştu ve kendini toparlamak için birkaç saniyesini ayırdı.

"Oh, canım."

Tauria'yı karşılayan ses onu hareketsiz bıraktı. Bir dizi katıksız, lanet olası kötü şansa inanamıyordu. Başka bir şey yapacak enerjisi yoktu ama başını eğip beklediği kişiye baktı.

Keira yavaşça ona yaklaştı ve çömelerek elbisesini havalandırdı. "Ne korkunç bir kaderle karşılaştın."

Her şey bir hiç uğruna olmuştu ama yine de kendine bile kızamıyordu. Tauria'nın dizlerinin üzerine çökecek kadar haysiyeti kalmıştı, üzerini kaplamaya başlayan buzla birlikte dişleri birbirine çarpıyordu. Keira arkasına bir göz attı ve Tauria'nın bakışları da onu takip ederek kapının yanındaki nöbetçiye takıldı. Tauria'yı şaşırtacak şekilde, kraliçede her ne okuduysa pelerinini çözdü ve pelerini Keira'ya verdiğiğinde Tauria nasıl tepki vereceğini bilemedi. Kraliçe pelerini Tauria'nın omuzlarına doladı ve Tauria ısınmak için çaresizlik içinde pelerini sıkıca kavrarken irkilmedi bile.

"Ne yapıyorsun?" Tauria sordu.

"Bence bunu kendine sormalısın." İnce parmakları Tauria'nın şakağına dokundu, yüzüne yapışan ıslak saçların bir kısmını geri çekti ve Tauria acıdan tısladı. Keira parmaklarındaki kanı inceledi. "Seni zavallı şey." Bakışlarındaki sempati eziciydi. Sanki Tauria

çoktan bir ceset olmuştu. "Seni uyarmaya çalıştım, Tauria Stagknight. O da bana karşı hiç sevgi hissetmedi. Ben de ödüllendirilecek ve fethedilecek biriyim. Kaybettiği eşine olan benzerliği yüzünden zaten sahip olduğu oğlunun varlığına zar zor katlanabiliyorken, ona yeni bir oğul doğurmak için bir araç."

Tauria, uzun zamandır ıssızlığının varlığında duymazdan geldiği kalbinin ilk çarpıntısını hissetti. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü hepimiz kudretli bir kralın oyunundaki güzel piyonlarız."

"Varlas'ın kudretli bir yanı yok."

Keira ilk kez gülümsedi. Bu bir kışkırtma, fethetme ya da baştan çıkarma gülümsemesi değildi; bir anlaşmaydı. Elini kaldırdığında tekrar düştü ve Tauria sanki ona vuracakmış gibi irkilme içgüdüsüne engel olamadı. Ama kraliçe yavaşça yüzünü kavradı, tamamen başka birini arıyor ve görüyordu.

"Kızımı seviyorum, Tauria. Hakkımda ne düşünürseniz düşünün, ona zarar gelmesine asla izin vermem. İkinizi defalarca izledim; size nasıl taptığını, size nasıl saygı duyduğunu." Bir soğukluk, belki de kıskançlık, ne k a d a r gülünç görünse de, örülmüş alnında kıvrıldı. "Bana hiç o gözle bakmadı. Ama ne olursa olsun, Varlas'ın ona sahip olmasına asla izin vermem. Sana yapmayı planladığı şeyi yapmasına değil. Gitmeni sağlamaya çalıştım ama karşı çıkmakta o kadar cahildin ki. Muhalefeti bir meydan okuma olarak gördün, kaçman için bir uyarı olarak değil. Sana Nik'i anlatmaya çalıştım, başka biriyle evlenmeden önce ona geri dönersin diye. Tarly'nin asla sadık olmayacağına seni ikna etmeye çalıştım. Yine de kapana kısılmış bir geyik gibi burada kaldın ve tam olarak av oldun. Çok zekisin Tauria Stagknight ve bazen zalimliğin de nazik olabileceğini herkesten çok senin göreceğini umuyordum."

Keira onu serbest bıraktığında Tauria'nın kalbi küt küt atmaya başladı. O artık

sözlerini aktarırken sessizliğe gömüldü. Tekrar ve tekrar

bitti. "Beni umursamadın," diye inkar ederek nefes aldı. "Sadece tahtın için bir risk olduğumu önemsedin."

"Sence bu hayatı ben mi istedim? Verecek bir kalbi bile kalmamış bir erkeğe bağlanmayı? Evlendiğimiz gün bile şefkat göstermedi. Opal bir görev anlayışındı, başka bir şey değil, ama o hayatın bana verebileceği en büyük hediye idi. Onun acımasız dehşetine. İsteddiği bir kız çocuğu değildi ve tekrar gebe kalmaya çalıştım ama Tanrıların başka planları vardı. Bunun yerine, bizi tamamen saf dışı bırakmak için kendi kurnaz planını hazırladı. Sana bakıyorum ve Opal'ın ne olabileceğini görüyorum. Yürekli bir lider. Ama Varlas'ın senden istediği bedel karşılığında bunu ona dilemem."

"Geçiş."

Keira'nın gözleri soğuk bir *korkuyla* doldu. Bu bakış Tauria'nın omurgasını titretti. "Evet. O kadar iğrenç ve kötü ki kimsenin başına gelmesini istemem."

Odanın ötesindeki koridorda bir kargaşa duyuldu ve Tauria'nın paniği arttı. Onu arıyorlardı. Zamanı dolmuştu ve hiçbir şey elde edememişti. Gözlerini dikmiş, muhafızların her an içeri dalabileceği kapıya bakarken Keira'nın hareketlerini fark etmedi ama bir şok çığlığını bastırdı.

Keira yere düştü ama Tauria'nın etrafına bir kolunu dolamadan önce değil, ona kraliçenin üzerine binmekten başka bir yanıt bırakmadan. Bileklerini kavrayarak Tauria'nın ellerini boğazına dolamaya zorladı. Sonra katı ve soğuk bir şey cüppesinin altından kayarak, giydiği esnek korsenin altına sıkıştı.

Durduklarında, Tauria hareket edemeyecek kadar güneşlenmişti. Sonra Keira çığlık atarak onu bulmaları için seslendi. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki kapının tekmelenerek açıldığını ya da cesetlerin aceleyle yer değiştirdiğini fark etmemişti. Tek yapabildiği kraliçeye bakıp durmak ve *nedenini* merak etmektir.

"Bunu onlara ödet, Tauria Stagknight. Hepsine ödet."

64. BÖLÜM

Tauria

T iyileşmesi için hiç ara vermedi. Tauria sağa sürüklendi
geri için ve oda nerede onlar olur
ÖZGEÇMİŞ

onu evlendirmek için giydirdi. En azından onunla ilgilenen hizmetkârlar nazikti. Yumuşak eller onu ısıttı ve kuruladı, saçlarından kurtarabildiklerini kurtardı ve kanı temizledi, ancak magestone fae iyileşmesini nemlendirdiği için düşüşünden kaynaklanan yaralar solmayacaktı. Yine de görünüşü ya da şakağındaki taze yara umurunda değildi. Mordecai ondan kaçma girişiminden sonra sadece öfke görecekti.

Tauria gecedен bir elbise giymişti, üzerinde parlamaya çalışan her ışığı yutan bir karanlıkla hazırlanmıştı. Aynanın karşısına geçip siyah kristal kollara ve korsaja bakarken tek düşünebildiği güzel bir ölümdü; yüksek yırtmaçlı ipek bacaklarından aşağı akıyordu. Onu karanlıkla örtmek için son parça olarak saçlarına gölgeli bir peçe taktılar.

Bu onu önseziyle sarmış olsa da, Tauria rahatlamaya devam etti. Elbisenin, bugün olduğunu düşündüğü şeye uygun olması. Onun ölüm gününe. Onunla mihrapta buluşamayacak olsa da, ödünç alınmış bir zamanda bile hayalini ve arzularını gerçekleştirmiş olması teselli bulmasına neden oldu.

Nik.

O n u n adı, dokunuşunun yankıları ve sesinin hatırası eviydi. Yapmak üzere olduğu şeyle ilgili tüm korkularını yatıştıran onunla ilgili her şeye sarıldı. Onunla göz ucuyla gördüğü ama asla vaat etmediği o neşeli hayatı, tek bir varoluşta arzulayacağı her şeyden daha çok istiyordu. Taçları olsun ya da olmasın. Ne kadar uzun yaşarlarsa yaşasınlar.

Ama o zamana sahip olamayacakları düşüncesine kapılmadı. Sahip oldukları her şeyi minnettarlıkla kucakladı. Tamamen ve bütünüyle birbirlerine ait olmak için çaldıkları zaman için.

Şimdi, aşk ve saflıktan değil, ölüm ve kötülükten oluşan, evliliğin nihai hapis olacağı karanlık bir koridora bakarken, Tauria'nın adımları onu görünce durdu. Mordecai, yükselen kanatları ve bunca zaman.

Bir fae ona doğru yaklaştı, başını eğdi ve ona bir şey uzattı. Çiçekler. Ama beyaz çiçeklerin koyu kırmızı merkezini gördüğünde Tauria'nın kanı dondu. Spindlelillies. Ölüme giderken Fenstead'in yas çiçeğini ona tutturmak alçakça, mide bulandırıcı bir numaraydı. Eğer hissizliğini kabullenmemiş olsaydı, bu alay karşısında öfkesi su yüzüne çıkabilirdi. Yenilgiye uğrayan Tauria çiçekleri kabul etti ama onlara bakmadı. Bakışlarını yukarı kaldırdı, çenesini dikleştirdi. Kendinden emin.

Mordecai onu bekliyordu ama tören odasının sıralarını dolduran çok sayıda pelerinli ve kukuletalı figürün yaptığı gibi ona dönmedi. Hiçbirine dikkat etmedi. Buz gibi bir intikam vaadiyle donmuş gözleri, yüksek kürsüde ona doğru bakan kralı hedef almıştı. Bakışlarını kabul etti, sessiz sözlerini onaylarcasına çenesini bir parça kaldırdı. İhanetinin intikamını almak için nasıl olursa olsun bir yol bulacaktı. Ve Cehennem'in gücünü onun krallığının üzerine salacaktı.

Keskin ve soğuk bir şey sırtını çimdikleyerek omurgasını dikleştirdi.

"En iyisi yürümeye başlamak," diye alay etti muhafız.

Tauria yaptı. İtaat ettiği ya da korktuğu için değil, hazır olduğu için. Özürleri dilenmiş, aşkı kilitlenmiş ve korunmuştu. Yapması gereken şey karşısında zihni çelikleşmişti.

Elbisesinin siyah nehri onu takip etti, ölüm onun ardından çağıladı. Karanlık salonda neşeli bir müzik değil, sadece uğursuz bir sessizlik çınılıyordu. Süslü bakışlar yok, sadece hayalet benzeri formlardan nefret hançerleri.

Tauria Stagknight kendi cenaze töreninde koridorda yürüyecek kadar yaşadı.

Dipte Mordekay'la yan yana durdu, hâlâ ona dönmüyordu, Mordekay da ona dönmüyordu.

"Büyük bir hata yaptınız prenses," dedi karanlık bir fısıltıyla.

Cesareti onun varlığında titredi. Cevap veremedi. Tauria onun dönüşünü dinledi, nabızı baş döndürücü bir hızla atıyordu.

Ben Tauria Stagknight, Fenstead'in meşru kraliçesiyim.

"Yüzleş benimle, gelin." Sesi, tehdidiyle sert bir titremeye neden oldu.

O da itaat etti.

Ben Tauria Stagknight, Nikalias Silvergriff'e ruhen bağlıyım.

"Her şeyi kendi istediğin gibi yapabilirdin." Eli kızın çenesini tuttu ve kız inleyene kadar yavaşça daha fazla baskı uyguladı. "Şimdi, bunu benim yöntemimle yapacağız."

Ben Tauria Stagknight'ım ve yeterim.

"Benden her şeyimi aldın." Tauria sessizdi, zincirlerini çınlatmamaya dikkat ediyordu. İğde çiçekleri elbisesinin bir kıvrımına uzanarak onu gizledi. "Bu, her şeyi geri almamın sadece başlangıcı."

Çiçekleri bırakan Tauria'nın manevrası hızlıydı. Elleri kavradı ve büktü. Bir kez. Orta boy. İki kez. Tam boy.

Parmağı tereddüt etmeden tetiği buldu ve bıçakların tıkırtısı, asası ellerinin arasında dönmeden önce yankılanmayı bitirmedi. Destek almak için bir ayağını geriye kaydırđı, ileri doğru hamle yaptı ve ardından nişan aldı.

Niltain çeliğı. Mordecai gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde göğsüne saplanan mızrağı bakarken, bu eser için zeki demirci arkadaşına ne kadar teşekkür etse azdı.

Her şey durgunlaştı. Sessizlik. Sonra Yüce Lord'un yüz hatlarını öfkeden daha karanlık bir şey gölgeledi. Eli kabaca asasını kavradı ve Tauria sendeleyerek geri çekildi. Yaradan siyah kan akıyordu ama adam ne insana ne de fae'ye ait olmayan bir hırıltıyla asayı göğsünden kopardı. Tauria onun kendisine doğru hamle yapacağını düşündü ama Niltain çeliğı sıradan çelikten daha fazla hasar verdiği için tek dizinin üzerine düştü. Asasını ulaşamayacağı bir yere fırlattı, koridorda yankılanan tek ses buydu.

"Sen bir aptalsın," diye h o m u r d a n d ı ama zorlukla aldığı nefesler ona zaman kazandırdı. "Senin ölümcül yöntemlerinle beni öldüremezsin." "Buna güvenmiyordum," diye panik içinde nefes aldı. "Ama ön ü m d e diz çöktüğünü görmek buna değdi." Tauria'nın bakışları, onun varlığını fark ettiğinde ilk kez doğrudan Tarly'nin üzerine dikildi. Prensın her zamanki bronz teni, tıpkı Varlas'ınki gibi solgunlaşmıştı. ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

Mordecai'ın kahkahası karanlık ve soluk soluğaydı. "Geçiş yaptığında, isteyerek benim olacaksın, Tauria. Bizim için çizdiğin gelecek, güç ve liderlik dolu bir gelecek ve ben bunun peşini bırakamam."

Bu mide bulandırıcı fikir karşısında tüyleri diken diken oldu. Varlas, "Onu gözaltına alın," diye emretti.

Muhafızlar ilerledi ve Tauria lanet okudu, Mordecai'yi yaralamaya yönelik pervasız girişimini takip edecek başka bir planı yoktu. Harekete geçmek zorundaydı. O-

"İzin verin."

Bir umutsuzluk bıçağı, çalkalanan zihnini durdurdu. Yüzü duygusuz, her zamanki itaatkâr prens Tarly'nin yanına doğru ilerlerken onu izledi. *Tanrım*, ondan nefret etmek istiyordu ama onu bir kez daha yere sermek için yaklaştığını görünce kalbi kırıldı. Tam önünde durdu ve yanından bir kılıç çıkardı. Nefret ve üzüntünün mutlak çatışmasında, o kayıp kahverengi gözlere bakmaktan başka bir şey yapamadı, onlardan yavaşça hafiflettiği sıcaklığı aradı ve aradı. Yine de bıçağın ucu boğazını hedef almıştı.

"Seni hafife almış olabilirim evlat, ama tüm bu olanlarda davaya olan sadakatini kanıtladın. Annen bizimle gurur duyardı."

Tauria bulanıklaşan gözlerini kırptırdı ve Tarly'nin başını yavaşça çevirdiğini tam zamanında fark etti. Ama gözyaşlarının kurummasına ve kemiklerinin ürpermesine neden olan şey onun babasına bakması değildi. O bakışta oluşan gölgelerdi.

"Onu asla hak etmedin." Bu sözler prensin ağzından daha yeni çıkmıştı ki, bir çelik parıltısı krala doğru savrulmaya başladı.

Varlas şok olmuş bir şekilde homurdanırken Tauria'nın ağzı açıldı, gözleri irileşti. Şaşkınlıkla Tarly'ye baktı ama karşısında yayılan bir öfkeden başka bir şey yoktu; prens kılıcına davranırken yüzyıllık bir gazap bir anda ortaya çıkmıştı. Ama salonda çınlayan yalnız bir kılıç değildi. Muhafızlar silahlanınca arkalarında bir kargaşa başladı. Ancak prens hızlıydı, bir kalp atışında babasının önünde durdu. Durdu, babasının göğsüne uzun bir çelik saplamak için hazırlanırken dişlerinin arasından kaynıyordu.

"Beni öldüremeyeceksin," diye homurdandı Varlas, elini hançerin kabzasına doğru kaldırmış, yüzünü yıkayan acının içinden tıslıyordu. Ölümcül bir darbe olacak kadar derine inip inmediğinden emin olamıyordu. "Annen-"

"Ondan bahsetme!" Tarly'nin sesi toprağın üzerinde gürledi. "Bunca zaman intikam peşinde koştun ama asla

onun ölümünden sorumlu olan gerçek kişi." Tarly'nin duruşu, titremesini bastırmak için geniş ve sertti. Babasından nefret etmesine rağmen, prens soğukkanlı bir katil değildi. Erkeğin ona haksızlık ettiği tüm yollara rağmen, bu onun için kolay bir yüzleşme değildi.

Tauria sersemlemiş bir halde durdu, olayların bu şekilde gelişmesi karşısında şok olmuştu ama belki de Tarly'nin kötü olduğuna inanmayı reddeden bir yanı hep vardı. Adam acı çekiyordu. Daha önce tanıdığı herkesten çok Tarly Wolverlon trajik bir şekilde kırılmış bir ruhtu ve bu kadar derine oyulmuş yaraları iyileştirmenin mümkün olup olmadığını bilmiyordu.

"Bana sen olmadığını söyle." Tarly'nin sert sesi kederle kaymıştı. "Orlon'a yaptıkları gibi seni de ele geçirdiklerini söyle. Bunların hiçbirinin senin suçun olmadığını söyle."

Uzun, acı dolu bir an boyunca birbirlerine baktılar, baba ve oğul sevgi ve nefretin savaşındaydı. Tauria, yüz hatları sertleşmeden önce Varlas'ın yüzünde belli belirsiz de olsa bir pişmanlık titreşimi yakaladığını düşündü.

"Yapamam." Varlas yan tarafına hızlı bir bakış attı ama muhafızlar ona yaklaşıp ellerini kollarına dolamadan önce gereken tek şey buydu.

Tauria, zayıf kemiklerinden ve magestone zincirlerinden gelen acı çığlığını bastırmak için dişlerini sıktı.

"Bu Geçiş gerçekleşecek. Bana yaptıkların bunu değiştirmeyecek. Ben bunu senin için yaptım. Seni daha güçlü kılmak için," dedi Varlas ve bir an için sözlerindeki yalvarmayı algıladığını düşündü. Savaşmak için harcanan enerjinin boşa gittiğini.

Belki de kayıp kralın kalbinde *üzgün* olan bir parça vardı. İçine düştüğü kuyu için. İhanet sarmalı kendisiyle başlamış ve bu dünyada en çok değer verdiği kişiyle sona ermişti. Eşiyle. Oğullarıyla. Çünkü onlar bir ve aynıydı.

"Bu senin için bir lütuf, Tauria."

Adamın bakışları ona kaydığında gözleri karardı, teni kızardı. Onun özür dilemeyen duruşu karşısında öfkesi yükseldi.

"Her şeyi geri aldığından emin olmak için plan yaptım. Özlemini çektiğin her şeyi. Bu olmadan, krallığı olmayan bir prensessin."

"Hayır, değil."

Koridorda yankılanan bu ses, zamanı durduran bir bildiriydi. Çünkü Tauria'nın çok gerisinden gelen ses boynunu okşuyor ve omurgasından aşağı iniyordu, ta ki o hayalet dokunuş içinde dolaşıp duyularını heyecan verici bir farkındalıkla okşayana kadar. *Onun sesi*. Tauria'nın nefesi titreyerek kesildi.

"O iki kişilik bir kraliçe."

Tauria yavaşça döndü, nabızı hızlandı ve derisinde heyecan verici bir ürperti belirdi. Zihni onun gerçek olmadığıyla alay ediyordu. O burada olamazdı. Ama kalbi hiç tereddüt etmeden onu buldu. Gözlerini yukarı kaldırıp balkondaki kalabalığın arasındaki pelerinli bir figüre diktiğinde, insanlar ayrılıp da adam kapüşonunu indirip siyah pelerinini çözerek düşmesine izin verdiğinde onun varlığını inkar edilemez bir şekilde doğruladı.

İşte oradaydı.

High Farrow'un Kralı. Eşi.

Onun için gelmişti.

Nik zahmetsizce kendini parmaklıkların üzerine attı ve sıçramadan önce çok az durakladı, ayaklarının altında heyecan verici bir uyanışla titreşen zarif bir çömelişle yere indi. Nik doğrulurken kusursuz ceketini kayıtsızca fırçaladı ama tavrındaki her şey tehditkârdı. Soğuk ve sakindi, sanki serbest bırakılmayı bekleyen bir fırtınayı toplamıştı. Yeşil gözleri onu tutan muhafızlara dikilmişti.

"Bu düğünü kırmızıya boyamadan önce ellerini eşimden çekmen için seni uyaracağım," dedi, sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. Ya da"-Nik'in parmakları siyah bir gülü sıyırdı-"göğsünden kalbini söktüğümde güzel dekora uyup uymayacağını keşfet."

Tauria ona gitme dürtüsüyle kıpırdandı ve prangalarının sessizlikte yankılanan şingirtısı dikkatini onlara çekti.

"Bu zincirler onun üzerinde mi?" Ama sorusu cevapsız kaldı çünkü sıradan bir demirden olmadıklarını hemen anlamış gibiydi. Bakışları ölüm vaadiyle Varlas'a yöneldi. Öfke yoktu ama hesapçı, ürpertici bir gazap vardı. Sesi buz gibi keskindi, "Onun rüzgârını almaya cüret mi ediyorsun?" dedi.

Nik onlara doğru yürüdü ve sanki karanlık da onu takip etti. Karşısındakinden zerre kadar korkmayan bir yırtıcıydı bu; henüz dikkatinin bir gramını bile vermediği Yüce Lord'dan bile. Nik'in formu güçlüydü, baskındı ve tüm vücudunu sarsacak kadar hissedilir bir şiddetle dalgalanıyordu.

Onun bu yönünü daha önce hiç görmemişti.

Önemsiz lordların ve zaman zaman küçümseyen hanımefendilerin arasında, kendisi için değerli olan kişi ya da şeyleri savunmaktan asla çekinmezdi. Ama bu... karanlık ve sahiplenici bir havaydı. Dönüşebileceği şey için özür dilemeyen. Korumak için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyen. Ve bu onun omurgasını tehlikeli bir heyecanla sarmıştı.

Mordecai güç toplamaya başladı, ayağa kalkacakmış gibi kıpırdanırken inledi ve Tauria'nın kalbi yerinden fırladı. Yine de belirgin bir gerginlikle durdu. Yukarı baktığında, balkonu işgal eden ön safın aşağıdaki herkesi hedef alan oklarla desteklendiğine inanamadı.

"Yerde kalmak isteyebilirsin," dedi Nik ona, Yüce Lord'un yüzünde karanlık bir öfke belirirken. Onlarla birlikte fark edilmeden kaleye nasıl girdiğini bilmiyordu ama *Tanrılar aşkına*, Nik çok zekiydi.

Sıra sıra dizilmiş banklar boyunca, pelerinli seyirciler, o tek bir kişiye bile selam vermeden koridorda ilerlerken ondan uzak durmaya *çalıştılar*. Muhafızlar sonunda birkaç adım geri çekilerek onu serbest bıraktı. Olmstone Kralı'nın

Kızgınlık ve öfke havayı boğuyor, Nik'in kapattığı her adımda büyüyen öfkeyle savaşıyordu.

Sonunda durup ona döndüğünde Varlas'tan o karanlık ve delici bakışlarını ayırdı. Nik'in zümrüt bakışları bir düğmeye basılmış gibi yumuşadı. Sanki yalnızlarmış gibi. Küçük gülümsemesi bu dileği daha da somutlaştırdı ve göğsünde dalgalanarak dehşetini yatıştırdı. Sadece bir anlığına. Elini yüzüne doğru kaldırdı ve yanağını okşayan teni, üzücü çevrelerine ve kaynayan gözlere rağmen kaşlarını çimdikleyen bir memnuniyet nefesi bıraktı. Bu ilk dokunuş ona her şeyi unutturdu.

"Merhaba aşkım."

Sızlanmasını ve ona sarılmak için duyduğu ezici arzuyu bastırdı. Onu o kadar çok özlemişti ki, bu kavuşma acımasız bir alaydı. Bağlanmış, zapt edilmiş ve hayal edebileceği en gülünç cenaze elbisesinin içine tıkılmıştı. Nik duvağına uzandı ve onu saçlarından çekip aldı. Diğer elini cebine daldırırken onu bir kenara fırlattı. Her şeye rağmen şefkatli bir gülümsemeyle tuttuğu zümrüt mücevherli tarakta ışık parlıyordu.

"Sanırım bunu size geri vereceğime söz verdim."

Adam onu yerine yerleştirdi ve kadın değerli bir anıyla sarsıldı ve asla tam olarak ifade edilemeyecek bir aşk tarafından tüketildi.

"Yeterince uzun sürdü," diye sustu.

Nik neredeyse sırtıacaktı. Sonra eli başının arkasından kurtuldu ve şakağını sıyırdı. Çenesi, kızın yaralanması karşısında sessizlik içinde birkaç kez esnedi. Bakışları yere atılmış iğde çiçeklerine kayınca, öfkesi elle tutulur bir hal aldı, sanki odanın içinde sürünen bir sıcaklık gibi. Tüm düşmanlarıyla konuştu ama kimsenin dikkatini çekmesine izin vermedi.

"İlk hatan onu hapsetmek oldu." Nik ona dikkatle baktı, her izi inceledi. "İkinci hatan ise krallığımız için kutsal olan bir şeyle alay etmek oldu."

Tauria'nın göğsü onun sözleri karşısında gurur ve sıcaklıkla doldu.

Krallığımız.

Kulağa çok harika, çok umutlu geliyordu. O değerli geleceğe, ikisinin de buradan kurtulduğunu görmek için çarpıcı bir istekle sarıldı.

"Üçüncü hatan..." Nik dişlerini gıcırdatarak prangalarına uzanıp onları birleştiren zinciri kopardığında kendini toparlaması için bir saniye bile geçmemişti. Acıyı uyuşturan bir şokla nefesi kesildi. "Rüzgârını alıyordu." Elleri usulca kızın zincirlenmiş bileklerinden birini tuttu ve sesi kızın şahsına doğru alçaldı. "Gözlerini benden ayırma, aşkım."

Kız başını kaldırdığında Nik zümrüt bakışlarıyla onun sinirlerini yatıştırdı ve sonra parmaklarını magestone'un altına soktu, çektiği acı yüzünden okunuyordu. Enerji emen malzemeyi zorlayarak kilidi kırdı. Tauria, uyguladığı güçle ham bileklerini yakmaktan kurtulamamıştı ve Nik bunu biliyordu. Gözlerini tutması için verdiği emir, sunabileceği en iyi dikkat dağıtıcıydı. Elleri diğer magestone bağına gitti.

"Nereden biliyorsun?"

"Önemli değil," diye cevap verdi ve yüzünü buruşturarak ikinci kilidi kırdı ve taşa çarparken yankılandı. Nik onun bileklerini tuttu, aşağı bakıp sıyrıkları görünce intikam duygusu yüz ifadesini sertleştirdi.

"*Ben iyiyim,*" dedi içinden ona.

Nik'in parmakları çenesinin altında kıvrıldı ve sanki ağzını onun ağzına götürmekten kaçınıyordu. "*Sana yaptıkları için hepsini öldüreceğim.*" Sonra Tarly'nin hâlâ dizlerinin üzerinde babasını teslim ettiği yere döndü. "Savunmanızı nasıl kolayca aştığımızı bilmek ister misin?" Nik topuklarının üzerinde kapıya doğru dönerek alay etti. "Aslında, eminim sana anlatacaktır."

Tauria, iki muhafız içeri dalmadan önce kapıdaki gürleyen ayak seslerini duydu, aniden durdu, elleri

Odayı hızlıca taradıktan sonra silahlarına davrandılar. "Siz, Majesteleri," diye kekeleyi biri, açık bir şekilde Elindeki bilgi, tesadüfen karşılaştığı kralının tehlikeye düşmüş durumuna kıyasla aciliyet arz ediyordu. "Şehri kuşatmaya başladılar."

"Kim?" Nik sordu, ses tonuna eğlence karışmıştı. Sonra bakışları tekrar ona kaydı ve Tauria anladı. Duyulmuştu.

"Taş Adamlar," diye cevap verdi.

Şehir dışına çıkması için Lycus'a emanet ettiği mektup. Sesinin şef tarafından duyulacağından tam olarak emin değildi.

Kapıdaki muhafızlar arkalarındaki tehdidi fark edemeyecek kadar sersemlemişti. Her birine bir kılıç saplandı ve Tauria merhametsizlik karşısında irkildi. Bu kötü şöhretli isimle ne hayal ettiğini bilmiyordu ama salona giren cesetler çarpıcıydı. Erkekler ve kadınlar. Tamamen inanmadığı bir şekilde insanlardı ve okumalarında bu ayrıntıyı nasıl gözden kaçırdığını bilmiyordu. El yapımı güzel giysiler ve canlı başlıklar giymişlerdi. Ayaklarında sandalet sanılabilecek ama yakından bakıldığında savaşa dayanacak şekilde yapılandırılmış, güçlendirilmiş ayakkabılar vardı. Mızraklar, tahta kalkanlar, yaylar ve oklarla donatılmışlardı. Hayranlık uyandırıyorlardı.

"Buraya gelirken yolumuz kesildi. Şehri kuşatmak biraz dramatik olsa da kapılar doğrudan geçmemiz için açıldı," diye gürlledi bir ses, o kadar derindi ki hayalet titreşimler hissetti. "İtiraf etmeliyim ki bir süredir sizi buraya *çağırma* için bir bahane bekliyorduk Kral Varlas."

Zihni onun kim olduğuna dair sonuca ulaştığında çığlık attı. Taş Adamların Şefi Zainaid. Bir insana göre çok iriydi, geniş yapılıydı ve koyu, bronz teniyle baskındı. Yaz kumlarında gezinir gibi koridorda yürüdü. Mavi gözleri kıza kaydı.

"Rüzgarlar doğudan sert estiğinde..." Mektubundaki kelimeleri okudu ve kadın saf bir minnettarlık nefesi bıraktı. "Tauria Stagknight, sanırım?"

Başını sallarken Nik'in bakışlarındaki gurur göğsüne çarptı. "Bana inanıp inanmayacağını bilmiyordum," diye itiraf etti.

"Ben yapmadım," demekte gecikmedi şef. "Ona da teşekkür etmelisin."

Kapıda, parlak beyaz kürklü ve gümüş gözlü büyük bir canavar diğerlerinin yanından sinsice geçti. Tauria gözlerini kırıştırdı, kafası hemen geri döndü, çünkü gördüğünden emindi-

Onlardan iki tane vardı. Arkasındaki Katori ikiziyle buluşmak istercesine hareket etti. Tauria Tarly'ye bir bakış attı ama Tarly'nin şaşkınlığı Tauria'nın inancını daha da azalttı.

"Tam da rüzgârınızın kuyruk patlamasını hissettiğimiz anda ortaya çıktı - günün durgun havasında ani bir bozulma. Eğer bilmiyorsanız, onun adı Asari. Siz çağırdığınızda ortaya çıkması ve kendi sürülerimiz arasında heyecan yaratması tesadüf olamazdı." Şef gözleriyle Katori'yi takip etti, kimsenin hissetmediği bir şey hissetmiş gibi görüldüğünde kalın kaşları kalktı. Değerlendirmesi kurttan prene doğru parladı. "Güçlü bir canavarla güçlü bir bağ kurmuşsunuz Majesteleri."

"Hepiniz aptalsınız," dedi Varlas, kötü niyetle ya da nefretle değil. Tauria onun titrek sesini *korku dolu* olarak deşifre edebilirdi.

Şef Zainaid sakince konuştu. "Eğer her şeyin bittiğine dair son bir işaret istiyorsanız, Fenstead orduları kraliçelerinin çağrısını duydu. Rhyenelle ile birlikte, işaret verilirse güneyden saldırmaya hazırlar. Bunun kan dökülerek sona ermesine gerek yok."

Tauria buna inanamıyordu. Fenstead ona cevap vermişti. Mektubunda Lycus'un şifresine takılıp kalması onu, Olmstone'a yeşil bağlama talimatını bıraktığına inandırmıştı.

O gittikten sonra tehlikeye girerse onu çağırmanın bir yolu olarak bayrak. Bu doğrudu, her ne kadar özverili olsa da, bunun kendisine değil, ordularının gücüne getireceğini biliyordu. Tam da bu an için onların gelişmesini sağlamıştı.

"Planlarını yeniden düşünmek isteyebilirsin." Mordehay'ın sesi midesini bulandırmakta asla başarısız olmazdı.

Tarly bir saniye içinde babasının canını almaya hazır bekliyordu. Nik sadece ona daha yakın olmak için yer değiştirdi. İki kurt sızlandı. Taş Adamlar hareketsizdi. Yükselen yoğun bir gerilim ciğerlerindeki havayı boğdu.

Mordecai yan kapıdaki karanlık muhafızlarından bazılarıyla göz göze geldi ve başını hafifçe sallayarak odadan çıkmalarını sağladı. "Bu geceyi en iyi şekilde değerlendirmeliyiz," diye mırıldandı, sanki etrafında kendisi için bile zafer umudu yokmuş gibi.

Tauria uzaklardan gelen çığlıkları, ayak sesleri odaya girmeden önce fark etmişti. Gözlerini ona dikmeden önce acı dolu feryatların yerini çoktan belirlemişti. Utanç verici bir şekilde içeri sürüklenen sadece kraliçe değildi... Tauria'nın kalbi, küçük, dehşete düşmüş formun farklı bir muhafız grubu tarafından içeri alınmasını izlerken Keira'nın kalbindeki derin dehşetle eşleşmeye çok yaklaştı.

"Hayır," diye hırladı Tarly ama kendi dehşetinin örtüsü altında öfkeden yoksundu.

Opal'ın her zamanki güneşte kızarmış teni solgun ve hayalet gibiydi. İçi boş adımları onu kürsünün önünde durmaya yönlendirirken sürüklenmedi. Tauria'nın omurgası, Keira'nın salonun kenarında zapt edildiği yerden gelen ve muhafızlara karşı savaşan yürek burkan feryatlarıyla gerildi.

"Söz vermiştin!" Prens'in yüksek sesle bağırması gözlerini tekrar ona çevirmesine neden oldu. İki eli de kılıcının kabzasında titriyordu, kılıcı doğrudan Varlas'a saplamaya hazırdu ama çaresiz yüzü tereddütünü ele veriyordu. Kral hâlâ onun babasıydı. Yaşadığı üzücü dönüşü rağmen hâlâ çocukluğuna dair neşe ve sevgi dolu anılara sahip olduğu bir erkekti.

İkisinin de başına gelen kaderin. "Onu sana getirirsem Opal'ın kurtulacağına dair söz vermiştin!"

Tauria'nın dizlerinin bağı çözüldü, adamın sözleri ve bu sözlerden çıkardığı sonuç onu çok acı veren bir karanlığın içine çekmekle tehdit ediyordu. Bunu daha önce düşünmeliydi. Prense *inamalıydı*. Yine de öfkesi ve umutsuzluğu içinde Tarly'yi kötü adam olarak resmetmek çok kolay olmuştu.

Onu babası olarak görmek için.

Yine de bu bir canavar değil, Olmstone'da geçirdiği süre boyunca tanıdığı kırık bir kurtarıcıydı. Onu melankolik bir kalple lanetleyen her şeye rağmen, içinde bir zamanlar saf ve canlı olan şeyi hâlâ saklayan bir prens. Sadece geriye kalan küçük parçaları korumak için onları derinlere gömmüştü.

"Lütfen, o sadece bir çocuk!" Keira'nın sesi boğuk bir yalvarışla tanınmaz hale gelmişti ve saray hayatı boyunca sahip olduğu kibirli kılıktan eser yoktu. Taçtan, unvandan ve servetten yoksun, şu anda olduğu tek şey... çaresiz bir anneydi. "Bundan sağ çıkamaz."

Bu Tauria'ya harekete geçmesi için ilham verdi. Nik'in korumasından sıyrılıp dehşet içinde titreyen genç prensesin yanına koştu. Opal'e ulaştığında muhafızlar yer değiştirdi ama onu durdurmadılar ve prenses hemen küçük kollarını onun beline doladı.

"İyi olacaksın," diye fısıldadı Tauria ona. Saçlarını düzelterek Keira'nın vahşi ve yalvaran bakışlarıyla karşılaştı. Bu bir sözdü. Tauria prensesin kurtulduğunu görmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Nik arkasındaydı ve Tauria diz çökmüş Varlas'a öfke dolu soğuk bakışlarını yöneltti, kendi çocuklarına böyle bir kötülük yapabildiği için duyduğu nefreti dile getirmek üzereydi.

Ama önce karanlığın o kötü sesi konuştu.

"Babanın boş sözlerinin gücü olduğuna inandığın için aptal bir prensin. Umarım, zavallı babanın istediği şeyi yapmadığını bilmek sana biraz huzur verir.

gerekli." Mordehay sanki can sıkıntısı onu ele geçirmiş gibi uzun bir iç çekti. "Yakında hepiniz bana teşekkür etmeye geleceksiniz."

Tauria hâlâ güç kuyusuna doğru tünel kazıyordu. Cildi kızarmıştı ama yükselen paniğine karşı kontrolünü korumaya odaklanmıştı.

Yan kapıdan yine bir kargaşa çıktı ve herkesin dikkatini çekti. Bu kez içeri kimin sürüklendiğini gördüğünde, Tauria'nın eve gideceğine dair inandığı her şey aniden yeniden değerlendirilmek zorunda kaldı.

Lycus, her iki kolundan bir muhafız tarafından çekildiği için ağırlığına zorlukla dayanabiliyordu. Korkudan afalladığı ikinci kişi Serena'ydı. Sonra daha önce hiç görmediği iki erkek daha, ama aynı şekilde hepsi de kendi iradeleri dışında uğursuz törene çekilmişlerdi. Kürsünün önünde sıralanan dört rehine diz çökmeye zorlandı.

"Bir hayat için bir hayat. Olacağınız güçlü türün bedeli budur."

Tauria onun ne demek istediğini anlayabilmek için zamanın durmasını diledi. Buraya katledilmek üzere getirilmiş olan dehşete düşmüş yüzlerin her birine baktı. Her biri için bir tane. Bu o kadar mide bulandırıcı bir düşünceydi ki, kötülüğe inanamıyordu. Dağılmamak için her türlü çabayı göstermek zorundaydı, bu yüzden rehinelere bakmadı. Lycus'a da bakmadı, onun perişan halinin soğukkanlılığını çökerteceğini biliyordu.

Nik, "Bu gece kaybedilen tek hayat senin hayatın Mordecai," dedi.

Tauria'nın gözleri kargaşayı balkona kadar takip etti; oklarını fırlatmaya hazır okçuların ardında, Yüksek Farrow savaşçıları taş düzlüğe dayanmış, aşağıdaki karanlık fae'lerin üzerine inmek için kılıçlarını kuşanmışlardı. Saldırmak için düzen alan Taş Adamlara yardım etmek için.

"Dünyayı senden kurtarmak için bir başlangıç yapmaktan ne kadar hoşlansam da, buradan çıkıp gitmemize izin vermen için sana bir şans vereceğim." Yine de bu adamda bir şeyler vardı.

Nik'in ince duruşu ona buradan asla bu şekilde ayrılmayacaklarını gösteriyordu. Savaşmak zorunda kalacaklardı. Nik biliyordu ve kılıcına uzanıyordu.

"Kaçmana ihtiyacım var, Tauria."

Başını salladı ama içindeki aciliyet hissi neredeyse nefesini kesecekti.

"Kaçmak için değil, savaşmak için. Prensesi güvenli bir yere götürebilecek tek kişi sensin."

"Yapamam." Kalbi ona karşı koyma arzusuyla çarpıyordu.
"Seni ve Lycus'u bırakmayacağım."

Odadaki sessizlik gergin ve yoğundu. Hesaplanıyordu. Konuşurken bile yapmak zorunda olduğu seçimin acımasız olduğunu biliyordu.

"Hemen arkamızda olacağız. Söz veriyorum."

Nik'in arkadaşını ve generalini unutmayacağını güvencesi, onların yanında savaşamayacağı için hissettiği yükü hafifletti. Nik kırıldı ve onu savaş hisleri içine soktu. Öne doğru atılarak asasını aldı ve kolu asayı yakalamak için uzandı. Yine de silahının titreşimi koluna ulaşır ulaşmaz...

Tauria kaçamazdı.

Henüz değil.

Kaos, çelik ve çıgıllıklardan oluşan bir şarkıyla patlak verdi. Çatışma, intikamını alması için tehlikeli bir çağrıyla patlak verdi.

"Şimdi, Tauria."

Bakışlarını arkadaşına çevirdi. Nik ona bakmadı, karşı karşıya geldiklerinde karanlık öfkesini Mordecai'a yöneltti.

Aciliyetine rağmen Tauria başını çevirdi...

Olmstone Kralı'na.

Tarly ne yapacağını düşünürken Varlas'a sakın bir öfke duyarak -hâlâ dizlerinin üzerinde teslim olmuştu- prensin ruhunu bağışlayabileceğini ve intikamını alabileceğini fark etti. Bu çok uğursuz ve yabancı bir düşünceydi ama büyüğü buna cevap verdi. Tauria havayı hissetti, durduğu yerde elini uzattı ve Varlas'ın her nefesini çekti.

Ciğerleri. Kral boğuldu ve Tarly şaşkınlıkla sendeleyerek uzaklaştı ama Tarly yavaş adımlarla ilerlerken ona aldırış etmedi, hayalet eller için boğazını tırmalarken kralın şişkin gözlerinin *tadını çıkarıyordu*. Ona yaşattıkları için.

"Babama ihanet ettin," dedi, onun duyup duymadığını umursamadan, belki de sadece yaptığı şeyle kemiklerini titreten acıyı yatıştırmaya ihtiyaç duyarak. "Kendi çocuklarına ihanet ettin."

"Tauria-"

Prens onu durdurmaya çalışıyormuş gibi içgüdüsel bir hareketle elini uzattı. Bunu yapmak zorundaydı. Bunu onun için yapacaktı.

"*Bana* ihanet ettin." Gözlerini kralın beyaz gözlerinin arasından akan kırmızı sarmaşıkları izlemekten ayırmadı ve bir an için onun ölürkenki bakışlarındaki özre inanmış olabilirdi. Ama hissedemiyordu... Hele ki bu, dehşet dolu bir ruhun son anlarında yükselen bir pişmanlıksa.

Hepsinin ölmesine izin verirdi. Hepsini canavara dönüştürebilirdi.

"Tauria, bunu yapmak zorunda değilsin," diye tekrar denedi Tarly. Ama yapmak zorundaydı. Zamanla bunu anlayacaktı.

"*Sen bir katil değilsin, aşkım.*" Nik'in sesi vücudunu titretmeye başlayan çatışmanın içinden süzüldü. Asasını sıkıca kavrayarak içindeki acıyı dindirmeye çalıştı. O anda kim olduğunu bilmiyordu. *Ne* olduğunu.

"*Yaptığı her şeyi bilmiyorsun.*"

"*Seni tanıyorum.*" O kadar nazikti ki, bu onu parçaladı. Ne yaparsa yapsın, onun yanında duracaktı. "*Sana gerçekten haksızlık edenleri bile affeden kalbin.*"

Keskin bir hıçkırık kaçtı. Kaderi mühürlenmeden önce karar vermek için sadece saniyeleri vardı. Bir can aldığı için ruhunu damgalayacak ebedi bir leke.

Sonra seçti.

Tauria öfkesinin yarısını Varlas'ın üzerine boşalttı, ondan aldığı rüzgârı ve havayı ele geçirdi, avuç içi sıcak enerjiyle titreşirken kolunu ona doğru güçlü bir patlama göndermek için uzattı. Kral, onu öldürmeyeceğinden emin *olamayacağı* bir güçle duvara çarpmadan önce birkaç saniye havada kaldı. Duruşunu düzeltmeden, yeni bir fırtına toplamak için asasını ellerinin arasında döndürmeden ve dönerek gazabının ikinci dozunu kraliçeye yöneltmeden önce bir saniye bile boş vakti olmadı, bedeninin düşüşüne bile tanık olmadı. Keira'ya çarpmasını önlemek için yönünü kontrol etmek hassas bir çabaydı. Onun yerine, yanındaki iki muhafıza isabet etti. Tauria'nın dişleri, siyah yapraklar ve dekor üzerinde kaos yaratan rüzgârı göndermeye devam etmek için sıkıldı.

"Kaç!" diye bağırdı prensese.

Keira'nın kolları açıldığında Opal tereddüt etmeden yaptı. Tauria şöyle bir baktı ve Lycus'un ayağa kalktığını ve Nik'e katılıp karanlık fae kralına yaklaşırken bir şekilde silah kullanacak gücü bulduğunu görünce rahatladı. Nik'ten uzaklaşmak için attığı adımlara direnen her şeye rağmen, Nik'in yanından geçerken ona sarılan sıcak kucağa rağmen -gurur, aşk- Tauria kendini koşturmak zorladı.

Keira Opal'ın elini tuttu ve arkalarına bakmadan yan kapıdan geçerek ölüm ve yıkımı geride bıraktılar. Tek yapması gerekenin Keira ve Opal'ın canlı çıktığını görmek olduğunu bilerek adımlarını hızlandırdı. Ahırlar. Atlarına bindiklerinde Tauria geri dönecekti. Onları asla bırakmayacaktı.

"Ahırlara giden en hızlı yolu biliyor musun?" Tauria odaklanmış ve tetikteydi, hızlarının yavaşlamasına asla izin vermiyordu.

Keira başıyla onayladı. "Taht odasına doğru. Arka kapı bizi en yakın çıkışa götürecektir."

Tauria bunu doğrulayamadı ve kalenin düzenini tanımak için harcadığı zamanın azlığına lanet etti. Yine de kraliçeyi takip etti, koridorlarda hızla ilerleyerek

yolu kendisi de biliyordu ve büyük kapılar göründü. Tauria zihnini sakinleştirdi ve alanı korurken bulabilecekleri muhafızlara karşı hazırlandı. Kapılar açıldı ve onları yana doğru yönlendirirken adımları aniden durdu.

Muhafızların karşısında
değil. Bir yığın düşman
karşısında değil.

Bunlar yine de tehlikeli olasılıklardı, yine de neden olduğundan emin olamıyordu.

Tahtın üzerinde bir figür oturuyordu. Tauria'nın düşünebildiği tek şey alevden ve güzellikten bir yaratıktı ama yine de onda günah ve kötülükle ilgili bir şeyler vardı. O kadar zarif oturuyordu ki sanki bir Tanrıça gibiydi. Canlı kızıl saçları, elbisesinin kan kırmızısına karşı ateş gibi dalgalanıyordu. Gözleri...

Tauria gözlerini uzun uzun kırpıştırdı. Onları daha önce de görmüştü ama bu dişinin altın rengi gözleri ıslık ıslık. *Yaşıyordu*. Sonuç apaçık ortadaydı ama yine de buna inanamıyordu.

"Seni bekliyordum, Tauria Stagknight."

Sesi başlı başına bir güçtü, ona boyun eğmesini ya da cazibesinin pençesinden hızla kaçmasını söylerken çelişkiler içindeydi. Dişinin parlak kehribar gözleri yanına kaydı ve bu Tauria'yı neredeyse savunma moduna geçirecekti, ta ki dişi tekrar konuşana kadar.

"Onu bana getirdiğin için teşekkür ederim. Söz verdiğim gibi, özgürsün."

Buna inanamıyordu. Tauria'nın nefesi kesildi, başı ihanetin teslimiyetiyle eğildi. Kraliçe ondan uzaklaşmaya başlamadan önce birkaç uzun saniye boyunca havada sessizlik titreşti.

"Kızımı korumak zorundaydım," diye itiraf etti Keira.

Tauria biliyordu. Keira'ya ya da Opal'a bakmadan, belli belirsiz bir anlayışla başını salladı. Güvende olacaklardı. Önemli olan tek şey buydu.

"Tauria olmadan gitmeyeceğim," dedi Opal, saf yüreğindeki meydan okumayla. Tauria, prenesten yankılanmaya başlayan çığlıklara karşı gözlerini kapattı ve kendi annesiyle savaşır gibi kısa bir mücadele verdi. "Ben kalacağım

seninle!" Bağlılığının küçük sesini duymak acı vericiydi. Tauria ne arkasını dönebildi ne de gözlerini açabildi.

Ağlama sesi yavaşça azaldı. Sessizlik bir kez daha yerleşmeden önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Kınayan sessizlik.

Kızıl saçlı fae zalim, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrılıp tahttan mükemmel bir şekilde kalkarak, Tauria'nın teninde unutulmaz yankılarla gezinen ilk adımlarını atarken Tauria başını kaldırıp baktı. O da bir fae'*ydi* ama... bu dışide *daha fazlası* vardı. Güç ve hâkimiyet ondan zahmetsizce yayılıyor, kan kırmızısı elbisesinin dalgalarında yankılanıyor, yanık sarı saçlarının tellerinde şekilleniyordu. Her hareketi zarif ve yılan gibiydi. Zehirli ama inkar edilemez derecede güzeldi.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle, cevabı zaten biliyormuş gibi bir keyifle.

Tauria'nın hızlı kalp atışları, fae'ye odaklanmak için dizginlediği nefeslerine yetişemiyordu. En büyük tehdit karşısında toplayabildiği tüm cesaretle, "Evet," dedi. Her şeyin arkasındaki efendi.

Bakışlarında zafer ışıltısından başka bir şey yoktu. "Bu çok eğlenceli olacak."

BÖLÜM 65

Nikalias

N ÖNCE HAD Nik'in öfkesi elle tutulur bir şekilde zonkluyordu. Kadının bileklerindeki izleri görmeden duramıyordu.

Şakağındaki yara, onunla yaptıkları alay. Eşi. Daha önce hiç bu kadar cani eğilimler beslememişti. Öfkesini Mordecai'a yöneltirken, onun etrafında yiğitçe verdikleri savaşların arasında onun olmadığını bilmek küçük bir mutluluktu.

"Sana Yüce Lord diyorlar çünkü kral unvanına uygun değilsin. Artık değilsin," diye alay etti Nik.

Mordekay'ın gözlerindeki esneklik ona bu sözlerin bir silah olduğunu söylüyordu. Yine de karşı çıkışı güçlüydü.

"Kıtanın sadece bir hükümdarı olacak. Bir kraliçe."

Bu onun dikkatini çekti ve farkına vardı. "Anlıyorum." Nik alaycı bir kahkaha attı. "Onun kuklasından başka bir şey değilsin." Tauria'nın yakalandığını öğrendiğinden beri biriktirdiği fırtınayı serbest bırakmak için karanlık fae ile çarpışmaya hazırlandı. Mordecai'ın elinin bir parça yükseldiğini izlerken eli Farrow Kılıcı'nın etrafında sıkılaştı-

İçinden gelen bir çekim dünyayı durdurdu. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Yüce Lord, onun duruşunun bir parça sarsıldığını gördü ve dudaklarının hafifçe yukarı kalkması Nik'in hazırlıklı olmadığı soğuk bir dehşete yol açtı. Sorunun ne olduğunu o bilmiyordu ama Mordecai biliyordu. Bağ aracılığıyla seslenmeye çalıştı ama Tauria cevap vermedi. Midesinde oluşan o korkunç dalgalanmayı açıklayacak kelimelerle değil. Tauria'nın başı dertteydi ve intikam duygusu ona gitme isteğiyle birlikte sustu.

"Bu piçin işini bitirelim."

Nik'in kafası Lycus'a kaydı. Zayıflamış olmasına rağmen general, Nik'in yanında savaşmaya hazır bir şekilde kılıcını kavrarken takdire şayan bir meydan okuma sergiliyordu.

"Başı dertte," diye nefes aldı Nik. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Lycus onun hesapçı bakışlarına korkuyla karşılık verdi. İkisi de konuşmadan Nik hareketi tam zamanında yakalayıp kılıcını Mordecai'a doğru kaldırdı ve onların dikkatinin dağılmasını kendi avantajına çevirdi. Dışlerini sıkarak kılıcını itti ama tekrar çarpışmalarına fırsat kalmadan Lycus bir sonraki darbeyi almak için önüne geçti.

"Ona git!" diye bağırdı ve karanlık fae ile acımasızlığa doğru ilerleyen bir savaşa girişti.

Nik, Lycus Mordecai'nin dikkatini dağıtarak ona kaçma şansı vermişken, ona yardım etmek için kalmayı tartışamazdı. Ama alternatif Tauria'nınki ise kendi hayatını düşünemezdi.

Satın alınan zamanın boşa gitmediğinden emin olmak için tereddüt etmedi.

Hareket hissizleşmişti; ses yoktu. Tutunduğu tek şey, karanlıkta takip edebileceği ona olan bağıydı. Günlerinin sonuna kadar onu takip *edecekti*. Her aradığında. Ne olursa olsun. Onu nereye götüreceğini bilmiyordu ama Olmstone'un taht odasına girdiğinde...

İşte oradaydı.

Nik nefes nefese odayı aceleyle taradı. Kürsünün hemen altında duruyordu. Ay ışığı pencereden aşağıya doğru parlıyordu.

Cam kubbe tavanı, asasıyla durduğu yerde üzerindeki her siyah kristali parlatıyordu.

"İşte buradasın," dedi, mesafeyi yavaşça kapatırken hâlâ çılgınca bir sıkıntı ya da yaralanma olup olmadığını tarıyordu. "Hâlâ burada ne yapıyorsun? Tauria, sorun ne?" Ne olduğunu çıkaramadı. İçinde hâlâ bir şeyler çığlık atıyordu.

"Nik..." Boğazı bir beklenti hançeri gibi delindi ve omurgasını dehşetle kilitledi.

"Ben buradayım." Ona doğru yaklaştı.

Başını sıkıca, zar zor salladı. İçinden kaçan hıçkırık odanın içinde sarsıcı bir ürpertiyle yankılandı. "Çok özür dilerim."

Onun asla tahmin edemeyeceğı bir şekilde hareket etti. Asla hazırlıklı olamayacağı bir şekilde. Tauria tanıdık bir duruşa geçti ve bunu fark etmek için çok geç kalmıştı ama rüzgârının yalaması bir uyarıydı.

Saldırdı.

Rüzgârının patlaması onu vurdu. Tamamen ve merhametsizce. Affetmeyen zemine çarpmaya hazırlanmadan önce onu geriye uçurdu. Acı vücudunun yan tarafına doğru yayıldı. Nik patinajı durduğunda inledi ama yuvarlandı ve tetikte ayağa fırlarken yüzünü buruşturdu. Kılıcı elinden fırladı ve Tauria'yla göz göze geldiğinde, inanamayarak kılıca doğru hamle yaptı ve Tauria ona doğru koştu.

Nik, esasının ölümcül okunun s a p l a n m a s ı n a kıl payı kala kılıcını tam zamanında kavrayarak mızrağın önünü kesti. Tauria duraksamadı. Nik, yaşadığı büyük şoka rağmen darbeyi savuşturmak için ona odaklandı.

"Bu sen değilsin," diye homurdandı, manevralarının etrafından metodik adımlarla dolanarak.

Hiçbir şey söylemedi, tüm dikkatini dans ettiği inanılmaz hıza vermişti. Tauria'yı dövüşürken izlemek işte buydu: ölümcül tutkunun tehlikeli bir dansı. Yine de Tauria'nın **yapabildiklerine** hiç tanık olmamıştı. Hem korkutucu hem de büyüleyiciydi. Onun

Gurur, en ufak bir yumuşama göstermediği tehditle çelişiyordu.

Ona içinden ulaşmaya çalıştı. Onu duymak zorundaydı.

"*Bundan daha iyisini yapabilirsin,*" diye alay etti, bir şeyleri kışkırtmak için başka bir yöntem denedi. "*Yavaşlıyorsun.*" Hiç de öyle değildi. Ama kaşları bunun üzerine çatıldı. Öfkeyle değil, korkuyla. "*Beni öldürmek için daha fazlası gerekecek, aşkım.*"

Asası ellerinin arasında ustalıkla dönerek kılıcını itti ve Nik bundan sonra ne olacağını biliyordu. Bir saniye çok geçti, tek yapabildiği vücudunu kilitlemek oldu. Bir fırtına koparıp döndü ve Tauria, güzel bir çömelleme pozisyonuna geçerken Nik'i hedef alan asasının dikey vuruşuyla ondan kurtulurken haykırdı.

Nik duvara çarpmadan önce uzun bir süre havada kaldı. Acı önce omurgasının ucuna vurdu, her sinir hücresine ateş saçtı, sonra avuç içleri taşı tokatlayarak düştü. Kolları titriyor, bilincini kaybetmemek için savaşırken kollarını bırakmakla tehdit ediyordu. *Tanrım*, çok güçlüydü. Kendisine doğru yaklaştığının farkında olmasaydı, gururunun tadını çıkaracaktı.

"*Sadece hisset beni, Tauria. Ben buradayım,*" demeye çalıştı. Tüm varlığıyla onu içten kucakladı. "*Lütfen, aşkım.*" Kendini ayakta durmaya zorladı, mucizevi bir şekilde hâlâ Farrow Kılıcını tutuyordu. Yüzü duygusuzdu ama gözleri... ıssızdı. Nik düşüncelerini ona aktarmaya devam etti, ta ki sonunda o da cevap verene kadar.

"*Duramıyorum.*"

Üzerine saldığı her şeye rağmen onun sesini duymak bir rahatlama dalgasıydı. Asa ve kılıç bir kez daha karşı karşıya geldi. Saldırmadı, sadece onu zarar vermeden durduracak bir manevra hesaplamaya çalışırken elinden geldiğince savuşturdu. O kadar hızlı, o kadar hassastı ki güvenli bir açıklık bulmak zordu.

Tauria onun etrafında döndü. Asasını Nik'in bacaklarının arkasına vurdu ve dizlerinin bükülmesine neden olacağını bildiği bir sinire çarptı. Nik düşerken tısladı, ama demir ucu sırtına saplamadan hemen önce Tauria döndü, eli kalbine nişan aldığı tahtanın etrafına dolandı.

Tauria güçlüydü ve o zayıf düşmüştü. Nik, Tauria'nın ona yasladığı tüm ağırlığı itme çabasıyla titredi.

"Gerçekten de bunca yıldır kendini tutuyormuşsun," dedi bağından.

"Seni öldüreceğim Nik." Sesi kırıldı ve adam dayanamadı o.

"Eminim çok istemişsinizdir."

Nefesi kesildi, içinde bir sızı yankılandı. Bağlantılarını. "Benim için gelmemeliydin."

O umutsuz ela gözleri tuttu. Nik her şeye rağmen onun dünyasına gülümsedi. "Her zaman senin için geleceğim."

Tauria içten içe titriyordu. Savaşıyordu. Nik, Tauria'nın iç kargaşasının onu hazırlıksız yakalayacak kadar dikkatini dağıttığı anı hissetti. Asasını tutuşu yana doğru sarsıldı ve dengesini bozdu. Nik onu düşerken yakaladı ve nefes almasına izin vermeden yuvarlanarak onu altına kısırdı, bu sırada silahı ulaşamayacağı bir yere savruldu. Elleri onun bileklerini sıktı.

"İyi mücadele ettin, Tauria Stagknight." Sertçe nefes aldı. "Bu kadar çekici bulmam yanlış mı?"

"Yapamam-" Acı, sanki görünmez bir kontrolle her şeyiyle savaşıyormuş gibi yüzünü sıktı. Onun altında çırpınmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu. "O benim zihnimde, Nik."

"Şşş." Her parçasını onun duyularına sardı, elinden gelen her şeyi yatıştırdı. "Ben de öyle, aşkım." Nik alnını onunkine yasladı ve gözlerini kapattı. Kalbinin davul sesini dinledi ve uykuda sonsuz kez yaptığı gibi, Tauria'nın zihnindeki bloğa ulaştı.

Dudakları aralandı ve adam onun nefesini dudaklarında hissetti. "*Beni içeri almanı istiyorum.*"

"*Nasılsın-?*"

Nik tüm dikkatini ona zarar vermeden aşına olduğu bariyeri geçmenin bir yolunu bulmaya verdi. Gece Yürüyüşü'ne benzeyen ama aynı zamanda farklı olan garip bir histi ve bu konuda yeterince deneyimli olmadığı ve ona zarar verebileceği korkusu onu geri çekilmekle tehdit ediyordu. Ama başka seçeneği yoktu.

"*Yapabilirsin,*" diye ikna etti. "*Sadece göster bana.*"

Zoraki hareketlerine karşı onu zapt etmek zorunda kalmak onu parçalara ayırdı. Onun fiziksel ve zihinsel acısı, daha önce hiç katlanmadığı çaresiz bir işkenceydi.

Nik gücünü bıraktı. Tauria'yı bu güçle sardı ve ona krallıklar ötesinden ulaşabilecek kadar güçlü olan bu bağ aracılığıyla elinden gelen her şeyi gönderdi. Ona denizlerin ve diyarların ötesinden de ulaşabilirdi. Onlar birdi.

Tauria ilk tam nefesini aldı. Çok küçük ama çok özgürleştirici bir şeydi, çünkü onların birleştiğini hissetmesinin sesiydi. O solukla birlikte, işte oradaydı. Nik onun açıklığını gördü ve onu tamamen ele geçirdi. Zihninin içinde, güçlerinin birleşmesiyle, onu pençeleri arasına alan gölge tısladı ve bir anda geri çekildi.

Nik geri çekildi, adrenalin anlatılamayacak kadar yüksekti ve birbirlerine gözlerini dikerek baktılar.

"Bunu nasıl yaptın?" diye homurdandı.

Düşüncelerini toplamak için bir an bile bulamadılar.

"Ne mutlu bir buluşma."

Bu sesin melodik tehdidi Nik'i harekete geçmeye zorladı. Tauria'ya sarıldı ve onu da yanına aldı, artık Tauria bir kez daha kendi kontrolünü tamamen ele geçirmişti.

Onunla yüzleşmek için dikkatlice birlikte ayağa kalktılar.

"İtiraf etmeliyim ki, bu ifşaat beni şaşırttı ama iki aşığı savaşırken izlemek oldukça eğlenceliydi."

Nik'in gözleri, gölgelerin arasından alevden bir dal gibi sıyrılan kadına takıldı. Ne beklediğini bilmiyordu ama o gözler... Altın gibi parlayan gözlerden korkmak bir çelişkiydi.

Hazırlanmak ya da saldırısını tahmin etmek için bir saniyesi bile yoktu. Tanıdık ama çok daha güçlü bir kuvvet pençeler gibi zihnine sızarak derinlere battı ve kontrolünü kaybetmesi omurgasını kilitleyerek sırtını eğdi. Tauria da benzer bir tepki verdi, başlarına gelen tehlikeyi çaresiz ve soğuk hissetti.

"Ben *Ruhların Ruhu*'yum," diye söylendi ve ona doğru yürüdü.

Onları baştan çıkarıcı bir zaferle. Ruhani gözleri ona ve Tauria'ya hayretle bakıyordu. "Bir ruhun özünü alıp başka bir ruhun içine yerleştirebilirim. Bir ruhu paramparça edebilirim, böylece biri diğer yarısını asla bulamayabilir. Ve hepsinden önemlisi, tamamlanmış bir çiftleşme bağına parmaklarımı sıklatmak kadar kolay bir şekilde koparabilirim."

Sonra sanki dünya durdu. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Ondan başka hiçbir şeyin. Onlar. Aralarındaki bu güzel, harika bağ. Nik onu bu bağdan önce de sevmiştii ve bu bağ olmadan da onu sonsuza dek sevecekti. Ama bu, bağın kopacağı düşüncesini daha az umutsuz kılmıyordu.

Kızıl saçlı güzel, iki muhafız içeri girip her biri yaklaşırken kılıçlarını çekerken bir adım geri attı. Nik kıpırdamadan durdu ve muhafızların hançerleri boyunlarına dayanırken Tauria'nın paniğini yatıştırmak için elinden geleni yaptı. Asla hazırlıklı olamayacağı her şey için yeni bir plan yapmak üzere zamanını beklemek zorundaydı.

Arkalarından şangırtı sesleri geliyordu ama ikisi de taş tahtla yüz yüze geldiklerinde d ö n ü p bakamadılar. Sonra bir ses her şeyi durdurmak için seslendi. Beklediği bir sestii ama burada, karşılaşmaya hazır olmadıkları bir düşmanla karşı karşıya değillerdi. Kadın sarsılmaz bir güvenle konuşuyor, Nik'in şimdiye kadar inkâr ettiğii için söylemeyi reddettiğii ismi söylüyordu ve Nik bir an için bu gece kiminle karşılaşacağını bilip bilmediğini merak *etmek* zorunda kaldı.

"Marvellas."

BÖLÜM 66

Tauria

MARLOWE BURADA OLAMAZ. Narin bir insanın doğrudan ölüm sahnesine girmesi mantıklı değildi. ve çıkış yolu olmadığında yıkım. Yine de Tauria bulmayı umduğu okyanus gözlerini ve bal rengi saçları doğrulayacak herhangi bir hareket yapamasa da, bu sesin Marlowe'a ait olduğu inkâr edilemezdi.

Tauria'nın tek yapabildiği Marvellas'ın tepkisini izlemek ve arkasında neler olduğunu ölçmek için duyularını genişletmektir. Ruh'un gözleri büyüdü. Şaşkınlıkla değil, neşeyle. Neredeyse biliyormuş gibi...

"Marlowe Connaise," dedi Marvellas tanıyarak.

Belki de Marvellas'ın onun kim olduğunu bilmesi, hayal ettiklerinden çok daha uzun süredir hepsini izliyor olması sürpriz olmamalıydı.

"Şimdi Kilnight," diye cevap verdi.

Bu arkadaşının sesiydi ama yine de kendine güveni... içine girdiği her şeye rağmen soğukkanlılığı, Tauria'nın tanıdığı o ürkek, harikulade insanla uyuşmuyordu. Sevinç ya da şaşkınlık, Tauria'nın gidişinden bir süre sonra Jakon'la evlendiğinin doğrulanmasına bile yetmemişti.

Ruh kıkırdadı, vücudundaki tüm tüyleri diken diken eden çekici bir sestir bu. "Ah, çocuk," diye alay etti. "Ne kadar

trajik kader."

Marvellas yanlarından geçerken, hareketleri üzerindeki emri bir anda serbest kaldı ve Tauria hâlâ boğazına dayanmış olan kılıcın tehdidi olmasa öne doğru düşecekti. Nik'le birlikte muhafızları tarafından geri çevrildiler ve Tauria'nın gözleri Marlowe'un üzerine bir dehşet dalgasıyla düştü. Sanki yanılmış olabileceğine dair hâlâ bir umut kırıntısı varmış gibi.

Demirci kendinden emin bir şekilde duruyordu. Yine de o anki demirci o değildi. Tanıdık bir yüzü vardı, sarı bukleleri farklı değildi, gözlerinin tonunda ufak bir değişiklik yoktu, ama Ruh'la en ufak bir korku titreşimi olmadan yüzleşen kişide çok *daha fazlası* vardı.

Marvellas'ın Marlowe'a doğru ilerlerken attığı bir sonraki adım, havada vızıldayan ve bir sonraki adımının atılacağı yere çarpan bir ok tarafından durduruldu.

Herkesin bakışları balkona yöneldi ve gördüğü manzara inanılmaz olduğu kadar hayranlık uyandırıcıydı da. Sıradan bir insan olan Jakon Kilnight, yukarıdaki taş parmaklığın üzerinde dengede duruyordu ve karısına yaklaşan benzersiz tehdidi hedef almak için ikinci bir okunu çoktan yerleştirmişti.

"Sanırım kocası?" Marvellas alaycı bir eğlenceyle şarkı söyledi. "İnsan. Ölümlü. Sanırım seçimleriniz için sizi suçlamak benim için çelişkili olurdu. Yine de taşıdığın onca bilgiyle, ardında yatan gerçekleri bildiğin onca çarpık tarih hikâyesiyle böylesine vahim hatalar yapmayacağını umuyordum."

Şaşkınlık, boğucu korku ve tehdide beklenmedik bir dönüş oldu. Jakon'un sertleşmiş yüz ifadesi de irkildi. Yine de Marlowe... yüzünde *sadece acı vardı*.

Sanki Ruh, Marlowe'un onun alaycı alayına bir cevap vermesini bekliyormuş gibi uzun bir sessizlik oldu. Sonra Marvellas'ın omuzları dikleşti, gözleri Marlowe ile Jakon arasında gidip geldi, hatta

Tauria ve Nik'e bir bakış attı ama yüz ifadelerinden okuduğu her şey Ruh'ta karanlık bir kahkaha yarattı.

"Bilmiyorlar," diye sevindi. Sanki bunun eğlence için harika bir doruk noktası olduğunu düşünüyordu. "Ne düşüneceklerinden mi korkuyorsun, Marlowe Kilnight? Yoksa gerçekte onun kalbini kırmaktan mı korkuyorsun?"

Marlowe'un yüz ifadesi meydan okuma ve keskin bir öfkeyle kazanmıştı. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Marvellas kıkırdadı. "Görünüşe göre en akıllılarımız bile, tarihi tekrarlamaya çalışmanın hiçbir işe yaramayacağını bilecek kadar çok şey görmüş olanlarımız bile geçmiş hatalardan ders almayacak." Marlowe'a doğru birkaç adım daha attı ve Jakon'un yayının iniltisi duyuldu ama boğucu bir nefes almadan önce ok atılmadı. Marvellas ona bir bakış bile atmadan hareketlerini yakalamıştı.

Ruh ölümcül bir yakınlıkta durdu ama Marlowe geri adım atmadı. Tauria gördükleri karşısında şaşkına dönmüş, önlerindeki insanı tanıyamamıştı.

Marvellas gözlerini Jakon'a dikti. "Bir ölümlünün" -bakışları yere düştü ve Tauria'nın ağzı sessiz bir solukta açılacak kadar ezici bir ifşanın ağırlığı da çöktü- "bir ölümsüze aşık olması kaderin trajik bir cilvesidir."

"Ben ölümsüz değilim," diye hemen savunmaya geçti Marlowe. "Onunla kıyaslandığında, sen de öyle olabilirsin."

O anda hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Marlowe... bir ruha bile zarar veremeyecek gibi görünen sessiz demirci... neşe, sevgi ve bağışlayıcılıkla doluydu. *Ölümsüz*. İnsan, ama türününkinden daha uzun bir ömre sahip.

Artık imkansızın ötesinde bir şey var mıydı?

Marvellas hepsinin etrafına baktı. "Gerçekten bir kahinin sıradan insan varlığının basit bir uzunluğu içinde yaşayıp ölmekten memnun olacağını mı düşündünüz?" Ruh'un gözleri Marlowe'un üzerinde gezinirken merakla parlıyordu. "Ama

Sen çok daha fazlasısın, değil mi çocuğum?" Bir elini kaldırdı.

"Ona dokunma," diye tısladı Jakon kötü niyetle.

Ruh, "Neden buraya gelip bize katılmıyorsun?" derken ona zar zor bir bakış attı.

Jakon kendi iradesiyle yayını düşürdü ve yay yere çarptı. Doğruldu, atlamak için hazırlandı ve korku çaresiz bir adrenalın nefesi çekti, tüm oda hareketsiz kaldı çünkü kırılgan insan formunun kemiklerini kırmadan düşemeyeceği kadar yüksekti. Ya da onu öldürmeden.

"Dur!" Marlowe bağırdı, bakışları Jakon'a kayınca cesareti ilk kez sarsıldı.

"İkinize de iyilik yapmış olurum," diye hırladı Marvellas. "Bu zavallı birlikteliğe son vererek sizi kalp kırıklığından kurtarmış olurum." Sonra Ruh'un yüzünde bir şeyler değişti. Anlayış yerleşti. "Seni bir süredir tanıyorum. Senin gibi ben de imgelemler görüyorum. Benim seni gördüğüm gibi sen de beni daha önce gördün mü?" Marvellas demircinin yüzünü tuttu. Kadın irkilmedi ama burun delikleri yabancı bir sertlikle alevlendi.

Jakon'un çırpınışları yukarıdan duyulabiliyordu.

"Birlikte çok şey yapabiliriz." Ruh, sanki onun vereceği yanıtı umursamadan düşüncelerini açıklıyormuş gibi konuştu. "Ham ve şekillenmemiş olarak barındırdığın büyüyle kim bilir neler yapabilirsin?"

Tauria umutsuzca arkadaşına yardım etmek istiyordu. Bıçağın tehdidi altında, hiçbir şey yapamadan izlemekten daha çaresiz, ruhunu mahveden bir duygu olamazdı. Sadece kendi hayatı için değil, yanında sessiz kalan Nik için de.

Sonra eli onunkine değdi ve Tauria temasla birlikte koluna yayılan karıncalanma karşısında derin bir nefes aldı. Adamın avuç içi tamamen onunkine kayarken ve parmakları birbirine dolanırken boğazındaki bıçak gevşedi.

Muhafızların kendisine uzanmasını engellemek için harekete geçmemesine şaşırان Tauria, başını Nik'e doğru çevirecek iradeyi kendinde buldu. Nik

ona bakmadı, o da hızlı bir bakış attı. Muhafızlar... öfkeliydiler. Boyunlarındaki damarlar dışarı çıkmış, vücutları sanki savaşmışlar gibi sert bir titreme yayıyordu...

Görünmez bir kontrol.

Yine de Marvellas'ın kendi askerlerini ele geçirmiş olması mantıklı değildi.

"Bu temiz olmayacak ve kolay da olmayacak." Nik'in sesi sakindi ve onu hazırlıyordu.

"Neler oluyor?" Sıcak bir titreşim kolundan göğsüne doğru ilerlemeye başladı. Büyüsü ortaya çıkmıştı ama bu onun uyanışı değildi. Bu oydu.

"Savaşmaya hazır olmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin, aşkım?"

Adrenalin nabzını hızlandırdı, zihnini kuşku doldurdu, çünkü muhafızların arkalarındaki hareketsizliğine dair tek bir imkânsız sonuç vardı. Eğer bu Marvellas değilse...

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye nefes aldı. Ondan yayılan güç dalgalarını hissetti. Bildiğinden, Nik'in yapabileceğinden çok daha fazlası. Nik kendi güç kuyusunu barındırıyor gibiydi. İsteddiği zaman çağırabileceği, ama onu tükenmişlikle tüketmeyecek bir güç. Ve bu gücü bağ aracılığıyla ona yayıyor, onu durdurulamaz hissettiriyordu.

"Daha sonra açıklayacağım. Ama şimdi, sence bunu yapabilir miyiz?"

"0 şey mi?"

"Aramızda bir şey mi var?" Onun içten içe sırtışını yakaladı. Ve onu hâlâ saran korkuya rağmen, bu hoş bir tezattı.

"Pek çok şey," dedi, kadının duyularına arzulu bir vuruş eşliğinde. "Ama ben bize buradan çıkma şansı verecek olanı kastediyorum. Gücü al, onu kullanabileceğini biliyorum. Tıpkı kütüphanede yaptığımız gibi. Rüzgârı yakala, aşkım. Cesurca ve kısıtlama olmadan. Cehennem'i hepsinin üzerine salın. Fenstead gibi..."

Yapmak zorunda oldukları şeye hazırlanırken omurgasını dikleştiren bir güç, içinden hızla geçti. "Ve Yüce Farrow olarak,"

söz verdi.

Marvellas aniden, "Bir teklifim var," dedi ama gözleri Marlowe'a sabitlenmişti. "Benimle gel, direnmeden bana katıl, ben de hepsinin gitmesine izin vereyim."

"Hiç şansın yok-" Jakon'un hırıltısı kesildi, konuşmasına devam etti.

Ama Marlowe... soru onu şaşırtmamıştı.

Nik'in açıklanamaz yardımlarıyla yeteneğinin doruğuna ulaşmaya başlayan Tauria'nın odaklanmasını tehdit eden pek çok soru vardı.

"Neden burada olduğumu sanıyorsun?"

Tauria'nın korkusu buzdan bir örtüydü. Şok. Büyüsü onu geri çekti. Nik'in eli tekrar onunkini sıktı ve Tauria elinin kontrolünü bir kez daha ele geçirerek gücü topladı ve hepsini serbest bırakmaya hazırlandı.

Marvellas'ın kırmızı ağzı zaferle kıvrıldı, parlak altın gözleri büyük bir ödüle bakıyormuş gibi parlıyordu. "Çok isteklisin... Bunu sevdim. Geldiğimi görmüş olmalıydın ama yine de bu kaderin içine doğru yürüdün. Söyle bana, sadece bu zavallı hayatları kurtarmak için mi, yoksa benim yaratacağım daha iyi bir dünyayı gördün mü?"

"İyi ya da doğru olan her şeyin kemikleri üzerine inşa edilmiş sahte üstünlükten başka bir şey yaratmayacaksınız. Saf kalplerin kanını dökeceksiniz, sadece saf kötülüğe hayat vermek için. Varlıklar değil, canavarlar yaratacaksınız. Aradığınız şey güce karşı güçten oluşan bir dünyadır ve bu da zaferinizi kısa, çöküşünüzü ise kendi eseriniz haline getirecektir."

"Yanılıyorsunuz." Marvellas, Marlowe'un tutkulu konuşmasından etkilenmemiş görünüyordu. Bakışları bir kez daha Jakon'a yöneldi. "Her seferinde bir insan, eğer gereken buysa. Bizim kadar güçlü olanların daha zayıf türler için düşebileceği bir tuzak daha olmayacak."

Jakon kenara doğru yaklaştı ve demircinin yüzü panikle soldu.

"Hepsinin gitmesine izin vereceğini söylemiştin!" diye bağırdı.

"Sana bir iyilik yapıyorum, Marlowe. Diğerleri gitmekte özgür olacak."

Sanki ölümcül bir düşüşle baş aşağı yuvarlanmamak için her şeyini **z o r l u y o r m u ş** gibi öne doğru yalpaladı. Tauria'nın kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Hemen harekete geçmeliydi.

"*Henüz değil, aşkım,*" diye yankılandı Nik, sanki kırılmasını bekliyormuş gibi.

"*Düşmesine izin veremeyiz!*"

Nik onu içinden yatıştırmıştı ama Nik'in hâlâ kendini tuttuğuna inanamıyordu.

"Bir zamanlar çok güçlüydün." Marlowe ölü, soğuk bir sakinlikle konuştu. "Şimdi, neredeyse sadece... Fae'sin."

Her şey çok hızlı oldu ama Tauria her şeye karşı tetikteydi. Marlowe pelerininin altında saklı olan bir şeye uzandı. Metal ve taşın yankılanan tınısı asla unutamayacağı bir şeydi, ama ısıltılı siyah kelepçeler Ruh'un bileklerine dolandığında ve o haykırdığında bu görüntüyle doğrulandı.

"*Şimdi.*"

Tauria tereddüt etmedi ve keskin bir içgüdüyle geri döndü.

Mordecai ortaya çıktı, Nik'e yaklaşırken kılıcını kaldırdı. Tauria bir elini uzattı ve yumruğu sıkıca kenetlenip Nik'in ciğerlerindeki havayı boğmadan önce onu geri püskürttü. Diğer eli hâlâ Nik'inkiyle sarmaş dolaştı ve onun içinden kendisiyle birleşmek için uzandığını hissetti.

Zaman kazanmış olan Nik, kızın elini bırakıp sadece beline sarıldı.

Marvellas en ölümcül sesle tıslayıp kelepçelerinin arasındaki zinciri zahmetsizce koparıırken Tauria'nın kolları dışarı fırladı. *Yukarıdaki Tanrılar.* Bir fae olmasına rağmen, magestone'un Ruh'a aynı şekilde zarar vermediğini öğrenmek bir şok olmamalıydı. Tauria odağını koruyup hareketlerini kontrol ederken hava kıpırdandı. Rüzgâr cevap verdi, odanın etrafında dönmeye başladı ve herkes topladığı güçle gözlerini korumaya başladı. Tauria'nın saçları

Kasırgası büyüdüğü yüzüne çarptı. Nik'in onu tutuşu sıkılaştı ve güçleri birleşti...

Kaos patlak verdi.

Nik'in yardımını olmasaydı onları da dışarı çıkaracak olan sağır edici bir patlama meydana geldi. Kubbeli çatı paramparça olup ölümcül bir şelale yağdığında, rüzgârıyla onu yakaladı, ancak tek bir parçanın bile hiçbirine zarar vermeyeceğinden emin olmaya odaklanan Nik'ti.

Tauria'nın dişleri sıkıca kenetlendi. Kontrolünü kaybederse hepsini vuracağı kesin olan ölümcül akıntıyı bırakmamak için çok güçlü bir kuvvetti bu. Ve kayıyordu. Daha önce hiç vücudunda alev gibi yükselen bu saf güç hızına sahip olmamıştı.

"Bunu yapabilirsin." Nik ona arkadan bastırdı, bir Titreyen ve çökmek isteyen bedenine hoş geldin yardımını. *"Sen rüzgârdan doğdun. Onunla savaşma; o ol. Sen fazlasıyla yeterlisin."*

Gözlerini kapatmak zorunda kaldı, onun sözlerini nazik bir yükten kurtulma gibi hissetti. İçinde patlamak isteyen her şeye karşı nefesleri yavaş ve hesaplı bir şekilde soğudu. Ve çırpınan bir denizin sakinleşmesi gibi, Tauria'nın bakışları açıldı ve aniden ne yapacağını tam olarak bildi.

Ben yeterliyim.

Gözleri Marvellas'ı hedef aldı ve onu işaretledi, tam da Ruh ikinci prangasının kelepçesini koparıırken. Altın rengi gözleri öylesine yakıcı bir ateşten farksızdı ki, Marvellas'ı işaretlerken ısısı altında bocalamamak için çaba sarf etmek gerekiyordu. Duruşunu değiştiren Tauria kasırgasını serbest bırakmaya başladı. Sonra bir anda bıraktı, cam yağarken onları korumak için yalnızca rüzgârı yönlendirdi. Kan kokusu midesini bulandırdı. Çünkü bu işte bir *yanlışıklık* vardı. Arkasına hızlıca bir göz attığında, iki muhafızın düştüğünü gördü ve cam parçalarından kurtulamadıklarını fark edemeyecek kadar kendini yeteneğine kaptırmıştı. Siyah kan onları ve bej renkli taş zemini kaplamıştı ve midesi bulandı.

Nik onunla birlikte döndü, kolunu ona dolayarak vücutlarını birbirine yaklaştırdı ve her şeye rağmen... gülümsedi. Gurur ve huşu ile. Aşkla. Dudaklarını onunkilere değdirmeden hemen önce, "İnanılmazsın," diye mırıldandı.

Tehdit henüz sona ermediği için kısa bir öpücük oldu. Ama adam geri çekildiğinde, kalbindeki çarpıntı bir güç dalgasına dönüştü. Adamın gözleri kızın omzunun üzerinden parladı ve sanki o saniyeler süren bakışlarıyla bütün bir planı iletmişlerdi.

Sanki diğerinin atacağı kesin adımları biliyormuş gibi hareket ettiler. Marvellas'ın etrafından dolanırken elleri vücudunu sardı ve tüm dikkatini Marvellas'a vermeden önce Mordecai'nin boğulduğunu fark etti.

Bir ok vızıldayarak geçti, Mordecai'nin çığlığı arkalarından cınlamadan önce koyu gri renkte parlıyordu. Niltain çeliği. Kapıya hızlı bir bakış insanların güvende olduğunu doğruladı. Birlikte. Jakon kalenin içinden geçerek buraya gelmeyi başarmıştı ve bir sonraki atışını yapmaya başlamıştı bile. Hedefini buldu. Ve Nik sakın, ölümcül bir öfkeyle ona doğru yaklaşıırken, Jakon'un atışlarıyla kanatları tahtta sıkışan kara fae'nin acı içinde olduğunu görünce zafer dolu bakışlarına engel olamadı. Şimdi sıra ondaydı ve onu izlemek kanını kaynatıyordu.

Sonra Tauria'nın bakışları Jakon'la buluştu, Jakon yayını indirdi, onun yerine kolu Marlowe'a uzandı, artık savaşın onları aştığını biliyordu. Ellerinden geleni yapmışlardı ve burası ölümlülere göre bir yer değildi. Marlowe her ne olursa olsun, eti ve kemiği tıpkı onlar gibi iyileşmişti. İnsanlar gibi. O da onlar gibi kesecek ve kıracaktı. Ve Tauria içindeki fırtınayı serbest bırakmaktan çok uzaktaydı.

Jakon da onun gibi başını sallayarak onayladı ve vedalaştı; insanların dışarı çıkışını izlemek geçici bir rahatlama oldu.

Tauria öfkesini Marvellas'a yöneltti. Gözlerinden alev fışkıran ölümcül güzellikte bir yüz. Rüzgarını ele geçirdi,

hızlı olmak zorundaydı. Cam parçalarını toplayan Tauria, onları Ruh'a doğru savurdu. Alev gibi hareket ediyor, Tauria'nın oklarının etrafında sanki her birinin yolunu daha yapılmadan biliyormuş gibi süzülüyordu. Cam parçaları sütunlara çarparak duvarlarda derin izler bıraktı ama Tauria denemekten vazgeçmedi.

Sonra anladım.

Tauria odağını böldü, zihinsel duvarlarını yükseltti ve bariyeri güçlendirmek için çaba sarf etti. Sonra saldırdı. Tekrar ve tekrar, zaferin sesi kulaklarında çınlayana kadar. Marvellas haykırdı, elini karnından çıkıntı yapan büyük cam tırtılın üzerine kaldırdı. Tauria hiç tereddüt etmeden rüzgârını kullanarak başka bir cam parçasının etrafını sardı ve sanki bir okmuş gibi fırlattı ve Ruh'un omzuna çarpmasını izledi.

Marvellas dizlerinin üzerine çöktü.

Mide bulandırıcı bir çatırtı omurgasını titretip midesini bulandırmadan önce Tauria'nın adı tekrar tekrar anıldı. Nik'in Yüce Lord'a karşı zafer kazandığından emin olmak için döndü ama onun yerine gördüğü şey kanını dondurdu ve dünyayı yıktı. İçgüdülerini saniyelerin ne kadar hızlı geçtiğini anladığında zaman bir lükstü. Ama başka bir yol olmadığını bilse de, yapmak zorunda kaldığı eylemin sonuçları ruhunu çoktan işaretlemiş ve kalbini yok etmişti.

Ama o anda onu seçti. Her zaman

Nik'i seçecekti.

Bir cam parçasını rüzgârıyla sarmalayarak, kanat ve et yığınınına bakarak sırtı ona dönük olan Nik'e doğru uçurmadan önce ne yapmak üzere olduğunu düşünmek için hiç duraksamadı. Cam parçası hedefine isabet etti ve Nik'in acı dolu homurtusu, yaptığı şey yüzünden kulaklarında çınlayan çınlama tarafından yutuldu.

Lycus'un kılıcı kavrayan eli, her şeyini almasına saniyeler kala, dizlerinin bağı çözülünce gevşedi. Tauria titriyordu, zihni bomboştu ve düşünmüyordu

En uzun ve en sevdiği arkadaşını ve sırtından çıkan camı gördüğünde artık oradaydı.

Başka seçeneği yoktu.

Zihni yaptığına inanmakta zorlanırken ayakları hareket etti ama düşüp Lycus'u yakaladığında... bunun bir rüya olmadığını biliyordu. Bu yaşayan, nefes alan bir kâbustu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı boş boş, adamın dehşete kapılmış yüzünü tarayarak. Koyu teni terden kayganlaşmıştı, sanki Tauria'nın gösterisini izlerken Marvellas'ın onun üzerindeki kontrolünü durdurmak için içindeki her şeyi kullanmıştı. Tauria öfkesine o kadar kapılmıştı ki onun geldiğini duymadı ve Ruh'un niyetinin bu olup olmadığını merak etti.

"Sorun yok," diye nefes aldı Lycus. "İyi olacağım."

Tauria emin olamadı. Yaradan kan akıyordu. Bir şifacıya ihtiyacı vardı. Şimdi. Onu öldürürse asla kendisiyle yaşayamazdı.

Nik yanına düşerek büyük bir rahatlama sağladı. Soğukkanlılığını kaybetmemek için bir sakinlik duygusu yakaladı.

"Seni aptal çocuk," diye alay etti Marvellas arkalarından zehir gibi. "Aptal büyüleriyle bizi yenebileceğinizi mi sandınız gerçekten?"

Ruh'a bakan Tauria, onun kendisine sapladığı camı çıkardığını ve sanki hiç yaralanmamış gibi süzülerek yanlarına geldiğini gördü. Marvellas'ın altın bakışları Nik'in üzerine düştü ve Tauria'nın rüzgârı savunmak için alevlendi.

"Gecenin ifşası beni oldukça şaşırttı." Başını merakla ona doğru eğdi. "Nasıl oluyor da akrabalarımın armağanını taşıyorsun?"

Marvellas onlara doğru yürümeye devam ederken Nik'in eli Tauria'nın sırtından kayarak beline dolandı. Tauria bunun kendisini hâlâ hayrete düşüren bir soru olduğunu inkâr edemezdi.

Nik sakince, "Senden korkmuyoruz Marvellas," dedi.

Kıkırdaması yumuşak ama yırtıcıydı. "Cesaretin takdire şayan Nikalias," diye alay etti. "Ama bu seni kurtarmayacak

İkiniz de."

Marvellas bir elini kaldırdı ve bu hareketle birlikte Tauria'nın nefesi kesildi, omurgası kıvrıldı. Fiziksel bir şeyden değil - içindeki bir şey daha önce hiç hissetmediği bir acıyla, iğrenç bir ihlalle çok sert bir şekilde çekti. Ve bunun ne olduğunu biliyordu çünkü Nik de yanında benzer bir tepki verirken içindeki her şey onu korumak için çılgılık atıyordu.

Marvellas onları birbirine bağlayan ipi karanlık bir dokunuşla okşadı. Çiftleşme bağları -o değerli, mutlak şey- bir arpın narin teli kadar savunmasız hale geldi. Ruh onu umursamadan kopardı, gücünü ve direncini test etti ve Tauria inledi, bağlarının etrafına biraz koruma sarmak için sahip olduğu her şeyle savaştı. Bu, Ruhların Ruhu tarafından istila edilen ve onları tamamen merhametine bırakan, sadece aralarında paylaşılacak ve değer verilecek bir şeydi.

"Tüm varlığımı bir Ruh olarak ruhları birbirlerine yönlendirerek geçirdim. Birbirlerine aşık olmalarını ve tapmalarını, büyülerinin gelişmesini, yavrularının güçlenmesini izledim. Ama bazen, eşleşmeleri için nankörlük edenler, sunduğum şeyi reddedenler olurdu." Elbisesi, arkasından dökülen kan gibi toprağı yaladı. "İtiraf etmeliyim ki, her zaman bir parçam onlara sunduğum mükemmel eşleşmeden neden vazgeçtiklerini merak etmiştir. Ta ki kopan bağı takip edip onlara ne olduğunu görene kadar. Sefalet, kalp ağrısı ya da özlem içinde yaşamadılar. Çoğu eşleri olmayan biriyle mutluluğu buldu, ama karşılığında eşinden alınan başka bir ruh vardı. Her gerçek olmayan çift, iki kopmuş bağ yarattı. Trajik görünüyordu. Aşk, nihai zayıflıktır. Bağlarını reddedenler, birlikteliklerinde güçlenmeleri için onlara verdiğim gücü reddettiler. Olabilecek her şeyi göz ardı etmeyi seçen onların aptal kalpleri idi." Yavaş adımlarla kürsüye çıktı ve Tauria'nın tek yapabildiği izlemek oldu. Öyle bir dehşet içindeydi ki, tek bir hareketin bağı koparabileceğinden korkuyordu. "Ama ikinize bir bakın. Binlerce yıllık hayatımda

Yıllardır çok az kişi böylesine güçlü ve mükemmel bir eşleşmeye yaklaşabilmiştir."

Nik'in avuç içi onunkine doğru kaydı ve parmakları birbirine dolandı.

Tauria onun elini sıkıca kavradı. "*Ay kadar sonsuz.*"

Onun sözü karşısında göğsünde sıkışan duygularla neredeyse boğulacaktı. Burada ne olursa olsun, bu asla değişmeyecekti. Onların aşkı kırılmazdı.

Marvellas parmaklarını esnetti, sanki elindeki kuklalarmış gibi aralarındaki bağı çekti. Tauria inledi ve Nik duyularını okşayarak onu yatıştırmaya çalıştı.

"Ama karanlık fae olarak birbirinize ihtiyacınız olmayacak. Aşk asla size karşı kullanılmayacak. Bak, seni nasıl da kolayca merhametime bırakıyor. Benim kötü adam değil, çok uzun zamandır *sevgi* tarafından yönetilen bu dünyanın kurtarıcısı olduğumu görmelisiniz."

Bağlarındaki bir sonraki sert çekişte Tauria haykırdı. Nik onu kendine çekti ve Tauria ona doğru eğilerek Nik'in kokusunun korkusunu bastırmasına izin verdi. Bunun böyle olduğunu kabul etmeye hazırdı. Ama buna değmişti. Her şeyi tekrar yapabilirdi. Beklemek. Umut ederek. Özlem. Ellerinden bu kadar çabuk alınması çok acımasızcaydı ama birlikte gördükleri şey için her şeye yine katlanırdı.

Oluşan sessizlikte Nik'in kalbinin sert atışından başka bir şey duydu. Belli belirsiz bir fısıltı, çözemediği kelimeler söylüyordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü ses...

"Bir kez sevdin Marvellas," dedi Marlowe gün gibi açık bir sesle ve Tauria gözlerini açtığında demircinin koridorun yarısına kadar çömelmiş, parmaklarıyla yere kıpkırmızı çizdiği izi tamamladığını gördü. Kan. Marvellas'ın kanı. "Kırık bir kalple bir diyarı yerle bir edemezsin."

Jakon Ruh'u hedef alan bir okla dimdik durdu. Son kadim sözler ağzından dökülürken Marlowe ayağa kalktı.

Nik, Tauria'yı nazikçe itti ve Marvellas'ın dikkati dağılmışken ayakta durdu. Sonra odada bir güç dalgası patladı ve Tauria kendi içine doğru katlandı.

Nik'in Marvellas'a ulaştığını görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı. Kalbi boğazına kadar fırladı ve ağzı sessiz bir çığlık attı ama Nik hızlıydı. Ona ulaştığında sadece şok içinde bakabildi ve Nik hiç tereddüt etmeden, o arkasını dönmeden boynunu kırdı.

Vücudunun yere çarpması Tauria'nın bunun gerçek olduğuna inanması için yeterli değildi. Elleri ve dizleri üzerinde nefes alıyor, bakıyor ve bakıyor, Marvellas'ın tekrar ayağa kalkıp önce ona saldırmasını beklerken rahatlamanın yerleşmesine izin veremiyordu. Kendisiyle alay edilmesine duyduğu öfkeyle önce onu *öldürmesini*.

Tauria hareket edemiyordu. Kaç saniye ya da dakika geçtiğini bilmiyordu.

"Tauria." Nik'in sesi yumuşak ve yakındı ama yine de gözlerini kıvrılmış bir alev topu gibi muhteşem görünen Ruh'tan ayıramıyordu.

Ta ki nazik bir el çenesinin altından kıvrılarak onu en çarpıcı zümrütlerle göz göze gelmeye yönlendirene kadar.

Kaşları çatıldı. Görüşü bulanıklaştı. "Nik," diye nefes aldı.

Başını salladı. "Güvendeyiz."

Ve Tauria bu sözler karşısında ezici bir sevinç dalgasıyla onun içine düşüp hıçkırıklarla titrerken yapabileceği tek şey buydu. Dizlerinin üzerinde ona sarıldı, duyularını, bedenini ve zihnini yatıştırdı. Nik buradaydı ve eve gidiyorlardı.

"Sizinle gelmeyi rica edebilir miyim..."

Arkalarından gelen acı dolu ses bir solukla dikkatini çekti. Lycus'a doğru dönen ama Nik'in gitmesine izin veremeyen Tauria'nın eli dehşet içinde ağzını kapattı ve ona ne yaptığını hatırladı. Cam parçası

omzunun üzerinden hâlâ görülebiliyordu ve dizlerinin üzerine çökerken yorgunluk duruşunu bozmuştu.

Nik ona, "Bir şifacımız var," diye güvence verdi ve ezici suçluluk duygusuna geçici bir rahatlama getirdi. Yaşamak zorundaydı. "O ölmedi. Aynı kaderi paylaşmasına rağmen onun da öldüğüne inanmıyorum."

Tauria'nın bakışları Yüce Lord'a kaydı, dudakları midesinde dalga dalga yayılan bulantıya karşı sıkıca kısıtı.

"Şimdi gitmemiz gerekiyor. Marlowe'un Kan Kutusu büyüünde yaptığı güçlü değişiklik ikisini de bir süreliğine kaleye hapsedecektir. Umarım bizim High Farrow'a geçmemize yetecek kadar uzun bir süre."

İnsanlar gitmemişti. Marlowe -zeki, kurnaz arkadaşı- hepsini kurtarmıştı. Dikkatini çeken bir panik dalgasıyla Tauria ayağa kalktı ve onu Jakon'un kucağında buldu. Adamın yüzünde endişe okunuyordu. Marlowe'un yüzü solgundu ama ona küçük bir gülümseme göndermeyi başardı, bilinci yerine gelmeye çalışırken göz kapakları titriyordu.

"Marlowe-"

Nik onu arkadaşına doğru ilerlemeye başlarken yakaladı. "Bu büyüünü kullanmasının bir yan etkisi. Buna karşı çıkmazdı ama daha önce de geri dönmüştü."

Bu tam bir güvence değildi ve demircinin hepsini kurtarmak için göze aldığı her şeyin karşılığını nasıl ödeyebileceklerini bilmiyordu. Tauria, Nik'in Marlowe'un durumuna da üzülen bakışlarıyla karşılaştı. Şu anda onun için yapabilecekleri tek şey, kendilerine kazandırdığı zamanın her anını kullanmak ve onu şifacıya götürmektir.

Hemen harekete geçen Tauria, ayağa kalkmaya çalışan Lycus'a yetişti ve Nik anında diğer yanına geçerek kolunu omzuna doladı. Tauria onun ağırlığını taşımaya gerçekten yardımcı olabilecek tek kişi olarak generali almasına izin verdi. Dışarı çıkmaya başladılar. Hiçbir karanlık fae onları durdurmadı. Tauria Marvellas'ın yanından geçerken, diğerleri koridorda ilerlerken bir saniyeliğine durup aşağıya bakmaktan kendini alamadı.

Sanki uyuyormuş gibi, yüzü pürüzsüz ve huzurluydu. O kadar güzel ve narindi ki Tauria, savunmasız bir fae'ye dönüştüğünde içinde barındırdığı kötülüğü hayal bile edemiyordu. Tarly'yi düşündü, onu tören odasındaki savaştan kaçarken nasıl yakalamıştı ama neden kaçtığını sorgulayacak zamanı olmamıştı. Bu onu Varlas'ı ve onun hâlâ yaşayıp yaşamadığını bilmediğini, hatta umursayıp umursamadığını düşünmeye itti. Yine de, ona haksızlık ettiği tüm yollara rağmen... Tauria'nın kızgınlığı kalbinden kendini serbest bıraktı. Çünkü onun nazik olduğu bir zaman vardı. Bir zamanlar babasına sadık bir dostluk göstermişti. Ve onun adına, yaptığı yanlışları unutmayı ve onun *sevmiş* bir erkek olduğunu hatırlamayı seçti. Marvellas'ın yanıldığını kanıtlamanın tek yolu buydu.

Aşk bir zayıflık değil, güçtü. O bir Nik'le onu bir araya getiren bağ. Ya da Faythe ve Marlowe'u hayatına sokan koşullar. Ya da Lycus'u onun yanına yerleştiren kolaylık. Birbirlerine duydukları sevgi en beklenmedik dostluklara bile çiçek açmıştı. Birbirlerini koruyacakları anlamına gelen aşklarıydı. Birbirlerinin yanında duracaklardı.

Sevgi ve sadakatle, kötülüğe karşı savaşmak için Ungardia'nın gördüğü en büyük orduyu kuracaklardı.

Sevemeyen kalpler için yas tuttu.

BÖLÜM 67

Tarly

TARLY WOLVERLON saatlerce onları takip etti, çok geç kalmış olma ve bir şeylerin olması ihtimaline karşı paniği bıçak sırtındaydı.

başlarına gelmişti. Bu korku hissini daha önce de yaşamıştı ve eşini ölü bulunca tüm dünyası paramparça olmuştu.

Bir daha hayatta kalamazdı. Kız kardeşiyle değil.

Ama sonra sesleri algılamaya başladı ve onun kokusu da güçlendikçe atını biraz daha hızlandırdı. Katori onun yanında koşuyordu. Tek yapması gereken güvenli bir yere gittiklerinden ve saklanıp bakılabilecekleri bir yol olduğundan emin olmaktı.

O zamana kadar... emin olamadı.

Olmstone düşmüştü. Ama bu onu olması gerektiği kadar dehşete ve kalp ağrısına boğmamıştı çünkü Tarly krallığının karanlık güçler ve affetmeyen bir kral tarafından rahatsız edildiğini kabul etmek için uzun bir zaman geçirmişti. Kurt Krallığı için yas tutacaktı. Prensın kalbi her zaman krallığın geçmişteki ihtişamına kavuşmasını arzulayacaktı. Yine de omuzlarını kaldıran rahatlamayı inkâr edemezdi. Belki korkakça, bencilce yollarla elde ettiği özgürlük duygusu, ama bu onun özgürlüğüydü.

Taht odasını katliam içinde terk etmek kolay bir seçim değildi. Ama Tauria'nın Nik'i vardı ve o, Nik'e karşı kendini çok güçsüz hissetmişti.

Karanlık tehditlerle savaşmak için neler yapabileceklerinin büyük ölçeği. Babasının ölümünü izlemek...

Tarly bunu henüz kabullenememişti. O zamandan beri zihni, öldüğüne gerçekten inanamayacak kadar olaylardan kopuktu. Hepsinden önemlisi, *rahatladığını* itiraf etmekten korkuyordu. Ne nefret eden bir oğuldan ne de zaferden. Tutunduğu tek şey babasının işkence görmüş ruhunun dinlenebileceği rahatlama sıydı ve dua etti... Tanrılara, bir zamanlar sevgi beslediğini bildiği babası için, yaptığı yanlışlara rağmen karşılaştığı Nether olmaması için dua etti. Öbür dünyada Tarly'nin annesiyle karşılaşması ve sonunda onun affediciliğiyle teselli bulması için dua etti. Çünkü bu onun kalbinde her zaman vardı.

Çocuğun çığlığı üzerine Tarly atını dörtmala koşturdu ve yayına bir ok yerleştirdi. Bu onun her zaman tercih ettiği bir silah olmuştı, amansız zihnini susturmak için bir araç. Yay, sürekli bastırđıđı öfke ve üzüntüsüne tehlikeli bir hayat üfleliyordu; onları bileyliyor, odaklıyor ve duyguları evcilleştiriyordu. Ve ne kadar uzak, küçük ya da hareketli olursa olsun atışları asla ıskalamazdı. Silahta ustalaşmak için yüzyılları vardı.

Bir boğuşma sesi duyduğunda, onlar görüş alanına girmeden önce ateş etmeye hazırlanıyordu bile. Keira ve Opal'ı sürükleyerek ayıran iki muhafız, kaleden sıvışmak için fırsat doğduğunda peşlerinden gelmekten başka çaresi kalmamasının sebebiydi. Yakalandıklarına dair korkusu gözlerinin önünde canlandı.

İlk oku, çığlığıyla Opal'ı serbest bırakan ilk erkeğin kanatlarına saplandı ama Katori atılıp fae'yi yere sermeden önce boğazını terk etmeyi bitirmeye fırsat bulamadı. Onun acımasız tarafını daha önce de görmüştü, Büyük Savaşlar sırasında da onun yanında yer almıştı. Sadece korumak için, dönüşebileceği güçlü canavarın bir zerresini bile göstermişti.

İkinci muhafız Opal kucağına düştüğünde ağlayan Keira'yı bırakırken Tarly atından indi. Ellerini teslim olmak için kaldırdı ama bu bir seçenek değildi. Tarly'nin oku ateşlendi,

Bileğine saplandı ve onu ağaca yapıştırdı. Oku kurtarmak için uzandığında tiz çığlığı ormanı delip geçti. Tarly soğukkanlı bir öfke duygusuyla karanlık fae'ye doğru ilerlerken bir sonraki okun ucunu gören Tarly'nin eli titreyen bir teslimiyetle bir kez daha yukarı kalktı.

"Lütfen, gideceğim. Kimseye söylemem."

Tarly'nin umurunda değildi. Onların peşinden gittiği anda hayatını kaybetmişti. "Onlarla ne yapmayı planlıyordun?" diye sordu dikkatli bir öfkeyle. Kara Fae'nin sessizliği üzerine, görüşünde beyaz bir öfke parladı. Keira'yla konuştu. "Onu gözden uzak bir yere götür. Kulaklarını kapatın."

Bir şekilde onun planını sezen Katori, son fae'nin işini bitirmek için ona ihtiyacı olmadığını biliyordu. Keira'yla birlikte geri çekilip onları korurken hırıltıları sustu.

Yalnız kaldıklarında büzüşmüş korkaktan bir inilti yükseldi. "Onları geri getirecektik." Sesi dalgalandı.

"Marvellas'ın muhtemelen Geçiş'ten sağ çıkamayacak bir çocuk için ne faydası olabilir ki?"

"Kraliyet kanında farklı bir şeyler olduğuna inanıyorlar. Bunu daha önce başarıyla denediler. Ve hepiniz gelmiş geçmiş en güçlü hükümdarlar olacaktınız." Bu bilgi tüyler ürperticiydi, başına gelmesine çok az kalmış olan karanlık kaderi hatırlatıyordu. Hem de hepsinin. "Böyle bir onuru kaçırdığınız için hepiniz aptalsınız."

"Ben öyle demezdim." Tarly'nin oku ayağına saplandı. Fae'nin çığlığı kulak tırmalayıcıydı. "Sen doğuştan karanlık bir fae'sin." Akan kanın büyüleyici gümüş tonunu gözlemledi.

"Gururla," diye alay etti karanlık fae.

Sessizliğin geçmesiyle Tarly bir şeyin farkına vardı. "Kalbin hareketsiz."

Kara Fae hiçbir şey söylemedi.

"Yine de nefes alıyorsun. Teninde bir sıcaklık var..."

"Ben bu şekilde doğdum, *prens*. Sadece tek bir şeye yol açan aptalca duygusal zayıflığınız olmadan. Kanayan kalpleriniz."

Tarly onun sözlerini gerçekten d u y m u y o r d u çünkü bir anlam ifade etmiyorlardı. "Bu sadece ritmi olan bir organ. Aptal *zihinlerimizin* duygularıyla hiçbir ilgisi olmayan bir amaç." Hesap yapıyordu, merak ediyordu. "Neden hissedemeyeceğinize inanmanızı istiyorlar?"

"Siz daha zayıf bir tür olduğunuz halde benimle aptalmışım gibi konuşmayın."

"Bir lanet mi?" Tarly onun üstünlük feryatlarını duymazdan gelerek yüksek sesle düşündü. Göğsündeki hareketsizlik alışılmadık bir şey olduğundan, bunu anlamlandırmak için sahip olabileceği her türlü bilgiyi bir araya getirmeye çalıştı. Genellikle gerçeğin bazı kökenlerinden çarpıtılmış kurgu eserlerden bile.

"Sen *zayıfsın*," diye tükürdü karanlık fae.

Tarly'nin bakışları bir öfke gölgesiyle ona kilitlendi. Karanlık fae'nin yüzündeki nefret, okunu göğsüne doğrulttuğu anda yumuşadı. "Kalbin durgun olabilir ama bahse girerim benimkiyle aynı kırılganlığa sahiptir." Ne olursa olsun karanlık fae'nin hayatına son vermeyi planlamıştı ama okunun tuhaf bir şekilde soğuk olan organı delip geçip geçmeyeceğini gerçekten merak ediyordu.

Öyle oldu.

Karanlık fae, son geniş gözlü bakışı kalıcı olarak camlaşmadan önce zar zor bir çığlık attı. Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, ölmüştü ama bileğine saplanan ok yüzünden hâlâ ağaca bağlıydı. Tarly etrafından dolaştı ve göğsüne saplanan okun gümüş rengi kan damlatarak çıktığını doğruladı.

Kalbinin atmaması mantıklı gelmiyordu ama arkasından gelen yumuşak çığlıkları duyunca bu bulguyu şimdilik sakladı. Etrafında dönerken, arkasına saklandıkları ağacın yanından sadece giysilerini ve ayakkabılarını görebildi. Katori sanki Keira tarafından iyi karşılanmadığını biliyormuş gibi sabırla oturuyordu. Yavaşça onlara doğru yürüdü. Tehdit ortadan kalkmış olsa da, çektikleri çile yüzünden korkudan delik deşik olacaklarını biliyordu.

Keira ürkekliği içinde bir solukla irkildi ama başını kaldırdığında rahatladığı çökmüş omuzlarından anlaşılyordu. Ellerini yavaşça Opal'ın kulaklarından çekti. Gözleri Opal'ın hayalet gibi, korku dolu yüzüne kaydığında, ne yapacağını bilemediği bir acı duydu. Bu gece yaşadıklarından ve tanık olduklarından sonra onu nasıl rahatlatacağını ve teselli edeceğini bilmiyordu.

Yine de Opal, Keira'nın onu zapt etme çabasına karşı ayağa fırladı ve Tarly, üzerine doğru gelen Opal'ı yakalamak için içgüdüsel olarak çömeldi. Bu o kadar güçlü bir rahatlamaydı ki tek yapabildiği gözlerini kapatıp Opal ağlarken onun küçük, titreyen bedenini tutmak oldu.

"Artık iyisin," dedi nazıkçe, böyle bir dehşeti nasıl yatıştıracağını bilmeden. Yaşamak zorunda bırakıldığı şey için herhangi bir teselli olabileceğine inanmıyordu. Çok gençti. Bu, çocuğun anılarına bu lekeyi sürenlerden intikamını alana kadar yanında taşıyacağı bir öfkeydi.

Yavaşça ayağa kalktı ama Opal kollarını hâlâ ona sıkıca sarmıştı. Tarly daha önce hiç bu kadar *yenilmiş* görmediği Keira ile göz göze geldi. Kraliçeden -*eski* kraliçeden- hoşlanmıyor olabilirdi ama bu çileyi onun da çekmesini istemezdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı kırık sesi.

Tarly ne diyeceğini bilemedi. Onun minnettarlığını kabul edemiyordu. Opal için gelmişti, sadece Opal için. Yine de tek amacı onun güvenli bir yere gittiğinden emin olmaktı. Ondan ayrılmak zorunda kalacağını bildiği için avucuyla Opal'ın saçlarını düzeltti. Evsiz ve isimsiz olarak gittiği bu belirsiz yol, onu götürebileceği bir yol değildi.

"Buradan uzakta, doğuda bir çiftlik evi var. Kayan adında bir adamın evi. Evet, bir insan. Büyük Savaşlar sırasında ağır yaralandığımda bana sığınak sağlayan adamın oğlu. Ona adımı ver ve seni benim gönderdiğimi söyle." Tarly elini cebine attı ve ağır bir kese dolusu para çıkardı.

Keira tereddütle aldı. "Orada ne yapacağız?"

"Yaşa. Onlara yardım edin ve geçiminizi sağlayın. Bu sana yolculuğu geçirmen ve bir süre kalman için yeterli olacaktır ama bazen basit şeyler paradan daha değerli olabilir." Tarly Opal'ın kollarını çözdü ve Opal itiraz ederek ağladı ama Tarly tekrar onun seviyesine indi. "Keşfedilecek çok fazla toprak, yetiştirilecek çok fazla çiçek olacak. Tauria'nın sana öğrettiği her şeyi artık kendi başına uygulayabileceksin."

"Seninle gelmek istiyorum," diye bağırdı.

Göğsü sıkışmış olmasına rağmen cesur bir yüz ifadesi takınarak gülümsedi. "Bu bir veda değil. Yakında tekrar görüşeceğiz, söz veriyorum. Sadece yapmam gereken başka şeyler var ve bunlar senin gittiğin yer kadar eğlenceli değil."

Acı dolu bir isteksizlikle başını salladı ama bu büyük bir rahatlamaydı.

Onun atına doğru geri döndüler. Opal'ı yukarı kaldırmasına yardım ederken Keira ata bindi.

"Ne yapacaksın?" Keira sessizce sordu ve bir an için onun umursadığına inanmış olabilirdi.

"Benim için endişelenme," dedi, hüzünlü gözleri hiç aydınlanmayan kız kardeşini rahatlatmak için gülümseyerek. "Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yap. Sana söylediğim yere git, yardımı kabul et ve servet ya da unvan olmadan kuracağın yeni hayatı kabul et."

"Benim arzum da bu değildi," dedi Keira, sözleri daha çok kaymış, kederli bir düşünce gibiydi. "Sana karşı her zaman nazik olmadığım için özür dilerim Tarly. Kızgınlığım için Varlas'ı suçlamayacağım, eminim sen de kendi kızgınlığın için onu suçlamayacaksın." Dizginleri koparmadan hemen önce, son sözlerini neredeyse kaçırıyordu. "Annen seninle gurur duyardı. Ben de öyle."

Ağaçların arasından uzaklaşmalarını izledi, kıpırdamıyordu ve zihni hareketsizken bunun nedeninden emin olamıyordu. Ya da belki de tek bir düşünce oluşturmamayacak kadar kaybolmuştu. Tarly yayı sırtına sabitledi, sonunda yaralı omzunu hareket ettirirken acıdan irkilerek tısladı.

Haftalar geçmesine rağmen iyileşmemişti. Yakasını geri çekerek, yaranın değişimini elinden geldiğince takip edebilmek için bir göz atmaya çalıştı. Bronzlaşmış teni yaranın etrafında griye dönmüştü. Kütüphaneden beri Tauria'nın bilmesini istemediği *ısırtık* yarası. Doğrusu, bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Geçiş halindeki bir kara fae'nin ısırtığı yavaşça yayılan bir zehir gibi hissettiriyordu. Gördüğü şifacı daha önce böyle bir şey görmemişti, o kadar şaşkındı ki tek yapabildiği acıyı kısa süreliğine dindiren ama yavaş yayılmayı durdurmayan bir merhem sunmak olmuştu.

Nereye gittiğini bilmeden yola çıkmadan önce giysilerini tekrar düzeltti ve Katori de onu bu belirsiz yolda takip etti. En azından şimdilik ve o da bundan memnundu. Her adımda, bir zamanlar olduğu her şeyi bırakmaya başladı. Tauria'nın güvenliği için dua etti ve onun iyiliği için Nik piçinin de başarmış olmasını umdu.

Kapıların açılmasını emreden ve Taş Adamlar'ın zor kullanmadan geçmesine izin veren kişi olduğu için kendini suçlu bile hissetmiyordu. Onların, kütüphanede Lycus ve Tauria'ya kulak misafiri olduktan sonra hakkında daha fazla şey öğrenmeye karar verdiği barışçıl insanlar olduğuna inanmayı seçti. Tauria'nın onları çağırdığından hiç haberi olmamıştı ve bu onu üzüntüye boğmuştu. Ona hiçbir zaman tam olarak güvenmemişti ve onu suçlayamazdı. Ama artık babasının lekeli gölgesinden kurtulmuştu.

Tarly Wolverlon biraz mesafe kat ettikçe kendi adını bile unuttu, tacı ve krallığı geride bıraktığında kim olacağını özgür bir havayla merak ediyordu.

BÖLÜM 68

Nikalias

“**I** Sanki her santimini görmemişim gibi.” Nik arkası dönük bir şekilde ağaca yaslanırken alay etti

Tauria yırtık siyah elbisesini çıkarıp yolculukları için binici derisi giyerken. "Ve bundan sonra her gün bunu yapacağım."

Tauria oflayıp pufladı, acele ediyordu çünkü Yüksek Farrow'a varana kadar dinlenecekleri anların çok az olması gerektiğini biliyorlardı. Daha Vesmire'dan bile çıkmadan ilk ormanlık alanda durmalarının tek nedeni Tauria'nın yolculuk için daha rahat olmasıydı. Ve yaklaşan vedalar için.

"Nöbet tutuyorsun," dedi ve sandığı itip ona döndüğünde artık giyinik olduğunu anladı. "Ben de giyinmemi izlersen aklına bir şey gelmesini engelliyorum."

Pelerinini bağlarken ona doğru yaklaşan adamın ağzında sinsi bir gülümseme belirdi. Onu deriler içinde görmek neredeyse çıplak teni kadar çekiciydi. Ona dokunma isteğine engel olamadı ve elleri belinde kayarak onu kendine çekerken, kız göğsüne tırmandı. "Seni arzulamam için giyinişini izlememe gerek yok," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Nik onun ağzını aldı ve ondan gelen yumuşak ses Nik'in ellerini sıkılaştırdı.

sonra dolaşmaya başladı. Vücudunun ona doğru kıvrılan her kıvrımı, onun her tadı - asla doyamayacaktı. High Farrow'a geri dönme ihtiyacı çileden çıkarıcıydı. Her gece onun yanında yatacağı yere. Tauria Stagknight'ın kendisine ait olduğunu tüm dünyaya duyuracağı ve onu kendisinden almaları için Tanrılara meydan okuyacağı yerde.

Olduğu ve yaptığı her şey onun ve krallıkları için olacaktı. Başka hiçbir şeye ve hiç kimseye boyun eğmeyecekti.

Tauria ateşli öpüşmelerinden çekilince o da çekilemedi. Ne zaman yer değiştirdiklerini bilmiyordu ama kontrolünü kaybetmesine ve onu kafese kapatan ağaca doğru götürmesine saniyeler kaldığını fark etti.

"Sonsuza dek birlikte olacağız Nik," dedi sessizce, narin parmakları Nik'in yanağında gezinirken.

Hiçbir şey kulağa bu kadar neşeli gelmemiştii. Ama bu ışığı söndürmek isteyen karanlığa yol vermedi.

"Evet, yapacağız."

Nik onun elini tuttu ve atlarla birlikte bekleyen diğerlerinin yanına döndüler. Şifacı camı çıkarmayı ve kanamayı durdurmayı başardıktan sonra Fenstead Generali hâlâ zayıf düşmüştü. Derinliği nedeniyle yaranın iyileşmesi çok daha uzun sürecek ve bir iz bırakacaktı. Nik'in, Tauria'nın ve kendisinin suçluluk duygusunu uzun süre besleyeceğini bildiği bir şey.

Onu kurtarmıştı. Korkmadan ve tereddüt etmeden. Onun için çok değerli birine karşı bile. Onun sadakatini asla hak edeceğini düşünmüyordu ama hayatını onun için riske atmayacağı hiçbir şey olmadığını bilmesini sağlayarak geçirecekti.

"Sanırım burada ayrılacağız," diye duyurdu Jakon, Marlowe'la birlikte dinlendikleri yerden kalkarak.

Demirci, Marvellas ve Mordecai'ı kaleye kapatan büyüü yapmak için harcadığı büyük enerji darbesinin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Her şey planlanmıştı. Ama hiçbir şeyin planlandığı gibi gitmesi garanti değildi.

umut ediyordu ve onu kaybetme korkusu çok gerçkti. Nik bir an için kaybedeceklerini düşündü. Marvellas'ın aralarındaki bağı koparmayı başaracağına inanıyordu ve bunu hayal etmek ölçülemez bir acı olsa da, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu.

Tauria'ya olan aşkı hiç değişmemiştir ve değişmeyecekti.

Jakon Marlowe'un ayağa kalkmasına yardım etti ve ağırlığının bir kısmını taşıması için onu kendine çekti. Marlowe'un yüzüne renk gelmişti ve gülümsemesi onu gören endişeli yüzlere her zamanki gibi güven veriyordu. Arkadaşım deme ayrıcalığına sahip olduğu en cesur, en ilham verici insanlardan biriydi. Ve bu karanlık, belirsiz yolda onu takip ettikleri için her iki insana da sonsuza dek borçlu kalacaktı.

Ama artık ayrılma vakti gelmişti ve göğsü bu bilgiyle ağrıyordu.

"Muhafızları sizinle göndermeme izin verin. En azından Rhyenelle sınırlarına ulaşana kadar." Nik aslında teklif etmiyordu; korumasız gitmelerine izin vermeyi reddediyordu.

Jakon başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür ederim. İkinize de. Bir şeye ihtiyacınız olursa, bana bir kelime söyleyin yeter. Ama içimden bir ses bunun bir veda olmadığını söylüyor. Sadece kısa bir süreliğine veda."

Nik kolunu uzattı ve Jakon onu kucakladı, karşılıklı saygı ve anlayış dolu bir bakış paylaştılar. Bir kral ve tebaası değil. Bir fae ve bir insan değil. Sadece en beklenmedik yerlerden gelen iki arkadaş.

Bakışları Marlowe'un üzerine düştü ve Nik başını salladı. "İmkânsızın bir sonu var mı?" Marvellas'ın iddiasını aklından çıkaramıyordu; Marlowe'un ömrü tahmin edebileceklerinden çok daha fazlaydı ama barındırdığı yeteneği hesaba katmamakla aptallık etmişlerdi.

Marlowe'un gülümsemesi hüzünlüydü. "O kelimeyi bırakalı çok oldu."

Marlowe zayıf bir adım atarken Nik'in kolları açıldı. "O zaman umudunu kaybetme. Bir yolunu bulacağız." Gözleri

kısa bir süreliğine Jakon'a kaydı. Bilmiş bakışı onu irkiltti, ama söylenmemiş bir anlamı vardı.

Onunla Marlowe arasında gün ışığına çıkan ölümcül farklılıkları hizalamanın bir yolunu bulacaklardı. Nik bir kez olsun imkânsız gibi görünen bir şeyi diledi.

Tauria onun yanındaydı ve vedalaşırlarken Nik bir adım geri çekildi. Kucaklaşmaları şefkatli ve uzundu, Nik'in göğsünü bükerek izledi. Hepsinin Yüksek Farrow'a dönmesini istiyordu ama insanlar sonunda Rhyenelle'e gitme zamanlarının geldiği konusunda ısrarcıydı. Faythe'yle yeniden bir araya geldikleri için onları kıskanan bir yanı vardı. Faythe her aklına geldiğinde içini kaplayan dehşet duygusundan kurtulamazken, sadece onun güvende ve iyi olduğunu teyit etmek için bile olsa onu görmeyi arzuluyordu.

İnsanların uzaklaşmasını izlemek Nik'in beklediğinden çok daha iç burkucuydu. Ama Tauria ona doğru yaklaştığında, eli zahmetsizce göğsüne uzandığında, bu ona geri dönme isteği verdi. Çünkü onu güvende görmekten daha önemli bir şey yoktu.

"Hadi eve gidelim," dedi usulca.

Tamamen ona döndü, vücudunu onunkine bastırırken elleri onun etrafında kayıyordu. Ela bakışları sevgi doluydu. Nefes kesiciydi. Sonra yanağı adamın göğsüyle buluştu ve adam onu kucakladı. Dünyada bundan daha mükemmel bir uyum olamazdı. Onu kollarında zahmetsizce hissetmek kadar mutluluk verici bir duygu olamazdı. Memnuniyetle uzun, derin bir nefes aldı.

"Ben geldim."

Güneş önlerinde umut verici ve muzaffer bir şekilde parlarken, birlikte at sürerlerken Nik'in kolu tüm dünyasını bir parça sardı. Önemli olan tek şey

kadere karşı meydan okuyan duruşuydu. Kader onun mutluluğuyla alay ediyordu. *Onu sevmek, onu mahkûm etmek demektir.* Şu anda önemli olan tek şey, yaklaşan karanlıkla savaşmaktır. Kalbi önce gelecekti; arzuları, hayatı. Kehanetin çarpık bir alaydan başka bir şey olmadığına inanmak zorundaydı. Çünkü Nik ona elini sürmeye çalışan herkesi yere serecekti.

Kendisi bile.

"Bunu orada nasıl yaptın?" Tauria'nın şaşkın sesi huzurlu sessizliklerini bozdu. "Yeteneğinle."

Nik ceketinin içine sakladığı şişeye uzandı. Şişeyi onun önüne kaldırdı, kıpkırmızı sıvı sanki güneş onu uyandırmış gibi kabının etrafında dönerken büyüleyici bir şekilde parlıyordu. "Buna Anka Kanı diyorlar," dedi Nik şişeyi alıp merakla incelerken.

"Anka kuşlarının nesli tükendi," diye belirtti.

"Belki de. Ama Faythe emin olana kadar gerçek olduğuna inanmadığım bir tüyüm vardı ve bu yüzden Marlowe iksiri yarattı."

"Yani sana Faythe'ninkine benzer bir yetenek mi verdi?"

"Tam olarak değil. Gece Yürüyüşümü ortaya çıkardı - Faythe'nin yeteneği kadar güçlü ya da kesin değil ama gece zihnimde ne yapabiliyorsam, bilinçli zihnimde de onu yapabiliyordum. İşe yarayacağından emin değildik. Bu Marlowe'un yarattığı şeyin ikinci dozu. Diğerini, Marlowe dışarı çıkıp kale çıkışlarını mühürlemeye başlarken Varlas'ı - ya da sana elini sürmeyi düşünen başka birini- tutabilirsem bize zaman kazandıracağı umuduyla tükettim. Sonra geri döndüğünde, büyüü bağlaması için oraya hapsetmeye çalıştığımız kişinin kanını dökmem yeterliydi ve iş bitecekti. Tek yapmam gereken seni kale duvarlarının dışına çıkarmaktı ve bunun için ne yapmam gerektiği umurumda değildi."

"Ve şimdi, hala-?"

Kadının sorusu büyüünün hâlâ adamın içinde dolaşmasına neden oluyordu. "Evet." Onlar gelmeden önce aldığı için,

İçinde onunla savaşıyordu. Büyü kuyusunun bir uzantısı gibiydi ve ona sonsuzluk hissi veriyordu. Onu çok fazla almaya davet etmek bedenini fiziksel olarak yakabilirdi, yeni sınırlarını test etmesi için onu cesaretlendiren karanlık bir ilahi. "Ne zaman geçeceğini bilmiyorum. Doğrusu, yakında olmasını umuyorum."

Tauria'nın eli onunkini okşadı ve bu rahatlık göğsünde patlayan bir sıcaklık oldu. "Her şeyi senden sakladığım için üzgünüm. Yakalandığım için. Sana ulaşmak için beni kullanmaları düşüncesine dayanamadım."

Çekiştiren bir acı gözlerini kapattı. "Biliyordum. Biliyordum... eğer senden şüphelenirlerse ve harekete geçmeye karar verirlerse bana söylemeyeceğini biliyordum." Suçluluk duygusunun dalgalanmaları dayanamayacağı bir şeydi. "Seni suçlamıyorum. Hiçbir zaman."

"O zaman nasıl bildin?" diye fısıldadı.

"Ne zaman ayı görüp göremediğini sorsam, hep cevap verdin." Nik'in eli, kız ona yaslanırken kolunun üzerinde boş bir okşamaya başladı. "Yakalanırsan Olmstone'un kalesinde bir kule olmadığını biliyordum. Seni yeraltına götüreceklerini biliyordum."

İnançsızlığı güçlüydü ve küçük nefes alışını duydu. "Pencere yok."

Nik görememesine rağmen başını salladı. "Son kez ayı görüp göremediğini sorduğumda, her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde cevap vermiştin. Yine de gün ışıdıydı. Şüphelendiğim şeyi sana söyleseydim, bu senin için durumu daha da kötüleştirecekti. Beni kurtarmak için pervasızca bir şey yapmaya çalışacağından ya da en azından senin için yürüdüğümü bilmenin sana eziyet edeceğinden korktum." Şimdiye kadar yaşadığı en lanet olası, en çaresiz durumu hatırlayınca duraklamak zorunda kaldı. Onun hayatının tehlikede olduğunu ve kendisinin hâlâ haftalarca uzakta olduğunu bilmek. Hiç bu kadar hızlı at sürmemiş, peşindeki lejyonlardan bu kadar çok şey talep etmemişti. Sonra onu gördüğünde... kötü muamelenin ötesinde bileklerine bağladıkları şeyi gördüğünde, neredeyse öfkelenip hepsini öldürme planını mahvediyordu.

"Bana bak," dedi usulca, onun ağladığını anladığında.

Tauria ona döndü, ela gözleri parlıyordu. Güneş altın sarısı tenini öpüyordu. O güne kadar gördüğü en nefes kesici şeydi.

"Geçmişte birbirimize haksızlık ettik ama umarım bunların hiçbirinin önemli olmadığını biliyorsundur. Bizi bugüne getiren her şey bizi daha da güçlendirdi. Seni asla bırakmayı ya da senden bir an bile ayrı kalmayı düşünmüyorum. Sen çok cesursun. Çok mükemmelsin. Sen benimsin." Yanağını okşarken alnını onunkine bastırdı.

"Ben seninim," dedi.

Sonra ağızından çok derinlerde sakladığı, değer verdiği, ona sorma ayrıcalığına sahip olacağına asla inanmadığı bir soru döküldü. "Evlen benimle, Tauria."

Sanki düşüncelere dalmış gibi derin bir nefes aldı. Nik'in ağızı konuşmadan önce kıvrıldı.

"Başka seçeneğim yok, değil mi?"

Kıkırdadı, ruhu çok hafifti ve onun belini sıktı. "Pek sayılmaz, hayır."

Başını ona yasladı ve dudakları şakağına yapıştı. "Bir yüzük istiyorum."

Nik sevinçle gülümsedi. "Elmas mı?"

"Sanırım beni bundan daha iyi tanıyorsun." "Tabii ki tanıyorum."

Adamın eli, avuç içleri birleşene kadar Tauria'nın ön kolunun üzerinden kaydı. Diğer elini cebine daldırdıktan sonra kızın etrafına doladı ve soğuk metal parmağına kayarken Tauria'nın nefesi kesildi. Parıldayan zümrütle süslenmiş elini kaldırdı.

"Yanında mı getirdin?" diye nefes aldı, taştaki yansımalara hayranlıkla bakarak.

Nik'in kolu, kıl payı kurtuldukları panik anından dolayı gerildi. "Sensiz gitmeyi planlamamıştım." Nik onun elini tuttu, yüzüne doğru götürdü ve Nik onun elini

ona bakmak için eyer. Nik parmağındaki taşa dokundu. "Daha önce bileziğin içindeydi. Annemin bileziğinde."

Gözleri yüzüğe takılınca Tauria'nın ağzı şaşkınlıkla aralandı. Sonra yer değiştirdi ve kokusunu gizlemek için artık ihtiyaç duymadığı eşyayı çıkarmak için cebine uzandı.

"Sen uzaklardayken sana bana yakın bir şey vermek istedim ve Marlowe'dan zümrüdü çıkarıp yerine kendi büyülu taşını koymasını istedim. Ama tekrar bir araya geldiğimizde ona ihtiyacın olmayacağını biliyordum. Sonra yüzüğü yaptı ve o kadar mükemmeldi ki. O sendin."

Ağzını onunkine yaklaştırdı. Kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan tek bir öpücük. Ayrıldıklarında, yüzündeki eli çenesinde gezindi. "Aile isimlerimiz birlikte çok saçma."

Nik bir kahkaha attı. "Gerçekten her şeyi düşünüyorsun."

Tauria'nın gülümsemesi, rahatlamak için öne doğru eğilmeden önce en parlak ışıktı. Onu mükemmel bir memnuniyetle kucakladı.

"Evet, Silvergriff-Stagknight oldukça ağız dolusu olurdu."

Uzun, düşünceli bir duraklama oldu. Bu kavram üzerinde daha önce de düşünmüştü ama gerçeğe dönüşeceğine hiç inanmamıştı.

"Bunun yerine... onlara katılmaya ne dersin?" Dudakları kızın kulağının yanında oyalandı. "Tauria Silverknight kulağa son derece enfes geliyor."

Adamın kulağına üflediği nefesle titredi ama uzun bir süre yanıt vermedi. Buna ihtiyacı yoktu. Gurur ve sevincinin yankıları onun içinden süzülüyordu ve paylaştıkları her duyguya değer veriyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadı usulca.

Nik memnuniyet içinde gözlerini kapadı. Samimi bir şekilde konuşmak için başını onunkine yasladı. "Beni beklediğin için teşekkür ederim."

Tauria'nın yüzü dudakları neredeyse birleşene kadar büküldü. Kendisinden hiçbir şey saklamayan gözlerini aradı. Artık muhafızlar yok, duvarlar yok. "Bana zarar vermeyeceksin, Nik. Ben incitmem."

kehanetin ne anlama geldiğini biliyorsun, ama bunu yapabilecek kapasitede değilsin. Ben sana güveniyorum. Bu her neyse, onunla birlikte savaşıcağız."

Tauria onu hâlâ tuzağa düşüren karanlığı gördü ya da hissetti. Bu onu sonsuza dek rahatsız edecekti. Dünyayı sarsan kehanet onu çok derin bir dehşete sürüklemişti: Tauria'ya en son ve ruhunu mahvedecek şekilde zarar verebilecek olması.

Onun koruyucusuydu... yine de onun yerine katili olabileceğine dair bir gölge vardı.

Dudakları onun dudaklarına sıkıca yapıştı ve ondan gelen yumuşak ses, atın yürüyüşünün her eğiminde ona karşı sallanma hissiyle zaten dans eden arzusunu ateşledi. Kadının eli, saçlarını sıkmadan önce adamın yüzünde gezindi. Kadının ihtiyacı onun çözülüşüydü.

Nefes almak için ayrıldılar ve Nik boğuk bir sesle, "Eğer *rahatlamak* için durmak zorunda kalırsak yolculuğumuza haftalar ekleyeceğiz." dedi. Kadının tahrik edici kokusu Nik'in iniltisini bastırdı, böylece o duraklardan birini hemen orada yapmak zorunda kalmayacaklardı. Ama onu eve götürmek için sabırsızlanıyordu. Kendi krallıklarından birinde güvende olacağı bir yere.

Tauria konuyu değiştirdi. "Aile isimlerimiz binlerce yıldır devam ediyor. Sırf yeni bir isim oluşturmak için bunların bizimle birlikte sona ermesine izin veremeyiz."

"Yapmayacağız. Bu sadece bizim için. Bir gün varislerimiz olacak. Biri gelip High Farrow'a hükmedecek ve Silvergriff adını alacak; diğeri Fenstead'e hükmedecek ve Stagknight adını alacak." Onlardan çalınan zamanın sadece kendisine ait olmasını istiyordu ve istediği kadar bekleyecekti. Ama bu o kadar umutlu bir gelecekti ki, ona yük olmadan resmetti ve onu her şeyiyle koruyacaktı.

"Bu kulağa hoş geliyor." Tauria ona yaslandı, başı çenesinin altında mükemmel bir şekilde sıkışmıştı. "Çok hoşuma gitti."

Nik'in dudakları kızın başına yapıştı ve bir anlığına kızın sarhoş edici kokusunu içine çekti. "Ben de aşkım."

"Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum, Nik."

Gurur ve hayranlık göğsünde kabardı. Buna sahip olabilirdi. Mutluluğa. Ne kadar sürebileceğini bilmeden ona sarıldı ve suçluluk hissetmedi.

Çünkü ondan daha büyük bir gölge gizleniyordu. Ve büyüyordu. Krallıkların üzerinde teker teker bulutlanmaya başlayan bir fırtına. Kimse ondan kurtulamazdı; kimse ondan güvende olamazdı. Nik karanlık huzursuzluğu sürekli bir önsezi pelerini gibi hissediyordu. Bazen bunun Tauria'yı da tedirgin ettiğini biliyordu. Gündönümü Balosu'ndan, güneş tutulmasından beri...

Değişim geliyordu.

Bu yüzden eşine sıkı sıkıya sarıldı, çünkü henüz yeni başlamış olan savaş için zaman vaat edilmemişti.

OceanofPDF.com

EPİLOG

Nikalias

A YÜZYILLIK eziyet bu an için değerdı. En değerli tek şeye bakarken

Nik onu sonsuza dek bekleyeceğini biliyordu.

Kendine engel olamadı. Tauria'nın yüksek sesle ve zorlayıcı bir şekilde okumasını izlemek sonunda onu kırmıştı. Nik konuşmadı. Tauria'nın sesinin güzel notalarını dinlemek ama onu hissetmek istediğinden, odasındaki ateşin yanında rahatça uzandıkları yere doğru kaydđ. Birbirlerine mutluluk dolu saatler yaşattıkları pozisyonu ayarlamıştı. Döndüklerinden bu yana geçen günlerde, Tauria'yla birlikte olmak için gizlice meydan okudukları fırtınayla yüzleşmekten kaçınmışlardı. Bunun yerine, çiftleşmelerinden sonra kendilerinden çalınan zamana sahip olmak için kendilerini kilitlemişlerdi.

Nik'in dudakları kızın omzuna yapışırken, eli yavaşça kızın sırtından aşağı inip beline dolandı. Çıplak teninin her dokunuşunu yalayp yutuyordu, çünkü üzerlerini örten tek şey kehribar rengi ateşin parladığı ince çarşaflardı. İkinci öpücüğü kızın boynunun kıvrımına kondurdu ve kızın kesik kesik nefesi onu gülümsetti.

"Bir hikâyenin sonuna varabilecek miyiz hiç?" diye iç geçirdi ama başı onun dokunuşuna karşılık olarak eğildi.

Nik onun boynuna karşı usulca kıkırdadı ve Tauria'nın arzusu onun duyularını doldurarak, ona her şeyi vermek isteyen ilkel bir tatmini körükledi. "Sadece bizimkini," dedi, teninin üzerinde sessiz bir mırıltıyla. "Sadece birlikte."

Kitabı kızın elinden alarak, kız yatana ve kendisi de onun üzerinde durana kadar onunla birlikte yer değiştirdi. Kızarmış çıplak tenlerini hissetmek doyumsuz bir arzuydu. Gözleri onun yakasındaki işarete kaydı, bu onu her zaman birçok duyguyla öfkeliendirecek bir görüntüydü. Bu, bunun ne kadar gerçek olduğunun en derin hatırlatıcısıydı. Yaşadıkları onca şeyden sonra nihayet birbirlerine aittelerdi.

"Bu konuda ne hissediyorsun...?" Nik dudaklarını onun boynunda gezdirerek sordu. "Eski odalarına taşınmamızı mı tercih edersin?"

Tauria son birkaç gündür onunla birlikte kalıyordu ve bir zamanlar sadece azap ve yalnızlığa ev sahipliği yapan duvarların içinde, onun burada olmasından daha hoşnut bir his olamazdı. Varlığıyla yeni bir parlaklık ve umut soluyordu. Geceler boyunca onun yanında olmasını hayal etmişti ve artık bu onun en sevdiği gerçektir.

"Bu mükemmel," dedi nefessiz bir şekilde, ağzı aşağı inerken ona doğru eğildi.

"Ya da birlikte yeni odalar seçebiliriz." Nik hedefine doğru ilerledi, keskin köpek dişleri onun tenini sıyırdı ve onun tadına bakma düşüncesi karışık uyarılmalarını kızıştırdı.

Başını hafifçe sallayınca boğazı düğümlendi.

"Kelimeler, aşkım."

Elleri Nik'in saçlarına kaydı, Nik bu hareketi onun sabırsızlığı olarak okumaya başlamıştı. Nik sinsice gülümseyerek geri çekildi. Başını dikleştirdiğinde küçük iniltisi çok sevimliydi. Ön kollarını onun üzerine dayadı, kadın onun altında görkemli bir şekilde çıplak yatarken kontrol bağlarına karşı zorlanıyordu. Kızın eli yukarı uzandı ve

ve onun her düşünceli dokunuşuna hayret etti.

"Burayı seviyorum," diye cevap verdi. "Doğru hissettiriyor." Tauria'nın kalçaları kayarak birbirinden uzaklaştı ve adam tamamen aralarına girdiğinde sıkılaştı.

Kadının sessiz komutları onu çılgına çeviriyordu. Bu baştan çıkarıcı bir meydan okumaya dönüşmüştü; o işkence dolu sessiz baştan çıkarıcılığında meydan okumaya devam ederken, adam onun sesini ikna etmeye çalışıyordu.

"Ne istiyorsun aşkım?" Nik dudaklarını onunkilere sürterek boğuk bir sesle fısıldadı.

Tauria'nın kalçaları kalktı. Başı geriye doğru eğildi ve istediğini alırken Nik inledi. Kadının kayganlığı Nik'in neredeyse kırılmasına neden oluyordu.

"Sen kötü bir şeysin," dedi, tam ağzı hedefinin üzerine kapanırken, dişleri tenine batarken.

Tauria'nın tırnakları yüksek ve cesaret verici bir iniltiyle Nik'in sırtının alt kısmını tırmaladı. Nik aralarına uzandı, ondan içerken yumuşak bir süzülüşle içine girdi. Öforik ve tamamen ilkel bir duyguydu. Tauria titrerken eliyle göğsüne masaj yaptı, o kadar çok şekilde onun etrafında sıkılaştı ki kendi tanrıların lanet olası adını unuttu. Adam geri çekildiğinde Tauria titriyor ve tükeniyordu, boynunda yarattığı çiğ kızarıklığa bakıyordu.

"Güzel," diye homurdandı, kendi sonuna doğru tırmanırken onun içine doğru itti. "Yine benim için, aşkım."

Başını iki yana salladı ama giderek artan nefes nefese sesleri ona çoktan yaklaştığını söylüyordu. "Yapamam."

Nik dizlerinin üzerinde geriye yaslanmış, onun içine girdiği yeri izliyordu ve bu onu uçurumun kenarına getirmek için yeterliydi. Ama bunu yapmadan hemen önce, başparmağı onun tepesinin üzerinde daireler çizdi. Tauria onun için güzelce çözüldü, göğüslerini tutarken sırtını kamburlaştırdı. Tauria'nın yüzüne yansıyan saf zevk ve teninin altın rengi ışıltısı, adam onun içinde hareketsiz kalırken gördüğü en nefes kesici manzaraydı.

Adam onun üzerine uzandı, nefes nefese kalmıştı ve ona duyduğu hayranlıkla doluydu. "Seni bütün gün alabilirim."

Başını sallarken gözleri dalgalanarak kapandı. Adam onun kızarmış yanağını öptü.

"Henüz uyuma, aşkım. Onlardan bize bir banyo hazırlamalarını isteyeceğim."

Hizmetçiler işlerinde hızlıydı. Odanın durumu hayal gücüne çok az şey bıraktığında utangaçlıkları için neredeyse üzülüyordu. Banyoyu ısıtıp hazır hale getirdikten sonra eşini bulmak için tuvaletten çıktı. Tauria onu ateşin yanında bıraktığı yerde değildi ve bu onu şaşırtmıştı. Onu nazikçe uyandırması gerekeceğini tahmin etmişti.

Esintiyi yakaladı ve gözleri onu balkona kadar takip etti. Nik yavaşça yaklaştı, hafif rüzgârın içinde dururken onu huşu içinde izledi. Kısa elbisesi ve saçları yana doğru savruluyor, ay teninde parlıyordu ve Nik bir mıknatıs gibi ona doğru çekiliyordu. Nik'in elleri onun boynuna dolandı ve birlikte sonsuza dek ışıldayan Caius Şehri'ne baktılar.

"Bunu sen mi yaptın?" diye fısıldadı.

Dudakları kızın şakağına değdi. "Yaptın, Tauria."

Birlikte izledikleri şey çok kudretli ve muzaffer bir manzaraydı. Bu, karşı çıkabilecek herkese meydan okuyan bir birlik ve güç işaretiydi.

Yüce Farrow'un Griffin ile süslenmiş kraliyet mavisi bayrağı her zaman krallığın gururlu bir işareti olarak dururken, şimdi onun yanında bir başkası duruyordu.

"Biz High Farrow'uz," dedi. "Ve biz Fenstead'iz. Her zaman."

Kadının gözyaşları Nik'in duyularına takılmıştı ama sevinç ve gurur gözyaşlarıydı. Nik onların mutluluğunun tadını çıkarmak ve daha neler olacağını lanetlemek istiyordu. Tauria yanındayken hiç bu kadar kararlı hissetmemişti. Gelecek savaşa karşı korunmak için. Onları gölgeleyen karanlık kehanete karşı koymak için. Neredeyse tadına varılabilecek zaferin sevincini yaşamak.

Hazırdılar ve zamanı gelmişti.

Tauria, "Mücadele etme zamanı geldi," dedi.

Nik derin bir nefes aldı ve ondan uzaklaştı. Nik onun ellerini tutup önünde diz çökerken Tauria döndü ve gözleri büyüdü.

"Krallığım ve ben tek ve aynıyız, ama ikisi de sana ait. Ordularımız ve taşlarımızla, kendi kılıcımla, Fenstead'i senin için değil, seninle birlikte geri almaya yemin ediyorum. Tanrıların terk ettiği bu kıtada, gelecek savaşta senin savaştığını hayal etmek beni her şeyden daha çok korkutuyor. Ama aynı zamanda öyle bir gurur duyuyorum ki, nasıl olup da yaşayan en şanslı piç olduğumu merak ediyorum. Ve bilmelisin ki sana haksızlık edenlerin intikamını almakla işim bitmedi. Hiçbir tereddütüm yok, hiçbir çekincem yok, çünkü haklısın..." Nik ayağa kalktı, eli Tauria'nın yanağında gezindi ve akan gözyaşlarını sildi.

Sonra bir kez daha balkona baktı ve kız da onun görüş açısını takip etti. Fenstead'in yandan profilli geyik amblemini High Farrow'un bayrağıyla yan yana taşıyan zümrüt yeşili sancağın muhteşem görüntüsüne.

"Onlara savaş açmanın zamanı geldi."

OceanofPDF.com

YÜKSELECEK

Faythe

I ÖLÜMLÜLÜK nazikçe verilmiş bir hediye DEĞİLDİ.

Buzla öpülmüş kemiklere karşı ateşle kavrulmuş kandı.

Bu

bir fırtınanın altında huzurlu, durgun bir dalgaydı. Acı içinde ölüyordu ve güçlü bir şeyin doğuşuydu.

Faythe daha önce çok az ruhun girdiğini bildiği bir boşlukta asılı kalmıştı. Ölüm ve yaşam arasında, *seçim yapma kutsamasıyla*. Bırakırsa karanlık ve acısız bir sonu kucaklayabilirdi. Dünyanın onsuz günler geçirmesine, kaderini başkalarının taşımasına izin verebilir, kendini bir başka ağır yükten kurtarabilirdi. Ya da alemler arasındaki perdede ne kadar uzun süre kalırsa kopma noktasına doğru gerilen, içinden geçen o ipi geri çekebilirdi. Öbür Dünya onu sıcak kollarıyla ve ona zarar verebilecek her şeyden uzak bir özgürlükle çağırıyordu. Yine de üzücü, lanetlenmiş ve geri dönmeye karar verirse onu bekleyen önseziye rağmen... karanlıkta bir ışık vardı. Gümüş ve safirden bir titreşim. Etrafını saran ve gelmesi için onu ikna eden bir koku...

Home.

Ölümün karanlık gücüne karşı durmak hiçbir zaman mutluluk ve ödülle dolu bir yolculuk olmayacaktı. Zaman değerli bir para birimiydi. Ve Faythe, Tanrıların planladığından çok daha fazlasını çalmıştı. Hiçbir zaman daha fazlasını istememişti.

Ölümlülüğün ona borçlu olduğu zamandan daha uzun bir süre, ama şimdi avucunun içindeydi ve gitmesine izin vermek istemiyordu.

Yine de bu acımasız bir alaydı. Ölümsüz bir bedenin ödünç alınmış zamanı.

Günlerinin kum saati dönmüştü. Yaşam anları, taşların ağırlığıyla düşen değerli kum tanelerine dönüştü.

Şimdilik, geri dönecekti. Onlara, *ona...* dönmeliydi.

Reylan

Karanlık fae gitmişti ama karanlık kalmıştı. Bir belirsizlik; boğuştuğu şeyin kendi çaresiz yanılısamasından başka bir şey olmadığına dair zalim, acımasız bir alay. Reylan Faythe'nin hareketsiz bedenini kucakladı ve gözlerinin açılmasını diledi. Bu dünyada onların o güzel kehribar rengini görmekten başka bir şey istemiyordu. Yüzyılların işkencesini bir anda dindiren o tek görüntü.

Bana geri dön.

Yalvarışının kulağa ne kadar acınası geldiğini umursamadı. Eğer onu duyabilmesi için küçük bir şans varsa, çaresizlik içinde onu terk etmemesi için bunu tekrarlamaktan vazgeçmeyecekti. Geri dönmeyi *seçmesi* için. Belki de onu, kendisine çok zarar vermiş olan acımasız dünyaya geri dönmeye ikna etmek bencillikti ama eğer geri dönerse kendini ona adayacağını biliyordu. Bir dahaki sefere buradan ayrıldığında birlikte olacağımıza yemin etti. Onun için savaşıyordu.

Reylan bir parıltı yakaladığında gözlerini kırptırdı ve bir kaynak bulacakmış gibi mağaranın etrafına bir göz attı. Meşalelerdeki alevlerin titremesi dışında her yer karanlıktı. Gözleri tekrar Faythe'ye kaydı ve nabızı hızlandı... çünkü kaynak oydu. O güzel parıltı

Faythe onu içine alan enerjiyle ısıldayana kadar yanardöner suyun en ince tabakası gibi dalgalandı. Reyhan'ın eli, bunun onun son vedası olduğunu, ruhunun nihayet onu terk etmeye hazırlandığını düşünerek panik içinde yüzünde gezindi.

Yalvardı. Varoluşunda hiç olmadığı kadar, her şeyle yalvardı.

"Yeterince zamanımız olmadı Faythe," diye fısıldadı, alnını onunkine yasladı ve gözlerini kısıtı, sanki soğumuş bedenine sıcaklığını geri verecekmiş gibi onu kendine yakın tuttu. "Senin yanında olacağıma söz veriyorum. Günlerin sonuna kadar. Savaşacağız... hep birlikte savaşacağız. Sadece lütfen bana geri dön."

Işık, kapalı göz kapaklarının karanlığını delip geçti. Göz kapaklarını açtığında gördüklerine inanamadı.

Faythe hâlâ parlıyordu, o kadar büyüleyici ve ruhani ki her şeye rağmen bu görüntünün kıymetini bilmek istedi. Çünkü yüzünde kurumuş olan kan gitmiş, kir temizlenmişti. Faythe'ye benziyordu ama... bir şekilde *daha fazlasıydı*.

Sonra dikkati zamanı durduran başka bir şeye takıldı.

İmkansızdı. Yine de bu görüntüyle birlikte, içinde umutsuzca canlı tutmaya çalıştığı küçük çıra titredi. Büyüdü. O kadar yavaştı ki, onu takip etmek için hala nefes aldığını düşünmedi.

Kadının göğsünden gelen alevler Reyhan'ın göğsünde hissedildi. Reyhan onun yüzündeki saçları taramak zorunda hissetti,

Ama bunu yaparken, sanki artık kendi içinde değilmiş gibiydi. Ya da bu odada bulunmuyordu. Ya da zaman yasasına bağlı değildi. Gözleri sabitti. Parmakları kulağının narin sivri ucunda oyalanıyordu. Umut kötü bir azaptı, ama *lanet* olsun, eğer onu keşfettiği şeyle tamamen ele geçirmediyse.

Faythe...

En değerli ses odayı doldurdu ve adrenalini yükseltti. Faythe'nin göğsü, hafızasında sonsuza kadar kilitli kalacak derin bir nefesle yükseldi. Gözleri dalgalandı ve onları araladığında irkildi. Reyhan sanki bu bir rüyaymış gibi tamamen hareketsiz kaldı. Bir göz kırpmasıyla Reyhan'ın kucakladığı cansız hayalete geri dönecekti. Ama şimdi yanaklarında güzel bir renk, saçlarında yeni bir canlılık vardı.

Hayat.

Dikkatlice eğildi, konuşamıyordu. Faythe'nin başı kucağındaki adama bakmak için kaydı. Bakışları onun yüzünü inceledi. Eli yavaşça yukarı uzandı. Yanağıyla buluşan başparmağı tenini okşadı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sorarken yüzü düşünceli ama hüzünlüydü.

Sesi, sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğü bir şarkıydı. Sadece bir fısıltıydı ama bunun gerçek olduğunu doğrulamak için yeterliydi. Faythe gerçekte.

Zamanı, ıssız bir sessizlikteki tek onaylayıcı ses olan kalbinin güçlü atışlarıyla ölçülür hale geldi. Sonra gözleri onunkilere kaydı, safir altınla buluştu ve dünya...

Durdu.

KÖZDEN BİR KILIÇ
Şimdi ön sipariş verin!
24 Ocak 2023'te Geliyor

Güncel kalın Web sitesi:
www.ccpenaranda.com
Instagram: ccpenaranda.author
TikTok: ccpenaranda96

Kış Gündönümü Bonus
ön bölümü...

OceanofPDF.com

ÖN BÖLÜM

OceanofPDF.com

BİR KIŞ GÜNDÖNÖMÖ

Nikalias

I Hepsi gülünçtü. Tüm sahalardan gelen renk konfetileri. Neredeyse hiç durmayan yorucu dans. Bağırış çağırış Fae şarabıyla kafayı bulanların rahatsız edici feryatlarına ve bağırışlarına dönüşen sesler. Nik'in rahatsız edici hislerini köreltmek ve geceyi daha hızlı geçirmek için can attığı tek şeyi tüketmesi yasaklanmıştı. Ailesi High Farrow'dayken ona engel olmamıştı ama *saygın* bir ortamda şaraba uzanması halinde sonuçlarının ne olacağını açıkça belirtmişlerdi.

Elbette hâlâ planlıyordu. Gece tamamen sakinleştğinde ve ailesi başka işlerle meşgul olduğunda.

"Burada olmaktan memnunmuş gibi davranmayı *denesen* Nikalias," diye azarladı annesi nefesinin altından.

Alay etmekten kaçındı. "Aslında iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum."

Sert bir el omzuna indi. "Bu bir ceza değil evlat. Bu gece kim bilir kimlerle karşılaşacaksın?"

Babasının önerisi pek ince değildi ama Nik'in kimsenin arkadaşlığını aramak gibi bir arzusu yoktu, sadece bu yorucu gösteriştten sağ çıkmak istiyordu ve yarın High Farrow'a geri döneceklerdi. Buraya gelmeyi birçok kez protesto etmiş, uzun bir yürüyüş yapmaktansa evde kalmak istemişti.

büyük Kış Gündönümü Balosu için Fenstead'e gitmişti. High Farrow'da düzenledikleri kutlamalara bile zor dayanıyordu.

"Gel, ev sahiplerimizi karşılamalıyız," diye teşvik etti annesinin yumuşak sesi, sanki kaçacakmış gibi bir kolunu omuzlarına dolayarak onu yönlendirdi.

Fenstead Kralı kürsüde kudretli bir şekilde durmuş, sayısız gibi görünen konukları selamlıyordu, ancak parlak karşılaması gerçek gibiydi. Uzun boylu ve genişti, koyu teni giysilerini süsleyen zümrüt yeşili ve altın rengine karşı çarpıcı duruyordu. Onun sevgi ve merhamet dolu bir lider olduğuna şüphe yoktu ve Nik'in ruh hali ilk kez huşu içinde hoşnutsuzluktan kurtuldu.

"Orlon!" Erkek, Nik'in babasını gördüğünde onaylarcasına gülümsedi.

Nik ve annesi geride dururken birbirlerini kucaklamadan önce kol kola girdiler.

Fenstead Kralı'nın bakışları ona yöneldi ve Nik bu ilgi karşısında sanki bir değerlendirme bekliyormuş ve erkeğin onayını almak istiyormuş gibi kaskatı kesildi. İyi bir izlenim bırakma ihtiyacını pek sık hissetmezdi.

"Nikalias," dedi kral sıcak bir sesle, sesi derin ve yumuşaktı. "Seni çok gençliğinden beri görmemiştim. Baban ziyaret etmeyi ihmal ettiği için beni hatırlayacağını sanmıyorum."

"Krallığının atları mı tükendi de seni kuzeye, bize getiremiyor?" diye hafifçe karşılık verdi babası.

Krallar birbirlerine bilmiş bilmiş güldüler.

Nik gülümsedi. "Özür dilerim. Hatırlamıyorum."

Kralın sırtışı kırıldı ve yüzüne yepyeni bir parlaklık kattı. Onun yanında kendini rahat hissetmek çok kolaydı. Nik ona saygı duymaya başladı.

"Onu iyi yetiştirmişsiniz Majesteleri." Fenstead Kralı başını Nik'in annesine doğru eğdi, o da Nik'in bu hareketine karşılık verdi.

"Güzel bir kutlamaya ev sahipliği yapıyorsunuz. Bunun kaçırılmaması gerektiğini biliyorduk."

"Ve umarım gecenin ilerleyen saatlerine kadar bundan keyif almaya devam edersiniz."

Karşılıklı olarak daha içten kahkahalar attılar ve Nik bile ondan çok kolay gelen küçük bir kıkırdamayı bıraktı.

"Kızım Nikalias'la tanışmalısın." Kralın gözleri kaşlarını çatarak odada gezindi. "Gerçi şimdiden benden kaçmayı başarmış gibi görünüyor."

Nik buna gülümsedi, onun da bu tür partilerden bunalıp bunalmadığını merak ediyordu ama itiraf etmek gerekirse, ailesinin önünde garip bir şekilde selamlaşmamak için onun yokluğundan memnundu. Kuşkusuz onlar da işe karışmaktan kaçınmayacak ve bütün gece birbirlerine eşlik etmeleri için ısrar edeceklerdi. Nik de onları atlatmayı planlıyordu. Nerede olduğunu umursamayacak kadar sarhoş olduklarında gece için sessiz bir kaçış yolu bulabilirdi.

Çok uzun sürmedi.

Anne ve babası sıkıcı selamlaşmaların ardından diğer hükümdarlarla sohbetে dalmışlardı. Nik'in onlardan ayrılmaya çalışmasına gerek kalmamıştı çünkü eski dostları tarafından sohbetin dışına itilmişti. Eğlenceye katılanların arasından geçerken ilk fırsatta bir kadeh şarap aşırđı. Burası çok sıcaktı. Şarap kadehini devirdi, yanından geçen bir tepsiye koydu ve bir adım bile atmadan bir tane daha aşırđı. Nik bir yan kapıya baktı, gürültünün bir an için durmasını umuyordu.

Koridor çok ihtiyaç duyduğu temiz havayı almıştı ve birkaç tur attıktan sonra açık balkon kapılarını gördüğünde duaları daha da kabul oldu. Gece Nik'i sıcak bir kucaklamayla karşıladı. Taş parmaklıklara doğru yürürken gözlerini kapatıp uzun uzun içine çekti. Gözlerini tekrar açtığında parlak ay ve ona eşlik eden yıldızları gördü. Nefesi acı soğuklukta bir bulutun içinde onu terk etti, ancak kümelenmiş bedenlerin sıcaklığının aksine bunu umursamadı.

Huzur anı yukarıdan gelen bir sesle bozuldu ve ardından fısıltıyla bir küfür duyuldu.

Dönerek bakışlarını yukarı çevirdi ve gördükleri karşısında kaşları kalktı. Önce şaşkınlık, kafa karışıklığı ya da inançsızlık hissetmesi gerekirdi... yine de tek düşünebildiği, şimdiye kadar gördüğü en güzel fae'ye bakıyor olduğuydu.

Ve bundan nefret etti.

Aklı başına gelen Nik, "Cehennemde ne yapıyorsun?" diye sordu.

Altın sarısı teni ay ışığında parlıyordu. Nefes kesiciydi. Saçları yıldızlarla yarışan bir zümrüt nehriyle parıltıyordu. Elbisesi abartılıydı -giymek için çok fazla, gülünç bir giysiydi- ve ilk etapta eğimli çatıya nasıl tırmandığını mutlak bir kuşkuyla merak etti.

"Burada olmamalısın," diye tersledi.

Nik şaşırmıştı ama bir o kadar da meraklanmıştı. "Sizin konumunuzun benimkinden çok daha endişe verici olduğunu söylememe gerek var mı?"

"Hiçbir şeyi işaret etmene gerek yok," diye homurdanarak yer değiştirdi.

Nik onun düşüşünü bekleyerek öne doğru sarsıldı. Sırtarak inişini durdurdu.

"Düşersen zahmet etmeyin," dedi ve aşağı inmeye devam etti.

Nik ne olursa olsun onun her hareketini takip etti. Nik'in adımları, tamamen bilinçli bir çabayla olmasa da, onunkilerin her birine uyuyordu.

"Darbeyi almayı hak ediyorum."

Çok dar bir düzlükte durduğunda, Nik'in başı geriye yaslandı ve birkaç saniye boyunca uzaklara baktılar.

"Yoluma çıkıyorsun."

Nik ağzının yavaşça kıvrılmasına engel olamadı. Atlayışı zarifçe yapacağını sanmıyordu ama izlemesi eğlenceli olacaktı ve belki de aklı başına gelir ve ondan yardım isterdi. Birkaç uzun adım attı.

Kollarını göğsünde kavuşturarak geriye doğru adımlar attı. Göz temasını hiç kesmediler. Ta ki kız kendi gözlerini devirip destek verene kadar. Nik, onun inatçılığının utanç verici bir inişle sonuçlanmasını izleyerek zafer kazanmak istese de, kollarını indirmesine ve onu yakalamak için duruşunu değiştirmesine engel olamadı.

Hava durgun gecede aniden kıpırdandı, rüzgâr gözlerini korkutan bir akıntıya dönüşene kadar yükseldi. Son esinti tam da kızın inişle aynı anda yanından geçti. Kusursuz, büyüleyici inişi, elbisesinin eteklerini, en çekici çömelişiyle sona ermeden önce uzanan uzun, ince bacağını görmesine yetecek kadar yükseğe uçurdu. Doğruldu ve kayıtsızca tozunu aldı. Başını ona doğru eğdiğinde nazlı gülümsemesine gözlerindeki pırıltı eşlik etti.

Tek söylediği "Bakıyorsun," oldu.

Nik zorlukla yutkundu. "Bir hanımefendinin balo elbisesiyle kale çatılarından inişine tanıklık etmek - sanırım bu bahşedilmiş bir şey."

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben de sana aynısını sorabilirim."

"Tüm sorulardan böyle çocukça mı kaçırıyorsunuz?"

Uzun zamandır ilk kez, içinde uyanan heyecan beklenmedik ama baştan çıkarıcıydı. "Nik," diye karşılık verdi.

"Sadece Nik mi?"

Gülümsemesi genişledi ve omuz silkti. Gözleri onu tepeden tırnağa takip etti. Daha önce hiç bir kadının değerlendirici bakışları altında bu kadar kaskatı kesilmemişti. Şimdi onun ne düşündüğünü bilmek istiyordu. Sadece kendisi hakkında değil. -Her şey hakkında. Kız onun ilgisini tamamen çekmişti, alışkın olduğundan daha derin bir şekilde.

"Yüce Farrow," diye gözlemledi. Omzunu süsleyen kraliyet mavisi vurgular ve griffin amblemi herkes için bir onay niteliğindeydi.

"Fenstead." Bariz olanı ifade etti. Yeşil onun için bir mucizeydi. "Bana adını söylemedin."

"Adımı boş ver," diye geçiştirdi. Fae döndü, ondan uzaklaşırken yürüyüşü süzölür gibiydi.

Arkasından seslenmek, peşinden *gitmek* için bir dürtü duydu ama az önce tanık olduğu şey karşısında tam bir sersemlik içinde olduğu yerde kalakalmıştı. Kadın gözden kayboldu ve Nik hâlâ aval aval bakan bir aptal gibi duruyordu. Daha önce hiç kimse ona bu kadar küstahça hitap etmemiş, sonra da umursamadan görmezden gelmemişti. Sadece onun tacını bilmediğini varsayabilirdi. Eve döndüğünde ilginin kendisini çok fazla etkilemesine izin vermiş, kadının onu kovması karşısında kibrinin çirkin bir şekilde parladığını fark etmemişti. Onun ilgisizliğı.

"Bakıyorum prensesle tanışmışsın," dedi soğuk bir erkek sesi. Gölgelelerin arasından sıyrılan istenmeyen misafir Nik'e katıldı ama bir kelime dikkatini çekti.

"Prens mi?"

Erkeğın sırtışı, bilmediğı için kendini aptal gibi hissetmesine neden oldu. "Nikalias Silvergriff, Yüksek Farrow Prensi. Yanılıyor muyum?"

Nik'in gözleri daha önce hiç karşılaşmadığı bu adama dikildi. Erkek onunla aynı yaşlarda görünüyordu, onunki gibi koyu siyah saçları ve elektrik mavisi gözleri vardı. Yanık turuncu, baykuş amblemlı giysilerini süslüyordu. Giysileri...

"Sen Callen Osirion'sun, Dalrune Prensi."

Fincanını kaldırdı. "Suçlu." Prens uzun, derin bir nefes alarak bir adım daha uzaklaştı. "Ben olsam üzerime alınmazdım. Kimseye ilgi göstermedi. Tarly Wolverlon daha önce ailesinin zoruyla da olsa dans etmek istedi ama reddedildikten sonra tekrar deneyeceğinden şüpheliyim. İzlemesi oldukça eğlenceliydi."

Nik kıkırdadı. Tarly aslında tanıştığı bir kraliyet mensubuydu. Sadece krallıklarının yakınlığı nedeniyle babaları birlikte güçlenmişti. Nik hiçbir zaman Tarly'den pek hoşlanmamıştı, belki de babalarının, ikisinin de benzer ilgi alanları olmamasına rağmen onları sürekli olarak bağ kurmaya zorlamasından dolayı. Tek uyandırdığı şey kızgınlıktı.

"O bir Windbreaker. Onlardan pek kalmadığını duydum." Nik, Callen'ın daha fazlasını bilmesi ve ilgisini besleyebilmesi ihtimaline karşı prenses hakkında bilgi edinmek için yaptığı ince araştırma için kendini acınacak halde hissetti.

Fincanını yere bırakan Callen, kollarını parmaklıklara dayadı. Avucunu çevirdi ve içinde kobalt rengi bir alev kıvılcımlandı. Neredeyse irisleriyle eşleşiyordu. Diğer eli alevin etrafında gezinerek gecenin acısına karşı kendi ısını çaldı. "Senin ya da benim yeteneğim gibi değil," diye kabul etti.

Nik'in öğretilerine ne kadar az dikkat ettiği ortaya çıkmaya başlamıştı. Nik'in hiçbir karşı bilgisi yokken prensin onun hakkında bu kadar çok şey bilmesi doğru değildi. "Benim yeteneğim hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Sen kötü şöhretli bir Gecegezen'sin," diye takıldı Callen. "Söyledikleri kadar korkuyorlar mı senden?"

"Onlar" derken Callen'ın herkesi kastettiğini sanıyordu. İçinde barındırdığı şeyin insanları temkinli kıldığı doğrudu. Yeteneğini asla kötü niyetle kullanmayacağına insanları ikna etmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmişti. Arkadaşlık, aşına olduğu bir terim değildi.

"Korkuları genellikle cehalettir," diye mırıldandı, bunu neden paylaştığından emin değildi, ama Nik çekincesinin bariyerlerinin yükseldiğini hissetmeye başladı.

Callen sadece omuz silkti. "Sırlarının ne kadar kötü olduğunu sorgulamalıyım ki senin gizlenip öğrenme ihtimalinden kaçınmak istesinler."

Nik neredeyse sırtacaktı. İlk kez biri ondan bu şekilde bahsetmiş, yapabileceklerini onun yerine onunla arkadaşlık etmekten kaçınan insanlara yöneltmişti. Bu... özgürleştiriciydi.

"Onun sevgisini kazanmaya çalışacak mısın?" Callen gelişigüzel bir şekilde konuyu saptırdı.

"Prens mi? Arkadaş aramak gibi bir arzum yok, sadece geceyi geçirmek istiyorum." Midesinde bir yalan, zihninde bir ihanet gibi dönüp duruyordu. Nik onu bulmak istiyordu.

"Hmm."

"Yapacak mısın?" Nik cevap beklerken gerildi, bu düşüncenin neden içinde çirkin bir şeyleri alevlendirdiğinden emin değildi.

Callen sırttı. "Aslında benim için konuşuldu. Aslında-"

"Yokluğunuzla ilgili endişelerimi uzak tutmak için çaba sarf ediyorum." Nazik bir kadın sesi onlara doğru süzüldü. Beyaz ve kehribar rengi giysiler içindeki güzel bir fae de onunla birlikte süzüldü. Gözleri özleme benzer bir şeyle parlıyordu.

"Size eşimi takdim etmeme izin verin, Leydi Katiana." Prensın bakışları saf bir hayranlıktan başka bir şey değildi. Katiana yaklaşırken ateşi söndü ve kolu Katiana'nın etrafında dolandı. "Bu Prens Nikalias Silvergriff."

Başını sıcak bir şekilde eğdi. "Ekselansları."

"Sadece Nik yeterli." O da aynı saygıyı gösterdi; ne de olsa Dalrune Prensesi unvanına sahipti.

Katiana, küpeşteye yaslanan Callen'a doğru eğildi ve paylaştıkları bakış Nik'in ayrılacağına işaretini verdi. İçeri dönerken başka bir şey söylemedi ama Callen'ın son sözleri arkasından seslendi.

"İyi şanslar, Nik."

Ses tonunda eğlence dans ediyordu ve Nik, Fenstead prensesi gittiğinden beri ona duyduğu ilginin yüzünden silinmediğinin bu kadar açık olup olmadığını merak etti. Tek istediği onun kendini nasıl toparladığını görmektir, çünkü tanık olduğu şey çok dikkatsiz ve vahşiydi. Arsız ve özgür. O kısacık anda bile, onu daha önce hiç kimsenin yakalayamadığı kadar yakalamıştı. Kendini bunun sadece bir merak olduğuna, gece bitip de gidene kadar can sıkıntısını giderecek bir şey olduğuna ikna etmeye çalıştı.

Balo salonuna adımını attığı anda geri çekilme ihtiyacı o kadar güçlüydü ki bir adım bile atamıyordu yoksa geri dönme riski vardı. Öncekinden daha da kalabalık görünüyordu ama her şey bir renk bulanıklığı ve uzak bir müzikti. Farkında olmadan tek bir şeye odaklanmıştı bile. Ona. Bunun farkına varması öfkelerini yatıştırdı. Özlem duyan bir aptal değildi.

O kadar zahmetsizce göze çarpıyordu ki, adam onu çok az bir çabayla fark etti.

Her ne kadar zihni geri çekilmesi için bağırsa da, adımları ona doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Tepsiden bir fincan almak için elini uzattı ama Nik arkasından yaklaşarak elini ondan önce çekip aldı. Kadının küçük soluğu göğsünde uyandı ve bir çırpınış ekledi. Kadının geri adım atması ve vücutlarının aynı hizaya gelmesi için tek bir şey *yeterliydi* ve *Tanrılar* aşkına, Nik'in zihni bunun için öfkeleni.

"Baban seni Fae şarabı içerken görse ne derdi?" Nik özel olarak mırıldandı. Nefesi, altın rengi vurgularla süslü kulağının ucuna doğru üfledi. O anda hissettiği şey çıldırtıcıydı. Sadece başını çevirdi, o kadar ki ısıltılı ela gözleri Nik'inkilerle buluştu. İre bir an için yerini şaşkınlığa bıraktı. "Tauria Stagknight."

Sunucu yanlarından ayrıldı ve prenses tamamen döndü. "Bilmesine gerek yok." Yukarı uzanırken sessiz bir savaşın içinde olan adamın bakışlarını kırmadı.

Nik'in parmakları bardağı alırken gevşedi. Dokunuşu uzun sürdü ve aralarında yayılan meydan okuma elektrikliydi.

"Bunu belirtmeme gerek olmadığı için mi?"

Kadın gülümsedi ve adam bir anlığına bu görüntüyü yakaladı, büyülendi.

"Aynen öyle, Nikalias Silvergriff."

Kaşlarını çattı. "Orada kim olduğumu biliyordun."

Şarabından bir yudum alırken başını eğdi. "Sen dünyadan habersizken, dünyanın senin hakkında bilgi sahibi olmasına izin vermeyi alışkanlık haline mi getirdin?"

Nik bunu hiç bu şekilde düşünmemişti. Birkaç kısa görüşmede ona her açıdan meydan okumuştı. Bundan nefret ediyordu. Yine de buna bayılıyordu. Tauria denemeden bile etrafına bir ağ örüyordu.

Grup çalmayı bıraktı, insanlar yeni partnerler bulmak için ayrılırken yeni bir şarkıya başlamak için hazırlanıyordu. Tauria etrafına bir göz attıktan sonra bakışlarını tekrar

onu bekliyordu. Saniyeler geçiyor ve ilk kez gözlerinin etrafında sinirlendiğini gösteren hafif bir esneme oluyordu. Bunda heyecan bulması onun için içler acısıydı.

"Beni dansa kaldırmayacak mısın?"

Nik ağzının kıvrılmasına karşı verdiği mücadeleyi kaybetti. Yavaşça fincana uzandı. Tauria fincanı elinden bıraktı, belli ki Nik'in onu yakındaki bir hizmetkâra verip dans pistinde kendisini isteyeceğini düşünüyordu. Bunu yaparsa onu reddetmenin onun oyunu olup olmadığını asla öğrenemeyecekti.

"Hayır, değilim," dedi bir yudum alarak.

Kızın ağzı aralandı ve Nik'in bakışları kızın dudaklarına kaydı; bu dudaklar Nik'in hiç beklemediği bir arzu alevini ateşledi. Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu.

"Aynen öyle." Kadın canlandı ve onu trans halinden çıkardı. "Olmstone prensiyle yaptığım danstan sonra çok yorulmuş olabilirim." Yanından geçerken gülümsemesi kendinden emindi ama Nik içgüdüsel bir tepkiyle döndü ve çok geç olana kadar ne yaptığını fark etmedi. Nik uzanıp kadının saçındaki mücevherli taraklardan birini kopardı.

Tauria sevimli bir kuşkuyla ona doğru döndü.

"Onlardan çok fazla var sende," dedi, sanki bu aralarında heyecanlı bir oyuna dönüşmüş gibi, sadece onu kızdırmak için. "Seni yıpratıyorlar."

Tauria onu kapmak için hamle yaptı ama Nik tuhaf bir şekilde çekici bulduğu küçük kaşlarını çatmasına aldırmadan onu uzanamayacağı bir yere kaldırdı. Zümrüt kristallerinden yansıyan ışığa hayranmış gibi yaptı. Kızın sessizliği üzerine bakışlarını tekrar ona çevirdi ama kız kendini kayıtsızlığa bırakmıştı. Nik sırtarak tarağı uzattı. Tauria'nın dikkati taraktan ona kaydı ve çenesini dikleştirdi.

"Sende kalsın. İçine bir neşe pırıltısı girmesine izin vermeye cesaret edersen gözlerinle uyumlu olur."

Bununla birlikte, kadın ondan uzaklaştı ve adam hayranlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Ta ki onun yolunun nereye çıktığını takip edene kadar... Partinin kenarında boş boş duran Tarly Wolverlon'a.

Onunla dans etmek istemiyor.

Bu acı düşünceye, elinin şarabı sıkıca kavramasına engel olamıyordu. Nik, kadının içinde uyandırdığı ve alışık olmadığı duygularla ne yapacağını bilmiyordu. Onları hissetmek ve lanet olası şenliklerin sona ermesi için duyduğu kızgınlığı daha da arttırmak istemiyordu. İçeceklerle oyalanmaya çalışsa da hain gözleri dolaşmaya devam etti. *Yakalamak* yok. Dikkatini her seferinde doğrudan ona yöneltmek için çaba sarf etmedi. Onun prensle dansını izledi. Kızın hareketleri doğduğu hava gibiydi; ağırlıksız, yüksüz, dans pistindeki onca hareketin arasında göze çarpan bir zümrüt tanesi. Gözleri ona her kaydığında teninin kaşınmasına dayanamıyordu. Sanki onu kırmak için kışkırtıyordu.

Nik salonun kenarına doğru yürüdü, bir sütuna yaslandı ve yüzünü dansçılardan yana çevirdi. Gece yakında sona erecekti. Birkaç kadın yaklaştı ama sıcak karşılama eksikliğini dans etmeyi reddetmesi yerine kullandığı için kendini kötü hissedemedi. Şarkılar durmaksızın değişiyordu ve dönüp prensesin bir sonraki dansının kiminle olacağını görmemek için verdiği mücadeleden kurtulamıyordu.

"O kadar uzun süre o duvara bakıp durdunuz ki, artık tanışmış olmalısınız." Kadının sesi adamın omurgasında bir titreme yarattı. Onu göremiyordu ama hissedebiliyordu. Tauria Stagknight sütunun diğer tarafına yaslandı.

"Dans etmek pek bana göre değil ama seninkine benziyor," diye yorum yaptı. Prensес sütunun etrafından kayarak tam önüne geldiğinde Nik hemen hatasına lanet etti. Gözleri sapkınlıkla parlıyordu.

"Beni mi izliyordun Nikalias?"

Tanrım, daha önce hiç kimsenin olmadığı kadar sinirlerini bozuyordu. Sahip olmadığı bu duygulardan uzaklaşmak istemesi bir çatışmaydı.

arzuluyordu. Vücudunun hayal ettiği gibi kendisinininkine mükemmel bir şekilde uyup uymayacağını öğrenmek istemediğine yemin etti.

"Görünüşe göre senin beni izlediğinden daha fazla değil."

Bu kez Tauria fincanı ondan almak için uzandı. Kilitlenmiş bakışlarının savaşı bir oyuna dönüşüyordu. Adam ona izin verdi ve Tauria'nın bir yudum alıp tepsiye koymasını heyecanla izledi.

"Dans et benimle." Havaya kaldırdığı avucunun talebiyle aslında bunu istemiyordu. Nik'in kaşları kalktı ve yarı kahkaha yarı alay beklediği bir duraklama oldu. Ama Tauria hareketsiz kaldı, meydan okuyordu.

"Sana sormam gerekmiyor mu?"

"Yapacakmışsın gibi görünmüyordu."

"Dediğim gibi, dans etmek pek bana göre değil."

"Aynen öyle." Gülümsemesi hınzır ve cüretkârdı. "Bu dans yavaş ya da yumuşak değil. Dans pistini, ayaklarına ya da sevgililerine bu dansı deneyecek kadar güvenmeyenler için oldukça boş bulacaksınız."

Grup, dansa cesaret edebilecek herkesi piste davet etmek için bir intro çalmaya başladı. Nik bu gösteriyi birçok kez izlemişti. Kendisi de sayısız kez *katılmıştı*. Gerçi bunu ona asla itiraf etmezdi.

"Korkuyor musun, Nikalias?"

Parlak ve şafak söktüren bir şey tüm vücudunu kapladı. O ela gözlerde arayıp da bulamadığı şeyi bulmuştu ama yine de içinde kıpırdanan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Nik'in eli onun elini tuttu ve çıplak tenlerinin dokunuşu, onu yönlendirirken içinde bir uyanışa neden oldu.

İşte o anda anladı.

Onu ilk gördüğü geceden sonra ne olursa olsun, Tauria Stagknight üzerindeki izi asla silinmeyecek biriydi.

TELAFFUZ REHBERİ

İSİMLER

Faythe: faith

Reylan: ray-lan

Nik: nick

Jakon: jack-on

Marlowe: mar-low

Tauria: tor-ee-a

Mordecai: mor-de-kai

Lycus: yalan-küfür

Tarly: tar-lay **Marvellas:**

mar-vell-as **Aurialis:** orr-

ee-al-iss **Dakodas:** da-

code-as **Ashfyre:** ash-fire

Arrowood: ok ağacı

Zarrius: zar-ee-us

Katori: ka-toe-ree

Keira: Key-rah

Zainaid: Zai-nayd

YERLER

Ungardia: un-gar-dee-a

Farrowhold: farrow-hold

Galmire: gal-my-er **Vesmire:**

ves-my-er

High Farrow: yüksek farrow

Lakelaria: göl-la-ree-a

Rhyenelle: rye-en-elle **Olmstone:**

olm-taşı

Fenstead: fen-stead

Dalrune: dal-rune

Fenher: fen-er

Ellium: elle-ee-um

Niltain: nill-tain

DiĜER

Riscillius: risk-ill-ee-us

Lumarias: lou-ma-ree-as

Yucolites: you-co-lights

Dresair: dress-air

Magestone: mage-stone

Skailies: skay-lees

Fyrestone: fire-stone

Phoenixfyre: phoenix-fire

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu beni zorlayan bir kitap oldu. Birçok kez şüpheyeye düştüm ama sonunda bu kitap benim için özel bir yere sahip oldu ve umarım Nik ve Tauria'nın dünyasına bir süreliğine adım atmaktan keyif almışsınızdır. Önümüzde çok şey var ve seriye sizinle birlikte devam etmek için sabırsızlanıyorum.

Anneme, her zaman olduğu gibi, ne olursa olsun güvenebileceğim biri olduğun için teşekkür ederim. Telesekretere düşeceği kesin olsa da her zaman önce seni arayacağım çünkü saniyeler sonra beni geri aramaktan hoşlanıyor gibisin.

Bryony Leah'ya, bu sayfaya her geldiğimde bu kitaplara olan bağlılığınız için minnettarlığımı başka nasıl ifade edebilirim diye düşünüyorum. Defalarca bu hikayeleri güçlendirdin ve Nik ve Tauria'nınkinin olabilecek en iyi hale gelmesine kesinlikle yardımcı oldun. Olağanüstü editör.

Alice Maria Power'a, belaya hazır ol! Ve iki katına çıkarın! Bu kapaklarla herkesi şaşırtmaya devam ediyorsunuz, inanılmaz yeteneğinizi bu kitaba ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim. Haydi Roket Takımı.

Miranda ve Nichole'a, muhteşem benlikleriniz için teşekkür ederim. Her şey için size gelebilirim.

Lyssa'ya, ilk kitaptan beri benimle olduğu ve bu seri için herkesten daha fazla amigoluk yaptığı için. Daha fazla "dünyayı ele geçir" tarzı şeylere.

Sevgili okuyucularım, bu karakterleri benimle birlikte sevdiğiniz, benimle birlikte bu dünyaya kitap kitap geri döndüğünüz için kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Siz yeter de artarsınız.

YAZAR HAKKINDA

CHLOE C. PEÑARANDA, ilgi çekici epik fantezi serisi *An Heir Comes to Rise*'ın İskoç yazarıdır.

Hayatı boyunca hevesli bir okuyucu ve yazar olan Chloe, hikaye anlatıcılığına olan tutkusunu ilk gençlik yıllarında keşfetti. *An Heir Comes to Rise*, kurgusal karakterler üzerine inşa edilen ve uydurma dünyalarda Tolkien benzeri maceralar keşfedilen yılların üzerine inşa edilmiştir. Chloe, University of the West of Scotland'da geçirdiği süre boyunca kısa filmler için yazmaya, animasyonlar üretmeye ve sınıfta uzak diyarları hayal etmeye daldı.

Chloe, doğal İskoçya'daki evinde yazmaktan arta kalan zamanlarında dijital sanattan, grafik tasarımdan ve üç tüylü arkadaşıyla vakit geçirmekten hoşlanıyor. Gerçek dünya çağırdığında... nadiren dinler.

www.ccpenaranda.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.